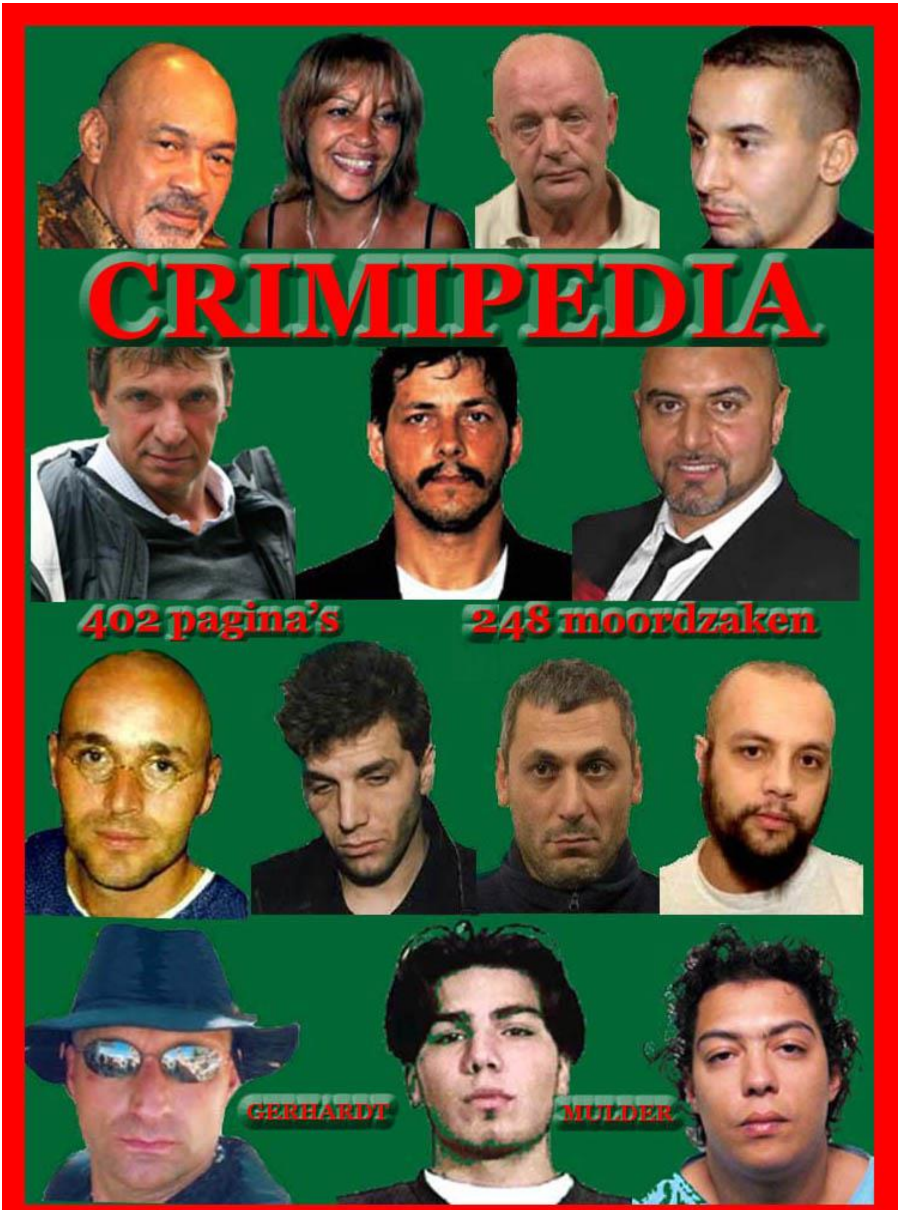
CRIMIPEDIA
402 pagina's
248 moordzaken
GERHARDT
MULDER

Gerhardt Mulder, geboren op 28 maart 1939 in Deventer, was tot zijn 54e jaar zakenman. Naast de gebruikelijke zakenreizen was hij een globetrotter die uit persoonlijk initiatief talloze reizen heeft gemaakt door Europa, Azië, Amerika en, Afrika. Hij maakte in de jaren tachtig, negentig en het begin van deze eeuw, driemaal met de Bamako expresse de 1.289 km treinreis die de havenstad Dakar in Senegal verbindt met Koulikoro in Mali, dit is een rivierhaven op de Niger. Met de boot trok hij over de rivier naar Mopti en hij bezocht onder andere tweemaal de 'prehistorische' Dokon, die zic vestigden langs de Klif van Bandiagara in Mali. Zo reisde Mulder bij een volgende reis met de Transmongolië Express de 7.661 kilometer naar Beijing. In 1989 trok hij met zijn dochter Lisette door India en Kasjmir, waar ze samen feestelijk haar 16e verjaardag vierde op een woonboot op het Dalmeer in Srinigar. Naast reizen naar Amerika reisde Mulder regelmatig naar Indonesie, waar hij vooral op Sumatra, Java en Bali veel tijd doorbracht. In 2000 kocht hij een appartement in Turkije, waar hij gedurende dertien jaar woonde en talloze boeken schreef.

Het boek Crimipedia bevat het materiaal van talloze moorden, de acties van seriemoordenaars, het kille doden van de medemens of de passie die de jaloersheid in de liefde tot moord brengt. Omdat die daden altijd onbegrijpe-lijk zullen blijven, oefenen ze op ons 'gewone' mensen een grote fascinatie uit.

In de biografieen en misdaden zijn het meedogeloze, beruchte en niet de meest onbekende mensen die in Crimipedia voorkomen, zoals bijvoorbeeld de seriemoordenaars Willem van Eijk, bijnaam: het Beest van Harkstede en de al even gevreesdeKoos Hertogs. Zo ook de wurger van Linkeroever Michel Bellen en Mark Dutroux, bijgenaamd: het monster van België. Honderden criminelen krijgen hun plaats in dit boek, zoals Patrick Haemers, Robert Beijer, Basri Bajrami, Nordin

Benallal en de Nederlanders: Willem Holleeder, Klaas Bruinsma, Stanley Marschal Hilles, Sreten 'Jotsa' Jocic en hertd beruchte tweetal Sam Klepper & John Mieremet, om er maar enkele te noemen. Helaas is er vandaag de dag nog steeds geen einde aan moord en doodslag Wat drijft de mens tot die misdaden? We zullen het nooit begrijpen. Dankzij dit boek kunnen we hievan lezen en ons tegelijkertijd onderdompelen in de echte wereld van de misdaad, een wereld die wreder is dan welk fictief verhaal dan ook ooit kan zijn. Dit ebook bestaat uit 402 pagina's met 248 biografieën .

Van de auteur zijn de volgende boeken verschenen:

Trillers en Romans:

1993 Dodelijk rendez-vous.

ISBN: 97890-5513-082-5

1994 Het goud der tranen.

ISBN: 97890-5513-156-3

1996 Een lijfelijk bestaan.

ISBN: 97890-6100-420-2

1997 Yar, strijd der giganten.

ISBN: 97890-5513-288-1

1998 Verloren paradijs.

ISBN: 97890-5513-347-5

2001 Een zwerftocht door Sumatra.

ISBN: 97890-5513-433-3.

2001 Het Howard Verdrag.Pseud. Redlum.

ISBN: 97890-5513-400-7

2003 't Roomse dorp.

ISBN: 97890-8063-502-9

2003 Surinaamse Wijsheden.

ISBN: 97890-5513-505-9

2004 Liesje de Langpootmug. Onder Pseud. ISBN: 97890-8063-505-0

2006 Hofstad Penoze

ISBN: 97890-8975-491-2

2007 De bergduivel.

ISBN: 97890-5429-238-8

2007 De loodgieter.

ISBN: 97890-5429-242-5

2008 De Noordenberg.

ISBN: 97890-7929-802-0

2009 De Viespeuk. (pseud. Lucius Donker) ISBN: 97890-7929-804-4

2010 Haat en Hartstocht.

ISBN: 97890-7929-819-8

2010 Het elfde gebod.

ISBN: 97890-7929-821-1

2013 Afscheid van Mezelf

ISBN: 97890-7929-860-0

2014 Rotterdamse Penoze

ISBN: 97890 8975-295-6

2015 Amsterdam Penoze

ISBN: 97890 8975-490-5

2016 Misdaadencyclopedie vd Lage Landen ISBN: 97890 8975-970-2

2017 Stanley Hillis Requiem voor een rotzakISBN: 97890 7929 800 6

2018 Plaats delict Rotterdam

ISBN: 97890-8975-812-5

E-Books:

Justitiële Rotzakken

Het zondige dorp

Deventer mijn prachtige stad

Rotterdamse Penoze

Een Mokumse Moordgozer

Het hondje van de duivel

De Bergduivel

.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, Door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitaal of op welke wijze dan ook zonder schriftelijke toestemming van Gerhardt Mulder.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, Microfilm, digital files or any other means, without written permission from Gerhardt Mulder

Aage Vening Meinesz (1942-1985)

Aage Vening Meinesz – bijnaam: de Meesterkraker – wordt op 19 juni 1942 in Malang geboren, een plaats op Java in Indonesië. De intelligente jongen is van goeden huize, met een overgrootvader die burgemeester was van Rotterdam

en Amsterdam en een bekende hoogleraar in de geofysica als oudoom. Van moederskant is hij van Indische afkomst. Aage Meinesz woont het grootste deel van zijn werkzame leven in Utrecht

Voor zijn liefhebberij schildert Meinesz en volgens critici is hij geen onverdienstelijk kunstschilder. Hij heeft een uitbundige levensstijl waarvoor veel geld nodig is en gaat daarom inbreken. Hij is erop tegen om geweld te gebruiken en stopt liever met inbreken dan een bewaker aan te moeten vallen.

Door het grote aantal kraken en de geweldloosheid waarmee hij deze uitvoert krijgen de daden van Aage Meinesz een unieke reputatie binnen het criminele circuit. Aage Meinesz is een charmante verschijning die zijn verhaal mooi kan brengen. Als gereedschap gebruikt hij vaak zijn legendarisch geworden thermische lans. Een apparaat bestaande uit een buis gevuld met staven magnesium waar zuurstof doorheen wordt geperst. Door ontsteking ontstaat een vlam van 3500 graden die door beton en het dikste metaal brandt.

Begin jaren 70 pleegt hij zijn grootste kraak ooit. Uit de kluis van de Nederlandse Middenstands Bank in Helmond steelt Meinesz 600.000 gulden. De particuliere spaarkluisjes laat hij bewust ongemoeid. Meinesz wordt op 11 mei 1973 gearresteerd in zijn woning in Den Haag. Op 11 juli bekent hij een kraak bij de V&D in Leeuwarden. Hij biecht daarbij nog veertig inbraken op die hij de laatste drie jaar samen met een zekere Antonius uit Den Haag, Hendrik uit Wassenaar en Rainer uit den Haag heeft gepleegd. In totaal 700.000 gulden maken ze daarbij buit. Op 28 november wordt hij door de rechtbank in Leeuwarden tot vijf jaar cel veroordeeld. In hoger beroep wordt dat 4,5 jaar.

Op 18 april 1974 weet Meinesz te ontsnappen uit het Huis van Bewaring van Leeuwarden. De politie krijgt een anoniem telefoontje dat Meinesz in een huis aan de Schenkade in de Haag is ondergedoken. Op 6 augustus 1974 wordt Meinesz op dat adres gearresteerd. Het blijkt het huis van een agente Helma V. van de kinderpolitie in Rijswijk te zijn. Op 2 november 1974 trouwen beide. In 1976 komt Meinesz vrij uit de gevangenis, hij vestigt zich dan als exploitant van sexclub Pandora in Goes. In 1978 wordt hij gearresteerd voor de diefstal van pandbrieven. Wegens fouten in de dagvaarding komt hij al snel weer vrij. Op 27 februari 1980 verklaart de raadkamer van de rechtbank in Middelburg

zijn bezwaar ongegrond, daarom* moet hij toch terecht staan voor de diefstal en verkoop van pandbrieven met een totale waarde van 5 miljoen gulden. De rechtbank in Middelburg besluit dat die zaak medio maart 1980 behandeld gaat worden.
Op 13 juli 1982 staat Meinesz terecht voor de rechtbank in Arnhem, verdacht van betrokkenheid bij de overvallen op projectontwikkelaar S. en diens gezin in Renkum en op de koppelbaas T. uit Tiel. Meinesz ontkent er ook maar iets mee te maken te hebben. De officier van Justitie eist een celstraf van vijf jaar tegen hem. Meinesz is ook eigenaar van sexboerderij Jasmijn in het Gelderse Appeltern. Op 22 juli 1982 wordt hij door de rechtbank in Arnhem veroordeeld tot een celstraf van vijf jaar. De rechtbank acht bewezen dat hij een belangrijk aandeel heeft in twee gewapende overvallen. Meinesz gaat in hoger beroep.
Op 13 maart 1984 dient de advocaat van Meinesz een gratieverzoek in, dit in verband met de slechte gezondheid van Meinesz. Het gerechtshof buigt zich voor de tweede keer over de heling van de pandbrieven. In 1983 is Meinesz in deze zaak tot één jaar cel veroordeeld, maar de Hoge Raad vernietigde dit arrest op grond van onduidelijkheden in een deel van dagvaarding. Meinesz overlijdt in november 1985 aan darmkanker in het ziekenhuis van den Haag. Hij is dan al geruime tijd ziek en wordt begraven in Den Haag.

Abdelkader Rahmouni

Abdelkader Rahmouni – bijnaam: Lange Kada, ook wel geschreven als Lange Kadda – wordt in 1971 in Marokko geboren. Kada wordt dinsdag 15 december

2009 gearresteerd wegens het op vrij grote schaal witwassen van gelden uit het drugsmilieu. Na verhoor laat de onderzoeksrechter Kada overbrengen naar de gevangenis in de Begijnenstraat in Antwerpen.
Daarvoor was Kada enkel bekend bij advocaten, politielui en criminelen. Kada wordt beschouwd als de baas van Deurne-Noord, waar hij jonge Marokkanen opneemt in zijn organisatie. Hij is een geweldenaar, die er niet voor terugdeinst journalisten of advocaten die hem dwarszitten te intimideren. Zijn naam wordt ook steeds vaker in verband gebracht met de invoer van verdovende middelen via de Antwerpse haven. Tot zijn arrestatie is hij verrassend genoeg nog nooit vervolgd.
Kada krijgt het op een gegeven moment aan de stok met de beruchte Albanese portierskoning Viktor Hoxha. Kada valt in een vlaag van woede binnen bij de familie Hoxha en verbouwt het interieur. Kada laat in 2006 weer van zich horen wanneer hij met de omstreden zakenman Frank Slaets (die dan een

relatie heeft met de voormalige Miss België Veronique de Kock) een bizarre discussie krijgt over de aankoop van een villa. Kada heeft in principe niets met de transactie te maken maar werpt zich plots op als geïnteresseerde belanghebbende. De discussie mondt uit in een vechtpartij waarbij een schot wordt gelost.
Enkele uren voor de schietpartij brengt Kada ook al een bezoek aan de Nederlands-Belgische Veronique de Kock. Kada dreigt om de villa van Gram op te blazen als hij zijn deel van de koek niet krijg. Gram is een multimiljonair die vooral bekend is om zijn belangen in Kipling, Delsey-koffers en het failliete Air Holland. Gram zou de aankoop van de villa financieren.
Kada is enkele dagen later ook betrokken bij een vechtpartij in de Lierse dancing Illusion, waarbij de jonge Marokkaan Brahim O. wordt doodgeslagen. Voor die noodlottige vechtpartij moet hij zich verantwoorden voor de rechtbank in Mechelen, en ook de zaak van de schietpartij wordt behandeld bij het Hof van beroep in Antwerpen. Kada zit voor beide zaken nauwelijks drie maanden in voorarrest.
Na zijn vrijlating richt hij twee vennootschappen op: ‘Kada en Feti’ en ook nog ‘Kada en Bram’. Met de eerste vennootschap neemt hij de vroegere discotheek Vienna in Sint-Niklaas over en herdoopt de zaak tot The Studio. Deze discotheek is inmiddels gesloten door de burgemeester. Vennootschap Kada en Bram, gevestigd in Borgerhout, houdt zich bezig met de handel in bouwmaterialen. De federale politie vermoedt dat de bedrijven fungeren als wasmachine voor crimineel geld.
In 2009 wordt hij aangehouden wegens witwaspraktijken.
Op 20 september 2010 raakt Lange Kada slaags met Saïd O. (de broer van Brahim) op de griffie van het hof van beroep in Antwerpen als ze beiden een dossier willen inzien. Saïd ziet Kada als hoofdverantwoordelijke voor de moord op zijn broer. Voor deze vechtpartij, waarbij ook een medewerker van de griffie klappen kreeg, krijgt Kada een straf van acht maanden cel.
In juni 2011 krijgt hij ook nog eens veertig maanden cel aan zijn broek voor het ‘toebrengen van opzettelijke slagen die ongewild de dood van Brahim O. tot gevolg hadden’.

Adriana 'Jeanne' Valkenburg

Adriana 'Jeanne' Valkenburg werd op 10 juni 1894 in Schiedam geboren als vierde van veertien kinderen van Jacob Valkenburg en Adriana Cornelia de Ligt. Ze had een moeilijke jeugd. Haar strenggelovige vader was gewelddadig, terwijl haar moeder de opvoeding voor de kinderen verwaarloosde. Zij kwam in 1911 voor het eerst met politie in aanraking toen zij een gouden ring had gestolen. In 1916 trouwde zij met de Joodse zakenman Jacob (Jack) Stibbe, die verdween echter na korte tijd spoorloos. Pas twaalf jaar later werd de echtscheiding officieel. In 1920 verhuisde Jeanne naar Amsterdam, waar zij

zich vestigde als prostituee en hoerenmadam. In de jaren 20 en 30 groeide zij uit tot een bekende speler in de Amsterdamse onderwereld. In die tijd kreeg zij de bijnaam 'Jeanne de Leugenaarster', bij de politie stond zij te boek als het

'gevaarlijkste wijf' van Amsterdam. Klanten werden in haar bordelen stelselmatig beroofd, ze werd geregeld opgepakt voor prostitutie, dronkenschap, vechtpartijen en andere delicten. e bijnaam 'Jeanne de Leugenaarster.' In 1931 kreeg zij een relatie met de Joodsezakenman Jacob Acohen. Eerst was hij klant bij haar, later kregen zij een liefdesrelatie. Kort nadat Valkenburg en Acohen op 17 maart 1942 in ondertrouw gingen, werd Acohen door de Sicherheitsdienst opgepakt. Hij stierf op 29 juni 1942 in concentratiekamp Mauthausen. In de oorlog was Valkenburg een opportunist. In 1942 hielp zij Joden tegen een financiële vergoeding aan een onderduikadres in haar eigen huis op de Van Ostadestraat. Toen zij in 1943 hiervoor werd gearresteerd, ging zij werken als V-Frau voor de bezetters. (tipgeefster) van het beruchte bureau Joodsche Zaken, dat op Joodse onderduikers jaagde. Met de Duitse chef van Joodsche Zaken, Otto Kempin, kreeg zij zelfs een verhouding. Valkenburg heeft tientallen ondergedoken Joden verraden, die vervolgens zijn vermoord in vernietigingskampen. In 1943 verhuisde ze naar de Zuider Amstellaan 120, de tegenwoordig: Rooseveltlaan. Dat was omdat een collega-collaborateur was geliquideerd door het verzet. Bij haar verhuizing leerde ze de klusjesman Joop Bom kennen, met wie zij een relatie kreeg en later ook trouwde. Met hem werkte ze samen in het verraden van Joden. Na Dolle Dinsdag vluchtte Valkenburg met haar partner naar Bergen op Zoom, waar haar zus woonde. Het stel werd daar, op aangeven van haar zus, op 31 maart 1945 opgepakt en afgevoerd naar interneringskamp Meilust. Na de oorlog werd zij na een lang proces tot de doodstraf veroordeeld. Valkenburg kreeg echter gratie en de straf werd omgezet in een levenslange gevangenisstraf. In 1960 kwam zij vervroegd vrij en woonde tot haar dood op verschillende adressen in Amsterdam en in Putte. In de jaren 60 belandde Valkenburg wegens ernstig overgewicht in een rolstoel. Uiteindelijk werd ze opgenomen in het Algemeen Burger Gasthuis in Bergen op Zoom, waar zij op 19 februari 1968 overleed.

Ad Karman

Ad Karman is – voordat Peter la Serpe ten tonele verschijnt – de bekendste kroongetuige van Nederland. De voormalige garagehouder uit Amsterdam levert een belangrijke bijdrage aan de veroordeling van Johan Verhoek. .

Karman ondertekent op 14 augustus 1995, een overeenkomst met het Openbaar Ministerie. Hij belooft de gehele waarheid en niets dan de waarheid te vertellen over de bende van Johan Verhoek, die wereldwijd handelt in tienduizenden kilo's Pakistaanse hasjiesj. Zelf is hij de technische man van de bende vanwege zijn ervaring met het sleutelen aan auto's. In ruil voor zijn verhaal wordt hem maximale bescherming beloofd tegen de wraakzucht van zijn voormalige bendeleden.
Ook zal hij niet meer gevangengenomen worden, al zal een andere rechtbank hem veroordelen tot een gevangenisstraf in een andere hasjzaak.
Ruim twee jaar gevangenisstraf in Frankrijk heeft Karman allergisch gemaakt voor het gevangenisleven.
Onder meer door de omstreden deal wordt de zaak tegen Verhoek een van de best bekeken processen. De aandacht van de media is intens omdat Nederland totaal geen ervaring heeft met kroongetuigen. Bovendien is hieromtrent niets wettelijk vastgelegd.
De officieren van Justitie Fred Teeven en Witteveen nemen het risico van een kroongetuige, dit omdat er volgens hen alleen op die wijze grip op de top van de georganiseerde criminaliteit kan worden verkregen.
Minister Winny Sorgdrager van Justitie laat weten uiterst terughoudend te zijn bij het sluiten van deals met criminelen.
De Amsterdamse rechtbank accepteert de overeenkomsten met Karman en de tweede kroongetuige Fouad Abbas.
Johan Verhoek wordt veroordeeld tot zes jaar cel. Karman wordt omwille van zijn veiligheid, tijdens de voorbereidingen van het proces, van hot naar her gesleept.
Dit blijkt hem zo slecht te bevallen dat hij de rechtbank vertelt spijt te hebben van de deal.
Nadat de procureur-generaal een strafeis uitspreekt in het hoger beroep van Johan Verhoek zit de klus van Karman erop.
Mogelijk kan de voormalige 'chef laden en lossen' van De Hakkelaar een nieuw leven gaan beginnen met een bedrag van zes nullen ineens, in plaats van een vaste maandelijkse uitkering, heeft het Openbaar Ministerie eerder gesteld.
De onderhandelingen daarover verlopen echter stroef.
Karman heeft winst uit misdaad verstopt in Oostenrijk, luidt het aanhoudende gerucht. Nu beroept hij zich op zijn zwijgrecht bij de vraag of hij toch nog hasjgeld heeft achtergehouden.
Rechercheurs van de Fiscale Inlichtingen- en Opsporingsdienst (FIOD) stuitten in Oostenrijk op een bank die grossiert in coderekeningen. Of ook Karman een rekening onder code aanhoudt, kan niet worden achterhaald.
Mocht er in de toekomst nog wel geld worden gevonden, dan zal dat worden geplukt, heeft het OM aangekondigd.

De advocaten van de bende hebben Karman altijd verweten uit te zijn op eigen voordeel, zoals het ontlopen van gevangenisstraf en het verkrijgen van een financiële tegemoetkoming.
Daardoor zou hij per definitie onbetrouwbaar zijn als getuige. Maar op het spreken van onwaarheid kan de lispelende Jordanees tijdens het proces niet worden betrapt.

Alasam Samarie

Alasam Samarie wordt in 1985 geboren in Benin. Op zijn twaalfde komen zijn ouders om door een brand. Tenminste, dat beweert Alasam. Hij zou de verbrande lichamen hebben gezien. Volgens hem is hij door de broer van zijn vader opgevoed. Later is hij gaan werken op een bananenplantage, waar hij mishandeld werd. Volgens een andere lezing is zijn vader omgekomen door een verkeersongeluk. Weer andere bronnen beweren dat zijn ouders nog in leven zijn.

In 2001 vraagt hij asiel aan in Nederland, waar hij in 2008 Renske Hekman ontmoet.
Op 13 april 2011 is de dan 25-jarige Alasam in het appartementencomplex op de Herestraat in Baflo thuis bij zijn vriendin, de 29-jarige Renske. Wat er tussen de twee voorvalt is onbekend. Op een gegeven moment slaat Alasam in drift de vrouw dood, door haar met een brandblusser op het hoofd te slaan. Gealarmeerd door het lawaai komen enkel bewoners kijken wat er aan de hand is. Alasam vlucht.
Pogingen van twee bewoners, onder wie een verpleegkundige, om het slachtoffer te reanimeren, mogen niet baten. Zij alarmeren de politie die rond 20.15 uur de volgende melding uit laat gaan: “Bij een ernstige geweldpleging in Baflo verzoeken wij u uit te kijken naar een getinte meneer, gekleed in een blauwe jas en blauwe spijkerbroek, met opvallende dreadlocks.” De gealarmeerde agenten zoeken daarna in de omgeving om de gevluchte dader te traceren. Hierbij wordt ook een aantal helikopters ingezet. Alasam Samarie blijkt gevlucht naar het station.
De 48-jarige hoofdagent Dick Haveman uit Godlinze rijdt rond op zijn motor en vindt de verdachte aan de hand van het gegeven signalement. Na een korte worsteling wordt de agent, met zijn eigen dienstwapen, driemaal door het hoofd geschoten terwijl hij zijn motorhelm nog op heeft. Opvallend is dat de agent niet in uniform gekleed is.
Tijdens zijn vlucht vuurt Alasam Samarie vervolgens op een 72-jarige omwonende, die door de schotenwisseling is gealarmeerd. De man wordt in

zijn been geraakt. Andere agenten die inmiddels zijn gearriveerd, sommeren de verdachte het wapen neer te leggen. Wanneer hij weigert, wordt op hem geschoten. Toch slaagt Alasam Samarie zijn toevlucht te zoeken in een politieauto. Die wordt vervolgens door de politie onder vuur genomen. Daarbij worden dertig schoten gelost en de verdachte wordt vijf keer in zijn benen geraakt en vervolgens aangehouden.
Een 22-jarige politieagente raakt gewond bij het ontstane vuurgevecht. Zij wordt samen met de 72-jarige omwonende voor behandeling naar het ziekenhuis gebracht – beiden verkeren buiten levensgevaar.
Alasam Samarie ontkent zijn daden niet en het is als snel vrijwel zeker dat zijn schuld wettig en overtuigend bewezen kan worden. Tijdens het proces tegen Alasam Samarie in februari 2013 wordt duidelijk dat hij – ondanks medicijngebruik – volledig toerekeningsvatbaar was ten tijde van de moorden. De officier van Justitie eist levenslang.

Ali Akgün

Ali Akgün (1974) is van Turkse afkomst, groeit op in de Hoofdstraat in Alkmaar en gaat naar de Vondelschool in de wijk Oud Overdiep. Samen met zijn vriendjes en zijn broer Arif voetbalt hij fanatiek op het nabijgelegen

schoolplein. Ali is de uitblinker: kappen, draaien, onnavolgbare schijnbewegingen, de jongen heeft het allemaal in zich. Zijn voetbaltalent blijft niet opgemerkt, want via AFC '34 komt hij op de voetbalschool van AZ. De jonge voetballer heeft echter een buitengewoon agressief karakter en een totaal gebrek aan discipline. Deze eigenschappen staan zijn aspiraties in de weg.
Bij de amateurclub Türkiyemspor, vol met gelijksoortige macho's, blijkt Ali wel goed te functioneren. De weldoener en voorzitter van de club, Nedim Imaç, ontfermt zich begin jaren negentig als een soort tweede vader over Ali. Ondanks zijn ongedisciplineerd gedrag, vele rode kaarten, schuimbekkende scheldkanonnades en vechtpartijen met tegenstanders, weet Ali zich toch te handhaven bij Türkiyemspor. Dit komt voornamelijk omdat de voorzitter hem de hand boven het hoofd houdt.
Om onduidelijke redenen komt het tot een breuk tussen Nedim Imaç en zijn protegé. Ali vertrekt en komt terecht bij de multiculturele voetbalclub SC Voorland. Dat team is in korte tijd zeer succesvol geworden. Ondanks dat het voornamelijk een Surinaamse club is, wordt Ali met open armen ontvangen. Niet in het minst doordat hij onder meer de clubkas spekt, daardoor weet hij

dezelfde positie te verwerven als Nedim heeft bij Türkiyemspor. Akgün draagt altijd dure kleding en horloges, hij rijdt in een Mercedes cabriolet en verzamelt snelle jongens om zich heen. En niemand bij SC Voorland die zich afvraagt hoe Ali aan zijn geld komt.
Aan het begin van het voetbalseizoen in 2006 haakt Ali definitief af als voetballer, maar hij komt nog dikwijls bij de club. Op 17 februari 2007 wordt de dan 40-jarige Nedim Imaç vanuit een rijdend busje geliquideerd, in de Jan Rebelstraat in Osdorp. In april wordt Ali Akgün aangehouden op verdenking van zijn betrokkenheid bij verschillende pogingen tot moord. Het landelijk parket van Justitie, dat het onderzoek naar de moord op Imaç over heeft genomen van het Amsterdamse parket, wil niet zeggen of de vermeende 'zakelijke' ruzie tussen Akgün en Imaç in het onderzoek een rol speelt.
Akgün wordt onder meer door het OM verdacht van betrokkenheid bij de niet uitgevoerde aanslag op August Adjoeba. Volgens verklaringen van kroongetuige 'Vieze' Peter la Serpe. zou hij samen met een andere huurmoordenaar klaar hebben gestaan om August Adjoeba dood te schieten. Adjoeba had een lading drugs van een vriend van hem gestolen. Terwijl La Serpe buiten de flat wacht, zien ze wel iemand naar buiten lopen, ze weten niet zeker of dat wel het beoogde doelwit is. Dus bellen ze Ali, die daarop zegt: "Doe het maar gewoon. Bij mij in de flat wonen alleen maar Japanners. Als het de verkeerde is, neem ik de verantwoording op me." Ook zou Ali betrokken zijn bij aanslagen op Leen B en Atilla Önder Verder zou hij ook een hand hebben gehad in de moorden op Kees Houtman en Thomas van der Bijl. In december 2010 wordt Ali vrijgelaten. Weinig mensen zijn zolang vastgehouden met zo weinig bewijs als tegen hem. In totaal heeft Ali ongeveer 3,5 jaar in voorarrest gezeten.
Op dinsdag 29 januari 2013 wordt in het Passage-proces voor de Amsterdamse rechtbank de dan 39-jarige Ali Akgün vrijgesproken van de aanklacht betrokken te zijn geweest bij liquidaties. Ali krijgt 1,5 jaar gevangenisstraf wegens witwassen. Het OM kondigt direct na de uitspraak hoger beroep aan in deze zaak.

Alper K.
Alper K. wordt in 1971 geboren. Er vindt op 29 januari 2003 een schietpartij plaats tussen enkele geparkeerde auto's op de Nieuwe Markt in Zwolle. Er klinkt het geluid van schoten en de Turk Serdal Nerkis wordt dodelijk getroffen door meerdere kogels in buik en rug die K. afvuurt.
Deze schietpartij komt voort uit een langslepende ruzie in het drugscircuit. Nerkis wil geld van K. naar aanleiding van een schietpartij in het Rotterdamse café Candlelight in 1995. Alper K. wordt in die zaak in hoger beroep vrijgesproken en krijgt een schadevergoeding van bijna 45.000 euro. Nerkis wil een deel van dat geld, omdat hij bij de schietpartij door een kogel van K. is

getroffen. Om zijn eisen kracht bij te zetten, bedreigt Nerkis zijn landgenoot geruime tijd.
Als Nerkis op 29 januari in een Zwolse coffeeshop de jongere broer van Alper bedreigt, rijdt K. 's avonds, in het bezit van een vuurwapen, vanaf het huis van zijn vriendin in Kampen naar Zwolle, met de dood van Nerkis als gevolg. Op 10 februari 2003 wordt K. in het huis van bewaring in Zoetermeer aangehouden voor de moord op Nerkis. De verdachte moet op dat moment nog terecht staan voor de export van negen kg heroïne naar Engeland in 2002. K. had in Amsterdam een afspraak met een Engelsman en wordt daarbij gearresteerd.
In 2003 wordt de dan 32-jarige K. uit Zwolle door de rechtbank veroordeeld tot veertien jaar gevangenisstraf voor de moord op Nerkis. Het openbaar ministerie had tegen de man tien jaar geëist.

András Pándy
András Pándy wordt geboren op 1 juni 1927 te Csap, Hongarije, het tegenwoordige Oekraïne. Hij trouwt op 17 september 1956 in Hongarije met Ilona Sores. In de protestantse Gereformeerde Kerk aldaar is hij Allelkész, een titel die de onderste trede van de predikantencarrière aanduidt. In de roerige

tijd van de Hongaarse revolutie van 1956 komt Pándy in Zwitserland terecht, vanwaar hij in 1958 naar België gehaald wordt, om dominee te worden van een kleine Hongaarse protestantse kerk te Brussel en Luik. Hun dochter Ágnes wordt in 1958 geboren te Elsene.
In 1961 krijgt het echtpaar een zwakbegaafd kind genaamd Daniël en in 1966 een zoon genaamd Zoltán.
Een jaar na de geboorte van Zoltán is Ilona haar tirannieke en hardhandige echtgenoot zat en verhuist met haar zoontje Daniël.
In 1967 scheidt Pándy van Ilona Sores en hertrouwt in 1979 met de Hongaarse Edit Fintor, die drie dochters uit twee vorige huwelijken meeneemt: de 15-jarige Tímea, de 8-jarige Tünde en de 7-jarige Andrea. In datzelfde jaar begint hij een relatie met zijn 11-jarige dochter Ágnes. Pándy geeft als dominee godsdienstles op enkele Rijksscholen.
In 1980 wordt uit zijn huwelijk met Edit Fintor hun zoon András jr. geboren en in 1981 komt dochter Réka ter wereld.
In 1984 begint Pándy een relatie met Edits dochter Tímea, die dan 20 jaar is. Tímea wordt zwanger.

Pándy zal later voor het Belgische gerecht volhouden dat het kwam door sperma aan een handdoek waar zij zich mee afdroogde. Tímea probeert haar zwangerschap verborgen te houden.
Als Pándy zijn stiefdochter naar zijn oudste dochter Ágnes stuurt, probeert deze haar uit jaloezie te vermoorden. Tímea belandt in het ziekenhuis en dient een aanklacht in bij de politie. Ze betrekt een flatje en daar bevalt zij van haar zoontje Marc.
In 1986 emigreert Tímea met haar zoontje Marc naar Canada waar een oom van haar moeder woont. Voordat ze vertrekt vertelt ze haar moeder Edit dat haar stiefvader Pándy de biologische vader is van Marc.
Na een ruzie met Pándy vlucht Edit met haar 14-jarige dochter Andrea, wat beiden fataal wordt. Ágnes onderneemt niets, ze kijkt toe terwijl Pándy beiden vermoord.
Aan de familie van Edit laat Pándy weten dat zij met haar minnaar en dochter naar Duitsland zijn vertrokken. Hij legt een telegram neer als bewijs. Twee jaar later worden ook Ilona Sores en haar 27-jarige zoon Daniël vermoord, nu door Ágnes.
Zij lokt hen beide de kelder in en schiet ze dood met kogels uit een pistool.
De 22-jarige Zoltán wordt daarna ook vermoord als hij sporen van zijn moeder en broer vindt. De lijken worden in stukken gezaagd en in zuurvaten opgelost. De tanden, de nagels en vingerkootjes worden in het nabijgelegen slachthuis bij het afval gestopt.
Aan de familie van Ilona laat Pándy een telegram zien waarop staat dat zij in Frankrijk verblijven.
Een Nederlandse collega-dominee, Andries Den Broeder, doet in 1989 aangifte wanneer hij door de vader en de zuster van Edit Fintor op de hoogte wordt gesteld van de vermissing van Edit.
Ook hoort hij dan van de incest door Pándy met zijn stiefdochter Timea en de geboorte daaruit van Mark. Eerst probeert Den Broeder via allerlei wegen om met Pándy in contact te komen.
Nadat dit mislukt schrijft hij een brief aan Koningin Fabiola en stelt haar op de hoogte van de feiten die hij over Pándy te weten is gekomen.
Die brief wordt door haar kabinet in juni 1989 doorgezonden aan de minister van Justitie Melchior Wathelet.
Hij antwoordt dominee Den Broeder pas in september 1993 met de mededeling: “Als Minister van Justitie kan ik hierin niet tussenkomen.”
Onwetend van de actie van
Den Broeder stuurt Pándy in 1989 zijn dochter Ágnes met de kleine Réka en András jr. naar het strand. Zo heeft hij zijn handen vrij voor de moord op Tünde. Het is de enige echt bewezen moord die Pándy zélf gepleegd heeft.

In 1992 doet Ágnes aangifte van vermissing van de zes familieleden bij de politie en ook aangifte van incest door haar vader. De kleine Réka en András jr. worden in een kinderopvang geplaatst.
Pándy weet de politie lange tijd voor de gek te houden, door vriendinnen uit Hongarije over te halen de gestuurde brieven te ondertekenen met Ilona Sores en Edit Fintor.
In 1996 vraagt de politie de Hongaarse gemeenschap om medewerking. Zij ontdekken dan in hun vaderland de valse brieventruc en sturen het bewijs naar de Belgische politie.
Op 16 oktober 1997 wordt Pándy opgepakt; hij werkt echter niet mee met het gerecht. Meteen hierna worden graafwerken gestart in een van Pándy's woningen, waar onder het beton van de kelder botfragmenten en tanden worden gevonden. Op 20 november 1997 wordt Ágnes Pándy aangehouden en bekent ze, tijdens een wandeling rond het gerechtsgebouw, vijf moorden.
Lijken van de vermoorde familieleden zijn er nooit gevonden. Volgens de verklaringen van Ágnes Pándy zijn deze in een bad met een ontstoppingsmiddel opgelost; resten werden achteraf gedumpt bij het slachthuis van Anderlecht.
In november 1998 laat onderzoeksrechter Bruno Bulthé dit door wetenschappers van de Katholieke Universiteit Leuven onderzoeken. Na een proef op een lijk met het door Ágnes Pándy genoemde product, dat eveneens in grote hoeveelheden in Pándy's huis is gevonden, blijkt er na een dag weinig over van het lichaam: zelfs de tanden zijn grotendeels opgelost. Een grootschalig DNA-onderzoek in zowel België als Hongarije toont met waarschijnlijke zekerheid aan dat András Pándy de vader is van Mark, zoon van Timea. Toch blijft András ontkennen ooit seksuele betrekking met Timea te hebben gehad en verklaart hij haar bevruchting als buiten zijn wil (het spermasporen-op- de-handdoek-verhaal).
Als op 18 februari 2002 het proces begint, bekent András Pándy geen schuld en echte harde bewijzen zijn er niet. Wel zijn er sterke aanwijzingen van schuld, die de verdediging tracht te weerleggen met het argument: "Iemand is pas schuldig als zijn schuld wordt bewezen." Advocaat van Pándy is Meester Hein Diependaele uit Sint-Lievens-Houtem.
In 2005 wordt Diependaele door zijn vrouw, advocate Marijke Moens, met kogels uit een geweer vermoord in hun huis, waarna zij zelfmoord pleegt. Diependaele was een top-pleiter, afkomstig uit Zottegem.
András Pándy wordt schuldig bevonden aan de moord op zes van zijn familieleden, een moordpoging en verkrachting van drie dochters. Het Brusselse Hof van assisen veroordeelt hem hiervoor tot levenslange gevangenisstraf.
Ágnes Pándy wordt schuldig bevonden aan vijf moorden en voor de moordpoging op haar stiefzuster Timea. Zij krijgt hiervoor 21 jaar celstraf.

András Pándy vecht zijn veroordeling aan bij het Hof van Cassatie, dit in tegenstelling tot Ágnes Pándy, die zich bij de uitspraak neerlegt.
In 2008 - Pándy is dan 81 jaar – wordt bekend dat hij zijn zoon Andreas manipuleert vanuit de gevangenis.
"Ik heb een taak te vervullen die ik van vader heb gekregen. Vader heeft gevraagd in de buurt te komen wonen. Ik gehoorzaam vader. Ik ga nu elke dag op bezoek," laat zoonlief weten in P-Magazine. Op 14 juni 2010 is Agnes vrijgelaten uit de gevangenis van Brugge.

André Brilleman (1959 – 1989)
André Brilleman, bijnaam De Bulldog, wordt op 24 november 1959 in Amsterdam geboren als zoon van Hermanus Brilleman, uit een Joods

Amsterdams geslacht, en de Française Violette Y. Bardelli. André is de jongste van drie kinderen en heeft een oudere broer en zus. Hij groeit op in de J.M. Kemperstraat in de Staatsliedenbuurt. Na de lagere school, de van Bosseschool in de Cliffordstraat, gaat hij naar de Van Houweningen MAVO. André beoefent tijdens zijn jeugd verschillende sporten waaronder voetbal bij DVOS en verder judo, karate en nog enkele andere sporten. Op straat krijgt hij al snel de bijnaam Pipo, dit omdat André altijd in is voor gekke dingen.
In sportkringen wordt de jonge Brilleman echter al spoedig bekend door zijn aansprekende resultaten als kickbokser. Op de sportschool komt hij in contact met criminelen die hem een baan als lijfwacht van de hasjhandelaar Klaas Bruinsma bezorgen. Brilleman is begin jaren 80 kampioen kickboksen voor Mejiro Gym. Hij is één van de stervechters van de Amsterdamse sportschool die door politie-onderzoekers als berucht wordt omschreven, wegens banden met de georganiseerde misdaad. Brilleman is een bokser die niet erg flexibele benen heeft, maar uitblinkt in low kicks en andere bewegingen. Vooral zijn ultieme vechtersmentaliteit is zijn handelsmerk.
Op 2 februari 1982 doen Brilleman en de Joegoslaaf Alexander Marianovic een poging Hugo Ferrol te liquideren. Die poging mislukt. Ferrol is een grote concurrent in de hasjhandel van Bruinsma. In juli 1982 wordt Alexander Marianovic in opdracht van Bruinsma geliquideerd, dit omdat die hem, samen met Brilleman, voor drie ton oplicht bij een tweede poging Ferrol uit de weg te ruimen. De twee spannen samen met Ferrol en zetten een nep-liquidatie in

scène. Ze laten Bruinsma als bewijs polaroidfoto's zien van een met bloed besmeurde Ferrol. Het bloed is echter ketchup.
In tegenstelling tot zijn kompaan wordt Brilleman niet meteen vermoord, maar krijgt hij van Bruinsma uitstel van executie. Bruinsma laat hem in de waan dat hij gelooft dat Brilleman niets van de nep-liquidatie weet. Brilleman, inmiddels wereldkampioen, wordt in 1985 alsnog geliquideerd. Hij wordt in in de Waal bij de veerpont Brakel-Herwijnen gevonden in een met cement volgestort vat. Bij autopsie blijkt dat Brilleman is gefusilleerd. Er zitten drie kogelgaten in zijn hoofd, veroorzaakt door schoten uit waarschijnlijk een revolver. Kruitsporen tonen aan dat Brilleman van dichtbij is neergeschoten. Sportschoolhouder Jan Plas uit Amsterdam en de broer van het slachtoffer gaan naar Arnhem en identificeren het slachtoffer als André Brilleman. Tot nu toe is de moord op Brilleman niet opgelost.
Begin 2012 zegt een oude sportvriend van Brilleman dat de gangbare lezing onzin is. "André voelde zich genaaid door Bruinsma en heeft samen met een compagnon een partij hasj van hem geript. Dáárom moest-ie dood."

Anne-Françoise Maque. De moord op

In mei 2006 verdwijnt Anne-Françoise Maque, geboren op 7 januari 1961,

onverwacht uit haar huisje in de Allée des Pinsons in Nijvel. Vanaf die dag laat ze nooit meer iets van zich horen. Haar man is niet direct bezorgd, want het echtpaar heeft regelmatig vlammende ruzie en Anne-Françoise Maque grijpt geregeld naar de fles. Het twee leven een beetje op de rand van de maatschappij. Op die avond in mei 2006 zijn een vijftal vrienden op bezoek bij het echtpaar Maque. Er wordt die avond opnieuw heel wat alcohol gedronken en naar gewoonte breekt er ruzie uit tussen Anne-Françoise Maque en haar man. De vijf vrienden kiezen partij voor Anne-Françoise Maque: 'Pak je spullen en volg ons. Wij brengen je naar een plaats waar je het beter zal stellen,' beloven ze haar. Anne-Françoise volgt ze, maar wanneer het zestal een afgelegen weg naast de spoorlijn nadert, merken twee van de vijf (Jonathan en een vriend van hem) dat de grap een nare wending dreigt te krijgen.
Zij besluiten om te stoppen terwijl de drie anderen – Johan, Kevin en Bryan geheten – met Anne-Françoise verder lopen. Niet ver. Een paar honderd meter verder slaan de drie Anne-Françoise in elkaar. Zij schreeuwt het uit van de pijn. Haar jonge beulen willen haar zo snel mogelijk doen zwijgen. Zij slaan haar met stenen en stukken hout het hoofd in. De drie jonge kerels laten de vrouw daarna voor dood achter en keren terug naar hun twee vrienden die

vanaf een afstandje getuigen zijn geweest van het bloedbad. Samen leggen zij de plechtige eed af dat niemand van hen ooit een zal vertellen wat er die avond met Anne-Françoise is gebeurd. 's Anderendaags keren ze terug om het lichaam van Anne-Françoise Maque te begraven. Ze vertellen aan de echtgenoot van Anne-Françoise dat ze een taxi heeft genomen met onbekende bestemming. Een verhaal dat nog geloofd wordt ook. Ruim vijf jaar later, in de herfst van 2011, steken er plots geruchten op dat achter de verdwijning misschien wel een moord kan schuilgaan. Vanaf dat moment beginnen de speurders in Nijvel te rechercheren. Stukje bij beetje reconstrueren zij de laatste dagen van het slachtoffer en stellen ook haar sociale omgeving weer samen, zoals die in dat jaar was. De relatie met de buren, de mensen met wie zij omging, wie op bezoek kwam, etc. Tijdens dat onderzoek krijgen de speurders het groepje van vijf jongeren in het vizier. Wat hadden die bij Anne-Françoise te zoeken? De speurders vinden de vijf jongeren, waarvan er twee in 2006 minderjarig waren, terug en ook de vriendinnen met wie ze omgingen. Een van die meisjes vertelt haar ondervragers dat haar vriend Johan in de periode, na de verdwijning van Anne-Françoise, soms nachtmerries had en daarbij sprak hij in zijn slaap over de moord op een vrouw. De politie onderwerpt Jonathan aan een streng verhoor, waarin hij bekent gezien te hebben hoe Anne-Françoise werd doodgeslagen. Er volgt hierna een groepsverhoor van alle vijftien vrienden en vriendinnen. Begin januari 2012 gaan de daders door de knieën en vertellen ze hoe ze Anne-Françoise Maque hebben doodgeslagen en waar ze haar lichaam hebben begraven.
Op 16 januari 2012 wordt de vrouw opgegraven. Op 22 november 2012, nadat de twee belangrijkste verdachten – Johan L. en Kevin W. - gedeeltelijke bekentenissen hebben afgelegd, worden de twee in voorlopige vrijheid gesteld, met onder meer het verbod tot het hebben van elk contact met de twee andere verdachten. De derde man, de op het moment van de moord minderjarige Bryan P., blijft vastzitten. Hij wordt beschuldigd van het brengen van de beslissende slagen op het ongelukkige slachtoffer.

Anette Bont. De moord op
Antoinette Bont wordt in 1971 in een woonwagen in Groningen geboren. Met een moeder die niet goed voor haar kan zorgen en een drugsdealer als vader raakt Antoinette op jonge leeftijd verslaafd. Om aan geld te komen voor haar heroïne begint ze te tippelen op de baan in Groningen. Ze doet verschillende pogingen om in afkickklinieken van de drugs af te komen, maar eenmaal buiten valt ze steeds weer terug in het oude patroon.
Op 6 juli 1995 tegen tien uur 's avonds koopt Antoinette bij een bekende dealer een portie heroïne. Even later heeft ze een klant en stapt ze in een witte Citroën BX. Een uur later is Antoinette terug op de baan en ze vertelt een collega dat ze net twee klanten heeft gehad. Een kwartier later heeft ze alweer

beet en stapt ze in een rode auto, om drie kwartier later terug te keren en ze koopt voor 300 gulden haar laatste heroïne. Ze betaalt deels in Duitse marken, iets wat vaker voorkomt omdat op de Groningse baan veel Duitse klanten

komen. Antoinette is vrolijk, tegen de gewoonte in laat ze anderen in haar vreugde delen en deelt haar heroïne met andere tippelaarsters. Ze zegt dat ze haast heeft omdat haar klanten staan te wachten. Ze verdwijnt in de nacht om nooit meer levend terug te komen.
Drie weken later, op 31 juli 1995, vinden twee mannen in het Winschoterdiep bij het Groningse Zuidbroek de ernstig verminkte romp van een vrouw. Drie dagen later ziet een jongen vijfentwintig kilometer verderop in het Peizerdiep, bij Roderwolde, een sporttas drijven, gelijkend op een sporttas die in een kerstpakket uit 1994 van energiebedrijf Edon zit. In de tas zijn de ledematen van een vrouw verpakt. DNA-onderzoek toont aan dat het de lichaamsdelen van de 24-jarige tippelaarster Antoinette Bont zijn. Haar hoofd wordt nooit teruggevonden.
Als het zwaargehavende lichaam van Antoinette wordt onderzocht, blijkt dat ze voor haar dood gruwelijk is mishandeld of gemarteld. Het politieonderzoek richt zich in eerste instantie op de Groninger tippelzone, maar in deze scene hebben de prostituees nauwelijks besef van plaats en tijd. Klanten willen uit angst of schaamte vaak niet getuigen.
De politie komt tot de ontdekking dat deze gruwelijke moord mogelijk verband houdt met de moord op Harry Roo. Op 5 augustus 1995 worden lichaamsdelen van Roo in een riviertje bij Bremen teruggevonden. Ze zitten in een sporttas, net als in het geval van Antoinette, en ook zijn beide rompen op dezelfde wijze in plastic verpakt en omwonden met opvallend koord. Peter R. de Vries buigt zich in 2011 over de overeenkomsten tussen de twee moordzaken.

Antonio Brizzi
Antonio Maria Romano Brizzi – bijnaam: Falconetti – wordt op 15 juli 1953 in Goirle geboren als één van de vijf kinderen in een arbeidersgezin. Zijn grootvader is een Italiaan die met een Nederlandse vrouw is getrouwd. Brizzi doorloopt de lagere school en volgt een opleiding tot stratenmaker, die maakt hij niet af. Brizzi gaat de misdaad in. Hij blijkt een harde jongen en komt al snel in aanraking met Justitie.

In de jaren 70 wordt hij gearresteerd in verband met betrokkenheid bij vechtpartijen en ook op verdenking van een verkrachting. Dat laatste wordt door hem ten stelligste ontkend en wegens niet aantoonbaar bewijs wordt

deze aanklacht geseponeerd. Brizzi is een talentvolle bokser, werkt als incasseerder voor andere criminelen en is mede-eigenaar van een sportschool in Tilburg. Volgens insiders houdt hij zich bezig met prostitutie en daarbij is hij actief in de illegale sigarettenhandel en in de horeca in Tilburg, waar hij zich onder meer bezighoudt met bescherming.
Ondernemers krijgen van hem de opmerking dat het zakendoen gevaarlijk is zonder bescherming en dat het een stuk veiliger om hem daarvoor in te huren. Uit angst voor brandstichting of andere malheur huren ze hem daarvoor in en portiers, die voor Brizzi werken, staan daarna aan de deur van die zaken. Aan het begin van de jaren 90 besluit Brizzi zich terug te trekken uit het criminele wereldje. Hij krijgt problemen met de Belastingdienst en wil uitwijken naar België. Na enige tijd wil hij echter weer terug naar Nederland, treft een schikking met de Belastingdienst en betaalt rond de 1 miljoen gulden. Hij koopt begin 1994 de kapitale villa Dennenhoef in Moergestel, daar bevolkt hij een kleine dierentuin met onder meer 32 kangoeroes. Op 26 april 1994 belt een onbekende man aan bij de villa van Brizzi. De man zit met zijn auto vast in de modder naast de weg. De behulpzame Brizzi besluit de auto met een tractor los te trekken. De man is dankbaar, ze drinken nog wat samen met een vriendin van Brizzi, die op een gegeven moment boodschappen gaat doen. Wanneer zij terugkeert, vindt ze Brizzi neergeschoten op de keukenvloer. Hij is door drie kogels geraakt en kort daarop overlijdt hij op de leeftijd van 40 jaar.
Volgens de vriendin ligt op de keukentafel de opvallende bril van de man die eerder op de avond met zijn auto heeft vastgezeten in de modder. Ondanks de beloning van ruim 11.000 euro is er nooit iemand voor de moord gearresteerd. In februari 2006 wordt het onderzoek naar de moord op Brizzi heropend door een coldcaseteam. Volgens sommige bronnen op internet had Brizzi banden met Koos Reuvers, de rechterhand van Johan Verhoek.

Ab Abbenhuis

Ab Abbenhuis – bijnaam Appie – wordt in 1966 in Bussum geboren. Hij is een blij, vrolijk en sportief kind met een normale jeugd. Wanneer hij wat ouder wordt, raakt hij regelmatig in conflict met zijn vader die te hoge eisen aan de

jonge Ab stelt. Appie gaat naar de LTS, wordt timmerman en schopt het zelfs tot jeugdkampioen karate.
Vanaf zijn negentiende ontspoort Appie. Hij drinkt veel, gebruikt cocaïne en zijn vrienden roepen bij ruzies zijn hulp als karateka in.
Hij leert een bloedbroeder kennen, met wie hij een interesse voor zwarte magie deelt. Appie schaft een riotgun aan en die beproeft hij op een koe.
In 1988 zit hij al diep in het criminele circuit. In oktober 1989 maakt hij circa drie ton buit bij een overval op de Albert Heijn in Baarn.
De manager wordt daarbij in het kruis en in de maag getrapt.
Op 14 mei 1990 pleegt hij met zijn kompanen een roofoverval op de Albert Heijn in Oosterbeek. Als blijkt dat de overval tot mislukken is gedoemd, doodt hij met zijn riotgun twee personeelsleden. Een derde, die aan executie probeert te ontkomen, wordt tot twee keer toe in de rug geschoten en raakt invalide. Bij deze overvallen zijn de overvallers gekleed in overalls en bivakmutsen, dreigen zij met een riotgun en een pistool en gebruiken ze gestolen Opels als vluchtauto's. Na achterlating besprenkelen ze deze wagens met onder meer ammoniak. In het onderzoek naar de overval op de Albert Heijn in Oosterbeek zet de politie een infiltrant in.
In 1992 opereert een lid van een pseudokoopteam van de Amsterdamse politie zeven maanden lang undercover in de gemeenschap van Jehova's Getuigen in Arnhem, waar Appie zich inmiddels bij heeft aangesloten. De undercoveragent sluit er vriendschap met Appie en ontmoet hem ook in zijn woning, die is voorzien van audiovisuele opnameapparatuur. Abbenhuis zou tegen de undercoveragent hebben gezegd dat hij meerdere mensen heeft gedood. In november 1992 stopt de undercoveractie als Appie onverwacht, via België, naar Chili vlucht.
Op 28 mei 1993 wordt hij daar op verzoek van Nederland gearresteerd. In november 1994 wordt hij door Chili aan Nederland uitgeleverd, ondanks dat er geen uitleveringsverdrag is tussen beide landen. Abbenhuis bekent op 9 januari 1995 voor de rechtbank de overvallen en betuigt spijt. Op 4 april 1995 wordt er twintig jaar cel en tbs met dwangverpleging tegen hem geëist. Volgens de officier van Justitie is hij verminderd toerekeningsvatbaar tijdens de overval.
Twee weken later oordeelt de rechtbank dat de dan 28-jarige Abbenhuis schuldig is aan moord en poging tot moord, dubbele afpersing en een poging tot afpersing. Hij wordt tot levenslang veroordeeld. Volgens de rechtbank is hij ten tijde van de overvallen niet verminderd toerekeningsvatbaar. Ze acht hem schuldig aan tweevoudige moord en aan afpersing. Behalve voor de overval in Oosterbeek staat hij ook terecht voor overvallen in Hilversum, Baarn, Vreeland en Bussum. Aanvankelijk tekent Appie Abbenhuis hoger beroep aan, maar dit wordt later weer ingetrokken.

Aquino. De bende van de familie

Donderdag 30 mei 2013 is op verzoek van de Belgische autoriteiten een onderzoek gestart naar een misdaadorganisatie rond een Italiaanse familie

Aquino uit Maasmechelen, een plaats in Belgisch Limburg. Deze organisatie is volgens het OM al minstens vijftien jaar bezig met de grootschalige invoer en handel in drugs.
Arrestatieteams houden die dag zes verdachten aan in Nederland, onder wie de Italiaanse hoofdverdachte Lucio Aquino. Die donderdag wordt hij met drie anderen om middernacht aan tafel van het Japanse restaurant in het Okura hotel te Amsterdams aangehouden. Andere verdachten worden aangehouden in Aalsmeer en Zeewolde. Het Belgische Federaal Parket heeft voor deze verdachten Europese aanhoudingsbevelen uitgegeven.
(foto van links naar rechts: Antonio, Lucio en Silvio)
Bij doorzoekingen van zeven woningen en drie bedrijfspanden in Rotterdam, Amsterdam, Zeewolde, Aalsmeer en Tiel worden computers, mobiele telefoons, munitie, kleine hoeveelheden drugs, kluizen, twee personenauto's en meer dan 50.000 euro aan cash geld in beslag genomen. De aangehouden verdachten worden binnenkort overgeleverd aan België.
Behalve met Nederland heeft de Belgische justitie ook samengewerkt met de autoriteiten in Slowakije en Italië. Het onderzoek, dat negen maanden heeft geduurd, wordt bemoeilijkt doordat de verdachten schuilnamen en afgeschermde mobiele telefoons gebruiken. Ook wisselen ze regelmatig van auto en maakt de bende gebruikt van safehouses in Nederland om ongestoord te kunnen overleggen.
De criminele organisatie infiltreert met succes in de Belgische politie. Een beëdigde gerechtstolk die al tien jaar voor gerecht en politie werkt, en voor de federale politie in het onderzoek als tolk optreedt, blijkt op de loonlijst van de organisatie van Lucio Aquino te staan. De familie weet dat de politie hen observeert. Volgens de Belgische justitie is de organisatie sinds september vorig jaar betrokken geweest bij vijf cocaïnetransporten die via de haven van Antwerpen naar Nederland gingen. Het gaat om duizenden kilo's cocaïne. Ook een partij van 330 kilo cocaïne die begin dit jaar wordt onderschept, is voor de bende bestemd. De familie Aquino wordt gerekend tot één van de belangrijkste spelers in het internationale circuit van drugshandelaars.
De achttien aangehouden verdachten – onder wie Antonio, Lucio en Francesco Aquino – verschijnen dinsdag 4 juni 2013 voor de Hasseltse

raadkamer. Op die dinsdag besluit de raadkamer in Hasselt dat drie vrouwen en een man vrij worden gelaten. Het federale parket gaat in beroep tegen die beslissing, zodat de vier verdachten alsnog in de cel blijven zitten, totdat de kamer van inbeschuldigingstelling in Antwerpen zich over hun aanhouding heeft gebogen heeft.

Aran de Jong. De liquidatie van

Op 17 november 2012 wordt de 41-jarige Aran de Jong rond vijf uur 's morgens doodgeschoten bij zijn huis aan de Diamantring in Eindhoven. Na

een nachtje stappen, rond drie uur 's nachts, gaat hij met zijn vrouw en vrienden naar nachtclub De Bermuda in de Stationsstraat in Eindhoven. Iets na half vijf gaat het gezelschap naar huis en loopt wat aangeschoten door de Dommelstraat richting het Stationsplein. Een van zijn vrienden – die niet drinkt en de auto rijdt – haalt Arans Audi RS6 op het Stationsplein op en pikt even verderop Aran de Jong, zijn vrouw en een vriendin op.
Ze rijden in hoog tempo dwars door Eindhoven naar de noordelijke wijk Blixembosch waar ze tegen vijf uur bij Arans huis aankomen. Daar wacht de schutter, een man met bivakmuts en een wapen hem op. Die probeert Aran bij zijn auto dood te schieten. Aran rent om de auto heen om niet geraakt te worden en vlucht naar een verderop gelegen fietspad. De snel gewaarschuwde politie treft Aran aan in de berm naast het fietspad. Hij is neergeschoten en moet vrijwel meteen zijn gestorven.
Aran was in de zomer van 2012 vrijgelaten uit de gevangenis in afwachting van zijn strafzaak die op 3 december 2012 zou beginnen. Hij was een bekend figuur, ook in het uitgaansleven. Aran was getrouwd en had twee kinderen. Van zijn vader had hij wat vastgoed geërfd en in de Eindhovense Hooghuisstraat begon hij een winkel in exclusieve mannenkleding. Ogenschijnlijk was hij een gewone geslaagde zakenman. Maar geruchten dat hij daarnaast betrokken was bij internationale hennephandel en eigenlijk daarmee zijn grote geld verdiende, werden steeds hardnekkiger.
Op dinsdag 24 mei 2011 leken die geruchten bevestigd te worden: op ruim 30 plekken in binnen- en buitenland deed de politie invallen. Vijf mensen werden gearresteerd onder wie Aran de Jong. Volgens het Openbaar Ministerie was hij de leider van een drugsbende die hasj importeerde uit Pakistan en hasj en hennep exporteerde naar Italië en Engeland.
Ruim een jaar zat Aran in voorarrest. Op vrijdag, een dag voor de moord, was Aran naar de begrafenis van een vriend in Veghel geweest.

De moord lijkt op een goed voorbereide criminele afrekening, maar het kan toch ook een andere aanleiding hebben gehad. Een zakelijk conflict bijvoorbeeld of misschien speelt er iets in de privésfeer waar de politie niets over weet. De hoofdofficier van Justitie van Oost-Brabant looft een beloning van vijftienduizend euro uit voor de gouden tip in deze zaak. De afgelopen jaren is al heel veel onderzoek naar Aran gedaan, mede voor dat grote proces. In maart 2013 wordt bekend dat de twee verdachten die samen met Aran de Jong drugs hebben gesmokkeld in hoger beroep gaan tegen hun straffen van 6 en 5,5 jaar cel.

Ari Olivier

Ari Olivier – bijnamen: Heer Olivier en De meesteroplichter – wordt op 20 augustus 1939 in de Haarlemmermeer geboren. Hij pleegt vanaf de jaren

zestig en zeventig fraude door voor grote bedragen te handelen in goederen die na betaling niet worden afgeleverd. Bij deze goederen gaat het soms om complete pijpleidingen, schepen of een katoenoogst.
Hij is een man met een dure smaak en vlotte babbel, zodat hij geen gebrek aan vrouwelijk schoon om zich heen heeft. Olivier huwt vijfmaal, de laatste keer met mevrouw Malgorzata Anna Rutkowski. Voor deze trouwerij leeft hij 22 jaar als vrijgezel. In die jaren specialiseert hij zich in het geld opmaken van rijke weduwen – en tussendoor woonde hij nog samen met Centerfold-zangeres en Playboy-covermodel Laura Fygi. Begin jaren tachtig wordt Olivier voor het eerst veroordeeld tot vier jaar cel wegens oplichting, verduistering en valsheid in geschrifte. Hij begint een relatie met een vrouwelijke cipier in de gevangenis en het komt uit dat hij geregeld samen met deze vrouw gaat douchen. Deze escapades krijgen veel aandacht in de media en de bewaarster wordt uit haar functie gezet.
In 1986 wordt hij opnieuw veroordeeld tot een half jaar wegens het misleiden van de curator in zijn faillissement. In 1993 treedt Olivier als undercover-agent op, als een soort pseudo-zakenpartner in een door de Amerikaanse douane geleide actie.
Vanaf 3 april 1997 presenteert hij het Veronica tv-programma Heer Oliviers wereld, dit gaat over oplichtingspraktijken. Veronica beëindigt dit programma al na drie afleveringen, want op 15 april 1997 wordt Olivier gearresteerd in Frankfurt am Main in Duitsland, wegens het organiseren van een transactie in valse Amerikaanse dollars voor derden. De rechter veroordeelt hem tot een

gevangenisstraf van bijna vier jaar wegens de verkoop van 600.000 valse Amerikaanse dollars.
Later beweert Olivier dat hasjhandelaar Johan Verhoek hem rijdt als hij incassozaken heeft en dat gaat vaak om veel geld. Verhoek doet dat perfect, hij rijdt als een coureur in een Peugeootje en daardoor vallen ze niet op. Verhoek staat dan op de uitkijk als Olivier zijn zaken afhandelt.

Arjen van der Wal. De moord op
In de nacht van 8 op 9 augustus 1993 klinken er zeven schoten uit een zwaar kaliber vuurwapen in de bossen ten zuiden van Bergen op Zoom. Op het Borgvlietse Duinpad wordt een man doorzeefd met zeven kogels. De politie vindt het lichaam van de 43-jarige Arjen van der Wal, die afkomstig is uit het Friese Minnertsga.
Hij is een verzekeringsagent en drijft sinds 1983 in het Thaise Pattaya een pension. Ook heeft hij belangen in twee horecagelegenheden, De Nowhere-bar en het Boonma House. Bewoners in de buurt van het duinpad hebben gemeld dat ze eerst twee schoten hebben gehoord en kort daarna nog vijf. De schoten blijken van dichtbij op Van der Wal te zijn afgevuurd, die volgens de politie geen bekende van Justitie is. Op 9 augustus wordt de auto van Van der Wal teruggevonden, die staat geparkeerd op een parkeerterrein in het buitengebied ten zuidoosten van Bergen op Zoom. Dit is op enkele kilometers van de plek waar Van der Wal wordt gevonden.
Vijf dagen na de moord wordt bekend dat Arjen van der Wal in Pattaya als een zware onderwereldfiguur wordt beschouwd. Bronnen verklaren dat hij vrouwen ronselt voor prostitutie in Nederland. In zijn pension zou hij kinderen van 12 jaar en ouder voor sex aanbieden. Ook wordt zijn naam in verband gebracht met drugshandel. In Pattaya wordt de moord op Van der Wal tevens in verband gebracht met drugshandel. Hij zou een grote drugsjongen geld schuldig zijn en de handel in vrouwen zou via Denemarken zijn gelopen.
Ook in Minnertsga doen dit soort geruchten al jarenlang de ronde. Voor zijn liquidatie is hij volgens bekenden op een ongebruikelijke manier gespannen.
Op 15 augustus vertrekken vier leden van het West-Brabantse recherchebijstandsteam en een lid van de CRI naar Pattaya om er onderzoek te doen. Op 16 en 17 september 1993 worden drie personen aangehouden in Leiden en Utrecht op verdenking van betrokkenheid bij de moord op Van der Wal. Een 34-jarige inwoner van Tholen komt in het vizier van de politie wanneer blijkt dat hij enkele uren voor de moord met de moeder van Van der Wal heeft gebeld. Hij vraagt haar of Van der Wal al is vertrokken naar Bergen op Zoom. De politie komt erachter dat de man vanuit Motel Wouwse Tol, langs de A58 onder Bergen op Zoom, heeft gebeld. Van der Wal blijkt daar een kamer geboekt te hebben en hij is daar ook geweest. De andere twee

verdachten zijn twee mannen uit Utrecht van 33 en 28 jaar oud. De drie hebben een zakelijk conflict met Van der Wal over de verkoop van een bar in Thailand. Over en weer wordt in het conflict gedreigd.
Tegen de man uit Tholen blijkt al in 1992 een internationaal aanhoudingsbevel uitgevaardigd te zijn. Het OM verdenkt hem ervan de leider te zijn van een grote bende autodieven. Volgens het OM deelt hij de lakens uit in een bende die gestolen auto's naar onder meer Marokko smokkelt. Ook bij de moord op Van der Wal speelt de man volgens het OM een leidende rol. De man heeft in Nederland een flink strafblad en is onder andere veroordeeld voor inbraken. Ook zit hij twee jaar in Duitsland in de gevangenis wegens overtreding van de Opiumwet. Als motief voor de moord noemt het OM in Breda een conflict in de sfeer van vrouwenhandel, drugs en exploitatie van sekshuizen. Op 29 september 1993 wordt één van de twee verdachten uit Utrecht vrijgelaten. Volgens de politie is de rol van deze verdachte minimaal. Na onderzoek van de politie blijkt dat het motief voor de moord in zakelijke en financiële verwikkelingen ligt. Enig verband met de handel in drugs of vrouwen blijkt op dat moment niet. Op 21 december 1993 spreekt de rechtbank in Breda de man uit Tholen en een man uit Utrecht vrij van de moord op Van der Wal. Volgens de president van de rechtbank is het enige rechtstreekse bewijs afkomstig uit verklaringen van een aanvankelijk als medeverdachte gearresteerde getuige uit Utrecht. De getuige heeft verklaard er van uit te zijn gegaan dat de Utrechtse verdachte aan de Tholenaar opdracht heeft gegeven om Van der Wal te vermoorden. De rechtbankpresident zei duidelijke aanwijzingen te zien voor de betrokkenheid van beide mannen bij de moord. "Maar het gaat niet om mensen te veroordelen, als er twijfel overblijft."

August Adjoeba
August Adjoeba (foto), bijnaam De Lange of Segebai, wordt in Paramaribo geboren. Hij is de zwager van ex-Junglecommando Ronnie Brunswijk. Adjoeba is actief in de drugshandel. Hij staat bekend als ripper en heeft een zeer gewelddadige reputatie. In de Amsterdamse en Surinaamse onderwereld is hij verwikkeld in meerdere conflicten. Volgens bronnen maakt hij deel uit van een drugsbende rond Brunswijk.
In 1996 wordt Adjoeba veroordeeld tot acht jaar cel voor een schietpartij en een gijzeling. Een vriend van Ali Akgün zou het slachtoffer zijn geworden van een ripdeal door Adjoeba. Ali Akgün zou hem in 2004 daarom hebben willen laten liquideren door Jesse Remmers en Peter La Serpe voor 80.000 euro. Volgens La Serpe zouden de twee op zoek zijn geweest naar Adjoeba. Maar als ze twijfelen of ze de juiste man hebben gevonden, wordt de liquidatie afgeblazen.

In januari 2005 krijgen twee groepen mannen ruzie in een parkeergarage in de Reguliersdwarsstraat in Amsterdam. Een van de mannen, Flores Lopez, trekt een volautomatisch vuurwapen en loopt op de vechtenden af. Adjoeba

ziet kans hem het wapen te ontfutselen. Boneka Belserang pakt het wapen daarna van Adjoeba af en schiet Flores dood. Belserang wordt, mede op basis van verklaringen van Adjoeba, tot negen jaar celstraf veroordeeld. In juli 2008 is Adjoeba betrokken bij een gewelddadige ontvoering in Amsterdam. Op 11 augustus 2008 wordt de 34-jarige Adjoeba in de Amsterdamse A.J. Ernststraat geliquideerd. De twee schutters weten te ontkomen in een personenauto die later uitgebrand wordt aangetroffen. Op internet duikt de naam van ene Piet W. op als mogelijke opdrachtgever voor de liquidatie. In 2009 worden de Tattookillers als daders van de liquidatie van Adjoeba genoemd.
August Adjoeba wordt begraven in zijn geboorteland Suriname.

Atilla Franeker. De moord op
Terwijl de hele Haagse Bezuidenhout op Eerste Paasdag 2011 om 06.00 uur 's morgens nog in diepe rust is, komt de 24-jarige Atilla Franeker terug van het uitgaan. Samen met drie vrienden besluit hij nog even een tussenstop bij zijn schoonfamilie aan het Stuyvesantplein te maken. Atilla heeft al drie jaar een relatie met Gusta Waltschmidt. Op dag één van die relatie krijgt Gusta al de keuze van haar opa Henk Waltschmidt: haar familie of die Turk?
Ze kiest voor de liefde en gaat met Atilla in de buurt samenwonen. Daarvoor moet ze wel haar peperdure BMW teruggeven aan opa. Atilla koopt vervolgens voor zijn 20-jarige lief een gloednieuwe Audi A4. De vermogende familie Waltschmidt, die liefst veertien panden bezit in de wijk, onder andere zes op het Stuyvesantplein, runt een autobedrijf op de Loudonstraat. De familie accepteert Atilla niet omdat hij een Turkse vader heeft.
Voor hun huis op het Stuyvesantplein komt het op 25 april 2011 tot een noodlottige confrontatie. De oma van Gusta komt in de vroege morgen aan de deur en bedreigt Atilla met een mes. Daarna komt opa Henk met een pistool naar buiten en schiet Atilla neer. De 24-jarige jongen doet nog enkele wankele stappen, zakt dan in elkaar, probeert nog wat tegen Gusta te zeggen maar sterft. JeroenAgenten en later de ambulancebroeders proberen de jongen nog te reanimeren, maar dat mag niet baten.
De 65-jarige Waltschmidt, de 64-jarige oma en 45-jarige vader Karel Waltschmidt worden direct na de moord door de politie aangehouden. De

rechter-commissaris in Den Haag heeft donderdag 28 april 2011 de 65-jarige Henk Waltschmidt uit Den Haag voor 14 dagen in bewaring gesteld. Waltschmidt zit in alle beperkingen. Hij mag alleen contact hebben met zijn advocaat en is verder afgezonderd van de buitenwereld. Het openbaar ministerie is daarom terughoudend met het verstrekken van informatie. Sectie op het lichaam Atilla Franeker van heeft uitgewezen dat hij met twee schoten om het leven is gebracht. De 64-jarige oma en de 45-jarige vader van Gusta, Karel Waltschmidt, worden door de rechter-commissaris in vrijheid gesteld. Op 23 maart 2012 wordt Henk Waltschmidt door de rechtbank in den Haag veroordeeld tot eertien jaar cel voor het doodschieten van de vriend van zijn kleindochter.

Baasrode. De bende van

De Bende van Baasrode is uitgerust met zware wapens en de gangsters hanteren een militaire aanpak. Naast de broers Philippe en Léon De Staercke bestaat de misdaadbende uit onder meer Léopold Van Esbroeck, Apostolos Papadopoulos en (Philippe de Staercke en Dominique Salesse) als echte militairen gaan ze te werk tijdens hun verscheidene diefstallen en overvallen op geldtransporten. Philippe is de leider en Dominique wordt gezien als het brein achter de bende. Tijdens de overvallen wordt Philippe omschreven als een knettergek iemand. Verder is er ook de opmerkelijke samenwerking met gevangenisdirecteur Jean Bultot, die de bende meermalen aan het werk zet. Ze worden ook al gauw vergeleken met de Bende van Nijvel. Zeker na het laatste wapenfeit in 1985 van de bende, in Aalst. Het is de laatste, maar ook de bloedigste overval, op een Delhaize-warenhuis.

Tijdens het onderzoek tast de politie in het duister, tot blijkt dat Philippe op de dag van de overval aanwezig is in de Delhaize. Tot op heden bestaat er geen duidelijkheid omtrent de rol van Philippe De Staercke
. Sommige denken dat hij op verkenning is, anderen denken dat hij later ook deelneemt aan de gewelddadige overval. Hoewel Philippe nooit officieel voor de feiten rond de Bende van Nijvel is veroordeeld, blijft hij in de hoofden van velen hoofdverdachte nummer één.
Op 15 juni 1987 start het proces rond de Bende van Baasrode. Philippe De Staercke Foto Dominique wordt veroordeeld tot 20 jaar, evenals Léopold Van Esbroeck, Dominique Salesse en Apostolos Papadopoulos. Andere figuren zoals Alain Moussa en Léon De Staercke krijgen een lichtere straf. Ook

gewezen gevangenisdirecteur Jean Bultot krijgt een straf. Voor de feiten in de zaak van de Bende van Nijvel wordt Philippe De Staercke niet veroordeeld.

Badr Hari

Badr Hari wordt op 8 december 1984 in Amsterdam geboren uit ouders die oorspronkelijk uit de Marokkaanse stad Kenitra komen. Hari heeft zowel de

Nederlandse als de Marokkaanse nationaliteit, maar hij kiest ervoor om bij internationale wedstrijden onder de Marokkaanse vlag te vechten en enkel het Marokkaanse volkslied te laten horen.
Badr Hari (foto) begint met trainen bij Sitan Gym. Na een paar jaar verruilt hij deze club voor Pancration Chakuriki. In januari 2005 tekent Hari een contract bij promotor Simon Rutz en wordt een vechter in het It's Showtime team. Vanaf dat moment gaat Badr Hari trainen bij Gym Alkmaar.
Tegenwoordig traint hij bij Mike's Gym in Amsterdam. Aan de vooravond van zijn carrière is hij naast andere kickboksers en zijn toenmalige coach Tom Harinck, geportretteerd in de IKON-documentaire Vechtershart. Badr Hari is goed in kickboksen. Heel goed. Tot begin 2013 heeft hij 88 partijen gevochten. Daarvan wint hij er 78. Momenteel heeft Hari een contract met de K-1 organisatie waardoor hij enkel nog uitkomt in door hen georganiseerde partijen. Hier heeft hij tot op heden elf partijen gewonnen en drie verloren. Wat zijn titelgevechten betreft wordt hij bij het wereldkampioenschap 2007 en 2008 Heavyweight Wereldkampioen.
De laatste titel wordt hem weer afgenomen wegens onsportieve gedragingen tijdens de finale Superheavy Weight 2008. Na van Peter Aerts en Errol Zimmerman te hebben gewonnen, plaatst Hari zich voor de finale waarin hij uitkomt tegen Remy Bonjasky. Halverwege de eerste ronde geeft Bonjasky een stoot op de kin van Hari. Als gevolg daarvan valt Hari in de touwen en een trap van Bonjasky scheert rakelings langs zijn hoofd. Hari krijgt een down te verwerken. Vervolgens geeft Bonjasky een trap, waarna Hari zijn been grijpt en Bonjasky op de grond valt. So far, so good, maar direct daarna geeft Hari de op de grond liggende Bonjasky een paar stoten. Terwijl de scheidsrechter hem wegduwt, geeft hij nog een hielkick op het hoofd van Bonjasky. Voor dit onsportieve vergrijp krijgt Hari direct een gele kaart. Vervolgens ontfermt de ringdokter zich over de aangeslagen Bonjasky en er wordt een herstelpauze ingelast van vijf minuten. Na deze onderbreking constateert de dokter dat

Bonjasky nog steeds dubbelziet en niet verder kan vechten. Daarop diskwalificeert de scheidsrechter Hari met een rode kaart.
Als gevolg hiervan wordt Bonjasky voor de derde maal gekroond tot K-1 superheavy weight kampioen. Als consequentie van de diskwalificatie verliest Hari zijn prijzengeld van 30.000 dollar. Bijna hetzelfde gebeurt in "It's Showtime World Heavyweight champion 2009. Het gevecht wint hij, maar de titel wordt hem op 29 mei 2010 afgenomen wegens een trap tegen de kaak van Hesdy Gerges tijdens finale It's Showtime World Heavyweight 2010.
Badr heeft twee rapsongs opgenomen, samen met de Marokkaanse rapper Appa. De titels zijn Stap maar in de ring en Badboy. Dat laatste slaat treffend op Hari, hij raakte meermaals in opspraak door geruchten en aanklachten in verband met mishandelingen buiten de ring. In 2006 wordt Hari tot celstraf veroordeeld voor mishandeling van de buren van zijn ex-vriendin. In 2010 wordt hij gezocht voor mishandeling van een portier in Amsterdam met drie medeplichtigen, maar tot een veroordeling komt het niet. In 2012 doet Jeroen van den Berg, eigenaar van de Amsterdamse club Air, aangifte tegen Hari, omdat deze hem in 2011 zou hebben mishandeld.
Op 8 juli 2012, na Sensation White, een dancefeest in de Amsterdam ArenA, is Badr Hari wederom in opspraak. Hari zou de zakenman Koen Everink in een skybox zwaar mishandeld hebben. Hiervoor wordt Hari op 25 juli 2012 in hechtenis genomen. Sindsdien is hij officieel verdachte van enkele mishandelingen. Het voorarrest wordt eerst met veertien dagen en op 7 augustus met 90 dagen verlengd. Het Openbaar Ministerie verhoogde uiteindelijk het aantal aanklachten tot negen geweldsdelicten, waaronder die bij Sensation White.
De rechtbank besluit op 9 november 2012 dat Hari zijn proces in vrijheid mag afwachten. Wel krijgt hij opgelegd dat hij zich niet in horecagelegenheden mocht begeven, noch contact mocht onderhouden met getuigen. Drie dagen later wordt Hari opnieuw gearresteerd. Een dag later vonniste de rechtbank dat hij drie maanden in de cel diende te blijven wegens het schenden van de voorwaarden voor voorlopige vrijlating. Hari is in twee horecagelegenheden gesignaleerd en daarnaast heeft hij met twee getuigen contact heeft. Onder meer is hij in een broodjeszaak geweest.
Op 21 januari 2013 staat Hari opnieuw voor de rechter met het verzoek zijn proces in vrijheid af te wachten. De Rechtbank van Amsterdam gaat akkoord en Hari wordt direct op vrije voeten gesteld. Voorwaarde is wel dat hij niet spreekt met getuigen. Ook mag hij zich, tussen acht uur 's avonds en acht uur 's morgens, niet bevinden in horecagelegenheden.
Op 26 oktober 2012 wordt Badr Hari door Justitie een dagvaarding overhandigd waarin hem negen zaken ten laste worden gelegd. Volgens de dagvaarding heeft de kickbokser samen met een ander Everink in een skybox van het leven willen beroven door hem meermalen tegen het hoofd te trappen

terwijl hij op de grond lag. In verband met deze mishandeling moet ook nog een 34-jarige man uit Eindhoven voorkomen. Vervolgens zou Badr Hari in de uitgaansgelegenheid Jimmy Woo in mei 2012 iemand met kopstoten en een flying kick hebben belaagd en bovendien een glas in diens gezicht hebben kapotgeslagen. In Club Air gaat het om twee mishandelingen juli 2011, waarbij onder anderen de eigenaar werd geschopt en geslagen. Ook de andere geweldsdelicten waarvan ook een vrouw het slachtoffer werd, zijn in de hoofdstad gepleegd. Bij één van de mishandelingen heeft Badr Hari een boksbeugel gebruikt, zo staat in de tenlastelegging.
Badr Hari heeft sinds juni 2012 een relatie met Estelle Cruijff. Bij een ex-vriendin heeft hij een dochter.
Op 2 mei 2013 is er een pro forma-zitting, maar pas na de zomer wordt de rechtszaak tegen de van meervoudige mishandeling verdachte kickbokser inhoudelijk behandeld voor de rechtbank in Amsterdam. Op 25 mei 2013 wordt Badr Hari in de ring knock-out geslagen door een Russische opponent.

Barbecuemoord

De 22-jarige Bosniër Salim Hadziselimovic en de 19-jarige Serviër Djordje Ilic worden doodgeschoten op een parkeerterrein bij de Oudekerkerplas in Ouderkerk aan de IJssel. Daarna wordt hun lichamen overgoten met benzine en in brand gestoken.

Op 1 april 1993 vindt de politie hun lijken in de uitgebrande auto en de liquidatie wordt in de media bekend als de Barbecue moord. Vijftien jaar lang heeft justitie geen idee waar ze de moordenaars moeten zoeken. Tot na de moord op Houtman in november 2005, wanneer La Serpe naar Spanje vlucht, nadat hij overleg heeft gepleegd met Jesse Remmers. Beiden bedenken een lucratief plan om in Madrid een stel Colombianen te beroven van twee ton cocaïne.
Het plan is dat Mohammed Rasnabe, bijnaam Moppie, die ook in Madrid is, de Colombianen aan de praat zou houden terwijl la Serpe dan een tracker onder hun auto zou plakken. Zo kunnen ze erachter komen waar de coke is verborgen. Maar de ripdeal wordt afgeblazen omdat Rasnabe de hele dag met z'n neus in de coke zit, aldus Giuseppe La Serpe. (foto)
Op 22 juni 2006 plant Rasnabe een reis van Madrid naar Malaga, hiervan wordt het CIE door La Serpe op de hoogte gebracht. Rasnabe die onder de naam Raymond Mark Nurton reist wordt door de Spaanse politie opgepakt en aan Nederland uitgeleverd.

Op 11 september 2006 maakt Giuseppe la Serpe en deal met Justitie en op grond van zijn verklaringen worden in het najaar van 2007 Raymond Verbaan en zijn zus Estrella als verdachten van de moord in 1993 aangehouden. Raymonds zus wordt heengezonden vanwege onvoldoende bewijs voor haar betrokkenheid. Verbaan bekent en beweert de liquidatie op de Joegoslaven alleen te hebben uitgevoerd. De bekentenis trekt hij later weer in. Verbaan wordt vrijgelaten vanwege detentieongeschiktheid omdat de ziekte van Huntington bij Verbaan al in een vrij ver gevorderd stadium is.
Bij eerdere zittingen in 2008 is hij nauwelijks in staat op zijn stoel in de rechtszaal te blijven zitten. Volgens zijn advocaat Fontein moet aan de waarde van die bekentenis worden getwijfeld. Als tweede dader in deze liquidatiezaak noemt la Serpe Mohammed Rasnabe. Maar deze is ergens in Spanje ondergedoken.
Remmers en Rasnabe worden in 2008 aangehouden voor betrokkenheid bij de moord. Rasnabe zit dan al een tijdje vast voor een drugszaak.
Rasnabe is precies het tegenovergestelde dat wat men van een huurmoordenaar verwacht. Wanneer hij de Amsterdamse rechtszaal binnenkomt, staren de mensen in de rechtszaal gefascineerd naar Rasnabe en er klinkt gemompel van verbazing. Daar loopt een klein, tenger en dun mannetje met zwart haar, vriendelijke donkere ogen en scherpe gezichtslijnen. Het is niet voor het eerst dat Rasnabe in beeld komt als schutter bij een moord. Z'n naam wordt in 1993 ook al genoemd wanneer de Amsterdamse sportschoolhouder Tonnie van Maurik op 19 april van dat jaar in z'n auto wordt doodgeschoten. Kort daarop, drie weken later, worden in Antwerpen de drugshandelaar Henie Shamel en zijn vriendin Anne de Witte in hun auto doodgeschoten. Ook daarvan is R. verdachte.
In juni 2013 wordt Moppie Rasnabe veroordeeld tot levenslang voor vijf in 1993 gepleegde moorden: die op Henie Shamel, Anne de Witte, Tonnie van Maurik, Salim Hadziselimovic en Djordje Ilic.

Bas Ruijs
Bas Ruijs – Sebastiaan – roepnaam Bas – wordt in 1973 in Leiden geboren. Vanaf zijn zeventiende geeft hij zeilles aan kinderen.
In april 2004 wordt Ruijs, (foto) inmiddels eigenaar van zeilschool Optimax, veroordeeld tot een taakstraf met verplichte behandeling, voor het langdurig misbruiken van een minderjarige jongen. Ook mag hij van de rechter drie jaar lang geen zeilles aan kinderen geven. De psycholoog die Ruijs behandelt, schat de kans op herhaling groot in. In 2005 schendt Bas Ruijs zijn proeftijd door toch zeilles te geven aan kinderen en daarvoor wordt hem een half jaar cel opgelegd.
Na zijn straf vestigt hij zich met Optimax in Woubrugge om opnieuw lessen aan kinderen te geven. Voor Peter R. de Vries is dit de aanleiding om Bas voor

de camera met zijn praktijken te confronteren. De daaropvolgende uitzending veroorzaakt grote beroering in Jacobswoude en omgeving. Bas Ruijs zit een tijdlang ondergedoken. Hij reist naar Cambodja, zet daar een weeshuis op en

kan dan jarenlang zijn gang gaan. Terre des Hommes claimt dat niemand de man bij zijn vertrek een strobreed in de weg legt en Nederland verzuimt Cambodja te waarschuwen over zijn verleden. Het is slim bedacht van Ruijs, als blanke weldoener zorgt hij voor hulpeloze kinderen en geeft zijn personeel eten en geld. Omdat hij zo goed voor mensen zorgt, durft niemand tegen hem in te gaan. En dat weet Bas – hij is dé man daar. Daarom kan hij zijn seksuele spelletjes spelen met de weerloze kinderen. Er is geen sprake van enig toezicht. Toch valt het agenten op dat Ruijs veel op straat is met kinderen. Hij heeft de kinderen vaak op schoot.
In oktober 2011 wordt Ruijs gearresteerd op de verdenking vijf van de twaalf kinderen tussen 7 en 13 jaar in zijn zelf opgezette weeshuis seksueel te hebben misbruikt. Hij heeft een stichting opgericht onder de naam Generation Next Cambodja, die daar onder andere een school wil openen.
In augustus 2012 wordt bekend dat een rechtbank in Cambodja hem heeft vrijgesproken van misbruik van verschillende kinderen. Vier van de vijf vermoedelijke slachtoffer trokken hun eerdere verklaring in. Volgens Hans Guijt van hulporganisatie Terre des Hommes 'zie je in dit soort zaken steeds weer dat kinderen en hun ouders onder druk worden gezet of omgekocht om hun verklaring in te trekken'.

Berend Smit. De moord op

Berend Smit (foto), een 55-jarige Drent uit Dwingeloo, wordt op woensdag 7 november 2012 op klaarlichte dag dood gevonden in een bosperceel langs de Spieregerweg tussen Dwingeloo en Spier. Smit heeft daar op 4 november zijn hondjes uitgelaten en is daarvan nooit teruggekeerd.
Volgens verschillende getuigenverklaringen lopen er de middag van de moord rond twee uur twee personen op een modderpad in de buurt van het monument van de in de Tweede Wereldoorlog omgekomen boswachter Christiaan Kuiper. De één heeft een lichte jas aan, de ander een donkere. Tegen half drie staat links van de Spieregerweg, daar waar het pad naar het monument begint, een kleine grijskleurige auto. Er zitten twee mannen in met sportkleding aan en een capuchon over hun hoofd. Rond drie uur zijn er op de parkeerplaats twee getinte trimmers aan het rekken en strekken. Niet veel later stappen ze in een oud model kleine auto, wellicht een rode Peugeot. Weer

een half uur later ziet een getuige op het pad naar het monument en dicht bij de Spieregerweg een donkerkleurige Peugeot met daarvoor een op een Fiat Panda lijkende auto. Beide auto's staan met de neus richting het bos. Gaat het hier om telkens dezelfde twee mannen, uiteraard de verdachten, de

huurmoordenaars? Met misschien twee verschillende auto's, of toch dezelfde?
Veel getuigen zijn wandelaars die niet zo jong meer zijn en die zo thuis zijn in automerken. Dat er twee mannen zijn geweest die Berend hebben doodgeschoten is zeer waarschijnlijk. Hadden die zelf problemen met Berend of waren het huurmoordenaars? Er zijn weinig aanwijzingen. Eén van de twee hondjes van Berend was gedumpt in een grote container in Dwingeloo.
Berend vertrok, volgens zijn vriendin Ciska, om half drie. Om vier uur had Ciska al het voorgevoel dat haar vriend dood was. Dat is wel erg snel en de politie heeft het vermoeden dat het voorgevoel van zijn vriendin gebaseerd moet zijn op bepaalde vermoedens van Ciska en zoekt in haar kennissenkring naar getinte mannen. Op 8 februari 2013 looft het Openbaar Ministerie een beloning van 15.000 euro uit voor informatie die leidt tot het oplossen van de moord op Smit. Dit levert acht nieuwe tips op. Op 14 februari 2013 heeft de politie van Dwingelo nieuwe informatie over de moord op Berend Smit. Er is ten tijde van de moord een lange blanke man in de buurt van de plaats delict gezien. Verder is er meer informatie over de joggers die zijn gezien, vlak bij de plek waar het lichaam van Berend Smit is gevonden. Door deze nieuwe, concrete informatie te delen met het publiek hoopt de politie op een doorbraak in het onderzoek.

Bert Cirkel

Lambertus Hendrikus Cirkel – bijnaam: Shout – wordt op 5 juni 1952 geboren

in Utrecht. Hij is de rechterhand van Etiënne Urka. en vervult binnen diens organisatie een leidinggevende rol. Bij een inval door Justitie worden in zijn administratie de gegevens van 3900 auto's gevonden die door Justitie worden gebruikt om criminelen te schaduwen. Zijn verklaring hiervoor is dat dit een hobby van hem is.
In 1997 eist het OM zes jaar celstraf tegen Cirkel, die zich ten tijde van zijn arrestatie in de woning van Henk Orlando Rommy bevindt. Het jaar daarop is Cirkel (foto) – die samen met Chi Tung Chang seksbedrijven op de Amsterdamse Wallen runt – echter weer een vrij man.

Op vrijdag 21 januari 2011 bepaalt de rechtbank in Amsterdam dat er goede gronden zijn om aan te nemen dat de bordeeleigenaren Chi Tung Chang en Cirkel strafbare feiten hebben gepleegd en met drugshandel verkregen gelden hebben wit gewassen. Dit komt de gemeente Amsterdam goed uit omdat de gemeente de exploitatievergunningen van de BV's van striptent La Vie en Proost en het bordeel La Vie en Rose in wil trekken.
Cirkel en Chi Tung Chang spannen een procedure bij de rechtbank aan, omdat hun vergunningen zouden worden ingetrokken op grond van de Wet Bibob.
De twee gaan in beroep tegen de uitspraak bij de Raad van State.

Bertus Kwarten
Bertus Kwarten is een Utrechtse crimineel. In het najaar van 1991 begint het IRT een onderzoek naar de bende van Kwarten. Anderhalf jaar eerder is al een gerechtelijk vooronderzoek gestart. Op 10 mei 1993 wordt Kwarten gearresteerd op verdenking van o.a. smokkel van Marokkaanse hasjiesj. Zijn bende wordt op dezelfde dag opgerold en bij huiszoekingen wordt voor in totaal zo'n vijftien miljoen gulden aan contant geld, banktegoeden, auto's, paarden, boten, panden en computerapparatuur in beslag genomen.
Pas nadat de bende van Kwarten is opgerold wordt duidelijk hoezeer de bende zich in de bovenwereld heeft genesteld. Onderzoek brengt aan het licht dat de organisatie via verschillende rechtspersonen vertakkingen heeft in Luxemburg, Zwitserland en de USA. Bij huiszoekingen in het kantoor van Kwarten in Utrecht wordt een Horecaplan gevonden. Uit het plan blijkt dat de bende bezig is met het opkopen van dertig horecaondernemingen.
De spil binnen het horecanetwerk is een BV die volgens de papieren, kantoor houdt in de Verenigde Staten. De bende heeft onder meer belangen in de volgende horecabedrijven: Café Brussels, The Black Horse Bar, Discotheek Shiva, La Cité, Het Wapen van Lemsterland in Friesland, Hitpoint, Het Rijnderland, Wall Street in Hilversum, De Hoek, De Tapperij in Alphen aan den Rijn, De Reiziger in Driebergen en een eetcafé in Finsterwolde.
De bende krijgt juridische en boekhoudkundige adviezen van een belastingadviseur van Coopers en Lybrand, een accountant van KPMG en een registeraccountant van Flantuna in Utrecht. Op 12 A-viertjes schetst Kwarten wat hij van plan is. Tussen 1991 en mei 1993 wordt ruim negen miljoen gulden geïnvesteerd zonder hypothecaire of andere financiering. Kwarten wordt gearresteerd en op 28 juni 1994 wordt hij veroordeeld tot vier jaar cel wegens hasjhandel en belastingfraude.
Op 2 februari 1996 wordt Kwarten in hoger beroep opnieuw tot vier jaar cel veroordeeld. Hij is twee weken eerder al vrijgelaten en omdat hij al 32 maanden in voorarrest heeft gezeten hoeft hij niet opnieuw de cel in.
Op 28 mei 1996 wordt hij opnieuw gearresteerd en in januari 1997 wordt 2,5 jaar cel tegen Kwarten geëist. Hij wordt tot drie jaar veroordeeld. Kwarten

wordt in de media omschreven als de 'directeur stashen' van het Octopus-syndicaat van Johan Verhoek. Hij is verantwoordelijk voor het opslaan van partijen hasjiesj. Samen met enkele familieleden assisteert Bertus Kwarten bij het vervoer van de hasjiesj, nadat het aan land is gebracht.
Kwarten is een enorme paardenliefhebber en in 2002 koopt hij een manege. In september 2012 overlijdt Bertus Kwarten aan de gevolgen van botkanker.

Bettien Martens
Bettien Martens, – bijnamen: La Bella Bettien en La Mona – wordt op 24 november 1951 geboren in een arbeidersbuurt in Haarlem-Noord. Ze is het eerste kind van een Rooms-katholieke, ongehuwde moeder, die uit Limburg afkomstig is. Dat plaatst haar moeder in de puriteinse jaren 50 in een moeilijke positie en ze trouwt dan ook spoedig met een man die als vader voor Bettien Martens zal zorgen. Bettien Martens is een eigengereid en vrolijk kind,

dat weliswaar op school wordt geplaagd omdat ze de achternaam van haar nieuwe vader niet aanneemt, ze prefereert die van haar moeder. Wanneer Martens elf jaar is verhuisd het gezin, ze heeft inmiddels twee halfzusjes gekregen, naar een kleine woning in de Pijlslaan. Na de lagere school gaat Bettien naar de huishoudschool. Later gaat ze naar de avondmavo. Bettien Martens blijkt erg taalgevoelig. In de avonduren helpt ze haar hardwerkende ouders met het schoonmaken van scholen en kantoorgebouwen.
Op haar 17de krijgt ze een baan als receptioniste bij de Provinciale Bibliotheekcentrale in Santpoort en daar ontmoet ze haar eerste vriendje: Gert Toonen. Wanneer Bettien Martens achttien is krijgt ze een allergie waarbij de huid op haar armen wordt aangetast. Een psychiater, die haar onderzoekt, denkt dat ze te introvert is, haar gevoelens te weinig uit en hij geeft haar de raad om naar een warm land te gaan. "De zon zal je huid goed doen," zegt hij. Bettien Martens gaat op vakantie naar het Spaanse Torremolinos en in die twee weken is haar huid genezen. Terug in Nederland komen de huidproblemen direct weer opzetten en met haar vriendje raakt het uit.
In 1969 reist Bettien Martens opnieuw naar Spanje. Ze werkt een korte tijd als receptioniste in een hotel, leert daar Ignazio kennen met wie ze zeven jaar samenblijft en vertrekt dan naar Marbella. Hier breekt een vrolijk leventje aan van feesten op party's en dansen in de chique disco Régines, met de vele vrienden die ze maakt. Overdag werkt 'De Blonde' als verkoopster in een zeer exclusieve modezaak waar ze o.a. Rod Stewart, Sean Connery en Julio Iglesias

ontmoet. Ook organiseert Bettien Martens thuisfeesten en daardoor raakt ze bevriend met vele mensen uit de jetset, zoals de Turks Saudische wapenhandelaar Adnan Khashoggi en Don Jaime.
In 1980 gaat het in Marbella met de zaken minder goed en Bettien Martens besluit haar geluk in Amerika te proberen. Ze heeft veel geld verdiend en gaat eerst naar New York, daarna naar Los Angeles en San Diego. Ze woont een tijd bij een Arabische jongen die ze in Marbella heeft leren kennen.
Maar Amerika is niet wat ze zoekt en na twee jaren gaat ze weer terug naar Spanje. In 1983 leert ze Fernando Rojas kennen, een cocaïnehandelaar uit Bogota, en ze wordt hopeloos verliefd op de man. Via hem komt Bettien Martens in de drugscene terecht. Fernando is een player, een man die vrouwen voor zijn werk gebruikt. Begin april 1984 stuurt hij haar over de post drie brieven met ieder twintig gram cocaïne. Terwijl Bettina die in ontvangst neemt, maakt een man zich bekend als iemand van de politie. Bettina wordt meegenomen voor verhoor. Na vier dagen cel wordt Bettien Martens door Arabische vrienden uit Marbella vrijgekocht.
In februari 1985, wanneer Bettien Martens samenleeft met Fernando Tabares, is ze te gast op de bruiloft van één van de grootste drugsmannen van Cali: Lucho Santacruz. In 1988 gaat Martens samen met de Colombiaan Parrita naar Nederland, waar ze bij haar moeder logeren. Wanneer Parrita begin 1989 naar Spanje vertrekt, wordt Bettien Martens door Hugo Ferrol en Charlie da Silva, in het Garden Hotel in het Amsterdamse Dijsselhofplantsoen, aan Klaas Bruinsma voorgesteld. Etiënne Urka en Bruinsma's bodyguard Geurt Roos zijn hierbij ook aanwezig. Bruinsma wil graag met het Calikartel zakendoen en vraagt Bettien Martens om de contacten te leggen. De Chileen Charlie zal met haar meegaan naar Colombia.
Na aanvankelijk goed met hem te hebben samengewerkt, wordt Da Silva een nagel aan haar doodskist. Hij weigert opdrachten van haar aan te nemen, kan niet uitstaan dat zij zulke goede ingangen heeft bij het Calikartel en dat ze bij de leiders zo geliefd is. Martens, die een heel goede relatie heeft met El Medico uit Cali, zorgt ervoor dat deze op 14 mei 1989 zelf naar Nederland komt om met Bruinsma de zaken te bespreken.
De relatie tussen Bruinsma en Cali is goed. In februari 1990 vraagt hij El Medico om twee Colombiaanse sicario's (huurmoordenaars) te sturen om een klusje in Spanje op te knappen. Hij laat in Marbella de Marokkaan Ali vermoorden omdat die zijn schulden aan Bruinsma niet betaalt. Na de liquidatie stelt Charlie da Silva deze huurmoordenaars voor Bettien Martens te vermoorden met het verzonnen motief dat ze voor de DEA werkt. Deze bellen El Medico, die haar liquidatie tegenhoudt.
In februari 1991 wordt in teertonnen zo'n zeshonderd kilo cocaïne, vanuit Colombia, in de Rotterdamse haven onderschept. Bij de arrestatie van de organisator van dit transport blundert de recherche: men arresteert in eerste

instantie de verkeerde. Nadat de organisator de dans is ontsprongen belt deze Martens, maar hij wordt daarbij door de recherche afgeluisterd. Hij wordt alsnog gearresteerd en krijgt een gevangenisstraf van twaalf jaar.
De zaken met Cali gaan niet door nadat Bruinsma in juni 1991 wordt vermoord en vanaf dat moment stopt de Amsterdamse politie abrupt met het afluisteren van Bettien Martens, terwijl die toch duidelijk actief is voor een grote Colombiaanse drugsorganisatie. Men vermoedt dat Martens voor de DEA werkt.
Op 24 september 1992 wordt Bettien Martens, tijdens een grote internationale politieactie, genaamd Green Ice, gearresteerd op het Piazza Navona in Rome. Martens is dan in het gezelschap van twee topfiguren uit een groot Colombiaans drugskartel. De Italiaanse rechter-commissaris Rizzi vertelt trots hoe hij Bettien Martens in de val lokt en haar vervolgens bescherming aanbiedt in ruil voor medewerking. Rizzi zegt dat Martens pentita (spijtoptant) is, en haar opdrachtgevers zitten sindsdien lange celstraffen uit in Italië. Ze legt uitvoerige verklaringen af tegenover Justitie en de Amerikaanse Drugs Enforcement Administration en ze krijgt strafvermindering door al haar criminele relaties te verraden.
In 1995 komt Bettien Martens vrij, en verdwijnt met een nieuwe identiteit en een ander uiterlijk van de aardbol.

Boneka Belserang (1979-2009)
De half Indonesische Boneka Belserang wordt slechts 30 jaar, maar dit is lang genoeg om een indrukwekkende reputatie op te bouwen in het Amsterdamse

criminele milieu. Hij beweegt zich in zeer gewelddadige groepen drugshandelaars. Zo verdenkt de recherche hem ervan dat hij op 18 maart 2004 Martin Hoogland heeft doodgeschoten. Hoogland was de Amsterdamse oud-rechercheur en crimineel die op zijn beurt in 1991 bij het Hilton Hotel in Amsterdam-Zuid maffiabaas Klaas Bruinsma neerknalde. Boneka Belserang wordt echter na enkele maanden weer vrijgelaten bij gebrek aan bewijs.
Op 16 januari 2005 schiet Boneka Belserang, tijdens een ruzie tussen twee groepen zware criminelen in een parkeergarage in de Reguliersdwarsstraat, de 31-jarige Flores Lopez dood. Na een avondje stappen in club The Ministry krijgen de groepen ruzie bij het verlaten van de parkeergarage. Flores Lopez – bijnaam: Rico - trekt een volautomatisch wapen, een Tech 9, en loopt op de vechtende mannen af. De Surinaamse crimineel August Adjoeba weet het wapen af te pakken. Tijdens

een nieuwe worsteling trekt Boneka Belserang het wapen uit diens handen en schiet Flores Lopez dood. Boneka Belserang krijgt negen jaar cel, mede op basis van getuigenverklaringen van Adjoeba en van Brian Stein, een andere bekende Surinamer. In hoger beroep brengt het Amsterdamse gerechtshof de straf terug tot vijf jaar, voor doodslag. Het Hof oordeelt milder omdat Belserang zich heeft verdedigd in een uit de hand gelopen ruzie, waarin Flores Lopez hem heeft aangevallen.
In de tijd erop worden diverse betrokkenen bij die vechtpartij vermoord. Op 11 augustus 2008 wordt August Adjoeba door twee 'getinte' mannen doodgeschoten in de A.J. Ernststraat in Buitenveldert, wanneer hij de flat van zijn vriendin verlaat om naar de sportschool te gaan.
Een half jaar later is Boneka Belserang zelf aan de beurt. Op 5 februari 2009 vindt een passant op de parkeerplaats langs de A4, bij een pannenkoekenhuis aan de Persant Snoepweg in Leiderdorp, de lichamen van Boneka Belserang en Yassin Chakor, een Marokkaanse vriend van hem, die eveneens een bekende van Justitie is. De mannen lijken tijdens een vlucht uit hun auto te zijn doodgeschoten door één of meer daders. Hun lichamen liggen ongeveer twintig meter uit elkaar.
In 2012 wordt er ook een moordaanslag gepleegd op Boneka's broer Etous Belserang. Twee huurmoordenaars wachten de voorman van motorclub Satudarah op bij zijn woning in Amsterdam. Hij draaide de rollen echter om en achtervolgt de aanvallers zelf. De mannen crashen met hun Audi A3 op de A9 bij Zwanenburg.

Bruinsma syndicaat

In 1977 organiseert Frits van de Wereld, samen met 'Mooie' Willem Landsman, Thea Moear en Klaas Bruinsma een transport softdrugs. De hele handel wordt door de douane geconfisqueerd. Het is in dezelfde periode dat Moear coffeeshop De Buggy opent in de Amsterdamse Jacob van Lennepstraat. Het is één van de eerste shops van Amsterdam, de allereerste was de Mellow Yellow, verder zijn er nog de Melkweg, The Happy Family, The Bulldog en Paradiso.
Waarschijnlijk is de teleurstelling over de geconfisqueerde lading zo groot, dat Bruinsma besluit, samen met de charmante maar keiharde Moear, een misdaadsyndicaat op te richten. Het starten van deze samenwerking wordt over het algemeen gezien als het moment dat de oude, gezellige Amsterdamse penoze overgaat in dat wat we nu de georganiseerde misdaad noemen. In vijftien jaar tijd bouwen de twee een bende op die qua structuur en hiërarchie uniek is in Nederland.
Het Bruinsma syndicaat wordt een organisatie met bazen, onderbazen en verschillende divisies: geweld, drugs en beleggingen. Bruinsma blijkt een geboren leider, die charismatisch, intelligent, psychopathisch, uiterst

gewelddadig en dominant is. Door de combinatie van zijn intellect en de charme van Moear, krijgen ze al snel een groot deel van de Amsterdamse hasjhandel in handen. Bruinsma heeft relaties in Pakistan waar hij de hasjiesj van betrekt.

Na de scheiding van Moear van haar man Hugo Ferrol, trekt ze het grootste deel van hun hasjhandel in het syndicaat, dit tot grote ergernis van Ferrol In diezelfde periode treden ook twee bodyguards toe tot het Bruinsma syndicaat: Henkie Soetarno en Frits Wasseur, bijnaam Knopie. Naast het garanderen van een waterdichte bescherming, fungeren ze ook als een soort incassobureau die de niet betalende afnemers herinnert aan hun verplichtingen. De grootste leverancier voor het syndicaat is de Pakistaan Mustapha Malik. Via kennissen in Pakistan voorziet hij het syndicaat van grote hoeveelheden hasjiesj.
In 1977 mislukt een hasjdeal, waar Frits Wasseur ten onrechte de schuld van krijgt. Daarna stapt de voormalige worstelaar op bij het syndicaat van Bruinsma en sluit zich in het geheim aan bij Hugo Ferrol, die hij over allerlei aspecten van het syndicaat inlicht.
In die tijd probeert de Pakistaan Malik deze Frits Wasseur ertoe te verleiden een partij hasjiesj van Bruinsma te rippen. Dat weigert Frits Wasseur, hij geeft het verraad van Malik door aan Bruinsma om weer bij hem in de gunst te komen. Dat werkt en hij krijgt weer een paar klusjes te doen. Maar hij fungeert als een soort dubbelspion voor Ferrol, deze blijft hij informatie over het Bruinsma syndicaat verstrekken.
Begin 1978 gaat Gerrit Nuyens, bijnaam De Schorre, voor Bruinsma en Moear werken.
In april van dat jaar lopen de spanningen tussen Ferrol en Bruinsma zo hoog op, dat Bruinsma aan Henkie Soetarno de opdracht geeft om Hugo Ferrol en de 'hele boel' te liquideren. Dat geeft een gealarmeerde Frits Wasseur meteen door aan de compagnons Hugo Ferrol en Ron Scheide. Ferrol reageert adequaat en besluit Soetarno om te leggen. Op 2 mei 1978 spreekt Frits Wasseur met Soetarno af bij een café in de Van Woustraat. Als Soetarno bij Frits Wasseur en zijn chauffeur Scheide in de auto wil stappen, wordt hij viermaal geraakt door kogels uit het pistool van Frits Wasseur Snel scheurt de auto vervolgens weg, Soetarno dood achterlatend.
Tijdens een bespreking in het Sonesta Hotel weet Frits Wasseur zijn baas Bruinsma en Moear ervan te overtuigen dat hij niets te maken heeft met de liquidatie van Soetarno. Op 22 september 1978 worden, in verband met de

moord, zowel Frits Wasseur als zijn chauffeur Ron Scheide gearresteerd. Uiteindelijk wordt Frits Wasseur een jaar later veroordeeld tot zes jaar gevangenis en Ron Scheide krijgt een lichtere straf. In die tijd nemen Bruinsma en Moear als boekhouder Ed Swering in dienst.
In februari 1979 wordt er 1500 kilogram hasjiesj van Bruinsma en Jan Pafort in Frankfurt geconfisqueerd. Dit verlies kunnen ze blijkbaar wel lijden, want drie maanden later kopen Bruinsma en Moear het hoekpand Hudsonstraat 80 & Magelhaenstraat 26 en een maand later kopen ze ook nog de panden Hudsonstraat 82 en 84 erbij. Deze twee laatste panden worden het toekomstige commercieel centrum van het syndicaat.
Het distributiekantoor bestaat uit de twee doorgebroken panden en wordt gerund door Moear en haar rechterhand Ed Swering Het kantoor is opgedeeld in luxe wachtkamers zodat men elkaar binnen niet tegenkomt. Moear, gekleed in haute couture en behangen met prachtige smuk, laat haar klanten altijd wachten en een koffiejuffrouw voorziet de wachtende gast van koffie of drank. Tijdens een onenigheid, tussen Moear en Ferry Koch, onderbreekt Bruinsma hen en neemt het op voor zijn compagnon. Dit komt hem op een oorvijg van Koch te staan. Een klap in het gezicht is een ultieme belediging, maar Bruinsma reageert niet, hij zal zijn hele leven het vuile werk aan anderen overlaten.
Bruinsma lijft in november 1980 Geurt Roos in als lijfwacht, hij heeft dan al André Brilleman en Etiënne Urka in dienst. Etiënne, die in Paramaribo is geboren, zal later uitgroeien tot tweede man in het syndicaat. Begin jaren tachtig bezit het syndicaat ruim 1 miljoen gulden aan vastgoed. Ook wordt Bruinsma directeur van een vastgoedbedrijfje: Bouwbureau Van der Zwan. Dit is om zijn organisatie een legaal front te geven en om Justitie te misleiden. Via het bedrijfje wordt veel drugsgeld wit gewassen door middel van vastgoedtransacties.
Bruinsma reist in die jaren regelmatig naar Pakistan, Marokko, Libanon en Syrië. Dit om op zoek te gaan naar nieuwe leveranciers of om de banden met bestaande leveranciers te versterken. Op die manier bouwt hij een internationaal netwerk op van handelaren. Het syndicaat levert aan afnemers in Duitsland, België, Frankrijk, de Scandinavische landen en Engeland. Er lijkt geen vuiltje aan de lucht voor het syndicaat, totdat begin 1982 het conflict met Ferrol weer oplaait.
Bruinsma geeft aan zijn bodyguard André Brilleman de opdracht, tegen beloning, Ferrol uit te schakelen. Daarvoor gaat Brilleman in zee met de Joegoslavische crimineel Marianovic. Beiden plaatsen begin februari een bom bij het appartement van Ferrol, maar wonderwel ontsnapt deze aan de dood. Bruinsma weigert dan ook de beloofde beloning van drie ton uit te keren. Dit zet kwaad bloed bij Marianovic, die naar de kant van Ferrol overloopt om Bruinsma een loer te draaien.

Ferrol duikt onder en de Joegoslaaf wil Bruinsma laten geloven dat hij Ferrol alsnog heeft geliquideerd. Hij laat hem drie polaroidfoto's zien met een met ketchup besmeurde Ferrol erop en daarmee weet hij Bruinsma te overtuigen dat zijn voornaamste rivaal dood is. Marianovic heeft daarbij het plan om Bruinsma te vermoorden, maar dit mislukt omdat deze één keer de afspraak met de Joego vergeet en een andere keer veel te vroeg op komt dagen. Na twee weken begint Ferrol zich weer in het openbaar te vertonen. Als Bruinsma erachter komt dat Ferrol nog leeft, wordt hij razend en het doodvonnis van Marianovic is getekend.
Op 21 juli 1982 wordt de Joegoslaaf voor zijn huis door een nog onbekende hitman neergeschoten. De moord op Marianovic zorgt voor een breuk tussen Bruinsma en Brilleman, die goed bevriend is met de Joegoslaaf. Brilleman neemt dan ook ontslag bij het syndicaat van Bruinsma, maar niet voordat hij heeft gezworen niets af te weten van het verbond tussen Ferrol en Marianovic.
De belangrijkste bron van inkomsten is tot dan toe nog steeds de hasjhandel, maar in het voorjaar van 1982 begint het syndicaat met de handel in heroïne.
In januari 1983 begint Moear een relatie met Pietje Pieterse die op het kantoor werkt. Maar in de zomer van dat jaar loopt die relatie stuk, waardoor Pietje Pieterse niet langer op het kantoor kan blijven. Hij wordt uiteindelijk door Bruinsma met 180.000 gulden afgekocht. Maar Pieterse vindt dat veel te weinig en steelt uit rancune zeshonderd kilogram hasjiesj van het syndicaat.
Pieterse laat op 23 augustus 1983 Bruinsma naar zijn huis komen om nog wat probleempjes met de afvloeiingsregeling te bespreken. Maar daar aangekomen, confronteert Pieterse zijn vroegere werkgever met de gestolen hasjiesj en vertelt hij dat hij drie bevriende relaties boven heeft zitten: oud-bokser Leo Frantzen, vastgoedhandelaar Dirk Holtman en Chris Dolman, een worstelaar die al jaren een trouwe luitenant is van pornobaas Zwarte Joop. Bruinsma voelt zich bedreigd en schiet Pieterse in zijn heup. De drie handlangers komen naar beneden gerend en een vuurgevecht volgt, waarbij Frantzen dodelijk gewond raakt. Chris Dolman loopt een schampschot op aan zijn hoofd. Dirk Holtman weet Bruinsma te raken en rent daarna in paniek weg.
De zwaargewonde Bruinsma knapt echter al snel weer op en het duurt niet lang voordat hij vanuit zijn ziekenhuisbed orders geeft. De zaak wordt door de rechtbank in twee zittingen behandeld. Uiteindelijk wordt Bruinsma veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf. In het hoger beroep dat in december 1984 dient wordt de gevangenisstraf verlaagd naar drie jaar.
Tijdens zijn detentie zet Bruinsma zijn onderneming gewoon voort. Zijn vader komt hem in de gevangenis opzoeken; het is de laatste keer dat Bruinsma die ziet, zijn vader Anton Bruinsma sterft enkele maanden later aan kanker. In de gevangenis komt Bruinsma in contact met de voor een geweldsdelict

veroordeelde Jan van Dijk en de Hagenezen Hans Schulze – bijnaam Pommetje – en Alex Buijteweg. De twee handelen in drugs en speelautomaten. Als Bruinsma midden 1985 weer vrijkomt, belooft hij het drietal zo snel mogelijk te helpen ontsnappen. In september 1985 ontvlucht Jan van Dijk met behulp van Bruinsma uit de Bijlmerbajes. Van Dijk wordt overigens twee jaar later weer aangehouden. Eind 1985 zijn Schulze en Buijteweg aan de beurt, die worden eind 1987 weer gepakt. Na Bruinsma's vrijlating in 1985 is het syndicaat zo geprofessionaliseerd dat er niet meer van een ordinaire drugsbende kan worden gesproken.
Bruinsma is altijd omringd door tenminste vijf lijfwachten en hij rijdt enkel nog rond in gepantserde auto's. Bovendien verblijft hij niet langer meer op een vaste verblijfplaats, maar maakt hij gebruik van verschillende hotels, zoals het Okura Hotel en het nog luxueuzer Amstel Hotel. Bruinsma's fluisterexperts onderzoeken dan de hotelkamer, pas nadat zij het groene licht hebben gegeven, voert Bruinsma daar zijn telefoontjes. Ook wordt er een reorganisatie doorgevoerd.
Mede door haar affaire met Pietje Pieterse verdwijnt Moear steeds meer naar de achtergrond. Ze gaat met pensioen, maar blijft als aandeelhouder wel nauw betrokken bij het syndicaat. Haar plek wordt ingenomen door Etiënne Urka.
Sinds de jaren zeventig drijft de Engelsman Roy Adkins al handel met Bruinsma, ze krijgen contact met elkaar wanneer Adkins regelmatig met zijn zeilschip Mistress in Breskens zeilt en in 1984 treedt ook Adkins toe tot het syndicaat van Bruinsma. Hij is de man die de drugsdivisie op internationaal niveau brengt.
Bij afwezigheid van Bruinsma heeft het management, dat ook wel 'De directie' wordt genoemd, de dagelijkse leiding. Dit management bestaat o.a. uit Urka en Adkins en later komt daar als adviseur mr. John Engelsma bij. Bruinsma decentraliseert het syndicaat in gespecialiseerde onderafdelingen die divisies zouden kunnen worden genoemd en Sam Klepper wordt ook één van de divisieleiders. De beleggingsdivisie heeft tot taak om het zwarte drugsgeld wit te wassen via allerlei fiscale constructies. Van deze divisie maken veel bovenwereldfiguren, zoals juridische en fiscale adviseurs, deel uit.
Een kernfiguur binnen deze divisie is de Volendamse belastingadviseur. Deze creëert een heel woud aan BV's en rechtspersonen om de geldstromen van de het syndicaat wit te wassen. Het is blijkbaar de tijd voor de grote schoonmaak, want begin 1985 wordt de voormalige lijfwacht van Bruinsma, de kickbokser André Brilleman, geliquideerd. Hij zou samen met een drugsdealer een partij hasjiesj van het syndicaat hebben gestolen. Na de diefstal vraagt men aan Bruinsma, die dan nog in de gevangenis zit, wat er gedaan moet worden. Uiteindelijk wordt besloten om het met de drugsdealer op een akkoordje te gooien en Brilleman erin te luizen.

Op de tweede dag van februari lokt de drugshandelaar Brilleman naar zijn huis in Amsterdam-Zuid. Als afschrikwekkend voorbeeld voor de anderen laat hij de kickbokser eerst aftuigen, daarna martelen, vervolgens liquideren. De in stukken gezaagde resten van André worden enkele dagen later in de Waal teruggevonden, gestort in een vat beton.
Vlak voor de kerstdagen van 1985 wordt Bennie Mulch – bijnaam Pukkel – bij de gevangenis opgehaald door zijn vriendin. Hij heeft een schuld aan het syndicaat en dreigt in de bajes dat Bruinsma en zijn bodyguard Geurt Roos de Kerst niet zullen halen. Zijn Indische vrouw, die door Mulch regelmatig wordt mishandeld, neemt hem mee naar huis. In de garage van zijn huis wordt Mulch vervolgens doodgeschoten door de twintigjarige Gaby Akkerman. Zij vlucht daarna op een motor bestuurd door Ron Ostrovski, een Amsterdammer van Joods Joegoslavische afkomst. De opdrachtgevers van deze moord: Klaas Bruinsma en Cees Helman, die in de gevangenis is terechtgekomen, na verraad van Mulch, die dan de eigenaar van coffeeshop De Buggy is.
In 1986 komt Bruinsma vrij uit de gevangenis en op 14 mei van dat jaar wordt de 36-jarige Robbie Koning uit de weg geruimd. Koning regelde, samen met de divisie drugs van het syndicaat, een heroïnetransport. Men krijgt echter ruzie over Konings aandeel in de winst en Koning wordt geliquideerd. Tijdens het onderzoek naar de liquidatie ontdekt de politie de lading heroïne en deze wordt in beslag genomen. De lading heeft een straatwaarde van 50 miljoen gulden.
Na 1987 verwatert het contact tussen de Volendamse belastingadviseur Jan Guyt en Bruinsma, waarna advocaat John Engelsma de rol van adviseur meer en meer gaat vervullen. Andere witwassers in het syndicaat zouden advocaat mr. Bert Lassche en de Amerikaan Richard Houtman zijn.
In deze periode stelt de zeiler Arne Klunder de 21-jarige Mabel Wisse Smit aan Bruinsma voor. Mabel's stiefvader, Peter Wisse Smit, kent Klaas Bruinsma goed omdat die in die jaren bestuurslid is van de Koninklijke Watersport Vereniging in Loosdrecht. Bruinsma is een belangrijke sponsor van activiteiten van de watersportvereniging en doneert aanzienlijke donaties in de kas van de vereniging. De nog jonge vrouw krijgt na verloop van enkele maanden een relatie met de vijftien jaar oudere Bruinsma. Wanneer deze het schip De Neeltje Jacoba koopt, overnacht ze regelmatig aan boord. Wisse Smit krijgt dan door Bruinsma's lijfwacht Charlie da Silva ontbijt op bed geserveerd.
Bruinsma neemt ook meer tijd voor ontspanning. Hij koopt een tweede schip, het achtendertig voet metende luxe zeiljacht 't Amsterdammertje. Met dat jacht neemt hij onder meer deel aan prestigieuze zeilwedstrijden als de Admiral's Cup en de One Ton Cup. De stichting Offshore Racing Nederland raakt financieel geheel afhankelijk van Bruinsma, de inkomsten van de stichting bestaan voornamelijk uit sponsorgelden en leningen van Bruinsma.

Door zijn in de gevangenis opgedane contacten met het Haagse duo Schulze en Buijteweg voegt Bruinsma ook nog een divisie speelautomaten toe aan het syndicaat. Hij koopt voor 4 miljoen gulden aandelen in een bedrijf dat speelautomaten verhandelt en exploiteert. De dagelijkse leiding hiervan is in handen van het duo Sam Klepper en John Mieremet. Uitbaters van cafés, coffeeshops en speelautomaat hallen worden vervolgens vriendelijk, doch dringend verzocht om in het vervolg zaken te doen met het syndicaat van Bruinsma.
De geweldsmisdrijvendivisie bestaat voornamelijk uit een brede kring criminele freelancers, die hun orders meestal via via krijgen. Zo heeft Bruinsma geen idee wie de opdracht uitvoert, en weet de uitvoerder niet wie de eigenlijke opdrachtgever is. Deze divisie wordt verantwoordelijk geacht voor verschillende liquidaties, bomaanslagen en ontvoeringen. Het syndicaat is in de jaren uitgegroeid tot zo'n tweehonderd leden en binnen de divisie die liquidaties uitvoert, circuleert een lijst met piepernummers van zo'n dertig mensen van wie onmiddellijke beschikbaarheid wordt verwacht.
Eind oktober 1987 wordt de voormalige wielrenner Jan Pafort door handlangers van Bruinsma uit zijn auto gesleurd. Hij schrikt zich tijdens deze actie letterlijk dood en sterft aan een hartaanval. Pafort heeft het syndicaat, tijdens een drugsdeal, voor enkele tonnen opgelicht.
In die tijd raakt het syndicaat ook nog eens in conflict met de Nederlandse afdeling van La Cosa Nostra, wanneer leden van het syndicaat een grote partij hasjiesj stelen van de gebroeders Dino Goff en Eddie Cellini Die zijn sinds de jaren zeventig al actief in het gokwezen en werken samen met Zwarte Joop. Na de hasjdiefstal is de familie Cellini woedend, ze laten zelfs twee huurmoordenaars uit Italië overkomen: Luciano de Angelis en Antonio Greco. Het blijkt dat het syndicaat niet onderdoet voor de maffia, want deze huurmoordenaars worden in de nacht van 2 op 3 mei 1988 neergeschoten bij een tankstation te Breukelen.
Eind 1989 wordt Koch alsnog geliquideerd. Zijn dood staat al sinds 1981 gepland, maar hij heeft het geluk dat hij in dat jaar, vlak voor zijn geplande liquidatie, wordt gearresteerd en opgesloten. Hij is in 1979 zo brutaal geweest om Bruinsma in het openbaar een klap in zijn gezicht te geven. Bovendien heeft hij al jarenlang op grote schaal partijen drugs gestolen van het syndicaat èn hij heeft de reputatie een politie informant te zijn. Op 6 oktober 1989, wanneer Bruinsma zijn 36ste verjaardag viert, wordt Koch voor zijn huis in Amsterdam-West neergeschoten.
Eind jaren 80, begin 90, gaat het syndicaat zich ook bezighouden met de handel in paspoorten, daarvoor zijn bij verschillende gemeenten in Nederland meer dan tweeduizend blanco paspoorten, stempels en stansmachines gestolen. Door het wegvallen van concurrenten groeit het drugssyndicaat van Bruinsma uit tot de grootste van Europa, misschien wel van de wereld.

Bruinsma is dan ook de onbetwiste Godfather van de Nederlandse onderwereld en bij elke drugsdeal lijkt hij wel een vinger in de pap te hebben. Eind 1988, begin 1989, zou er een pact zijn gesloten tussen Bruinsma en de Amsterdamse sexbaron Charles Geerts, d.w.z. een pact tussen de grootste hasjhandelaar en één van de grootste pornohandelaars ter wereld. Het plan voor het pact is geboren op het kantoor van John Engelsma, die van beide heren de advocaat is. Bruinsma steekt in de loop van 1989 enkele tientallen miljoenen in het porno-imperium van Geerts. Op zijn beurt zou Geerts pornobedrijf Scala Agenturen BV. betrokken geraken bij de handel in drugs.
Tot die tijd is Bruinsma altijd uit de publiciteit gebleven. Maar op 5 oktober 1988 verschijnt er in Het Parool een groot artikel over hem, waarin hij wordt neergezet als de leider van de grootste en gewelddadigste, maffia-achtige organisatie die actief is in Nederland. In eerste instantie wil Bruinsma met geweld terugslaan, maar hij bedenkt zich en spant samen met zijn advocaat Max Moszkowicz sr. een kort geding aan waarin hij rectificatie eist.
Midden 1989 begint Bruinsma een soort van sabbatical te overwegen. Hij wil er een paar jaar tussenuit en is van plan om zich voorlopig uit Nederland terug te trekken. Bovendien heeft hij plannen om in één of ander belastingparadijs een bank te beginnen en daardoor legaal te worden. Ook is het justitieel klimaat in die periode verscherpt, want sinds 1988 is het alleen al een misdaad om lid te zijn van een criminele organisatie. Maar persoonlijke redenen spelen ook een rol. Onder druk van het runnen van een misdaadsyndicaat, begint Bruinsma zich steeds irrationeler te gedragen. Bovendien raakt hij meer en meer verslaafd aan de cocaïne en de drank. De chaos die dat oplevert, neemt in de loop van dat jaar nog verder toe.
Voordat Bruinsma zich terugtrekt wil hij nog één grote lading hasjiesj binnenhalen: 46.000 kilogram Pakistaanse hasjiesj. Die lading staat binnen het syndicaat al snel bekend als De Grote Berg. Alle beslommeringen rond het inhalen van die lading verhogen in het najaar van 1989 de spanningen binnen het syndicaat. De Grote Berg draait uit op een totale mislukking en op 24 februari 1990 wordt in een loods bij Leusden de partij ontdekt en door Justitie geconfisqueerd. Over dit debacle is Bruinsma des duivels, hij laat de hele onderwereld boeten voor dit verlies. Hij deelt boetes uit aan expediteur Stanley Esser en aan Roy Adkins, waarna hun relatie bekoelt. Ook begint hij op grote schaal andere criminelen af te persen en drugs van hen te rippen. Daarmee creëert hij veel vijanden in het milieu.
In die periode van neergang verliest Bruinsma ook veel invloed in zijn eigen organisatie. ‘De Directie’, en in het bijzonder Urka, trekt steeds meer macht naar zich toe. In de nazomer van 1990 krijgt Bruinsma het aan de stok met de Joegoslaaf Duja Becirovic. De ruzie loopt zo hoog op, dat een overenthousiaste medewerker van Bruinsma de Joegoslaaf bij wijze van waarschuwing beschiet. Dat pikt Duja niet, hij eist een schadevergoeding van 1 miljoen gulden. De

schadevergoeding zal Duja nooit krijgen, want in oktober 1990 wordt Becirovic, de leider van de zogeheten Joegoslavische maffia in Amsterdam, uit de weg geruimd door het syndicaat.
Onder druk van verschillende onderzoeken van Justitie, het nieuwe Interregionale Recherche Team en de FIOD, begint Bruinsma steeds meer vormen van grootheidswaan te vertonen. Daardoor dreigt hij het syndicaat mee te sleuren in zijn val.

Op donderdag 27 juni 1991 drinkt Bruinsma wat in de bar Juliana's, vlak bij het Hilton Hotel. Hij spreekt daar met verschillende mannen uit de Amsterdamse crimescene, waaronder Koos Reuvers, Johan Verhoek en Martin Hoogland. Om ongeveer kwart over vier in de ochtend waggelt Bruinsma, flink aangeschoten, naar buiten. Op het moment dat hij richting de Porsche van Koos Reuvers loopt, die hem naar huis wil brengen, wordt hij door ex-rechercheur Hoogland neergeschoten. Volgens insiders heeft Bruinsma de voormalig rechercheur bedreigd met de dood van vrouw en kinderen. Anderen beweren dat Bruinsma in opdracht van de Joego's is geliquideerd. De dag erna wordt Hoogland gearresteerd voor moord.
Op woensdagmiddag 3 juli 1991 wordt de machtigste maffiabaas, die Nederland ooit heeft gekend, in besloten kring gecremeerd.

Cassandra van Schaijk. De moord op
In de nacht van vrijdag 23 op zaterdag 24 maart 2007 vertrekt de 17-jarige Cassandra van Schaijk rond half vier 's nachts uit discotheek Eindelijk in Almere-Stad. Ze heeft afgesproken met haar vader om vier uur thuis te zijn, wil nog de stadsbus halen, maar mist die op een haar na.
Cassandra raakt op het busstation in gesprek met twee mannen. Eén van de mannen heeft een donkere huid, hij is zo'n 25 tot 30 jaar oud, heeft een slank postuur en is zo'n 1.85 m lang. Hij heeft kort geknipt zwart haar en draagt donkere kleding. De man komt nogal agressief over en wordt door de andere man 'Wietman' genoemd. Volgens getuigen spreekt hij nogal hard, maar wel goed Nederlands en hij heeft 'enge' ogen. De andere man heeft een licht getinte huidskleur en is vermoedelijk een ongeveer 25-jarige Hindoestaan van zo'n 1.75 m lengte. Hij heeft een stevig postuur, maar is niet dik en hij heeft kort sluik haar. Ook hij draagt donkere kleren, waaronder mogelijk een leren jas. In tegenstelling met de andere man heeft hij een aardige uitstraling.

Mogelijk hebben de mannen Cassandra van Schaijk een lift aangeboden, wel is zeker dat ze met beide mannen is meegegaan. Wat er daarna is gebeurd is niet bekend. De mannen kunnen haar gewoon een lift hebben gegeven, maar ze

kunnen ook met haar dood te maken hebben.
Er is grote paniek bij haar thuis als Cassandra 's morgens niet in bed ligt en ook niet bij haar vriendin is blijven slapen. De politie wordt ingeschakeld en dan breken er weken van onrust en angstig vermoedens aan.
Cassandra Adriana van Schaijk is op 10 oktober 1989 in Stratford, Canada geboren. Haar moeder is een Canadese en haar vader komt uit Nederland. Haar jeugd brengt ze door in Almere-Buiten. Het huwelijk van haar ouders strandt en Cassandra woont sindsdien samen met haar broer en stiefzus bij haar vader en zijn vriendin. Het vrolijk en levenslustige meisje studeert Sociaal Pedagogisch Werk aan het Regionaal Opleidingen Centrum Flevoland. Ze houdt van een feestje en bezoekt graag hardcore feesten.
Op zaterdag 14 april 2007 ziet een visser met zijn kinderen in de Noorderplassen in Almere een lichaam drijven. De man brengt zijn kinderen naar huis, keert later met een vriend weer terug en waarschuwt de politie. Al snel komt de officiële bevestiging dat het gevonden lichaam dat van Cassandra van Schaijk is. Sectie op Cassandra's lichaam brengt geen duidelijke doodsoorzaak aan het licht en er zijn ook geen duidelijke DNA-sporen. Er zijn wel wat onbegrijpelijk zaken. De telefoon van Cassandra wordt nooit teruggevonden, terwijl die op zaterdagochtend 5 uur, een uur nadat Cassandra eigenlijk thuis had moeten zijn, wordt aangestraald op een zendmast nabij de Noorderplassen in Almere. Vreemd is ook dat het signaal van die telefoon pas in de daaropvolgende nacht uitgaat. Als een telefoon in aanraking komt met water gaat hij heel snel uit. Dit kan betekenen dat Cassandra's telefoon niet of niet direct met haar het water is ingegaan, of dat Cassandra zelf pas later in het water is terechtgekomen.
Ook heeft Cassandra die avond twee paspoorten bij zich, dat van zichzelf (nummer NL0606879) en dat van haar vriendin Desiree Ruiter (nummer NC5475941). Beide paspoorten zijn niet bij haar lichaam gevonden. Cassandra heeft die avond zowel gedronken als drugs gebruikt en er zijn dan ook verschillende mogelijkheden hoe ze te water is geraakt. Met grote waarschijnlijkheid is er sprake van een misdrijf waarbij een of meerdere personen haar hebben verdronken. Maar Cassandra kan ook onwel zijn geraakt en als gevolg daarvan te water geraakt en overleden.

In juni 2013 wordt er een ultieme poging gedaan de cold case-zaak op te lossen. Het Openbaar Ministerie looft een beloning uit van 10.000 euro voor de tip die leidt tot de oplossing van deze zaak.

Cees Helman
Cornelis Jacobus Helman – roepnaam Cees, bijnaam Puk – wordt in 1952 in Amsterdam geboren als jongste in een gezin met vier kinderen. Zijn vader verdient de kost als vertegenwoordiger in textiel. Zelf volgt eerst de

detailhandelsschool en begint daarna met een jeugdvriend een autohandel. Via de autobranche belandt hij in de horeca, waar hij als bedrijfsleider van een aantal cafés en discotheken in Amsterdam en Zandvoort ontdekt welke omzetten er met drugs kunnen worden behaald. Het duurt dan ook niet lang of hij schakelt over op de verkoop – onder de bar – van het grotere werk.
In die jaren speelt Cees ijshockey in de top van de Nederlandse competitie, als center bij de Amstel Tigers. Een klap op het hoofd, waardoor hij altijd hoofdpijn blijft houden, maakt een eind aan de sportcarrière van Cees is getrouwd en heeft twee kinderen. Het gezin woon in Zwanenburg. In 1984 wordt Helman gearresteerd en door de rechtbank in Utrecht tot negen jaar cel veroordeeld wegens omvangrijke handel in hasjiesj en cocaïne. Bij diezelfde smokkel is ook Bennie Mulch betrokken. Die wordt echter niet veroordeeld. Op 23 december 1985 wordt Mulch doodgeschoten. De naam van Helman wordt genoemd als mogelijke opdrachtgever van die moord, maar ook die van Klaas Bruinsma.
Op 2 september 1985 ontsnapt Cees Helman uit de Bijlmerbajes. Als een kikvorsman zwemt hij het grachtje rond de gevangenis over en via een ladder klimt hij op de vijf meter hoge muur. Hij laat zich aan de andere kant ook via een ladder zakken. Die blijkt later al enige tijd in het water gelegen te hebben. Volgens een getuige in het proces tegen Helman is het Klaas Bruinsma die hem helpt ontsnappen. Als tegenprestatie moet hij Johan Verhoek in de val lokken. Helman weigert dit en sluit zich aan bij Verhoek.
Zijn huwelijk is inmiddels stuk gelopen en Helman vertrekt met zijn nieuwe vriendin voor ruim een jaar naar Spanje en Zuid-Frankrijk. Echter: na een tijdje mist hij Nederland en hij vestigt zich daarom in Antwerpen en begint daar een autoverhuurbedrijf. Cees Helman heeft ook financiële belangen in een Rotterdamse maatschappij die handelt in olie en mineralen. Volgens Justitie gebruikt hij die bedrijven voor het witwassen van drugsgeld.

In februari 1991 begint Justitie een onderzoek naar de Femis-bank in Baarle-Nassau. Men ontdekt een aantal rekeningen met grote bedragen en al snel ontdekt de Fiod dat die van Helman zijn. Eind april, begin mei 1993 wordt hij opnieuw gearresteerd. Hij wordt ervan verdacht de leider te zijn van een drugsbende die tussen 1986 en 1992 meer dan 268.000 kilo hasjiesj heeft gesmokkeld.
Het proces tegen Helman begint medio april 1994 en tot op dat moment is het de grootste drugszaak die ooit door een Nederlandse rechter wordt behandeld. Helman wordt tot vier jaar veroordeeld en moet het restant van zijn oude straf daarbij ook nog uitzitten, hierdoor moet hij acht jaar in de cel doorbrengen. Helman probeert opnieuw te ontsnappen uit de Bijlmerbajes op 20 oktober 1994, dit keer met behulp van het explosief semtex. In zijn cel heeft hij de beschikking over 35 meter touw, veiligheidshaken en bergschoenen. Een 39-jarige bewaarder bekent later dat hij de haken en het touw binnen de gevangenismuren heeft gebracht. Het gezin van de bewaarder is bedreigd zodat hij onder druk meewerkt aan het ontsnappingsplan, zo is zijn verhaal. Toch wordt de bewaarder tot twee jaar cel veroordeeld.
Na de mislukte uitbraakpoging krijgt Helman van de Belastingdienst een navordering van 500 miljoen gulden. Na onderzoeken van de advocaten van Helman blijft er nog zo'n 7 miljoen gulden over, die nagevorderd kunnen worden. In hoger beroep wordt Cees Helman in 1995 tot vier jaar cel veroordeeld.

Cevdet Yilmaz

Cevdet Yilmaz – bijnaam: Ted de Turk – wordt in 1956 geboren. Hij is een intelligente leerling, studeert hard en staat als intellectueel te boek. Hij wordt

redacteur van een Nederlandse krant. Ook heeft hij zich netjes aangemeld bij de vreemdelingendienst. Op een avond bezoekt Yilmaz Café 't Koetsiertje in Delft. Hij krijgt het aan de stok met Ton Smits. Yilmaz is dan net tot Nederlander genaturaliseerd en blij met zijn naturalisatie. Ton Smits zegt tijdens een meningsverschil tegen hem: "Je mag dan wel een Nederlands paspoort hebben, je bent en blijft een kanker-Turk." Hierop geeft hij Yilmaz zo'n harde klap in het gezicht dat hij op de grond valt. De andere stamgasten lachen Yilmaz uit. Met een rood gezicht van woede en gekrenkte trots verlaat hij het café. Twaalf minuten later is hij terug en opent het vuur. In totaal schiet Yilmaz twaalf kogels af, waarvan er tien raak zijn. Hiervoor neemt hij een halve minuut de tijd, om vervolgens rustig het café te verlaten.

Onder de achttien cafébezoekers zijn zes doden en vier zwaargewonden. De doden zijn: Ton Smits, Wim van Baarle, Jan van Drongelen, Wim Janssen, Tonie Sneekes en Carmen Sneekes. De overlevenden vertellen de politie dat een man van Turkse afkomst dit heeft gedaan. Een paar dagen later wordt Yilmaz gearresteerd. Hij is een onwaarschijnlijke verdachte, omdat de politie in eerste instantie denkt naar een notoire amokmaker te moeten zoeken en dit is een beeld waar Yilmaz niet aan voldoet.
In maart 1984 proberen Cevdet Yilmaz en zijn advocaat bij de rechtbank, op grond van geestesziekte, een veroordeling tot TBS gedaan te krijgen. Volgens zijn advocaat schoot Yilmaz als een dolle hond in het café rond. Dit strookt echter niet met het feit dat er maar weinig kogelgaten zijn te vinden. De rechter is het eens met de officier van Justitie, die beweert dat Yilmaz rustig, kalm en berekenend op alle cafébezoekers heeft geschoten; Het lijkt meer op een executie dan op een dollemansgevecht. Tot aan de Hoge Raad toe wordt Yilmaz steeds tot levenslang veroordeeld.
Tot 2001 zit Yilmaz zijn straf uit in de penitentiaire inrichting de IJssel in Krimpen aan den IJssel en hij wil met niemand praten over zijn daden. Sinds 2001 zit hij in een TBS-kliniek in Utrecht. Yilmaz komt in augustus 2009 in opspraak omdat zijn inrichting hem regelmatig begeleid verlof geeft. Dit was een voorwaarde van de TBS-kliniek om hem op te nemen. Tijdens die verloven heeft Yilmaz een gezin gesticht. In december 2009 besluiten minister Hirsch Ballin en staatssecretaris Nebahat Albayrak van Justitie dat het verlof wordt ingetrokken.
In 2010 oordeelt de beroepscommissie van de Raad voor Strafrechtstoepassing en Jeugdbescherming dat dit echter onterecht is gebeurd is en dat het verlof moet worden hersteld. Eind 2011 oordeelt de rechter alsnog dat Cevdet Yilmaz niet meer met onbegeleid verlof mag omdat dit voor grote onrust zorgt, hij bovendien levenslang vastzit en niet terug zal keren in de maatschappij

Charles Geerts

Charles Ludovicus Geerts, bijnaam Dikke Charles, wordt in 1943 in Amsterdam geboren. Hij groeit op in Amsterdam-West waar hij op een lagere school de journalist Hans Knoop leert kennen. Aanvankelijk is Geerts marktkoopman en hij raakt bevriend met drugsbaron Klaas Bruinsma. Over die vriendschap zou hij later zeggen: “Mijn vriendschap met Bruinsma heeft me zeer veel ellende in mijn zakelijk functioneren bezorgd. Maar Bruinsma was een vriend en ik ga dat dus niet ontkennen. Wat ik wel tot mijn laatste snik zal blijven ontkennen – omdat het niet waar is – is dat er ook zakelijke banden tussen ons zouden hebben bestaan. Ik heb met Bruinsma gelachen en alles gedaan waarvan mijn moeder zou hebben gevonden dat ik dat niet moest doen. Maar zaken heb ik nog nooit voor een gulden met hem gedaan.”

In het begin van de jaren zeventig start Charles Geerts het bedrijf Scala agenturen. Dit is een postorderbedrijf in erotische artikelen, dat nu op de Rondebeltweg in Almere is gevestigd. Scala zou zwart vermogen wit wassen voor onder andere Piet Schneider (†1989), Klaas Bruinsma en later ook voor Reuben Sturman, een uitgever van allerlei pornomateriaal. In 1985 wordt Geerts in de VS gearresteerd voor invoer van porno. Na het treffen van een schikking keert hij terug naar ons land.

Via de erotiek belandt Geerts in de sexindustrie. Er wordt gezegd dat Geerts van de gemeente Amsterdam jarenlang een speciale behandeling heeft gekregen bij de opbouw van zijn prostitutie-imperium op de Wallen. In 1996 wordt Geerts genoemd in het eindrapport van de commissie Van Traa als één van de zestien personen en groeperingen, met ernstige criminele antecedenten en/of contacten die de feitelijke macht op de Wallen in Amsterdam in handen hebben. De naam van Geerts komt ook voor in een rapport van een politieteam dat onderzoek doet naar witwassen van crimineel geld via speelautomaten. Volgens andere bronnen is Geerts nooit betrokken geweest bij criminele activiteiten.
Op 1 oktober 2000 wordt het prostitutieverbod geschrapt uit het Wetboek van Strafrecht, de gemeente verstrekt bordeelvergunningen en hebben daardoor het bestuurlijke middel om seksinrichtingen aan te pakken. In 2001 klaagt Geerts Het Parool aan bij de Raad voor de Journalistiek, dit na een artikel over het witwassen van geld. Het vermogen van Dikke Charles wordt in 2004 geschat op ruim twaalf miljoen euro. In juni 2006 kondigt de gemeente Amsterdam aan de bordelen te sluiten. De bordeelhouders, die gezamenlijk bijna eenderde van de driehonderdvijftig ramen op de Wallen beheren, tekenen onmiddellijk bezwaar aan. In november verklaart burgemeester Job Cohen deze bezwaren ongegrond en op donderdag 30 november 2006 worden alle vergunningen van Geerts door de gemeente ingetrokken. De gemeente Amsterdam probeert met de aangekondigde sluitingen de louche handel op de Wallen tegen te gaan.
Sinds de wet Bevordering Integere Besluitvorming Openbaar Bestuur (BIBOB) mogen vergunningen worden geweigerd of ingetrokken als ondernemers strafbare feiten plegen of hebben gepleegd. Uit protest kondigt Geerts aan zijn zestig ramen dicht te spijkeren en de beroemde Amsterdamse rosse buurt in een spookbuurt te veranderen. Ook zegt Geerts samen met zijn collega's, onder wie bekende sexbazen als Chi Tung Changen Bert Cirkel, de beslissing aan te zullen aanvechten tot aan de hoogste rechter. Zolang de rechter nog geen uitspraak heeft gedaan over een mogelijke sluiting van de

seksbedrijven kunnen ze gewoon openblijven, verklaart de gemeente. Omdat zijn panden, tijdens de bezwaarprocedure open mogen blijven besluit Geerts dat hij deze gaat verkopen omdat hij toch al van plan is met pensioen te gaan. In het begin van die maand december 2006 verkoopt Charles Geerts vier van zijn panden voor een totale opbrengst van 3,5 miljoen euro. Dit doet hij om de eventuele sluiting van ramen financieel te kunnen overbruggen.
Begin mei 2012 komt de socioloog Laurens Buijs samen met de SP-fractievoorzitter in Amsterdam, Laurens Ivens, tot de conclusie dat het Project 1012, dat de misstanden op de Wallen moest bestrijden, erg veel geld heeft gekost maar weinig heeft opgeleverd. Om de prostitutie te verdrijven hanteert de Amsterdamse gemeente de strategie van op- en afkopen. Bordeelhouder Asaf Brazani ontving 15 miljoen voor vier panden en Geerts kreeg in totaal zo'n 25 miljoen, dit is inclusief 'Planschade', een afkoopsom om te voorkomen dat ze elders weer bordelen gaan uitbaten. "De zakken van de heren worden gevuld terwijl de dames om wie dit hele project begonnen is slecht wegkomen," aldus Laurens & Laurens. Charles Geerts zou thans 'in de hotels' zitten.

Charles Zwolsman
Charles Zwolsman – bijnaam: Sjarrel – wordt in 1955 geboren in Tuindorp-Oostzaan. Zijn vader is een neef van de rijke en beruchte projectontwikkelaar Reinder Zwolsman. De vader van Charles werkt zijn hele leven bij de

scheepswerf van De Nederlandsche Dok- en Scheepsbouwmaatschappij. Charles Zwolsman, derde in een gezin van vier kinderen, is een gevoelige jongen met een zwakke gezondheid. Hij is maandenlang overstuur wanneer zijn pony overlijdt. Op school wil het niet erg vlotten, hij is erg technisch en knutselt liever aan zijn zelfgebouwde skelter, waarmee hij de voetgangers in Oostzaan de stuipen op het lijf jaagt.
Wanneer hij achttien jaar is, trouwt Charles Zwolsman met een zestienjarig meisje dat zwanger van hem is geworden. De familie Zwolsman regelt een huis voor het jonge stel. Zwolsman heeft ondernemersbloed, hij begint in de bloemen en regelt al snel zijn eigen bloemenstalletje waar hij goede zaken mee doet. Binnen enkele jaren groeit dit uit tot groothandel Zwolbloem, op de bloemenveiling van Aalsmeer. Zwolsman exporteert veel bloemen naar Duitsland.
Halverwege de jaren 80 gaat hij zich bezighouden met de handel in hasjiesj. Hij koopt deze in Marokko en smokkelt die naar Nederland. Sommige partijen

worden vervolgens doorgesmokkeld naar Engeland. Zijn organisatie groeit uit tot een onderneming waar tientallen mensen voor werken. De bende smokkelt minstens 160.000 kg hasjiesj.
In 1989 gaat Zwolsman samen met zijn vrouw en drie kinderen in een ruime villa in Blaricum wonen. In de biljartkelder van deze villa staan geldtelmachines. Volgens bekenden ligt het biljart meestal bedekt onder stapels bankbiljetten. Zwolsman heeft een aantal legale bedrijven die worden gebruikt om geld wit te wassen. Een van die bedrijven houdt zich bezig met de handel in exclusieve auto's, zoals Ferrari's en Porsches. De grootste passie van Zwolsman is autoracen en officier van Justitie Jo Valente kent hij van het racecircuit van Zandvoort, waar ze beiden in de autosport actief zijn. Later maakt Valente jacht op de bende van Zwolsman en hij wordt daarbij meerdere malen bedreigd en mishandeld.
Zwolsman doet veel zaken met de organisatie van Johan Verhoek In 1992 smokkelen ze samen 5 ton hasjiesj naar Engeland en Zwolsman is herhaaldelijk aanwezig bij besprekingen met De Hakkelaar. In februari 1991 laat de CID weten dat Zwolsman is uitgegroeid tot een van de grootste drugsbazen van Nederland. Hij is tussen maart 1989 en december 1993 verantwoordelijk voor ten minste negen transporten van 4000 kilo hasjiesj uit Marokko en acht van 1000 kilo uit Spanje. De organisatie van Zwolsman bestaat dan uit ongeveer zestig man.
In juni 1992 wordt Charles Zwolsman gearresteerd voor te hard rijden. Justitie besluit dat hij een oude celstraf van 2 jaar uit 1987 uit moet zitten en zet hem vast. Op 15 september 1993 doet Justitie invallen op verschillende locaties van Zwolsman, op plaatsen over de hele wereld. Er worden 66 mensen gearresteerd en 48 auto's in beslag genomen. De invallen zijn geen verrassing voor de organisatie. Op een adres wordt een briefje gevonden met de tekst: 'Helaas pindakaas! Wilt u alstublieft de hond voeren want die is lief.'
In januari 1994 begint de rechtszaak tegen Zwolsman. Terwijl de zaak loopt, worden opsporingsbeambten bedreigd. In mei 1994 maakt de Amsterdamse politie bekend dat privé-telefoons van officieren van Justitie en een hoofdinspecteur worden afgeluisterd. Er worden naaktfoto's van een hoofdofficier van Justitie verspreid en er wordt ingebroken in de woning van een officier van Justitie. Zwolsman heeft bij deze inbraak gevonden informatie gekocht van Sam Klepper en John Mieremet.
Er wordt zes jaar gevangenisstraf tegen Charles Zwolsman geëist, maar hij wordt tot vier jaar veroordeeld. In hoger beroep maakt de rechter daar vijf jaar van. In januari 1997 is Zwolsman weer vrij man, waarna Justitie gaat onderzoeken of het mogelijk is om 77 miljoen gulden van Zwolsman te vorderen. De rechtbank beslist op 17 februari 2000 dat hij 62 miljoen moet betalen. Zwolsman gaat tegen de uitspraak in beroep. Op vrijdag 24 november 2000 wordt hij opnieuw gearresteerd op verdenking van handel in drugs. Op

17 juli 2001 wordt hij veroordeeld tot het betalen van 28 miljoen gulden aan de staat.
Op 12 oktober 2001 verklaart een kroongetuige dat de drugs die naar Engeland zijn gesmokkeld, bestemd waren voor de IRA. Die zou de drugs verkopen en met de opbrengst wapens kopen. Op 5 november 2001 wordt er acht jaar cel tegen Zwolsman geëist. Volgens officier van Justitie Koos Plooy is Zwolsman, direct na zijn vrijlating in januari 1997, met het opzetten van hasjtransporten begonnen. De export naar Engeland zou de kern van zijn activiteiten hebben gevormd. Plooy vraagt de rechtbank om Zwolsman vrij te spreken van de smokkel van amfetamine. Hij kan hiervoor het bewijs namelijk niet leveren. De officier tilt ook zwaar aan het feit dat Zwolsman bij zijn arrestatie in 2000 een geladen revolver trekt en daarmee een politieman bedreigt.
Zwolsman wordt op 15 november 2001 tot zes jaar cel veroordeeld. Hij gaat in hoger beroep, maar besluit dat later weer in te trekken. Zwolsman wordt in oktober 2006 opnieuw gearresteerd. De recherche is al enige tijd bezig met een financieel opsporingsonderzoek naar hem. Hij moet op dat moment de staat nog 22,5 miljoen euro betalen. Bij zijn arrestatie in Zwartebroek wordt een kapitaal aan geld en goederen, ruim 2000 kilo hasjiesj en een collectie vuurwapens en munitie gevonden. Die spullen worden in beslag genomen, net als tien dure personenauto's die bij zijn huis staan.
Op 17 oktober 2007 wordt bekend dat Justitie tientallen auto's van Charles Zwolsman heeft verkocht. De totale opbrengst zou rond de 5,2 miljoen euro zijn. Justitie ziet het bedrag als aanbetaling voor de 22,5 miljoen die Zwolsman de staat nog moet betalen. Op 11 juni 2009 wordt Zwolsman door een arrestatieteam opgepakt op een parkeerplaats langs de A1, ter hoogte van Barneveld. Hij wordt verdacht van het leiding geven aan een criminele organisatie die op grote schaal wietplantages exploiteert en crimineel geld witwast. Tien medeverdachten worden gearresteerd in Huizen en Purmerend. In Naarden en Almere ontmantelt de politie drie wietkwekerijen met honderden planten.
In januari 2010 besluit het gerechtshof in Den Haag dat Zwolsman 14 miljoen euro moet betalen aan de staat. Daarvan heeft Justitie al 10 miljoen ontvangen en bovendien ligt er nog voor enkele miljoenen beslag. Op 11 mei 2010 wordt Zwolsman door de rechtbank in Arnhem tot drie jaar cel veroordeeld voor het bezit van 2000 kilo hasjiesj en vier vuurwapens. De drugs en vuurwapens zijn bij de inval in oktober 2006 aangetroffen. Justitie heeft zeven jaar geëist, maar de rechtbank vindt niet genoeg bewijs voor het bezit van de 59 kilo amfetamine die Justitie Zwolsman ook aansmeert.
Charles Zwolsman overlijdt op 21 januari 2011 op 55-jarige leeftijd in zijn cel in de gevangenis van Nieuwegein. Over de doodsoorzaak wordt in eerste instantie geen mededeling gedaan. Later wordt bekend dat hij in zijn bed is

overleden aan een hartstilstand. Een week na zijn dood wordt Zwolsman begraven in Burgerdam.

Charlie da Silva

Charley Azevedo da Silva, bijnamen: Charlie van de Warmoesstraat en De Chileen, wordt in 1956 geboren in de Chileense havenstad Valparaiso. Medio

de jaren zeventig komt Da Silva naar Nederland, waar hij aanvankelijk werkt bij Martinair. Al gauw neemt hij hier contact op met landgenoten en zo komt hij in de Amsterdamse drugsscène terecht.
I n het najaar van 1983 ript Charlie da Silva zo'n dertig kilo cocaïne van de concurrerende drugshandelaar Eduardo Astudillo. Deze drugs hebben een straatwaarde van zo'n 9 miljoen gulden. Er ontbrandt een Chileense oorlog en de spanningen tussen de groeperingen van Da Silva en Astudillo lopen vervolgens zo hoog op, dat in september 1983 twee van Astudillo's handlangers, Carlos Carillo en Yucal, uit de weg worden geruimd. Deze liquidaties worden medio oktober gevolgd door de moord op Eduardo zelf. Die wordt door da Silva, bij een haringkar in de Uiterwaardenstraat, doorzeefd met kogels.
Daags na de moord kan da Silva al worden gearresteerd, mede doordat de Amsterdamse narcoticabrigade al geruime tijd bezig is met een onderzoek naar de cocaïnehandel van de Chilenen. Bij de berechting van Da Silva, in april 1984, benadrukt zijn raadsman, de nog jonge advocaat Oscar Hammerstein, dat Charlie da Silva zich bedreigd heeft gevoeld door Astudillo, en dat hij ook bang is geweest voor de veiligheid van zijn vrouw en kind. Het gaat je niet in je kouwe kleren zitten, die liquidaties, legt Da Silva de Amsterdamse rechtbank uit. "Iemand doodschieten is niet gemakkelijk," voert hij daarbij als verzachtende omstandigheid aan. En: "Ik wist zelf niet dat ik ertoe in staat was."
De rechtbank is niet erg onder de indruk van dit melodramatisch verhaal. De officier van Justitie eist vijftien jaar gevangenisstraf en da Silva krijgt twaalf jaar. In hoger beroep krijgt de zaak een spectaculaire wending. In de Scheveningse gevangenis leert Da Silva een aankomend topcrimineel met uitstekende connecties kennen: Klaas Bruinsma. Die zit daar een straf uit wegens zijn betrokkenheid bij de liquidatie van oud-bokser Leo Frantzen.
De Chileen en de Nederlander raken bevriend. Klaas kan zo'n nietsontziende moordenaar met zakelijke contacten in Zuid-Amerika wel gebruiken en

Scheveningse gevangenis leert Da Silva een aankomend topcrimineel met uitstekende connecties kennen: Klaas Bruinsma. Die zit daar een straf uit wegens zijn betrokkenheid bij de liquidatie van oud-bokser Leo Frantzen.
De Chileen en de Nederlander raken bevriend. Klaas kan zo'n nietsontziende moordenaar met zakelijke contacten in Zuid-Amerika wel gebruiken en vervolgens gebeurt er iets bizars. Tijdens de voorbereiding van het hoger beroep verdwijnen dertig geluidsbanden met telefoongesprekken. Deze vormen het bewijs tegen da Silva, want in één van die telefoongesprekken krijgt hij de opdracht om één van de liquidaties uit te voeren. Deze verdwijning komt aan het licht wanneer advocaat Hammerstein, namens zijn cliënt da Silva, het gerechtshof om de oorspronkelijke geluidsbanden vraagt. Hammerstein betuigt voor het Hof dat, na het ontbreken van zulk belangrijk bewijsmateriaal, het absoluut onmogelijk is dat er nog sprake van een eerlijk proces kan zijn. Het Hof verlaagt de straf van da Silva vervolgens van twaalf naar acht jaar.
In de loop van 1988 komt Charlie da Silva alweer vrij en hij sluit zich aan bij het syndicaat van Bruinsma, hij wordt een van de vele bodyguards van Klaas. Aanvankelijk woont Da Silva samen met Bruinsma permanent in een suite in het Amstel Hotel. Wanneer de grond hen te heet onder de voeten wordt, gaan ze op de voormalige reddingboot Neeltje Jacoba wonen. Op dit schip is de jonge Mabel Wisse Smit regelmatig te gast bij Bruinsma.
Begin 1989 krijgt da Silva een speciale opdracht. Het syndicaat voert gesprekken over de mogelijke import van cocaïne van het Calikartel uit Zuid-Amerika. Deze gesprekken worden door intermediair La Bella Bettien Martens gevoerd. Om ter plaatse poolshoogte te nemen, stuurt Bruinsma da Silva als zijn plaatsvervanger met Martens mee.
De gesprekken en verkenningen lopen op niets uit. Da Silva wil Martens als vriendin en hun aanvankelijke sympathie voor elkaar verdwijnt als sneeuw voor de zon. Da Silva krijgt een hekel aan Martens omdat hij zich inferieur aan haar voelt, ze heeft meer ingangen bij het kartel en kan bogen op veel sympathie van de dons. In februari 1990 stelt hij twee Colombiaanse huurmoordenaars voor Martens te vermoorden. Die hitmen zijn hier om een klusje in Europa voor het syndicaat op te knappen. Deze gaan niet op het voorstel van de Chileen in. Na Bruinsma's dooddrukt Da Silva twee schilderijen, een Frans Hals en een Jacob van Ruijsdael, achterover uit de boedel van Bruinsma. Deze meesterwerken zijn in 1988 uit een Leerdams museum gestolen. Met politie, Justitie en de verzekeringsmaatschappij komt Charlie da Silva overeen dat de schilderijen tegen een half miljoen worden terugbezorgd. Na deze transactie keert Da Silva weer terug naar Chili.
Nederland hoort niets meer van da Silva. Tot oktober 2003, als Peter R. de Vries één van zijn grootste primeurs brengt. da Silva onthult dat Mabel Wisse Smit, die dan net een relatie heeft met prins Friso, eind jaren tachtig een

relatie had met Klaas Bruinsma. "Tot de laatste dag van zijn leven," volgens Charlie da Silva. Friso doet vervolgens afstand van de troon.

Clemens Kahmann

Clemens Kahmann wordt in 1970 geboren in Amsterdam. Kahmann is een handige jongen en bij hem geldt duidelijk dat gelegenheid de dief maakt. Hij werkt ruim acht jaar als hoofd financiën in Amsterdam bij het Fonds

Beeldende Kunst, Vormgeving en Bouwkunst. Een pikante bijkomstigheid is dat zijn broer Gerard dan op de loonadministratie werkt. Kahmann staat bekend als een chaoot, maar hij heeft in de bijna negen jaar dat hij hoofd financiële zaken is, bij het Fonds veel vertrouwen opgebouwd.
Eind februari 2009 laat Kahmann zijn woning aan de Diopter in Amsterdam-Noord leeghalen en al zijn bezittingen per luchtvracht naar Thailand brengen. Zijn tienerdochter vertelt tegen haar vrienden dat ze naar Rusland vertrekken. Zijn Thaise vriendin Mimi S., is medio februari ook al naar Thailand gereisd.
Kahmann verdwijnt begin maart spoorloos, samen met zijn Thaise vrouw Phimrat en twee kinderen. Op 3 maart 2009 komt zijn zwendel aan het licht en door Justitie wordt Clemens Kahmann direct op de internationale opsporingslijsten geplaatst. Een bankmedewerker van de Raiffeisenbank, in het Tiroolse dorp Waidring, slaat alarm wanneer met 203 overboekingen van vijftigduizend euro, de limiet van Kahmann's bevoegdheid, ruim tien miljoen euro in totaal, op een rekening is gestort. Dit bedrag wordt door Kahmann ogenblikkelijk veiliggesteld. Twee miljoen daarvan verdwijnt, door bemiddeling van een zekere Ronald Noteboren, die zich uitgeeft als vertegenwoordiger van het fonds, en het geld storneert bij de Kerkraadse schuldhulpverlener Albert de W. Die sluist op zijn beurt bijna 2 miljoen gulden naar ex-Hells Angel Jan S. die dat op 16 februari 2009 ontvangt. Ook hier treedt Noteboren als bemiddelaar op. Noteboren is een voormalige eigenaar van een gefailleerd bouwbedrijf met grote schulden aan onder meer de belasting. Het zal niet goed aflopen met Noteboren.
Kahmann wordt in 2010 bij verstek tot vijf jaar veroordeeld voor het wegsluizen van in totaal 15.997.225 euro. In februari 2012 wordt bekend dat in hoger beroep zijn verhaal wil doen. Een uitzonderlijke geste van een voortvluchtige crimineel. Hij legt een zeven uur durende videoverklaring af, waarin hij veel opbiecht, óók over de rol van anderen. Hij claimt onder druk

van criminelen te hebben gehandeld. Clemens Kahmann zou in Thailand allerminst een luxeleventje leiden.
De videoverklaring van Kahmann geeft mogelijk aanleiding tot nieuwe arrestaties. Kahmann heeft volgens zijn advocaten 'namen en rugnummers' genoemd. Wát de man heeft verklaard en over wie houden zij geheim. In de lente van 2013 wordt het proces weer opgepakt.
In februari 2012 verscheen de documentaire over Clemens Kahmann.

Cock Steenbergen
Cornelis Steenbergen – roepnaam Cock, bijnaam De Teddybeer – wordt op 13 december 1944 in Rotterdam geboren. Aan het begin van de jaren 70 is hij portier van een nachtclub en smokkelaar van hasjiesj voor onder meer Klaas Bruinsma.
Zijn naam duikt vanaf het begin van de jaren 90 meerdere malen op in onderzoeken naar grootschalige drugshandel.
Cock Steenbergen zou bij de handel in hard- en softdrugs fungeren als een spin in het web, hij regelt zijn zaken op de achtergrond. Daarvoor bezit hij ook een vals paspoort op naam van John Robert McCracken, geboren 29 juli 1956. Samen met zijn partner Barney Sanders, gaat Steenbergen al snel voor eigen rekening werken en met succes. In zijn woonplaats Schiedam wordt hij suikeroom van een voetbalclub die in de volksmond FC Hasj heet. Via criminele kennissen krijgt Steenbergen contacten met Etiënne Urka van het Bruinsma-syndicaat en via de Surinamer John Michael Bergen met Henk Orlando Rommy.
De zaken gaan geweldig en jarenlang maakt de politie vergeefs jacht op Cock Steenbergen en zijn omvangrijke bende. Steenbergen is eigenaar en directeur van de bedrijven Expover BV. en Eurofruit Centre te Rotterdam, dit zijn im- en exportbedrijven in zuidvruchten. Hij zit voor vijftig procent in het Casino Hotel Concorde op Aruba. Hij heeft, volgens eigen zeggen, in het casino van het Hilton Hotel in Rotterdam diverse medewerkers van dit bedrijf aan zich gebonden. Onder meer via vriendin en croupier Yvonne Groenneweg laat Steenbergen drugstransporten naar Frankrijk verzorgen.
In de zomer van 1992 wordt in Rotterdam het Beveronderzoek gestart. Drie jaar later moet dit onderzoek naar Steenbergen worden gestaakt, omdat de politie via een burgerinfiltrant twintigduizend kilo hasjiesj heeft doorgelaten. In het kader van een nieuw onderzoek worden liefst 175.000 telefoongesprekken tussen de bendeleden afgeluisterd en twaalf undercoveragenten als infiltrant ingezet, onder wie Duitse en Engelse collega's.
Dit alles zonder resultaat. Cock Steenbergen waant zich onaantastbaar. In de zomer van 2000 verkondigt hij luidkeels op het terras van een strandtent dat er weer een container hasjiesj zit aan te komen. In het bedrijfsrestaurant van

Mercedes-dealer John van Dijk bespreekt hij bijna dagelijks de voortgang van zijn drugstransporten.
De hasjiesj komt onder meer uit Pakistan, Hongkong en Marokko, waar ook zijn veel jongere vrouw vandaan komt. Haar broer verleent in Marokko hand- en spandiensten voor Steenbergen, die daarnaast ook zakendoet met de Surinaamse ex-legerleider en drugsbaron Desi Bouterse. Wat betreft de cocaïne: die regelt Steenbergen o.a. via Wilfried Tjon a Loi, die ook betrokken is bij het witwassen van geld. Een andere kompaan in de misdaad, Richard van Aalst, zorgt voor de distributie in Engeland. Dit is een hele grote jongen in de verdovende middelen, die zich behalve met cocaïne, ook met de distributie van hasjiesj, heroïne en amfetamine bezighoudt. Een ander met wie Steenbergen voor wat betreft de cocaïnehandel contacten onderhoudt, is de reeds eerder vermelde Surinamer John Michael Bergen. Op 5 december 2000 wordt de stevige deur van de woning van Steenbergen in Schiedam door Justitie met explosieven open geblazen. Steenbergen wordt gearresteerd en de Officier van Justitie Mos eist tien jaar celstraf en een boete van 450.000 euro. Volgens Justitie, die wist te infiltreren in zijn bende, is Steenbergen de president-directeur van een drugsimperium. Het bedrijfsrestaurant van John van Dijk is in de ogen van Justitie het hoofdkwartier van criminele organisaties.
Het vonnis tegen Steenbergen luidt tien jaar en een boete van 250.000 euro. Steenbergen is dan 57 jaar oud. Sinds het najaar van 2006 heeft hij proefverlof. Aan het begin van februari 2007 verschijnt zijn naam in de media in verband met een toegangsverbod voor Holland Casino. Naar eigen zeggen is Steenbergen nu handelaar in kleding, auto's, fruit en olijfolie.

Corina Bolhaar. De moord op

In maart 1984 worden Corina Bolhaar en haar twee kinderen gewurgd in hun

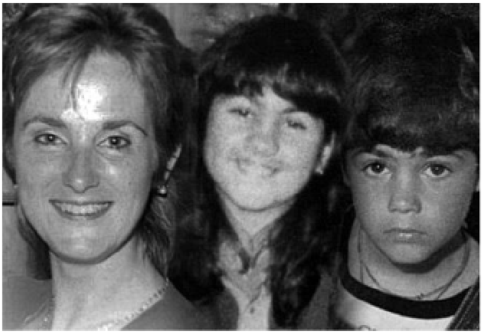

huis aan de Argonautenstraat in Amsterdam. De 6-jarige Sharon en zijn 9-jarige zusje Donata Haim, zijn daarbij ook nog met een mes gestoken. Het jongste kind, een jongetje van anderhalf, wordt niet gedood. (foto Corina, de negenjarige Donna en de zesjarige Sharon) De ruige Hells Angel Louis Hagemann, die een los-vast-relatie met Corina had, is daarna korte tijd verdacht, maar hij wordt vrijgelaten wegens gebrek aan bewijs. Kort voordat de moordzaak verjaart, in 2002, wordt hij opnieuw aangehouden nadat Peter R. De Vries in

zijn programma getuigen naar voren brengt. Volgens Louis Hagemann leggen twee gevangenen, die verklaren dat hij de moorden tegenover hen zou hebben opgebiecht, verklaringen af in de hoop daardoor strafvermindering te krijgen. Daarnaast zijn er twee vrouwen die eveneens belastend hebben gesproken over de verdachte. Die zijn volgens Louis Hagemann niet betrouwbaar. De ene vrouw zou alcoholiste zijn, terwijl de andere vrouw ten onrechte beweert door hem te zijn verkracht, terwijl ze daarvan geen aangifte bij de politie heeft gedaan. Een van die vrouwen, ene Renetta, die van 1996 tot 1998 een verhouding met Hagemann heeft, verklaart dat Hagemann een paar keer tegen haar heeft gezegd dat hij 'een wijf en twee koters' heeft vermoord.
Na de ontdekking van deze getuigen wordt de zaak heropend. Volgens het Hof is niet bewezen dat Hagemann van tevoren van plan was om Corina Bolhaar te doden. In haar geval is het doodslag, maar dat misdrijf is verjaard nu hij opnieuw verdachte is. Naar hun mening brengt Hagemann de twee kinderen om, omdat ze mogelijke getuigen zijn van de doodslag op hun moeder. Het jongste kind van Corina Bolhaar, een jongetje van anderhalf, is niet gedood. Louis Hagemann, die in 1993 inmiddels uit zichzelf is opgestapt bij de motorclub, wordt in februari 2003 door de rechtbank in Amsterdam veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf. Hagemann gaat in hoger beroep en hij ontkent telkens opnieuw dat hij betrokken is bij de moord. In maart 2005 zegt hij bij het gerechtshof: "Ik kan me niet verdedigen tegen dat slappe gelul. Wel tien keer per dag zeg ik tegen mezelf in de cel dat het schandalig is. Ik ben onschuldig."
Op 22 juli 2005 wordt hem door het gerechtshof in Amsterdam opnieuw levenslange gevangenisstraf opgelegd. De officier van Justitie eist die straf omdat Hagemann extreem gewelddadig is. Hij zou een zeer zwaar gestoorde persoonlijkheid hebben. Na zijn veroordeling blijven er nogal wat vragen. Met uitzondering van een stukje springtouw en twee sigarettenpeuken, is al het bewijsmateriaal vernietigd. Begin jaren negentig is er een grote schoonmaak gehouden in het politiebureau in Amsterdam. Volgens de advocaten, Willem Anker en Geertjan van Oosten. is daardoor de bodem onder het proces weggeslagen. Bij een zogenoemde cold casezaak moet bewijsmateriaal bewaard blijven tot de verjaringstermijn – achttien jaar voor moord en vijftien jaar voor doodslag- is verlopen. De Hoge Raad handhaaft het arrest van het Hof echter, ondanks de gemaakte fouten van het Hof.
Prof. Ybo Buruma is uitermate ontevreden met het arrest. Het is zijns inziens een schandalige veroordeling en parallel aan de veroordeling van o.a. Lucia de Berk of Cees Borsboom die vier jaar onschuldig zat voor de Schiedammer-parkmoord. Het OM juicht juist dat de zaak tot 'een goed einde' is gebracht. In 2006 schrijft Nieuwe Revu-journalist Stan de Jong een artikel dat het opneemt voor Louis Hagemann Via zijn eigen website probeert Louis Hagemann anno 2013 nog steeds zijn gelijk te halen.

Cor van Hout (1957-2003)
Cornelis van Hout – roepnaam Cor, bijnamen: Flip of Flipper – wordt op 18 augustus 1957 in Amsterdam geboren. De jongen groeit in de jaren zestig op in de Jordaan, samen met zijn stiefbroer Martin Erkamps, zijn boezemvriend en

toekomstige zwager Willem Holleeder, die later trouwt met een zus van Cor, en hun bloedgabbers Jan Boellaard en Frans Meijer. De knapen groeien op voor galg en rad. Allen zijn ze slachtoffer van hun milieu: ouders die steeds dronken thuiskomen en niet of nauwelijks naar hen omkijken.
Het zijn echte straatjongens die liefde missen en bij elkaar steun en vriendschap zoeken. Van Hout staat vaak achter de flipperkast en dankt daaraan zijn bijnamen.
Hun eerste inkomsten zijn geldinzamelingen met een gestolen collectebus. Tegen de politieagent die hen aanhoudt merkt Cor van Hout slim op: "Jullie mogen mij niet aanhouden, geen enkele donateur heeft gevraagd waarvoor ik collecteer."
Op 17-jarige leeftijd richt Cor van Hout met zijn vrienden het aannemersbedrijf Epan B.V. op. – dat al snel heel wat geld verdient door krakers uit panden te verdrijven.
Andere bron van inkomsten: incassoklusjes.
De Amsterdamse marechaussee Paul van Hove en een collega geven in 1977 een stopteken aan de bestuurder van een verdachte groene Opel Record. Ze worden direct met automatische wapens beschoten. Bij het vuurgevecht dat ontstaat, wordt door de drie inzittenden 146 keer op Paul en zijn collega geschoten. Munitie uit dezelfde wapens wordt later aangetroffen bij een reeks van zeer gewelddadige overvallen. Volgens de politie is één van de daders Van Hout.
Rond 1980 begeeft het viertal zich met hun bedrijfje op de onroerendgoedmarkt. Ze hebben miljoenen te besteden. Geld dat volgens de politie afkomstig is uit een serie roofovervallen tussen 1977 en 1982 in en rond Amsterdam, waarbij in totaal 6,5 miljoen gulden wordt buitgemaakt
Het kwartet Van Hout, Holleeder, Meijer en Boellaard begint een plan uit te broeden om een gefortuneerde Nederlander te ontvoeren. Dit wordt op voorspraak van Holleeder de biermagnaat Freddy Heineken. (zie De Heineken-ontvoering)
In februari 1987 wordt Van Hout veroordeeld tot elf jaar celstraf.
Rond de jaarwisseling van 1991 en 1992 komt hij weer vrij en hij gaat zich weer enthousiast met criminele zaken bezighouden. Hij is verliefd op

Holleeders zus Sonja, samen krijgen ze een dochter die Francis wordt genoemd. Ze krijgt die naam als eerbetoon aan de vriendschap die Cor heeft met Frans Meijer.
De ex-penningmeester van Ajax en zakenman Lou Bartels beweert in 1993 dat hij door Cor van Hout is bedreigd. In diezelfde tijd ontvangt het C.I.D. van de Amsterdamse politie een tip: Van Hout en Holleeder zijn bezig zich voor te bereiden op een overval op de bloemenveiling van Aalsmeer. Omdat het voornemen alleen, in die tijd, nog niet strafbaar is, kan de politie niets anders dan op het duo afstappen om ze aan te raden van de overval af te zien.
Cor van Hout en Holleeder zijn vaak te zien op de eretribune van Ajax. Ook in de businessclub van de voetbalclub Haarlem zijn ze regelmatig te gast, dit op uitnodiging van de van Ajax afkomstige spits Donny Huysen. Aan die bezoeken komt een abrupt einde, wanneer Holleeder op een zondag de vrouw van de toenmalige voorzitter van Haarlem, Frans Bastiaansen, tot op het bot beledigt. Wanneer de vrouw reageert, krijgt ze van Holleeders metgezel een keiharde dreun. Van het incident durft de voorzitter geen aangifte te doen.
Op 27 maart 1996 overleeft Van Hout op 38-jarige leeftijd een aanslag in Amsterdam, dit omdat hij de Delta-organisatie zou hebben bestolen.
In 1997 wordt een nieuw plan om hem te vermoorden ontdekt door de politie, en op 6 oktober van datzelfde jaar wordt Van Hout gearresteerd.
Op 18 mei 1998 wordt hij tot vierenhalf jaar cel veroordeeld, na een eis van zes jaar. Ook deze keer wordt Cor van Hout eerder uit de gevangenis ontslagen.
In de nacht van woensdag 20 op donderdag 21 december 2000 wordt er opnieuw een aanslag gepleegd op Van Hout.
Hij overleeft de zeven kogels die op hem worden afgevuurd voor zijn woning in de Deurloostraat in Amsterdam. Cor van Hout die door drie kogels in hoofd en bovenlichaam is geraakt strompelt uit zijn auto en zijn vriendin begint te gillen.
Hij is na de aanslag psychisch ontredderd.
Om voor de ogen van zijn vriendin Sonja en dochter Francis te worden vermoord, is zelfs de keiharde crimineel niet in de koude kleren gaan zitten.
Het pand in de Deurloostraat, waarvoor de aanslag plaatsvindt, heeft een verleden. Van Hout heeft het gehuurd van drugsbaron Stanley Karel Esser, bijnaam Kai, die daarvan de eigenaar is.
Het huis wordt voor Cor van Hout bewoond door Etiënne Urka, de voormalige rechterhand van Klaas Bruinsma.)
In april 2001 krijgt Van Hout een naheffing van 1,7 miljoen gulden van de Belastingdienst, maar hij betaalt niet. Cor van Hout woont dan in een villa in Nigtevecht. Zijn huis is voorzien van een achttal camera's waarop hij de omgeving goed in de gaten kan houden.

In de villa zijn mistgeneratoren geïstalleerd die de ruimten binnen enkele seconden kunnen vullen met dichte mist. Deze beveiliging is een perfect wapen tegen overvallers en moordenaars.
Het mag niet baten: op 24 januari 2003 wordt Van Hout op klaarlichte dag geliquideerd. Dat gebeurt op de stoep voor een Chinees restaurant, in de Dorpsstraat te Amstelveen. Ook botenhandelaar Robert ter Haak raakt daarbij zwaargewond en overlijdt enige tijd later. Van Houts begrafenis is groots en meeslepend.

Cumali Ata

Cumali Ata wordt op 19 april 1984 geboren. Eerst heeft hij in 2003 zijn VMBO-diploma gehaald en daarna heeft hij een jaar de MBO-opleiding voertuigtechniek gevolgd. Die opleiding maakt hij niet af. Ata gaat werken als stratenmaker. Hij woont nog thuis, bij zijn ouders in Steenwijk, samen met nog meer familieleden. Ata heeft verder nog familie in de omgeving van Dortmund.

Cumali Ata wordt als tiener al veroordeeld tot een half jaar gevangenisstraf voor een overval in een woning in Steenwijk.
In 2004 maakt de dan 20-jarige Cumali Ata uit Steenwijk een eind aan het leven van de 18-jarige Denise Celik. Ze heeft al een tijdje een verhouding met Ata en ze spreken regelmatig af in Nederland. Soms in Enschede, een centrale plek tussen Steenwijk, de woonplaats van Cumali en Dortmund, waar Denise woont. Denise kort daarvoor getrouwd met een Turkse man in Duitsland. Het heeft er de schijn van dat Ata jaloers is omdat hij Denise met haar echtgenoot moet delen. Tegen Denise zegt hij: “Als ik je niet kan hebben, dan niemand.”
Op 18 juni 2004 vinden medewerkers van het toenmalige Dish-hotel in Enschede het lichaam van Denise. Als de politie met het sporenonderzoek in de hotelkamer begint, is Denise al zo’n 18 uur dood. Ata is die nacht naar het vliegveld van Düsseldorf gebracht. Daar heeft hij samen met één van zijn kennissen het eerste het beste vliegticket naar Turkije geboekt. Sindsdien is hij spoorloos. Ondanks de afwezigheid van de verdachte, wordt de zaak toch voor de rechter gebracht. In 2010 veroordeelt het gerechtshof in Arnhem Cumali Ata voor het wurgen van zijn nicht Denise Celik. Ata is inmiddels onherroepelijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar, die hij dus nog volledig moet uitzitten. De politie zoekt in eerste instantie contact met

collega's in Turkije. Er zijn aanwijzingen dat hij bij zijn familie in de streek Kirsehir in Midden-Turkije woont. Er wordt ook een inval gedaan op een adres waarvan het vermoeden bestaat dat hij daar aanwezig is, maar daar treft het arrestatieteam hem niet aan. De politie houdt er rekening mee dat Cumali nu een baard zou kunnen hebben. In februari 2013 wordt bekend dat Cumali Ata op de nationale opsporingslijst is gezet.

Cuma Pinar. De liquidatie van

Op zondagochtend 5 december 2010 vindt een voorbijganger onder de Rotterdamse Van Brienenoordbrug in een auto het levenloze lichaam van de 42-jarige Cuma Pinar (foto) uit Hoogvliet. De van oorsprong Turkse Pinar, vader van drie kinderen en bij vrienden ook wel bekend onder de naam Ali, zit in een geleende auto en blijkt te zijn doodgeschoten.

Cuma Pinar beweegt zich in het criminele (drugs)circuit. Het is waarschijnlijk dat zijn dood daar ook mee te maken heeft. Officieel verdient hij zijn geld in

een garagebedrijf aan de Rotterdamse Aelbrechtskade. Ooit was de garage annex autobandenhandel van hem zelf, maar Ali heeft de zaak verkocht aan een collega.

Op zaterdag 4 december 2010 rijdt Pinar in een opvallende zwarte Mercedes SL500, een driedeurs sportmodel. Hij leent deze auto wel vaker van een bevriende garagehouder. Hij heeft die avond een ontmoeting met een vrouw met wie hij de avond daarvoor ook al een afspraakje had. Rond 21.45 uur haalt hij haar op ergens in de buurt van de Nieuwe Binnenweg in Rotterdam. Om 22.00 uur komt hij met de Mercedes aan op het terrein van het Esso-tankstation aan de 's Gravendijkwal, een drukke weg die naar de Maastunnel loopt. Vermoedelijk zit er naast hem op de passagiersstoel een vrouw met blond haar, die of een hoofddoek of een capuchon draagt. Rond 22.10 uur vertrekt hij weer en rijdt vanaf de 's Gravendijkwal de Maastunnel in. Tegen 01.30 uur duikt de Mercedes op bij de Van Ghentkazerne aan het Toepad. Eerst rijdt er een zilvergrijze Volkswagen Golf over het Toepad in de richting van de Van Brienenoordbrug, even later gevolgd door de Mercedes van Ali. En dan komt er nog een auto voorbij, een zwarte Volkswagen Golf. Een kleine 10 minuten later komen die twee Golfjes weer teruggereden vanuit de richting van de Van Brienenoordbrug. De Mercedes is er dan niet bij. Uit het rechercheonderzoek blijkt dat de Mercedes waarin Ali rijdt al eerder die avond in gezelschap was van een grijze Volkswagen Golf en dat de twee auto's rond middernacht samen over de Maasboulevard rijden. Ruim een uur later

rijden de twee auto's over de Capelseweg. Weer even later rijden die auto's samen met een zwarte Volkswagen Golf over de Abram van Rijckevorselweg, vlak bij de Alexanderlaan.
Op zondagochtend vinden leden van een hondenclub onder de Van Brienenoordbrug de Mercedes met daarin het levenloze lichaam van Ali Pinar. Hij is doodgeschoten en al enkele uren daarvoor overleden. Er is een 24-jarige vrouw uit Rotterdam aangehouden en het vermoeden bestaat dat zij de vrouw is die bij Ali in de auto zat bij dat Esso-tankstation. Ali was gevoelig voor vrouwelijk schoon en een vrouw inzetten was waarschijnlijk dan ook een slimme manier om hem ergens naartoe te krijgen. Vermoedelijk is hij doelbewust ergens naartoe gelokt.
De Mercedes die Ali die nacht gebruikt, heeft een behoorlijke tijd rond gereden. Mogelijk is hij toen samen met zijn belagers op zoek gegaan naar anderen om geld te halen, of om een andere reden.
Vijf maanden later, op 4 mei 2011, vindt er een vuurgevecht plaats aan de Limmerick 1 in Amsterdam Sloterdijk bij autobedrijf Carline, een handel in tweedehandsauto's. Het bedrijf is eigendom van Hakan en Ozgan en het is een waar slagveld, met twee doden en twee zwaargewonden. De twee doden komen uit Dronten komen en de twee gewonden uit Lelystad. Het viertal zou volgens de bron naar de zaak zijn gekomen om verhaal te halen. Volgens de politie en het NOS-journaal is er een verband tussen het vuurgevecht en de liquidatie op Cuma Pinar.
Op maandag 18 maart 2013 wordt een 24-jarige vrouw uit Rotterdam aangehouden in verband met de moord op Pinar. De recherche denkt dat zij de vrouw is die naast Pinar in de auto zat toen hij voor het laatst in leven is gezien op zaterdag 4 december bij de Esso aan de 's Gravendijkwal in Rotterdam. Twee dagen later wordt in een woning in Rotterdam-Zuid een 24-jarige man aangehouden als verdachte van betrokkenheid bij de moord op Cuma Pinar. Omdat er in de woning een vuurwapen wordt aangetroffen, is ook de 25-jarige bewoonster gearresteerd.

Curtis Warren

Curtis Warren – bijnaam Cocky – wordt op 31 mei 1963 geboren in Toxteth, Liverpool. Hij is de tweede zoon van de zeeman Aloysius Curtis Warren (foto) en Antonia Chantre, de dochter van een havenarbeider. Warren groeit op met zijn oudere broer Ramon en zus Maria. Curtis is een moeilijke jongen. Op zijn 11de verlaat hij vroegtijdig de school en wordt regelmatig opgepakt voor kleine criminaliteit. Op zijn twaalfde steelt hij een auto, een jaar later verschijnt hij voor de plaatselijke rechtbank voor inbraak. Op zijn 15de wordt hij veroordeeld tot drie maanden jeugdgevangenis.

Als er in 1981 rellen uitbreken in Toxteth, is Curtis Warren (foto)daarbij betrokken. Hij wordt gearresteerd voor het aanvallen van een politieman. In maart 1982 wordt hij veroordeeld tot twee jaar cel voor het aanvallen en

bestelen van een prostituee en haar klant. Dit is het begin van een trouwe relatie met het gevang. Hij krijgt onder meer vijf jaar voor een gewapende overval en twaalf jaar voor een drugstransport naar Nederland.
In 1995 verhuist Curtis Warren naar een villa in Sassenheim in Nederland en reeds een jaar later, op 24 oktober 1996, bestormt een arrestatieteam zijn villa in de Hollandse polder en legt beslag op wapens en drugs ter waarde van 142 miljoen euro.
Op de middag van 15 september 1999 raakt Curtis Warren in de tuin van de gevangenis in gevecht met de Turk Cemal Guclu, die een gevangenisstraf uitzit van twintig jaar voor moord en poging tot moord. Schreeuwend loopt Guclu op Curtis Warren af en probeert hem in het gezicht te slaan. Er volgt een kort gevecht waarbij de Turk op de grond valt. Warren schopt hem vier keer tegen het hoofd. Guclu raakt in coma en overlijdt in het ziekenhuis. Voor de rechter verdedigt Warren zich met de opmerking dat hij handelde uit zelfverdediging. Ondanks dat krijgt hij vier jaar extra.
Hij komt in 2008 in Nederland vrij en is volgens de Sunday Times op dat moment één van de rijkste Britse criminelen met een vermogen van meer dan 300 miljoen euro. In 2009 wordt Warren gearresteerd in St. Helier op Kanaaleiland Jersey. De dan 46-jarige topcrimineel is van plan om met een aantal andere Britten een lading marihuana met een waarde van 1 miljoen Britse ponden Jersey binnen te smokkelen. De bende wil de marihuana kopen in Amsterdam.
De politie van Jersey blijkt de vervoersmiddelen van Curtis Warren, die door Nederland, België en Frankrijk rijden, met tracking-apparatuur uitgerust te hebben. Dat mag van de rechtbank, maar ze plaatsten ook afluisterapparatuur in de auto van Warren en dat mag niet. Het bewijs dat dit oplevert is essentieel in de veroordeling van Curtis Warren en zijn medeverdachten. De Supreme Court overweegt de zaak naar de prullenmand te verwijzen. Maar gezien de ernst en omvang van de zaak en een positief advies van een adviescommissie binnen Justitie, worden de misstappen van de politie vergeven.
Hij wordt op 3 december 2009 veroordeeld tot dertien jaar gevangenisstraf voor zijn aandeel in het complot. Na de veroordeling wordt Warren aanvankelijk in de goed beveiligde vleugel van het Londense Belmarsh

gevangenis vastgehouden, dit omdat men zorgen heeft met betrekking tot zijn veiligheid.
In november 2011 wordt bekend dat Curtis Warren vindt dat hij het recht heeft om in zijn cel door te gaan met zijn criminele activiteiten. Justitie is het daar niet mee eens.

De gijzeling in Deil

Op maandagochtend 29 januari 1973 vindt er een gewapende overval plaats in 's Hertogenbosch bij een postagentschap in een sigarenwinkel. De daders zijn

de kompanen Daan Denie (foto) uit 's Gravenhage en de Bosschenaar Jan Brouwer. Een paar maanden eerder zijn beiden ontsnapt uit de Scheveningse gevangenis en ze zijn uit de handen van de politie gebleven. De buit bestaat uit 16.000 gulden en een hoeveelheid postzegels ter waarde van zo'n 10.000 gulden. Op weg naar buiten stelen ze ook nog een doos met vijftig dikke sigaren.
De politie is het duo al snel op het spoor, want erg handig gaan de overvallers niet te werk. Hun vluchtauto komt namelijk op een rotonde in het Gelderse Deil zonder benzine te staan. Het duo verlaat de auto hierop en loopt met een jerrycan naar een tankstation. Ondertussen traceert de politie de auto langs de weg. Identificatie van de wagen is eenvoudig omdat op de achterbank de buit van de overval ligt. Als de overvallers terugkeren van het tankstation zien ze agenten bij hun auto staan en zetten het op een lopen.
Met een vuurwapen dwingen ze de eerste de beste auto die voorbij komt te stoppen en ze kapen het voertuig. Per ongeluk rijden ze een doodlopende weg in die uitkomt bij de boerderij van Smits in Enspijk. Denie en Brouwer dringen met geweld de boerderij binnen en gijzelen de veehouder, zijn vrouw en hun dochter.
De zaak wordt ernstige genomen door politie en Justitie, maar eigenlijk weet niemand goed raad met de situatie. Zoiets is nog nooit eerder gebeurd in ons land. Het wordt het eerste live-verslag in de media, omdat radio- en televisieverslaggevers gewoon kunnen telefoneren met de twee verdachten in de boerderij. Uren later komt er iemand op het intelligente idee om het telefoonnummer af te sluiten en de familie Smits een geheim nummer te geven. Daan Denie en Jan Brouwer eisen: een pijlsnelle auto, twee uur voorsprong en een gijzelaar. Zo willen ze naar het ouderlijk huis van Denie in Den Haag en omdat de gijzelnemers vuurwapens hebben en misschien handgranaten, durft de politie geen inval te doen om het gezin te bevrijden.

De nacht verloopt rustig, 's ochtends is er nog niets aan de situatie veranderd en advocaat Nico Schippers kan zijn cliënten niet overhalen zich over te geven. Die weigeren hun eisen te veranderen en politie en Justitie weigeren deze in te willigen – bang dat ze zijn dat Denie en Brouwer bij vrijgeleide zullen ontsnappen.
De spanning stijgt en de verstandhouding tussen de overvallers en de familie Smits wordt steeds hartelijker. Denie en Brouwer vertellen grappen, zoeken ruim een uur naar de leesbril van mevrouw Smits en halen zelfs de katten binnen die op een vast uur hun eten moeten hebben. De familie voelt zich op den duur meer geïntimideerd door politie en leger dan door de gijzelnemers. Dan zet de politie de moeder van Denie in om met haar zoon te praten. Ze weet de mannen over te halen en de twee beloven zich over te geven wanneer ze een vrijgeleide naar Den Haag krijgen. In het ouderlijk huis zal dan de overgave plaats vinden en moeder geeft de politie toestemming om het huis op wapens te controleren.
De politie plaatst enkele rechercheurs in het huis om de twee verdachten op te wachten. Wanneer Denie en Brouwer arriveren en ontdekken dat er politie in huis is, worden ze furieus en ze bedreigen de agenten met grote messen. Dan grijpen de Haagse politiemensen in en komt er na dertig uur een eind aan de geruchtmakende gijzeling in Enspijk. Op 30 november 1973 beweert de boerin, Gerritje Smits, tijdens de rechtszitting, dat Daan Denie en Jantje Brouwer goede jongens zijn die geen kwaad in de zin hadden. De vrouw geeft hem zelfs een kus. De officier van Justitie is hiervan niet onder de indruk en eist tien jaar gevangenisstraf. Uiteindelijk krijgen de twee in hoger beroep zeven jaar gevangenisstraf met aftrek van voorarrest. Een jaar meer dan de rechter oorspronkelijk had bepaald.

Dagobertbende. De
In september 1993 gooit de crimineel Job Blom een scherfhandgranaat tegen het gebouw van het opleidingscentrum van de politie aan de Sloterweg in Amsterdam. Een maand na dit incident, in oktober, plannen Job Blom, Yves Otte en Guy Melaet een waardetransportauto te overvallen in Ede. Wanneer ze met twee gestolen Chrysler Voyagers naar die plaats rijden worden ze gevolgd door twee onopvallende auto's met rechercheurs, die hebben gezien dat beide wagens zijn gestolen. De criminelen hebben de politieauto's in de gaten en beschieten de wagens vanuit een van de Chrysler Voyagers en de politie stopt de achtervolging.
In de later teruggevonden Chrysler Voyagers liggen een antitankwapen en automatische vuurwapens. Ook wordt een militaire tas met handgranaten en bivakmutsen gevonden bij een parkeerplaats in Ede. Enkele maanden voor deze incidenten is Otte ontsnapt uit de gevangenis Leuven-Centraal in België. Drie jaar daarvoor was hij veroordeeld tot veertien jaar gevangenisstraf voor

enkele overvallen. Bij zijn ontsnapping wordt hij van buitenaf geholpen door zijn kompanen Melaet en Blom.
Meteen na Otte's ontsnapping plegen Otte en Melaet een moordaanslag op een informant die hen jaren eerder heeft verraden. Deze is na de ontsnapping van Otte uit voorzorg ondergedoken in een recreatiebungalow. Maar Otte traceert hem en samen met Melaet gooit hij een handgranaat naar binnen, daarna schieten ze met automatische vuurwapens op het slachtoffer en zijn vrouw. Beiden overleven de moordaanslag, maar zijn daardoor blijvend invalide.
Na de incidenten in Nederland vlucht Otte naar Frankrijk. Bij de grens tussen Frankrijk en Spanje, tijdens een routinecontrole van de douane, schiet Otte een douanier neer. Tijdens zijn vlucht pleegt hij een carjacking en rijdt weer richting Nederland. Bij een andere routinecontrole, in december 1993, bij Hoogstraten in België, willen politieagenten de auto van Otte controleren. Vrijwel meteen begint Otte met een automatisch vuurwapen te schieten. De agenten schieten terug en raken Otte in zijn bovenlichaam. Ondanks zijn verwondingen gooit Otte nog een handgranaat richting de politieagenten, deze blijven wonderwel ongedeerd.
Yves Otte wordt gearresteerd en veroordeeld voor alle bovenstaande feiten. Ook moet hij nog een jarenlange gevangenisstraf uitzitten waaraan hij eerder is ontvlucht. In 2004 krijgt Otte voor het eerst verlof. Hij keer niet terug naar de inrichting. Enkele dagen later wordt hij opnieuw gearresteerd nadat hij een vrouw heeft neergeschoten. Guy Melaet heeft zich in dezelfde periode aangegeven bij de rechter-commissaris in Hasselt. Hij is bang dat de politie hem bewust zal doodschieten en geeft zich daarom aan bij de onderzoeksrechter. In 1994 pleegt hij zelfmoord in zijn cel.
In december 1993 wordt Job Blom gearresteerd voor de aangehaalde feiten. Er wordt van hem 41,5 kilo semtex, tientallen handgranaten, automatische vuurwapens en harddrugs in beslag genomen, die in een garage van zijn vader liggen. Job Blom wordt tot acht jaar veroordeeld en zijn vader tot vijf jaar.
Job Blom is net uit detentie wanneer op 22 februari 1999, omstreeks 9.30 uur in de morgen, op de hoek van de van Eesterenlaan en Borneolaan in Amsterdam-Oost, een waardetransportauto van Brinks wordt geramd door twee bestelauto's. De transportauto schiet daardoor dwars door een abri waar verschillende personen op de bus wachten. Uiteindelijk komt de transportauto tot stilstand tegen enkele geparkeerde auto's. De overvallers springen uit de bestelauto en beginnen meteen te schieten op de cabine van de transportauto. Even later klinkt het angstaanjagende geratel van een riotgun; zijruiten sneuvelen rinkelend en beide begeleiders van het waardetransport vluchten naar de beveiligde ruimte achterin. Terwijl een van de overvallers Semtex op de transportauto plakt, wordt een politieauto aangehouden door voorbijgangers. Deze melden de politieagenten dat er verderop een overval

gaande is. De surveillanceauto scheurt vervolgens naar de Van Eesterenlaan. Daar worden ze direct onder vuur genomen door de overvallers, de surveillanceauto wordt daarbij meer dan twintig keer getroffen. Eén van de agenten wordt een aantal keren in zijn borst geraakt en is levensgevaarlijk gewond. De andere politieagent raakt lichtgewond door glassplinters uit de voorruit. Hij weet met de surveillanceauto hard achteruit te rijden en hen beiden in veiligheid te brengen. Eén van de overvallers rent de Borneolaan in en weet uit handen van de politie te blijven. De andere overvallers duiken in een gereedstaande Audistation en vluchten, over het fietspad, richting de Piet Hein Tunnel. Ze toucheren daar een andere auto en strooien in de tunnel zogenaamde kraaienpoten op het wegdek waardoor alle achtervolgende politieauto's lekrijden. Hierdoor raakt de politie de overvallers kwijt. Later wordt de Audistation uitgebrand teruggevonden in de Kloosterstraat in Muiden.

Meteen na de overval wordt door een rechercheteam een onderzoek begonnen met de codenaam Dagobert. Officier van Justitie Koos Plooy geeft leiding aan het onderzoek. Op 23 februari 1999 komt er bij de Criminele Inlichtingen Dienst de volgende informatie binnen: "De overval op een geldauto, waarbij op de politie is geschoten, is onder andere, gepleegd door Job Blom." Meteen start de recherche een onderzoek tegen Blom, die net als André Meijer en Danny Kuitersook op de verdachtenlijst staat. Kuiters is op dat moment voortvluchtig omdat hij verdacht is van een overval in 1996 op een depot van Geldnet in Amsterdam-West.
Op 22 maart 1999 worden Job Blom, André Meijer en Rodney Geijsen (foto) voor betrokkenheid bij deze overval gearresteerd op de parkeerplaats van het Golden Tulip Hotel in Hoofddorp. Alle drie dragen een doorgeladen vuurwapen bij zich. In hun Jeep Cherokee worden verder een automatisch- en drie halfautomatische vuurwapens gevonden. Omdat uit afgeluisterde telefoongesprekken het vermoeden bestaat dat ze mogelijk ook explosieven in de auto hebben, wordt uit voorzorg een deel van de A4 in beiden richtingen afgezet. Het Explosieve Opruimings Commando onderzoekt de Jeep Cherokee verder op explosieven. Tijdens het doorzoeken van de woningen na hun arrestatie worden, onder andere, riotgunpatronen inbeslaggenomen. Niet zo vreemd omdat er door de overvallers een riotgun is gebruikt. Ook heeft een van de gearresteerde mannen een verwonding aan zijn vinger wat volgens rechercheurs kan zijn gekomen door een greep in een hoeveelheid

kraaienpoten. Ook zijn verklaringen afgelegd van getuigen die beweren dat de verdachten al veel eerder plannen hebben gehad een overval te plegen op een waardetransportauto. En dat één van de verdachten in het bezit is van een vuurwapen gelijkend op het gevonden Weatherby-pistool.
Maar dat alles is niet genoeg om de verdachten te vervolgen voor de overval in Amsterdam-Oost. Ze worden enkel veroordeeld voor de aangetroffen vuurwapens in Hoofddorp. Vrijwel meteen na hun detentie begint de recherche opnieuw een onderzoek tegen Job Blom en Rodney Geijsen. (foto) Enkele dagen nadat ze uit hun detentie zijn ontslagen wordt er geschoten op politiebureau Meer & Vaart. Volgens de recherche is Blom de dader. Bij de Criminele Inlichtingen Eenheid (CIE) is er informatie binnengekomen dat deze groep opnieuw plannen heeft om een overval te plegen. Ditmaal op een depot of een waardetransportauto van Geldnet in Haarlemmerliede. Ondanks observaties en het afluisteren van telefoons wordt het niet duidelijk dat deze groep daadwerkelijk plannen heeft om een overval te plegen. Uiteindelijk besluit de recherche enkele verdachten te verzoeken naar het politiebureau te komen om ze te waarschuwen de overval niet te plegen. Job Blom en Rodney Geijsen komen op het politiebureau in Haarlem.
Er is echter een probleem voor de recherche. Uit onderzoek blijkt dat Geijsen mogelijk in het bezit is van een behoorlijke hoeveelheid explosieven (Semtex). Deze zou volgens hun informatie opgeslagen zijn in Wieringerwerf. Maar een doorzoeking levert niets op en de recherche weet nu niet waar de explosieven zijn. Geijsen en Blom ontkennen iedere betrokkenheid bij plannen voor een overval en van explosieven weten ze ook niets. Twee maanden nadat ze zijn gewaarschuwd vindt er weer een overval plaats. Op 16 maart 2002 wordt een waardetransportauto van Geldnet klemgereden in Haarlemmerliede door overvallers. De daders gebruiken explosieven en automatische vuurwapens. Op 15 december 2003 wordt een verdachte gearresteerd en die bekent de overval. Dat is Aziz Adhar uit Brussel. Later worden nog twee verdachten, onder andere Karim Ettalhaoui uit Amsterdam, gearresteerd. Die worden na twee weken al uit voorarrest ontslagen. Er wordt verder nooit iemand veroordeeld voor betrokkenheid bij deze overval. Aziz Adhar bekent ook verantwoordelijk te zijn voor een overval op 12 april 2002 op een waardetransportauto op de A27 bij Breda. Adhar wordt in 2005 in België veroordeeld tot acht jaar cel voor een mislukte overval op een geldtransport in Machelen.
Een aantal maanden na de overval, op 16 maart 2002, wordt Geijsen opnieuw gearresteerd, nu in Haarlemmerliede. Maar ditmaal voor andere feiten. Op dat moment is de DNA-wetgeving veranderd en moet hij verplicht DNA-materiaal afstaan. De recherche is overtuigd dat hij betrokken is bij de overval in Amsterdam-Oost. Op één van de gebruikte kraaienpoten is bloed aangetroffen en het vermoeden is dat het bloed van Geijsen is. Geijsen heeft na het bevel

van DNA-afname, samen met een Fransman een vluchtpoging gedaan uit de Bijlmerbajes. Die vluchtpoging mislukt, maar beide gedetineerden worden overgeplaatst naar de Landelijke Afzonderings Afdeling (LAA) in Vught. En met een spoedprocedure enkele weken later overgeplaatst naar de Extra Beveiligde Inrichting (EBI) in Vught.
De zittingen van Geijsen worden uit voorzorg ook behandeld in de Extra Beveiligde Rechtbank ('De Bunker') in Amsterdam-Osdorp. Na analyse wordt duidelijk dat het DNA-materiaal gevonden bij de overval niet hetzelfde is als dat van Geijsen
Uiteindelijk wordt Geijsen veroordeeld tot vijf jaar voor andere feiten. Voor de overval op de waardetransportauto wordt hij nooit vervolgd en veroordeeld. Zijn kompaan Job Blom pleegt begin 2008 zelfmoord.
Vanuit de Volvo worden kraaienpoten op het wegdek gegooid zodat het achterliggende verkeer tot stilstand komt. Intussen wordt de waardetransportauto van Brink's Ziegler vanuit de Chrysler Voyager beschoten. Met zware munitie, onder meer afkomstig uit een Kalasjnikov en een FN P90, schieten de daders vanuit het zij- en achterraam. De geldtransportwagen komt tot stilstand tegen de vangrail. Twee begeleiders van de waardetransportauto zijn dodelijk getroffen. De overvallers, gemaskerd en gekleed in donkere overalls zoals leden van het Speciale Interventie Eskadron (SIE) van de Rijkswacht, proberen vervolgens met explosieven toegang te krijgen tot de waardetransportauto. Dit mislukt. De vier overvallers laten de Chrysler Voyager achter en vluchten in de Volvo richting Luik. Enkele jaren later worden Marcel Habran, Thierry Dalem, Joel Schraenen en Claude Kremer veroordeeld voor deze overval. Een andere verdachte, Léopold Maréchal, is eerder geliquideerd.

Daisy Ragole

Daisy Ragole (foto) is een Belgisch fraudeur en oplichster die als werkneemster van het Gentse filiaal van de bank Crédit Lyonnais in 1997 in opspraak komt omdat ze 3,4 miljard frank (zo'n 85 miljoen euro) van de bank naar haar toenmalige echtgenoot Laurent Demey doorsluist. Demey is voorzitter van de noodlijdende voetbalclub SV Waregem, en eigenaar van tientallen bedrijven.
Daisy Ragole is geen boekhoudster, maar ze beschikte over een vertrouwensfunctie en zorgt voor de boekingen van de bank. Via haar komt al het geld van overschrijvingen op de juiste rekening terecht in binnen- en buitenland. Ze begint met haar geldverduistering in 1982. Zij en haar man Demey hebben zelf een eigen middelgroot bedrijf, Hortex genaamd, en schakelen in die tijd net over van tuinaanleg voor particulieren naar wegenaanleg voor de overheid. Omdat het zo lang duurt voor hun facturen uitbetaald worden en het echtpaar de periodes niet meer kan overbruggen,

begint ze geld van de bank te gebruiken. Tot de fusie van Crédit Lyonnais met de Charse Handelsbank in 1991 is haar volmacht onbeperkt. Daarna dienen voor bedragen boven de 250.000 frank (6.250 euro) dubbele handtekeningen vervalst te worden. Ze beschikt over de wachtwoorden van haar collega's voor de elektronische buitenlandse betalingen, omdat dit sowieso handig is wanneer die op vakantie zijn.

Na de fusie begint Daisy Ragole pas echt grote bedragen te verduisteren, ongeveer 500 miljoen frank per jaar. Niemand merkt ooit iets omdat Daisy Ragole de tekorten elke maand aanvult. Op de laatste dag van de maand haalt ze geld van bankiersrekeningen, die wel tijdelijk in het rood mogen staan, en zet dat geld op tussenrekeningen. Bij het begin van de volgende maand wordt het bedrag weer terug op die bankiersrekeningen gezet.
Daisy Ragole dempt met het geld bodemloze putten in haar eigen bedrijf. Demey belegt het geld ondertussen in allerhande louche firma's. De investeringen blijken stuk voor stuk gigantische flops te zijn. Daarnaast koopt hij kastelen, Ferrari's en zelfs een sinaasappelplantage in Costa Rica. Demey maakt grote zwier met de enorme bedragen die zijn echtgenote achteroverdrukt. Ook SV Waregem en de golfclub van Demey delen in zijn exuberante uitgaven. Daisy Ragole, de bedrijfsjurist en de financiële directeur proberen Demey allerlei aankopen uit het hoofd te praten, maar tevergeefs.
Op 11 maart 1997 komt de hele zaak aan het licht. Demey heeft voor één van zijn bedrijven een lening aangevraagd bij de Generale Bank. Het dossier gaat naar een analist in Brussel die doorkrijgt dat de bedrijven van Demey niet zo goed draaien en merkt dat er verdacht veel geld op zijn rekeningen wordt gestort, allemaal met bankcheques van Crédit Lyonnais. Ragole weet al sinds 1991 dat het ooit zo zou eindigen, en ze legt de speurders meteen uit hoe de zaken ervoor staan en zegt hen zelfs dat het om méér dan 85 miljoen gaat, namelijk drie en een half miljard frank.
Daisy Ragole ervaart de arrestatie als een bevrijding. Haar vader is in december 1996 overleden en al haar uitgaven van erna zijn doelbewust opvallender dan voorheen in haar boekhouding gezet. Voorheen splitst ze haar tekorten zodat die oorspronkelijke bedragen moeilijker terug te vinden zijn. Daar houdt ze vanaf januari 1997 mee op.
In 2005 komt het pas tot een proces. "Ik heb twintig jaar van mijn leven verkwanseld," zegt Daisy Ragole daar als ze het laatste woord krijgt. En: "Eerst heb ik jarenlang schrik gehad dat de zaak zou uitkomen. Vervolgens heb ik jaren in onzekerheid geleefd, in afwachting van de straf."

Op 14 maart 2006 worden Daisy Ragole en haar ex-echtgenoot Laurent Demey beiden veroordeeld tot een celstraf van vijf jaar voor het verduisteren van 91 miljoen euro. Daisy Ragole lijkt alleszins te berusten in haar lot. In een uitzending van actualiteitenproramma Ter Zake verklaart ze dat ze ook haar voormalige werkgever verantwoordelijk houdt vanwege het nalaten van enige controle. Naast de verbeurdverklaring van het verduisterde en witgewassen geld, krijgen zowel Demey en Ragole een boete opgelegd van 100.000 euro. Daarnaast zijn ze beiden hun burgerrechten kwijt voor een periode van vijf jaar.

Danny Gubbels. De kalasjnikov-moord op

We schrijven woensdag 14 juli 2010, drie dagen na de verloren WK-finale. De 12-jarige Danny Gubbels (foto) zit achter zijn computer en speelt een spannend spel. Het is elf uur 's avonds en buiten is het stikdonker. Nog enkele dagen en dan breekt de zomervakantie aan. Danny zit in groep acht van basisschool De Burchtgaarde in Breda en hij speelt morgenavond mee in de afscheidsmusical. Hij zal daarin de prominente rol van André Hazes vertolken. Zijn vader, John Gubbels, ligt op de bovenverdieping te slapen en zijn moeder is in de keuken bezig.

Ze hebben niet in de gaten dat er een busje bij het woonwagenkamp aan de Rijnauwenstraat stopt. Er stappen zeker zes gemaskerde mannen in het zwart uit, die hun broekspijpen hebben dichtgetapet tegen verspreiding van sporen. De gemaskerde en zwaarbewapende mannen lopen het kleine woonwagenkamp op en één van de mannen gaat naar de deur en klopt ertegen. Danny is zo ingespannen bezig met z'n computerspel dat hij het kloppen niet hoort. Als er niet wordt opengedaan doet de man enkele stappen achteruit en dan schokt het automatische wapen in zijn handen en boren zich de kogels in salvo's door de wanden van de woonwagen. De woning wordt doorzeefd met kogels en Danny, die angstig opspringt, wordt getroffen in zijn buik. Hij wordt zwaargewond afgevoerd naar het ziekenhuis waar hij later aan zijn verwondingen overlijdt. Wonder boven wonder worden zijn vader en moeder niet geraakt. De bestelauto die in de buurt geparkeerd staat wordt door de politie geconfisqueerd en op 16 juli wordt door de politie een tweede auto in beslag genomen, die mogelijk iets te maken heeft met de schietpartij. Een politiehelikopter maakt die dag luchtfoto's van de wijk. De

beelden worden gebruikt om eventuele vluchtroutes van de daders in kaart te brengen.
Op woensdag 21 juli wordt Danny onder grote belangstelling begraven op Begraafplaats Zuylen aan de Tuinzichtlaan. De witte begrafeniswagen wordt voorafgegaan door meer dan tien motorrijders. Meer dan tweehonderd bloemenkransen zijn door de aanwezigen meegebracht. Later blijkt Danny slachtoffer te zijn geworden van een afrekening in het drugscircuit. De politie heeft de familie Gubbels al geruime tijd op de korrel in een onderzoek naar grootscheepse drugshandel. De schietpartij houdt mogelijk verband met een gestolen hoeveelheid cocaïne. Het zou gaan om 300 tot 400 kilo. Men weet precies hoe het schietincident zich heeft voorgedaan doordat de politie een observatiecamera heeft geplaatst die gericht is op de woning waar Danny wordt doodgeschoten.
Op dinsdag 12 april 2011 houdt een arrestatieteam in Amsterdam een 24-jarige Engelsman aan voor de dodelijke schietpartij waarbij Danny omkwam. Ook wordt diezelfde dag een tweede verdachte aangehouden in de gevangenis van Leeds. Het gaat om een 29-jarige Engelsman, die daar vast zit voor een ander geweldsmisdrijf. Er is om zijn uitlevering gevraagd. De beiden mannen worden verdacht van moord dan wel doodslag. Een week later, op 19 april, wordt in Amsterdam een 22-jarige Amsterdammer aangehouden in verband met de schietpartij. De man wordt rond 13.30 uur uur op een terras in de PC Hooftstraat gearresteerd. Eerder op die dag houdt de recherche een 29-jarige Amsterdammer en een 43-jarige man uit Almelo aan. Ook deze drie mannen worden verdacht van betrokkenheid bij de moord dan wel doodslag. Agenten arresteren woensdagavond 16 mei in de Spaanse plaats Marbella een zesde verdachte van de moord op Danny Gubbels. Het gaat om een 32-jarige man uit Zoetermeer. De officier van Justitie heeft bij de Spaanse autoriteiten om zijn uitlevering gevraagd.
In het onderzoek naar de dood van de 12-jarige Danny Gubbels komen nieuwe criminele feiten aan het licht. Zo worden op dinsdagochtend 10 mei een 59-jarige man en een 23-jarige vrouw uit Rotterdam aangehouden op verdenking van witwassen. Op 5 augustus wordt de Engelse verdachte – een 29-jarige man uit het Engelse Leeds – aan Nederland uitgeleverd.
Op dinsdagmorgen 11 oktober 2011, vijftien maanden na de moord op Danny, valt de Nationale recherche de woning van John Gubbels en zijn oudste zoon binnen. Het betreft een inval in verband met onderzoek witwaspraktijken en hennepteelt. Er wordt niemand aangehouden. Wel worden er twee auto's in beslag genomen en enkele spullen uit beide huizen.
Op 13 december 2011 worden een 38-jarige bewoner van Monster en een 37-jarige bewoner van Almere gearresteerd. Zij worden in verband gebracht met een bestelbus die aanwezig was tijdens de schietpartij op het woonwagenkamp. De verdenking van heling en diefstal volgt na een

doorzoeking van een loods in Vianen. In de loods worden in september vier gestolen auto's aangetroffen en er zijn aanwijzingen dat de bestelauto, die op 14 juli 2010 na de schietpartij in Breda wordt achtergelaten, in deze loods is geweest. Op 16 januari 2012 worden John Gubbels en twee van zijn zonen opgepakt in Breda. Ze worden verdacht van de handel in drugs en het witwassen van geld.
Op 1 maart 2013 worden twee daders, Tyrone G. en Marcellino F., veroordeeld tot zestien jaar cel. De Brit Alistair W. is vrijgesproken van zijn aandeel. Wel kreeg hij twee maanden cel omdat hij een vals paspoort had. Van W. zijn wel sporen gevonden op losse voorwerpen in het busje dat de groep gebruikte, maar dat zegt volgens de rechtbank nog niet dat hij bij de schietpartij betrokken was. Het Openbaar Ministerie (OM) had tegen alle drie de verdachten 20 jaar cel geëist. Tyrone en Marcellino gaan al snel in hoger beroep.

Danny Kuiters
Danny Hubertus Frederik Kuiters – bijnamen: De Magere, Danny Daimler en De Keyser Söze van Amsterdam - wordt op 30 juni 1969 in de Amsterdamse Jordaan geboren. Danny Kuiters is de zoon van de in 2006 overleden Peter Kuiters, een bekende figuur binnen het Amsterdamse milieu. Kuiters senior doet onder meer zaken met topcrimineel Sam Klepper. Zijn zoon Danny Kuiters is een aardige jongen, hij rookt niet, drinkt niet en groeit op met de familie van zijn jeugdvriend Jesse Remmers. Danny Kuiters woont zelfs een tijdlang bij die familie in Vinkeveen.

In 1992 wordt Danny Kuiters veroordeeld tot vier jaar gevangenisstraf wegens de overval op een Rabobank in Vinkeveen. In de Bijlmerbajes leert hij de eveneens gedetineerde Maup van der T. kennen. Deze wordt in 2003 door het gerechtshof Leeuwarden veroordeeld tot twaalf jaar cel voor de overval in 1996 op een Geldnetvestiging in Amsterdam. In deze zaak wordt Kuiters ook verdachte en in eerste aanleg vrijgesproken. In hoger beroep wordt hij eveneens veroordeeld tot twaalf jaar.
In de gevangenis krijgt Kuiters veelvuldig bezoek van een aantal bekende namen uit het milieu. Zo is Dick Vrij een regelmatige bezoeker. In het kielzog van de bekende kickbokser komen ook Willem Holleeder en Dino Soerel bij Danny langs in de gevangenis in Heerhugowaard. Daarnaast staat ook de naam van Charles Zwolsman vaak op de bezoekerslijst.

Op 12 april 2006 is de begrafenis van de vader van Danny Kuiters. Op deze begrafenis wordt de bekende foto gemaakt waarop Jesse Remmers, Fred Ros, Dino Soerel en Ali Akgün te zien zijn.
Danny Kuiters wordt erbij gelapt door Edwin H.
Op 19 maart 2007 legt Edwin H. een opmerkelijke verklaring af. Hij kan er niet mee leven dat door zijn verklaringen mensen ten onrechte vastzitten in de Geldnetzaak uit 1996. Volgens hem hebben Theo S. en Danny Kuiters wel met elkaar gesproken over de overval. Hij zegt: "Maar uit deze gesprekken heb ik nooit opgemaakt dat Danny erbij was, wel dat S. er zelf bij is geweest." Edwin geeft een aantal redenen waarom hij er Danny Kuiters als het ware in heeft gepraat. Door zijn psychische toestand, onder andere angst voor de familie van Theo S. Hij zegt ook: "Door mijn verklaringen kreeg ik ook bepaalde privileges, eten, bezoek, enzovoort." Advocaat Doedens ruikt zijn kans en legt de ontboezemingen voor aan één van de raadsheren van het Hof Leeuwarden, die het vonnis over Kuiters velde.
Het gaat om ex-rechter Wicher Wedzinga, inmiddels beter bekend als De Rammende Rechter. Die schrijft: "Van meet af aan was ik geplaagd door twijfels. Naar nu blijkt komt de heer H. terug op zijn belastende verklaring en geeft onomwonden toe dat hij Danny erbij heeft gelapt. Hierdoor komt het hele bewijs tegen Danny Kuiters op losse schroeven te staan." Wedzinga's verklaring is met name van belang omdat bij een eerdere vrijspraak de drie raadsheren unaniem tot een veroordeling moeten komen.
Op 4 december 2007 wordt het herzieningsverzoek in de ramkraakzaak afgewezen. De Hoge Raad geeft geen nadere motivering.
Volgens een rapport van de Nationale recherche uit oktober 2010 blijkt dat Danny Kuiters, samen met drie Hells Angels, een drugshandelaar afperst. Ook heeft Kuiters contacten met Dick Vrij en Comert Elci, een wapenhandelaar, die goed bevriend was met de in 2007 geliquideerde Robert Knufman.
Op 27 mei 2013 wordt Danny Kuiters aangehouden tijdens een landelijk gecoördineerde actie tegen de georganiseerde misdaad. Andere arrestanten die ochtend zijn Willem Holleeder en Dick Vrij. Later die week wordt zijn voorarrest met twee weken verlengd. Hij baart opzien door te beweren dat zijn vriendin Angela van Hulten – de ex van Patrick Kluivert – zijn luxe levensstijl financierde.
Op 31 mei 2013 publiceert De Telegraaf een artikel waarin staat dat het OM Danny Kuiters, Willem Holleeder en Dick Vrij verantwoordelijk houdt voor de afpersing van de gevallen Hels Angels Theo Huisman en Harry Stoeltie.
Op 5 juni 2013 verschijnt in de media een artikel waarin Klaas Otto (de oprichter van motorclub No Surrender) Dick Vrij en Willem Holleeder de schoothondjes van Danny Kuiters noemt.

Danny Leclère (1959-1993)

Danny Jos Jean Ghyslen Leclère – bijnamen: Dokter Ecstasy en De Professor – wordt op 14 mei 1959 te Hasselt in België geboren. Hij studeert af als chemicus en werkt tijdelijk in een apotheek. Daar maakt hij kennis met Anno

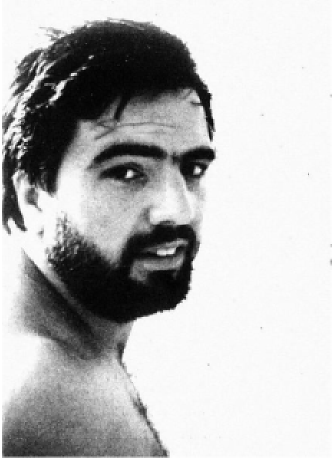

M., die hem leert hoe hij ecstasy moet maken. Met deze kennis gaat Leclère de criminaliteit in. Danny Leclère wordt lid van de zogenoemde Pegasus-bende, een drugsbende die tientallen tonnen hasjiesj smokkelt van Marokko naar West-Europa. Hij heeft diepzeeduiken als hobby en duikt hasjiesj op uit containers die vanaf een smokkelschip op de zeebodem zijn gedumpt.

Rond 1990 leert hij Mink Kok kennen en Danny Leclère zorgt voor de aanmaak van ecstasy binnen de organisatie van Ton van Dalen Hij beheert een reeks vennootschappen die worden gebruikt voor de aanschaf van de benodigde grondstoffen. De organisatie wordt op 14 februari 1992 opgerold en ook Leclère wordt gearresteerd. Op 17 maart 1992 keert Danny Leclère niet terug naar het huis van bewaring, na een dag bijzonder verlof zonder begeleiding. Hij heeft het verlof gekregen, na betaling van een borgsom van 100.000 gulden, om de begrafenis bij te wonen van zijn oma in het Belgische Alken. Hij verschijnt niet op de begrafenis en verdwijnt vervolgens in het niets. Hij laat een baard staan en verblijft met een Brits paspoort bij zijn vriendin in Nederland. Er wordt door het IRT niet echt actief naar hem gezocht maar Danny Leclère wordt in die tijd regelmatig gezien in Amsterdam en in restaurants aan de boulevard in Scheveningen. Waarschijnlijk observeert het IRT hem om zo bij de top van de Delta-organisatie te komen. In de zomer van 1992 is Danny Leclère volop bezig met het produceren van ecstasy voor de Delta-organisatie . Hij verblijft in een woning in Amsterdam en wordt continu bewaakt door Jan Femer, Mink Kok en Rudi van Efferen. Niet alleen voor zijn eigen veiligheid, maar ook omdat hij de enige is die begrijpt wat methyleendioxymeth-amfetamine werkelijk is. De top van Delta vertrouwt Danny Leclère niet meer, dit omdat men denkt dat de Belg een deal met IRT heeft gesloten. Want na de arrestatie worden grondstoffen voor de ecstasy in beslag genomen op locaties die alleen Leclère kent.

Op de eerste procesdag tegen Danny Leclère, op 10 augustus 1992, wordt door rechtbank een dagvaarding nietig verklaard omdat deze op een verkeerd adres aan Leclère blijkt te zijn uitgebracht. Op 5 november 1992 wordt zes jaar celstraf tegen Leclère geëist, en veertien dagen later wordt hij tot zes jaar cel

veroordeeld. Ook gelast de rechtbank dat hij 1,5 miljoen gulden aan de staat moet betalen.
Leclère wordt op Hemelvaartsdag 20 mei 1993 op de ringweg Amsterdam op 34-jarige leeftijd in zijn auto geliquideerd. Vermoedelijk door Henk Boom in opdracht van de top van de Delta-organisatie. De bloedige afrekening vindt plaats twee weken nadat anderhalf miljoen ecstasy-pillen in Engeland zijn onderschept. Leclere wordt op een oprit van de A10 onder vuur genomen en is op slag dood. Eerst wordt de rechter achterband van de Fiat waarin hij rijdt lek geschoten om hem tot stoppen te dwingen. Vervolgens worden door het raam van het linker portier ongeveer acht kogels op hem afgevuurd.
Leclère was van plan uit de handel te stappen omdat hij genoeg had van het toenemend geweld in het milieu. Na de moord op Jaap van der Heiden zei hij tegen Mink Kok dat hem zoiets ook kan overkomen omdat hij voor 1990 zaken heeft gedaan met Van der Heiden. Leclère was van plan naar Indonesië te gaan omdat hij daar geld heeft belegd en eigenaar is van een resort: de Sumba Reef Lodge.

Dawan Satram.
Dawanpersad Satram. – bijnaam: Dawan – wordt in 1972 in Suriname geboren. Hij wordt door de Rechtbank in 1990 veroordeeld voor de verkrachting van een 11-jarig meisje en geplaatst in een inrichting voor buitengewone behandeling. Wanneer Dawan in juni 1992 vrijkomt, verkracht en berooft hij een oude man en in maart 1993 verkracht hij zijn voormalige schoonzus. Tijdens zijn voorarrest voor dit laatstgenoemde feit gijzelt hij een bewaarster. Voor beide feiten, de verkrachting en de gijzeling, wordt Dawan veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf.
Tot maart 1995 verblijft Dawan in verschillende gevangenissen. Vijf maanden na zijn vrijlating, in augustus 1995, probeert hij een zwangere vrouw te verkrachten, pleegt hij een diefstal met geweld, perst hij af onder bedreiging en wordt daarvoor veroordeeld tot zes jaar gevangenisstraf. Daarbij wordt hem TBS met dwangverpleging opgelegd.
Tijdens zijn verblijf in de gevangenis voor deze feiten steekt Satram een medegevangene neer. Vanaf 1999 verblijft Satram in een TBS-inrichting. Op 16 december 2002 keert hij niet terug van een proefverlof. Twee dagen later pleegt Dawan – gemaskerd en bewapend – een overval op een juwelier in Rotterdam. Hierbij schiet hij gericht in de richting van het bovenlichaam van het slachtoffer. Vier weken daarna, op 16 januari 2003, dringt Dawan het huis van de 80-jarige Piet van Harpen binnen, schiet deze koelbloedig dood en versleept het lijk om daarna gedurende een uur in het huis naar buit te zoeken.
Een week later wordt Dawan aangehouden. De conclusies en advies van psychiater F.R. Kruisdijk en psycholoog A.J. de Groot, beide deskundigen van

het Pieter Baan Centrum, komen er in het kort op neer dat S. een persoonlijkheidsstoornis met narcistische en antisociale – psychopathiforme – trekken heeft.
De rechtbank neemt deze conclusies over. Op 18 december 2003 wordt Dawan Satram door de rechtbank in Den Haag tot levenslange gevangenisstraf veroordeeld. De rechtbank neemt in haar oordeel mee dat Dawan de dertien jaar daarvoor slechts enkele maanden op vrije voeten is geweest. Tussen het beëindigen van de vrijheidsstraffen en het plegen van wederom zeer ernstige delicten zit telkens slechts luttele maanden, zodat verdachte direct weer hoge vrijheidsstraffen krijgt opgelegd.
Blijkbaar weerhouden deze straffen, die Dawan de afgelopen jaren moet ondergaan, hem er nooit van om in herhaling te vallen. Zelfs behandeling in een TBS-instelling verandert niets aan het gedrag van verdachte. De kans op herhaling lijkt, alle straffen en maatregelen ten spijt, op geen enkele wijze verminderd te kunnen worden. Het gerechtshof te Den Haag veroordeelt Dawan Satram ook in hoger beroep tot levenslange gevangenisstraf.

Delta-organisatie
Na de liquidatie van Klaas Bruinsma in 1991 vormt Mink Kok met Stanley Hillis (foto) en Jan Femer de leiding van de zogenoemde Delta-organisatie of Erven-Bruinsma. In 1992 wedt Justitie op het verkeerde paard en denkt dat de

leiding bestaat uit Etiënne Urka, Charles Geerts en advocaat John Engelsma. Terwijl het Interregionaal Rechercheteam denkt de top van de organisatie in beeld te hebben, gaat Mink Kok dankzij corruptie bij overheidsdiensten ongestoord zijn gang. De door het IRT gecontroleerde hasjtransporten uit Colombia gebruikt hij om tonnen cocaïne binnen te trekken. Tegelijk is hij informant van de politie. Het IRT probeert de organisatie op te rollen door, met behulp van een infiltrant, drugs aan te voeren en dan te hopen dat de leiders zich met de handel gaan bemoeien. Dit gebeurt echter niet en ondertussen wordt de organisatie gigantisch rijk.
De actie wordt uiteindelijk afgeblazen en leidt tot de val van het IRT. In december 1996 wordt een groot deel van Delta opgerold. Er worden meerdere arrestaties verricht en ook de geldstroom wordt aangepakt. Volgens meerder bronnen bestaat er helemaal geen organisatie die is voortgekomen uit de organisatie van Bruinsma. De zogenaamde Delta-top is niet betrokken bij de organisatie die rijk wordt van het gecontroleerd doorleveren van drugs door Justitie. In september 1998 dient het hoger beroep voor het Hof in

Amsterdam. Hierbij wordt duidelijk dat er door het OM grote fouten zijn gemaakt in de zaak. Zo worden rechercheurs van de CID zeer inhoudelijk voorbereid op hun getuigenverhoren in de zaak. Ze ontvangen minutieuze vragenlijsten. Volgens de aanklager zijn de trainingen alleen bedoeld om de stressbestendigheid van de agenten te verhogen.
Ook blijkt dat agenten van het onderzoeksteam, dat onderzoek doet naar Urka, bezoeken brengen aan gedetineerden in de VS om meer bewijs tegen Urka te verzamelen. Dit gebeurt echter achter de rug om van de procureur-generaal en de verdediging. Tijdens een getuigenverhoor pleegt de aanklager volgens de verdediging bovendien meineed. Op 28 september 1998 besluit het gerechtshof in Amsterdam dat de blunders van het OM door de vingers worden gezien en dat de zaak voortgezet wordt. Wel uit de president van het gerechtshof fors kritiek op de aanpak van het OM.
In augustus 1992 liet de politie een container met 2500 kilo marihuana ongemoeid van Amsterdam naar Oude Bildtzijl vertrekken. Op 6 november 1992 volgt nog een deel van een partij van 6000 kilo. Een dag later doet de politie een inval in het pand in Oude Bildtzijl. Er wordt zo'n 4000 kilo wiet, 564 kilo ecstasy en 130 kilo springstof gevonden. In 1993 wordt er door het IRT zeker zes drugstransporten van ecstasy naar Engeland doorgelaten.
Na een aantal jaren, en vooral na het boek De jacht op de erven Bruinsma van Bas van Hout, komt Justitie erachter dat de leiding van de Delta-organisatie heeft bestaan uit Stanley Hillis, Mink Kok en Jan Femer, die eerst tot het zogenoemde middenkader zijn gerekend

Desi Bouterse

Désiré Delano Bouterse, bijnaam Desi, wordt op 13 oktober 1945 in Domburg geboren, een dorpje vlakbij Paramaribo in Suriname. Hij is de zoon van Desi

Bouterse senior, en Wilhelmina van Gemert. Desi Bouterse groeit op bij zijn moeder en zijn pleegvader René Getrouw. Hij volgt de Middelbare Handelsschool in Paramaribo en haalt daar zijn diploma van de Mulo. Bouterse krijgt een baan bij de sectie Transmigratie van het ministerie van OW en V. Als tiener ontmoet hij Ingrid Figueira.
In 1968 gaat het meisje met haar familie naar Nederland en Desi Bouterse gaat haar achterna. Hij komt in Dordrecht terecht, waar hij op de boekhouding van de Lips sleutelfabriek komt te werken. Bouterse wil graag naar de Sportacademie, maar daarvoor is zijn diploma van de Mulo onvoldoende. Hij vervult zijn militaire dienstplicht, en tekent vervolgens bij om zich tot onderofficier te laten opleiden. Dit gebeurt aan de Koninklijke Militaire School te Weert. Bouterse blinkt uit in sport en is

de beste speler van het Nederlandse Militaire Basketbalteam. Hij wordt sportinstructeur en woont achtereenvolgens in Havelterberg en Steenwijk. In 1970 trouwt hij met Ingrid Figueira. Uit hun huwelijk worden twee kinderen geboren, Peggy en Dino Delano.

Het echtpaar vertrekt naar de militaire basis Seedorf in Duitsland. Desi Bouterse verkoopt er seksblaadjes en geeft, om wat bij te verdienen, gymnastiekles aan vrouwen. In november 1974 doen de militairen uit Seedorf, onder wie Bouterse, mee aan de televisieactie Geven voor Leven. Op 11 november 1975, vlak voor de Surinaamse onafhankelijkheid, keert het gezin Bouterse terug naar Suriname. Bouterse gaat helpen bij de opbouw van het Nationale Leger van Suriname. In 1979 wordt hij door Roy Horb gevraagd voorzitter te worden van een nieuwe militaire vakbond. Daaropvolgend vraagt deze aan Desi Bouterse om de leiding te nemen van een uit te voeren staatsgreep.

Op 25 februari 1980 plegen Bouterse en Horb de Sergeantencoup, samen met veertien collega onderofficieren. Op 1 mei 1980 wordt bij een poging tot een tegencoup de veel gedecoreerde militair Fred Ormskerk, bijnaam Bikkel, gevangengenomen, gemarteld en uiteindelijk vermoord. Hierna zullen nog andere couppogingen volgen. Op 8 en 9 december 1982 worden vijftien politieke tegenstanders van Bouterse in het Fort Zeelandia te Paramaribo geliquideerd. Legerleider Desi Bouterse verklaart op de televisie dat de slachtoffers op de vlucht zijn neergeschoten en dat zij betrokken waren bij een staatsgreep, aangestuurd door de CIA.In 1984 is Desi Bouterse in Fort Zeelandia aanwezig, waar hij persoonlijk poolshoogte neemt bij het uitladen van speedboten vol drugs. Op zondagmorgen 29 november 1986 vermoorden een groep militairen, die volgens zeggen in opdracht van Bouterse op zoek zijn naar rebellenleider Ronnie Brunswijk, in de omgeving van Moiwana negenendertig personen; Onder de slachtoffers bevinden zich negentien kinderen jonger dan tien jaar en drie zwangere vrouwen.

De politieregio Haaglanden start in 1992 het COPA-onderzoek, afkorting van Colombia-Paramaribo. Dit betreft een onderzoek naar de cocaïnestroom van Suriname naar Nederland en de betrokkenheid erbij van het voormalige militair gezag in Suriname. Tevens wordt een grootschalig financieel onderzoek gestart naar hiermee gepaard gaande witwastrajecten. Er komen zaken boven tafel, waaruit blijkt dat het voormalige militaire gezag in Suriname, de voormalige legerleiding, waaronder Desi Bouterse, ten nauwste betrokken is bij de permanente cocaïnestroom van Suriname naar Nederland. De CID vat het plan op om een doorlating van softdrugs te doen. Hierna kunnen van criminele zijde de financiën worden afgehandeld waarna een gecontroleerde aflevering van harddrugs zal kunnen volgen. Op 9 februari 1995 gaat de Centrale toetsingscommissie niet akkoord met dit plan. Het resultaat van het COPA-onderzoek is dat Desi Bouterse in juli 2000, in hoger

beroep, wegens cocaïnesmokkel wordt veroordeeld tot elf jaar gevangenisstraf.
Op vrijdag 30 november 2007 begint in Paramaribo het strafproces tegen de Surinaamse ex-legerleider Desi Bouterse en andere verdachten van moorden in december 1982. Dit proces wordt herhaaldelijk verdaagd en uitgesteld.
In 2011 blijkt uit Wikileaks dat Desi Bouterse nauwe banden onderhoudt met internationale drugssmokkelaars.
Op 31 maart 2012 wordt Bouterse opnieuw gekozen als voorzitter van de Nationale Democratische Partij. Enkele dagen later wordt de amnestiewet in Suriname aangenomen, deze kan Bouterse en andere verdachten van de Decembermoorden in 1982 vrijpleiten van vervolging.
In september 2012 duikt de naam van Desi Bouterse – inmiddels weer president van Suriname – opnieuw op in een drugsonderzoek. Hij zou zich met een lading van 400 kilo coke hebben bemoeid.
Woensdag 20 december 2023 wordt Desi Bouterse definitief veroordeeld tot twintig jaar cel voor zijn rol bij de Decembermoorden in 1982.
Het Hof van Justitie in Suriname heeft de oud-president van het land in hoger beroep veroordeeld. Bouterse, die dan 78 jaar is, was niet bij de uitspraak aanwezig. Ook tegen vier medeverdachten heeft het hof een definitief vonnis geveld.
Ex-militairen Ernst Geffery, Iwan Dijksteel, Benny Brondenstein en Stephanus Dendoe zijn veroordeeld tot 15 jaar celstraf. Ook zij waren net als Bouterse niet aanwezig bij de uitspraak. Het hof acht de vier medeschuldig aan het plegen van de moorden.
Het Openbaar Ministerie had in hoger beroep twintig jaar cel geëist tegen Bouterse, expliciet werd daar een bevel tot onmiddellijke gevangenneming van de oud-president bij geëist. Bij de twee eerdere veroordelingen was die eis er niet.
Het hof heeft vandaag geen bevel tot onmiddellijke gevangenneming gelast.
Het hof vindt dat justitie dat verzoek onvoldoende heeft onderbouwd, maar tegelijkertijd zegt het hof dat het vonnis de 'in gevangenneming al in zich draagt.
Dat betekent niet dat Bouterse niet de cel in moet, maar dat het aan het Surinaamse OM is om invulling te gaan geven aan het vonnis, hoe en wanneer dat gebeurt, is nog niet duidelijk. Op 12 januari 2024 komt Bouterse niet opdagen bij de gevangenis om zijn straf uit te zitten. Sindsdien is hij spoorloos.
Woensdag 14 maart 2024 wordt Bouterse ook op de internationale opsporingslijst van Interpol geplaatst. Tot op dit moment voortvluchtig

Dick Stotijn (1933 -2005)
Dirk Jan Christian Stotijn – roepnaam Dick, bijnaam De Danser – wordt op 7 april 1933 te Paramaribo in Suriname, geboren als eerste kind van Dick Stotijn

en C. van Gog. Na hem worden er nog acht kinderen in het gezin geboren. Dick Stotijn heeft een fijne jeugd waarbij zijn overgrootmoeder een belangrijke rol speelt. Als kind is Stotijn al gek op geld. Op 10-jarige leeftijd, op de lagere school, verdient hij al een zakcentje als lijfwacht van een jongetje

van welgestelde ouders die zich niet tegen de pesterijen op school kan verweren.
Stotijns vader is beroepsmilitair en het gezin vertrekt na zijn pensionering in 1947 naar Nederland. Wanneer Stotijn 21 jaar is komt hij in contact met Belse Ben, een bekende botersmokkelaar. Dit is voor Dick Stotijn het begin van een lucratieve carrière als smokkelaar van boter. Het is een kat-en-muisspelletje tussen hem en de douane. In de jaren zestig krijgt Stotijn de ziekte van Hansen, hij verliest in een tijdsbestek van twee jaar zijn beide benen en enkele vingers. Hierna verplaatst hij zich in een invalidewagen, maar hij blijft smokkelen.
In 1967 wordt Stotijn opgepakt omdat hij verdacht wordt van het handelen in opium. Hij krijgt een jaar gevangenisstraf en dwingt onder de medegedetineerden ontzag af doordat hij voor hen sterke drank ritselt. In 1970 verhuist hij naar de Vossenholstraat in het Brabantse Huijbergen. Hij is alcohol gaan stoken en zijn bende smokkelt nog steeds boter. Al vroeg in de morgen is het een drukte van belang bij hem in de straat. Bestelbusjes rijden af en aan. Wat niemand in het dorp weet is dat de gezellige Dick Stotijn, die 's avonds graag een pilsje pakt in Trapke Op, het café op de Weg naar Wouw, bekend staat als de Al Capone van Brabant. Hij wordt door het Colombiaanse Medellin-drugskartel, onder leiding van Pablo Escobar, ingeschakeld om leiding te geven aan het Europese distributienetwerk voor cocaïne.
In 1981 krijgt hij een relatie met de 15-jaar jongere Liesbeth, die al twee kinderen heeft. Hij neemt haar en de kinderen vaak mee op zijn zakenreizen naar Curaçao, Aruba of Miami. In de zomer van 1981 wordt Dick Stotijn door een collega-drugshandelaar voorgesteld aan de dan 59-jarige Surinamer Cilvion Alwin H., een vriend van Desi Bouterse.
Cilvion Alwin H. heeft 150 kg coke van het Medellin-kartel en moet van de opbrengst wapens kopen. Dick Stotijn geeft de Surinamer de naam van een Antwerps contact waarmee hij zaken kan doen. In juni wordt Stotijn opgepakt voor amfetaminehandel en loopt na zijn vrijlating als informant over naar Justitie. Nu begint hij zijn contacten te gelde te maken. “Wie denkt nu dat de politie een geheim agent gebruikt die zich in een rolstoel moet voortbewegen?”

zegt zijn kompaan, DEA-agent Dale Laverty, die samen met Stotijn infiltreert in het criminele drugsmilieu.
De twee worden drugsbestrijders en zorgen ervoor dat Etiënne Boerenveen, de rechterhand van Desi Bouterse, in maart 1986 achter de tralies terecht komt.
In maart 1986 wordt Boerenveen door agenten van de Amerikaanse Drugs Enforcement Agency gearresteerd op verdenking van handel in cocaïne.
Samen met Cilvion Alwin H. en zijn zoon voert Boerenveen gesprekken met Stotijn en Laverty over de faciliteiten voor drugssmokkelaars in Suriname.
Dick Stotijn is onderwijl verhuisd naar Bathmen, bij Deventer. De Nederlandse regering zit met de arrestatie van Boerenveen in haar maag. De ministers Eegje Schoo van Ontwikkelingssamenwerking en minister Hans van de Broek van Buitenlandse zaken zitten met de arrestatie van Boerenveen in haar maag. Van den Broek heeft de Kamer juist meegedeeld dat het erop lijkt dat het onder leiding van de militairen allemaal wat beter gaat in Suriname. Blijkt nu dat Boerenveen inderdaad schuldig is, dan kan dit gevolgen hebben voor de dialoog die na de grote verzoening in Suriname aarzelend op gang komt. De hervatting van de ontwikkelingshulp staat op het spel.
De openbaar aanklager in Miami, officier van Justitie William Norris, denkt dat hij genoeg bewijzen heeft tegen Boerenveen voor drie strafbare feiten: internationaal reizen met het oogmerk om illegale activiteiten te verrichten, samenzwering om dat te doen en samenzwering om cocaïne in te voeren in de Verenigde Staten. De toon is gezet. Een straf van dertig jaar is mogelijk, zegt een woordvoerder van de rechtbank in Miami. Zeker nu de Amerikaanse overheid de oorlog heeft verklaard aan iedereen die ook maar iets van doen heeft met drugshandel, hangt het drietal een aanzienlijke straf boven het hoofd.
Er wordt een belangrijke rol toebedeeld aan de Nederlandse informant Dick Stotijn. Die is in de weken voor het proces echter onvindbaar, want door een fout van de Amerikaanse Justitie is zijn identiteit bekend geworden. Zijn huis in Bathmen wordt in augustus leeggehaald en de inboedel weggevoerd in afgeplakte vrachtauto's. Als het proces op 18 september 1986 in Miami begint, blijkt dat Dick Stotijn daar al sinds enkele weken is. In opdracht van openbaar aanklager Norris wordt hij van de buitenwereld afgeschermd. De advocaten van Boerenveen hebben alleen bij aankomst van Stotijn kans gehad kort met hem te spreken. Voor het proces maakt Norris duidelijk dat de hele affaire in gang is gezet door een informant – lees: Stotijn – van de Nederlandse narcoticabrigade en de in Den Haag gestationeerde Amerikaanse politieman Dale Laverty. Het is met name deze Dick Stotijn die tijdens het proces voor de reconstructie van de gebeurtenissen in maart en de onderhandelingen voorafgaand aan de aanhouding van het drietal moet zorgen.
Maar in de loop van de week wordt het steeds onwaarschijnlijker dat de Nederlander als kroongetuige zal verschijnen. Het eventueel optreden van

Dick Stotijn is afhankelijk van toestemming van het Amerikaanse Openbaar Ministerie beweren de advocaten. Dit wordt krachtig ontkend: "Ze kunnen hem oproepen, maar zijn kennelijk tot de conclusie gekomen dat dit niet erg verstandig is," zegt Norris. Daarna ziet ook de Officier van Justitie ervan af Dick Stotijn te horen, ondanks alle moeite die het heeft gekost hem naar Miami te krijgen. Uiteindelijk dienen slechts de videobanden van de ontmoetingen tussen Boerenveen en de DEA-agenten als bewijs. Het hele proces gaat uit als een nachtkaars. Boereveen krijgt 12 jaar gevangenis, Cilvion Alwin H. acht en diens zoon komt eraf met de minimumstraf van 366 dagen. In 1988 houdt Liesbeth, de vrouw van Dick Stotijn, het voor gezien. Hun relatie is bekoeld en ieder gaat zijn eigen weg. Op 17 oktober 2005 overlijdt Stotijn op 72-jarige leeftijd in Dalen. Omdat er diverse prijzen op zijn hoofd staan, leeft de top-politie informant al bijna twintig jaar anoniem in Drenthe.

Dick Vrij

Dick Vrij wordt in mei 1965 geboren in Amsterdam. Hij traint in de jaren tachtig bij sportschool Olympic aan de Leidsevaart in Haarlem, waar veel criminelen en topsporters oefenen en waar bodybuilding op zeer hoog niveau

wordt beoefend. In die tijd staat Dick Vrij aan de deur bij verschillende horecagelegenheden in Haarlem. Later wordt hij portier bij de destijds zeer populaire Amsterdamse club iT.

Dick Vrij is een getalenteerde martial arts-vechter en kickbokser (video), die onder Chris Dolman gaat trainen. Hij vecht in 1989 in Japan zijn eerste freefightwedstrijd. In 1995 verslaat hij de drie jaar jongere Fin Tony Halme, bijnaam The Viking, met een knock-out. Tijdens het It's Showtime Vechtsportgala 2003 verslaat hij de Engelsman Barrington Patterson in de tweede ronde met een knock-out.

Dick Vrij gaat daarna, samen met Hans Nijman, kickboksles geven bij Topteam Beverwijk. De politie volgt de twee omdat ze omgaan met Ali Akgün en Dino Soerel, die regelmatig in verband zijn gebracht met moorden in de Amsterdamse onderwereld.

In 2006 doet het politieonderzoek naar handel in cocaïne door Ali Akgün en Dino Soerel. In dat verband constateert de politie dat er contacten zijn tussen beide criminelen en Dick Vrij. Ze komen in de Bulldog op het Amsterdamse Leidseplein waar Dick Vrij soms aan de deur staat. Een getuige in het liquidatieproces Passage verklaart dat hij Dino Soerel met Hans Nijman heeft gezien in de woning van Dick Vrij. Verder noteert de politie dat Dick Vrij bij

kickboksgala's in 2006 aan tafel zit bij Amsterdamse Hells Angels. Ook bezoeken Soerel, Ali Akgün en Vrij gezamenlijk de begrafenis van een crimineel, waar de politiefoto's van hen maakt.
In 2007 meldt de Criminele Inlichtingeneenheid dat Hans Nijman en Dick Vrij het vervoer regelen van partijen cocaïne van Dino Soerel en Ali Akgün Kennelijk is daarvoor geen bewijs op tafel gekomen, het heeft in ieder geval niet geleid tot een strafrechtelijke vervolging.
Willem Endstra brengt Dick Vrij op een gegeven moment ter sprake in de beroemde achterbankgesprekken met de Amsterdamse recherche. Volgens Endstra hoort Dick Vrij bij Dino Soerel. Willem Holleeder zou bij afpersingspraktijken ook met de namen van Hans Nijman en Dick Vrij hebben geschermd. Soerel was daarover geïrriteerd.
Daar is Dick Vrij mogelijk ook pissig over geweest en dat resulteert op zaterdag 27 oktober 2012 tot een treffen op het terras van café Joffers in Amsterdam-Zuid, tussen Dick Vrij en Willem Holleeder. Er ontstaat een felle woordenwisseling en Dick Vrij geeft Willem Holleeder zo'n harde klap dat hij zijn kaak breekt. Holleeder wordt geopereerd en moet wekenlang vloeibaar voedsel eten. Omdat de staat een ontnemingsvordering van 17 miljoen euro op Holleeder heeft, moet hij de 3000 euro die hij bij zich heeft meteen inleveren, zo zegt hij tegen een journalist. Dick Vrij bevestigt de lezing dat hij boos was dat Willem Holleeder zijn naam noemde. "Holleeder heeft met mijn naam lopen schermen bij zijn afpersingspraktijken. Toen ik hem daar zag zitten, móest ik zo reageren," verklaart de sportschoolhouder.
Beide mannen zijn door de politie ondervraagd maar hebben geen verklaring afgelegd. Ook is er door Willem Holleeder geen aangifte gedaan van mishandeling.
Op 27 mei 2013 wordt Dick Vrij aangehouden tijdens een landelijk gecoördineerde actie tegen de georganiseerde misdaad. Andere arrestanten die ochtend zijn Willem Holleeder en Danny Kuiters
Op 31 mei 2013 publiceert De Telegraaf een artikel waarin staat dat het OM Danny Kuiters, Willem Holleeder en Dick Vrij verantwoordelijk houdt voor de afpersing van de gevallen Hels Angels Theo Huisman en Harry Stoeltie
Op 5 juni 2013 verschijnt in de media een artikel waarin Klaas Otto (de oprichter van motorclub No Surrender) Dick Vrij en Willem Holleeder de schoothondjes van Danny Kuiters noemt.

Dino Soerel
Dino Soerel – bijnaam: De Commissaris – wordt op 7 december 1960 in Amsterdam geboren, hij is van gedeeltelijk Surinaamse afkomst. In de jaren 80 is hij als portier werkzaam in Volendam. In die jaren is hij een freefighter en raakt beroepshalve geregeld verzeild in vechtpartijen.

In februari 1989 slaat Dino Soerel een persoon dusdanig in elkaar dat deze vier dagen later overlijdt. Soerel wordt gearresteerd en veroordeeld tot vier jaar celstraf. Na zijn vrijlating komt Soerel in aanraking met kopstukken uit de Amsterdamse onderwereld en begint hij zich bezig te houden met grootschalige drugshandel. Hij zoekt aansluiting bij Mink Kok en Jan Femer. Als Mink Kok aan het eind van de jaren negentig wordt gearresteerd en Femer in 2000 wordt geliquideerd, stijgt de positie van Dino Soerel in de Amsterdamse misdaadscene. Hij zou diverse corrupte politiecontacten over hebben genomen van Jan Femer en Mink Kok

Dino Soerel wordt in 2003 samen met Willem Holleeder opgepakt in de PC Hooftstraat op verdenking van verboden wapenbezit. In hoger beroep spreekt het gerechtshof zowel Soerel als Holleeder vrij. Soerel is vennoot in de firma die eigenaar is van het roemruchte café The Cotton Club aan de Nieuwmarkt.

Holleeder en Soerel laten de drugshandel achter zich en richten zich, samen met Stanley Hillis, op de afpersing van rijke zakenmensen zoals Klaas Hummel, Rolf Friedländer, Kees Houtman en John Wijsmuller. Daarna keert het duo zich tegen Willem Endstra die ze ook beginnen af te persen.

In de herfst van 2005 wordt bij een inval in de woning van Dino Soerel het complete strafdossier van Mink Kok gevonden, inclusief de laatste ontwikkelingen. Willem Endstra noemt Soerel, tijdens zijn gesprekken met de CIE, Koning van de onderwereld. Dino Soerel zou zich hebben beziggehouden met de afpersing van horecatenten in o.a. Amsterdam. Hij zou daarvoor een aantal Joego's hebben ingezet. Zijn naam zou ook zijn genoemd als mogelijke opdrachtgever voor de liquidaties van Jan Femer en Sam Klepper.

Dino Soerel wordt op 24 mei 2006 opgeroepen voor een verhoor bij de politie. Bij binnenkomst wordt hem verteld dat hij is aangehouden op verdenking van omkoping en dat hij zal worden gehoord als verdachte in het corruptieschandaal rond ex-rechercheur van de Nationale Recherche Sjaak Kist Hij wordt dezelfde avond weer vrijgelaten. Kist zou informatie over politieonderzoeken hebben verkocht aan ex-rechercheur Hans van Eimeren. Deze heeft op 1 juni 2005 een ontmoeting met Soerel in Amsterdam. Dino Soerel heeft kort daarna een ontmoeting met Willem Holleeder.

In augustus 2007 wordt Soerel door Justitie bestempeld als verdachte in het onderzoek naar de liquidatie van Thomas van der Bijl. Op 19 november 2009 wordt bekend dat Justitie een nieuwe getuige heeft in het grote liquidatieonderzoek. Deze getuige, genaamd Gennaro C. zou hebben verklaard

dat Dino Soerel, Ali Akgün en Willem Holleeder de moorden op Thomas van der Bijl en Kees Houtman hebben beraamd in de Baja Beach Club in Rotterdam. Ook een hasjhandelaar en diens zoon leggen belastende verklaringen af.
Een maand later wordt er tien jaar celstraf tegen Dino Soerel geëist voor het leiden van een criminele organisatie die vanaf december 1996 op grote schaal zou hebben gehandeld in zowel harddrugs als hasjiesj. Soerel zou drugstransporten hebben gefinancierd en de groepering hebben aangestuurd. Bovendien zou hij grote bedragen hebben witgewassen en vuurwapens in zijn bezit hebben gehad. Justitie eist een boete van ruim 1 miljoen euro. Dino Soerel zou dat geld met de drugshandel hebben verdiend. Op 30 december 2009 wordt Soerel tot acht jaar celstraf veroordeeld door de rechtbank in Amsterdam. De rechtbank acht bewezen dat hij van eind 1996 tot in 2008 een omvangrijke groep drugshandelaren leidde en drugstransporten financierde. Zeven van zijn medeverdachten krijgen celstraffen opgelegd van een half jaar tot vier jaar.
Aan het begin van januari 2010 maakt Justitie een lijst bekend met de namen en foto's van acht gezochte personen. Dino Soerel is één van de personen op deze lijst en hij wordt daarna beschouwd als de meest gezochte man van Nederland. Op vrijdag 27 augustus 2010 wordt Soerel gearresteerd in een appartement aan de Rozengracht in Amsterdam. Daar leidt hij een langdurig, teruggetrokken bestaan en draagt ook binnen een bril en een hoed. Als hij een etage hoger gaat, de verdieping waar hij zijn fitnessruimte heeft, doet hij dat gebukt of kruipend. In het appartement worden twee valse paspoorten, een Engelse en een Bulgaarse, aangetroffen.
Wanneer het arrestatieteam de woning komt binnenvallen, bevestigt Dino Soerel direct dat hij de gezochte crimineel is. Geblindeerd en geboeid wordt hij vervolgens afgevoerd. Op 21 september 2010 wordt Soerel in zijn cel aangehouden op verdenking van betrokkenheid bij de moorden op Kees Houtman en Thomas van der Bijl. Op 5 oktober 2010 vragen de advocaten van Soerel om de rechtszaak tegen hem ten minste tien maanden aan te houden. Volgens de advocaten zou het recht op een eerlijk proces van Dino Soerel worden geschonden. Begin juli 2011 weigert Duitsland om de cruciale getuige tegen Soerel, voornoemde Gennaro, naar Nederland over te laten brengen voor een verhoor door het Amsterdamse gerechtshof. De advocaten van Soerel willen Gennaro daarom in het bijzijn van één of meer leden van het Hof in Duitsland gaan verhoren. Het Hof besluit op 8 juli dat ze met de advocaten naar Duitsland zullen gaan om Cennaro te verhoren.
In mei 2012 eist het OM een levenslange gevangenisstraf in het liquidatieproces Passage. Op 10 januari vraagt Dino Soerell het hof om voorlopige vrijlating.

Op dinsdag 29 januari 2013 wordt in het passage-proces voor de Amsterdamse rechtbank de dan 53-jarige Dino Soerel vrijgesproken van de aanklacht betrokken te zijn geweest bij liquidaties. Soerel krijgt zes maanden gevangenisstraf opgelegd, wegens witwassen en het bezit van valse paspoorten. Het OM kondigt direct na de uitspraak hoger beroep aan in deze zaak.

Dirk de Vries

Dirk de Vries wordt op 15 januari 1950 geboren in Amsterdam. Hij groeit op in een omgeving vol drank en geweld. Zijn vader heeft een levensgevaarlijke dronk en als Dirk zes jaar is, snijdt hij zijn pezen door met een bierflesje.

In 1968 staat de Vries jr voor het eerst terecht voor geweld. Drie jaar later schiet zijn vader een pistool op hem leeg: vier kogels doorboren zijn borstkas en een kogel treft het hoofd. Dirk overleeft de aanslag op het nippertje. De vader staat terecht, maar wordt niet vervolgd omdat er sprake zou zijn van noodweer.

Het strafblad van Dirk de Vries groeit ondertussen: tot 1975 staan daar voornamelijk geweldsdelicten op. In 1976 wordt hij ter beschikking gesteld aan de regering (TBR, de voorloper van TBS) wegens doodslag. In 1982 komt hij op vrije voeten en weet enige tijd op het rechte pad te blijven. In maart 1985 raakt hij betrokken bij een steekpartij in een café in Beijum in Groningen. Hij steekt iemand een mes in de rug en krijgt zeven maanden celstraf. In 1986 staat hij terecht voor een poging tot doodslag (een verwurging in de binnenstad van Groningen) en krijgt hij anderhalf jaar celstraf.

In oktober 1991 steekt hij in Amsterdam twee mensen neer, waarvoor hij acht jaar gevangenisstraf krijgt. Dirk de Vries heeft dan al de reputatie te behoren tot de meest gevaarlijke criminelen van het land.

Omdat hij in de gevangenis niet is te handhaven, wordt hij begin 1996 overgeplaatst naar de Van Mesdagkliniek in Groningen. Op 2 december 1996 krijgt hij voor het eerst proefverlof. Dirk de Vries reist af naar Amsterdam en pleegt nog diezelfde avond een gewelddadige overval op café De Stopera, waarbij hij 500 gulden buit maakt. Hij wordt gearresteerd en in maart 1997 krijgt hij TBS. De rechter noemt hem een groot gevaar voor de samenleving, een wandelende tijdbom.

Hij weet zich geen raad met Dirk de Vries en plaatst hem in afzondering. Om de paar maanden wordt Dirk de Vries overgeplaatst om het personeel niet al te zwaar te belasten. Uiteindelijk belandt hij, in afwachting van een plek in een TBS-instelling, in de Extra Beveiligde Inrichting in Vught.
Op 28 juni 1999 besluit de Amsterdamse rechtbank zijn TBS-status met een jaar te verlengen, maar de dwangverpleging op te heffen. Op 12 juli 1999 mag de onbehandelbare en levensgevaarlijke Dirk de Vries de zwaarst beveiligde gevangenis van het land verlaten.
Drie maanden later, op 16 oktober, wordt de dan 27-jarige, licht autistische Tjirk van Wijk in zijn woning in Groningen met zestig (!) messteken afgeslacht. Dirk de Vries en Henk H. worden gearresteerd. Het Openbaar Ministerie eist levenslang voor de Vries wegens moord.
Op 6 november 2000 veroordeelt de rechtbank in Groningen Dirk de Vries tot veertien jaar celstraf en TBS met dwangverpleging wegens doodslag. Hoewel vermagerd is de Vries een imposante verschijning. Hij heeft diepliggende ogen, enorme handen en is sterk als een beer.
Henk H. loopt op dat moment nog vrij rond en wordt lastiggevallen door Willibrord Frequin.
In februari 2005, wanneer Dirk de Vries een derde deel van zijn opgelegde gevangenisstraf erop heeft zitten, wordt begonnen met de TBS-behandeling. In 2007 stellen de behandelaars in de TBS-kliniek Veldzicht in Balkbrug dat er niets meer aan Dirk de Vries is te doen. Hij blijft ervoor altijd en daarna gebeurt er weinig. Enkel wordt hij af en toe overgeplaatst. De meeste tijd brengt hij door in een beveiligde isoleercel. Begin 2009 belandt de Vries in TBS-kliniek De Rooyse Wissel in Venray. Hoewel experts vrezen dat hij wordt vrijgelaten, beslist de rechtbank later dat jaar dat zijn TBS-status met twee jaar wordt verlengd.

Donald Groen
Donald Bernardus Groen – bijnaam: Wolf – wordt geboren op 15 maart 1964. Samen met zijn broers Robert en Michel komt de naam Groen al in de jaren '90 voor op een lijst van personen die betrokken zijn bij de IRT-affaire. In die tijd lijkt hij zich met name in de groep rondom Mink Kok, Stanley Hillis en Jan Femer te bewegen.
Na het einde van de Balkanoorlog wil de AIVD zicht krijgen op de illegale wapenhandel. De BVD'er Paul Herrie besluit daarvoor in zaken te gaan met een informant uit het criminele milieu. Jules Jie, alias onderwereldspion Sentaro, behoort eveneens tot de bende van Mink Kok, maar praat achter diens rug met de BVD. Jie klopt voor de wapenaanschaf aan bij Donald Groen, die in die tijd optreedt als rechterhand van de groep rond Stanley Hillis en Mink Kok Om meer zicht te krijgen op deze handel in schiettuig en granaten afkomstig uit de Balkan, besluit de dienst over te gaan tot een zogenaamde

pseudokoop. Donald Groen levert via Jules de gevraagde raketwerper aan de BVD. Op 19 juni 1994 reist hij samen met andere leden van de Delta-groep af naar Detroit om een wedstrijd te bezoeken van het WK voetbal. Het gezelschap wordt de toegang tot de Verenigde Staten geweigerd en keert terug naar Nederland. Het reisje is georganiseerd door Jan Femer en is bedoeld als cadeau voor Donald Groen die gaat trouwen.

In juli van dat jaar reist het gezelschap alsnog af. Dit keer naar Benidorm. Op zijn vrijgezellenfeest wordt Donald Groen door zo'n twintig mannen in smoking van huis gehaald met een Rolls Royce, een verlengde BMW en een Amerikaanse limousine. In het gezelschap bevinden zich o.a. Mink Kok, Jan Femer, Jules Jie, George Plieger, Dino Soerel en Ferry de Kok.

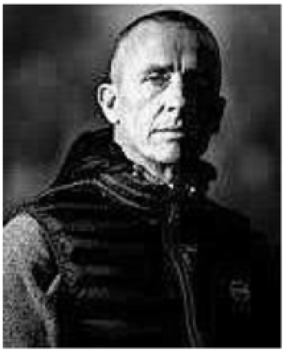

Op 27 april 1995 valt de politie coffeeshop Betty Boop in Amsterdam binnen en arresteert de daar aanwezige Mink Kok, Jan Femer en Donald Groen, die de eigenaar is geweest van de Betty Boop. Hierna wordt het stil rond de ingetogen Donald Groen. Hij woont in een met camera's beveiligde eengezinswoning in Almere en repareert en verkoopt antieke klokken en kandelaars op internet. Daarnaast heeft hij een winkel op het Amsterdamse Waterlooplein. Toch wordt hij door sommigen genoemd als een bemiddelaar, die bij conflicten in de onderwereld orde op zaken stelt. Wanneer de Zandvoortse ondernemer Remko van Lent in maart 2010 van de aardbodem lijkt te zijn verdwenen, duikt de naam Donald Groen opnieuw op. Van L. volgens de media geld voor Groen geïnvesteerd hebben. Toen de investering verdampte, zou hij ernstig bedreigd zijn door Groen Dat zou erin geresulteerd hebben dat hij naar Justitie stapt om kroongetuige te worden tegen onder meer Donald Groen

Op 21 februari 2011 heeft Groen, rond het middaguur, een afspraak met Stanley Hillis in de Fizeautraat in Amsterdam. Vlak voordat Groen op de plek aankomt, wordt Hillis in zijn auto doodgeschoten. Donald Groen wordt door de politie aangehouden. Op 25 februari wordt hij weer vrijgelaten. Het OM ziet geen aanwijzingen dat Groen iets met de moord op Hillis te maken heeft. In 2012 wordt Donald Groen genoemd als de opdrachtgever van de moord op Willem Endstra.

Dries Riphagen

Bernardus Andreas Riphagen – roepnaam: Dries, bijnaam: Al Capone – wordt op 7 september 1909 geboren in Amsterdam als achtste kind in het gezin. Zijn vader werkt bij de marine en is voor de tweede keer getrouwd. Riphagens

moeder sterft wanneer hij zes jaar oud is en zijn vader kan hem daarna moeilijk onderhouden, aangezien hij het merendeel van de tijd dronken is.
Op veertienjarige leeftijd komt Dries Riphagen op het beruchte Pollux, een opleidingscentrum van de koopvaardij in de Amsterdamse haven. In de jaren

1923-1924 wordt hij lichtmatroos en hij besluit na zijn opleiding te kiezen voor de grote vaart. Zo brengt hij twee jaar door in Noord-Amerika, voornamelijk werkend bij Standard Oil. In die periode leert hij zijn Amerikaanse criminele manieren waar hij uiteindelijk zijn bijnaam aan overhoudt.
Wanneer Dries Riphagen op zijn achttiende terugkeert, komt hij al snel in aanraking met de Amsterdamse onderwereld en daardoor ook met de politie. Hij wordt geen lid van de NSB, maar wel van de Nationaal Socialistische Nederlandsche Arbeiderspartij, een extreem antisemitische groep die Nederland wil promoveren tot een provincie van het Duitse Rijk.
In die tijd wordt hij souteneur op het Rembrandtplein en krijgt Dries Riphagen een voorliefde voor sieraden en juwelen. Hij begint deel uit te maken van een penozekliek die zich op alle mogelijke manieren verrijkt met zwarte handel. Naast het helen van sieraden raakt Dries Riphagen ook betrokken bij de handel in tweedehandsauto's en verzeilt hij in de gokwereld van Amsterdam.
Ook in de oorlog zet Riphagen zijn handel voort. Sterker: hij breidt deze uit door samen te werken met de Duitsers als Vertrauensmann van de SD in Den Haag. Naarmate er steeds meer anti-Joodse maatregelen worden genomen, wordt de samenwerking tussen Dries Riphagen en de Duitsers steeds winstgevender voor hem. Bij het oppakken van Joden worden de achtergelaten goederen en effecten, sieraden en contant geld verduisterd, alvorens de arrestanten en resterende inboedel worden overgedragen aan de Duitsers.
Daarnaast houdt hij er met zijn oude makkers van het Rembrandtplein, zoals Joop Out, Toon Kuijper, Harry Rond en Gerrit Verbeek clandestiene roulettehuizen en zwarte handel in deviezen, goud en diamanten op na.
Eenmaal opgeklommen van V-mann tot Angestellte, besluit Dries Riphagen over te stappen naar het Devisenschutzkommando, een onderdeel van de Zentralstelle für Jüdische Auswanderung in Amsterdam. De belangrijkste taak van het DSK is om de toenemende zwarte handel in onder meer effecten tegen te gaan, maar ook het opsporen van Joods bezit dat aan de Duitse deviezenbepalingen is onttrokken.

Als bonus voor hun vangsten krijgen de leden van het DSK vijf tot tien procent van de in beslag genomen goederen. Het merendeel van de buit gemaakte goederen verdwijnt echter in hun eigen zakken. Dries Riphagen is samen met Joop Out werkzaam als V-mann bij het Jüdenreferat IV B 4, de Sicherheitsdienst in Den Haag. Ze combineren daar hun kennis van de Amsterdamse onderwereld met de contacten van andere V-männer om hun inkomsten te vergroten. Hun werkterrein blijft Amsterdam.
In deze periode maakt Dries Riphagen kennis met de familie Olij. Jan, Kees en Sam Olij zijn gevreesde Jodenkloppers. Vanaf 1943 maakt Riphagen ook deel uit van de beruchte Colonne Henneicke. Dit is een groep rechercheurs die op het hoogtepunt van de Jodenvervolging, aan de hand van anonieme tips, op ondergedoken Joden jaagt. Deze groep is midden 1942 opgericht door Willem Christiaan Henneicke en bestaat voornamelijk uit Amsterdamse onderwereldfiguren, waaronder ook veel NSB'ers die voor de Zentralstelle bij het onderdeel Hausraterfassung werken. Per opgebrachte Jood krijgen ze een Kopfgeld, variërend van 7,50 tot 40 gulden.
Riphagens specialiteit blijft de handel in effecten en juwelen, waarmee hij eind 1943 een klein fortuin bij elkaar heeft geroofd. De juwelen brengt hij met enige regelmaat naar Belgische of Zwitserse kluizen. De Colonne Henneicke maakt ook gebruik van opgepakte Joden die onder dreiging van deportatie van familieleden, andere onderduikadressen vrij moeten geven of moeten infiltreren in verzetsgroepen. De Joodse verraadsters Betje Wery en Ans van Dijk, mogelijk zijn het dezelfde persoon, werken voor Dries Riphagen als V-Frau. De Colonne Henneicke wordt uiteindelijk opgeheven vanwege de enorme corruptie binnen haar gelederen, maar desondanks heeft de club in 1943 tussen april en september 3.400 Joden opgepakt. De opgepakte Joden worden naar de Hollandsche Schouwburg gebracht, om van daaruit op transport te worden gezet naar Westerbork met als eindbestemming de vernietigingskampen in Polen. In het laatste jaar van de oorlog maakt Dries Riphagen deel uit van de Gruppe Hoffmann van de SD in Assen. Deze groep specialiseert zich in het opsporen van ondergedoken geallieerde piloten en geallieerde wapendroppings.
Na de oorlog wordt Dries Riphagen gezocht in verband met het oppakken van Joodse onderduikers en het de dood in jagen van tenminste 200 mensen. Volgens officier van Justitie Paul Brilman behoort Dries Riphagen tot de meest zware gevallen van collaborateurs. Riphagen komt in contact met de oud-verzetsstrijder Wim Sanders, deze is de oud-politiechef van Enschede met een zeer dubieuze achtergrond. Speciaal in verband met het op transport zetten van Joden naar de vernietigingskampen.
Sanders richt een particuliere dienst op, die belast is met het opsporen van collaborateurs. Zijn inlichtingendienst, Politieke Misdrijven geheten, houdt er eigenaardige opsporingsmethoden op na. Zo arresteert hij Dries Riphagen

niet, omdat hij degene is die hem heeft benaderd om een deal te sluiten. Via zijn oude Amsterdamse maten Harry Rond en Joop Out, komt Dries Riphagen in contact met Jan Schouw. Joop Out is niet overgeleverd aan de autoriteiten, maar heeft een vorm van huisarrest gekregen, zolang hij met de opsporingsdienst van Sanders meewerkt. In ruil voor informatie zal Riphagen voorlopig niet worden uitgeleverd aan de officiële opsporingsinstantie en wordt hij eveneens onder huisarrest gesteld.
Hij komt terecht bij rechercheur en oud-illegaal Frits Kerkhoven op de Zuider Amstellaan in Amsterdam. Dries Riphagens taak is informatie verschaffen over andere collaborateurs en het helpen met het ontrafelen van de Duitse inlichtingennetwerken in Nederland. Hij wordt in deze periode als privé-arrestant van Sanders volledig afgeschermd van andere opsporingsdiensten. Het is ook niet verwonderlijk dat Riphagen in februari 1946 ontsnapt uit het huis van Kerkhoven. Gespeculeerd wordt dat hij ontsnapte met behulp van Frits Kerkhovens bedrijfje, De Luxe Taxi Onderneming, dat onder andere ook gespecialiseerd is in uitvaartdiensten. Volgens dezelfde geruchten wordt Dries Riphagen in een lijkwagen, in een doodskist, de Nederlandse grens overgezet. Daar wordt hij opgewacht door zijn maten uit de Amsterdamse onderwereld die hem vervolgens door België en Frankrijk loodsen.
Wanneer ze de Spaanse grens hebben bereikt, laten ze een groepsfoto maken. Naast Dries Riphagen staat Toon Kuijper, Piet Herculeins en Willem Okkelenburg. Joop Out wordt uiteindelijk opgepakt en in het Huis van Bewaring geplaatst. Riphagen wordt een paar maanden later gesignaleerd met de bunkerbouwer Van Vuuren en in mei 1946 wordt Dries Riphagen in Huesca aangehouden, omdat hij niet over geldige verblijfspapieren beschikt. Hij wordt opgesloten in de provinciale gevangenis van Huesca, waar hij na bemiddeling van de jezuïetenpater Juan Terradas van het Instituut Christus Koning, op borg vrijkomt, op voorwaarde dat hij zijn papieren in orde maakt.
Daarmee talmt Dries Riphagen niet te lang en hij bemachtigt uiteindelijk een Nansenpaspoort. Tegen de tijd dat de Nederlandse Justitie op de hoogte is gesteld van Riphagens verblijf – hij woont inmiddels in Madrid – neemt hij samen met Jan van 't Hof op 21 maart 1948 een Iberia-vlucht naar Argentinië. In Argentinië heeft de ambassadeur F.C.A. Baron van Pallandt in Buenos Aires opnieuw uitleveringspapieren opgesteld. Riphagen kan echter niet worden uitgeleverd, omdat hij alleen op grond van verouderde delicten als autodiefstal en roofoverval berecht kan worden. Maar ook hiervoor is de bewijslast te klein, zodat Riphagen ontslagen wordt van vervolging.
In het extreemrechtse blad La Razòn van 21 mei 1951 staat dat het Hooggerechtshof heeft bepaald dat de ten laste gelegde: Delitos de robo y defraudaciòn, is verjaard. Deze publieke kwijtschelding heeft Dries Riphagen te danken aan zijn relaties met een vooraanstaand lid van het Argentijnse Hooggerechtshof, Rodolfo Valenzuela, de particuliere secretaris van president

Juan Perón. Ook met Perón en zijn vrouw Evita onderhoudt Dries Riphagen langdurige contacten die hij tot zijn dood zal behouden.
Intussen heeft Dries Riphagen zich gevestigd in Buenos Aires, in de wijk Belgrano, en runt daar een fotopersbureau. Hij ontplooit zich verder in de geheime diensten van Perón en organiseert bokswedstrijden in het Luna Park, voor zijn oude vriend Jan Olij.
Na de Revolucion Libertadora van 1955 zwerft Dries Riphagen in Europa rond, voornamelijk in Spanje, Zwitserland en Duitsland. Hij omringt zich graag met welgestelde dames die in zijn levensonderhoud kunnen voorzien. Uit het Nansenpaspoort van Riphagen, dat is ingenomen door de Nederlandse ambassadeur in Argentinië, blijkt dat het laatste Spaanse adres van Dries Riphagen in Madrid de Calle Padilla 4, 2da Puerta á la derecha, is, waar hij als kostganger inwoont bij een hospita genaamd Alicia Lopèz Garcia.
Uiteindelijk sterft Dries Riphagen in 1973 in Montreux aan kanker. In vrijheid.

Drievoudige moord in Kekerdom

De 50-jarige René van de Wijdeven (rechts) en de 47-jarige Inge Kee (links) uit Millingen worden op zondag 9 september 2012 dood gevonden in het huis van de eveneens overleden 59-jarige rechercheur Jan Petter in het plaatsje

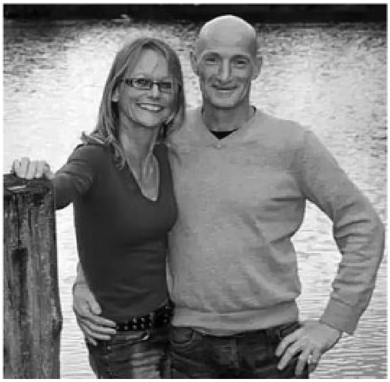

Kekerdom. Dat de politieman van het korps Gelderland-Zuid zijn dienstpistool in huis heeft is opmerkelijk, want hij zit al maanden thuis vanwege een knieoperatie. Het is gebruikelijk dat politiemensen hun wapen dan op het bureau achterlaten in een kluisje. Alleen in bijzondere gevallen wordt toestemming gegeven om het wapen mee naar huis te nemen. Deze toestemming is aan Petter niet gegeven. Inge Kee heeft, samen met haar nieuwe vriend Van de Wijdeven, het huis in Millingen gehuurd van een andere medewerker van het korps Gelderland-Zuid. Op de zolder van zowel het huis in Millingen als het huis waar de drie doden worden gevonden, is een hennepkwekerij aanwezig. Of de verhuurder van het huis in Millingen weet van de hennepkwekerij is onduidelijk, maar beide hennepkwekerijen zijn ontmanteld.
Met name René van de Wijdeven heeft een duister verleden. Hij zat onder meer een jarenlange celstraf uit voor fraude en is eerder opgepakt voor het bezit van een handelsvoorraadje cocaïne en xtc. Hij moest nog voor de rechter verschijnen voor faillissementsfraude en valsheid in geschrifte. Een

onafgerond faillissement van zijn bedrijf Eindhovense Betonbouw B.V. liep gierend uit de klauwen. Uit een verslag van een maand voor zijn dood blijkt dat hij een schuld had van meer dan zeven ton.
Samen met Inge Kee, die jarenlang een sportschool in Veghel had, woonde Van de Wijdeven in Rosmalen. Het stel veroorzaakte overlast, betaalde de huur niet en wordt uiteindelijk uit huis gezet door de eigenaar. Er wordt beweerd dat Jan Petter ernstig werd bedreigd – wellicht door Van de Wijdeven.
De rol van Inge Kee is in dit drama niet helemaal duidelijk. Vijf jaar voor haar dood is ze gescheiden van haar man omdat ze een verhouding krijgt met Van de Wijdeven. Inge die tot 2009 oprichter en eigenaar was van Sporttrend, een centrum voor beweging en gezondheid in Nijmegen, is waarschijnlijk in het milieu terechtgekomen door haar relatie met Van de Wijdeven. Van slimme sport- en zakenvrouw is ze afgegleden en meegezogen in het wereldje waar je maar beter buiten kunt blijven.
De Telegraaf heeft vervolgens een opmerkelijke scoop. Strafrechtadvocaat Rob Meerman heeft van 1967-1993 gewerkt als rechercheur bij de Amsterdamse gemeentepolitie bij de specialistische afdelingen, de Narcoticabrigade, de Moordbrigade, de Criminele Inlichtingendienst en Infiltratie, in de tijd dat er nog pseudokoopteams werden ingezet om te infiltreren in met name het drugs- en wapenmilieu. Hij vertelt dat de omgekomen Jan Petter een van zijn beste undercoveragenten was.
Ook misdaadverslaggever John van den Heuvel geeft hoog op over zijn oud-collega Jan Petter. Al snel komt de politie na forensisch onderzoek tot de conclusie dat Petter de twee heeft vermoord en daarna zichzelf van het leven heeft beroofd. Op vrijdag 21 december 2012 meldt het Openbaar Ministerie dat in het huis van politiechef Jan Petter 186 xtc-pillen, amfetamine en een hoeveelheid van de partydrug GHB is gevonden. Petter vuurde acht schoten af en had verschillende oudere vuurwapens in huis.
Petter zou de moorden hebben gepleegd omdat hij ontevreden was over hoe de driehoeksverhouding met Inge en René zich ontwikkelde.

Drievoudige ripmoord in Helmond

Aan de Statenlaan 49, in de nieuwbouwwijk Brandevoort in Helmond, woont de 30-jarige Jurriaan Dehne, samen met zijn zwarte labrador Hokus. Dehne werkt als barman in diverse café's in Eindhoven. Zijn laatste werkgever is Café Basta aan het Stratumseind, maar Dehne is vooral bekend op het Stationsplein. Hij werkt daar bij Good Fellas, Toppers en Viva Le Berry. Dehne is een gezellige, beschaafde en attente jongen die voor iedereen klaar staat.
Op 26 februari 2003 krijgt Dehne bezoek van de 33-jarige Amar Fathi, een man van Marokkaanse afkomst die in Venlo woont, en de 28-jarige Ricardo

Selder uit Oosterhout. De mannen zijn wat gespannen, die avond hebben ze een deal, ze gaan 80.000 ecstasy-tabletten verkopen aan twee mannen uit Duitsland. Wanneer de 41-jarige Tsjetsjeen Ischa Magaev arriveert met Mehmet Alkan, een 32-jarige Duitser van Turkse afkomst, ontstaat er ruzie. De twee laatstgenoemde mannen hebben de opdracht met niet minder dan 200.000 pillen thuis te komen. Maar Dehne en zijn vrienden vertrouwen er niet op dat ze betaald worden en willen eerst geld zien voor de 80.000 pillen voordat ze de andere 120.000 pillen leveren.
Tijdens de ruzie verlaat de 32-jarige handlanger de woning, waarna de Tsjetsjeen Ischa Magaev begint te schieten en de drie mannen liquideert. Daarna loopt de schutter op zijn dooie gemak met de pillen naar de auto, stapt in en rijdt weg. Tegen zijn kompaan zegt hij dat hij de mannen heeft doodgeschoten en de pillen niet betaald heeft en vervolgens zet hij de autoradio aan. Hij weet niet dat een broer van Fathi plus twee kennissen van het drietal in de Statenlaan een oogje in het zeil houden tijdens de deal. Deze bodyguards kunnen echter het huis van Dehne niet vinden en staan in de verkeerde straat te wachten. Zij merken pas dat er iets mis is gegaan wanneer ze politiewagens in de buurt zien rijden.
Wanneer Dehne's vriendin Mirjam – met wie hij volgend jaar in Las Vegas wil trouwen en die hij een half jaar kent – hem probeert te bellen, neemt haar vriend de telefoon niet op. Ze vindt dat vreemd en ze gaat naar hem toe en ziet door de open voordeur een lichaam in de gang liggen. De achterbuurman komt net thuis en treft haar gillend en in paniek op straat aan. Samen gaan ze naar binnen en ook wordt er een slachtoffer gevonden op de bank. Een derde bevindt zich ook op de begane grond, hij leeft nog. Maar wanneer de gewaarschuwde politie arriveert, is ook dit slachtoffer overleden.
De politie zet 25 rechercheurs op deze moordzaak en de technische recherche zoekt minutieus naar sporen in de woning. Ze vinden in de woning van Dehne drugs ter waarde van ruim een miljoen euro. Die vondst en het feit dat de drie slachtoffers gedood zijn met een schot door het hoofd, doet de politie meteen vermoeden dat het om een afrekening gaat in het drugscircuit.
De broer van Fathi wordt voor de handel in de ecstasy-tabletten en zijn aandeel in de deal veroordeeld tot twee jaar gevangenisstraf. De twee andere bodyguards krijgen werkstraffen van 150 en 80 uur.
Op donderdag 11 december 2003 worden de Turkse man en Magaev vanuit Duitsland naar Nederland gebracht. In maart 2004 eist de officier van Justitie levenslange gevangenisstraf tegen de 38-jarige Ischa Magaev, een Tsjetsjeen uit Grosny die enkele jaren in Israël woont en de laatste jaren in Berlijn verblijft. Volgens Magaev is hem door zijn opdrachtgevers in Duitsland 30.000 euro beloofd als hij de mannen zou doodschieten. Eén van zijn opdrachtgevers wil met deze actie wraak nemen omdat hij nog een zaakje te vereffenen heeft in Nederland. Daarom hebben de twee handelaars ook vals

geld meegekregen om de ecstasy mee te betalen. Achteraf blijkt dat de slachtoffers niet de personen zijn met wie de opdrachtgevers problemen heeft. Dat blijkt een kennis van de drie te zijn.
Ischa Magaev wordt op 25 maart 2004 tot levenslange gevangenisstraf veroordeeld. Op 12 december 2006 wordt het vonnis in hoger beroep bevestigd. De 35-jarige Mehmet Alkan wordt in eerste instantie conform de eis, tot achttien jaar cel veroordeeld voor zijn aandeel in de uit de hand gelopen ripdeal. In hoger beroep krijgt hij ook een levenslange gevangenisstraf opgelegd.

Dritan Rexhepi

Dritan Rexhepi wordt in 1980 geboren in Vlore, een plaats in Albanië. Hij is een van de meest gezochte criminelen in Europa. Italië wil hem vervolgen wegens betrokkenheid bij internationale drugshandel. De Spaanse Justitie beschouwt hem als het brein van een zeer gewelddadige bende die banken en winkelcentra overvalt in Barcelona en omstreken. En alsof dat nog niet genoeg is, wil de procureur-generaal van Tirana ook een hartig woordje met hem spreken. Dritan Rexhepi wordt in eigen land namelijk vervolgd voor betrokkenheid bij een dubbele moord.

Op 27 augustus 1999 valt een gewapend commando binnen in een krantenwinkel in het Albanese stadje Kruje. In het winkeltje staat politieofficier Arben Kasmi op het punt om een pakje sigaretten te kopen. De schutters openen het vuur en Kasmi is op slag dood. Rami Bakiasi, de eigenaar van de winkel, raakt zwaargewond en bezwijkt korte tijd later aan zijn verwondingen. Het Albanese gerecht identificeert Dritan Rexhepi als een van de killers.
De dan 19-jarige Rexhepi heeft niks tegen de politieofficier, voor hem is het gewoon een betaalde opdracht als huurmoordenaar. Vrijwel onmiddellijk na zijn arrestatie ontsnapt hij uit het politiekantoor in Durres. Vervolgens horen we jaren niets meer van hem, tot hij op 31 maart 2008 in Amsterdam wordt gearresteerd op verzoek van de anti-maffiabrigade in Venetië, die Dritan Rexhepi verdenkt van betrokkenheid bij internationale drugshandel.
Nederland levert Dritan Rexhepi uit aan Italië. Hij zit een tijd in de gevangenis van Vogera, maar na drie jaar vindt Rexhepi het welletjes. Op 18 maart 2011, tijdens het dagelijkse luchten, maakt hij gebruik van de onoplettendheid van de cipiers: hij klimt over een muur en slaagt erin om te ontsnappen.
In juli 2011 wordt Dritan Rexhepi in Spanje weer gearresteerd voor het plegen van gewelddadige overvallen op banken en winkelcentra. De Spanjaarden

leveren Rexhepi uit aan België waar hij nog een celstraf van 5 jaar moet uitzitten. Het Albanese gerecht richt in augustus 2011 een verzoek tot overlevering aan de Belgische autoriteiten. De Albanezen zien eindelijk hun kans schoon om de beruchte copkiller te vervolgen voor de huurmoord in 1999.
Op 2 oktober 2011 ontsnapt Rexhepi echter weer, samen met een medegevangene op kinderlijk eenvoudige manier uit de gevangenis van Merksplas. Het is de zoveelste blamage want zo'n gevaarlijke crimineel hoort in de extra beveiligde gevangenis van Brugge opgesloten te zitten. Sindsdien is Interpol naar hem op zoek. In november 2013 laat de Britse politie weten dat Dritan Rexhepi zich mogelijk ophoudt in Engeland.

Duja Becirovic

Ljubinko Becirovic – bijnaam: Duja – (foto) komt in 1982 vanuit Duitsland ons land binnen en vestigt zich in Amsterdam. Hij krijgt de leiding over de

Joegoslavische georganiseerde misdaad in de hoofdstad. Voor zijn criminele activiteiten gebruikt hij als dekmantel het exportbedrijf Introkwant. Duja Becirovic is bevriend met Zjelko Ravlik, die leidinggeeft aan een van de grootste Joegoslavische bendes in Duitsland. Duja Becirovic houdt zich voornamelijk bezig met drugshandel.
In 1990 krijgt hij een conflict met Sam Klepper en John Mieremet over een partij drugs. In het voorjaar van 1990 wordt Duja Becirovic beschoten wanneer hij langs één van de cafés van Klepper en Mieremet rijdt. Het conflict escaleert daardoor en Becirovic heeft, samen met zijn rechterhand Sreten Jocic, bijnaam Jotsa, een gesprek met Etiënne Urka en Klaas Bruinsma, de baas van Klepper en Mieremet. Duja Becirovic legt Bruinsma tijdens dat gesprek een boete op van 1 miljoen gulden. Bruinsma wijst dit af en zegt dat beide partijen het zelf maar uit moeten vechten.
In oktober 1990 wordt Becirovic neergeschoten vanaf de straat wanneer hij voor het raam van zijn woning staat. Hij overlijdt drie weken later, op 27 oktober 1990. Hij is vermoedelijk vermoord door Klepper en Mieremet. Duja Becirovic wordt opgevolgd door zijn rechterhand Sreten Jocic, bijnaam Jotcha.

Dwight Saro

Dwigt Saro wordt in 1981 in Zoetermeer geboren en groeit op in een keurig gezin. Zijn ouders wonen in een moderne nieuwbouwwijk in Zoetermeer en

voeden hun kinderen goed op. De twee oudere zussen Daniëlle en Mireille hebben een goede band met Dwight Saro en ze corrigeren elkaar wanneer iets niet kan. De jongen werkt op de bloemenveiling en staat elke ochtend vroeg op. Daarna stort hij zich in de hectiek van een veiling, vol karren met bloemen die moeten worden versleept. Hij droomt van een leven waarin hij misschien wel eens wat wiet zou kunnen verkopen. Dat klinkt aantrekkelijker dan het eeuwige gesjouw met bossen snijbloemen.

Zijn zus Mireille legt onbewust het fatale contact dat hem in het criminele milieu doet belanden. Zij werkt in de gevangenis in Scheveningen, waar ze Fred Ros ontmoet, een knappe, atletische man. Hij is een ex-voetballer, wat men noemt een snelle jongen die pocht over zijn mooie auto's. Als kapper knipt Mireille zijn lange lokken en ze wordt verliefd op Fred. Wanneer hij op vrije voeten komt krijgt hun romance een vaste vorm. Ze ontmoeten elkaar geregeld, en hij huurt voor hen beiden de bruidssuite in hotel Van der Valk in Voorschoten.
Mireille praat honderduit en zo komen de gesprekken uit op haar broer Dwight. Fred wil hem wel ontmoeten, want hij heeft wel werk voor hem. Zo komen Dwight Saro en zijn vriend Remy Habes op een verkapt sollicitatiegesprek in een Japans restaurant. Ik kan een paar goede jongens best gebruiken, zegt Fred, die met zijn mooie zilvergrijze Mercedes ML een geslaagde vrije jongen lijkt. Softdrugs heeft hij niet voor hen, maar hij is wel bezig om een exclusief autobedrijf op te zetten ergens in Friesland. Dwight Saro ziet zichzelf al in zo'n dure bolide naar klanten rijden...
Enkele maanden later krijgt hij een telefoontje van Fred dat hij met Remy naar Leidschendam moet komen. Daar vertelt Fred dat hij iets anders voor hen heeft. Ze horen het op hun volgende afspraak. In Abcoude treffen ze elkaar opnieuw. Ze moeten in de auto stappen, waar Fred achter het stuur zit met naast zich de zo mogelijk nog beruchtere crimineel Jesse Remmers. Met zijn vieren gaan ze uit rijden.
Tijdens de rit krijgen ze te horen dat ze een man moeten vermoorden, en ze rijden direct maar even langs de locaties. Fred wijst de auto's aan van Thomas van der Bijl en zijn vriendin, vertelt Dwight Saro later. Ook gaat de rit langs zijn café, dat De Hallen heet. Dan begint Fred Ros hun doel te omschrijven: 'een vadsige man met een raar loopje en ongeveer mijn lengte'. Die moet opgeruimd worden en ze krijgen daar 75.000 euro voor. (Andere bronnen spreken van 60.000 euro.)

Op 20 april 2006 krijgt Thomas van der Bijl tijdens het stofzuigen van zijn café zeven kogels voor zijn kiezen. De sleutel tot de oplossing van de moord is een vingerafdruk die wordt aangetroffen op het vuurwapen dat de daders na de moord in het water hebben gegooid. Hierop wordt een vingerafdruk aangetroffen van crimineel Alex de Boer. Deze Alex vertelt aan de politie dat Fred Ros hem heeft gevraagd om Thomas van der Bijl te kieren en die heeft hem daarbij het bewuste wapen geleverd. (Hij had samen met de 47-jarige Nico Haaker, Thomas van der Bijl geobserveerd en vluchtroutes in kaart gebracht. Maar toen puntje bij paaltje kwam durfden ze de moord niet aan. Waarna Fred Ros zijn heil zocht bij amateurs Dwight Saro en Remy Habes) Tegen Fred Ros liggen er daardoor drie belastende verklaringen. Bij één van de moordenaars treft de technische recherche kruitsporen aan op een jas. Justitie gaat er vanuit dat Thomas van der Bijl dood moest omdat de Amsterdamse maffia hem het zwijgen wilde opleggen. Van der Bijl zou kroongetuige worden in het proces tegen Willem Holleeder.
Tijdens de rechtszaak in 2008 huilt Dwight Saro tranen met tuiten. “Ik kan anderen en mezelf niet meer recht in de ogen kijken,” snikt hij. “Bij het slapen en wakker worden denk ik eraan.” Hij zegt zich dood te schamen.
In oktober 2008 krijgen Dwight Saro en Remy Habes beiden 14,5 jaar cel aan hun broek voor de moord. Later wordt dat wegens getreuzel van de Hoge Raad 12,5 jaar voor Dwight Saro en 13,5 jaar voor Remy Habes

Eduard Boshuizen. De moord op

Donderdagavond 13 mei 2010 rond 23.00 uur krijgt de politie een melding binnen van de verontruste buurman van Eduard Boshuizen, die woont op de Vossenlaan in Nijmegen. De buurman hoort al enkele dagen geen levensteken

uit de woning naast hem. Surveillerende agenten gaan poolshoogte nemen bij de woning en treffen een dode man aan. Direct start de politie een grootschalig onderzoek.
De woning waar de man wordt aangetroffen wordt afgezet als plaats delict en in de nacht van donderdag op vrijdag vindt er forensisch onderzoek plaats. De PD-unit van de politiekorpsen Gelderland-Midden en Gelderland-Zuid staan sinds deze nacht bij de woning aan de Vossenlaan in Nijmegen. Vrijdagmiddag vindt er een buurtonderzoek plaats. Het onderzoeksteam weet in de vroege zondagochtend van 16 mei informatie in te winnen die ‘s middags leidt tot de aanhouding van een 44-jarige man en een 46-jarige vrouw uit Nijmegen op

verdenking van moord op de 65-jarige man. Op datzelfde moment wordt een 66-jarige man op verdenking van heling aangehouden. Uit sectie blijkt dat de heer Boshuizen, die zeer slechthorend is, door geweld om het leven is gekomen. Het lichaam van de 65-jarige man wordt maandagmiddag 17 mei vrijgegeven. De 66-jarige man, verdacht van heling, wordt verder verhoord en wordt op dinsdag 18 mei in vrijheid gesteld.
De twee verdachten van moord of doodslag worden voorgeleid bij de rechter-commissaris en diezelfde dinsdag 18 mei in bewaring gesteld. Deze twee verdachten worden voorgeleid voor de raadkamer van de rechtbank die voor beiden gevangenhouding bevelen. De 44-jarige man, gaat voor 90 dagen de gevangenhouding in en de 46-jarige vrouw voor 30 dagen.
De auto van het slachtoffer, die sinds donderdag is verdwenen, wordt enkele dagen later teruggevonden. In het belang van het onderzoek kan er over het aantreffen van de auto verder geen mededelingen worden gedaan.
Het rechercheteam dat onderzoek doet naar de omgebrachte man, zendt voor nader onderzoek sporen uit het forensisch onderzoek naar het Nederlands Forensisch Instituut (NFI). Aanvullend aan het al verrichtte buurtonderzoek in de Vossenlaan, heeft het rechercheteam woensdag nog buurtonderzoek verricht in de Dromedarisstraat en aan de Hazekampseweg in Nijmegen.
Op 20 april 2011, bijna een jaar later na de moord op Boshuizen, bekennen de Nijmeegse man en vrouw, inmiddels respectievelijk 45 en 47 jaar oud, voor de rechtbank in Arnhem hun betrokkenheid bij de moord op de 65-jarige man uit Nijmegen. Het motief voor de moord lijkt aan de ene kant jaloezie, omdat de vrouw op sadomasochistische sex met het slachtoffer aanstuurde. Waarschijnlijker is dat afpersing het motief is.
Op 26 juni 2011 doet de rechtbank in Arnhem uitspraak. Ze acht bewezen dat de verdachten in de nacht van 12 op 13 mei 2010 in Nijmegen het latere slachtoffer twee keer in zijn woning hebben bezocht. De eerste keer hebben zij de bedoeling om de auto van het slachtoffer weg te nemen. In de woning doen de twee medicijnen in het bier van het slachtoffer. Wanneer het slachtoffer naar boven gaat om te slapen, nemen de man en de vrouw de auto van het slachtoffer weg en verruilen die bij een drugsdealer voor cocaïne. Later in de nacht gaan de man en de vrouw terug naar de woning van het slachtoffer. De vrouw bindt de handen van het slachtoffer, dat nog boven op zijn bed ligt, aan elkaar vast. Vervolgens slepen de man en de vrouw het slachtoffer naar de badkamer en gooien die in een met water gevuld bad. Daar duwt de man het hoofd van het slachtoffer onder water en gaat de vrouw op het slachtoffer zitten om hem onder water te houden. Uiteindelijk steekt de man een mes in zijn hart.
De rechtbank is van oordeel dat de handelingen van de man en de vrouw die voorafgaan aan het steken van het slachtoffer gericht waren op de dood van de verdachte. Daarom acht de rechtbank bewezen dat de man en de vrouw met

voorbedachte raad hebben gehandeld en ook dat zij het slachtoffer met opzet hebben gedood. De rechtbank gaat derhalve niet mee in het verzoek van beide advocaten om hun cliënten vrij te spreken. Verder heeft de rechtbank bewezen geacht dat de vrouw op 13 mei 2010 een huisgenoot met een mes of een vork in zijn schouder heeft gestoken.
De rechtbank legt aan beide verdachten een gevangenisstraf op voor de duur van negen jaar, met aftrek van de tijd die zij in verzekering en in voorarrest hebben doorgebracht. Daarnaast legt de rechtbank aan beide verdachten de maatregel van terbeschikkingstelling op. Omdat voor beide daders een behandeling geadviseerd is, beveelt de rechtbank ook dat zij van overheidswege zullen worden verpleegd.

Eef Hoos
Evert Hendrik Hoos – roepnaam: Eef Hoos (foto), bijnaam De Haagse Al Capone – wordt in 1946 geboren in Den Haag. Wanneer hij 17 jaar is gaat hij voor het eerst de gevangenis in. Hoos staat onder meer aan het hoofd van het

beruchte Scheveningse incassobureau Toetanchamon. Dit bureau houdt er agressieve en gewelddadige methoden op na om schuldenaren tot betalen te dwingen. De medewerkers zijn verantwoordelijk voor een reeks brandstichtingen en aanslagen eind jaren ’80 in Den Haag en omstreken.
Na negatieve berichten over Toetanchamon in de Haagsche Courant, ontploft een autobom bij de uitgever, Sijthoff Pers.
Wanneer het incassobureau een vergunning wordt onthouden volgen meerdere aanslagen, onder meer op een politiebureau en een kantoor van de Sociale Dienst. Nieuwe bedrijfsplannen van Eef Hoos worden tegengehouden door Adri Duivesteijn, de wethouder in Den Haag. Hij verhindert dat Eef Hoos een gigantische molen kan bouwen in het havengebied, een toeristische attractie die Eef Hoos zelf omschrijft als het achtste wereldwonder.
Op Duivesteijn wordt in januari 1989 een aanslag gepleegd, via een op zijn kantoor afgegeven tafellamp waarin in de voet een explosief is verborgen. De bom, die door een mechanisch mankement niet afgaat, kan daarna onschadelijk worden gemaakt. Eef Hoos blijft altijd ontkennen dat hij iets met de aanslagen te maken heeft, maar belandt wel in de gevangenis.
In totaal brengt Eef Hoos veertien jaar achter tralies door. Na zijn gevangenschap werpt Hoos zich op als belangenbehartiger van gedetineerden en ex-gedetineerden. Hij geeft het blad ‘The mis-Take uit’, dat in de gevangenissen wordt verspreid, en hij is grondlegger van de stichting Themis, een organisatie voor ex-gedetineerden.

In 1999 wordt er op het kantoor van Themis in Almere een bomaanslag gepleegd. Het gebouw gaat in vlammen op. De dader, een ex-werknemer van Themis, verklaart voor de rechtbank dat hij de aanslag heeft gepleegd in opdracht van Eef Hoos zelf. Die wil het pand herbouwen en een opvang voor oud-bajesklanten opstarten. Om dat te voorkomen koopt één der omwonenden het pand op. Hoos besluit daarop om zich met zijn stichting te vestigen aan industrieterrein De Vaart.
Nadat ook deze plannen niet doorgaan vertrekt Eef Hoos naar de Algarve in Portugal, waar hij een kast van een huis heeft met een zwembad van dertig meter, een tennisbaan en een visvijver.
In september 2007 duikt zijn naam op in het onderzoek naar het meisje Madeleine McCann. Het dierencrematorium dat Eef Hoos in Portugal bezit wordt doorzocht door de politie. Het crematorium Creon Starlight ligt op 50 kilometer afstand van Praia da Luz. Het Britse meisje Maddy verdween daar op 3 mei 2007. Hoos ontkent contact te hebben gehad met de McCanns en zegt ze ook niet te kennen.
Volgens verschillende berichten is Eef Hoos aan lagerwal geraakt. In 2012 zou hij last hebben van suikerziekte. Bange verpleegsters in Almere bellen de politie als ze vernemen wat voor enge patiënt ze onder hun hoede hebben.

Eric Jan Quakkelsteijn

Eric Jan Quakkelsteijn (foto) is volgens de Volkskrant de gevaarlijkste crimineel van Nederland. Hij wordt in 1971 in Hoek van Holland geboren en

brengt daar en in Vlaardingen zijn jeugdjaren door. Eric Jan Quakkelsteijn is berucht vanwege zeer gewelddadige overvallen. Door middel van explosieven, die hij tot ontploffing brengt, verschaft hij zich toegang tot de grenswisselkantoren die hij vervolgens berooft. Gebruikmakend van de enorme paniek en verwarring die dit alles veroorzaakt, verschaft hij zich met behulp van een semi-automatisch vuurwapen een vluchtweg. Hij gaat hierbij steeds professioneel en zeer gewelddadig te werk.
In 1997 overvalt Eric Jan Quakkelsteijn het grenswisselkantoor in Maastricht, hierbij vallen vier gewonden. Het Station in Hoek van Holland Haven is in 1998 aan de beurt, hierbij vallen acht lichtgewonden. Het Station Rotterdam Centraal vervolgens in 1999, hierbij valt een gewonde tijdens een schotenwisseling met de politie. Opgepakt en in hoger beroep wordt Eric Jan Quakkelsteijn door het gerechtshof van Den Haag veroordeeld tot veertien jaar gevangenisstraf.

In december 2001 weet Eric Jan Quakkelsteijn via een grote ontluchtingskoker uit het Rotterdamse huis van bewaring De Schie te ontsnappen. Omdat hij door het landelijk parket beschouwd wordt als de meest vuurgevaarlijke crimineel van Nederland, worden zijn naam en foto vrijgegeven na zijn ontsnapping.
In 2007 wordt Eric Jan Quakkelsteijn in Arnhem bij toeval gearresteerd, nadat hij op het stelen van kleding is betrapt. In april 2009 maakt Justitie bekend dat Quakkelsteijn van plan was aanslagen te gaan plegen. Justitie maakt dat op uit de grote hoeveelheden grondstoffen, hulpmiddelen voor explosieven, kaarten en beeldmateriaal die in zijn woning aan de Boelstraat in Rotterdam worden gevonden. Verder zou Eric Jan Quakkelsteijn een tiental poederbrieven hebben gestuurd, naar onder andere de AIVD en de Shell.
In april 2010 staat Eric Jan Quakkelsteijn terecht in een regiezitting voor het gerechtshof Den Haag, dat uit veiligheidsoverwegingen zitting houdt in de Bunker van Amsterdam-Osdorp. De rechtbank Rotterdam legt hem op 12 april 2010 twaalf jaar cel op voor onder meer het voorbereiden van terroristische aanslagen op doelen in het Botlekgebied. Quakkelsteijn is nu voor lange tijd opgeborgen in de extra beveiligde gevangenis in Vught.
In mei 2011 is Eric Jan Quakkelsteijn betrokken bij een spraakmakend incident in de EBI in Vught. Medegedetineerde Mohammed Bouyeri gaat huurmoordenaar Jesse Remmers te lijf. De moordenaar van Theo van Gogh jaagt Remmers schoppend en slaand over de luchtplaats. Mohammed Bouyeri kan een paar minuten zijn gang gaan, totdat de cipiers Eric Jan Quakkelsteijn loslaten in de 'arena'. Eric Jan Quakkelsteijn komt vervolgens succesvol tussenbeide. Eerst weigert Jesse Remmers een klacht in te dienen tegen Bouyeri Een half jaar later besluit hij dat wel te doen.
In oktober 2012 wordt Eric Jan Quakkelsteijn veroordeeld tot 'slechts' 10,5 jaar. Een meevaller, aangezien Justitie zestien jaar cel had geëist voor het voorbereiden van aanslagen.
In juni 2013 adviseert de de beroepscommissie van de Raad voor de Strafrechtstoepassing en Jeugdbescherming dat Eric Jan Quakkelsteijn en Jesse Remmers naar een gevangenis met een lichter strafregime moeten worden overgeplaatst. Justitie wil de twee in de EBI houden.

Ernst Jan Steur
Ernst Jansen Steur is een neuroloog die vanaf de jaren negentig in het Medisch Spectrum Twente werkt. Sinds 1992 stelt de aan medicijnen verslaafde arts in het ziekenhuis jarenlang opzettelijk verkeerde diagnoses van ziektes als Alzheimer, MS en Parkinson.
Deze opzettelijke verkeerde diagnoses hebben naast veel fysiek en psychisch leed ook tragische gevolgen. Door een verkeerde diagnose van Ernst Jansen Steur raakt een patiënt zo in de war dat deze zelfmoord pleegt. Een ander

slachtoffer is de 61-jarige Freddy de Haan. De man krijgt in maart 2003 van de neuroloog te horen dat hij een zeer agressieve vorm van Alzheimer heeft. De neuroloog laat De Haan foto's zien waaruit blijkt dat zijn hersenen

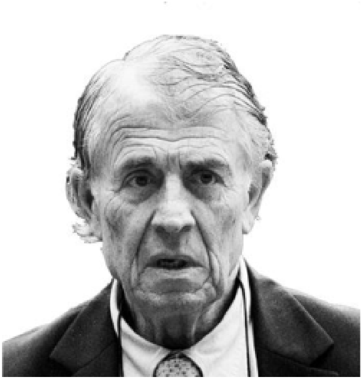

langzaam aan het verschrompelen zijn door de Alzheimer. Achteraf blijken dat dit foto's zijn van heel iemand anders, vertelt De Haan. Na deze diagnose verkoopt hij zijn huis en gaat met zijn gezin in een aangepast huis wonen, zodat zijn vrouw hem in de toekomst thuis kan blijven verzorgen. De Haan raakt depressief en krijgt zelfmoordneigingen. In mei 2005 gaat hij voor een second opinion naar het VU medisch centrum in Amsterdam. Daar blijkt dat hij helemaal niet aan Alzheimer lijdt, maar dat hij een lichte vorm van epilepsie heeft. Hij krijgt daarvoor medicijnen en heeft sindsdien geen klachten meer. De Haan is slechts een van de vele slachtoffers die neuroloog Ernst Jansen Steur maakt. De ene aanklacht is nog schrikbarender dan de andere. Zo zou de arts bij twee patiënten onterecht hersenweefsel weg hebben gehaald. 12,5 kubieke centimeter werd bij een van de patiënten weggesneden om vast te stellen of zij aan dementie leed. Zij bleek achteraf helemaal niets te mankeren. In 2004 krijgt Ernst Jansen Steur ontslag na de diefstal van verdovende middelen voor persoonlijk gebruik, ook wordt hij verdacht van valsheid in geschrifte. Jansen Steur wordt door het OM verdacht van het opzettelijk benadelen van de gezondheid van zijn patiënten en het in een hulpeloze toestand brengen van mensen die hulp nodig hebben. Het OM besluit dat 9 van de 24 aangiften tegen de malafide neuroloog sterk genoeg zijn om te worden meegenomen in de rechtszaak tegen de arts. Ze geeft aan dat niet eerder dan eind 2013 de zaak voor de rechter kan komen omdat de slachtoffers nog moetn meewerken aan een onderzoek van naar hun mening de meest complexe en omvangrijkste medische zaak tot nu toe in Nederland.

Errol Kabak (1967-1998)

Errol Kabak, ook wel 'Erol', is een Turk van geboorte, hij woont in Amsterdam waar hij al op jonge leeftijd in aanraking komt met criminaliteit. Hij wil als leider van de Monksbende macht, prestige en geld binnenhalen. Als hij zestien jaar is pleegt hij al overvallen op winkels en inbraken.

In 1988 wordt Errol Kabak veroordeeld tot negen jaar gevangenisstraf wegens 41 gewelddadige overvallen in Amsterdam en omgeving. Hij zal daar maar twee jaar zitten, want hij breekt uit. In 1990 zaagt hij in de jeugdgevangenis van Zutphen de tralies door in de gemeenschappelijke ruimte. Errol Kabak

weet twee jaar uit handen van de politie te blijven. Een observatieteam van politie volgt Errol Kabak de avond van de 3de december 1992 tot het moment dat hij in zijn huis verdwijnt. Ze kunnen daar niet blijven posten, in het kader van de bezuiniging, tot de instap van het arrestatieteam.

Op de vroege ochtend van 4 december 1992 valt een arrestatieteam de woning van Errol Kabak binnen om hem aan te houden. Kabak is echter al op weg voor een overval later die ochtend. Hij berooft die dag samen met twee kompanen een bank in Utrecht. Op weg naar Amsterdam worden ze achtervolgd door de politie. Al schietende verschanst het drietal zich in hotel Residence in Vinkeveen en daarbij schiet de 25-jarige Errol Kabak, de 40-jarige brigadier I. Klaassen dood. Kabak wordt in eerste instantie veroordeeld tot 20 jaar, maar krijgt in hoger beroep levenslang. Kabak is er echter niet bij om dat vonnis aan te horen. Een maand voor de uitspraak van de rechtbank weet hij samen met vijf anderen uit de extra beveiligde strafinrichting De Geerhorst in Sittard te ontsnappen. In oktober 1993 wordt Errol Kabak nog wel gesignaleerd door de Amsterdamse politie tijdens de voetbalwedstrijd tussen Ajax en Besiktas. De politie wacht met het aanhouden van de vuurwapengevaarlijke crimineel tot na de wedstrijd. Maar ook dit keer is de vogel gevlogen. Hij weet tussen de duizenden supporters het stadion uit te komen.
Errol Kabak weet precies vijf jaar uit handen van de Nederlandse Justitie te blijven en wordt pas in december 1997 gearresteerd. Dat is in Turkije, waar hij onder een schuilnaam door het leven gaat. Een verzoek om uitlevering heeft weinig zin omdat Turkije geen ingezetenen uitlevert. Wel probeert Justitie te bereiken dat Kabak zijn levenslange straf zal uitzitten in Turkije. In 1998 wordt Errol Kabak in voorarrest opgesloten in de Bayrampara-gevangenis in Istanbul. Hij wordt verdacht van het smokkelen van duizend kilo hasjiesj en tweehonderd kilo heroïne. Nadat de zaak is behandeld in de rechtbank keert Kabak terug in de gevangenis. Daar krijgt hij een woordenwisseling met een gevangene met wie hij al enige tijd ruzie heeft. De gevangene blijkt een vuurwapen bij zich te hebben, waarmee hij Kabak doodschiet.

Etiënne Urka
Etiënne Lambertus Maria Urka – bijnaam De Generaal – wordt geboren op 4 augustus 1954 in Paramaribo. Hij komt in 1956 met zijn ouders naar Nederland. In de jaren 60 is hij lid van jeugdbendes en op zijn 14de komt hij al terecht in een Amsterdamse jeugdgevangenis.

Etiënne Urka pleegt op 5 november 1974, hij is dan net 18, een ripdeal in

Etiënne Urka pleegt op 5 november 1974, hij is dan net 18, een ripdeal in Zwolle. Hij steelt een pond hasjiesj van een lokale handelaar die hij ook nog in het been schiet. Op 14 januari 1975 jaagt Urka een dienstplichtig militair de dood in. Op basis van getuigenverklaringen wordt hij een dag later gearresteerd. Hij bekent de dodelijke achtervolging van de militair, een aantal ripdeals, inbraken, een verkrachting en het schieten op koeien. Etiënne Urka wordt veroordeeld tot 5 jaar cel en TBR. In 1975 heeft de RMS van de Zuid-Molukkers het plan om Koningin Juliana te gijzelen en paleis Soestdijk te bezetten. De actie, die gepland staat voor april, mislukt omdat de BVD op het laatste moment wordt getipt. Etiënne Urka, die in die tijd met de Zuid-Molukkers optrekt, bekent later tegenover journalist Geertjan Lassche dat hij vanuit de gevangenis de BVD inlicht over de naderende RMS-actie.

Zowel in april 1977 als in september 1978 ontsnapt U. uit de TBR-kliniek in Utrecht. Hij wordt beide keren weer aangehouden na achtervolgingen en schietpartijen met de politie. Aan het begin van de jaren 80 komt Etiënne Urka weer op vrije voeten. Op 21 maart 1982 krijgt hij in Amsterdam ruzie met twee Hells Angels. Hij schiet een Angel in de heup. Etiënne Urka wordt drie maanden later gearresteerd door een zwaarbewapend team van de politie. Op 30 september 1982 wordt Etiënne Urka op 28-jarige leeftijd door drie Hells Angels aangevallen in het Paleis van Justitie in Amsterdam. De drie Hells Angels zijn als getuigen van de schietpartij in maart aanwezig in de rechtszaak. Op het moment dat zij Etiënne Urka zien, gaan ze hem te lijf. Gevolgd door zijn belagers vlucht Urka naar een andere kamer. Parketwachten maken daarna een einde aan de vechtpartij. De Hells Angels worden daarna gefouilleerd, waarbij enkele messen worden gevonden.

Etiënne Urka wordt tot 2,5 jaar cel veroordeeld. Wanneer hij aan het begin van 1984 vrijkomt, sluit hij zich aan bij de organisatie van Klaas Bruinsma. Eerst als lijfwacht, maar hij klimt al snel op tot de rechterhand van Bruinsma. Na de dood van Bruinsma in 1991 neemt o.a. Etiënne Urka de organisatie over en reorganiseert die grondig. In 1992 heeft Etiënne Urka regelmatig overleg met Henk Orlando Rommy over het drugstransport met de Brittannia Gazelle. Halverwege de jaren 90 begint het KTR het Radaronderzoek naar Urka.

Men verdenkt hem van internationale hasjhandel, omvangrijke belastingfraude en het leidinggeven aan een criminele organisatie.

Aan het Radaronderzoek is het Sonaronderzoek gekoppeld. In dit onderzoek stuiten financiële rechercheurs op een omvangrijke witwasoperatie waarbij ook Sam Klepper en John Mieremet betrokken zijn.

Ook enkele kopstukken uit de Amsterdamse taxiwereld zijn betrokken bij deze witwasoperatie.
Op 1 december 1996 wordt Etiënne Urka in Parijs gearresteerd.
Hij woont daar in een appartement dat op naam staat van een bedrijf van Charles Geerts.
Hij wordt er in de jaren 90 van verdacht dat hij zakendoet met de IRA. In april 1997 wordt Urka uitgeleverd aan Nederland.
Daar begint op 2 juli 1997 het proces tegen hem. Etiënne Urka wordt aangeklaagd voor drugshandel, belastingfraude en voor deelname aan een criminele organisatie. Op 7 november 1997 wordt het Openbaar Ministerie grotendeels niet ontvankelijk verklaard en kan Urka niet meer vervolgd worden voor drugshandel.
Op 18 december wordt tegen hem 7,5 jaar cel geëist. De rechter veroordeelt hem een maand later tot 6 jaar cel.
Etiënne Urka gaat in hoger beroep. Op 28 oktober 1998 wordt Urka vrijgelaten, omdat de rechtbank verwacht dat zijn straf lager zal uitvallen dan de totale tijd aan voorarrest.
Op 29 maart 1999 wordt hij ook in hoger beroep vrijgesproken voor drugshandel en veroordeeld tot 1,5 jaar cel voor belastingfraude.
Op 9 april 1999 komt er officieel een eind aan de zaak tegen Urka Een jaar later besluit de Hoge Raad dat U. ruim 6 miljoen gulden moet betalen aan de belastingdienst.
Urka trekt rond de millenniumwisseling naar Antwerpen. Hij woont daar in een peperduur herenhuis in de Van Schoonbekestraat.
In deze Belgische stad zet Etiënne Urka zijn drugshandeltje rustig voort.
De belasting en Justitie jagen op hem, ze plaatsen zelfs advertenties in de kranten om de verblijfplaats van Urka te achterhalen. In 2005 worden Etiënne Urka en Ferry de Kok als getuigen gehoord in het proces tegen Mink Kok.
“Die zaak waar jullie mee bezig zijn, daar zijn jullie eigen mensen bij betrokken,” zegt Urka tegen zijn ondervragers wanneer hij de verhoorruimte verlaat.

Evert Hingst
Evert Constantijn Hingst wordt op 22 maart 1969 in Amsterdam geboren als Evert Constantijn Drijber. Hij is de jongste zoon van de drie kinderen van tandarts Sipco Drijber en Lili Hingst. Na de scheiding van zijn ouders in 1974 neemt Evert Hingst de achternaam van zijn moeder aan. Evert Hingst studeert Nederlands recht aan de Universiteit Utrecht en de Universiteit van Amsterdam. Tijdens zijn studie werkt hij twee jaar als vrijwilliger bij de Belastingwinkel en krijgt daar contact met Mink Kok Hij studeert in 1998 af in belastingrecht.

Via Mink Kok gaat hij bij het Amsterdamse kantoor Toenbreker Advocaten werken. Na enkele jaren doet Evert Hingst veel zaken voor criminelen. Zijn cliënten zijn o.a.: Sam Klepper, John Mieremet, Stanley Hillis, Magdi en Mounir Barsoum, Jan Femer en Jaap van der Heijden, die een motorvriend van hem is.
In 2002 wordt John Mieremet op de Keizersgracht beschoten, voor het kantoor van Toenbreker Advocaten. Mieremet kondigt aan wraak te nemen. "Degenen die krokodillentranen huilden toen ik was neergeschoten, kunnen hun borst natmaken." In een interview in De Telegraaf beschuldigt hij Evert Hingst ervan hem met een smoesje naar het kantoor te hebben gelokt, en hij zou na afloop van het gesprek de buitendeur wel erg snel op slot hebben gedraaid.

Op 21 september 2004 valt de politie op verdenking van witwaspraktijken het kantoor van Evert Hingst binnen, evenals zijn woningen in Amsterdam en Vinkeveen. Op 9 december wordt hij aangehouden en weer vrijgelaten. Op 25 april 2005 wordt hij opnieuw aangehouden, ditmaal op verdenking van witwassen, valsheid in geschrifte en illegaal wapenbezit. In zijn kluis worden drie vuurwapens aangetroffen, die volgens Evert Hingst eigendom zijn van Mink Kok, en een stelletje valse rijbewijzen en paspoorten met de foto van Mink Kok erop.
Evert Hingst laat zich op 1 juli 2005 vrijwillig van het advocatentableau schrappen, mogelijk naar aanleiding van de verdenkingen van witwaspraktijken. Hingst heeft veel zaken met criminelen gedaan en wegens zijn criminele contacten probeert de Criminele Inlichtingen Eenheid hem te ronselen als informant. Hij weigert dit, waarna de CIE dreigt hem onderuit te halen.
Evert Hingst wordt op 31 oktober 2005 om kwart over zes 's avonds geliquideerd in de Gerrit van der Veenstraat te Amsterdam Oud-Zuid. Op het moment dat hij op zijn scooter wilde stappen wordt hij vanuit een groene Jeep Cherokee onder vuur genomen met een machinepistool. Evert Hingst wordt geraakt door twee kogels in het hoofd en twee in de buik. De dader of daders weten te ontkomen in de Jeep, die korte tijd later uitgebrand wordt aangetroffen op de Stadionkade. Er zijn ten tijde van de schoten vanwege Halloween veel kinderen op straat.
Arthur Toenbreker laat na de moord op Evert Hingst weten dat John Mieremet in 2002 zelf Hingst zou hebben gebeld voor een afspraak. De voordeur van het kantoor zou al meer dan tien jaar op slot worden gedraaid

nadat een cliënt uitgeleide is gedaan, dit om insluipers te voorkomen.
Mieremet verklaart daarop dat Hingst nu ligt waar hij thuishoort: tussen de vuilniszakken. Twee dagen na de moord op Evert Hingst wordt Mieremet zelf in Thailand door twee onbekenden vermoord.
Mink Kok wordt er een tijd van verdacht iets met de moord op Hingst te maken te hebben, maar er valt niets te bewijzen.

Evert Sijahailatua

Ephriam Christiaan Sijahailatua – roepnaam: Evert – is een van oorsprong Molukse Nederlander die op 17 december 1980 wordt geboren.

Op 25 maart 2009 vindt men in de duinen bij Hoek van Holland het lichaam van Onno Kuut. Op zijn rug zijn grote Chinese karakters getatoeëerd, die 'Wees daadkrachtig' betekenen. De moord op Kuut staat vermoedelijk in verband met de liquidatie van Boneka Belserang en Yassin Chakor, een maand eerder. (Chakor was een bekende van Kuut en zij hadden die dag vermoedelijk een afspraak met elkaar.)

Evert Sijahailatua slaat in de periode hierna min of meer op de vlucht, gedraagt zich paranoïde en verblijft op verschillende adressen.

In augustus 2009 wordt geprobeerd de 34-jarige Surinaamse crimineel Marlon Dalfour te liquideren, deze wordt in de buurt van zijn woning in Amsterdam-West vanuit een auto meermalen beschoten. Dalfour raakt zwaargewond door tien kogels, maar weet terug te schieten met zijn automatische Glock. Er wordt dan gespeculeerd dat hij Evert Sijahailatua daarbij dodelijk heeft geraakt en dat diens lijk ergens door zijn bendeleden is gedumpt. Een dag na de moordpoging arresteert de politie drie verdachten. Deze blijken allen dezelfde tatoeage op hun rug te hebben als Kuut. Deze tatoeages zijn het kenmerk van een groep die zich toelegt op het plegen van huurmoorden. Ook Evert Sijahailatua wordt ervan verdacht dat hij tot die groep behoort en ook hij heeft die tatoeage op zijn rug.
Sinds de moordaanslag op Marlon Dalfour is spoorloos. Volgens het Openbaar Ministerie opereerde de groep vanuit een woning in Amstelveen. Daar worden na hun arrestaties een hoeveelheid automatische vuurwapens, waaronder Glocks en Heckler & Kochs, en munitie gevonden. Ook worden er handgranaten, zoals de M-75 en kogelwerende vesten aangetroffen. Maar ook mobiele telefoons waaruit blijkt dat de verdachten mogelijk verantwoordelijk zijn voor de liquidatiepoging op Marlon Dalfour Tevens worden er foto's in beslag genomen van Marlon Dalfour die vermoedelijk door de verdachten gemaakt zijn tijdens hun observaties van het slachtoffer.

Officier van Justitie Sabine Tammes, die belast is met de strafzaak tegen de vier verdachten, zit inmiddels niet langer op de zaak. De Officier van Justitie is volgens Justitie ernstig bedreigd door de groepering. Tijdens het onderzoek naar de bedreiging is een andere verdachte gearresteerd. Zijn kinderen zouden op school zitten bij de kinderen van de Officier van Justitie. Deze verdachte is na enkele dagen uit voorarrest ontslagen.
In januari 2011 maakt Opsporing Verzocht een item over de voortvluchtige Evert Sijahailatua Justitie looft 20.000 euro uit voor de oplossing van de moord op Onno Kuut.
In juli 2012 veroordeelt de rechtbank de vier Tattookiller tot straffen van 12 en 12,5 jaar. Henk Samola en de broers Brian Pijnen en Cor Pijnen draaien de cel in – hun maatje Evert Sijahailatua blijft voortvluchtig. In november 2012 loopt hij tegen de lamp in Brussel, een maand later leveren de Belgen hem uit aan Nederland.

Ferry Koch

Ferry Koch wordt in Amsterdam geboren. De corpulente Mokummer sleept een beetje met zijn been en heeft kleine pretoogjes. Hij lijkt in niets op een gevreesde crimineel. Dit volledig ten onrechte, want Ferry Koch is jarenlang de schrik van de onderwereld, de ripkoning, de creatieve bedenker van vele manieren om van de tegenpartij drugs afhandig te maken.

Dit doet hij of met grof geweld, of op een stiekeme manier. Ferry Koch kan het goed vinden met diverse Joegoslavische bendes, waaronder die van Ljubinko Becirovic, en hij werkt dan ook regelmatig met hem samen. Ferry Koch is door zijn activiteiten al snel in goeden doen. Hij draagt altijd dure kleren en is behangen met gouden kettingen en protserige juwelen. Zo draagt hij een opzichtig Rolex horloge met diamanten. Af en toe steelt hij de show met zijn antieke Amerikaanse Auburn van ver voor de oorlog, met gouden spoilers en wielspaken. Ferry Koch begint later cocaïne te snuiven, maar door zijn toch al excentrieke gedrag merkt men dat niet eens.
Op 14 december 1981 schiet Ferry Koch in de Rotterdamse discotheek Studio 54 twee mannen neer. De oorzaak van die aanslag betreft een mislukte ripdeal van vijf kilo cocaïne. De mannen die de schietpartij overleven hebben de euvele moed om Ferry Koch ter verantwoording te roepen. Waar is de cocaïne gebleven? Niemand van de ongeveer vierhonderd aanwezige discogangers heeft iets gezien, althans dat beweren ze tegen de politie.

De bende van Ferry Koch ript onder andere drugshandelaren en de leden verkleden zich daarbij als politieagenten. In 1984 schiet Martin Hoogland in de Amsterdamse discotheek Westend twee criminelen in de benen wanneer ze Ferry Koch bedreigen.
Tijdens een onenigheid op het kantoor van het syndicaat, tussen Thea Moear en Ferry Koch, onderbreekt Klaas Bruinsma hen en neemt het op voor zijn compagnon Moear. Dit komt hem op een oorvijg van Ferry Koch te staan. Een klap in het gezicht is in het milieu een ultieme belediging, maar Bruinsma reageert niet. Althans, niet meteen.
Voordat Ferry Koch in 1989 zijn hand overspeelt, wordt er in 1987 een aanslag op hem gepleegd. Ferry Koch krijgt in de Amsterdamse Orteliusstraat zeven kogels in zijn lichaam. Hij rijdt op eigen kracht naar het Slotervaartziekenhuis. Dat hij nog leeft is een wonder. Na de nodige operatieve ingrepen verklaart Ferry Koch niets tegen de politie. Hij wenst geen verklaring af te leggen; regelt dit soort aangelegenheden zelf wel, zegt hij. Koch denkt aanvankelijk dat Charlie Wong achter de aanslag zit. Hij en Wong hebben namelijk al geruime tijd een slepend conflict over een villa in Friesland, die Koch tijdens de gevangenschap van de Chinees heeft geript.
In 1989 wordt Ferry Koch geliquideerd. Deze afrekening heeft waarschijnlijk te maken met de klap die hij jaren daarvoor aan Bruinsma heeft gegeven. Voor zijn liquidatie heeft Ferry Koch het syndicaat geript van honderdvijftig kilo hasjiesj. Bruinsma waarschuwt Ferry Koch bij een toevallige ontmoeting dat dit de laatste keer is geweest. Daarop stuurt Bruinsma zijn bodyguard Geurt Roos ook nog eens naar het huis van Koch om hem een tweede waarschuwing te geven. Kort daarop wordt Ferry Koch vermoord. Hij komt zes uur in de ochtend thuis, waar een hitman hem opwacht en ombrengt.

Fouad Abbas
Fouad Haji Abdullah Abbas (1939) is de zoon van de Parelkoning van Bombay. Tot zijn achtste jaar woont hij in de Indiase stad Bombay. In 1947 vertrekt Fouad Abbas met zijn grootvader en broer naar Karachi in Pakistan. In 1967 opent Fouad Abbas daar zijn eerste handelskantoor. Hij maakt snel fortuin met de handel in goud en horloges. In de diamanthandel wordt hij schatrijk. Vervolgens is Fouad Abbas in Dubai actief op de onroerendgoedmarkt. In dit emiraat verliest hij echter al zijn geld wanneer hij anderhalf miljard dollar leent voor de bouw van een prestigieus vijfsterrenhotel. Niet veel later breekt de oorlog tussen Iran en Irak uit. De economie van de Verenigde Arabische Emiraten stort in. Alle bezittingen van Fouad Abbas in Dubai worden in beslag genomen en hij wijkt uit naar België.
In Antwerpen wordt hij directeur van een bedrijf dat zich bezighoudt met de handel in diamanten, TTS Diamonds. Naast het verhandelen van diamanten wordt deze firma een dekmantel om grote geldbedragen vanuit België naar

verschillende plaatsen in de wereld over te boeken. Fouad Abbas. doet dit onder meer via de Max Fischer Bank, waar een aantal grote Antwerpse diamantairs vaste klant zijn. TTS Diamonds wordt tevens gebruikt voor het

smokkelen van softdrugs vanuit Pakistan naar vooral de Verenigde Staten en Canada. Met vergaarde drugsgelden zou Fouad Abbas. ook weer diamanten hebben gekocht en verhandeld. Hij bezit inmiddels woningen in België en Canada. In het midden van de jaren tachtig concentreert Fouad Abbas. zich steeds meer op de drugshandel. Via zijn rechterhand Rashid Ahmad komt hij in contact met Johan Verhoek – de twee gaan rond 1987 samenwerken – en doet hij zaken met o.a. Klaas Bruinsma en Henk Rommy.
In augustus 1994 krijgt de Nederlandse Justitie Fouad Abbas. in het oog en eind 1994 wordt een internationaal opsporingsbevel tegen hem uitgevaardigd. Fouad Abbas. vlucht daarop naar Jordanië waar Verhoek een villa voor hem heeft geregeld. Maar Fouad Abbas. krijgt al snel heimwee en keert in 1995 terug naar Europa. Hij vestigt zich in Londen. Hoewel Fouad Abbas. volgens zegslieden een grotere drugsbaas is dan Johan Verhoek, besluit Fouad Abbas. in 1995 tegen Verhoek te gaan getuigen. Fouad Abbas. koopt zijn eigen vervolging af voor 1,8 miljoen gulden. Ook alle door Nederland uitgevaardigde internationale opsporingsbevelen worden ingetrokken.
In januari 1997 gaan er geruchten de ronde dat Fouad Abbas. betrokken is bij kinderprostitutie en vrouwenhandel. In België wordt hij verdacht van grootschalige handel in drugs en het witwassen van minimaal 55 miljoen gulden aan drugsgeld. Op verzoek van de Belgische Justitie wordt Fouad Abbas. in Engeland gearresteerd. In december 1997 komt hij in Londen vrij na betaling van een grote borgsom.
Fouad Abbas. moest de 1,8 miljoen gulden voor zijn vrijkoop betalen voor 1 september 1997. Op dat moment heeft hij pas 3 ton betaald. In mei 1998 wordt er door een Britse rechtbank besloten dat Fouad Abbas. aan België uitgeleverd mag worden. Uiteindelijk vindt de uitlevering pas op 22 maart 2001 plaats. Fouad Abbas. wordt bij aankomst in België gelijk gearresteerd. Hij krijgt vijf jaar cel aan zijn broek.

Fouad El Marzouki

Fouad El Marzouki wordt beschuldigd van het doden van twee bejaarde vrouwen die naast elkaar wonen. Het zijn de 69-jarige Mientje Aarts-Sewalt en de 75-jarige Mientje Thijssen-Bartelen. Hun lichamen worden aangetroffen in

het huis van één van hen. Fouad El Marzouki pleegt de brute moorden na een lange voorbereiding in de hoop een fortuin in een van hun huizen te vinden. Beide vrouwen sterven aan zo'n 35 messteken. Diefstal is waarschijnlijk de drijfveer achter het plegen van deze gruwelijke moorden. Fouad El Marzouki, die homoseksueel is, heeft een relatie met René Aarts, de zoon van een van 'De Mientjes' en hij verdwijnt na zijn daad via Spanje naar Marokko. De man is lange tijd spoorloos, maar gesteund door de Marokkaanse autoriteiten kan hij op 12 februari 2010 in Marokko worden aangehouden.

De rechtbank in de Marokkaanse stad Nador legt de verdachte op woensdag 23 november 2011 een levenslange celstraf op voor de moord op de twee Nijmeegse buurvrouwen. De aanklager in Marokko eist enkele uren daarvoor de doodstraf tegen de 35-jarige man. De doodstraf wordt nog wel opgelegd, maar inmiddels niet meer uitgevoerd in Marokko. Fouad El Marzouki heeft de moorden steeds ontkend en beroept zich tijdens het proces op zijn zwijgrecht. Dat in Marokko een verdachte in één dag een doodstraf hoort eisen en dezelfde dag nog tot levenslang wordt veroordeeld, houdt niet in dat er minder zorgvuldig recht wordt gesproken, benadrukken politie en het Openbaar Ministerie.

Francis Vanverberghe (1946-2000)

Francis Vanverberghe – bijnaam Francis le Belge – wordt op 3 maart 1946 geboren in Marseille, als zoon van houtbewerker François Vanverberghe sr., een Fransman uit Algerije, en Herminia Gomez, Spaanse van origine.
Vader François heeft een zwakte en dat is gokken. Behalve die eigenschap is hij een eerlijk man uit één stuk. Maar het gokken wordt zijn ondergang. Het ergste wat het paar kan overkomen gebeurt voor de oorlog wanneer François en zijn toekomstige vrouw elkaar al een poos kennen. Tijdens een gokspel verliest François al zijn geld, hij twijfelt geen moment om zijn verloofde in te zetten en... hij verliest de partij. Zich rekenschap gevende dat hij een stommiteit heeft uitgehaald vraagt hij aan de winnaar zijn vrouw terug te geven. De speler weigert waarna François hem een enorme dreun geeft met het tragische gevolg dat de man dood is. François gaat voor één jaar de gevangenis in voor doodslag.

Na zijn vrijlating vestigt het paar zich in Marseille, in het hart van het kwartier La-Belle-de-Mai. Het paar krijgt vier kinderen, Francis is de eerste zoon en tweede in de rij. De familie heeft het niet gemakkelijk, er is zelden vlees op het bord.

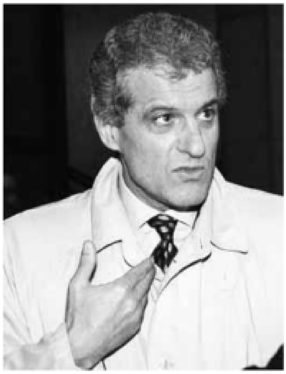

Francis Vanverberghe dankt zijn bijnaam Le Belge aan het feit dat zijn familienaam onuitspreekbaar is voor Fransen. Vrij jong heeft Francis Vanverberghe de lengte van 1.78 meter bereikt, en met de charme van een latin lover heeft hij het gemakkelijk om jonge meisjes te verleiden. Hij krijgt de naam Marlon Brando du Panier. Hij wordt voetballer en fan van Olympic Marseille en hij heeft het talent om profvoetballer te worden. Maar op zijn zestiende jaar krijgt hij een knieblessure en is zijn droom op een voetbalcarrière vervlogen.

Om een beetje geld te verdienen gaat Francis Vanverberghe als verhuizer in dienst. Maar tussen zijn collega's zitten jonge criminelen die hem overhalen mee te doen in hun misdadige praktijken. In 1962 wordt hij aangehouden en veroordeeld tot een korte gevangenisstraf voor het stelen van een trailer. In 1965 wordt hij veroordeeld tot 15 maanden gevangenis vanwege pooierschap, het profiteren of bevorderen van prostitutie door een prostituee in het Opera-district, het eerste district van Marseille.

Na zijn vrijlating uit de gevangenis wordt Francis Vanverberghe de leider van een bende genaamd Belle de Mai. Op 15 juni 1967 wordt hij opnieuw veroordeeld tot een jaar in de gevangenis. Dit is voor een ruzie in een bar in de Oude Haven en het zich ernstig verzetten tegen de politie bij de arrestatie van zijn zwager Antoine Cossu, bijnaam Tony de Aal. Van de rechter krijgt hij op 15 juni 1967 een gevangenisstraf van één jaar. Dit is negen dagen voor zijn vader op 24 juni sterft. Op diezelfde dag wordt zijn dochter Sylvie Borel geboren, maar hij erkent haar niet als zijn kind.

In datzelfde jaar wordt Antoine Guerini, de onbetwiste godfather van Marseille, vermoord wanneer hij in zijn Mecedes zit. Een nieuwe generatie staat op en op 26 februari 1968 wordt Francis Vanverberghe geregistreerd in het dossier Grand Banditisme. Op 29 februari 1972 onderschept de Franse douane de garnalentrawler met de naam Caprice des Temps uit Marseille, die op weg is naar Miami. Ze vindt aan boord 425 kg heroïne. Het transport is geregeld door Jean-Claude K. en Laurent F. met geld van Francis Vanverberghe, maar Le Belge wordt niet opgepakt.

Ambitieus en enthousiast begint Francis Vanverberghe vervolgens zelf met de handel in heroïne en regelmatig bezoekt hij de actrice Maria Vincent. In 1972 ript zijn bende Tany Zampa voor 600.000 francs bij een lading heroïne en Zampa laat dit niet op zich zitten. Op 5 september 1972 worden drie

bendeleden van Francis Vanverberghe afgeslacht. Op 14 oktober 1972 wordt nog een bendelid gedood op Corsica, en de andere op 28 oktober 1972. Nog twee schutters worden daarna in februari 1973 gedood.
Het antwoord van Francis Vanverberghe is hard en meedogenloos: op 31 maart 1973 slacht zijn bende vier mannen af in de bar van de Tanagra. In november 1973 wordt Francis Vanverberghe veroordeeld tot 3 jaar gevangenis als koppelaar, voor het verduisteren van wapens en het gebruik van valse papieren.
Op 1 juli 1977 wordt hij verlinkt door Richard Berdin en voor 12 jaar opgesloten voor de handel in heroïne. Op 3 maart 1980 wordt hij tijdens zijn gevangenschap veroordeeld en krijgt hij een verbod van 5 jaar om te verblijven in de regio's Parijs, en de regio Provence-Alpes-Côte d'Azur.
Francis Vanverberghe brengt bijna elf jaar in de gevangenis door, van 1973 tot zijn vrijlating voor goed gedrag in juni 1984. Op 30 maart 1988 wordt hij in België gearresteerd en veroordeeld tot 6 maanden opsluiting, plus een boete van 10.000 Belgische frank wegens bezit van valse papieren. Bij zijn vrijlating wordt hij uitgeleverd aan Frankrijk voor een zaak betreffende drugshandel. Hij is in die zaak verraden.
Op 1 september 1989 wordt José Vanverberghe, de broer van Francis Vanverberghe, vermoord in Vitrolles door een commando geleid door Bernard Bousquel. De laatste verdwijnt twee dagen later.
Op 4 december 1992 is Francis Vanverberghe weer op vrije voeten na een boete betaald te hebben van 1,5 miljoen Franse francs. Op 25 november 1993 volgt een ondervraging in het kader van de bende-oorlog, maar bij gebrek aan bewijs wordt Francis Vanverberghe op 14 december 1994 vrijgelaten. Op 22 maart 1996 trouwt Francis Vanverberghe met Lydie Fleury en precies op de dag af vier jaar later wordt hij in Parijs gearresteerd voor vrouwenhandel. In mei 2000 wordt hij na betaling van 800.000 Franse francs weer vrijgelaten.
Op 27 december 2000 wordt Francis Vanverberghe, de peetvader van het Zuid-Franse misdaadmilieu French Connection, om 11.43 uur vermoord in het VIIIste arrondissement van Parijs. Hij heeft zeven kogels in het lijf.
Zeven maanden later namen de maten van Francis Vanverberghe wraak door veertien kogels in zijn rivaal Djilali Zitouni te pompen.

Frans de Wit

Frans de Wit – bijnaam Papa Blanca, alias Frans Dekkers – wordt in 1944 geboren. Frans de Wit is de neef van de even oude Mr. Leo de Wit, die sinds 1969 werkzaam is binnen de justitiële organisatie, onder andere als Hoofdofficier van Justitie in Breda, Rotterdam en Amsterdam. Frans de Wit is in de jaren 70 één van de grootste koppelbazen in Rotterdam en is in die jaren eigenaar van verschillende gokhuizen en sexclubs. Al deze activiteiten heeft hij ondergebracht in tientallen BV's.

Frans de Wit heeft een flair om mensen te imponeren. Hij draagt een met diamanten afgezet horloge van 60.000 gulden en thuis heeft hij een met goud ingelegd pistool. Frans de Wit is de Al Capone of Lucky Luciano van

Rotterdam, maar hij is niet gewelddadig. Papa Blanca staat aan de basis van een heel zwendelsyndicaat van sexhuizen, illegale gokhuizen, handel in drugs en vervalsing van waardepapieren. Hij heeft drie belangrijke medewerkers: Skila, Opa en Vendex.

Frans de Wit staat aan het hoofd van een georganiseerde groep koppelbazen, die naar schatting voor 155 miljoen gulden fraude heeft gepleegd in de Rijnmond. Het hoofdkantoor van Frans de Wit is gevestigd op het Groenendaal 23b in Rotterdam.

Een speciaal politieteam doet anderhalf jaar onderzoek naar de vele ondernemingen van Frans de Wit. Op 4 juni 1980 dient de rechtszaak tegen Frans de Wit en hij wordt door de Officier van Justitie Hans de Doelder beschuldigd van valsheid in geschrifte, valsemunterij, vuurwapenbezit, heling en frauduleuze invoer en hij hoort tien jaar tegen zich eisen. Op 17 juni 1980 wordt Frans de Wit door de rechtbank in Rotterdam veroordeeld tot zeven jaar celstraf. De rechtbank acht hem schuldig aan bedrieglijke bankbreuk, in casu het onttrekken van vele miljoenen guldens aan diverse besloten vennootschappen door geen belastinggelden en sociale premies af te dragen. Ook acht de rechtbank bewezen dat hij als financier is opgetreden van projecten als het vervalsen van bankbiljetten en het plegen van valsheid in geschrifte. Officier De Doelder zegt later dat Frans de Wit volgens hem wel 100.000 gulden per maand verdiende. Een maand later wordt Frans de Wit vanuit de gevangenis in Haarlem met spoed overgebracht naar de beter beveiligde strafinrichting in Maastricht. Volgens justitie zijn er sterke aanwijzingen binnengekomen dat hij met hulp van buitenaf wil ontsnappen uit de gevangenis. Op 15 september 1980 trekt Frans de Wit het appèl bij het Haagse gerechtshof in.

Aan het eind van 2006 wordt Frans de Wit gearresteerd op verdenking van betrokkenheid bij cocaïnesmokkel. Hij woont op dat moment in Hellevoetsluis. In oktober 2007 komt hij weer op vrije voeten want hij mag zijn berechting thuis afwachten. Op 23 maart 2008 eist de officier van justitie voor de rechtbank in Rotterdam een celstraf van drie jaar tegen Frans de Wit Hij zou betrokken zijn geweest bij de invoer van tientallen kilo's cocaïne uit Zuid-Amerika, het exploiteren van een softdrugslijn naar Engeland, het witwassen van 1,5 miljoen euro en het voorbereiden van drugstransporten.

In april 2008 wordt Frans de Wit op 64-jarige leeftijd door de rechtbank in Rotterdam conform de eis veroordeeld tot drie jaar celstraf. Volgens de rechtbank is bewezen dat Frans de Wit deel uitmaakt van een organisatie die zich in wisselende samenstelling onder meer bezighield met cocaïnehandel en -smokkel en het witwassen van 1,5 miljoen euro.

Frans Meijer

Frans Meijer – bijnaam: Stekel – wordt op 16 mei 1953 geboren en groeit op in de Staatsliedenbuurt te Amsterdam. Frans Meijer wordt door zijn vrienden Stekel genoemd omdat hij altijd zijn haar in stekeltjes draagt. Frans Meijer

woont in de Van Hallstraat 99 op een etage boven de bloemenzaak Het Groene Paradijs. Hier beraamt Frans Meijer het plan, samen met zijn bloedgabbers Jan Boellaard, Willem Holleeder en Cor Van Hout, voor de ontvoering van biermagnaat Alfred Heineken en zijn chauffeur Ab Doderer. (Zie: De Heineken-ontvoering) Door toedoen van Frans Meijer gaat die ontvoering bijna niet door. Hij vindt dat er honderd miljoen gulden losgeld geëist moet worden, terwijl zijn gabbers niet hoger willen gaan dan vijfendertig miljoen.

Op 28 december 1983 geeft Frans Meijer zichzelf aan bij het politiebureau aan de Elandsgracht. Hij stapt er binnen in het gezelschap van zijn vriendin Marijke en Parool-verslaggever Bert Bommels. Die dag hangt Frans Meijer voor het eerst het verhaal op dat hij het 'bloedgeld' van de ontvoering heeft verbrand op het strand van Zandvoort. "Ik werd soms misselijk van mezelf," verklaart hij. "Als ik Appie Doderer in zijn cel zag zitten, ging ik huilend bij hem vandaan." Hij laat ook weten een 'vriend van 'Jezus' te zijn.

Precies een jaar en drie dagen na zijn vrijwillige aanmelding op het hoofdbureau van politie besluit Frans Meijer dat het mooi is geweest. Tijdens een corvee in het Pieter Baan Centrum breekt hij met drie anderen mannen uit. Met een vloerboenmachine slaan ze een gepantserde ruit stuk. De mannen wurmen zich langs de scherven naar buiten. Frans zit onder het bloed, maar ziet toch kans veilig weg te komen. Buiten staat en vluchtauto met draaiende motor gereed. Een vriend helpt hem vervolgens via de luchthaven van Brussel naar het buitenland te ontkomen. Hij wordt later bij verstek veroordeeld tot twaalf jaar.

Hierna hoort niemand meer iets van Frans Meijer, totdat misdaadverslaggever Peter R. de Vries na een tip de kidnapper in 1994 opspoort in Paraguay. Frans Meijer is daar met Maria Christilda getrouwd, een vrouw uit Paraguay bij wie

hij drie kinderen heeft. Hij exploiteert daar een restaurant en een jaar later wordt hij gearresteerd. Door een procedurefout komt hij enkele weken later weer vrij, maar in 1998 wordt Frans Meijer opnieuw gearresteerd.
Na een juridisch gevecht dat jarenlang duurt, wordt Frans Meijer in 2002 aan Nederland uitgeleverd. Wanneer zijn vroegere vriend Cor van Hout begin 2003 wordt vermoord, laat Frans Meijer in De Telegraaf van 27 januari een advertentie plaatsen met de tekst: "Cor, ik zal voor je bidden."
Nadat Frans Meijer in januari 2005 wordt vrijgelaten is het Thomas van der Bijl die hem ophaalt. Van der Bijl verklaart kort daarna klem gereden te zijn door Willem Holleeder. Die zou Frans Meijer negenduizend dollar toe hebben gezegd en hem het dringende advies geven om zo snel mogelijk weer naar Paraguay te vertrekken. Dat doet Frans Meijer, op 22 februari 2005 stapt hij samen met zijn Paraguayaanse gezin op het vliegtuig naar Asunción.

Frans van Anraat

Frans Cornelis Adrianus van Anraat wordt op 9 augustus 1942 in Den Helder geboren als zoon van de marinier Frits van Anraat. Nadat zijn studie voor laborant mislukt, vertrekt hij begin jaren zeventig naar Italië, Zwitserland en Singapore. Hier werkt hij als technisch adviseur voor ingenieursbureaus die chemische fabrieken bouwen in Irak. Zo belandt hij in de handel van chemicaliën. Hij richt een bedrijf op, dat hij naar zijn eigen initialen FCA Contractor noemt, en vestigt zich in het Zwitserse Bissone. Frans van Anraat woont in het nabijgelegen Lugano.

Vanaf 1984 levert Frans van Anraat als tussenhandelaar duizenden tonnen chemicaliën aan Irak, waaronder grondstoffen voor mosterdgas en zenuwgas. Daarnaast levert Frans van Anraat aan het Iraakse regime onder meer 538 ton thiodiglycol. Gecombineerd met zoutzuur kan dit 700 ton mosterdgas opleveren. Een deel van de thiodiglycol wordt door Alcolac Inc. uit Baltimore aan Frans van Anraat geleverd. Het wordt via Antwerpen naar Akaba verscheept, en vandaar naar Irak getransporteerd. Irak gebruikt het mosterdgas in de oorlog met het buurland Iran.
Irak voert op 16 maart 1988 een luchtaanval met mosterdgas en zenuwgas uit op het Iraakse stadje Halabja, dat kort daarvoor veroverd is door Koerdische rebellen met steun door Iran. Vijfduizend Koerden vinden de dood en tienduizend raken gewond. Op 27 januari 1989 wordt Frans van Anraat in Milaan gearresteerd, maar in afwachting van een uitleveringsverzoek van de Verenigde Staten wordt hij weer vrijgelaten. Daarop vlucht hij naar Irak waar

hij veertien jaar verblijft. Zijn bedrijf FCA Contractor wordt in 1992 geliquideerd.
Op 22 december 1997 vragen de Amerikanen aan Nederland om zijn uitlevering, maar op 20 november 2000 wordt het verzoek om uitlevering zonder opgave van redenen weer ingetrokken.
Na de val van Saddam Hoessein vlucht Frans van Anraat in 2003 via Syrië naar Nederland. Hij gebruikt hiervoor een Nederlands laissez-passer. Omdat hij niet meer als gezocht staat gesignaleerd, kan hem dit niet worden geweigerd. Frans van Anraat ontkent dat hij kon weten waarvoor de geleverde grondstof diende en heeft ook geen aanleiding gezien de Nederlandse autoriteiten in te lichten over de transactie. Ook beschouwt hij zichzelf niet als medeplichtig aan de massamoord op de Koerden. Hij profileert zich slechts als zakenman, die levert wat zijn klanten vragen, en voelt zich niet verantwoordelijk voor wat er vervolgens mee gebeurt.
Frans van Anraat vestigt zich in een bescheiden woning in de Amsterdamse Staatsliedenbuurt, waar hij zijn demente moeder verzorgt. In juli 2004 dient Nederland bij Zwitserland een rechtshulpverzoek in, dat in augustus door de Zwitserse autoriteiten wordt goedgekeurd. Documenten met betrekking tot Frans van Anraat, die eerder aan de Verenigde Staten zijn verstrekt, worden aan Nederland overhandigd. Het voormalig plaatsvervangend hoofd van de Iraakse afdeling voor chemische wapens legt in 2004 tegenover een Nederlandse rechter-commissaris in Irak een belastende verklaring over Frans van Anraat af.
Op 6 december 2004 wordt Frans van Anraat door de Nationale Recherche in zijn woning aangehouden op verdenking van medeplichtigheid aan oorlogsmisdrijven en volkerenmoord. Het is de eerste keer dat de betreffende wetsartikelen, die kort na de Tweede Wereldoorlog zijn opgesteld, worden toegepast. Op 17 december 2004 wordt bekend dat de woning een zogeheten safehouse van de AIVD is. Frans van Anraat zou een informant van de AIVD zijn, en is opgepakt omdat uit een afgeluisterd telefoongesprek blijkt dat hij van plan is Nederland de volgende dag te ontvluchten. Zes weken daarvoor is hem een nieuw paspoort verstrekt. Op 27 januari 2005 wordt Frans van Anraats voorlopige hechtenis geschorst, maar het Openbaar Ministerie gaat met succes tegen deze beslissing in beroep en Frans van Anraat blijft vastzitten.
Op 21 november 2005 begint het strafproces tegen Frans van Anraat. Een maand later wordt hij veroordeeld tot vijftien jaar celstraf wegens medeplichtigheid aan oorlogsmisdaden in Iran en Irak waar door gifgasaanvallen duizenden mensen zijn omgekomen. Een veroordeling wegens volkerenmoord acht het Hof niet mogelijk, wegens gebrek aan bewijs dat Frans van Anraat daadwerkelijk wist dat zijn chemicaliën voor gifgas zouden worden gebruikt.

Zowel Frans van Anraat als het Openbaar Ministerie kondigen aan in hoger beroep te gaan. Op 2 april 2007 behandelt het gerechtshof in Den Haag dit hoger beroep. Op 9 mei 2007 wordt hij vanwege medeplichtigheid aan oorlogsmisdaden veroordeeld tot zeventien jaar gevangenisstraf, twee jaar meer dan het Openbaar Ministerie had geëist en hij in eerste instantie had gekregen. Van medeplichtigheid aan volkerenmoord wordt Frans van Anraat vrijgesproken.
In 2012 wordt bekend dat Justitie ruim een half miljoen euro eist van Frans van Anraat. Hij beweert – ondanks dure huizen in Zwitserland en Italië – dit geld niet op te kunnen hoesten.

Fred Ros

Frederikus Willibrordus Christianus Ros. -Fred Ros wordt op 26 oktober 1968 geboren te Hilversum. Fred Ros is een verdienstelijk amateurvoetballer bij FC Utrecht en Volendam. Eind jaren tachtig speelt hij bij de A1-junioren en later in het tweede elftal, met onder meer Jan van Halst en de ex-Ajacied André Gieling.

Fred Ros rijdt in de tijd van FC Utrecht al in een prachtige Golf met fantastische muziekboxen. Hij is een grote, fysiek sterke centrumverdediger met een aardige pass in de benen. Fred Ros is een vrolijke jongen met natuurlijke leidinggevende capaciteiten. Enkele jaren later, in de tijd van Blauw Wit, rijdt hij in een Porsche.
Wat bijna niemand weet, is dat Fred Ros een explosieven- en wapenexpert is. Hij wordt opgeslokt door het criminele milieu en laat het voetbal links liggen. Fred Ros staat binnen het criminele milieu al snel bekend als een koelbloedige makelaar in dood en verderf; hij is bij verschillende liquidaties betrokken.
Op 16 juli 1998 wordt de 31-jarige Surinamer Arturo Ritfeld tijdens een ripdeal in Zeewolde doodgeschoten. Fred Ros wordt als verdachte gearresteerd en wordt tot zeventien jaar veroordeeld voor de moord. Dankzij advocaat Peter Plasman, die een vormfout van het Openbaar Ministerie ontdekt, ontspringt Fred Ros de dans.
In gevangenis Westlinge, in Heerhugowaard, ontmoet hij drugsbaron Greg Remmers. Deze staat op zeer goede voet met Willem Holleeder. Ook zou Greg Remmers banden hebben met het Colombiaanse Cali-kartel. De twee mannen worden goede vrienden en besluiten samen te gaan werken. Fred Ros is weer een plekje op de ranglijst gestegen.
In 2003 treedt Fred Ros in dienst bij Greg Remmers en al gauw wordt hij in Amstelveen, bij een benzinestation, aangehouden omdat hij zich verdacht

gedraagt. Hij blijkt twee doorgeladen pistolen bij zich te hebben. Huiszoeking in zijn woning in Vinkeveen, die hij heeft gehuurd van mediaster Katja Schuurman, levert nog eens tien pistolen, handgranaten en een grote hoeveelheid munitie op.
De Hilversumse crimineel George van Dijk wordt begin 2005 door de politie gewaarschuwd dat Fred Ros en zijn kompaan Greg Remmers vanuit de bajes een aanslag op hem aan het voorbereiden zijn. Begin augustus 2006 wordt Fred Ros in Zuid-Spanje gearresteerd op verdenking van betrokkenheid bij de liquidatie van Thomas van der Bijl. Hij wordt door Justitie gezien als de organisator van deze liquidatie.
Dwight Saro, de killer van Van der Bijl, verklaart dat hij van tevoren instructies heeft gekregen van Fred Ros over hoe hij de moord moest uitvoeren. Zo moest hij van Fred Ros twee keer in de borst van Van der Bijl schieten en hem daarna nog een kogel door zijn hoofd jagen. Het laatste schot om er zeker van te zijn dat het slachtoffer echt dood is.
In december 2012 zit Fred Ros al 6,5 jaar in voorarrest. Zijn advocaat Peter Plasman vindt dat onbestaanbaar lang en eist in kort geding vrijlating.
Op dinsdag 29 januari 2013 legt de Amsterdamse rechtbank de dan 44-jarige Fred Ros een celstraf van 30 jaar cel op, dit onder meer wegens het organiseren van de liquidatie van kroegbaas Thomas van der Bijl. Drie dagen later verliest hij ook zijn kort geding.

Freddy Horion

Freddy Horion – bijnaam: De Zonnebril – wordt in 1946 geboren. Hij is een Belgisch misdadiger en moordenaar.

Op 23 juni 1979 valt hij samen met Roland Feneulle. de woning van autohandelaar Roland Steyaert binnen, die hij kent als zijn oude werkgever. (Steyaert had Freddy Horion ontslagen wegens verduistering van een Mercedes-Benz. En na een door Steyart gewonnen proces moest Freddy Horion zo'n 500.000 franks aan Steylaert betalen. Wat weer kwaad bloed zette bij de crimineel met de antisociale persoonlijkheidsstoornis.)
Op die bewuste junidag eist Freddy Horion van Steyaert dat hij die 500.000 frank aan hem terugbetaalt. Doet hij dat niet, dan zal hij Horion, zijn vrouw, zijn twee dochters en de verloofde van zijn dochter doden. Steyaert heeft dit geld niet paraat en Freddy Horion schiet hem eenvoudigweg dood, zo ook de rest van het gezin Steyaert.

Uiteindelijk wordt Freddy Horion gearresteerd omdat hij door een buurtbewoner is gezien. Ook heeft Freddy Horion al eerder een winkelierster Hélène Lichachevsky in de haven van Gent om het leven gebracht. Freddy Horion wordt in 1980 veroordeeld voor zesvoudige moord en ter dood veroordeeld door het Oost-Vlaamse assisenhof. Later wordt dit omgezet tot levenslange gevangenisstraf die hij nog steeds uitzit.
In oktober 1982 weet hij te ontsnappen. Na anderhalve maand ondergedoken te zijn in Nederland wordt Freddy Horion opnieuw gearresteerd.
Nadat Freddy Horion decennia in de gevangenis van Leuven Centraal en Brugge opgesloten is, wordt hij in november 2009 overgeplaatst naar Hasselt. Al jaren probeert Freddy Horion gratie te verkrijgen zonder resultaat. Freddy Horion ontkent een van de moorden, die op de Oost-Vlaamse winkelierster Hélène Lichachevsky, hij schuift die in de schoenen van een vriend. Dit beweert hij in een reeks brieven. De bewuste vriend loopt nog steeds vrij rond maar de misdaad is verjaard.
Op 7 januari 2013 vraagt Freddy Horion om een enkelband.

Frits van De Wereld (1927-1996)
Simon Frederik Adriaanse, bijnaam Frits van de Wereld, wordt op 27 maart 1927 geboren als oudste van de elf kinderen van een heier die op Tuindorp

Buiksloot in Amsterdam-Noord woont. Zijn jeugd slijt Frits van de Wereld in de volksbuurt die 'Het Blauwe Zand' wordt genoemd. Zijn vader en twee broers worden door de Duitsers opgepakt. Frits van de Wereld staat er dan samen met zijn moeder voor om de andere tien kinderen van eten te voorzien. Die krijgen een suikerbiet per week en dat zet Frits van de Wereld aan het stelen. Op 3 januari 1944 wordt hij gearresteerd. Op 1 april 1944 en op 9 januari 1947 wordt hij opnieuw gearresteerd wegens diefstal.
Na de oorlog wordt hij classificeerder aan het dok en snorder, een illegale taxichauffeur. Frits van de Wereld doet van alles om aan eten te komen. Ten slotte wordt hij portier op de Wallen en manusje-van-alles bij de daar gevestigde speelhuizen.
De Amsterdamse rosse buurt is net een dorp en aan de deur leert hij de pooiers kennen die hun 'meissies' beschermen. Langs de Amstel tussen de Amstelstraat en de Halvemaansteeg staan tippelaarsters, op de Groenburgwal werken tante Sjaan en tante Bep en in de Staalstraat kijkt niemand ervan op als tante Jennie in de regen op een klantje staat te wachten.

Frits van de Wereld trouwt met Hendrika Everdina Horstman. In mei 1951 wordt hij vader van een zoontje, Reinier Bernardus AdriaanseIn 1956 koopt Adriaanse het café De Wereld op de Zeedijk. Hij wordt al gauw door iedereen 'Frits van de Wereld' genoemd. In no time weet hij van zijn café een goedlopende zaak te maken waar de leden van de Amsterdamse penoze graag hun biertjes drinken. Boven de zaak zijn peeskamertjes getimmerd waar de meisjes van Frits van de Wereld werken. Frits van de Wereld wordt ook met de handelaars in hasj geconfronteerd. In 1968 starten Adraanse, Pietje Pietere, Willem Landsman, Jerry Heere, en Maurits de Vries een smokkelhandel in sigaretten.
Niet lang daarna volgt de nog lucratievere hasjhandel. Het vervoer van de hasj met schepen is grotendeels in handen van voormalige vissers en vishandelaren, zoals garnalenvisser Jack Stroek uit Volendam en Theo Pompert uit Den Helder. In maart 1973 wordt in de Franse havenplaats Brest een partij van 208 kg hasjiesj onderschept op het schip 'De Spurt'. Dit schip vaart voor de onroerendgoedhandelaren Pieter Jan Galliard uit Utrecht en John Boerop uit Amsterdam. De financiers van het transport blijken echter Willem B. en Frits van de Wereld. Het laatste bezit inmiddels gokhuizen, bordelen en onroerend goed.
Op 15 september 1973 wordt in Harlingen een ander schip van Frits van de Wereld en Willem B., 'De Kaper' genaamd, met 2200 kg hasjiesj aangehouden. Hierbij arresteert men de vijf medewerkers: Ben; George; Sjaak en hun vrienden André en Wim. Allen werken ze voor Frits van de Wereld. Op 25 april 1974 wordt Frits van de Wereld zelf gepakt met 51 kg hasjiesj van het schip 'De Lammie' waarop men nog eens 2000 kg vindt. Ook visser Jack Stroek en schipper Pompert worden gearresteerd. Bovendien wordt Gijsje Balk – bijnaam: Blonde Greet - opgepakt met in haar kofferbak nog eens 60 kg hasj.
Vlak na deze arrestaties duikt David Vaz Dias onder in een Hilversums tuinhuisje. Vaz Dias is een grossier in gestolen diamanten en actief in de Amsterdamse gokwereld. Maar Vaz Dias wordt op 13 mei 1974 doodgeschoten, waarschijnlijk omdat hij de politie tipte. Frits van de Wereld en Landman krijgen uiteindelijk ieder een jaar en negen maanden cel. Pompert en zijn bemanning moeten twaalf maanden de cel in.
In het najaar van 1975, niet lang na zijn vrijlating, benadert Frits van de Wereld Blonde Greet om met gokhuiseigenaar Ling Kioe Kan, bijnaam Tiger, in de heroïnesmokkel te gaan. Tiger wordt door de Amerikaanse DEA beschouwd als hoofd van de triade Wo Lung Wa. Ze zien hem als een van de grootste heroïnehandelaren ter wereld. Greet gaat op Frits van de Werelds voorstel in. Ze wordt voor haar diensten betaald in natura: heroïne. Ze verkoopt de drugs vanuit haar café De Zeemeeuw door aan o.a. heroïnehandelaar Piet Clement.

Begin 1977 organiseert Frits van de Wereld opnieuw een transport. Hij doet dat samen met opnieuw Willem Landman en met Wil Lammers, de compagnon van Theo Heuft in sexclub Yab Yum. Ook de bende van Klaas Bruinsma mag deelnemen. De partij wordt echter in beslag genomen. In 1984 wordt Frits van de Wereld weer gearresteerd voor het handelen in hasjiesj ('kippenvoer,' volgens hemzelf) en veroordeeld tot zes maanden. Hierna houdt Frits van de Wereld het voor gezien. Simon Frederik Adriaanse overlijdt op 12 december 1996 na een astma-aanval. Hij is dan 69. Frits van de Wereld wordt begraven op de begraafplaats Zorgvlied te Amsterdam.

Gerard Meesters. De moord op

Een groep van vijf criminelen, waaronder Gwenette Martha en Etous Belserang (foto), belt op 24 november 2002 aan bij Gerard Meesters' woning

in Groningen. Hij moet de verblijfplaats van zijn zus Janette doorgeven. Meesters – een onderwijzer – zegt geen contact te hebben met zijn zus. De mannen dreigen terug te komen als hij haar adres niet doorgeeft.

Vier dagen later meldt de Engelse drugshandelaar Daniël Sowerby zich met zijn kompaan Steven Barnes bij de woning van Gerard Meesters. Ze zijn op zoek naar de zus, die in Spanje een partij softdrugs 1150 kilo hasjiesj van de organisatie heeft gestolen. Wanneer Gerard niet wil of kan zeggen waar zijn zus zich ophoudt, schiet Sowerby hem in de deuropening van zijn woning dood. Sowerby is een genadeloze crimineel die in 1978 in Engeland tot levenslang is veroordeeld, maar die in 2001 weet te ontsnappen. Hij maakt deel uit van een criminele organisatie die niet schuwt om collega-criminelen te laten vermoorden als ze zich niet aan de afgesproken gedragscodes houden. Sowerby geeft aan dat hij elke opdracht die hij krijgt in die organisatie zal uitvoeren, ook wanneer die opdracht inhoudt dat hij mensen moet vermoorden. Hij accepteert zijn activiteiten in die organisatie als een vorm van werk waarbij, zoals van hem verlangd, door hem geen vragen worden gesteld.

Sowerby heeft Meesters in opdracht van de organisatie bij wijze van represaille vermoord. Meesters is een onschuldig slachtoffer dat niets te maken heeft met de organisatie waarvan Sowerby deel uitmaakt. Hij kan de organisatie niet die informatie geven die zij wil hebben over zijn zus. De impact van de moord op de levens van de nabestaanden is zeer groot.

De verdachten Sowerby en Steven Barnes worden in december 2003 aangehouden. Barnes verklaart dat hij op de dag van de moord samen met

Sowerby naar Groningen rijdt. Nadat de deur wordt geopend, schiet Sowerby zeven kogels in het lichaam van Meesters. Ook vertelt hij dat Sowerby voor en na de uitvoering van de moord op Gerard Meesters geen enkele emoties toont. Dit blijkt ook tijdens de zitting in 2005. Sowerby blijft onbewogen wanneer hij melding maakt van de werkwijze van de organisatie, zelfs wanneer ter sprake komt dat mensen uit de familie van leden van de organisatie worden vermoord of anderszins misdadig worden behandeld bij overtreding van de gedragscodes van de organisatie.
Tijdens de rechtszaak op 7 juli 2005 wordt Sowerby veroordeeld tot levenslange gevangenisstraf. Ook in hoger beroep en in cassatie wordt die straf gehandhaafd. In december 2008 tekent de dan 50-jarige Daniel Sowerby beroep aan bij het Europese Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg tegen zijn veroordeling tot levenslang.
In mei 2011 wordt de 40-jarige Robert Dawes, die ervan verdacht wordt de opdracht tot de moord op Gerard Meesters gegeven te hebben, door Dubai uitgeleverd aan Spanje waar hij terecht zal staan wegens drugssmokkel.

Gerrit Achterberg
Gerrit Achterberg, geboren op 20 mei 1905, was de tweede zoon van Hendrik Achterberg en Pietje van de Meent, in een orthodox calvinistisch gezin met acht kinderen. Zijn vader was aanvankelijk koetsier van de familie van Lynden van Sandenburg en later boer na de toegenomen populariteit van de automobiel.

Hendrik stamde af van graaf Floris V en van Jan Pieterszoon Sweelinck.
Moeder zou het buitenechtelijke kind zijn van een adellijk persoon (door Achterberg zelf aangeduid als "Baron van Beukelaar").
Gerrit Achterberg blonk uit op school en begon in 1924 een carrière als onderwijzer. in Opheusden, daar raakte hij goed bevriend met Arie Jac. Dekker, en leerde hij Cathrien van Baak kennen, met wie hij verkering kreeg.
Dekker en Achterberg lazen tot diep in de nacht samen poëzie.
Achterberg blonk uit op school en begon in 1924 een carrière als onderwijzer. Zijn literaire debuut vond in hetzelfde jaar plaats.
Samen met Arie Dekker publiceerde hij de bundel De zangen van twee twintigers.
Hij beschouwde het werk later als een jeugdzonde.
Wel serieus nam hij zijn debuut in Elsevier's Geïllustreerd Maandschrift in juli 1926. Zijn carrière als dichter kreeg pas duidelijk gestalte nadat Roel Houwink

zich als zijn literaire mentor ontpopte. Het eerste resultaat was de bundel Afvaart (1931) waarin Achterbergs hoofdthema al aanwezig is: 'het oproepen van de gestorven geliefde.' Na de publicatie van Afvaart raakte Achterberg in een geestelijke crisis. Hij raakte aan de drank, werd enkele keren opgenomen in een psychiatrische inrichting en had veel problemen in relaties met vrouwen. De verwarring die dat met zich meebracht leidde bij Achterberg regelmatig tot gender gerelateerd geweld. Deze ontwikkelingen mondden uit in een tragedie. Gerrit Achterberg had in 1934 het onderwijs verruild voor een baan als landbouw-crisis-ambtenaar bij de Veecentrale in Utrecht. Hij woonde daar op kamers in de Boomstraat 20-bis, bij zijn hospita Roel van Es (Roeltje van den Berg). Hier kreeg Achterberg meteen belangstelling voor haar dochter Beppie. Alhoewel Beppie dit tegenspreekt, kreeg Achterberg volgens sommigen een relatie met Roel van Es, hoewel hij inmiddels verloofd was. Op 15 december 1937 schoot Achterberg de toen 40-jarige vrouw dood en verwondde hij haar 16-jarige dochter Bep in de commotie die ontstond toen hij op zijn kamer Bep aanrandde. Hij meldde zichzelf bij de politie en werd tot tbr (de voorganger van tbs) veroordeeld. Tot augustus 1943 verbleef hij in diverse forensisch psychiatrische inrichtingen, waaronder de voormalige tbs-klinieken Veldzicht en Oldenkotte. Na een periode van resocialisatie werd zijn tbr in 1955 definitief opgeheven. Bep sprak hierover in 1972 en 2002 nog met journalisten. Het slachtoffer én enige getuige van de moord overleed op 20 oktober 2007 op 86-jarige leeftijd in Apeldoorn. In 1946 trouwde Achterberg met zijn jeugdvriendin Cathrien van Baak (1908-1989). Van haar was in kleine kring bekend dat ze in de Tweede Wereldoorlog lid van de NSB en de minnares van een Duitse SS'er was. Het echtpaar ging op de eerste etage van de villa Mariahoeve te Hoonte in de Achterhoek wonen. Zij kregen een kind dat enkele uren na de geboorte overleed. Gerrit Achterberg overleed op 17 januari 1962 op 57-jarige leeftijd aan een hartaanval in de auto voor zijn huis in Leusden, nadat hij met Cathrien naar Amsterdam was geweest.

Gerrit Jan Heijn. Ontvoering van

Het slachtoffer van de ontvoering is Gerrit Jan Heijn, (foto) die in Zaandam wordt geboren op 14 februari 1931 en die samen met zijn broer Albert topman is bij Ahold. Zij zijn kleinzonen van Albert Heijn. De ontvoerder en moordenaar is Ferdi Elsas, een afgestudeerd ingenieur in de studierichting vliegtuigbouw aan de Technische Universiteit Delft (geboren op 6 september 1942 te Oosterbeek).

Elsas wordt in 1983 door het bestuur van de Stichting Banenplan Nijmegen ingehuurd als ‘trekker’, dit zijn mensen die intelligent zijn en banen kunnen creëren. Dit is het doel van de stichting tijdens de dan heersende werkeloosheid. Elsas is een man die collegiaal is, maar wel zware problemen heeft met gezagsverhoudingen. Hij is een aimabele man die zich zeer creatief

toont en briljante ideeën heeft. Eén ervan is om oude octrooien bij universiteiten los te peuteren en daaromheen een nieuwe baan te creëren. Elsas krijgt een enorme subsidie los van het Ministerie van Sociale Zaken en bedenkt een slimme constructie. Het ministerie keert alleen subsidies uit aan

stichtingen, dus richt hij de BV Nieuwe Banen op, waarvan Elsas directeur en de enige aandeelhouder is. De stichting betaalt vervolgens aan de BV. (foto Gerrit Jan Heijn)

Van Stichting Banenplan krijgt hij een maandsalaris van 12.000 gulden bruto per maand, plus een Saab van de zaak en een onkostenvergoeding. Dat is in die zorgelijke jaren tachtig veel geld. Na ruim twee jaar samenwerking trekken de bestuursleden: Uijen, Droppert, Groen en Wijtezic, zich opeens terug uit de stichting. Het laatste besluit dat genomen wordt, is het stopzetten van de subsidieaanvraag bij het Minsiterie van Sociale Zaken. Er wordt een nieuwe stichting opgericht, zonder Elsas, en de nieuwe stichting vraagt en krijgt dezelfde subsidie van het ministerie.

Elsas voert hierop vele processen, maar trekt aan het kortste eind. Hij is woest, blijft met torenhoge schulden zitten en is gereduceerd tot huisman met een uitkering. Hij besluit wraak te nemen op de vier leden van het bestuur van de stichting en hiervoor heeft hij veel geld nodig. Zo ontstaat bij hem het idee om Gerrit Jan Heijn te ontvoeren. Als een militaire operatie bereidt Elsas deze ontvoering voor. In 1986 koopt hij in België een Flobertgeweer. Hij zaagt loop en kolf af en ontwerpt van een plastic afwasflesje gevuld met schuimrubber een geluiddemper. Hij laat stiekem de sleutel van de auto van zijn zwager namaken en steelt deze Fiat Uno en rijdt deze naar Landsmeer. Bij verschillende garages laat Elsas valse kentekenplaten maken en de auto wordt in de buurt geparkeerd. Hierna koopt hij allerlei spullen die hij nodig heeft voor de operatie: kettingen, hangslotjes, een schep, een pruik en aanplaksnor, een nepbril en alpinopet, handschoenen, een letterprintwiel en printlint, een thermosfles en cassettebandjes. Van juni tot september 1987 observeert Elsas de villa van Heijn met regelmaat en merkt dat Heijn altijd op dezelfde manier zijn villa verlaat. Hij rijdt de auto uit de garage, sluit daarna de garagedeuren en rijdt vervolgens weg. Voorafgaand aan de ontvoering belt Elsas met het kantoor van Ahold en doet zich voor als vertegenwoordiger van een buitenlands bedrijf. Hij wordt doorverbonden met Gerrit Jan Heijn en maakt met de topman een afspraak op 9 september. Elsas weet nu dat Heijn die ochtend thuis zal zijn en volgens vaste gewoonte naar zijn kantoor zal vertrekken.

Op 9 september 1987 rijdt Elsas 's ochtends van zijn huis in Landsmeer naar Bloemendaal waar zijn slachtoffer woont. Deze heeft een afspraak met zijn tandarts, en als hij zijn garage uitrijdt en weer instapt na de garagedeur te hebben gesloten, stapt Elsas bij hem in de auto. Elsas dwingt Heijn met een pistool te gaan rijden en 1600 meter verderop over te stappen in de daar gereedstaande Fiat Uno. Elsas ketent Heijn vast aan de passagiersstoel en rijdt richting Veluwe waar hij de auto in de buurt van Schaarsbergen parkeert. Beide mannen verblijven ruim een uur in het bos. Vervolgens laat Elsas de topman in de auto een cassettebandje inspreken.

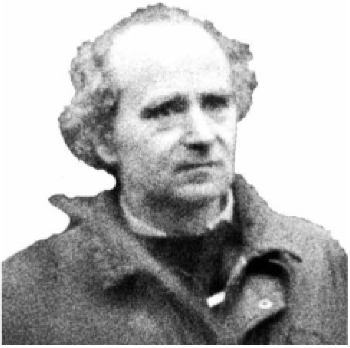

Tijdens een plaspauze probeert Heijn te ontsnappen en rent een provinciale weg op. Het passerende verkeer rijdt echter door en Elsas (foto Elsas) dwingt Heijn terug het bos in. Opnieuw gaan beide mannen rijden. Nu via Apeldoorn en Zwolle terug richting Arnhem. Rond half tien 's avonds arriveert de Fiat in de bossen bij Doorwerth. Elsas dwingt Heijn het bos in te lopen, naar een van tevoren uitgekozen plek en schiet hem daar dood. Hij graaft een graf en snijdt vervolgens een kootje van de pink van Heijn af. Dit kootje stopt hij in een thermosfles met ijsblokjes. Ook de bril van Heijn bewaart hij. Na het graf goed afgedekt te hebben, keert Elsas terug naar zijn woonplaats Landsmeer. Hij laat vervolgens de Fiat in het IJ verdwijnen en loopt naar huis.
Zijn ongeruste vrouw vertelt Elsas dat hij naar Hoorn is gewandeld. Drie dagen later ontvangt de familie Heijn een brief waarin wordt staat dat Gerrit Jan is ontvoerd. Elsas laat de familie hierbij in de waan dat hun familielid door een bende zware criminelen is ontvoerd. Op 15 september bevestigt de familie Heijn de ontvangst van de brief. Zoals in de brief wordt geëist, plaatst de familie daartoe een rubrieksadvertentie met gecodeerde tekst. Twee dagen later ontvangt de familie het eerste cassettebandje met daarop de stem van Gerrit Jan Heijn
Nog twee advertenties worden geplaatst en op 30 september ontvangt de familie een brief van de zogenaamde bende waarin circa 7,7 miljoen gulden losgeld in geld en edelstenen worden geëist, over te dragen vóór 2 oktober. De familie reageert niet op deze brief. Op 6 oktober volgt een nieuwe brief waarin wordt gedreigd dat Gerrit Jan Heijn zal worden gestraft of omgebracht als de familie niet direct betaald. Hierop verzoekt de familie drie dagen later om telefonisch contact met de ontvoerders. Dit blijft uit, maar op 16 oktober ontvangt de familie Heijn een pakje met daarin de bril van Gerrit Jan Heijn en een filmkokertje met daarin de afgesneden pink van Gerrit Jan Heijn. In het

begeleidende briefje staat de sarcastische zin: “Gerrit Jan Heijn zal voorlopig moeite hebben met piano spelen.” Er wordt aan toegevoegd dat Heijn ‘de straf verdiend heeft’. Drie dagen later ontvangt de familie Heijn een tweede cassettebandje, en op 12 november volgt een derde brief, nu met instructies voor de overdracht van het losgeld. Dit moet absoluut op 27 november worden betaald en geen dag later. Anders zal Gerrit Jan Heijn worden omgebracht. De familie besluit toe te geven aan de eisen van de ontvoerders. Op 27 november wordt losgeld neergelegd in een tunneltje onder de A12, de autoweg Utrecht-Arnhem, bij hectometerpaal 117,5. Elsas haalt daar het geld op. Hij neemt enkele dagen zijn intrek in een slaapvertrek voor logés, in de kelder van serviceflat De Koningshof te Heelsum, waar zijn ouders op de bovenste verdieping wonen en vertrekt daarna weer naar Landsmeer.
Van Gerrit Jan Heijn wordt na de overdracht van het losgeld niets meer vernomen, men vreest dat hij niet meer in leven is. Op 30 november en op 3 december doet de vrouw van Gerrit Jan, via de televisie een beroep op de ontvoerders. Ze smeekt de bende om haar man vrij te laten of in ieder geval te laten weten of hij nog in leven is.
Er komt geen reactie. Tot op dat moment is de politie terughoudend geweest, maar op 19 december geven experts aan dat kan worden begonnen met opsporingsactiviteiten. Op 28 december looft de politie 1 miljoen gulden uit voor de gouden tip in de Heijn-ontvoering. Er komen 12.000 reacties, maar de gouden tip zit er niet tussen. In februari 1988 komt bij de AMRO Bank een bankbiljet van 250 gulden binnen, met een nummer uit de serie biljetten van het overgedragen losgeld.
Naar aanleiding van de eerdere uitgiften in de omgeving van Landsmeer wordt in een slijterij van Dirk III aan de Kamperfoelieweg in Amsterdam-Noord een politieval opgezet. De tweede kassa wordt uit de winkel verwijderd, en in het plafond boven de overgebleven kassa wordt een camera ingebouwd die wordt verbonden met een monitor in het winkelmagazijn. Tevens doen vanaf half februari 1988 twee rechercheurs dagelijks undercover dienst in de winkel, zogenaamd als winkelpersoneel. Uit de actie, die uitgevoerd wordt in nauwe samenwerking met een zeer alerte caissière, wordt op donderdag 10 maart 1988 om 10.46 uur de uitgever van het losgeld door de rechercheurs geïdentificeerd.
Na zijn identificatie wordt het signalement van deze verdachte, die later Ferdi Elsas blijkt te zijn, doorgegeven aan politiemensen van het observatieteam. Elsas wordt een tijdje door de politie in de gaten gehouden en er wordt vastgesteld dat hij in meerdere winkels bankbiljetten uitgeeft, afkomstig van het losgeld en dat er niets op wijst dat hij contacten heeft met mogelijke mededaders.
Op 6 april 1988 wordt Elsas aangehouden op verdenking van deelname aan de bende die Gerrit Jan Heijn zou hebben ontvoerd. Diezelfde dag bekent Elsas

de moord op Gerrit Jan Heijn en dat hij deze in de bossen bij Renkum heeft begraven, waar hij het moordwapen heeft verborgen en later op de avond vertelt hij waar hij het overgebleven losgeld en de diamanten heeft verborgen. Het blijkt tijdens de verhoren dat de bende nooit heeft bestaan, en dat Elsas de ontvoering in zijn eentje heeft voorbereid en uitgevoerd. Het stoffelijk overschot van Heijn wordt opgegraven en wordt op 9 april 1988 gecremeerd in het Crematorium Velsen in Driehuis.
In december 1988 wordt Elsas in hoger beroep door het gerechtshof in Amsterdam veroordeeld tot twintig jaar gevangenisstraf en terbeschikkingstelling, wegens ontvoering, afpersing en moord op Gerrit Jan Heijn.
In augustus 2001 komt Elsas vrij na een afgeronde TBS-behandeling en strafvermindering wegens goed gedrag. Elsas en zijn vrouw denken erover om zich in het buitenland te vestigen en daar een nieuw leven te beginnen. Om dichter bij hun kinderen te zijn, kiezen ze tenslotte voor Ruurlo.
Op 3 augustus 2009 wordt Elsas bij een ongeluk in Vorden op zijn fiets geschept door een graafmachine, waarna hij bij bij aankomst in ziekenhuis Het Spittaal in Zutphen op 66-jarige leeftijd overlijdt.

Gökmen Tanis

Gökmen Taniş, geboren op 2 juli 1981 in Yozgat, een stad in Centraal Turkije, zo'n 217 kilometer ten oosten van de hoofdstad Ankara wordt tot levenslang veroordeeld door een aanslag op 18 maart 2018 op een sneltram die stopte op het 24 Oktoberplein in Utrecht. Gökmen groeit op in Turkije en komt met zijn ouders en twee broers in 1993 naar Nederland. In 2008 scheiden zijn ouders en sindsdien heeft hij geen contact meer met zijn vader. Tot 2017 woont hij voornamelijk bij zijn moeder, in de Utrechtse wijk Kanaleneiland.

Gökmen staat om zijn haarkleur bekend als 'De Rode Turk' of 'Lokman'. Vanaf 2011 is Gökmen met tussenpozen verslaafd aan harddrugs. Hij is introvert, een 'loner' en volgens vrienden en bekenden wordt Gökmen erg agressief als hij drugs gebruikt.
Ten tijde van de aanslag staat Gökmen op het punt om uit huis gezet te worden wegens een huurachterstand, ook had hij openstaande boetes. Hij woont op dat moment alleen, maar is wel verloofd en heeft trouwplannen. In 2011 heeft hij zijn aversie tegen de democratie geuit voor de camera van

Geen Stijl TV en de verslaggeefster meermaals voor hoer en slet uitgemaakt omdat hij niet te spreken was over haar manier van kleden.
In 2016 vernielt hij de politiecel waarin hij is opgesloten, nadat hij is gearresteerd voor het ingooien van een ruit. In 2017 valt Gökmen ook een verslaggever van Geen Stijl TV aan.
Hij heeft verschillende strafbare feiten gepleegd, zo ook schiet Gökmen in 2013 met een pistool op een flat in de wijk Kanaleneiland in Utrecht, zonder daarbij iemand te raken en wordt hiervoor veroordeeld wegens verboden wapenbezit. De rechter legde hem 150 dagen gevangenisstraf op, waarvan 49 dagen voorwaardelijk.
In juli 2017 verkracht Gökmen een vrouw in Utrecht en op 25 augustus 2017 wordt hij voor dit feit in voorlopige hechtenis gezet. Op zijn verzoek schorst de Rechtbank Midden-Nederland op 21 september 2017 zijn hechtenis onder voorwaarden en komt hij op vrije voeten.
Op 4 januari 2019 wordt de hechtenis hervat nadat Gökmen zich niet aan de voorwaarden blijkt te houden, waaronder het meewerken aan een persoonlijkheidsonderzoek en een rapport van de reclassering.
Gökmen wordt op dat moment weer in de cel gezet, maar verzoekt vrijwel direct weer om schorsing met de belofte dat hij zich nu wel aan de voorwaarden zal gaan houden.
Op 22 januari is Gökmen dankzij het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden weer op vrije voeten.
Op 4 maart 2019 staat Gökmen voor de politierechter omdat hij wordt verdacht van fietsendiefstal die hij pleegde op 15 oktober 2018. Hij wordt diezelfde dag veroordeeld tot twee weken gevangenisstraf, waarvan één voorwaardelijk.
Een dag later wordt hij door de politierechter veroordeelt tot vier maanden cel voor een inbraak op 13 september 2018 in Utrecht.
In beide zaken zijn de uitspraken op 18 maart 2019 nog niet onherroepelijk.
Gökmen opent op 18 maart 2019 om 10.45 uur het vuur op de passagiers in de Utrechtse sneltram en daarna ook buiten op omstanders die te hulp schieten.
Hierbij overlijden drie mensen ter plekke en raken zeven anderen zwaargewond, van wie tien dagen later één persoon alsnog aan zijn verwondingen overlijdt.
Aan de hand van beelden van één van de bewakingscamera's in de sneltram herkent de politie al snel Gökmen en start een klopjacht naar hem, waarbij op verschillende plekken in en om Utrecht tevergeefs invallen worden gedaan.
Gökmen weet tot iets na 18.00 uur die avond uit handen van de politie te blijven maar logt kort voor zijn arrestatie voor internet-bankieren in bij

zijn bank op een mobiele telefoon die hij van een vriend heeft geleend. Deze actie wordt herleid naar een huis aan het Oudenoord in Utrecht, waar een team van de Dienst Speciale Interventies van de politie Gökmen even na zessen oppakt
Op 20 maart 2020 wordt Gökmen door de rechtbank in Utrecht schuldig bevonden aan viervoudige moord, drie keer poging tot moord en bedreiging met een terroristisch misdrijf. De rechtbank acht de kans op herhaling groot en vindt een levenslange gevangenisstraf de enige optie.
Als men Gökmen vraagt wat hij van die levenslange gevangenisstraf vindt, zegt hij tegen de voorzitter van de rechtbank: "Ik pis op jullie allemaal, hoerenkinderen." en "doe de groeten aan jouw moeder". Gökmen gaat niet in hoger beroep. Dat het geen lief mannetje is blijkt wel want op 17 februari 2021 steekt Gökmen een bewaker van de Penitentiaire Inrichting Rotterdam, afdeling: De Schie, in het gezicht met een zelfgemaakt steekwapen.
Op 17 oktober 2021 wordt Gökmen aangesproken op zijn gedrag, woedend richt hij vernielingen aan in de recreatieruimte en gooit een pan met heet vloeistof naar een gevangenismedewerker.
Ondanks dat Gökmen een levenslange gevangenisstraf heeft gekregen, wordt in november 2023 tien jaar cel geëist tegen Gökmen voor het neersteken van de bewaker. In maart 2022 wordt Gökmen het Nederlanderschap ontnomen en bij eventuele gratie is hij ongewenst vreemdeling en moet hij het land verlaten.

George Plieger (1956-2003)
George Plieger wordt op 22 februari 1956 geboren in Amsterdam. Begin jaren negentig is George Plieger samen met Jaap van der Heijden actief in de

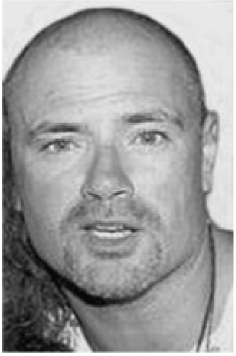

smokkel van hasjiesj. Tijdens hun samenwerking gaat Van der Heijden investeren in een diamanthandel. George Plieger voelt daar ook wel wat voor en draagt een half miljoen bij. Maar die handel loopt uit op een fiasco. Ze worden geript door hun Italiaanse zakenpartners, die wel het geld aannemen maar nooit de diamanten leveren.
George Plieger eist bij Van der Heijden zijn half miljoen terug en wil enorme rentebedragen over het geïnvesteerde kapitaal. Wanneer Van der Heijden samen met Henk Rommy een drugstransport organiseert, dwingt George Plieger zijn deelname af om Van der Heijden in de gelegenheid te stellen een deel van zijn schuld aan hem in te lossen. Wanneer Van der Heijden wegens drugshandel in de gevangenis zit, vertelt hij medegedetineerden dat hij enkele Joego's achter George Plieger

heeft laten rijden om hem angst aan te jagen en te dreigen hem aan te laten pakken.
Op 10 april 1993 wordt Van der Heijden, tijdens zijn proefverlof, bij zijn huis met een bom opgeblazen. Uit gsm-verkeer blijkt dat onder meer George Plieger en een aantal leden van de groep van Mink Kok in de buurt zijn tijdens de aanslag. Later sluit George Plieger zich aan bij de bende van Willem Holleeder, die hem zou hebben ingeschakeld om rijke vastgoedhandelaren af te persen.
Op dinsdagochtend 14 januari 2003, rond acht uur, wordt George Plieger van nabij doodgeschoten. Dit gebeurt terwijl hij in zijn auto wacht bij een spoorwegovergang in Diemen. Een 11-jarige scholiere wordt geraakt door een afgedwaalde kogel en raakt lichtgewond. De dader vlucht op een motor in de richting van de A10. Volgens geruchten in het criminele circuit is Holleeder de opdrachtgever voor de liquidatie. Die zou volgens insiders kwaad zijn op George Plieger omdat die een relatie heeft aangeknoopt met Beppie van Rheenen, één van Holleeders ex-vriendinnen.

Grietje Nagelhout. De moord op
Op 16 februari 2000 brengt 39-jarige Evert Otter uit Zuidlaren zijn 24-jarige levensgezellin Grietje Nagelhout (foto) door wurging om het leven. Schaamte

over een schuld van 60.000 tot 80.000 gulden heeft Evert Otter ertoe gebracht zijn vriendin om het leven te brengen. Hij heeft over zijn schulden, die hij al tijdens zijn op de klippen gelopen huwelijk heeft opgebouwd, met geen woord gerept in zijn relatie met Grietje. In het geheim haalde hij geld van haar bankrekening om de meest spoedeisende schulden af te kunnen lossen. Aan deze financiële koorddanserij kwam een einde toen het plan rees het huurhuis te kopen waarin ze woonden. Otter realiseert zich dan dat hij niet veel langer zou kunnen verzwijgen dat hij een torenhoge schuldenlast met zich meetorst. Hij durft het haar niet te vertellen.
Evert Otter wurgt uiteindelijk zijn vriendin op de bovenverdieping van hun woning in Zuidlaren. Zo voorkomt hij dat Grietje, die via de bank die de hypotheek moet verstrekken, over de grote geldproblemen wordt ingelicht. In de nacht van 16 op 17 februari dumpt hij haar lichaam in een rioolput. Het is niet bekend of hij de plek doelbewust heeft uitgezocht, maar het optillen van het deksel en het neerlaten van het lichaam gebeurt ongezien en geruisloos. ”Weken heeft zij daar gelegen en we wisten van niks,” zegt een verbaasde

buurtbewoner tegen het AD. De dag na de moord geeft hij Grietje op als vermist en in de weken daarna schakelt Otter vrienden, familie en de media in om zijn vermiste vriendin op te sporen. Op 21 maart wordt de Zuidlaarder zelf aangehouden. Twee dagen later legt hij een bekentenis af, nadat hij wordt geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen. Na zijn bekentenis leidde Otter de politie naar de rioolput in Hollandscheveld waar het lichaam van de vermoorde vrouw ligt.
Op 13 april 2001 wordt Evert Otter door de rechtbank in Assen veroordeeld tot zestien jaar cel. Ook moet Otter de familie Nagelhout een schadevergoeding van 22.000 gulden betalen. Het openbaar ministerie had twintig jaar celstraf. In het vonnis wijst de rechtbank erop dat de rechtsorde is geschokt door de handelwijze van Otter in de weken na de moord. Ook vertoonde de verdachte volgens de rechters respectloos gedrag door de familie Nagelhout wekenlang in de waan te laten dat Grietje nog leefde.
Het motief was verlatingsangst. Otter vreesde dat Grietje bij hem weg zou gaan als ze erachter zou komen dat hij stiekem geld van haar rekening had gehaald om zijn schulden af te lossen. Volgens de rechtbank kan Otter als enigszins verminderd toerekeningsvatbaar worden bestempeld en heeft hij een ziekelijke stoornis. Maar rapporten van deskundigen konden de rechtbank er niet van overtuigen in hoeverre de stoornis een belangrijke rol heeft gespeeld bij de moord.

Gruwelijk moord in El Aranal

El Arenal op het Spaanse eiland Majorca is van oorsprong een vissersplaatsje dat sinds de jaren zestig van de vorige eeuw flink is gegroeid door de vele toeristen die daar jaarlijks neerstrijken. Het is een populaire plaats gelegen op zestien kilometer van de hoofdstad Palma en in het hoogseizoen vooral in trek bij jongeren vanwege de vele uitgaansgelegenheden. In deze badplaats zal vooral de jeugd zich niet snel vervelen want naast de stranden en het uitgaan zijn er veel activiteiten mogelijk. De activiteit van op elkaar inbeuken hoort daar niet bij. Toch vindt er in de nacht van dinsdag 13 op woensdag 14 juli 2021 een gebeurtenis plaats w2aarvan tien jonge Nederlandse toeristen het slachtoffer worden. Een eerste vechtpartij vindt plaats bij café De Zaak aan der Carrer de Cartoga 24. Hierbij wordt een Nederlandse jongen dusdanig geschopt, dat er volgens het OM sprake is van poging doodslag. Zes van de verdachten worden hiervoor vervolgd. *Rechtbanktekening van (boven v.l.n.r.) Stan F., Martijn T., Lars van den H., Lukas O. en Daan van S. (onder v.l.n.r.) Kaan B., Mees T., Hein B. en Sanil B.* Dezelfde mannen en een medeverdachte worden ook verdacht van het plegen van openlijk geweld bij hetzelfde café tegen vier andere slachtoffers. Later op de avond vindt wat verder op nummer 47 bij café Bierexpress een heftige geweldsuitbarsting plaats en hierbij komt de 27-jarige Carlo

Heuvelman uit Waddinxveen in coma raakt en enkele dagen na de mishandeling overlijdt. Niet de Spaanse autoriteiten, maar het Nederlandse Openbaar Ministerie (OM) gaat de fatale mishandeling op Mallorca onderzoeken en de mogelijke verdachten zo nodig vervolgen. Dat het Spaanse onderzoek

aan Nederland is overgedragen is een bijzonder, maar logisch besluit, zeggen strafrechtdeskundigen.
Er worden televisiebeelden uitgezonden bij de tv-uitzending van Opsporing verzocht. De politie heeft op die uitzending zo'n twintig tips doorgekregen en ook zijn er beelden opgestuurd waarover de politie nog niet beschikte. Dit heeft ertoe geleid dat negen jonge mannen van een vriendengroep uit Hilversum van 19 en 20 jaar oud voor de rechter moeten verschijnen. Ze hebben in de visie van het OM op verschillende manieren een aandeel gehad in het brute geweld. Alle mannen worden verdacht van openlijk geweld. Een deel van hen wordt ook vervolgd voor doodslag en of poging doodslag. De rechtszaak dient voor de rechtbank in Lelystad en op vrijdag 18 november 2022 is de uitspraak dat Sanil B. is veroordeeld tot zeven jaar gevangenisstraf voor de fatale mishandeling op Mallorca vorig jaar. Volgens de rechtbank was er ten minste één andere dader betrokken bij de doodslag op Carlo Heuvelman, maar kon niet overtuigend worden vastgesteld wie dit was. Daarom werden Mees T. en Hein B. hiervan vrijgesproken. Wel kregen zij beiden dertig maanden gevangenisstraf voor ander uitgaansgeweld die nacht. Andere verdachten die betrokken waren bij de vechtpartijen op het vakantie-eiland kregen straffen variërend van een taakstraf tot gevangenisstraffen tussen de twaalf en dertig maanden. Deze straffen zijn fors hoger dan het OM had geëist.
"Het signaal naar verdachten en anderen moet zijn: dit soort zinloos en extreem groepsgeweld wordt zwaar gestraft", zei de rechter bij de uitspraak. Een negende verdachte, Martijn T., werd vrijgesproken.
Het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden doet op 14 maart 2024 uitspraak in deze zaak die gaat over de gewelddadigheden in Mallorca. Bij die uitspraak blijkt dat dat het gerechtshof in Leeuwarden het bewijs over de doodslag op Carlo anders heeft gewaardeerd dan het Openbaar Ministerie.
Het hof veroordeelt zeven jongemannen voor vormen van openlijk geweld.

Een van hen, 'hoofdverdachte' Sanil B. uit Hilversum, is daarbij vrijgesproken van de verdenking dat hij medeverantwoordelijk is voor de dood van de 27-jarige Carlo. Hij krijgt een gevangenisstraf van 32 maanden, waarvan 3 maanden voorwaardelijk. Kaan B. - gevangenisstraf 11 maanden, waarvan 83 dagen voorwaardelijk. Mees T. – gevangenisstraf 14 maanden, waarvan 50 dagen voorwaardelijk. Lukas O. – gevangenisstraf 18 dagen en een taakstraf van 240 uur (subsidiair 120 dagen vervangende hechtenis). Hein B. – gevangenisstraf 15 maanden, waarvan 118 dagen voorwaardelijk. Stan. F. - taakstraf 110 uur (subsidiair 55 dagen vervangende hechtenis). Daan van S. – gevangenisstraf 11 maanden, waarvan 83 dagen voorwaardelijk.

Hans van Zon (1941-1998)
Johannes Marinus van Zon – roepnaam Hans – wordt op 6 maart 1941 geboren in Delfzijl. Hans staat in zijn omgeving bekend als een nette jongeman. Hij is zeker intelligent, maar vanwege zijn afkomst is er geen geld

om hem een hogere opleiding te laten volgen. Ook staat hij bekend als een charmeur. Wanneer hij 26 jaar is, wordt hij onderhouden door zijn 47-jarige Italiaanse vriendin Caroline Gigli. Tegelijkertijd heeft hij een relatie met de 37-jarige Coby van der Voort. Van Zon verdient zijn geld met de verkoop van pornografische foto's van beide dames.
Wanneer de relatie tussen van der Voort en Van Zon in april 1967 stopt, blijft ze zich aan hem opdringen. Om hier een eind aan te maken zoekt hij haar op in haar woning en slaat haar dood met een zelfgefabriceerde loden pijp. Om de politie te misleiden verminkt hij haar lichaam zodat het een roofmoord lijkt. De juwelen van Van der Voort geeft hij aan zijn vriendin. Hans van Zon biecht zijn misdaad op aan Arnoldus Rietbergen, bijnaam Ouwe Nol, een Utrechtse crimineel. Op aanwijzingen van Ouwe Nol pleegt Van Zon vervolgens de roofmoorden op Jan Donse, bijnaam Oom Cupido, een 80-jarige winkelier in feestartikelen, en op de 47-jarige Heeswijkse boer Reijer de Bruijn. Hij deelt de buit, bestaande uit geld en sieraden, met Ouwe Nol. Het volgende slachtoffer van een poging tot roofmoord betreft de weduwe Dora Woortmeijer, een voormalige geliefde van Ouwe Nol. Van Zon slaat haar neer met een loden pijp en laat haar voor dood achter. Zij overleeft de klap en wijst hem aan de hand van foto's als de dader aan. Later wordt bekend dat er ook een tip is gekomen uit de Utrechtse onderwereld.
Op 13 december 1967 wordt Van Zon gearresteerd. In maart 1970 wordt hij tot levenslange gevangenisstraf veroordeeld. Naast de moorden waarvoor hij is berecht, wordt Van Zon ook verdacht van verschillende andere moorden.

Onder andere van de lustmoord op Elly Segov in 1964 en van de moord op de Engelse filmregisseur Claude Berkeley in 1965.
Tijdens zijn gevangenschap krijgt Van Zon een relatie met zijn therapeute Riet van der Brink met wie hij in 1974 trouwt. Vergeleken met andere gevangenen leidt Van Zon een luxueus leventje in de gevangenis. Minister van Justitie Dries van Agt moet zich hiervoor verantwoorden bij de KVP. In 1986 komt Hans van Zon vervroegd vrij. Zijn levenslange straf is wegens goed gedrag omgezet naar 28,5 jaar, waar weer één derde afgaat wegens 'goed gedrag'. Zo goed was zijn gedrag niet, want men vermoedt dat Van Zon in 1985, tijdens een weekend proefverlof, een moord heeft gepleegd bij het Zuidplein in Rotterdam. Dit is echter nooit bewezen. Na zijn vrijlating wordt Van Zon niet met rust gelaten door de pers. Zijn privéleven, met name zijn drankverslaving, komt in het nieuws.
In 1995 scheiden Van Zon en Van der Brink, maar ze blijven altijd een soort haat-liefdeverhouding houden. De laatste jaren van zijn leven woont Van Zon in Delfzijl.
In 1997 wordt ontdekt dat Van Zon weer in de fout is gegaan. Hij wordt verdacht van twee pogingen tot doodslag op een 46-jarige buurman in een flatgebouw in Delfzijl. Eén keer probeert hij hem met een moker de schedel in te slaan, daarna met een broodmes de keel door te snijden. De man wordt in een ziekenhuis behandeld voor snijwonden aan hals en handen.
Hans van Zon overlijdt op 11 mei 1998 door overmatig en langdurig drankgebruik in Delfzijl. Bij zijn begrafenis zijn een aantal buren, Riet van den Brink, een kennis, een medewerker van de van Mesdagkliniek, advocaat Hans Anker en een bevriende journalist aanwezig.

Harry Stoeltie

Harry Stoeltie, geboren in 1958 in Amsterdam, is het prototype van de geslaagde zakenman. Goed en met smaak gekleed, atletisch gebouwd en met zijn 1.75 meter kan hij doorgaan als een advocaat of geslaagde beursmakelaar. Hij heeft een vlotte babbel, is intelligent en erg innemend. Wat aan Harry Stoeltie niet valt af te zien, is dat hij al jaren een grote kracht is binnen de onderwereld is.
Harry Stoeltie wordt al vanaf 2000 door Justitie in de gaten gehouden. Dit nadat in 1995 de commissie Van Traa de motorclub Hells Angels bestempelt als een crimineel netwerk. Deze zou zich bezighouden met de productie van amfetaminen, vrouwenhandel en handel in gestolen voertuigen. De leden van de club worden jarenlang geobserveerd, afgeluisterd en gevolgd, maar dit heeft nooit iets concreets opgeleverd. Rechtszaken die zijn aangespannen, zoals het grote onderzoek Acroniem, lopen op niets uit. Door justitiële slordigheden of omdat simpelweg geen concreet bewijs kan worden gevonden.

Harry Stoeltie is geen brave jongen; in het verleden is hij meerdere malen veroordeeld voor geweldsdelicten. Op 20 september 2004 worden twee leden van Hells Angels Holland geroyeerd: voorzitter Willem van Boxtel en Willem

Pijpker. Zij zouden in opdracht van vastgoedhandelaar Willem Endstra een complot beraamd hebben om Willem Holleeder te vermoorden. Ze weigeren die opdracht, maar moeten later onder druk van Holleeder de motorclub verlaten. Holleeder wordt door Justitie, samen met Angels-vicepresident Harry Stoeltie, ook wel de ware leider van de Hells Angels genoemd.
Op 14 oktober 2004 geven vier leden van de Amsterdamse motorclub Hells Angels in hun clubhuis een lang interview aan het televisieprogramma Zembla. Gesproken wordt voornamelijk door vicevoorzitter Harry Stoeltie, aangevuld door oudgediende Kees Callenfels. Kersverse voorzitter Daniel Uneputty komt zelden aan het woord. Harry Stoeltie verdedigt met verve zijn club tegen alle aantijgingen van criminaliteit: de Angels zijn motorliefhebbers en meer niet. Uit informatie, observaties en telefoontaps van de Nationale Recherche blijkt dat Harry Stoeltie het duidelijk voor het zeggen heeft. Zonder hem worden er geen beslissingen van belang genomen bij de Angels.
Als er binnen de Angels verdeeldheid heerst, komt het niet zelden tot fysieke confrontaties, waarbij Harry Stoeltie stevige klappen uitdeelt.
Zelfs bestuursleden dragen na zo'n aanvaring de bewijzen nog dagenlang op hun gezicht. Het sterke karakter van Harry Stoeltie zou ook de reden zijn voor de afgang van de de legendarische Willem van Boxtel, voormalige president van de Hells Angels.
Op 4 januari 2008 beslist de bestuursrechter in Amsterdam moet de roemruchte Amsterdamse seksclub Yab Yum de deuren sluiten. Dit op de aanklacht van de gemeente dat Yab Yum feitelijk in handen is van de Hells Angels. Zij zouden de zaak in 1999 door middel van afpersing en bedreiging hebben overgenomen. Hennie Vittali, op papier de eigenaar, zou niet meer dan een zetbaas van de motorclub zijn waarvan Harry Stoeltie (de zwager van Vittali) het management voert.
Harry Stoeltie is met seksclub Yab Yum in het begin van de sportcarrière van Badr Hari zijn sponsor. Beiden worden goed bevriend, maar Hari weerspreekt het gerucht dat hij prospect zou worden van de Hells Angels. In een poging van het Openbaar Ministerie in 2008 om de in haar ogen criminele motorclub te bestrijden, zet ze een aantal leden, onder wie Harry Stoeltie, enkele maanden vast.

Aan de vriendschap tussen Badr Hari en Harry Stoeltie komt een einde tijdens de detentie van Harry Stoeltie. Badr Hari legt het tijdens de afwezigheid van Harry Stoeltie aan met zijn vriendin Petra van L., die in die tijd verantwoordelijk is voor de boekhouding van Yab Yum. Harry Stoeltie geeft Badr Hari te kennen dat hij een code heeft geschonden en voor straf mag deze naar verluidt een jaar niet vechten in Nederland.
Op 6 augustus 2009 eist advocaat Bram Moszkowicz voor zijn cliënt Harry Stoeltie bijna 800.000 euro van de staat. Dit omdat zijn cliënt door toedoen van het OM in de publiciteit 'volledig is afgebrand' en kansen op de arbeidsmarkt kan vergeten. De schadeclaims van de Angels, worden grotendeels afgewezen. Volgens het OM is Harry Stoeltie al vele jaren de 'Koning van de Hells Angels' en misschien wel de machtigste crime boss van Nederland. Met alle mogelijke middelen wordt jacht op hem gemaakt, maar hij lijkt ongrijpbaar.
In de vroege ochtend van 5 oktober 2011 wordt een inval gedaan in het huis van Harry Stoeltie in Landsmeer en een Arrestatie Team pakt de Hells Angel op. Hij wordt samen met Donald Groen gearresteerd. In de woning van Harry Stoeltie wordt huiszoeking gedaan. De Nationale Recherche houdt in totaal zeven mannen en drie vrouwen aan. De verdenkingen lopen uiteen van afpersing tot het witwassen van crimineel geld. Ongeveer 250 rechercheurs doorzoeken 21 woningen en twee bedrijven in onder meer Landsmeer, Amsterdam, Purmerend, Aalsmeer, Lijnden en Zaandam. Daarbij wordt beslag gelegd op vier woningen, een vakantiehuisje, twaalf personenauto's, een motorfiets, drie scooters en een tractor. Daarnaast legt de politie beslag op twee vuurwapens met munitie en nemen daarbij administratie en boekhoudingen mee. Ook wordt beslag gelegd op 25 bankrekeningen, een grote hoeveelheid antiek, horloges, sieraden, tassen en huisraad.
De verdachten worden twee dagen later voorgeleid aan de rechter-commissaris in Rotterdam. Tot de dag van de inval heeft Harry Stoeltie er goed van geleefd, goed gesitueerd, mooie auto's en duidelijke welstand. Harry groeide ondertussen uit tot een van de meest prominente leden van de Angels, maar ook internationaal staat hij bekend. Volgens justitie is de Amsterdam-chapter een van de meest invloedrijke ter wereld, met een flinke vinger in de internationale pap, waaraan honderden pagina's onderzoeksgegevens zijn gewijd. Het is dan ook niet toevallig, het lijkt zelfs op een internationaal geïnitieerde actie, dat de Duitse justitie op 13 december 2010 met vierhonderd man van de speciale commando-eenheid SEC een inval doet op locaties van de Hells Angels in Baden-Württemberg, Bayern und Rheinland-Pfalz. Er worden bijna dertig gebouwen en appartementen doorzocht, waaronder een bordeel en een restaurant. Negen vuurwapens, samuraizwaarden, een machete, messen, molotovcocktails, steroïden, munitie, mobiele telefoons en computers worden in beslag genomen.

Op maandag 8 april 2013 begint in de Bunker in Osdorp het proces tegen Harry Stoeltie en de broers Michel Groen en Donald Groen alias 'De Wolf'. De laatste onderhoudt niet alleen nauwe banden met figuren als Mink Kok, maar wordt in 2011 ook bekend als 'de afspraak' naar wie topcrimineel Stanley Hillis op weg is als hij wordt geliquideerd. De drie verdachten zouden zich schuldige hebben gemaakt aan enkele afpersingen van o.a. de drugshandelaren Ferenc J. en Erik B., bijnaam 'Oorbel', enkele antiekhandelaren en (kroon)getuige Remko van Lent met zijn vrouw Jessica, dit gedurende een periode van een slordige zes jaar. Van Lent is de belangrijkste getuige in het proces tegen de drie verdachten. In maart 2010 vertrekt de fiscaal jurist Van Lent op stel en sprong met zijn vrouw Jessica en hun drie kinderen met onbekende bestemming. Voor het eerst in de Nederlandse geschiedenis wordt een heel gezin opgenomen in een getuigenbeschermingsprogramma van justitie.
Op 17 april 2013 heeft Harry Stoeltie de eer onderwerp te zijn van het allerlaatste optreden in de rechtbank van de gevallen advocaat Bram Moszkowicz. De advocaat vraagt schorsing van de voorlopige hechtenis van Harry Stoeltie
Op 17 mei 2013 meldt Het Parool dat Harry Stoeltie in navolging van president Theo Huisman, uit de Hells Angels is gegooid.
Op 31 mei 2013 komt Harry Stoeltie voorlopig op vrije voeten.

Henk Bartels

Henk Bartels – bijnaam: de Zingende Rat – heeft een groot deel van de prostitutie in de Geleenstraat te Den Haag in bezit. Henk Bartels komt in de problemen wanneer in de nacht van 2 januari 1977 zijn levensgezelin Jopie Nipius, Koningin van de Haagse roze buurt, samen met de 39-jarige Loek van der Gaag, in zijn Citroën SM langs de Vliet rijdt. Van der Gaag stopt bij een brug en deponeert een koffer aan de kant van de weg. Daarna rijdt hij door en raakt vervolgens via het talud in het koude water van de Vliet. Henk Bartels is ten einde raad. Zijn grote liefde Nipius is niet meer en Tinus Fens, die zijn straat wil overnemen, laat de boel verpauperen.

Erger nog, Mooie Tinus dreigt de Geleenstraat vol met heroïnehoeren te zetten zodat de waarde van Bartels panden zullen dalen. Daarnaast zit Tinus in allerlei vage investeringen met mensen uit de hogere regionen. In het vroege voorjaar van 1984 komt Fens op vrije voeten. Blijkbaar vindt niet iedereen dat prettig want in mei van dat jaar wordt hij in het Haagse café Petit Paris neergeschoten door

een paar jonge huurmoordenaars. Fens is een taaie rakker, hij overleeft de aanslag.
Maar op 17 december 1984 wordt het nog eens overgedaan: een ingehuurde Tunesiër schiet hem van dichtbij door het achterhoofd. De schutter is gecontracteerd door pooier en pornobaas Bartels en gok-expert Henk Rijstenbil Tijdens de verhoren en het daaropvolgende proces ontkennen zowel de schutter als Rijstenbil iets met de moord te maken te hebben. Maar Bartels slaat door en hierdoor gaan hij en zijn kompaan voor lange tijd achter de tralies. De Noord-Afrikaan mag vertrekken bij gebrek aan bewijs.
Een paar maanden na het vonnis koopt Bartels een dokter in het Bronovo Ziekenhuis in Den Haag om, die verklaart dat hij nog maar een korte periode te leven heeft. Bartels komt vervolgens vrij en emigreert naar Thailand waar hij tot zijn dood in 1990, vijf jaar later, met een jonge Thaise vriendin een goed bestaan leidt.

Henk Boom (1953-2003)
Hendrikus Sylvester Boom – roepnaam Henk, bijnaam De Schele – wordt op 26 juli 1953 in Rotterdam geboren. Hij groeit op als een straatjongen die in de kleine criminaliteit terechtkomt. Henk Boom wordt de lijfwacht van Ton van Dalen en doet klusjes voor Klaas Bruinsma. Ook zou Boom een tijd lang de lijfwacht van Stanley Hillis zijn geweest. Boom wordt lid van de beruchte Deltagroep waar Mink Kok, Jan Femer en Stanley Hillis ook toe behoren. Dat is het weinige dat van Henk Boom bekend is. Zoals een professionele hitman betaamt, opereert hij als een grijze muis in de massa.

Op 19 juni 1994 reist hij samen met andere leden van de Deltagroep naar Detroit. In de Verenigde Staten vindt op dat moment het WK voetbal plaats. Ze worden geweigerd en moeten terugkeren naar Nederland. Het reisje is georganiseerd door Jan Femer en is bedoeld als huwelijkscadeau voor Donald Groen In juli van dat jaar reist het gezelschap alsnog samen af, dit keer naar Benidorm. In 1995 schiet Boom de 29-jarige Richard Abdala dood in een café te Rotterdam. Hij wordt hiervoor in 1996 in hoger beroep tot tien jaar cel veroordeeld. In april 2002 komt hij weer op vrije voeten. Drie maanden later wordt Boom opnieuw opgepakt wegens vermeende stalking, bedreiging en mishandeling van zijn toenmalige vriendin.
Op 28 januari 2003, vier dagen na de moord op Cor van Hout, spreekt Henk Boom met zijn advocaat in het huis van bewaring in Capelle aan de IJssel en zegt letterlijk tegen Mr. Fred Staehle: “Ik ben ook bang om te worden vermoord. Ze schieten elkaar maar neer, waar moet ik in godsnaam heen?

Straks kom ik er ook een tegen. Dan is het een kwestie van wie het eerste dat ding trekt en die ander is dan de sigaar."
De Schele heeft een vooruitziende blik: op 16 maart 2003 wordt de crimineel en hitman doodgeschoten op het Van der Pekplein in Amsterdam-Noord. De dader staat bij zijn motor te wachten, wanneer Henk Boom te voet arriveert. De twee mannen raken in gesprek tot ze plots ruzie krijgen en Boom boos wegloopt; dan schiet de dader zeker vier kogels op hem af. Henk Boom valt neer, maar beweegt nog wel. De moordenaar, die weer op weg is naar zijn motor, loopt terug, geeft hem een schop en schiet nogmaals.
Volgens CIE-informatie heeft Henk Boom geklaagd dat hij te weinig geld krijgt en zou hij Stanley Hillis hebben bedreigd. Hillis zou hem daarvoor laten vermoorden. Een andere theorie is dat hij is vermoord omdat hij te veel weet en daarmee een risico vormt. De hypothese van de Amsterdamse politie is dat de Rotterdamse huurmoordenaar Henk Boom de volgende liquidaties op zijn naam heeft: Jaap van der Heiden op 10 april 1993, Danny Leclère op 20 mei 1993, Michael Vane op 3 november 1993, Rudi van Efferen op 4 augustus 1995, Bert Bons op 24 januari 1996 en Martin Swennen op 14 maart 1996.

Heineken. Ontvoering van
Op woensdag 9 november 1983, rond zeven uur 's avonds, ontvoeren vijf mannen biermagnaat Alfred Heineken en diens chauffeur Ab Doderer voor het kantoor van het bierconcern in Amsterdam. Heineken wordt in een oranje

Peugeot bestelbus getrokken. Doderer, die in een auto op hem zit te wachten, komt hem te hulp. Hij krijgt een pak slaag en wordt eveneens in de bestelbus geduwd. Deze wordt later teruggevonden op de Weesperzijde. Ook worden in de omgeving van de ontvoeringsplek twee uzi-pistoolmitrailleurs gevonden.
De twee slachtoffers worden naar het industrieterrein De Heining in Amsterdam gebracht en in een loods opgesloten. Achter een scheidingswand zijn twee verborgen cellen gebouwd waarin Heineken en Doderer worden ondergebracht. Tijdens hun verblijf worden zij regelmatig aan de muur vastgeketend. De ontvoerders eisen 35 miljoen gulden in Nederlandse en buitenlandse valuta en houden contact met de onderhandelaars van de politie door middel van advertenties in de krant. In het belang van het onderzoek doet de politie geen enkele mededeling over de aard van de contacten. Wel geeft het Heineken-concern op 10 november aan dat ze in wil gaan op eventuele eisen voor losgeld. Het concern roept de politie op om terughoudendheid te betrachten.

Na een brief van de ontvoerders worden door het concern en de politie geen mededelingen meer gedaan over de ontvoering. Ze geven daarmee gehoor aan een eis van de ontvoerders, die in een brief staat welke in de nacht van 9 op 10 november in de brievenbus van de gemeentepolitie in Den Haag wordt gegooid. De codenamen die gebruikt worden in de advertenties zijn Adelaar en De Haas en in een later stadium Uil en Muis. Een eerste afspraak om het losgeld aan de ontvoerders over te dragen, wordt door de politie bewust niet nagekomen om tijd te winnen.
In de nacht van 27 op 28 november 1983 wordt het losgeld in postzakken overhandigd aan de ontvoerders. Deze worden door de ontvoerders verborgen in tonnen, die worden ingegraven in de bossen rond Zeist. De ontvoerders merken dat ze na de overdracht worden achtervolgd door de politie. Die heeft een tip ontvangen waarin de namen van de ontvoerders zijn genoemd. Twee van hen, Cor van Hout en Willem Holleeder (foto), vluchten direct naar Frankrijk. Twee andere, Jan Boellaard en Martin Erkamps, worden gearresteerd en de vijfde ontvoerder, Frans Meijer, duikt ergens in Nederland onder.

Op 30 november wordt vroeg in de ochtend een inval gedaan in de loods op De Heining, waar Heineken en Doderer worden gevonden. Tijdens de ontvoering zou de politie overigens bij een autosloperij naast de timmerfabriek van Boellaard hebben gezocht naar de vluchtauto van de ontvoerders. Uiteindelijk wordt die auto in Joure teruggevonden. Een rechercheteam vertrekt op 2 december naar de Spaanse badplaatsen Fuengirola en Torremolinos. De politie heeft aanwijzingen dat de drie voortvluchtige hoofdverdachten in Spanje zijn geweest. Zo zou Cor van Hout een huis in Fuengirola hebben gehad en heeft Rob Grifhorst, die op dat moment gezien wordt als een hoofdverdachte van de ontvoering, een woning in Torremolinos of Fuengirola.
Op 4 december 1983 vindt de politie de tonnen met losgeld in de bossen bij Zeist, maar niet al het losgeld is daar aanwezig. Een deel is meegenomen door Van Hout en Holleeder en Meijer verklaart een deel te hebben verbrand. Uiteindelijk blijft ongeveer 8 miljoen gulden van het losgeld spoorloos.
Op 28 december geeft Meijer zichzelf aan bij de politie. Hij heeft enkele dagen eerder al brieven verstuurd naar de Amsterdamse politie en Het Parool waarin hij spijt betuigt en aangeeft dat hij een strenge straf verdient. De gehele tijd dat Meijer wordt gezocht, zou hij in Amsterdam een zwervend bestaan leiden en slaapt hij geregeld onder bruggen.

Van Hout en Holleeder worden op 29 februari 1984 in Parijs gearresteerd. In het appartement waar de twee verblijven wordt ruim een half miljoen gulden van het losgeld teruggevonden. Nederland verzoekt om hun uitlevering. De Franse Justitie stelt op 7 maart de beslissing over de uitlevering uit tot 21 maart. Dit komt onder meer doordat het uitleveringsverzoek nog moet worden vertaald. Op 28 maart maken Holleeder en Van Hout bij de rechtbank bekend dat ze niet meer willen meewerken aan een uitlevering aan Nederland. Dit betekent dat de Franse rechter moest beslissen of het tweetal tegen hun zin aan Nederland mag worden uitgeleverd. Het Hof van appèl beslist op 23 mei 1984 dat ze mogen worden uitgeleverd.
Op 26 september 1984 begint het proces tegen Boellaard, Meijer en Erkamps. Er wordt op 3 oktober 1984 tegen de eerste twee zestien jaar cel geëist en tegen Erkamps tien jaar. Op 17 oktober wordt Boellaard tot twaalf jaar cel

veroordeeld en Erkamps tot negen jaar. Het vonnis tegen Meijer wordt uitgesteld omdat hij eerst onderzocht zal worden in het Pieter Baan Centrum in Utrecht. Hij ziet kans daaruit op 1 januari 1985 te ontsnappen. Boellaard en Erkamps gaan in beroep. Erkamps wordt uiteindelijk tot acht jaar veroordeeld en Boellaard (foto) tot twaalf. Meijer wordt bij verstek eveneens tot twaalf jaar cel veroordeeld.
Op 6 november 1985 beslist Frankrijk dat Van Hout en Holleeder alleen aan Nederland uitgeleverd mogen worden voor schriftelijke bedreiging. De minister van Justitie, Korthals Altes, trekt op 5 december 1985 het uitleveringsverzoek in en een dag later komen Holleeder en Van Hout vrij. Wel zullen de twee op de internationale opsporingslijst blijven staan zodat ze eventueel in een ander land gearresteerd kunnen worden. De Nederlandse Justitie wil hen echter vervolgen voor afpersing en vrijheidsberoving waar veel hogere straffen op staan. Omdat Frankrijk geen uitleveringsverdrag met Nederland op grond van ontvoering heeft, zou een dergelijk verzoek worden afgewezen. Als Nederland de afwijzing van de Franse regering had afgewacht, dan zouden de ontvoerders ook niet in andere landen vervolgd kunnen worden, omdat iemand niet twee keer voor hetzelfde delict vervolgd mag worden. Van de Franse Justitie mogen ze echter niet gaan en staan waar ze willen, maar worden onder huisarrest geplaatst.
Op 13 februari 1986 vertrekken beide ontvoerders naar het Caribische gebied. Ze reizen daar enige tijd rond en verblijven op meerdere eilanden en uiteindelijk keren ze terug naar Frankrijk. Inmiddels is er een Europees uitleveringsverdrag wat ook door Frankrijk en Nederland is getekend. Dit

verdrag gaat op 11 mei 1986 in. Op 19 mei 1986 worden Holleeder en Van Hout opnieuw gearresteerd in Frankrijk en op 31 oktober worden ze uitgeleverd aan Nederland. Op 19 februari 1987 worden beiden tot 11 jaar cel veroordeeld. Martin Erkamps komt medio 1989 als eerste weer vrij. Jan Boellaard, Willem Holleeder en Cor van Hout komen eind 1991, begin 1992 kort na elkaar vrij.

Henk Ebbinge

Henk Ebbinge wordt in 1951 geboren. Hij is actief in het drugsmilieu van Groningen en is daarom een bekende bij de politie. Henk is afkomstig uit een beruchte familie waarvan verschillende leden meer dan bekend zijn bij Justitie. Zijn broer Wim wordt in april 1985 op 27-jarige leeftijd doodgestoken. Eén van de betrokkenen bij die steekpartij wordt een paar maanden later op dezelfde manier om het leven gebracht. Vermoedelijk gebeurt dit uit wraak.

Op 2 september 1995 wordt Henk Ebbinge gearresteerd in de woning van zijn vader in Amsterdam, als verdachte van de ontvoering van en moord op Harry Roo, de eigenaar van de Groningse coffeeshop De Driemaster. Ook bezit Roo een afgelegen boerderij in Siddeburen. Op 25 juli 1995 wordt Roo vermoord. Tegen zijn echtgenoot beweert Henk Ebbinge dat haar man is ontvoerd en voor zijn vrijlating eist hij 1,5 miljoen gulden. Ze betaalt hem enkele honderdduizenden guldens.

Aan het begin van november 1995 bekent Henk Ebbinge zijn betrokkenheid bij de ontvoering. Hij ontkent betrokken te zijn bij de moord. De auto van Roo wordt na zijn verdwijning teruggevonden in Antwerpen en een deel van het uitbetaalde losgeld in Amsterdam. Op 3 augustus 1995 worden de armen, benen en het hoofd van Roo in twee sporttassen gevonden in een riviertje bij Ochtum bij Bremen.

Tijdens politieverhoren ontkent Henk Ebbinge betrokken te zijn geweest bij de moord, maar in november 1995 bekent hij de moord tijdens de zogenaamde Zaanse verhoormethode, waarbij een verdachte onder zware druk wordt gezet. Deze verhoormethode staat ook bekend als Case 36. Het is speciaal bedoeld voor ontkennende en zwijgende verdachten. Henk Ebbinge wordt in 72 uur 38 uur intensief verhoord in een klein kamertje in het politiebureau van Zaanstad. Op de muren van de kamer hangen foto's van de plaats delict en van het slachtoffer. Daartussen hangen foto's van het 8-jarige dochtertje van Henk Ebbinge en van zijn echtgenote.

Tijdens de verhoren wordt hij geconfronteerd met een foto van een romp, waarbij de suggestie wordt gewekt dat het de romp van Roo is. In werkelijkheid is die romp op dat moment nog niet gevonden. De romp op de foto is van Antoinette Bont, een Groningse heroïneprostituee die in 1995 eveneens op gruwelijke wijze om het leven is gebracht. Eind november 1995

wordt de romp van Roo gevonden op aanwijzingen van Henk Ebbinge en op 14 december 1985 wordt hij door het OM aangeklaagd voor moord, afpersing en ontvoering.
Tijdens de rechtszaak wordt bekend dat medeverdachte Johannes S. en Henk Ebbinge al in 1994 plannen hadden om Roo te ontvoeren. Dit gaat niet door omdat Henk Ebbinge gaat samenwerken met Roo. Volgens Justitie treffen Roo en Henk Ebbinge elkaar op 25 juli 1995 op een boerderij in Siddeburen. Roo heeft die boerderij gekocht om er een wietkwekerij te beginnen. De twee krijgen ruzie over 85.000 gulden die Henk Ebbinge nog tegoed heeft van Roo voor een drugstransport uit het Spaanse Cadiz. Henk Ebbinge doet wel vaker klusjes voor Roo die te maken hebben met de handel in softdrugs. Henk Ebbinge slaat Roo daarbij met een ijzeren staaf op het hoofd en schiet daarna een kogel in zijn romp en een in zijn hoofd. Het lichaam snijdt hij daarna met een sabel in stukken. Op 26 juli 1995 neemt Henk Ebbinge vervolgens contact op met Maria, de vrouw van Roo. Ze spreken af en Henk Ebbinge eist een fors geldbedrag van haar, terwijl hij haar vertelt dat Roo is ontvoerd.
Op 2 september 1996 wordt Henk Ebbinge door de rechtbank in Groningen wegens afpersing veroordeeld tot een celstraf van vijf jaar. Hij wordt vrijgesproken van de moord op Roo. De rechtbank is van mening dat het bewijs daarvoor, met gebruik van de Zaanse verhoormethode, onrechtmatig is verkregen. De rechtbank laakt de verhoormethode op essentiële onderdelen. De minister van Justitie heeft een week eerder al een voorlopig verbod afgekondigd voor deze verhoormethode en later wordt het definitief verboden. Zowel het OM als de verdediging gaat in hoger beroep tegen de uitspraak. Het hoger beroep begint op 18 maart 1997 bij het gerechtshof in Leeuwarden. Op 19 maart 1997 verklaart een cipier van de Hoogeveense gevangenis De Grittenborgh dat Henk Ebbinge de moord op Roo tegenover hem heeft bekend, ruim voor de bekentenis na de Zaanse verhoormethode. Op 12 juni 1997 wordt er twaalf jaar cel tegen Henk Ebbinge geëist voor moord, afpersing en ontvoering. Op 26 juni wordt hij tot tien jaar veroordeeld. Het gerechtshof spreekt hem vrij van moord, maar acht doodslag wel bewezen. De bekentenis die Henk Ebbinge aflegt tijdens de Zaanse verhoormethode wordt door het gerechtshof buiten beschouwing gelaten. De verklaringen tegenover twee bewaarders in De Grittenborgh noemt het Hof voldoende bewijs om hem te veroordelen.

Henk Ebben
Henk Ebben is een Rotterdamse crimineel. Hij houdt zich bezig met grootschalige handel in hasjiesj. Ook smokkelt hij ecstasy en speed naar Engeland.
Justitie start een onderzoek naar hem onder de naam Regenwoud. Op 18 juni 1996 wordt Ebben gearresteerd en in 1998 tot levenslang veroordeeld voor de

moord op Cees Pruysen. Ebben gaat in hoger beroep. In september 2000 moet hij voor de rechter verschijnen in verband met merkfraude.
Op 22 september 2000 staat er een artikel in de krant over IRT-infiltrant Paul Koning, die op de vlucht slaat nadat zijn woonadres uitlekt in het criminele milieu. Zijn adres lekt uit tijdens het proces tegen Henk Ebben De advocaat

van Ebben, mr. Jan Boone, noemt het adres tijdens de rechtszitting. Het Hof wil de infiltrant als getuige oproepen in de zaak tegen Ebben. Hij zou onder meer twee containers met gestolen goederen – één met relatiegeschenken en één met leren kleding – bij de politie hebben gemeld.
In 2001 wordt Henk Ebben in hoger beroep tot twaalf jaar cel veroordeeld voor betrokkenheid bij een liquidatie. In juni 2002 besluit de rechtbank dat Ebben 3 miljoen euro moet betalen aan de staat. Als hij dit bedrag niet betaalt, zal zijn gevangenisstraf met zes jaar worden verhoogd. Henk Ebben gaat in hoger beroep. Hij zit zijn celstraf onder meer uit in de EBI in Vught.
In 2002 krijgt Ebben nog een celstraf aan zijn broek, nu voor smokkel van xtc-pillen naar Australië samen met Rotterdammer Kobus Lorsé
De 32-jarige Pepijn van der Velden uit Valkenswaard, die oorspronkelijk uit Dordrecht komt, wordt op donderdagavond 14 februari 2013 levenloos aangetroffen in zijn auto aan de Aalbes in Rotterdam Ommoord. Hij blijkt te zijn dood geschoten en het blijkt dat hij zelf ook is bewapend. Wat het motief voor de moord is, is niet helemaal duidelijk. Het is bekend dat Pepijn veel criminele vijanden heeft.
Een arrestatieteam van de politie pakt dinsdagochtend 16 april 2013 in Schiedam de 61-jarige Henk Ebben en zijn 21-jarige zoon Marco Ebben op. Zij worden verdacht van betrokkenheid bij de moord en zitten vast voor verder verhoor. Meer aanhoudingen worden niet uitgesloten. Hun twee huizen in Schiedam worden nog diezelfde dag doorzocht door de politie.

Henk Rommy
Henk Orlando Rommy – bijnamen: de Zwarte Cobra en Eddie Murphy – wordt op 4 maart 1951 in Paramaribo geboren, hij heeft de Nederlandse nationaliteit. Zijn vader is werkzaam als ambtenaar en die vertrekt in 1954 met het gezin van vijf dochters en drie zonen na ar Nederland. Hier gaat het gezin in Leusden wonen. Henk is een intelligente leerling en haalt goede cijfers op het Rooms Katholieke jongensinternaat Don Bosco in Leusden.

Hij blijkt een lenige en snelle jongen te zijn. In 1966 haalt Henk Rommy de tweede plaats bij de 400 meter sprint tijdens de Olympiade van Don Bosco. Aan de Sint Maartenschool in Utrecht haalt Rommy zijn diploma metaalbewerker. Met dit diploma op zak werkt hij een korte tijd in Zwitserland, bij een vliegtuigfabrikant. Omdat Rommy sneller rijk wil worden, kiest hij voor een criminele loopbaan. Rommy is zo lenig dat hij zich slangachtig door een sleutelgat zou kunnen wurmen, hij wordt dan ook al snel de Zwarte Cobra genoemd.
Hij pleegt een paar inbraakjes en handelt al spoedig in gestolen antiek en tweedehandsauto's. Eind 1977 wordt Rommy voor drieënhalf jaar opgeborgen,

omdat hij betrokken is bij handel in gestolen schilderijen, hieronder is een doek van Rembrandt en Gerard Dou. In 1986 wordt Rommy in Marokko weer gepakt, nu voor hasjhandel. Hij wordt veroordeeld en belandt in de dodencel. Hij zit daar achttien maanden vast, maar op de verjaardag van Koning Hassan II krijgt de gelukkige Rommy gratie en vliegt terug naar Nederland.
De Zwarte Cobra is sinds het midden van de jaren tachtig een zeer goede bekende van Johan Verhoek In de periode dat Rommy in Marokko zijn straf uitzit, onderhoudt Verhoek zijn familie. Terug in Nederland brengt deze zijn vriend Rommy in contact met de Pakistaanse hasjleveranciers Fouad Abbas en Rachid Achmed.
Begin jaren negentig gaat het Rommy voor de wind, hij trouwt en geeft hiervoor een groot feest op een eiland in de Loosdrechtse plassen. Hier treden onder andere René Froger en Caroline Tensen op. Tijdens het feest worden video-opnames gemaakt waarop te zien is dat bezoekers van het feest flink om Justitie moeten lachen. Er lopen mensen rond die voor de camera hun kleding met daarop 'DEA' (Drugs Enforcement Administration) showen.
In het begin van de jaren negentig handelt Rommy zowel in soft- als harddrugs en ecstasy, maar hij is gespecialiseerd in de import van enorme hoeveelheden hasjiesj uit Marokko, waar zijn organisatie over een eigen netwerk van contactpersonen beschikt. De drugs worden vervoerd in koelwagens van Nederlandse en Belgische transportondernemingen, die door de organisatie speciaal daarvoor zijn opgericht. De wagens zijn voorzien van geheime bergplaatsen waar enkele tonnen hasjiesj kunnen worden verstopt. Vanwege de verscherpte controles in de havens van Marokko stokt halverwege 1992 de aanvoer uit dat land. Op dat moment schakelt de organisatie over op de invoer van hasjiesj uit Pakistan, via Fouad Abbas.

Erg dankbaar dat Verhoek zich in 1986 over zijn familie heeft ontfermd toont Rommy zich niet. Met Johan Verhoek en Fouad Abbas. is overeengekomen dat ze als groep opereren, maar eind 1990 sluit Rommy een overeenkomst met Abbas om samen, achter de rug van Verhoek om, hasjiesj naar Canada te verschepen. Later blijkt dat Rommy onderwijl ook een handel in auto's van Canada naar Nederland heeft opgezet. Deze auto's worden per vliegtuig binnengevlogen en keren soms direct weer terug. Bij een onderzoek naar die auto's wordt weliswaar een geheime bergplaats gevonden, doch zonder inhoud.
In het najaar van 1992 raakt Rommy betrokken bij het Brittannia Gazelle-debacle. Dat schip zou ruim zeventien ton kilo hasjiesj overnemen van een Spaanse trawler, daarna naar de Doggersbank varen om daar de handel over te laden op kleinere schepen. De Britse douane onderschept het transport. Op

10 mei 1993, een halfjaar nadat het schip door de Britse douane is onderschept, wordt de bende van Rommy opgerold, tijdens een gezamenlijke actie van de Douanerecherche, het IRT Noord-Holland/Utrecht en het Regionaal Rechercheteam Utrecht.
Rommy wordt verdacht van het smokkelen van duizenden kilo's hasjiesj uit Marokko en hij heeft daarvoor ongeveer 1 miljoen gulden geïnvesteerd. Na een klein jaar komt Rommy weer vrij omdat het openbaar ministerie heeft vergeten te melden dat zij inkijkoperaties hebben laten plaatsvinden. Justitie zit hem dan op de hielen: eind 1993 wordt de Zwarte Cobra opnieuw gearresteerd; dit keer voor wapenhandel. Op 29 maart 1994 wordt Rommy veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar en een boete van anderhalf miljoen gulden. Justitie legt beslag op zijn jacht, een aantal auto's en zijn woningen.
Wegens onregelmatigheden in het onderzoek van Justitie naar de bende van Rommy, wordt hij op 1 december 1994 echter in hoger beroep vrijgesproken. In 1996 speelt Rommy een bijzondere rol in het proces tegen Johan Verhoek (tekening) In dit proces verklaart Rommy dat kroongetuige Fouad Abbas. in de heroïnehandel zit. Abbas doet vervolgens van zich spreken door over Rommy een verklaring af te leggen.
Hierna wordt Rommy diverse malen opgepakt en veroordeeld. In 1999 wordt Rommy in dezelfde week opgepakt als de drugshandelaar Charles Zwolsman.

Zelf wordt Rommy inmiddels ook bedreigd. Het is nota bene Justitie (officier van justitie Fred Teeven) die Rommy waarschuwt dat zijn leven wordt bedreigd door een bekende criminele Joegoslaaf.
In maart 2003 wordt bekend dat De Zwarte Cobra er is ingeluisd en zaken heeft gedaan met een undercoveragent van de Amerikaanse Drugs Enforcement Agency. Hij wordt in 2004 gearresteerd in Spanje. Rommy wordt verdacht van de betrokkenheid bij de smokkel van duizenden ecstasypillen en in 2005 wordt hij aan de Verenigde Staten uitgeleverd. De pers oordeelt: het spel is uit voor charmante leugenaar Henk Rommy. De Volkskrant rekent alvast voor dat hij, als de Amerikanen hun zin krijgen, pas op zijn 74ste vrijkomt. Op 17 januari 2006 wordt Rommy tot twintig jaar cel veroordeeld. Later blijkt dat de Amerikanen dubieuze opsporingsmiddelen hebben gebruikt. De totale omzet van de organisatie van Rommy loopt volgens Justitie in de honderden miljoenen. Het geld is voornamelijk witgewassen in Amsterdamse wisselkantoren. Een deel van de winsten heeft Rommy

geïnvesteerd in dure woningen in Abcoude, Kortenhoef, Maarssen en Nieuwersluis. Verder is hij eigenaar van het telecommunicatiebedrijf Telemobile in Amsterdam. Vlak voor zijn arrestatie is Rommy begonnen om onroerend goed onder te brengen in een soort vennootschappen die door zijn broer in Liechtenstein zijn opgericht. In 2011 krijgt Rommy er een probleem bij. Getuige Harrie Wolzak verklaart tijdens het liquidatieproces dat Rommy opdrachtgever is van een dubbele liquidatie in Antwerpen in 1993 en de liquidatie van sportschoolhouder Tonnie van Maurik (foto) in 1993. Volgens de getuigen hebben ook Rommy's petekind Jesse Remmers en diens criminele compaan Mohammed Rasnabe te maken met deze moorden.
Tijdens zijn gevangenschap in de Verenigde Staten werkt Rommy mee aan verschillende boeken.

Het verhaal van de kwartetmoord

De tweendertigjarige Denis vertelt dat hij eigenlijk door puur toeval die dag met zijn vader Camil en broer Dejan (tekening volgende pagina) op pad ging. Hij was eerder die dag vanuit zijn woonplaats Nijverdal naar Hengelo gegaan om daar in het postkantoor de zwarte Volkswagen Golf, waarvan vader en de drieendertigjarige Dejan gebruik maakten, op zijn naam te laten zetten.

De reden waarom dat moest wist hij niet, maar hij liet wel vaker auto's op zijn naam zetten. Tijdens eerdere rechercheverhoren vertelde hij dat dit gebeurde vanwege de slechte financiële situatie van zijn vader en broer.
Later die dag vraagt de negenenvijftigjarige vader Camil aan Denis of hij zin heeft om mee te gaan naar Enschede. Op weg er naartoe, rond 13.00 uur, zegt de vader dat ze nog even langs die growshop (shop) op de hoek van de Leeuwenhoekstraat en de Snelliusstraat willen. Voor hen die dat niet weten, een growshop of groeiwinkel is een winkel in benodigdheden voor binnenshuis of in een kas kweken van diverse gewassen en planten. Een growshop is niet per definitie gekoppeld aan de kweek van hennep en marihuana, maar veelal gebeurt het wel. Denis kent die shop en ook de drieënveertigjarige Vietnamese eigenaar Tuan Nguyen niet. Zijn vader en

broer kennen de man wel, zo wordt hem al snel duidelijk nadat ze hebben aangeklopt op de achterdeur. Vader Camil en zoon Dejan willen vooral de vorige eigenaar, de vierendertigjarige Artur Sargsyan van de shop spreken. De huidige eigenaar videobelt met zijn voorganger, die laat weten dat hij op pad is en over circa een uur in Enschede is. De vader en zijn zonen vertrekken weer, waarna ze een kort bezoekje brengen aan een meubelwinkel en aansluitend McDonald's. Zo'n drie kwartier later gaan ze opnieuw naar de shop, waar ze de auto weer op dezelfde plek parkeren, in de buurt van een nabijgelegen school. Al die tijd heeft Denis geen idee wat er staat te gebeuren, zo vertelt hij. De sfeer is eigenlijk vooral relaxed en wapens heeft hij al helemaal niet gezien. De vader heeft een of twee zware boodschappentassen bij zich, maar Denis had geen idee wat erin zit. Ook in de shop gaat het er aanvankelijk erg gemoedelijk aan toe. De Vietnamees laat weten dat zijn voorganger ieder moment kan komen en biedt koffie aan, maar dat wimpelen ze af. Even later komt er iemand binnen. Het blijkt de tweeënzestigjarige Max Klaassen uit Arnhem, die die middag mest komt afleveren en wel vaker in de shop komt. Hij neemt plaats aan tafel in het kantoortje annex keukentje. Kort daarop komt ook de voormalig eigenaar van de shop binnen, samen met de bevriende restauranteigenaar de zevenentwintigjarige Maijkel Akfidan uit Hengelo. Denis heeft er weleens gegeten en geeft de man een hand. Ook de voormalig eigenaar, die boven het eethuis woont, kent hij en geeft ook hem een hand. De Vietnamees gaat naar de aangrenzende winkelruimte, samen

met zijn voorganger en de mestleverancier. Dat doen ze in de winkel met de vijver met koikarpers, door Denis steevast aangeduid als 'het zwembad'.
De vader en beide zonen en de Hengelose restauranthouder blijven achter in het kantoortje/keukentje.
Na enige tijd komt de mestleverancier vanuit de winkel weer het kantoortje binnen en neemt andermaal plaats aan tafel. Kort daarop komen twee andere klanten via de achteringang binnen, waarna ze de winkel ingaan en al snel in een hoogoplopende discussie verwikkeld raken met de vroegere eigenaar van de shop. Even later komen ze met een paarse jerrycan weer uit de winkel en lopen naar buiten, waarop de Vietnamees de deur weer op slot doet. Vader Camil informeert nog of alles oké is, maar volgens de Vietnamees is er niets aan de hand. Vervolgens gaan vader Camil en broer Dejan samen met de Vietnamees naar de vroegere eigenaar, die nog steeds in de winkel is. De vader draagt een of twee tassen bij zich. Denis blijft met de mestleverancier en de restauranthouder achter in het kantoortje. Het gaat over koetjes en kalfjes en de sfeer is relaxed. Denis vraagt de ondernemer nog naar zijn restaurant. Volgens Denis ontstaat er al vrij snel trammelant. Hij zegt dat hij de vroegere eigenaar hoort schreeuwen en zijn vader op grove wijze bedreigt. Hij hoort op zijn beurt ook zijn vader schreeuwen, maar diens Nederlands is te slecht om te kunnen verstaan. En dan gaat het hopeloos mis. Denis hoort twee harde knallen. Hij springt op van zijn stoel en ook Max vliegt in de benen. De restauranthouder heeft eigenlijk al die tijd in het kantoortje lopen ijsberen. Denis wil naar de uitgang lopen, maar het volgende moment komt de Vietnamees vanuit de winkel het kantoortje binnen en rent recht op hem af. Denis ziet hoe zijn vader schreeuwend achter hem aan komt. De vader roept in het Servisch dat hij iedereen een kogel "door de kop gaat schieten". Waarop hij het slachtoffer inderdaad door het hoofd schiet. Achteraf vermoedt Denis dat de Vietnamees al in het winkelgedeelte gewond moet zijn geraakt, want toen hij het kantoortje binnen kwam zag hij al bloed op zijn bovenlichaam. Het slachtoffer was als een zombie, zoals Denis het noemt, het kantoortje binnengekomen. Het volgende moment komt ook broer Dejan het kantoortje binnen en opent het vuur op de restauranthouder, die nog tevergeefs het magazijn in probeert te vluchten. Daar is ook de mestleverancier ingevlucht, waar hij zich heeft verschanst achter een aantal hoge dozen. Dejan loopt ook dit magazijn binnen, waarop er twee schoten vallen. Ook vader Camil loopt het magazijn binnen, waarop andermaal een of meerdere schoten klinken. Nadat Dejan vanuit het magazijn weer het kantoortje binnen komt, volgt ook de vader. Die schiet vervolgens nog een keer op de restauranthouder, die vlak voor de deur ligt, aldus Denis. Vervolgens loopt hij naar het ontzielde lichaam van Vietnamees en schiet hem nog een keer door zijn keel. Het stoffelijk overschot van de vroegere shophouder wordt later teruggevonden achter de

balie in de winkel. De vader geeft zijn zonen vervolgens commando's. Ze moeten kijken waar het geld ligt. Terwijl de vader de kleding van Viernamees nazoekt, probeert Dejan de kassa te openen. Uit het recherchedossier blijkt dat dit gepaard gaat met onophoudelijk geloei van het alarm op de kassa. Waarop de vader volgens Denis zijn wapen op hem richt en zegt dat hij ook wat moet doen. Als hij ziet dat broer Dejan aan de kabel van een bewakings-camera trekt, volgt Denis diens voorbeeld. De reden waarom later zijn DNA op de kabel wordt teruggevonden. Denis blijft overigens uiterst vaag als het gaat om hoeveel geld er is meegenomen. Hij heeft het slechts over "wat geld" uit de binnenzak van de Vietnamees. In de Twentse onderwereld zoemt echter al langere tijd het verhaal rond dat er bij de viervoudige moord een aanzienlijk bedrag zou zijn buitgemaakt. Duidelijk is wel dat vader Camil en zoon Dejan voor de 'kwartetmoord' kampten met grote schulden. Dat beschreven ze uitgebreid in 'briefjes aan God', die later bij huiszoeking werden teruggevonden. Na de moordpartij zijn die geldproblemen ineens opgelost, zo bedanken ze de Heer in nieuwe handgeschreven briefjes. De politie houdt er

(de vier slachtoffers)

nog rekening mee dat er een recorder voor de bewakingsbeelden is meegenomen, maar Denis bestrijdt dat in zijn recent opgetekende relaas: "Bullshit!". Volgens Denis heeft de vader zijn beide zonen zwaar onder druk gezet, onder meer door het wapen op hen te richten. Denis zegt echter niet te weten of zijn vader en Dejan vooraf al het nodige hadden besproken. Hij weet dus ook niet of Dejan wist wat er die middag stond te gebeuren. In totale paniek lukt het Denis aanvankelijk niet de achterdeur open te maken. Hij ramt nog met zijn volle gewicht tegen het portier, maar ziet daarna dat de deur dicht zit met grote hendels. Eenmaal buiten wil Denis een andere kant oplopen. Wil eigenlijk alleen maar weg van de plek des onheils, verklaart hij nu. Maar zijn vader sommeert om mee te gaan. Vader loopt voorop richting de auto, gevolgd door beide zonen. Waarna ze op dezelfde wijze in de auto plaatsnemen als op de heenweg: Dejan achter het stuur, Denis op de bijrijdersstoel, vader achterin. Op de terugweg in de auto naar de ouderlijke woning in Hengelo wordt eigenlijk niets gezegd. Het enige wat de vader zegt, is: 'Luister, bek houden'. Voor de rest is het stil en hangt er een enorme spanning. Eenmaal thuis zegt de vader dat Denis zijn kleren moet uittrekken. Hij zegt niet te weten of zijn moeder op dat moment thuis is. Het is vader die hem een kanariegeel

trainingspak en diens eigen schoenen geeft. Zijn telefoon heeft hij die middag thuisgelaten en aan de lader laten liggen. Die had hij dus niet bij zich in Enschede. In de twee weken erna heeft hij zijn vader slechts nog een enkele keer gezien. Senior is vlak voor de verjaardag van zijn toenmalige vriendin nog een keer bij hem op bezoek geweest in Nijverdal. Dat is om hem geld terug te brengen dat Denis ooit aan senior had geleend. Dat was kort voor hun aanhouding. Komende donderdag gaat voor het gerechtshof in Arnhem het hoger beroep tegen Denis en Dejan verder. Het gaat dan om een voorbereidende pro-formazitting. Onduidelijk is of Dejan intussen ook een verklaring heeft afgelegd. Duidelijk is wel dat zijn DNA is aangetroffen op kogelhulzen die later op de plaats delict zijn teruggevonden. Zijn nieuwe advocaat, de bekende strafpleiter Gerald Roethof, hecht weinig waarde aan het verhaal van Denis. "Ik heb dit verhaal niet in het dossier gelezen. Ik kan niets met papiertjes die kennelijk in het rond zwerven en waarvan de herkomst mij onduidelijk is. Dat zou voor mij enkel anders zijn indien het zou gaan om een verklaring die is afgelegd bij de politie of onderzoeksrechter." Denis' advocaat Arjan Syrier wil niet reageren op de bevindingen van RTV Oost. In aanloop naar het hoger beroep had vader Camil ook al een uitgebreide verklaring afgelegd. Daarbij kwam het erop neer dat de familie A. niets met de viervoudige moord te maken had maar dat die gepleegd zou zijn door vier anderen: twee mannen en twee vrouwen. Uit onderzoek door RTV Oost bleek echter dat die verklaring een aantal cruciale hiaten bevatte. Op basis van een waslijst aan bewijzen werden de vader en zijn twee zonen tot levenslang veroordeeld. Omdat ze echter hun mond hielden over de bloederige gebeurtenis, bleef het voor nabestaanden en opsporingsdiensten altijd een raadsel wat zich exact heeft voorgedaan. Met zijn overlijden is de strafzaak tegen de vader automatisch komen te vervallen

Hugo Nijbroek
Hugo Nijbroek wordt in 1969 in Suriname geboren en heeft daardoor de Nederlandse nationaliteit. In 1988 vertrekt hij naar Nederland waar hij in Arnhem op de sociale academie studeert. In 1992 keert hij terug naar Suriname voor een stage. In het uitgaansleven van Paramaribo leert hij de mooie Debra Williams kennen, die geboren is in een krot in een wijk ten noorden van de hoofdstad. Haar ouders zijn zeer arm. Ze spreken maar gebrekkig Nederlands en Engels en komen oorspronkelijk uit het buurland Brits-Guyana. Net als Hugo Nijbroek is Debra Williams dan 23 jaar oud. De liefde bloeit op maar na een half jaar, het is dan juli 1992, vertrekt hij voor zijn studie naar de Nederlandse Antillen. Hij laat verder niets meer van zich horen en Debra ontmoet na een paar maanden Romeo, familienaam onbekend. Dit is een Belgische zakenman, eigenaar van een hotel in België.

In februari 1993 staat Hugo Nijbroek plotseling weer bij Debra in Paramaribo op de stoep, Romeo is dan net anderhalve week eerder voor zaken naar België vertrokken. Hugo Nijbroek wil toch met Debra verder, maar zij ziet een nieuwe affaire helemaal niet meer zitten. Hij spreekt eenzijdig op een avond met haar af, maar tot zijn grote woede komt ze niet opdagen. Debra heeft er geen zin in en groot is de frustratie van de jaloerse Nijbroek die eist dat Debra hem terugneemt en dreigt haar te vermoorden als Debra niet met hem trouwt. Ze wijst hem daarop resoluut de deur. In blinde woede stormt Nijbroek het huis weer in en wurgt Debra met een sjaal wanneer ze in een stoel zit, ze stikt bijna. Hij grijpt vervolgens een scherp mes uit de keuken en sleept haar verslapte lichaam naar buiten en gooit haar van het balkon. Beneden gekomen

steekt hij Debra in haar hals, onderbuik en hoofd. Hierna versleept hij het lichaam weer een stuk verder en op een kaveltje zo'n veertig meter van de woning snijdt hij Debra Williams (foto) de keel door. Het is een gruwelijke slachtpartij en haar hoofd wordt hierbij bijna geheel van de romp gescheiden. Volkomen over zijn toeren gaat Nijbroek naar een neef aan wie hij alles over zijn gruwelijke daad vertelt en de neef haalt Nijbroek over om zich te melden bij de politie. De volgende ochtend geeft Nijbroek zich aan op het bureau en hij wordt direct gearresteerd. Nog datzelfde jaar dient zijn rechtszaak, in de rechtbank in het centrum van Paramaribo. Hugo Nijbroek wordt veroordeeld tot zestien jaar gevangenisstraf. Hij wordt opgesloten in de Santo Boma gevangenis, een half uurtje rijden buiten Paramaribo. Als buitenlander heeft hij het zwaar te verduren in de Surinaamse cel en na een maand onderneemt hij al een eerste ontsnappingspoging. Die mislukt en Nijbroek krijgt daarvoor lijfstraffen van zijn cipiers. Op 10 mei 1995 lukt het Nijbroek echter wél om te ontsnappen. Gevangenispersoneel wordt omgekocht en Nijbroek ontsnapt. Met een bootje steekt hij daarna de grensrivier met buurland Frans-Guyana over waar hij het vliegtuig naar Parijs neemt. Nijbroek vestigt zich in het oosten van ons land en bouwt een nieuw bestaan op met een baan, nieuwe vrouw en kinderen. Dankzij naspeuringen van Peter R. de Vries wordt de verblijfplaats van Nijbroek ontdekt. Wanneer dit wereldkundig wordt gemaakt vraagt Suriname aan de Nederlandse Justitie Nijbroek te vervolgen. Op 4 november 2006 heeft de rechter-commissaris de verdachte op vrije voeten gesteld. Het verzoek van justitie om de man alsnog vast te zetten is door de rechter afgewezen. De reden hiervoor blijft in verband met het onderzoek onbekend. Ook wordt niet bekendgemaakt of de man verdacht blijft. Op

vrijdag 6 april 2007 eist het OM bij de rechtbank in Arnhem zes jaar cel tegen de 38-jarige Arnhemmer Hugo Nijbroek. Op 20 april 2007 wordt Hugo Nijbroek veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf. In 2009 komt Hugo Nijbroek nog in het nieuws als blijkt dat hij na zijn vlucht naar Nederland onder zijn eigen naam bekend was bij een aantal verzekeraars.

Hüseyin Baybaşin

Hüseyin Baybaşin – bijnaam: de Pablo Escobar van Europa – wordt in 1956 geboren in Lice, in Koerdisch Turkije. In zijn jeugd wordt hij opgeleid om in dienst te treden van de Turkse regering, hij wordt dan ook politiek-economisch functionaris binnen de Turkse overheid. Baybaşin stelt later dat hij in deze functie kennis heeft genomen van illegale activiteiten van hoge Turkse functionarissen, waaronder de handel in drugs. Volgens de Turkse overheid stapt Baybaşin, eind jaren '70, van sigarettensmokkel over op het smokkelen van drugs. Baybaşin wordt in 1984 in Londen gearresteerd en veroordeeld tot 12 jaar cel wegens drugssmokkel. Na drie jaar wordt hij op verzoek van de Turkse regering uitgeleverd aan Turkije, waar hij direct wordt vrijgelaten. Eenmaal weer vrij man weigert Baybaşin om verdere geheime activiteiten voor de Turkse staat te verrichten. Baybaşin wordt zich bewust van zijn Koerdische achtergrond en gaat zich inzetten voor de Koerdische zaak. Dit is in Turkije een verboden activiteit en Baybaşin wordt het slachtoffer van willekeurige strafvervolgingen en marteling. Begin jaren '90 ontvlucht hij Turkije en tot aan zijn arrestatie in 1998 zet Baybaşin zich in binnen de Koerdische afscheidingsbeweging, de PKK. Zo ondersteunt hij de PKK financieel en is hij één van de oprichters van het in Brussel gevestigde Koerdische parlement in ballingschap. In 1995 komt Baybaşin in Nederland terecht waar hij politiek asiel aanvraagt. Volgens Hüseyin Baybaşin (foto) wil de Turkse overheid hem vermoorden vanwege zijn betrokkenheid bij de Koerdische afscheidingsbeweging. Ook zou hij te veel weten over betrokkenheid van Turkse autoriteiten bij smokkel van verdovende middelen, moord, geweldpleging, ontvoering en afpersing. Datzelfde jaar verzoekt Turkije Nederland om uitlevering van Baybaşin. De rechter verbiedt de uitlevering op 28 oktober 1997 omdat Baybaşin gemarteld is en hij gevaar loopt weer gemarteld te worden vanwege zijn betrokkenheid bij de Koerdische zaak. En de verdenking van onder andere het leidinggeven aan een criminele organisatie en drugshandel. Baybaşin zit jaren in voorarrest omdat het Openbaar Ministerie de zaak moeilijk rond krijgt, zo betwist Baybaiin onder

andere het bewijsmateriaal. Op 30 juli 2002 wordt Baybaşin, na een langdurig en spraakmakend proces, veroordeeld tot levenslange gevangenisstraf voor moord, gijzeling en drugshandel. Baybaşin vecht zijn veroordeling aan omdat deze grotendeels is gebaseerd op taps van telefoongesprekken. Hij beweert dat de taps en de transcripties zijn gemanipuleerd. De advocaten van Baybaşin verzoeken om de originele bandopnamen van de afgeluisterde telefoongesprekken, zodat ze kunnen nagaan of de tapverslagen gemanipuleerd zijn. Dit verzoek wordt afgewezen. Het Hof in Den Bosch bevestigt op 7 oktober 2004 de uitspraak van de rechtbank in hoger beroep. Hierdoor blijft de levenslange gevangenisstraf van Baybaşin staan. Baybaşin gaat in cassatie doch ook dit beroep wordt door de Hoge Raad verworpen.
In 2006 wordt zijn broer Abdullah Baybaşin in Londen veroordeeld tot 22 jaar cel wegens heroïnesmokkel.

Ibrahim Akasha (1947-2000)
Abdalla Ibrahim Akasha is een drugshandelaar, afkomstig uit Mombassa in Kenia. Hij opereert onder meer vanuit Basel. Ibrahim Akasha heeft verschillende bezittingen in Nederland, het Midden-Oosten en Azië. In Kenia heeft hij een zakenimperium opgebouwd met onder meer hotels, onroerend goed en benzinestations. Een aantal dagen voor een grote hasjvondst ter waarde van rond de 13 miljoen dollar, in een huis van Akasha in Mombassa,

komt hij naar Nederland. Dit is in het voorjaar van 2000. Na de vondst in Mombassa wordt een internationaal arrestatiebevel voor hem en zijn zoon Baktash uitgevaardigd. Volgens een familielid zal Ibrahim Akasha (foto) zich melden bij de Keniaanse autoriteiten als de borgtocht van een andere zoon, Kamaldin, is geregeld. Akasha heeft in Nederland een partij drugs, bestemd voor Joegoslaven, geleverd aan Magdi Barsoum. Die partij wordt echter onderschept door de notoire rippers Sam Klepper en John Mieremet. Akasha gaat vervolgens bij Barsoum en de Joegoslaven verhaal halen omdat de partij niet is betaald. Naar verluidt heeft Akasha in Kenia dan al een Joegoslavische tussenpersoon twee maanden gegijzeld. In de ochtend van 3 mei 2000 heeft Akasha een ontmoeting gepland met Barsoum. Voordat de mannen elkaar treffen wordt Akasha op 53-jarige leeftijd vermoord in de Bloedstraat in Amsterdam. Volgens familieleden is hij bedreigd door leden van een drugsorganisatie in Amsterdam en bemiddelt een Egyptische crimineel in het conflict dat Akasha

met deze organisatie heeft. Anderen geven aan dat Akasha is vermoord om te voorkomen dat hij namen zou noemen van hooggeplaatste en corrupte Kenianen die profiteerden van de drugshandel.
Het team dat de moord op Akasha onderzoekt krijgt slechts één serieuze verdachte in beeld: Magdi Barsoum. Maar op 2 maart 2002 wordt ook Barsoum vermoord, óók in de Amsterdamse Bloedstraat. De recherche houdt rekening met een wraakactie door Kenianen. Er worden echter geen bewijzen gevonden. Na de dood van Akasha worden in Kenia onder meer zijn acht huizen, een wagenpark en een boot in beslag genomen. De familie van Akasha blijft actief in de drugshandel. Op 28 maart 2002 wordt Akasha's zoon Kamaldin vermoord in Mombassa.

Itzhak Meiri
Itzhak Meiri wordt op 16 december 1965 in Tel Aviv geboren en woont sinds 1986 in Nederland. Zijn Nederlandse vrouw leert hij kennen in een kibboets.

Meiri verhuurt zich als beveiligingsexpert en is volgens eigen zeggen een voormalig agent van de Mossad, de Israëlische geheime dienst. Volgens diverse verklaringen in zijn dossier misbruikt hij die functie en begint na verloop van tijd zijn opdrachtgevers af te persen. De Israëliër die in Almere woont, dwingt begin 2000 de vastgoedmakelaar Erik de Vlieger, na een mislukte vastgoeddeal, in de achterbak van een auto. Die krijgt het verhaal te horen dat er criminelen zijn die het op zijn leven hebben gemunt. Vervolgens wordt de zakenman met een pistool op zijn hoofd duidelijk gemaakt dat de betaling van 4 miljoen gulden onvermijdelijk is en De Vlieger betaalt. Itzhak (foto) komt op de loonlijst van Klaas Hummel te staan, de compagnon van Willem Endstra. In 2002 is de Israëliër aanwezig bij een gesprek in het kantoor van De Vlieger betreffende het Amsterdamse café Raffles. De Uruguayaan Hugo Fernandez, de uitbater van Raffles, wordt afgeperst en onder bedreiging met geweld doet hij de aandelen van de zaak over aan mede-eigenaar Erik de Vlieger.
Fernandez, een ex profvoetballer, laat zich niet intimideren – laat staan afpersen – en doet uiteindelijk aangifte bij de Amsterdamse recherche. Er volgt een rechtszaak. De rechtbank acht bewezen dat Itzhak Meiri in een tijdbestek van vier jaar, 2000 tot en met 2004, in Amsterdam en omstreken vier ondernemers heeft afgeperst en daarbij anderen heeft bedreigd. Ook heeft hij valsheid in geschrifte gepleegd en zijn misdaadwinst wit gewassen. De rechter acht ook bewezen dat Erik De Vlieger bij die afpersing door Meiri in de kofferbak van een auto is gegooid en een pistool tegen het hoofd heeft gekregen, hetgeen De Vlieger overigens ontkent.

In december 2006 wordt Meiri tot 8 jaar celstraf veroordeeld. In mei 2007 komt daar nog eens bij dat hij bijna 2 miljoen euro aan de Nederlandse Staat moet betalen. Verreweg het grootste deel van dit bedrag is toegekend vanwege

afpersing van zakenman Erik de Vlieger (foto). Na zijn celstraf gaat Meiri op dezelfde voet verder als voor zijn gevangenisstraf en hij wordt doelwit van de mensen die hij heeft afgeperst.

De opdrachtgever van de liquidatie op Itzhak Meir is een Israëliër van 20 jaar die aan der 17-jarige Jezus T. A., opdracht geeft de 56-jarige crimineel Itzhak Meiri te liquideren. Het is gewoon te gek voor woorden dat zowel opdrachtgever als moordenaar minderjarig zijn. Meir werd op 22 december 2021 omtreeks 10.45 uur doodgeschoten, na een bezoek aan de tandarts in de Wieringerstraat in Amstelveen. Een dag na de moord hield de politie een twintigjarige bestuurder van de vluchtauto, een gehuurde Golf, aan. Een peilbaken dat onder de bolide van het slachtoffer werd gevonden leidde de recherche naar de destijds zestienjarige moordenaar. De moordenaar is nu niet direct een intelligente jongen want hij heeft alles wat hij heeft gedaan als een filmregisseur vastgelegd en ook heeft hij een schuldbekentenis in een rap gezet:

Ben liever dader dan een victim,
Itzhak is gezet.
Vijf bullets zijn op die man gelost.
Ben wel een wel--known killer.
Ze willen weten wie de dader is.
Shit.
Van mij krijgen ze no comments.

Itzhak is gezet in kist, al gewist van die list. De rapper heeft achttien jaar celstraf gekregen en de opdrachtgever twee jaar jeugddetentie en jeugd-tbs.

Jaap van der Heijden (1946-1993)

Jacob Adriaan van der Heijden, roepnaam: Jaap, bijnaam: De Strandman, wordt op 11 maart 1946 in Amsterdam geboren. In 1971 trouwt Jaap met de mooie Welmoed Hollenberg, Miss Holland 1969. Als midden twintiger is Jaap al een bekend figuur in het milieu. Hij houdt zich voornamelijk bezig met softdrugshandel. Jaap is een echte individualist en geen vaste speler in

de alsmaar groeiende misdaadorganisaties. Soms participeert hij in een gelegenheidscoalitie of laat zich, als een soort freelancer, inhuren door één van de grote jongens.
Jaap Van der Heijden heeft als bijnaam De Strandman, dit omdat hij in die jaren in Bergen aan Zee woont. Hij is een man met twee gezichten. Aan de ene kant is Jaap een joviale man die gemakkelijk vrienden maakt, altijd klaar staat voor anderen en gewoon een 'gezellige' man is. Aan de andere kant houdt hij er een levensgevaarlijke hobby op na: het stelen van partijen drugs van andere gangsters. Hij heeft dan ook veel conflicten met Turken en criminelen in alle delen van het land. (foto Jaap en Welmoed)

In de jaren tachtig begint hij enthousiast met de organisatie van een hasjlijn van Spanje naar Nederland. Met aangepaste vrachtwagens vervoert hij grote partijen hasj naar Nederland en van de miljoenen die hij verdient betrekt hij een prachtig huis in Spanje om daar riant te leven met Welmoed en zijn kinderen. Tijdens haar huwelijk met Jaap komt Welmoed ongewild in aanraking met mensen uit het milieu. Ze worden samen gezien op een roemrucht feest van drugsbaas Ruud Hilleger in Amsterdam, waar onder anderen Vanessa en André Hazes voor het muzikaal vertier zorgen. Van der Heijden staat in de jaren tachtig in het milieu bekend als de transporteur die alles kan regelen. Maar in 1987 loopt alles even niet zoals hij heeft gepland. In het begin van dat jaar worden twee van zijn transporten onderschept. Een vrachtwagen, die uit de buurt van Marbella naar Vinkeveen rijdt en waarin achter een paar schotten 150 kilo hasj is verstopt, wordt onderschept. Zo ook een partij van 400 kilo hasj die bijna 'thuis' is, en door de politie in Brabant wordt geconfisqueerd, terwijl Van der Heijden bij de chauffeur in de cabine zit. Het Amsterdamse gerechtshof veroordeelt hem daarvoor in april 1990 tot achttien maanden gevangenisstraf. Van der Heijden heeft naam gemaakt in het milieu en Henk Orlando Rommy, bijnaam: De Zwarte Cobra, neemt contact met hem op om een groot transport te regelen. Rommy heeft zijn oog laten vallen op een schip met een 17.500 kilo hasj, dat voor de kust van West-Afrika ligt. Samen met twee partners Henk van de Bunt en Robert Mink Kok, wil Rommy die dope wel afnemen. Hij vraagt Van der Heijden de lading naar Nederland te transporteren en die regelt heel voortvarend een schip, de Brittannia Gazelle genaamd. De twee schepen treffen elkaar op de Atlanti-

sche Oceaan, daar wordt de partij hasj overgeladen. Hierna vaart de Brittannia Gazelle naar de Doggersbank met de bedoeling dat het daar in deelpartijen wordt overgeladen op kleinere schepen. De Britse douane onderschept het transport echter en de investeringen van Rommy en zijn medeparticipanten gaat verloren. Na dit mislukte transport slaat de angst bij Van der Heijden toe. Hij is bang voor mogelijke represailles van al diegenen met wie hij de laatste jaren in hevige conflicten is geraakt. In de kringen rond Mink Kok gaat het gerucht dat Van der Heijden heimelijk naar de politie is overgelopen en dat hij als informant zou worden 'gerund' door de Criminele Inlichtingen Dienst. Gelukkig wordt hij in die tijd opgeroepen om zijn straf uit te zitten voor die twee partijtjes van 150 en 400 kilo hasj , waarvoor hij in 1987 is gepakt. Daardoor brengt Van der Heijden deze gevaarlijke tijd door in de halfopen inrichting Westlinge in Heerhugowaard, waar hij elke maand met proefverlof een weekend naar huis mag.
Jaap en Welmoed scheiden ondertussen en Jaap krijgt een relatie met een Groningse vrouw. Hij onderhoudt wel goed contact met Welmoed en zijn kinderen. Tijdens zijn paasverlof op 10 april 1993 – zijn Groningse vriendin is dan net zwanger - belt hij vanuit de gevangenis met Welmoed en spreekt met haar af dat hij haar op de eerste paasdag zal bezoeken. "Ik kom koffiedrinken, haal maar een lekkere taart," zegt hij vrolijk. Van die koffie en het taart eten zal niets komen: op die dag wordt Van der Heijden opgeblazen door een bom die in een plastic tasje zit, die aan de voordeur van zijn huis is gehangen. Volgens ingewijden zit Robert Mink Kok achter deze aanslag, want die is een expert op het gebied van wapens en explosieven.
Op 20 mei 1993 wordt op de A10 bij Amsterdam de Belgische 34-jarige Danny Leclère - bijnaam: Dokter Ecstasy – doodgeschoten. Een getuige uit zijn kennissenkring meldt zich bij de politie met informatie over de bomaanslag op Jaap van der Heijden. Volgens deze man is Van der Heijden vermoord door twee lijfwachten van een kopstuk van een ecstasy-syndicaat. Het tweetal - Jan Femer en Mink Kok – zou in zijn bijzijn hebben verklaard dat zij Van der Heijden hebben opgeblazen.

Jaap Zillig (1958-2011)
Jaap Zillig (links) is een smokkelaar. Hij is afkomstig uit Werkendam en woonachtig in een chaletje op camping 't Wertje in Wijk en Aalburg, al staat hij geregistreerd als emigrant naar het buitenland. Zijn vriend Pieter Vos is eigenaar van de camping. Jaap Zillig wordt in 2006 tot drie jaar celstraf veroordeeld wegens betrokkenheid bij de smokkel van illegale sigaretten. De rechtbank in Breda acht bewezen dat hij betrokken is bij een criminele organisatie die zich in 2003 en 2004 bezighoudt met het smokkelen van sigaretten. Het transportbedrijf van Zillig speelt daarbij een belangrijke rol. Verborgen in vrachtwagens met partijen peren en wafels, worden

in totaal 10 miljoen sigaretten van Spanje naar Engeland verscheept. Zillig wordt in 2006 ook schuldig bevonden aan het bezit van een vuurwapen. Vrijdagavond 23 december 2011 rijden Jaap Zillig en Pieter Vos vanuit het Noord-Brabantse Wijk en Aalburg naar Houten, bij Utrecht. De man achter het stuur is Jaap Zillig, naast hem zit Pieter Vos. De twee hebben een afspraak bij het Van der Valk hotel aan de Hoofdveste in Houten, langs de A27. Nog voor ze van huis vertrekken rijdt rond 19.00 uur aan de linkerkant van dit hotel al een zwarte Volkswagen Passat de parkeerplaats op. De twee mannen die erin zitten willen niet opvallen en zitten zo'n klein uur onderuitgezakt in de auto te wachten. Tegen acht uur rijdt Jaap Zillig in zijn zwarte Mercedes het parkeerterrein op en zoekt naar een parkeerplek. Wanneer die is gevonden lopen beide mannen richting de ingang van het hotel. Pieter Vos voorop, Jaap Zillig achter hem aan. Ze merken niet dat ze worden gevolgd en zodra beide mannen de hoek omslaan worden ze van dichtbij neergeschoten. De twee forse mannen uit Wijk en Aalburg sterven ter plekke naast een grote kerstboom voor het hotel. Een week later maakt De Telegraaf bekend dat Zillig informant van de politie is geweest. Hij zou in de jaren voor zijn dood samen met een andere crimineel in het geheim nauw contact hebben met de recherche over zaken die in de onderwereld spelen. Het zou onder meer zijn gegaan om de smokkel van sigaretten die verborgen zaten in fitnessapparatuur en waarvan het transport door de politie wordt onderschept. De dubbele moord op Jaap Zillig en Pieter Vos (foto) wordt toegerekend aan een uit Marokko afkomstige Amsterdammer met een kompaan. Redouan Boutaka is die vermeende hitman. De liquidatie van Jaap berust op een vergissing. Zillig is in zee gegaan met een paar mannen die hij vertrouwde, die alles zouden hebben geregeld, maar die er al jaren een gewoonte van maakten zulke constructies op te zetten en er zelf met de buit vandoor te gaan. De leverancier van de partij denkt dat Jaap Zillig de boel heeft geript, wacht het gesprek niet af en zonder uit te zoeken waar de fout ligt worden de twee geliquideerd. Pieter Vos heeft geen enkele relatie met de misdaad, hij is een vriend, kennis of huisbaas van Jaap en gaat even mee om een conflict op te lossen met een leverancier betreffende een fout gegane drugdeal waarvoor Jaap niet verantwoordelijk is. Volgens bronnen van De Telegraaf is ook Pieter Vos in de drugshandel gegaan. Redouan Boutaka wordt een paar maanden later, op 22 april 2012, ook doodgeschoten.

Jack Romijn

Bendeleider Jack Romijn wordt geboren in 1966. In 1999 verhuist hij naar het Belgische Ravels. Enkele jaren later verkast hij naar een manege aan de

Lusthoven in Arendonk. Hij woont daar samen met zijn ex-echtgenote en hun vijf kinderen. Noch in Arendonk noch in Ravels hebben ze zich ooit laten inschrijven.

Hier drijft Romijn een autohandel als dekmantel en zijn vrouw leidt officieel haar manege op de Lusthoven 79A in Arendonk. Vanuit zijn manege trekt Romijn, als hoofd van zijn bende, aan de touwtjes. Samen met zijn bende verhandelt hij naar schatting 25 ton hasjiesj. De drugs zitten verstopt in blikken verf en worden vanuit Casablanca naar de haven van Antwerpen vervoerd. Van daaruit worden ze verzonden naar Duitsland, Denemarken en Groot-Brittannië.

Deze drugszaak komt aan het licht wanneer hij in 2003 door een voormalig bendelid wordt verlinkt bij de politie. Volgens de federale politie verdient de organisatie ruim 62 miljoen euro, het hof van beroep in Antwerpen raamt het vermogensvoordeel op slechts 10 miljoen euro. In juli 2005 wordt Romijn door strafrechter Rita Heylen veroordeeld tot acht jaar cel en 110.000 euro boete. Tot zijn opluchting merkt Romijn dat de rechtbank zijn vrouw vrijspreekt en afziet van de verbeurdverklaring van zijn eigendommen. De rechter kan zich niet vinden in de berekeningswijze van de drugswinsten door het openbaar ministerie. Volgens de openbaar aanklager heeft de bende van Barbapappa tussen 1 september 2003 en 21 april 2004 minstens 25,7 ton hasjiesj verhandeld. Uitgaande van de gangbare kostprijs van 2.339 euro per kilo maakt dat 60,2 miljoen euro, zo rekent het substituut-procureur Marianne Capelle voor. Dat is dan ook het bedrag dat ze van de bendeleden terugvordert. De rechter oordeelt dat de rechtbank niet kan beschikken over concrete gegevens omtrent de exacte hoeveelheden drugs die worden ingevoerd, noch aan de prijs waarvoor het spul wordt verkocht. In juni 2006 wordt Romijn in Duitsland veroordeeld tot twaalf jaar cel voor de smokkel van 400 kg hasjiesj. Zijn dekmantel is nu ook overbodig geworden en de handelsrechter in Turnhout verklaart begin februari 2007 de handel in motorvoertuigen van Romijn failliet. Op 2 december 2010 wordt de acht jaar cel door het Hof van beroep in Antwerpen bevestigd en ook de 110.000 euro boete die Romijn in eerste aanleg kreeg. De 32-jarige Boi Roseboom uit Ravels, de rechterhand van Romijn, krijgt zes jaar effectief om de oren. Hij ronselt chauffeurs en zorgt voor de verdeling van de drugs aan afnemers. De 51-jarige Hendrik L. is verantwoordelijk voor een hennepplantage van de

bende in Servië en hij zit een celstraf uit van acht jaar. De 46-jarige Antonius De Bruyn hoort zijn vijf jaar cel bevestigd worden en de 51-jarige Frits v. d. K. en de evenoude Karl G. krijgen ieder drie jaar cel.
Nieuw is wel de verbeurdverklaring van 10 miljoen euro, geld dat Romijn heeft verdiend met zijn drugshandel. Romijn en Boi Roseboom mogen hun manege in Arendonk, hun huis in Ravels en hun eetcafé Het Bos in Goirle houden. Ondanks het feit dat daar toevallig bendeleden samenkomen, meent de rechter dat dit onvoldoende is om te besluiten dat de panden ter beschikking staan van de criminele organisatie. Het Hof beveelt tevens zijn onmiddellijke aanhouding omdat Romijn verstek laat gaan op zijn proces.
Eind 2010 krijgen drie magistraten uit Turnhout die betrokken zijn bij het strafdossier tegen Romijn, politiebewaking. In oktober 2010 valt de federale politie van Turnhout binnen in de woning en manege van Romijn, in het Kempense Arendonk. Op hetzelfde tijdstip wordt zijn cel in Middelburg door Nederlandse speurders binnenstebuiten gekeerd. Romijn zit daar de gevangenisstraf van twintig jaar uit na veroordelingen in Turnhout en Duitsland voor de smokkel van ruim 25 ton hasjiesj. De zwaarlijvige topcrimineel zou opdracht hebben gegeven om onderzoeksrechters Georges Jacobs en Marc De Munck en parketmagistrate Lieve Vanermen om te brengen. Romijn ontkent dit. Zijn reactie: 'Waarom zou ik onderzoeksrechter Jacobs willen ombrengen? Hij is de aardigste rechter in heel Turnhout.'

Jack Stroek
Jack Stroek – roepnaam Jakkie – wordt in Volendam geboren. Hij is garnalenhandelaar en samen met de Amsterdamse penozekoning Frits van de Wereld is hij in de jaren zeventig één van de pioniers van de Nederlandse

hasjhandel. In Volendam kent iedereen zijn schaduwbestaan. Jack rijdt trots in een rode BMW 815i door het dorp. Op 24 april 1974 wordt Stroek gearresteerd als een van de verdachten van het hasjtransport met de kotter Lammie. Onmiddellijk na de arrestaties duikt David Vaz Dias onder in Hilversum. Hij is een grossier in gestolen diamanten en actief in de Amsterdamse gokwereld. David wordt op 13 mei 1974 geliquideerd omdat hij de politie betreffende het transport met de Lammie heeft getipt. Na de roemruchte affaire met de Lammie doet Jack Stroek zaken met o.a. Klaas Bruinsma, Etiënne Urka en Norbert Stok Drugsbaron Stanley Esser woont een tijd in zijn Volendamse villa en Klaas Bruinsma is eregast op zijn bruiloft. Op 26 mei 1997 wordt Stroek gearresteerd. Volgens Justitie wordt de Afrikaanse westkust, met Liberia als steunpunt, door de organisatie van Stroek gebruikt

als overslagstation. Grote hasjtransporten uit Pakistan worden daar gesplitst en overgeladen op kleinere boten. Sinds begin jaren negentig zou de bende van Jack Stroek op die manier ruim honderd ton Pakistaanse hasjiesj hebben vervoerd. In maart 1998 eist de Haarlemse rechtbank zeven jaar cel en een

boete van 1 miljoen gulden. De contacten met Etiënne Urka zijn door Justitie, wegens gebrek aan personeel, niet nader onderzocht, maar zouden anders zeker meer bewijs hebben opgeleverd. Zelf beweert Stroek dat hij Etiënne Urka wel eens heeft ontmoet en hem een partij witgoed en broodroosters uit Roemenië heeft aangeboden, die Etiënne in Suriname dan wel weer kan slijten.
In april 1998 wordt Stroek veroordeeld tot vierenhalf jaar cel en een boete van honderdduizend gulden, wegens het op grote schaal smokkelen van hasjiesj van Pakistan naar Europa, meestal verstopt in diepgevroren vis en garnalen. In het voorjaar van 2000 wordt bekend dat het Openbaar Ministerie Jack Stroek voor 33 miljoen gulden wil plukken. Jacks advocaat Adèle van der Plas voert namens hem de onderhandelingen. In april 2004 wordt Stroek opnieuw opgepakt als verdachte van grootscheepse drugshandel en witwassen. Volgens zakenblad Quote is Jack Stroek anno 2012 nog steeds goed voor een vermogen van 41 miljoen euro.

Jacob Burger

Jacob Burger, roepnaam: Sjaak, bijnaam De Malle, wordt op 19 september 1970 geboren in Badhoevedorp. Al op zeer jeugdige leeftijd komt hij in aanraking met de politie en als hij 25 is, heeft hij al een lang strafblad opgebouwd. Het is de avond van 25 november 1994, rond een uur of elf, als vier jongemannen via een trappetje het café The Royal Basement, ook wel Het Keldertje genoemd, in Badhoevedorp binnenlopen. De eigenaar van het café deelt de vrienden mee dat ze niet welkom zijn. Er ontstaat een handgemeen en twee bezoekers komen de bareigenaar te hulp. Dan trekt Sjaak Burger een vuurwapen en knalt zijn hele magazijn met 9 mm-kogels in het schemerige barretje leeg. Stamgast Olav Vis krijgt vijf kogels in zijn lichaam; hij wordt onder meer geraakt in zijn lever en been. Een andere gast wordt geraakt in dijbeen, buik en arm. Iemand die bij een gokkast staat, vangt ook nog een kogel op. In de verwarring die ontstaat, nemen de vier gewelddadige vrienden

de benen. Zij worden spoedig daarna aangehouden. Alleen de schutter weet enige tijd onder te duiken.
Rond 20 december 1994 geeft Burger zichzelf aan bij de politie. In april 1995 wordt hij veroordeeld tot acht jaar cel wegens mishandeling, doodslag, poging tot doodslag, bedreiging en handel in strijd met de Opiumwet. Hij blijkt al eerder te zijn veroordeeld voor diefstal, vuurwapenbezit en 'het veroorzaken van een ontploffing'. Een voorwaardelijke gevangenisstraf van vijf maanden die hem is opgelegd door de rechtbank Alkmaar, wordt alsnog ten uitvoer gelegd. In hoger beroep wordt het vonnis bekrachtigd.
Na zijn vrijlating komt Burger in dienst bij Sam Klepper en John Mieremet.

Hij is betrokken bij diverse schietpartijen met de Joego's waarmee Klepper en Mieremet een conflict hebben. Burger (foto) wordt ingezet bij het observeren van functionarissen van politie en Justitie. Na de dood van Klepper en de mislukte aanslag op Mieremet sluit Burger zich aan bij de groep Willem Holleeder en Dino Soerel.
In 2003 worden in een Vinkeveense villa van Katja Schuurman een partij wapens gevonden. Fred Ros en Jesse Remmers worden voor deze partij wapens gearresteerd. De wapens zijn van Jacob Burger – Fred Ros en Jesse Remmers verlangen van Burger dat hij zich aangeeft bij Justitie als eigenaar van de wapens. Dan zouden zij vrijkomen. Burger weigert dit en dat zet kwaad bloed bij de twee. In 2006 wordt Burger aangehouden nadat er bij een politiecontrole een vuurwapen bij hem wordt gevonden. Burger voelt zich bedreigd en volgens zijn advocaat heeft hij dat wapen bij zich om zichzelf te beschermen. Volgens verklaringen van Giuseppe La Serpe zou Burger een dubbelrol hebben gespeeld bij de liquidatie van Nedim Imac. Hij is betrokken bij de voorbereidingen van die liquidatie, maar heeft Imac daarna ook gewaarschuwd. Fred Ros en Jesse Remmers zijn hierachter gekomen en hebben daarvoor Burger op de dodenlijst gezet. In april 2007 wordt Burger in zijn cel opnieuw gearresteerd. Volgens La Serpe zou hij de wapens voor de liquidaties op Thomas van der Bijl en Kees Houtman hebben geleverd en zou hij zakendoen met terroristische organisatie als de IRA en ETA. Op 20 juni 2008 bepaalt de rechtbank in Amsterdam dat er onvoldoende bewijs is voor de betrokkenheid van Burger bij de moord op Kees Houtman. Volgens La Serpe is Burger de moordenaar van Cor van Hout. Hij is volgens de kroongetuige in 2003 de schutter geweest en zat achter op de motor bij Fred Ros

Jan Boellaard

Jan Boellaard, bijnaam De Poes, wordt op 23 oktober 1952 in Amsterdam geboren. Hij wordt door zijn vrienden zo genoemd, omdat hij tijdens het praten vaak zijn hoofd schuin houdt. Jan Boellaard groeit op in dezelfde Amsterdamse volksbuurt als Willem Holleeder en Cor van Hout. Hij is ook één van de vier mannen die biermagnaat Freddy Heineken op 9 november 1983 overmeestert wanneer die samen met zijn chauffeur Ab Doderer naar zijn auto bij het Amsterdamse kantoor 'het Pentagon' loopt. Wegens zijn

aandeel in de bekendste Nederlandse ontvoering wordt Jan Boellaard (foto) tot twaalf jaar gevangenisstraf veroordeeld. In 1986 ontsnapt hij uit de strafgevangenis te Scheveningen, onder het oog van Peter R. De Vries die bij hem op bezoek is. Een Italiaanse medegevangene, die een straf uitzit voor de ontvoering van Toos van der Valk, blijkt een pistool te hebben bemachtigd waarmee hij tijdens het bezoekuur enkele bewaarders bedreigt. Jan Boellaard sluit zich hierop aan bij de Italiaan en tezamen lukt het hun te ontsnappen. Binnen een half uur wordt Boellaard alweer gearresteerd. Na het uitzitten van zijn straf schiet Jan Boellaard, in januari 1994, de douanebeambte Jan-Willem Holm dood. De douanier wil een controle instellen bij een boot in het Westelijk Havengebied omdat hij vermoedt dat er drugs aan boord zijn. Wanneer Jan Boellaard en zijn mededader van het schip komen en in een auto wegrijden, zet Holm met een collega de achtervolging in. Bij het voormalige Wilhelmina Gasthuis ontstaat een schietpartij, waarbij Holm om het leven komt. Boellaard blijkt bij zijn arrestatie een smokkelvest met tien kilogram zuivere cocaïne te dragen. De volksjongen Jan Boellaard is keihard geworden in de gevangenis, tijdens de rechtszaak toont hij dan ook geen enkel berouw. Jan Boellaard wordt tot twintig jaar detentie veroordeeld en komt in 2007 vrij. In november 2011 komt Jan Boellaard in het nieuws omdat hij, samen met mede Heineken-ontvoerder Frans Meijer, een rechtszaak tegen de makers van de film De Heinekenontvoering wil beginnen. Volgens de advocaten van beide mannen zullen ze geen verbod eisen, maar willen ze vaststellen wat waarheid en fictie is in de film. Het gaat ze daarbij vooral om het gebruik van vuurwapens tijdens de ontvoering en het schieten op een taxichauffeur. Ze willen niet dat het publiek denkt dat zij die zaken op hun geweten ebben. De rechter beslist hierop dat de producenten van de film niet aan hoeven te passen.

Jan Femer (1943-2000)

Jan Jacobus Femer, bijnaam: De Snor, wordt op 15 oktober 1943 geboren als zoon van een politieagent. Jan is een echte straatjongen die zijn vader haat en daardoor ook de politie. De jongen droomt van kracht en macht en daarbij is hij een echte doorzetter. Met zijn grote, borstelige snor, zijn kale kop en de vele tatoeages, is hij een imponerende verschijning: groot, gespierd, sterk en

echt voor niemand bang. Voor wie Femer sympathie koestert is hij een joviale gabber, maar een kwaaie voor wie hem tegenzit of de voet dwars zet. Femer (foto) is taxichauffeur, portier bij o.a. discotheek Boston en hij werkt in de havens. Hij houdt zich ook bezig met inbreken en kluizen kraken. Daarnaast werkt De Snor als lijfwacht en chauffeur van grotere criminelen. Op 26 juni 1977 leent hij het pistool van Klaas Bruinsma en schiet een Chinese portier dood en verwondt een crimineel. Aan het eind van de jaren 80 sluit hij zich aan bij Mink Kok Na de dood van Bruinsma vormt hij samen met Stanley Hillis en Mink Kok de werkelijke top van de Delta-organisatie. Die houdt zich bezig met grootschalige handel in drugs en wapens. Ondanks dat hij zich bezighoudt met serieuze misdaad, blijft Femer ook inbreken en kluizen kraken. Dit tot ergernis van Mink Kok. De naam Femer komt in de jaren negentig naar voren bij tal van politie-onderzoeken, onder meer naar grootschalige drugshandel en liquidaties, maar hij wordt nooit voor langere tijd veroordeeld. Femer wordt op 8 november 1992, samen met Mink Kok en Rudi van Efferen, in het Friese Oude Bildtzijl door agenten gecontroleerd. Dit is een dag nadat daar grote hoeveelheden drugs en explosieven zijn gevonden. In de eerste maanden van 1993 worden de kopstukken van de Delta-organisatie vrijwel permanent gevolgd door het IRT. Femer is volgens de verslagen in die tijd druk bezig met het laden van chemicaliën, het dumpen van resten van ecstasyproductie en het vervoeren van allerlei dozen en pakketten. Het IRT wordt in december 1993 ontbonden vanwege ongeoorloofde opsporingsmethoden, zoals het gecontroleerd doorlaten van drugstransporten. Op 10 april 1993 wordt in Alkmaar Jaap van der Heijden vermoord, met behulp van een bom in een tas aan zijn voordeur. Femer zou, zo blijkt uit gsm-gegevens, bij deze aanslag aanwezig zijn geweest en is mogelijk degene die de bom tot ontploffing heeft gebracht. Kort voor de moord vraagt hij bij een corrupte rechercheur om informatie over Van der Heijden. Femer beschikt over tal van corrupte contacten binnen de opsporingsdiensten. Zo wordt hij op 24 juni 1993 gearresteerd bij het CS van Amsterdam in gezelschap van een hoofdagent. Bij

zijn arrestatie draagt Femer een doorgeladen Glock pistool bij zich en bij huiszoeking worden 500 ecstasypillen en 40.000 gulden gevonden. Hij wordt tot anderhalf jaar cel veroordeeld. Op 19 juni 1994 organiseert Femer een reisje naar de WK voetbal in de Verenigde Staten met negentien liefhebbers, dit als cadeau voor Donald Groen die gaat trouwen. Het Nederlands elftal zal daar de volgende dag, in het Robert F. Kennedy Memorial Stadium een voetbalwedstrijd tegen Saudi-Arabië spelen. De groep wordt op het eerste vliegtuig naar huis gezet. In juli van dat jaar reist het gezelschap alsnog samen af, dit keer naar Benidorm. In datzelfde jaar wordt Femer betrapt, wanneer hij een corrupte rechercheur 250 gulden aan steekpenningen geeft. Hij krijgt anderhalf jaar celstraf voor dat feit, overigens een straf die hij pas in 1999 uitzit. Eind april, begin mei 1995 valt de politie de coffeeshop Betty Boop in Amsterdam binnen en arresteert drie verdachten: DonaldGroen, Jan Femer en de eigenaar van de shop Robert Mink Kok. Tijdens een weekendverlof op 23 september 2000 heeft hij met drie kennissen afgesproken in pizzeria Pastorale. Wanneer Femer zijn Volkswagen Golf op de Haarlemmerdijk geparkeerd heeft, komt er een man met een vuurwapen aanlopen, die lost verschillende schoten op de 56-jarige Femer, die vrijwel meteen sterft. Femer wordt enkele dagen later gecremeerd.

Jan Hoolwerf

Jan Hoolwerf (foto) wordt op 28 juni 1956 geboren in de Leidsebuurt in Haarlem. Hij is het eerste kind van Jan Hoolwerf sr. en Maria Susanna Weisz. Jan is een moetje en de naamgenoot van een wrede vader, die hem regelmatig

mishandelt en hem zelfs in een woede-uitbarsting uit het raam gooit van de eerste verdieping van hun ouderlijk huis. Jan heeft twee broers, Paul en Ronald en een zusje Suzan. Jan is een moeilijke jongen en na ingrijpen door jeugdzorg groeit hij verder op in instellingen en in een pleeggezin. Toch hebben de eerste jaren van zijn leven een funeste invloed op Jan Hoolwerf, daarbij heeft hij de agressieve genen van zijn vader.

Zijn ouders scheiden in 1966 en het blijkt dat ook zoon Jan een heel gewelddadige man is. Hij trouwt jong en samen met zijn vrouw krijgen ze een zoontje. Al gauw blijkt dat het samenleven met zijn vrouw en zoontje er niet in zit. Hij is erg dominant en alles moet precies gebeuren zoals hij het wil. Hoolwerf werkt een tijdje als tuinman. Hij is erg serieus en probeert erachter te komen hoe mensen hun tuin wilden hebben. Als het lukt, en hij de blije gezichten van zijn klanten ziet, dan is hij gelukkig. Ook werkt hij als vrijwilliger op een kinderspeelplaats in

een Utrechtse achterstandswijk. In die tijd wordt hij moslim en hij laat zich sindsdien Yahya noemen. Jan Hoolwerf wordt twee keer veroordeeld voor een poging tot moord. De eerste keer is in 2002 en wanneer hij een periode vrij is zoekt hij zijn ex-vrouw op, die dan in een rolstoel zit. Overal neemt hij haar mee naartoe en leeft volledig in dienst van haar. Hij cijfert zich een halfjaar helemaal weg en zij bloeit daarvan op. Het blijkt dat de ruwe, gewelddadige Hoolwerf ook een uitgesproken zorgzame kant heeft. In 2002, na de eerste poging tot doodslag in Baarn, gaat hij naar Amerika, waar hij vier jaren in de gevangenis zit voor het smokkelen van enkele kilo's drugs. Wanneer hij in de gevangenis wordt opgesloten, dient hij zich eerst te melden bij de homies van de prisongang die hij kiest. Jan Hoolwerf zoekt eerst uit wie de shotcaller is, de leider van de bende die de lijnen uitzet en bepaalt wat er gebeurt. Er zijn strakke regels voor de leden van de gang. Ze moeten verplichte oefeningen doen om in topconditie te blijven. Jan Hoolwerf wordt lid van de Sureños die altijd op sneakers lopen, ook onder de douche. Daar gebeurt meestal het straffen, aanranden en steken en op slippers ben je er gewoon niet snel genoeg bij. De Sureños zijn een gang van latino's, verwant aan de Mexicaanse maffia. Rond zijn navel heeft Jan Hoolwerf 'Born to make shit happen' laten tatoeëren. Hij heeft ook een grote tatoeage van Santa Muerte, De Heilige Dood, op zijn twee meter lange lijf. Een tattoo die door katholieke Mexicaanse misdadigers op een dubbelzinnige manier wordt aanbeden. De Sureños noemen hun nieuwe homie, die twee koppen boven de meesten van hen uitsteekt, Chiquilín -jongetje, met veel gevoel voor humor. Op overtreding van de regels van de gang staat een harde correctie. Wie bijvoorbeeld onvoldoende burpees doet, dat zijn oefeningen met onder meer 113 of 213 keer opdrukken, (13 is een symbolisch getal en dus onaantastbaar), krijgt te maken met de 13-secondenregel, d.w.z. dertien seconden hard in elkaar geramd worden door je eigen homies. Jan Hoolwerf weet dat het trainen van levensbelang is. Je moet sterk blijven. Binnen de gevangenis heerst absolute saamhorigheid. Er zijn homies die zich afzijdig houden als er knokpartijen zijn. Die jongens komen allemaal van de straat, daar kun je heel makkelijk met een pistool lopen zwaaien en vanuit een auto schieten op mensen. Maar als je met je vuisten of met een klein steekwapen, een biljartkeu of willekeurig wat moet gaan knokken tegen een overmacht, dan wordt het een heel ander verhaal. Je afzijdig houden valt in de categorie lafheid en dat wordt niet getolereerd. Komt zo'n homie in de gevangenis terug, dan wordt die meteen neergelegd, of krijgt een mes in zijn lijf gestoken. Jan Hoolwerf maakt carrière. Zijn leeftijd, hij is de vijftig al gepasseerd als hij na een drugsdelict achtereenvolgens in vier Amerikaanse gevangenissen komt te zitten, compenseert hij met hardheid. Hij gaat er helemaal voor, maximaal, en is harder dan de meeste homies. Het dient als een zelfbevestiging van Jan Hoolwerf, waarop hij altijd terug kan vallen. Hij kan daarmee laten zien dat hij, ook al is hij twee keer zo oud als die

knapen, nog harder is dan zij. Hij is iemand die respect afdwingt en daaraan ontleent hij zijn status. Jan Hoolwerf heeft zijn eerste steekpartij in Allenwood, dat is voor hem de test. Hij heeft al eerder zijn dertien seconden gehad, wanneer twee homies naar hem toekomen, die zeggen dat hij een missie krijgt om zichzelf te bewijzen voor de gang en dat hij iemand moet pakken. Jan Hoolwerf zegt: "Wijs me maar iemand aan dan hoek ik hem wel neer." Dat is niet de bedoeling en een van de twee geeft hem een mes. "Dat heb ik niet nodig, dat doe ik wel met mijn handen," reageert Hoolwerf. Hij weet dan nog niets van de gangregels en denkt: wanneer ik dat doe krijg ik er jaren gevangenis bij. Zijn tegenwerping wordt meteen rechtgezet. De twee grijnzen: "Je hebt gekozen voor ons en je moet je bewijzen voor de gang, dus dan doe je het zoals het opgedragen wordt." Jan Hoolwerf begrijpt dat hij de opdracht gewoon moet vervullen, zonder daarop in te gaan of te veranderen, anders is het respectloos tegenover je shotcaller. Dus hij neemt het mes aan. Het is een homie uit zijn unit en de twee vertellen hem dat het neersteken het makkelijkst is om dat in de douche te doen. Dat doet Hoolwerf, onder de douche, en hij is als volwaardig lid geaccepteerd. Uiteindelijk komt Jan Hoolwerf vrij, een vijftiger die na vier jaar Amerikaanse gevangenis terugkeert naar Nederland waar niemand op hem wacht. Zijn ex en zijn zoon willen hem niet meer zien. Hij heeft geen familiebanden, is arbeidsongeschikt en eruit gebonjourd bij het vrijwilligerswerk dat hij deed. Hij heeft enkel een paar vluchtige relaties, moeizame contacten met instanties, met allerlei regels en protocollen die hem worden opgelegd. Hij voelt zich in de burgerlijke samenleving gevangen. Gefrustreerd en depressief breng hij zijn tijd door in zijn eigen flatje. Op een dag in 2010, geeft Hoolwerf zijn flatscreen-tv aan zijn buren, zoekt een nieuwe baas voor zijn Staffordshire-terriër en koopt voor vier euro een keukenmes bij de HEMA. Daarmee steekt hij zesmaal in op een vage kennis. Hij loopt rustig het huis uit en laat zich bereidwillig arresteren. De opzet slaagt, hij wordt opnieuw veroordeeld voor poging tot moord. Jan Hoolwerf doet het met opzet, hij wil de gevangenis in want het leven in vrijheid is hem te complex.

Jan Stoffers

Jan Stoffers, bijnaam: Het monster van Assen, wordt op 14 juni 1954 in Emmen geboren. In 1996 is Jan Stoffers, die op dat moment met zijn Poolse vrouw en zoon in Polen woont, na een echtelijke twist enige tijd in Nederland. Hij zoekt een aantal oude bekenden op waaronder een ex, maar allen wijzen hem af. Op 17 mei 1996 stapt hij, na alcohol te hebben geconsumeerd, in een auto op zoek naar sex. Hij probeert in eerste instantie een jong meisje zijn auto in te sleuren, maar dat mislukt. In het Drentse Klazienaveen lukt het hem een 15-jarig meisje de auto in te trekken, terwijl hij haar om een vuurtje vraagt. Hij verkracht haar op een parkeerplaats en zet haar midden in de

nacht uit de auto. Jan Stoffers vlucht direct Nederland uit, maar wordt bij de Poolse grens aangehouden. In december 1996 wordt hij tot vier jaar celstraf veroordeeld, nadat zes jaar is geëist. Eind 1998 komt hij vervroegd vrij, en met vrouw en kind betrekt hij vervolgens een huis in Assen. Eind juni 1999 verkracht hij zijn vrouw op grove wijze, voor de ogen van zijn kind. Vrouw en

zoontje verlaten het huis uit angst voor de gewelddadige Drent. Op 21 juli 1999 verdwijnt de lieve 7-jarige Chanel-Naomi Eleveld (foto) uit Assen spoorloos. Jan Stoffers verkracht het meisje verschillende malen, sluit haar vervolgens op in een kast en wurgt haar de volgende morgen. Enkele dagen na de verdwijning van het meisje slaat hij op de vlucht en logeert vervolgens in diverse hotels in Nederland. Al vluchtend verkracht hij op een hotelkamer in Heerlen op agressieve wijze een prostituee die hij kort daarvoor op het station heeft opgepikt. Jan Stoffers wordt door de politie verdacht en gezocht omdat hij wegens een zedendelict al eerder is veroordeeld. Medio augustus 1999 wordt Jan Stoffers gearresteerd op het station van Zwolle. De dag na zijn arrestatie vindt de politie in de kruipruimte van zijn woning het lichaam van het verdwenen meisje. De verdwijning van Chanel-Naomi en het nieuws dat ze verkracht en vermoord is, leidt tot veel maatschappelijke beroering. In de Tweede Kamer wordt naar aanleiding van de moord opgeroepen tot strengere straffen voor pedoseksuelen. Politici stellen dat ontuchtplegers, ook nadat zij hun straf hebben uitgezeten, door de politie op de voet moeten worden gevolgd. CDA-leider Jaap de Hoop Scheffer zegt na de arrestatie van Jan Stoffers dat de kindermoordenaar nooit meer als vrij man in de maatschappij terug mag keren. Er klinken ook genuanceerdere geluiden. Op 11 februari 2000 wordt Jan Stoffers tot levenslange gevangenisstraf veroordeeld wegens verkrachting en moord op Chanel-Naomi, verkrachting van zijn vrouw en verkrachting van een prostituee. Op 20 juli 2000 wordt het vonnis in hoger beroep bevestigd. Het Pieter Baan Centrum verklaart Jan Stoffers verminderd toerekenings-vatbaar. Hij heeft volgens de psychiaters geen pedofiele neigingen, maar zoekt slachtoffers op die hij de baas kan. Jan Stoffers lijdt aan verlatingsangst en wil door veel alcohol en agressieve sex de problemen ontvluchten. Hij zou in zijn jeugd seksueel zijn misbruikt. Ondanks de verminderde toerekeningsvatbaarheid krijgt Jan Stoffers levenslang. De rechter acht de kans op herhaling zo groot, dat hij van mening is dat de veroordeelde niet meer in de maatschappij mag terugkeren. TBS wordt verworpen omdat Jan Stoffers bij een levenslange straf toch niet meer vrij zal komen.

Jan-Dirk Paarlberg

Jan-Dirk Take Paarlberg wordt op 17 februari 1957 in Amsterdam geboren als hoogbegaafde zoon van een aardappelenhandelaar. Op het gymnasium verveelt hij zich en slaat er een klas over. Na zijn examen vertrekt hij, net zeventien jaar oud, naar New York. Daar wordt hij jongste bediende bij zakenbank Bear Stearn, en daar krijgt hij de gelegenheid te studeren. Vervolgens keert hij een korte periode terug naar Nederland. Hier werkt Jan-Dirk Paarlberg achtereenvolgens voor Bear Stearns en Rabobank. Later

verhuist hij naar Londen, waar hij opklimt bij zakenbank Salomon Brothers. Af en toe is hij in Nederland en hij koopt in 1990 voor 1 gulden het technisch failliete reclamebedrijf Mediamax op. In 2000 verkoopt hij dit bedrijf voor enkele honderden miljoenen guldens aan Viacom. Jan-Dirk Paarlberg (foto) werkt in de jaren 90 onder meer samen met de vastgoedhandelaren Klaas Hummel, John Wijsmuller en Willem Endstra. Aan de laatste verkoopt hij later de jachthaven Seaport Marina in IJmuiden. Paarlberg is eigenaar van de Ridderhofstad Bolenstein in Maarssen, die hij koopt van Matthijs van Heijningen. In de eerste jaren van deze eeuw groeit Paarlberg uit tot een ondernemer met een geschat vermogen van 280 miljoen euro. Hij is de man achter de restaurants van de Oyster Groep, en is mede-eigenaar van de Merwede Groep, die onder andere een groot deel van de winkelpanden in de Amsterdamse P.C. Hooftstraat en in de Rotterdamse Lijnbaan bezit. Hij is een liefhebber van dure sportauto's en kunst. In zijn kunstcollectie bevinden zich onder meer schilderijen van Kees van Dongen, Karel Appel en Pablo Picasso. Ook bezit Paarlberg privé-woningen in onder meer New York City, Londen, Portugal en Nederland. Hij is geruime tijd goed bevriend met Neelie Kroes, aan wie hij kantoorruimte beschikbaar stelt. Maar Paarlberg is ook betrokken bij de criminaliteit, hij wordt al geruime tijd verdacht van banden met het criminele milieu en van het witwassen van crimineel geld. Onder andere zou hij 17 miljoen euro hebben geïnvesteerd, die Willem Holleeder afperst van de Amsterdamse vastgoedhandelaar Willem Endstra. Het kan ook zijn dat Paarlberg zelf wordt afgeperst, dan wel onder druk geld witwast. Na de moord op Willem Endstra in 2004 wordt Paarlberg als verdachte aangehouden – waarop Kroes onmiddellijk haar eerder betrokken kantoor verlaat en zich distantieert van haar voormalige vriend. Maar na drie dagen wordt hij weer vrijgelaten. Eind oktober 2006 wordt door de erven Endstra beslag gelegd op zijn landgoed Bolenstein en op de bankrekeningen van Paarlberg. Drie dagen later wordt bekend dat Justitie de

vastgoedhandelaar gaat vervolgen wegens witwassen en fraude. Paarlberg zou bij de verkoop van Viacom een vals document hebben opgesteld waarin zou staan dat de overnamesom in zes jaarlijkse termijnen zou worden betaald, en op basis hiervan zou hij bij twee banken ten onrechte een lening hebben gekregen. Tevens dient de Belastingdienst een claim van 47 miljoen euro in omdat Paarlberg sinds 2000 ten onrechte geen inkomstenbelasting in Nederland heeft betaald. Paarlberg wordt bijgestaan door de Amsterdamse advocaat mr Gabriel Meijers. In 2008 schat Quote Paarlbergs vermogen in op 280 miljoen. In januari 2009 verschijnt Paarlberg voor de rechter als getuige in het proces tegen Willem Holleeder (foto). Paarlberg geldt ook nog als verdachte in de afpersingszaak, maar zijn proces is afgesplitst van het proces tegen Holleeder. Justitie verdenkt hem van het innen en witwassen van 17 miljoen euro afpersingsgeld afkomstig van de later vermoorde Endstra. Paarlberg stelt dat de geïncasseerde 17 miljoen van Endstra zakelijke achtergronden hebben. Ruim een jaar later, in april 2010, wordt bekend dat Paarlberg heeft bekend dat hij in 2003 valsheid in geschrifte heeft gepleegd in verband met de overname van zijn reclamebedrijf Mediamax in 2000. Hij zet in 2003 zijn handtekening onder een vals opgemaakt stuk om een banklening van anderhalf miljoen euro te kunnen krijgen. Hij wil niet zeggen wie het stuk heeft opgemaakt. In het stuk staat ten onrechte dat hij nog inkomsten verwacht van de verkoop van Mediamax. Op 8 juni 2010 wordt Paarlberg veroordeeld tot 4,5 jaar onvoorwaardelijke gevangenisstraf onder meer wegens witwassen, valsheid in geschrifte en oplichting. Hij gaat in hoger beroep. Het helpt – een beetje. Want in mei 2012 wordt de kasteelheer ook in hoger beroep tot vier jaar cel veroordeeld, met aftrek van voorarrest. Het Hof achtte bewezen dat Jan-Dirk Paarlberg samen met Willem Holleeder 17 miljoen euro van Willem Endstra in ontvangst heeft genomen en witgewassen. Over een periode van vijf jaar, van 1999 tot 2004 heeft Paarlberg zich schuldig gemaakt aan onder meer witwassen, oplichting, valsheid in geschrifte en belastingontduiking. In 2012 is zijn geschat vermogen volgens Quote 51 miljoen euro. In januari 2013 wordt bekend dat Justitie ook nog 25,7 miljoen euro eist van Paarlberg.

Janus van Wesenbeeck

Adrianus Van Wesenbeeck, roepnaam Janus, bijnaam Harrie Potter, wordt in 1961 geboren en groeit op in Eindhoven, op het beruchte woonwagenkamp

aan de Pagelaan. Zijn vader is een van de kopstukken van het kamp en verdient zijn geld met de handel in auto's en schroot. In de jaren negentig begint Janus met de handel in softdrugs en volgens politie en Justitie ook met een strak georganiseerde handel in ecstasy, waarbij geweld niet wordt geschuwd. In 1997 wordt Janus Van Wesenbeeck, samen met zijn vader, veroordeeld tot 5 jaar gevangenisstraf voor drugssmokkel. In 2000 wordt hij door het gerechtshof in Den Bosch veroordeeld tot het betalen van 1,6 miljoen euro aan drugsgelden. De bende van Van Wesenbeeck is onder meer verantwoordelijk voor een onderschept transport van bijna 900.000 ecstasy-pillen naar Australië. De partij wordt in 2003 in een zeecontainer in Sydney ontdekt. Het spoor leidt naar Van Wesenbeeck, (foto) die zich als handelaar in landbouwmachines presenteert. Voor die partij krijgt hij een celstraf. Wanneer hij vrijkomt verdwijnt hij over de grens van België en geeft Justitie het nakijken met haar vordering. Van Wesenbeeck nestelt zich in Lommel en maakt kennis met Eric S.

Op 2 februari 2009 wordt Janus Van Wesenbeeck beschoten op de parkeerplaats van de McDonald's in Best. Hij wordt in zijn arm geraakt en houdt daar blijvende invaliditeit aan over. De gearresteerde schutter – kamper Piet Pfaff uit Eindhoven, tevens achterneef van Janus – loopt volgens Justitie ernstig gevaar. Deze wordt tijdens de rechtszaken vervoerd in een speciale auto en hij draagt een kogelvrij vest.
Op 14 juni 2009 wordt Van Wesenbeeck op 48-jarige leeftijd gearresteerd op recreatiepark De Parelstrand in Lommel. Volgens de Belgische Justitie is Van Wesenbeeck de leider van een internationaal drugskartel dat handelt in cannabis, amfetamine en cocaïne. Bij het oprollen van de bende van Van Wesenbeeck worden invallen gedaan in Lommel, Overpelt, Antwerpen en Schilde in België en in Eindhoven, Nuenen, Etten-Leur, Veldhoven, Amsterdam, Tilburg en Maarheeze in Nederland. Vijf dagen later wordt Van Wesenbeeck met twee medeverdachten vervoerd naar het gerechtsgebouw in Hasselt waar de rechtszaak tegen hem plaats vindt.
Achterneef Piet Pfaff staat op 30 juni 2009 voor de rechtbank in Den Bosch in verband met de schietpartij. Volgens de schutter had hij een financieel geschil met Van Wesenbeeck en zou deze het eerste schot hebben gelost. De politie vindt veertien kogelhulzen, waarvan er 13 door Pfaff zijn afgeschoten. Op 21 februari 2010 beweert Van Wesenbeeck dat hij een aantal hartinfarcten heeft gehad in de gevangenis van Hasselt. Hij wordt naar het ziekenhuis gebracht en daar geopereerd. Tijdens de operatie blijft hij geboeid.

Het OM in Den Bosch beslist op 1 juni 2010 dat Van Wesenbeeck niet vervolgd wordt wat betreft de schietpartij omdat er gebrek aan bewijs is. Piet Pfaff is eerder in 2010 al veroordeeld tot twaalf jaar cel voor zijn rol in de schietpartij. Op 22 november 2010 begint het proces tegen Van Wesenbeeck in Hasselt. Op 19 januari 2011 wordt er tien jaar cel geëist tegen Van Wesenbeeck. Op diezelfde dag wordt bekend dat Eindhovenaar Lesley Tunk dood is gevonden op de dag dat het proces tegen Van Wesenbeeck begint. Tunk zou hebben gewerkt als geweldsman voor Van Wesenbeeck. Hij zou in Zuid-Afrika o.a. de crimineel Walter Douglas hebben moeten liquideren.
Op 16 maart 2011 wordt Van Wesenbeeck door de correctionele rechtbank in Hasselt tot tien jaar celstraf veroordeeld. Hij gaat in hoger beroep maar dat heeft geen zin: 23 juni 2011 veroordeelt het Hof van beroep in Antwerpen Janus óók tot tien jaar celstraf.
In oktober 2012 krijgt Janus er nog eens zes jaar bovenop vanwege ecstacy-smokkel naar Australië.

Japanse koffermoord
Op woensdag 25 augustus 1965 ziet de 7-jarige scholier Joop Braam een koffer drijven in het water langs de Van Lennepkade in Amsterdam. Hij vertrouwt het zaakje niet en waarschuwt de eigenaar van een nabijgelegen woonboot, die de politie belt. Rond half zes die middag vist de gemeentepolitie van Amsterdam de aluminiumkoffer uit het water en neemt die voor onderzoek mee naar het Bureau Leidseplein. De agenten openen de koffer op het binnenplein en komen tot de lugubere ontdekking dat de romp van een manspersoon in de koffer zit, waarvan de benen en handen zijn verwijderd, daarbij ook het hoofd. Onderzoek van de anatoom-patholoog dr. Zeldenrust

van het Gerechtelijk Laboratorium uit Rijswijk, wijst uit dat de persoon waarschijnlijk een Japanner is die een dag of vier eerder om het leven is gebracht. Op een deel van de linkerarm, dat nog aanwezig is, vindt dr. Zeldenrust kleine littekens die afkomstig zouden kunnen zijn van injecties, waarbij het vermoeden bestaat dat hij via dodelijke injecties is vermoord. De gevonden restanten van de kleding zijn van Japans fabricaat en daarin worden enkele visitekaartjes aangetroffen. Deze brengen aan het licht dat de vermoorde persoon de 32-jarige Yukata Kameda is, een vertegenwoordiger van de Nisjizawa Company uit het Japanse Osaka, die een

Handelsonderneming in Parijs heeft. Enkele dagen later worden de menselijke resten voor onderzoek naar Japan gestuurd, waar wetenschappers bevestigen dat het inderdaad om Kameda gaat. Kameda is voor het laatst gezien in Brussel, zijn auto wordt gevonden en daarin bevindt zich een aanzienlijk geldbedrag, zo'n 20.000 gulden aan contanten. Kameda heeft medio juli 1965

nog een brief geschreven aan zijn vrouw waarin hij onder meer schrijft dat hij zich enorm eenzaam voelt en hoopt spoedig weer in Japan te zijn. De rest van het lichaam van Kameda (foto) wordt niet meer gevonden en de romp wordt uiteindelijk gecremeerd in Den Haag, waarna de urn met de as per vliegtuig naar Japan wordt gebracht om te worden bijgezet in Osaka. Bij onderzoek blijkt dat Kameda, vier dagen voor de vondst van zijn lijk, aan zijn werkgever heeft gemeld dat hij naar Afrika zou gaan. Aan zijn medebewoners in Brussel meldt hij echter dat hij naar Amsterdam gaat.
Het vreemde is dat een aantal personen en vrienden rond Kameda ook op vreemde wijze om het leven komen. Een vriend van hem, Okagaki, die in Brussel zou worden verhoord, rijdt zich op de snelweg dood. Een Japanse journalist, die op 21 augustus nog een interview met Kameda heeft gehad, komt begin september onder vreemde omstandigheden om het leven. Diverse slachtoffers op verschillende plekken in de wereld, die allen leiden naar Kameda, komen in een kort tijdsbestek om. De media denken dat het wijst op een net van internationale spionnen.

Jesse Remmers

Jason Franklin Remmers, roepnaam Jesse, wordt op 31 mei 1968 geboren. Hij is een zoon van de beruchte crimineel Greg Remmers Bij de geboorte van Jesse Remmers is Henk Orlando Rommy aanwezig, hij wordt de peetvader van de kleine Jesse. Jesse Remmers raakt betrokken bij meerdere liquidaties. In december 1993 pleegt hij een overval op een geldtransport in Mijdrecht. Het komt tot een schietpartij met de politie en Jesse raakt gewond. In datzelfde jaar wordt hij verdacht van de moord op sportschoolhouder Tonnie van Maurik. Hij wordt gearresteerd, maar komt vrij wegens gebrek aan bewijs. Kort daarop wordt hij verdacht van een overval. Wanneer Remmers wordt gearresteerd schiet hij op twee agenten van wie er één ernstig gewond raakt. Hij wordt hiervoor later (in 1996) tot 12 jaar veroordeeld. In 1994 wordt hij ook aangehouden als verdachte van de moord op Henie Shamel in mei 1993 in Antwerpen. Ook nu komt hij al snel weer vrij wegens gebrek aan bewijs.

Aan het eind van de jaren 90 gaat Jesse samen met Giuseppe La Serpe, die hij rond 1997 in de gevangenis in Utrecht heeft leren kennen, in de drugshandel. Een hasjhandelaar die vanuit Marokko opereert verklaart later dat La Serpe een zakenpartner heeft willen laten vermoorden door twee junks. De zakenpartner raakt gewond, maar overleeft de aanslag. De man verklaart dat hij geïnvesteerd geld heeft teruggeëist van La Serpe en Jesse Remmers en dat

hij vermoedt dat het tweetal achter de aanslag zit. Jesse Remmers (foto)wordt vervolgens in Marokko gearresteerd en Nederland verzoekt om zijn uitlevering. Hij wordt verdacht van de moorden op: Kees Houtman, Cor van Hout, Henk Boom en Nedim Imac. Volgens La Serpe zit Jesse ook achter een mislukte aanslag op 1 juli 1999 op de Joegoslavische crimineel Milete Popovic, bijnaam Jerry. In november 2004 wordt Remmers uit de gevangenis bevrijd door o.a. Peter La Serpe Na ongeveer een maand wordt hij weer gearresteerd. Jesse Remmers heeft intensief contact met Sjaak Burger, die wordt verdacht van het leveren van wapens voor diverse liquidaties. Uit afgeluisterde telefoongesprekken blijkt dat de twee zich grote zorgen maken over de contacten van La Serpe met de politie. Jesse Remmers zou ook Pel Friedländer, de zoon van vastgoedhandelaar Rolf Friedländer, hebben bedreigd. Pel moet rond 100.000 gulden aan hem betalen omdat hij iets zou hebben met een vriendin van Jesse. Volgens Pel Friedländer zit Remmers achter de beschieting van de auto van zijn vader. Eind januari 2008 wordt Remmers door Marokko uitgeleverd aan Nederland. Justitie verdenkt hem ook van betrokkenheid bij de moorden op Djordje Ilic en Salim Hadziselimovic in 1993. La Serpe verklaart in 2006 dat Remmers hem heeft verteld dat hij Tonnie van Maurik heeft vermoord en dat Freek Stevens en Mohammed Rasnabe hem daarbij hebben geholpen. Volgens La Serpe is Remmers ook betrokken bij de liquidatie van Cor van Hout, hij zou hebben verteld dat hij 500.000 gulden kon verdienen met de aanslag. Ook vertelt La Serpe dat Remmers er heel trots op was dat hij de opdracht voor de moord op Van Hout kreeg. Volgens La Serpe is Remmers ook betrokken bij de moorden op Arnold Pels, Gerrie Betlehem en Nedim Imac. De opdracht voor de moord op Pels zou van Danny Kuiters zijn gekomen en Betlehem zou zijn vermoord na een conflict over 130 kilo softdrugs of cocaïne. Volgens La Serpe heeft Remmers hem een foto laten zien van het lichaam van Betlehem.
In 2008 verklaart Peter la Serpe dat Jesse Remmers betrokken is bij de mislukte moordaanslag op de Engelsman Mohammed Bouyeri. Die wordt op 26 oktober 2000 beschoten op het IJsbaanpad in Amsterdam. Volgens La

Serpe zijn het Jesse Remmers en Gilbert Rommy, zoon van Henk Orlando Rommy, die de aanslag hebben gepleegd. De advocaat van Remmers vindt dat de Nederlandse staat schuldig is aan het feit dat zijn cliënt een onmenselijke en vernederende behandeling heeft ondergaan in een Marokkaanse gevangenis. Hij zou 'herhaaldelijk in elkaar zijn geslagen' en meer dan tien maanden in complete afzondering hebben doorgebracht. Aan het begin van maart 2009 verwerpt de rechtbank in Amsterdam dat betoog. Remmers is, volgens de rechtbank, kennelijk vrijwillig naar Marokko gegaan en hij neemt zo bewust het risico dat hij daar in de cel kan belanden. Door zich ertegen te verzetten, heeft hij de uitlevering niet bespoedigd, meent de rechtbank.
In mei 2011 is Jesse Remmers betrokken bij een spraakmakend incident in de EBI in Vught. Medegedetineerde Mohammed Bouyeri gaat hem te lijf. De moordenaar van Theo van Gogh jaagt Remmers schoppend en slaand over de luchtplaats. Mohammed Bouyeri kan een paar minuten zijn gang gaan, totdat de cipiers medegevangene Eric Jan Quakkelsteijn loslaten in de 'arena'. Eric Jan Quakkelsteijn komt vervolgens succesvol tussenbeide. Eerst weigert Jesse Remmers een klacht in te dienen tegen Mohammed Bouyeri Een half jaar later besluit hij dat wel te doen. Op 11 oktober 2011 wordt Harrie Wolzak als getuige gehoord in het grote liquidatieproces. Hij verklaart dat Jesse Remmers iets in vertrouwen is verteld over enkele liquidaties door Henk Orlando Rommy en Mohammed Rasnabe Zo hebben ze hem iets verteld over de liquidaties van Van Maurik, Ilic, Hadziselimovic, Shamel en Anne de Wit. Ook verklaart Wolzak over de moord op drugshandelaar Ton de Bruin in 1992. Jesse Remmers zou in vrouwenkleren bij De Bruin hebben aangebeld en hem hebben doodgeschoten. Jesse Remmers heeft in de rechtbank geen behoefte om te reageren op de verklaringen van Harrie Wolzak. Op dinsdag 29 januari 2013 wordt in het Passage-proces voor de Amsterdamse rechtbank de dan 44-jarige Jesse Remmers schuldig bevonden aan meerdere liquidaties in de onderwereld. De rechtbank acht bewezen dat hij bij zes moorden en twee moordpogingen betrokken is en één moord heeft uitgelokt. De rechtbank veroordeelt hem tot levenslange gevangenisstraf. Jesse Remmers gaat in hoger beroep. In juni 2013 adviseert de de beroepscommissie van de Raad voor de Strafrechtstoepassing en Jeugdbescherming dat Eric Jan Quakkelsteijn en Jesse Remmes naar een gevangenis met een lichter strafregime moeten worden overgeplaatst. Justitie wil de twee in de EBI houden.

Joke Lorsé. De moord op

Op dinsdag 11 augustus 2009 belt de dan 64-jarige Ernst Lorsé zijn zoon, om te zeggen dat hij en zijn 50-jarige vrouw zijn overvallen in een natuurgebied in Simonshaven. De politie wordt ingeschakeld, en op de plaats delict vinden zij de 50-jarige Joke Lorsé en haar gewonde echtgenoot Ernst. De laatste wordt naar het ziekenhuis gebracht en behandeld aan zijn verwondingen. Het

recherchewerk resulteert erin dat haar echtgenoot Ernst wordt aangehouden. Hij ontkent in alle toonaarden iets met de moord op zijn vrouw Joke te maken te hebben. Op woensdag 8 september 2010 vindt een zitting/reconstructie plaats op de plaats delict. Op 30 november 2012 dient de moordzaak voor de rechtbank in Rotterdam. De relatie tussen Joke (foto) en Ernst is in een eerder stadium door het slachtoffer beëindigd en zij heeft daarna verschillende andere partners gehad. Uit diverse verklaringen in het dossier blijkt dat er ten tijde van het delict dan ook een gespannen situatie bestaat tussen de verdachte en het slachtoffer. Op de dag van het delict zijn zij samen aan het wandelen in het recreatiegebied Simonshaven. Op een bepaald moment, tijdens een heftige woordenwisseling, heeft Ernst het slachtoffer met een zwaar voorwerp meerdere malen tegen het hoofd geslagen tengevolge waarvan Joke is komen te overlijden. Ernst heeft nagelaten de hulpdiensten in te schakelen en enkel zijn schoondochter gebeld. Die arriveert samen met de zoon van Ernst, die vervolgens zijn moeder op afschuwelijke wijze aantreft in een grote plas bloed terwijl zij al is overleden. De zoon ondervindt hier langdurig psychische problemen van en heeft deze nog altijd, zoals blijkt uit zijn verklaring ter zitting. De beelden van haar levenloze lichaam en vreselijk toegetakelde gezicht staan op zijn netvlies gebrand. De officier van Justitie eist achttien jaar tegen Ernst. De rechtbank veroordeelt de verdachte tot twaalf jaar cel. De motivatie is gegrond op de ernst van de feiten, de omstandigheden waaronder de feiten zijn begaan en de persoon en de persoonlijke omstandigheden van de verdachte.

Juliëtbende. De

Deze bende maakt in de jaren negentig Breda onveilig. De organisatie pleegt een lange reeks van ontvoeringen, afpersingen, ripdeals en zware mishandelingen. Daarnaast zit de bende in de productie van en handel in ecstasy. De bende heeft een verlammende werking op de binnenstad van Breda, en bepaalt vier jaar lang het criminele milieu van zuidwest-Nederland. Juliet is de navo-aanduiding voor de letter J, die verwijst naar hoofdverdachte John Jansen Eén van de andere verdachten is een ex-politieman die lid is geweest van een arrestatieteam. Hij houdt zich in de bende bezig met contra observatie. Er wordt door de bende gebruik gemaakt van politie-uniformen en nep-politiewagens. De Juliëtbende doet ook zaken met de beruchte Britse

crimineel Curtis Warren (foto). In 1996 staat de bende voor de rechtbank. De 37-jarige leider van de organisatie John Jansen hoort zeventien jaar tegen zich eisen. De hoogste eis, achttien jaar, is voor de 30-jarige B. Proveniers tegen wie de meest uitvoerige aanklacht is uitgebracht. Tegen zijn broer Remond Proveniers eist de officier van Justitie Cees van Spierenburg vijftien jaar cel. De eisen worden op de bomvolle publieke tribune met geschreeuw en gehuil

ontvangen. Justitie in Breda is vastbesloten definitief af te rekenen met de bende. Volgens hen treden de verdachten niets ontziend en zeer brutaal op. Ontvoerde slachtoffers zitten soms wekenlang vast en worden op zeer gewelddadige wijze gemarteld. Dikwijls dossen bendeleden zich uit als een arrestatieteam van politie en gaan zo hun slachtoffers te lijf. Zij heeft een incassobureau en nemen represaille-opdrachten aan van andere criminelen.
De ecstasyhandel, die op zichzelf grote criminele winsten genereert, is meer bijzaak dan hoofdzaak, aldus de officier. De bende exporteert de drugs naar zowel Engeland als Australië. Eén van de leden is kroongetuige. De officier van Justitie wil met hem een deal sluiten, maar hij wordt door zijn meerderen teruggefloten. De officier van Justitie ontkent voor de rechter dat er al een deal met de getuige is gesloten. De advocaat van de getuige is echter in het bezit van een tape met een gesprek van de officier met de getuige. Uit de opname blijkt dat er wel degelijk toezeggingen zijn gedaan.
De officier van Justitie wordt vervolgens vervolgd voor meineed en de verklaringen van de getuige mogen niet meer gebruikt worden. De verdachten worden vrijgesproken, terwijl er straffen van twintig en zelfs 25 jaar waren geëist. De officier van Justitie wordt later ook vrijgesproken van meineed. Hoofdverdachte John Jansen overleeft overigens twee aanslagen: in de jaren negentig wordt een handgranaat tot ontploffing gebracht onder zijn auto, waarop hij naar Spanje vlucht, en in 2004 wordt hij door agenten neergeschoten op het dak van een bank in Kruiningen na een mislukte overval. Op 8 december 2004 wordt John Jansen door de rechtbank in Middelburg veroordeeld tot negen jaar gevangenisstraf. Volgens de rechter pleegde hij bankovervallen in Steenbergen en Kruiningen. In oktober 2009 wordt Jansen weer vrijgelaten. Verdachten en waarschijnlijke leden van de Juliët-bende waren: John Jansen; Ron Nyqvist; Risto Pronk, familie van de gewezen Nederlandse minister Jan Pronk; Arjan Pols en Remond Proveniers.

Karl Pauksch

Karl Pauksch, bijnaam Kalle, wordt op 27 december 1938 geboren in het Duitse Breslau. In de vroege jaren zestig duikt hij op in Scandinavië, waar hij een een huwelijk sluit met een Deense vrouw. In het begin houdt hij zich bezig met de smokkel van alcohol, maar in het midden van de jaren 60 vestigt hij zich in het Zweedse Stockholm en begint met de smokkel van amfetamine naar Scandinavië. In 1966 wordt hij aangehouden en uitgewezen. Vanaf 1967 opereert hij een tijdlang vanuit Heerlen en eind van dat jaar keert hij terug naar Zweden. Met groot succes bouwt hij de Zweedse amfetaminemarkt op.

Pauksch (foto) is de centrale figuur achter de Scandinavische markt van stimulerende middelen. Op 19 januari 1970 wordt Kalle door het Stockholmse Gerechtshof bij verstek aangeklaagd voor 70 procent van de drugssmokkel naar Zweden. In 1971 smokkelt Kalle drugs per schip uit Amsterdam, maar ook met kleine sportvliegtuigen die opstijgen vanaf het Limburgse vliegveld Beek en hun lading boven Zuid-Zweden droppen.

Op 13 januari 1972 wordt een partij van 40.000 pillen in Stockholm onderschept. De Zweedse narcoticabrigade noemt Kalle een gewetenloos figuur, die miljoenen verdient ten koste van duizenden slachtoffers. Later dat jaar wordt hij door de Nederlandse politie gearresteerd voor overtreding van de Vreemdelingenwet. Na enig gesteggel wordt hij aan Zweden uitgeleverd. Hij landt op een militair vliegveld bij Stockholm omdat men bang is dat er pogingen zullen worden ondernomen om hem te bevrijden of te vermoorden. Er zijn geruchten dat hij 2 miljoen gulden heeft uitgeloofd voor zijn bevrijding en dat Zweedse contacten hem willen vermoorden om zelf niet ontdekt te worden.

Op 6 juni 1973 wordt er acht jaar celstraf tegen Pauksch geëist en op 21 juni wordt hij conform die eis veroordeeld. Hij moet ook een boete van 160.000 gulden betalen wegens ontduiking van douanerechten. Op 22 maart 1974 wordt bekend dat de Zweedse ambassadeur in Nederland is bedreigd. Hij en zijn gezin zullen worden ontvoerd als Pauksch niet wordt vrijgelaten. Voor dit dreigement worden op 25 maart 1974 twee personen aangehouden. Zij hebben twee Amsterdammers benaderd voor de ontvoering, die zijn echter naar de politie gestapt. Eind 1976 krijgt Kalle Pauksch toestemming van de gevangenisdirecteur om in de stad Norrköping kerstinkopen te doen. In een onbewaakt ogenblik gooit Pauksch een handvol peper in de ogen van zijn twee bewakers en verdwijnt in het winkelend publiek. Hij vlucht naar Nederland, waar hij slechts enkele maanden kan genieten van zijn vrijheid. In de nacht

van 9 op 10 maart 1977 wordt Kalle gearresteerd in Simpelveld, waar hij door enkele kennissen verborgen wordt gehouden. Na zijn arrestatie spant hij, via zijn advocaat mr. Max Moszkowicz, een kort geding aan tegen de Staat der Nederlanden om te voorkomen dat hij weer uitgeleverd zal worden aan Zweden. Hij beroept zich daarbij op artikel 10 van het Europees Verdrag. Daarin staat dat uitlevering niet is toegestaan in alle gevallen waarin onvoldoende garanties zijn dat de betrokken persoon en zijn gezondheid gewaarborgd zijn. Het kort geding dient op 5 april 1977. Volgens Moszkowicz zou uitlevering een doodstraf op termijn betekenen.
Op 15 april 1977 besluit de rechtbank dat uitlevering toelaatbaar is en Pauksch wordt opnieuw naar Zweden gevlogen. Hij wordt opgenomen in ziekenhuisafdeling van de Oesteraaker-gevangenis. Op 17 oktober 1977 wordt in die gevangenis ontdekt dat Pauksch, samen met een aantal medegevangenen, een ontsnapping voorbereidt. De mannen zijn al in het bezit van nagemaakte sleutels.
Op 20 oktober 1995 wordt advocaat Theo Hiddema verhoord door de parlementaire enquêtecommissie Van Traa. In het verhoor vertelt Hiddema dat Justitie Kalle Pauksch heeft gehuurd als infiltrant. Hij moet agenten van Scotland Yard begeleiden, die opereren als pseudo-kopers. Hiddema is de advocaat van een verdachte die wordt aangeklaagd op basis van verklaringen van die pseudo-kopers. Hij komt er dan achter dat de naam van Kalle Pauksch volledig buiten de stukken wordt gehouden. Via eigen onderzoek vindt Hiddema uit wat de rol van Pauksch is geweest en hij roept hem op als getuige. In 1995 zou die zaak nog steeds lopen. Pauksch zou kroongetuige zijn geweest tegen Robbie van L.

Karel Pronk
Karel Pronk (foto) wordt in 1957 geboren. Hij is een zware crimineel die voor het eerst in beeld komt wanneer hij in 1991 wordt opgepakt na belastende

verklaringen van zijn zwager Friedrich Friebel, bijnaam Friedje. Friebel zou werken als burgerinfiltrant. Eén van de slachtoffers van zijn samenwerking met politie en Justitie is Karel Pronk Mede dankzij verklaringen van Friebel wordt Pronk begin jaren 90 tot twintig jaar cel veroordeeld wegens betrokkenheid bij de moord op Rijswijkse orchideeënkweker Gerrit de Graaf, die in januari 1991 wordt doodgeschoten. De Graaf zou een conflict hebben gehad met de Delftse drugsbaron Marco Eijk. Karel Pronk wordt verweten leiding te geven aan een criminele organisatie. In 2006 komt Pronk vervroegd vrij na een celstraf van twintig jaar wegens overvallen, drugshandel en moord. Hij heeft genoeg van

het Nederlandse milieu en vestigt zich in Spanje. De politie waarschuwt hem dat zijn dochter wordt bedreigd. Pronk neemt de bedreiging serieus en houdt zich samen met zijn dochter een half jaar schuil. Zij had net een eigen bedrijfje opgericht, een nagelstudio. Die kan ze meteen opdoeken. Dan wordt Koos Drevijn in september 2007 vermoord. De 50-jarige wordt met een kogel in zijn buik bloedend aangetroffen naast zijn nog draaiende auto. Drevijn, een echte paardenliefhebber en eigenaar van diverse coffeeshops in Delft, heeft vroeger voor de in 2004 geliquideerde drugsbaron Marco Eijk uit Delft gewerkt. Als Friedrich Friebel vervolgens op donderdagavond 4 oktober 2007 op zijn woonboot aan de Bontekoekade wordt doodgeschoten en zijn vriendin Yvonne Polko verwond, dan zijn alle ogen zijn op Karel Pronk gericht. Op 15 oktober 2008 is er een pro-formazitting in de Haagse rechtbank, waar Pronk terechtstaat op verdenking van onder meer wapenhandel en het bezit van een vijftal hennepkwekerijen, met in totaal zo'n zevenhonderd planten. Dit gebeurt tijdens het onderzoek naar de liquidatie van de Delftse stalhouder Koos Drevijn. Eerder dat jaar werd Pronk opgepakt met een kilo henneptoppen en een wapen bij zich. Hij zit al enkele maanden vast op verdenking van andere strafbare feiten, zoals het inrichten van hennepkwekerijen, een hasjtransport in Spanje en het leidinggeven aan een criminele organisatie. In 2009 wordt Pronk voor de rechtbank verwacht om gehoord te worden in het liquidatieproces.

Kees Houtman (1959-2005)
Cornelis Dirk Houtman, roepnaam Kees, wordt op 2 november 1959 in Amsterdam geboren. Eerst doet hij nog een poging om een ordentelijk vak te leren en hij gaat naar de Ambachtschool. Maar Kees Houtman (foto) begint te stelen, pleegt gewapende overvallen en vangt daarna aan met de handel in hasjiesj. Hij wordt al heel jong een gewiekste crimineel met een voorliefde voor onorthodoxe methoden. In de jaren tachtig is Houtman leider van de Kinkerbuurtbende, die ook wel De Denkers wordt genoemd. In die bende zitten ook John Mieremet, Sam Klepper en George van Kleef. Aan die bende wordt ruim veertig gewapende overvallen toegeschreven, gepleegd in de jaren 1982 tot 1986. Midden jaren tachtig valt de bende vanzelf uiteen en gaan de kernleden ieder hun eigen weg. Van Kleef begint voor zichzelf, Klepper en Mieremet sluiten zich aan bij het Bruinsma-syndicaat en Houtman gaat zich met de hasjhandel bezighouden. Eind jaren negentig doet Houtman ook wel zaken met de organisatie rond Cor van Hout, nadat die gebrouilleerd raakt met Willem Holleeder. Zijn connectie

loopt daarbij altijd via hun wederzijdse vriend Thomas van der Bijl. Naast de handel in softdrugs begeeft Houtman zich in de jaren negentig, om zijn zwart geld wit te wassen, in het onroerend goed. Ook maakt hij furore in de horeca en leidt een restaurant in Amstelveen, een hotel in Amsterdam en een jachthaven in het Amsterdamse Bos. In 2003 financiert Houtman voor zijn vriend Thomas van der Bijl het café De Hallen op de Willem de Zwijgerlaan in Amsterdam. In 2004 koopt Houtman bij een makelaar een pand in de Rivierenbuurt. Willem Holleeder ziet de aankoop als verraad, omdat het pand behoort tot de nalatenschap van Willem Endstra. Nadat Holleeder Houtman dit duidelijk heeft gemaakt, verkoopt die het pand weer snel terug aan de makelaar. Het blijkt te laat te zijn. De vroegere vrienden van Houtman, George van Kleef en René van Deene, doen nu klussen voor Holleeder. In opdracht van Holleeder persen ze Houtman af, die moet 1 miljoen euro betalen als boete vanwege de ruzie rond het pand in de Rivierenbuurt. Na een aanvankelijke weigering, betaalt Houtman. Op 2 november 2005, tegen acht uur ’s avonds, rijdt Houtman in zijn auto naar zijn villa in Osdorp. Daar aangekomen, wordt hij van achter de heg toegeroepen door twee mannen. Ze schieten een automatisch wapen op hem leeg, zes kogels zijn raak. Hij kan nog naar binnen strompelen, waar hij in de hal, voor de ogen van zijn dochter, in elkaar zakt en overlijdt. Op 10 november, de dag van Houtmans begrafenis, wordt er wraak genomen. Twee mannen op een fiets nemen George van Kleef met een automatisch wapen onder vuur voor zijn woonboot bij het Amsterdamse Bos. Deze is op slag dood. In het jaar 2007 blijkt dat Justitie een deal heeft gesloten met Peter La Serpe. Die verklaart Houtman te hebben neergeschoten. Volgens de kroongetuige zou hij daarbij zijn bijgestaan door huurmoordenaar Jesse Remmers.

Kelly Balmaakers. De moord op
Marco de Kok (foto a.) wordt in 1968 geboren. Het is een crimineel die in 2008 naar Zuid-Frankrijk vlucht nadat hij 50.000 euro heeft gestolen bij zijn werkgever, gokautomatenhal Kasinet aan de Ginnekenweg in Breda. In Marseille raakt hij betrokken bij een schietincident. Het schot valt tijdens een ruzie, waarbij De Kok uit zelfverdediging schiet wanneer hij door vier mensen wordt belaagd. Niemand raakt daarbij gewond. Kelly Balmaakers (foto b), een 22-jarig meisje uit Made dat door iedereen vrolijk, lief en aardig wordt gevonden en dat broodjes rondbrengt vanuit het cafetaria die zij met haar toenmalige vriend drijft, valt voor de in de wapenhandel afgegleden vader van drie dochters, die haar met verve het hof maakt. Hij overlaadt haar met cadeaus, maar is ook ziekelijk jaloers. In januari 2009, ze kennen elkaar dan zo’n twee jaar, krijgt Marco de Kok het plan om samen met Kelly een bank te beroven. Kelly wil aan de bankoverval meedoen omdat ze de auto van haar

moeder in de prak heeft gereden. Met het geld van de overval kan ze een nieuwe auto voor haar moeder kopen.
Marco is verliefd op Kelly, maar hij kan niet kiezen tussen haar en zijn gezin. Beiden weten dat hun relatie op de duur geen stand kan houden. Het idee voor een bankoverval is ook de reden dat hij 14 januari 2009 met een pistool en een

ingekort dubbelloops jachtgeweer naar het Mercure Hotel in Tilburg komt. Het pistool heeft hij gestolen bij een schietvereniging, daarvoor heeft hij de sleutel van de wapenkast nagemaakt. Kelly heeft al enkele keren met de wapens geoefend. Met zijn geheime geliefde dineert Marco in het restaurant van het hotel, waar hij ook een kamer heeft gehuurd.
Na het etentje krijgen de twee slaande ruzie in hotelkamer 506; zo heftig dat andere hotelgasten zich beklagen over de overlast. De Kok smijt woedend één van Kelly's laarzen uit het raam en schreeuwt dat ze maar beter kan 'oprotten'. Het loopt volledig uit de hand. Over en weer wordt er geslagen, geschopt en gebeten. "Rot maar op naar je dikke wijf en je kutkinderen!" snauwt Kelly hem toe terwijl ze naar de badkamer loopt om haar bloedneus te

stelpen. De Kok pakt dan de Smith & Wesson die op het bureautje ligt. Hij laadt het wapen door en stapt naar de badkamer. Terwijl Kelly op haar knieën zit en voorover hangt over de rand van de badkuip, jaagt Marco de Kok haar een kogel door het hoofd. Op woensdag 14 januari, rond 13.00 uur, vindt het hotelpersoneel het levenloze lichaam van de jonge vrouw.
Marco de Kok vlucht via omwegen naar het Duitse Mönchengladbach, waar hij twee weken uit handen van de politie weet te blijven. Op dinsdag 27 januari wordt hij door een speciale politie-eenheid gearresteerd. Die treft in zijn hotelkamer munitie en een pistool aan. De Kok raakt bij zijn aanhouding lichtgewond en de week daarna wordt hij uitgeleverd aan Nederland.
Onderzoekers schetsen De Kok als iemand met een uitgesproken antisociale levensstijl, op zoek naar spanning, met een nauwelijks functionerend geweten, en met kenmerken van psychopathie. Hij is volledig toerekeningsvatbaar en voor tbs is hij niet geschikt. Uit een oogpunt van maximale beveiliging van de samenleving rest voor hem alleen levenslang, concludeert de officier van Justitie. Op maandag 26 oktober 2009 veroordeelt de Bredase rechtbank de

41-jarige psychopaat Marco de Kok tot levenslange gevangenisstraf, voor onder meer de moord op de 22-jarige Kelly Balmaakers. In hoger beroep maakt de rechter daar 28 jaar cel van.

Kim de Gelder

Op vrijdagavond 16 januari 2009 wordt Elza Van Raemdonck (foto 1) in haar woning in Beveren (België) dood aangetroffen. Ze is door messteken om het leven gebracht. Een week later, op vrijdag 23 januari, vindt er een steekpartij plaats in het kinderdagverblijf Fabeltjesland in Sint-Gillis-bij-Dendermonde, een Belgische provincie plaats in Oost-Vlaanderen. Om 9 uur 's morgens komt een man de crèche binnen, hij heeft een witgeverfd gezicht en zwart omrande ogen. Hij zegt tegen de verwonderde verzorgster dat hij wat te vragen heeft. Daarna begint hij woest op de verzorgsters en kinderen in te steken. De 54-jarige Marita Blindeman (foto 2) en twee negen maanden oude baby's, Leon Garcia-Mannaert en Corneel Vermeir, worden doodgestoken. Eén baby overlijdt ter plaatse, de andere bezwijkt later in het ziekenhuis aan zijn verwondingen. De twaalf andere slachtoffers, tien kinderen en twee volwassenen, raken zwaar verwond door een groot aantal messteken. De meeste kinderen worden veiligheidshalve naar zes verschillende ziekenhuizen overgebracht, de twaalf zwaargewonden krijgen een spoedbehandeling. Er worden in de ziekenhuizen digitale foto's van de baby's genomen en gecentraliseerd bij de politie, zodat ouders sneller hun kind kunnen herkennen en weten in welk van de zes ziekenhuizen ze hun kind kunnen vinden. Zes kinderen tussen 1 en 3 jaar oud zijn ernstig gewond, één kind heeft minder ernstige verwondingen en negen andere kunnen ongedeerd in de armen van de hevig geëmotioneerde ouders worden gesloten. Enkele kinderen moeten plastische chirurgie ondergaan. Na de daad vlucht de dader per fiets richting Lebbeke, waar hij omstreeks half twaalf in de voormiddag wordt gearresteerd. De man heeft op het ogenblik van zijn arrestatie een rugzak bij zich, waarin zich een mes, een kleine bijl en een neppistool bevinden. Hij draagt ook een kogelvrij vest onder zijn gewone kleding. Op een persconferentie geeft de procureur des Konings Christian du Four meer informatie over de jongeman, die Kim De Gelder blijkt te heten. Het is een 20 jaar oude Belg uit Sinaai, die op het moment van de aanval niet onder invloed van drugs of alcohol is.

De Gelder heeft geen gerechtelijk verleden. De verdachte is niet bekend als patiënt van een psychiatrische instelling. Tot dan had hij vijf verschillende identiteiten opgegeven. Het moordwapen wordt teruggevonden in de buurt van het kinderdagverblijf. Ondertussen wordt Kim de Gelder foto) ook verdacht van de moord op Elza Van Raemdonck maar hij ontkent in eerste instantie.

Op maandag 26 januari bekent hij alle moorden in de crèche en op 2 maart 2009 bekent De Gelder uiteindelijk, na een ondervraging van negen uur, ook de moord op Elza Van Raemdonck. Vijf psychiaters, die hem in opdracht van Justitie onderzoeken, komen unaniem tot de conclusie dat De Gelder niet ontoerekeningsvatbaar was ten tijde van zijn daad. Na de steekpartij wordt, uit respect voor de overledenen, beslist om kinderdagverblijf een week te sluiten, later verandert men deze beslissing in een definitief sluiten van Fabeltjesland.
Op vrijdag 22 maart 2013 veroordeelt het Het hof van assisen in Gent De Gelder tot een levenslange gevangenisstraf voor vier moorden en 25 pogingen tot moord. In de motivering, die wordt voorgelezen door voorzitter Koen Defoort, wordt verwezen naar het blijvende gevaar van De Gelder voor de maatschappij en de wrede en laffe manier waarop hij slachtoffers heeft gemaakt. Advocaat Jaak Haentjens adviseert hierna zijn cliënt De Gelder om geen cassatieberoep aan te tekenen tegen het arrest van het Gentse hof van assisen. De Gelder gaat hierop op zoek naar een nieuwe advocaat.

Klaas Bruinsma (1953-1991)
Klaas Bruinsma, bijnamen: De Dominee, Lange Frans en Frans van Arkel, wordt op 6 oktober 1953 in de Amsterdamse Holbeinstraat geboren. Klaas Bruinsma is de tweede van de vier kinderen uit het huwelijk tussen Anton Bruinsma en zijn Britse vrouw. Wanneer Klaas Bruinsma zeven jaar oud is scheiden zijn ouders. De kinderen worden door hun moeder achtergelaten en vanaf die tijd opgevoed door de huishoudster van het gezin. Als Klaas 11 jaar oud is, verhuist het gezin naar Blaricum. Anton Bruinsma, de vader van Klaas, is oprichter en directeur van de Raak frisdrankfabriek. Men mag Bruinsma een strenge vader noemen: hij laat zijn vier kinderen op zondag de limonadeflessen in de fabriek schoonmaken. Klaas Bruinsma krijgt regelmatig van zijn vader te horen dat hij toch nooit iets zal presteren. Een psychiatrisch onderzoek, op verzoek van Justitie, zal jaren later uitwijzen dat Klaas zijn vader in alles wil overtreffen, in rijkdom, macht en status. Op de middelbare school experimenteert hij met hasjiesj en begint erin te handelen onder medescholieren. Op 4 september 1970, Klaas is dan 16, wordt hij opgepakt.

Omdat hij minderjarig is loopt het met een sisser af. In het voorjaar van 1974 wordt hij op 20-jarige leeftijd van school gestuurd, in verband met herhaaldelijke absentie en hasjhandel onder de scholieren. Als hij 21 jaar oud is besluit Bruinsma fulltime in de drugshandel te gaan werken. Op 10

september 1975 wordt er een proces-verbaal tegen hem opgemaakt voor hasjhandel. In februari 1976 wordt Klaas Bruinsma (foto) aangehouden in Kopenhagen, wanneer hij hasjiesj en speed wil afleveren. Bruinsma wordt tot zes maanden cel veroordeeld. Na zijn vrijlating verandert hij zijn identiteit in Frans van Arkel. Aan deze naam houdt hij zijn bijnaam Lange Frans of De Lange, over. Ook heeft Klaas Bruinsma als bijnaam De Dominee. Dit komt doordat hij zich altijd in het zwart kleedt. Afgekeken van de maffiosi en bedoelt om zijn tenger postuur en jongens-achtig uiterlijk wat porum te geven. De narcoticabrigade in Amsterdam stelt in 1977 vast dat Klaas Bruinsma zich uit de drugshandel heeft teruggetrokken. Er komen al een tijd geen berichten meer binnen dat hij zijn hasjhandel zou hebben voortgezet. Pas later komt men erachter dat hij actiever is dan ooit,

maar nu onder zijn nieuwe naam. Bruinsma's aanzien stijgt in het criminele milieu, hij bouwt langzaamaan zijn organisatie. Eerst smokkelt hij zelf hasjiesj, maar door gelegde contacten wordt hij al snel de leider van een organisatie met Thea Moear als kompaan. Er worden al snel enkele lijfwachten aangetrokken. Op 15 september 1978 wordt er door Interpol een internationaal opsporingsbericht uitgezonden voor arrestatie van Klaas Bruinsma , dit in verband met de smokkel van 150 kilo hasjiesj. Klaas Bruinsma wordt daarvoor in juni 1979 bij verstek tot vijf jaar cel veroordeeld. Aan het eind van 1979 wordt hij tot anderhalf jaar cel veroordeeld. Een jaar later komt hij weer vrij. Op 23 augustus 1983 wordt Bruinsma neerge-schoten bij een ruzie. Hij overleeft zijn vrij zware verwondingen en slaagt er zelfs in zijn belagers te verwonden en te doden. Bruinsma wordt gearresteerd en belandt op 19 december 1984 in de Bijlmerbajes. Na zijn vrijlating gaat hij door met de drugshandel en woont uitsluitend nog in dure hotels. Aanvankelijk in het Okura en later in het Amstel. Klaas Bruinsma wordt de

eerste echte maffiabaas van Nederland genoemd. Zijn organisatie bestaat uit verschillende divisies en hij houdt zich ook bezig met grootschalige corruptie van leden van politie en Justitie. Hij levert aan Duitsland, Frankrijk, Scandinavië en Engeland.
Doordat hij zelf ook overmatig drugs gebruikt, begint Bruinsma de greep op de realiteit te verliezen. In 1989 wil hij nog één keer een grote partij hasjiesj van 50.000 kilo binnenhalen en daarna wil hij uit het milieu stappen. De partij wordt echter op 24 februari 1990 in beslag genomen. Klaas Bruinsma draait daarna helemaal door en wil andere misdadigers in Nederland afpersen. Hij wordt een gevaar voor de organisatie en op 27 juni 1991 wordt Bruinsma dan ook bij het Hilton Hotel in Amsterdam doodgeschoten. Bij de crematie van Bruinsma zijn slechts een handvol intimi en familieleden aanwezig, waaronder Etiënne Urka en John Engelsma. Volgens ex-bodyguard Charlie da Silva is Klaas Bruinsma ten tijde van zijn dood smoorverliefd op Mabel Wisse Smit (foto, vorige pagina).

Klimop-zaak
Op donderdag 13 november 2007 wordt de ochtendstilte op verschillende plaatsten in Nederland, België en Zwitserland wreed verstoord. De Fiscale Opsporings en Inlichtingen Dienstdoet bij meer dan vijftig bedrijven en kantoren invallen in binnen- en buitenland. Dit in verband met de vastgoedfraude rondom het Bouwfonds en Philips Pensioenfonds. Jan van

Vlijmen (links op foto), destijds onderdirecteur van de Afdeling commercieel vastgoed bij Bouwfonds, wordt ervan verdacht, samen met zijn oom Nico Vijsma, (rechts op foto) honderden miljoenen te hebben weggesluisd van Bouwfonds en Philips Pensioenfonds. Verschillende pensioenfondsdirecteuren worden ervan verdacht in ruil voor smeergeld vastgoed te hebben gekocht en verkocht tegen zeer ongunstige prijzen. Verder zouden ze verdacht zijn van het aannemen van dure horloges en dure reizen om valse facturen te schrijven, maar ook geld stelen van gepensioneerden en van de overheid, met andere woorden: van de gemeenschap. Eén van de verdachte bedrijven, Willemsen Minderman Project Ontwikkeling BV., heeft tegen betaling spookfacturen en veel te hoge facturen bij Bouwfonds ingediend, om het geld daarna weer terug te sluizen naar de verdachten. Deze vastgoedfraude wordt gezien als een van de meest omvangrijke zaken uit de Nederlandse geschiedenis. Het Openbaar Ministerie

heeft meer dan veertig personen en ruim tachtig bedrijven als verdachten aangewezen. Jan van Vlijmen heeft, los van de strafzaak, in 2010 een schikking getroffen met het OM. De hoofdverdachte en zijn vennootschappen betalen 70 miljoen aan het Philips pensioenfonds en de rechtsopvolger van het Bouwfonds: de Rabo Vastgoedgroep. De Staat ontvangt zelf 5 miljoen als zijnde een boetebetaling. Tegen Cees Hakstede, oud-bestuursvoorzitter van het Bouwfonds, die vanwege zijn verzorgde uiterlijk ook Beauty Cees wordt genoemd, en die verstandig zou doen om het geritselde lintje, dat hij kreeg van de Koningin, met het schaamrood op de kaken terug te geven, wordt vier jaar geëist. Vastgoedman Harry Hilders koopt zijn strafvervolging af bij het OM. Naast een taakstraf van 120 uur betaalde hij 14,1 miljoen euro aan het OM en Philips Pensioenfonds ontvangt van hem 25,5 miljoen euro schadevergoeding. De betrokken directeuren van Willemsen Minderman Project Ontwikkeling BV. worden veroordeeld tot 16 maanden celstraf. Rechter Rino Verpalen krijgt, na het voordragen van het gedicht van Hieronymus van Alphen, een aantal wrakingsverzoeken tegen zich ingebracht. Het gedicht is het bekende kinderversje: Jantje zag eens pruimen hangen. Ook makelaar en televisiepresentator Harry Mens (foto) is verdachte in deze zaak. Officier van Justitie Gerard Sta meldt dat Harry Mens via zijn bedrijf Mens Makelaars een spookfactuur heeft gestuurd van 1,5 miljoen gulden voor begeleiding en verkoop van het project Solaris aan Bankhaus Wölbern. Van daadwerkelijke werkzaamheden voor de verkoop is echter, volgens de aanklager, nooit sprake geweest. In mei 2011 neemt schrijver Leon de Winter het op genante wijze op voor Jan van Vlijmen in weekblad Elsevier. Hij krijgt vijftien pagina's tot zijn beschikking en noemt Jan van Vlijmen een 'gedreven visionair'. Andere media maken hierop gehakt van De Winter: zijn slijmschrift maakt hem tot een zielepoot. Op 27 januari 2012 worden alle elf verdachten veroordeeld tot straffen die varieerden van 40 uur werkstraf tot vier jaar cel. De rechtbank te Haarlem maakte een voorlichtingsfilm voor het publiek. Het proces tegen Nico Vijsma is wegens ziekte van verdachte geschorst. Eind 2012 laat hoofdverdachte Jan van Vlijmen, die vier jaar cel kreeg, weten dat Harry Mens wat hem betreft alsnog vervolgd moet worden. De tv-makelaar doet de uitspraken van Van Vlijmen af als 'onzin'. "Een kat in het nauw maakt nou eenmaal rare sprongen," aldus Harry Mens.

Kobus Lorsé

Jacobus Lorsé, bijnaam: Kobus de Kamper, (foto) wordt geboren op 7 maart 1945 in Apeldoorn. Hij woont in een woonwagenkamp en trouwt met de zestien jaar jongere Everdina. Ze krijgen samen drie kinderen. Kobus Lorsé heeft dan al vier kinderen uit vorige relaties. Kobus, die analfabeet is, regelt zijn zaken hoofdzakelijk vanuit de keuken van zijn woning. Tijdens zijn afwezigheid neemt zijn zoon Bertus Lorsé de zaken waar.

In de jaren tachtig voert Kobus het bewind over een organisatie die handelt in zowel soft- als harddrugs. Met zijn vrouw Everdina beheert Kobus verschillende bedrijven, die dienen als dekmantel voor zijn illegale praktijken. Deze bedrijven brengen de goederenstromen op gang, waaronder zich verdovende middelen bevinden. Kobus is een handige zakenman, hij helpt kennissen er weer boven op die hulp nodig hebben. Door hand- en spandiensten kunnen ze deze hulp aan Kobus terugbetalen. Kobus creëert daarmee een eigen hulpdienst en heeft hierdoor de beschikking over veel dekmantelfirma's en koeriers. Volgens Justitie is de bekende Mercedes-dealer John van Dijk een rechterhand en duidelijk ondergeschikte van Kobus de Kamper. Kobus is mede-eigenaar van de bedrijven Diepwel BV, en Peltzer Trading. Hij heeft zowel een vestiging in Nederland als in Suriname. Diepwel BV wordt gebruikt om grote partijen hasjiesj per schip, in containers, naar de Eemshaven in Delfzijl te vervoeren. In 1985 brengt de Pakistaanse drugshandelaar Rachid Achmed de handelaren Klaas Bruinsma en Lorsé in contact met zijn zakenpartner Fouad Abbas. Deze op zijn beurt kent de grote Pakistaanse hasjboeren, zoals Ayub Afridi, die heerst in het stammenland bij de Khyberpas. Eind 1986 stelt Kobus deze grote drugsleverancier ook voor aan Johan Verhoek. Daarna wordt Abbas in contact gebracht met De Zwarte Cobra Henk Orlando Rommy, één van de grootste drugshandelaren in Nederland, die ook in heroïne, cocaïne en ecstasy doet. Kobus maakt gebruik van valse paspoorten en rijbewijzen. Zo heeft hij een vals rijbewijs met zijn pasfoto op de naam van Bertus Kwarten. De handel in verdovende middelen verloopt via landen als Suriname, Marokko, Nigeria, India, Frankrijk en Roemenië. De organisatie van Kobus bestaat uit wisselende leden, een aantal van deze helpers komen uit het milieu van de kampers. Zij runnen firma's die fungeren als dekmantel of vervoeren verdovende middelen met speciaal voor dit doel aangeschafte auto's. Ook worden regelmatig vrachtwagens gehuurd, van bekende autoverhuur-maatschappijen, waarmee de drugs vervoerd worden. De organisatie wordt

ondersteund door diverse adviseurs: een notaris maakt aktes van bepaalde overeenkomsten, een Dordtse advocaat bekijkt o.a. witwasconstructies op hun juridische aspecten. Daarnaast nog een belastingadviseur, een accountant en een hoge medewerker met beperkte immuniteit van het consulaat-generaal van Marokko in Rotterdam. De laatste assisteert bij de smokkel van hasjiesj uit Noord-Afrika. De vrouwen binnen de organisatie vervullen veelal de rol van intermediair, zij leggen de verbindingen tussen de diverse personen tijdens de operaties. De compagnon van Kobus is ene Lambert. Deze verzorgt met name de financiële kant van de illegale operaties, zoals het opzetten van witwasconstructies via Luxemburg, Engeland, Gibraltar en Oostenrijk. De werkwijze is als volgt: Lambert en Everdien gaan naar de bank in Luxemburg in gezelschap van een man die 1,25 miljoen gulden op de balie legt. Op het moment dat de bank naar de herkomst van het geld vraagt, treedt Everdien naar voren. Zij tekent bij de bank voor de herkomst van het geld, dit na haar paspoort aan de bankmedewerker te hebben getoond, en bevestigt daarbij meerdere malen dat het haar geld is. In 1991 wordt een Belgische politieman gevraagd om een veroordeling van Kobus, ter zake van export in België van soft- en harddrugs, uit de computer te halen. De handel in verdovende middelen verloopt via landen als Suriname, Marokko, Nigeria, India, Frankrijk en Roemenië. In principe bemoeit Kobus zich niet met operationele zaken, totdat een grote klapper gemaakt kan worden. Zo wordt hij gesignaleerd in Suriname alwaar hij contact heeft met de voormalige legertop over een grote partij cocaïne. In februari 1991 wordt Kobus vorstelijk ontvangen door Desi Bouterse en de militaire Surinaamse top om grote cokezaken te bespreken. Hij onderhandelt drie dagen met Ivan Graanoogst over het afnemen van cocaïne. De Surinamers willen graag zaken met hem doen want ze hebben hun buik vol van de kleine handelaren, die slechts hoeveelheden van zo'n honderd kilo cocaïne afnemen. Kobus schept tegen zijn lijfwacht Helio Stewart op over zijn uitstekende relatie met Surinaamse militairen en een ander bendelid. Hij vertelt Stewart dat hij in een opslagplaats van de Tucajana-indianen is geweest, daar ligt wel vierduizend kilo cocaïne opgeslagen. In een brief van het Korps Militaire Politie Suriname schrijft Ivan Graanoogst later aan Kobus dat 'de bureaustoelen voor het militaire hoofdkwartier zijn aangekomen'. De politieke partij van Bouterse, NDP, bedankt Kobus in een ander schrijven voor de schenking van een Mazdabus en een soundunit. In mei 1991 komt in de haven van Rotterdam een partij van 357 kilo cocaïne aan, verstopt in bundels hout. Deze partij wordt in Breda door Justitie in beslag genomen. De Criminele Inlichtingen Dienst acht Kobus onder andere verantwoordelijk voor een tiental liquidaties. Hierdoor komt in september 1991 een gerechtelijk vooronderzoek, waarbij verschillende personen worden aangehouden. Naar aanleiding van dit onderzoek, geplaatst naast de reeds aanwezige CID-informatie over Kobus, inhoudende dat hij

naast de liquidaties onder meer verantwoordelijk zou zijn voor het transport van heroïne uit India, hennep uit Nigeria, hasjiesj uit Marokko en export van onder andere amfetamine en ecstasy, worden later ook twee strafrechtelijke financiële onderzoeken geopend tegen Kobus en Lambert. Door een multidisciplinair team, bestaande uit rechercheurs behorende bij de regiopolitie Rotterdam Rijnmond, de belastingdienst en de FIOD, wordt tot in het voorjaar van 1995 gerechercheerd op de criminele organisatie. Hierbij worden telefoongesprekken van mobieltjes, gewone telefoons en faxberichten afgetapt. In totaal ruim 88.000 (!) gesprekken. Verder worden 94 personen gehoord, waarvan 62 verdachten. Uiteindelijk staan elf verdachten terecht. Ook worden huiszoekingen verricht. Natuurlijk gaat dit alles niet ongemerkt aan Kobus voorbij. Hij wordt enigszins paranoïde, geeft opdracht een auto te volgen die al vijf keer langs zijn huis is gereden. Zijn vrouw moet kentekens noteren van auto's die bij of rond het kamp rijden. De officier van Justitie geeft dan aan dat er videocamera's bij het kamp moeten worden geplaatst. Kobus geeft opdracht om de privégegevens van de ambtenaar te achterhalen, die financieel onderzoek doet naar zijn organisatie. Naast uitgebreid recherchewerk, waarbij peilzenders worden gebruikt op internationale drugstransporten worden in dit onderzoek de nog vrij nieuwe opsporingsmethode van de kroongetuige ingezet. Helio Stewart (foto), voormalig huisvriend en bodyguard van Kobus, wordt in augustus 1993 aangehouden in verband met de invoer van 860 kilo hennep uit Nigeria. Hij verklaart tegen de politie dat hij vaak met een pistool op zak loopt omdat hij zich door Kobus bedreigd voelt. Een pistool dat hij nota bene ooit van Kobus heeft gekregen. Tijdens de verhoren van Stewart wordt duidelijk dat hij deel uitmaakt van de criminele organisatie van Kobus en dat zijn leven gevaar loopt als hij hier verklaringen over aflegt. Helio Stewart verzoekt een regeling te treffen en het OM besluit hem een deal aan te bieden. In ruil voor verklaringen naar waarheid en een bevestiging hiervan bij de rechter-commissaris en voor de rechter ter terechtzitting, zal hij niet vervolgd worden, met uitzondering van liquidaties of geweld. Hierop legt Stewart in het najaar van 1993 vele belastende verklaringen af over Kobus.

Op 6 december 1993 wordt Stewart wanneer hij op een druilerige avond zijn woning in Schiedam wil binnengaan, op maffia-achtige wijze van dichtbij, vanuit een passerende auto, geliquideerd. Zijn inmiddels afgelegde verklaringen worden als bewijs ter terechtzitting gebruikt. Op 21 juli 1994

wordt Kobus alsnog aangehouden. Het onderzoek wordt in het voorjaar van 1995 afgerond. De rechtbank doet op 14 juni 1995 uitspraak in de zaak, zij acht bewezen dat Kobus leiding heeft gegeven aan een criminele organisatie, valsheid in geschrifte heeft doen plegen en geld heeft witgewassen.
Hiertoe heeft de verdachte onder meer tezamen met anderen 357 kilo cocaïne ingevoerd, alsmede twee afzonderlijke partijen van drie en twee kilo cocaïne en 10.000 ecstasypillen uitgevoerd, en een poging gedaan tot invoer van hasjiesj. Daarnaast zijn vuurwapens en munitie aangetroffen in de woning en auto van Kobus. Omstreden in deze zaak zijn de deals met criminelen, wiens verklaringen gebruikt zijn door de rechtbank. Kobus wordt veroordeeld tot twaalf jaar gevangenisstraf en een geldboete van 1 miljoen gulden.
Na zijn veroordeling in 1999 wordt Kobus geplaatst in de EBI te Vught. Hij wordt in de extra beveiligde inrichting geplaatst op grond van informatie over de vluchtgevaarlijkheid van de crimineel. Kobus spant een zaak aan tegen de Nederlandse Staat, tegen het strenge regime in de EBI en het gebruik van kroongetuigen tijdens het proces. Betreffende de visitaties krijgt hij gelijk, het Europees Hof voor de rechten van de mens in Straatsburg oordeelt dat drugsbaron Kobus jarenlang een mensonwaardige behandeling heeft ondergaan in de EBI. Kort erna bepaalt de Haagse kortgedingrechter dat de EBI het controlesysteem moet aanpassen.
Nu Kobus succes heeft inzake zijn klacht betreffende het EBI, is hij optimistisch over het oneigenlijk gebruik van kroongetuigen. In september 2005 komt de uitspraak in Straatsburg. Zijn klacht wordt echter niet-ontvankelijk verklaard. Het Hof aanvaardt dat deals met criminelen worden gesloten en dat de daaruit verkregen inlichtingen worden gebruikt in het strafproces. Het laatste is volgens het Hof met voldoende voorzichtigheid tijdens het proces gebeurd. Kobus Lorsé is medio juli 2019 op 74-jarige leeftijd overleden

Koko Petalo (1942-1996)
Koos Petalo, bijnamen: Koko of Koka, wordt in 1942 geboren in Amsterdam. Hij is een Nederlandse belangenbehartiger van de zigeunergroepen Roma en Sinti. Petalo, zelf een Roma met een Nederlands paspoort, heeft de naam de zigeunerkoning te zijn. In 1944 komt de familie Petalo in Kamp Westerbork terecht om naar één van de Duitse vernietigingskampen gestuurd te worden. De familie wordt echter vrijgelaten omdat de Duitsers denken dat de Petalo's de Guatemalteekse nationaliteit hebben, dit omdat de Petalo's daar enige tijd gewoond hebben. Guatamala is destijds een bondgenoot van de asmogendheden. (De asmogendheden vormen voor en tijdens de Tweede Wereldoorlog een alliantie, waarvan de kern bestaat uit Duitsland, Italië en Japan.) Op 20-jarige leeftijd volgt Petalo Fernando Westhiner op en wordt de zigeunervoorman in Nederland. Vooral in de tweede helft van de jaren 70

komt Petalo veel in de media in verband met de strijd om standplaatsen voor woonwagens en verblijfsvergunningen van de Roma en Sinti. Hij is bestuurslid van de Stichting ROM, een belangenorganisatie voor zigeuners.

Ook is Petalo initiatiefnemer voor een monument voor de in de Tweede Wereldoorlog omgekomen Roma en Sinti. Dit monument, het Zigeuner-monument Hel en vuur, wordt in 1978 op het Museumplein in Amsterdam geplaatst. Koko Petalo komt diverse malen in botsing met plaatselijke autoriteiten over standplaatsen voor zijn woonwagens. Onder meer in Haarlem, Amstelveen en Rotterdam zijn er problemen. De naam van Petalo en zijn familie wordt echter ook in verband gebracht met oplichtings- en afpersingspraktijken. Koko Petalo zelf wordt in 1986 tot vier jaar cel veroordeeld wegens oplichting van verzekeringsmaatschappijen. In 1993 doet hij nog van zich spreken door tijdens de behandeling van de Vreemdelingenwet VVD-woordvoerder Jan-Kees Wiebenga vanaf de publieke tribune van de Tweede Kamer voor racist uit te maken. Hij wordt daarop luid tierend door de beveiligingsdienst van de Tweede Kamer van de tribune verwijderd. (Koko in zijn bontjas bij zijn Rolls Royce) In 1995 komt Petalo nog in het nieuws als hij 2,5 miljoen gulden eist van KLM. Volgens de flamboyante zigeunervoorman moet de luchtvaartmaatschappij ruim 8000 zigeuners geld terugbetalen voor ongebruikte retourtickets. “De zigeuners waren in de jaren zeventig vanuit het Oostblok door de KLM naar de Verenigde Staten en Canada gevlogen,” zo bericht dagblad Trouw. Petalo overlijdt in 1996 op 53-jarige leeftijd aan een hartaanval in het VU-ziekenhuis in Amsterdam en wordt begraven in het familiegraf op begraafplaats De Nieuwe Ooster in Amsterdam. De Volkskrant beschrijft zijn ‘bijzetting van koning Koko’ uitgebreid: “Vijf bomen en wat mooi struikgewas omringen de grote, zwart marmeren plaat aan de achterzijde. In de aarde ervoor: Weelderig geurende hyacinthen en bloeiende cyclamen in een olifant en ander porselein. Aan de rechterkant een met groen en bloemen omrankt gietijzeren tuinzitje. Op het tafeltje staat een zakflacon Van Zuylekom’s Vieux. Leeg. Zigeuners zetten op of bij het graf wat de overledene bij leven graag lustte.”

Konstantin Dimitrov geliquideerd op de Dam

Konstantin Dimitrov (foto), ook wel: Kosyo Samokovetsa, wordt op 21 november 1970 in Sofia geboren. Begin jaren negentig start hij zijn carrière als uitsmijter bij een disco in Hotel Rila, in het Borovets Resort, dat in de

Bulgaarse bergen ligt. Hij ontmoet daar Vasil Iliev, de broer van Georgi Iliev, een rijke Bulgaarse zakenman die tevens eigenaar van de voetbalclub Locomotiv Plovdiv is. Vasil brengt Konstantin in contact met zijn broer en in 1994 start Konstantin samen met Georgi een handel in harddrugs. De broer van Georgi wordt een jaar later in Sofia geliquideerd. In 1999 maakt Samokovetsa zich los van Georgie en start zijn eigen groep, de Zemun Clan, die in samenwerking met de groep van Yosif Yosifov, bijnaam Yosko, amfetamines en heroïne exporteert naar Amsterdam en Londen. In april 2003 wordt Bulgaar Ivan Todorov, bijnaam Doctor, doodgeschoten. Samokovetsa, die verdacht wordt van de liquidatie, neemt de groep van Ivan Todorov over. In november 2003 vindt er in de nachtclub Escape in de Bulgaarse hoofdstad Sofia een ruzie en schotenwis-seling plaats, tussen Samokovetsa en drugsdealer Anton Miltenov. Het incident wordt veroorzaakt door een verschil van mening tussen de vrienden van

Samokovetsa en enkele criminelen. Het gevecht in de nachtclub wordt gevolgd door een ontploffing die het café Visages vernielt. Eigenaresse van het café is Evgenya Kalkandzhieva, topmodel en Miss Bulgarije 1996 (foto). De politie arresteert drie mannen, waaronder Dimitrov Samokovetsa's bodyguard Kamen K. In mei 2003 overleeft Samokovetsa een aanslag op zijn leven, wanneer Dimitrov's Mercedes, de detonatorkabel passeert. Op een weg ongeveer twintig kilometer van de Bulgaarse hoofdstad Sofia, wordt er vijftien kilo explosieven opgeblazen. Maar de Mercedes is een gepantserd en Dimitrov wordt niet geraakt. Samokovetsa wordt in zijn vaderland Bulgarije beschouwd als een van de topjongens die zich bezighoudt met de doorvoer van heroïne uit Afghanistan, via Turkije en Bulgarije naar West-Europa. Deze grote leveranties lopen voor het grootste deel via Nederland. Dat is overeengekomen tussen een nog vrij jonge Nederlandse ondernemer en vertegenwoordigers van Ayub Afridi, de Pakistaanse topdealer.

Op 6 december 2003 verblijft Samokovetsa in het Grand Hotel Krasnopolski. Samokovetsa verlaat het hotel, samen met een ander Bulgaars topmodel: Tsetsi Krassimirova (foto). 's Middags, om ongeveer kwart over drie, staan ze voor de etalage van het Amsterdam Diamond Center op de Dam wanneer de schietpartij plaatsvindt.
Samokovetsa vindt de dood en het 23-jarige Bulgaars fotomodel raakt bij de aanslag gewond. Erwin Vreeker wordt gearresteerd voor de liquidatie. De gespierde man zwijgt eerst in alle talen. Later beweert hij dat niet hij, maar een kennis de moordaanslag uitvoerde. De rechter gelooft hem niet en veroordeelt hem tot vijftien jaar cel.
Duitse chirurgen weten model Tsetsi te redden en verwijderen een kogel uit haar hoofd. Drie jaar later beweegt ze zich alweer als een vis in het water tussen modellen in ondergoed. In 2007 haalt ze zich nieuwe problemen op de hals door in een gestolen limosine te rijden.

Koos Hertogs

Jacobus Dirk Hertogs, roepnaam: Koos, is een seriemoordenaar die op op 16 december 1949 wordt geboren in een katholiek gezin met zestien kinderen in Den Haag. Als jongen is hij zo onhandelbaar dat hem op 16-jarige leeftijd jeugd-tbs wordt opgelegd. Voordat hij wordt opgepakt voor de moorden heeft hij al in de gevangenis gezeten voor rijden zonder rijbewijs, inbraak, gewapende overval en drugshan-del. Op maandag 11 mei 1979 verdwijnt de 12-jarige Tialda Visser. Het meisje, geboren op Curaçao, wordt even over half zes 's middags voor het laatst gezien. Haar balletlerares ziet nog hoe ze de deur van het Koninklijk Conservatorium in de Korte Lombardstraat in Den Haag achter zich dichtslaat en de straat opgaat. Dezelfde avond doet de moeder van Tialda aangifte van vermissing. Vier dagen later, op 15 mei, wordt haar stoffelijk overschot gevonden in de Laakhaven, vlak bij de Leeghwaterbrug. Een klein jaar later, op 3 april 1980, verdwijnt de 18-jarige Emy den Boer. Ze verlaat 's morgens haar ouderlijk huis in Schiedam op weg naar Den Haag, waar ze een opleiding volgt aan de Academie voor Lichamelijke Opvoeding. Hier komt ze nooit aan en twee dagen later wordt haar lichaam door een wandelaar in het bos bij Nistelrode gevonden. Emy is in de buik en het hoofd geschoten. Op 29 september 1980 verlaat de 11-jarige Edith Post even haar klas van Wethouder Huybregtseschool in Wassenaar om in de handwerkkast iets te halen. Op 2 oktober vindt een man haar lichaam in de Wassenaarse duinen. Ze is met een zwaar voorwerp vermoord. Na de moord op Edith Post ontvangt de politie een anoniem telefoontje, waarbij wordt gezegd dat Edith haar moordenaar heeft

gebeten en dat de portier van nachtclub De Nachtegaal een bijtwond aan zijn pink heeft. Koos Hertogs is die portier. Hij wordt opgepakt en in zijn huis worden bloedsporen van Tialda en Emy gevonden. Op de zolder van het huis wordt een geïsoleerd kamertje aangetroffen. De politie vermoedt dat Koos Hertogs hier zijn slachtoffers heeft misbruikt en uiteindelijk vermoord.

(foto Edith, Tialda, Emy) Veertig journa-listen wonen het proces van Hertogs bij. Uit vrees voor bevrijding of liquidatie liggen er voor het eerst scherpschutters op het dak van de Haagse rechtbank. Hertogs wordt veroordeeld tot een levenslange gevangenis-straf. Hoewel hij boekjes met kinderporno in huis heeft, denken deskundigen dat hij geen pedofiel is. Hij zou om praktische redenen jonge meisjes hebben ontvoerd. Die waren namelijk makkelijker hanteerbaar dan volwassen vrouwen. Hertogs blijft tot 1989 ontkennen dat hij de moorden heeft gepleegd. In overleg met zijn advocaat Wim Anker (foto) legt Hertogs uiteindelijk een gedeeltelijke bekentenis af, zodat hij kan worden opgenomen in een TBS-kliniek. Tot 2006 zit hij in de Van Mesdagkliniek in Groningen, waarna hij wordt teruggeplaatst naar een gevangenis. Op zondag 11 april 2010, tijdens een reportage van Peter R. de Vries, geeft Hertogs voor de verborgen camera toe Tialda Visser, Emy den Boer en Edith Post te hebben ontvoerd en vermoord. Bij de moord op Edith Post zou sprake zijn van een medeplichtige. De naam van deze persoon is onherkenbaar gemaakt. In de uitzending blijkt onder meer dat Koos Hertogs volop porno kijkt in de tbs-kliniek, waarop minister Hirsch Ballin hem overplaatst naar een gevangenis.

Kris Jagernath

Krishnapersad Jagernath, bijnamen: Haarlemse Kris en Indo-Kris, De Limburger en De Rotiman, wordt op 11 april 1961 in Paramaribo geboren. Hij wordt transporteur in Haarlem. Na een reeks veroordelingen wegens onder andere zware mishandeling, wordt hij eind jaren tachtig informant. De politie is vooral onder de indruk van de contacten die Jagernath heeft met het Cali-kartel in Colombia. Kris Jagernath importeert door de jaren heen 51 containers met weed uit Colombia. In 1996 wordt De Rotiman een enthousiast Ferrari- en Porscherijder. Hij is in het bezit van een Mexicaans paspoort en wordt regelmatig in Monaco gesignaleerd. Op het paspoort staat dat

Jagernath (foto) inmiddels mededirecteur is van een wedkantoor in Wenen. Hij opent in Monaco een rekening bij de United European Bank en stort er 800.000 gulden contant geld op. In datzelfde jaar huurt hij een groot appartement op de zeventiende etage van een pand aan de Avenue Princess Grace de Roccabella. Het appartement is een van de meest prestigieuze gebouwen van Monaco. De Rotiman huurt een appartement voor 180.000 gulden per jaar. Na de bevindingen van de parlementaire enquêtecommissie in 1996 is Jagernath het belangrijkste doelwit van de Nederlandse politie. Via De Rotiman moet Justitie zicht krijgen op de ware toedracht van het IRT-schandaal en de corruptie in het opsporingsapparaat. De BVD concludeert in juni 1997 dat Jagernath honderden miljoenen guldens moet hebben verdiend met het importeren van drugs. Hij koopt met dit geld onder meer horecabedrijven, coffeeshops, een sportkledingbedrijf en een gokhal. In 1993 koopt hij voor anderhalf miljoen twee huizen in Heemstede en Vijfhuizen. Aan de fiscus geeft Jagernath op dat hij zijn inkomsten haalt uit gokken op voetbalwedstrijden. De Rotiman investeert ook geld in zijn eigen zaalvoetbalclub Hindstore. Een club die halverwege de jaren negentig opgaat in het Haagse Trimeur en vanaf 1996 sponsort hij die club. De shirtsponsor is een gokkantoor uit Oostenrijk waarvan Jagernath mede-eigenaar is. Het eerste team promoveert in korte tijd van de vierde klasse naar de eredivisie, dankzij ex-profvoetballers die worden betaald met crimineel geld. De politie concludeert dat een bepaalde speler ongeveer 45.000 gulden per jaar verdient. De organisatie van De Rotiman heeft volgens de politie ongeveer 25 bedrijven in Brazilië, Bulgarije, Colombia, Guatemala, Kroatië, Macedonië, Marokko, Nederland, Oostenrijk, Slovenië, Slowakije en Spanje. In 1997 bespreekt Jagernath in hotel Cosmos in Bogota de opzet van een nieuwe cokelijn, via Brazilië. Bij deze opzet zijn ook politiemensen en douaniers betrokken. Na

twee en een half jaar te zijn getapt en geobserveerd, wordt Jagernath met een twintigtal medeverdachten op 15 februari 2000 door een arrestatieteam in een woonwagenkamp in Haarlem van zijn bed gelicht. Jagernath wordt verdacht van grootschalige cocaïnehandel, illegale gokpraktijken en omkoping van voetballers in de Belgische competitie. Via het wedkantoor in Oostenrijk is drugsgeld witgewassen. Op 14 maart 2001 wordt er veertien jaar gevangenisstraf tegen hem geëist. Op 6 april dat jaar wordt De Rotiman veroordeeld tot twaalf jaar gevangenisstraf en één miljoen gulden boete. In hoger beroep gaat er vijf jaar vanaf. Op 6 oktober 2011 wordt Jagernath opnieuw gearresteerd. Samen met hem worden nog zeventien andere personen vastgenomen, die zich schuldig hebben gemaakt aan witwassen, hennephandel en illegaal gokken. Dertien verdachten worden gearresteerd in de kantine van een voetbalclub uit Haarlem. De Rotiman zou, samen met drie oudere broers, één van de grootste geldschieters en drijvende krachten achter de club zijn.
Alsof hij niet al genoeg zorgen heeft zou Kris Jagernath ook nog eens slachtoffer geworden zijn van afpersers. Hells Angel Harrie Stoeltie en Donald Groen zouden hem hebben gedwongen onder meer een diamant af te staan.

Lammie. Hasjsmokkel met de

De Lammie maakt water voor de kust van Den Helder. Aan boord: een lading hasj ter waarde van 25 miljoen gulden. Het is op 29 januari 1974 om kwart over twee 's middags dat viskotter HD-160, ofwel de Lammie, de haven van Den Helder verlaat. Aan boord van de kotter zijn de 35-jarige schipper Dorus Pompert en Henk en Andries, twee bemanningsleden. De ervaren bemanning is goed geoutilleerd, er is veel motorolie aan boord, verschillende zeekaarten en een grote hoeveelheid proviand. Ook zijn er twee rubberboten ter beschikking. Het is de bedoeling naar Libanon te varen om daar een lading hasjiesj aan boord te nemen. De Lammie vaart via het Kanaal, de Golf van Biskaje, langs Gibraltar dwars de Middellandse Zee over naar Libanon. Ze varen eerst de haven van Rhodos nog binnen want daar komen Frits van de Wereld en zijn vrouw ook naar toe. Vanuit Rhodos vaart de Lammie naar Libanon. Op de grens van Libanon en Syrië staat een olieraffinaderij met een lichtbaken, dat is hun bestemming en daar zou de lading aan boord worden gebracht. De hasjiesj is niet op de bestemde plaats, er blijken wat problemen met de leverancier. De bemanning stuurt de kotter in zwaar weer, windkracht 11, de haven van Rhodos binnen. De boot is beschadigd en moet worden opgelapt. Na ongeveer een week lijken de problemen opgelost en varen ze opnieuw naar Libanon. Na het laden van de hasjiesj vertrekken ze direct weer naar Nederland, dat is zo'n drie weken varen. Op zondagochtend 21 april 1974 vaart het marineschip Hare Majesteit Wolf zuidwaarts om de Lammie ergens op te pikken. Ze ontdekken de kotter op de radar en volgen deze op gepaste

afstand. Ze denken dat deze naar Zeeland gaat en waarschuwen daar de politie. Maar plotseling wendt het schip de steven en vaart naar het noorden, richting Callantsoog. Op een gegeven moment komt bij de marine het bericht binnen dat de radar iets op zee ziet dat in de richting van het land gaat. Het blijkt een rubberboot dat naar het strand vaart, daar stopt en vervolgens weer terugvaart. Er is iets aan land gebracht en er blijken bestelwagens in de buurt

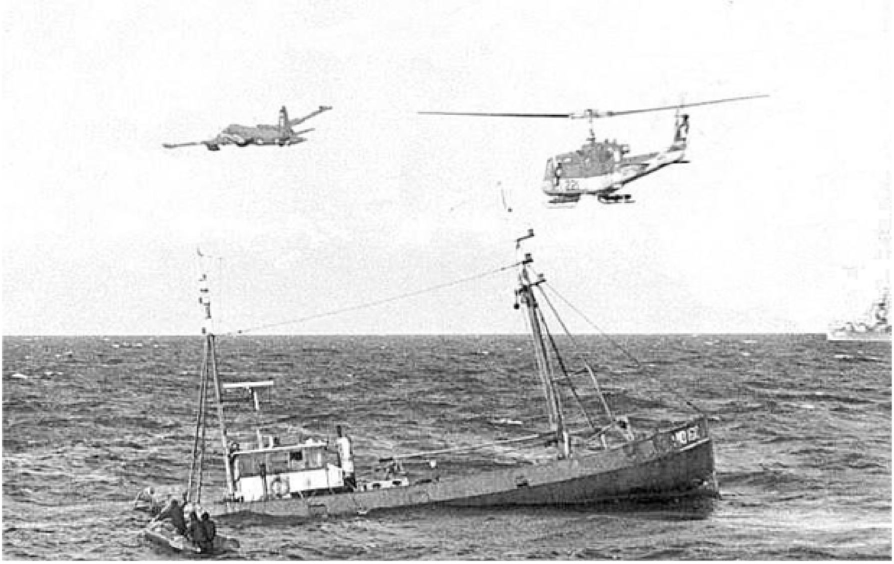

te staan wachten. De spullen van het strand worden naar de auto's gebracht. Ondertussen vaart de Lammie verder. Via de mobilofoon wordt de bemanning van de kotter vlak voor de kust bij Den Helder, verzocht te stoppen. Er komt geen enkele reactie. De HM Wolf geeft een schot voor de boeg, dit komt wat ruim voor de Lammie terecht maar duidelijk is het wel. Ook dit maakt geen indruk en dan tikt het marineschip de Lammie aan en schiet een traangasgranaat in het stuurhuis. De bemanning duikt weg. Wanneer het marineschip weer wat afstand heeft genomen komen de drie opvarenden weer naar boven en die laten blijken zich niet over te willen we geven. Ze zetten het roer vast en gaan naar het vooronder. Vanaf het marineschip worden nog meer schoten gelost. De voorsturing van de motor wordt eraf geschoten en daardoor komt de dieselmotor tot stilstand. Wanneer ze de motor niet meer aan de praat krijgen zet de bemanning de buitenboordkranen open. De Lammie maakt water en begint te zinken. De drie mannen stappen in een rubberboot. Het duurt niet lang voordat de Lammie, zo'n zestig kilometer uit de kust van Den Helder, in de golven verdwijnt. De opvarenden roeien naar de douaneboot De Zeearend en worden aangehouden. De kotter ligt op een diepte van zo'n

veertig meter. De vrees dat geoefende duikers naar de boot toe gaan is groot en Justitie besluit de Lammie spoedig te lichten. Een aantal dagen later wordt de kotter in de takels naar de haven van Den Helder gesleept. De lading wordt uit het ruim gehaald en bestaat uit 1600 kilo hasjiesj en 27 warmwaterkruiken met totaal veertig liter hasjolie. Een liter olie levert duizend joints op. De totale straatwaarde van dit transport in 1974 is 25 miljoen gulden.
Frits van de Wereld en Mooie Willem Landsman. krijgen uiteindelijk ieder een jaar en negen maanden cel en Dorus Pompert en Henk en Andries moeten twaalf maanden de cel in. In 2006 maakt Andere Tijden een reconstructie, getiteld: De jacht op de Lammie:

Lisette Vroege. De verdwijning van

Het verhaal begint op woensdagavond 3 juni 1992 rond een uur of half acht. De 27-jarige Lisette Vroege zit dan samen met een vriendin op het terras van de tennisvereniging WOC aan de Zeeweg 5 te Overveen, een plaatsje dat tegen Haarlem aan ligt. Kort hiervoor speelt Lisette met een vriendin een partijtje tennis en tegen half tien gaat ze naar huis, terwijl haar vriend Dinand, ook lid van de tennisclub, nog even blijft. Er is gezien dat Lisette haar blauwe Volkswagen Polo parkeert in de Kleverparkweg en uitstapt. Maar het is niet bekend of ze haar huis is binnengaat. Wanneer haar vriend later thuiskomt is Lisette in geen velden of wegen te bekennen. De jonge vrouw woont nog maar kort aan de Kleverparkweg in Haarlem en ze is spoorloos. Het is een mooie buurt met statige herenhuizen, maar de huiseigenaar heeft Lisette Vroege (foto) verzocht naar andere woonruimte om te zien; hij wil het pand namelijk verkopen. Uit alles blijkt dat Lisette die avond de voordeur van de woning niet bereikt. Ze lost met haar tennisracket in de hand als het ware in het niets op, in een ondeelbaar ogenblik waarop er even niemand kijkt en waarbij ook niemand iets verdachts waarneemt. Er wordt geen andere auto gezien, er wordt geen geluid gehoord van dichtslaande autoportieren, van een wegrijdend voertuig, er is geen gehuil, gegil of geschreeuw en er vallen geen klappen.

Haar vriend Dinand stopt na Lisette's vertrek ook met tennissen, hij veegt de baan, drinkt nog twee drankjes en daarna rijdt hij naar de Kleverparkweg om zich bij Lisette te voegen. Aanvankelijk ziet hij niets bijzonders: de auto van Lisette staat gewoon voor de deur geparkeerd, maar zodra hij de woning binnengaat, begint er een licht alarmbelletje te rinkelen. Om elf uur belt Dinand de politie en een oppervlakkige surveillance volgt.

Er wordt door de politie van uitgegaan dat ze wel snel zal opduiken, dat is bij dergelijke meldingen doorgaans ook het geval. Achteraf geeft de politie toe dat zij in de gouden uren van de recherche wat alerter had moeten opereren.
Eén van de scenario's is dat Lisette, voordat ze naar binnen gaat, nog even naar een makelaarskantoor loopt om de hoek om daar in de etalage te kijken. Wanneer de politie met rechercheren begint vindt die haar tennisracket onder de struiken aan de Delftlaan, recht tegenover de ijsbaan. Haar schoen wordt iets verderop in de sloot aan de Jan Haringstraat gevonden. Na haar verdwijning dregt politie en brandweer ook in een sloot langs de Heussensstraat.
Er meldt zich een getuige die iets vreemds heeft gezien op de avond van de verdwijning, tussen 21.30 en 22.00 uur op het oude parkeerterrein van de IJsbaan aan de Delftlaan. Deze getuige ziet die avond daar een kleine auto met daarin een man en een vrouw. Er klinkt geschreeuw en gekrijs en de getuige ziet armen zwaaien achter de voorruit. Gezichten kan ze niet onderscheiden.
Tot op de dag van vandaag is geen enkel teken van leven van Lisette ontvangen. In december 2011 komt de verdwijning van de Lisette Vroege nog eens in tv-programma Opsporing Verzocht uitvoerig aan bod. Deze uitzending levert vijftig tips op, maar geeft geen inzicht in haar verdwijning, nog over een moord of dader.
In oktober 2012 zoekt de politie naar mensenresten in twee sloten in Purmerend, zonder resultaat. Er wordt wel een granaat gevonden, die tot ontploffing wordt gebracht.

Luc Brouwers. De moord op
Aan het eind van de middag op 20 januari 2013 rijdt de 37-jarige Luc Brouwers uit het Belgische Meeuwen-Gruitrode, in zijn zwarte opvallende Mercedes 320 CLS met Belgisch kenteken TFY-923 naar Nederland. Hij vertelt zijn vrouw dat hij kort naar Heerlen gaat en op tijd terug zal zijn voor het avondeten. Maar om de een of andere reden gaat Luc niet naar Heerlen, hij rijdt naar Rotterdam. Het is al iets over half zeven als Luc (foto) de Van Brienen-oordbrug oprijdt. Uiteindelijk zet hij zijn auto op de Essenburgsingel. Het sneeuwt die dag hevig en ergens in de tien minuten die daarop volgen gaat er iets vreselijks mis. Luc Brouwers wordt in zijn auto achter het stuur in zijn gezicht geschoten. Ondanks zijn zware verwondingen belt hij dan nauwelijks verstaanbaar naar 112. Terwijl Luc aan de lijn blijft met de meldkamer, gaan er diverse politie-eenheden naar hem op zoek. Luc is zelfs nog in staat om bij een huis in de buurt aan te bellen. Maar er is niemand die hem kan helpen: de huizen daar worden gerenoveerd en staan leeg. Hij is al overleden als de politie hem na een half uur zoeken vindt in een auto aan de Essenburgsingel in Rotterdam. Luc Brouwers laat een vrouw en drie jonge kinderen na. Hij was een echte familieman, die zoveel mogelijk tijd doorbracht met zijn vrouw en

hun drie nog jonge kinderen; twee jongens van 9 en 6 en een meisje van 4 jaar. Op werkdagen kwam hij tussen de middag speciaal thuis om samen te kunnen eten. Brouwers was eigenaar van AMB, Algemene Metaalwerken Brouwers, een bedrijf in de fabricage van met name trappen. Zijn bedrijf was gevestigd in Genk en hij had een man of tien tot vijftien in dienst. Ondanks dat het bedrijf goed liep, waren er toch schulden. Zakenrelaties eisten tonnen die Luc Brouwers niet kon ophoesten. Om een faillissement te voorkomen stelde hij een reorganisatieplan op dat door de rechtbank werd goedgekeurd. Maar Luc

Brouwers kreeg de kans niet zijn bedrijf er weer bovenop te helpen. Geruchten deden de ronde dat Luc Brouwers (foto) zich inliet met drugscriminelen. In maart 2013 worden drie jonge Rotterdammers aangehouden. Deze drie waren: als hoofverdachte de 21-jarige Mamudu J. de 18-jarige Lonny M. F. en Imrado C. betrokken. Imrado hoorde een jaar na de moord 16 jaar gevangenisstraf tegen zich eisen voor onder andere medeplichtigheid in de vorm van het treffen van de voorbereidingshandelingen voor de dodelijke beroving. De rechter veroordeelde schutter Mamudu J. (23) tot 15 jaar cel en Imrado moest 12 jaar de gevangenis in. Hij ging tegen het vonnis in hoger beroep en werd op donderdag 31 maart 2016 in de hoger 16 jaar cel geëist tegen Imrado voor de moord op de Belg Luc Brouwers. Bij de moord, een ripdeal, waren volgens justitie drie mannen betrokken. Imrado C., door de rechtbank veroordeeld tot 12 jaar cel, is de enige verdachte die tegen het vonnis in hoger beroep ging. De advocaat-generaal benadrukte in de zaak de ernst en het schokkende karakter van de doodslag. ,,Kennelijk telt een mensenleven meer of minder niet voor verdachte C. Dat hij, amper een maand na de noodlottige gebeurtenissen waarbij het Belgische slachtoffer om het leven is gekomen, zich alweer voorzien van wapens en munitie naar Amsterdam begeeft om weer iets 'ganga' (kwaadaardigs) te gaan doen, rekent het OM de verdachte ernstig aan. Dit doet voor de toekomst het ergste vrezen."

Lucia de Berk

Lucia Isabella Quirina de Berk, beter bekend als Lucia de B., wordt op 22 september 1961 geboren in Den Haag. Ze wordt verpleegkundige. Op 4 september 2001 wordt, naar aanleiding van het overlijden van een baby in het Juliana Kinderziekenhuis in Den Haag, aangifte gedaan van een mogelijk onnatuurlijke dood. De aanwezigheid van Lucia De Berk bij het sterven van

het kindje wordt als verdacht aangemerkt. Zij is opvallend vaak in de buurt van sterfgevallen en reanimaties.
Er doen in het ziekenhuis vreemde verhalen over haar de ronde. De directeur van het ziekenhuis, Paul Smits, maakt op 11 september tijdens een persconferentie bekend dat een verpleegkundige betrokken is bij meerdere verdachte sterfgevallen en reanimaties. Hij betuigt daarbij nadrukkelijk zijn deelneming aan de nabestaanden en aan het ziekenhuispersoneel. Op 17 september doet het ziekenhuis – dus niet de ouders – officieel aangifte. Het onderzoek van de medische dossiers door het ziekenhuis leidt tot de conclusie dat er in de periode van september 2000 tot september 2001 negen overlijdens en reanimatie-incidenten hebben plaatsgevonden, die onverwacht en medisch onverklaarbaar zijn. De Berk is daarbij steeds in de buurt.
Ook in de andere ziekenhuizen, waarin De Berk vanaf 1997 als verpleegkundige werkzaam is geweest, wordt onderzoek gedaan naar sterfgevallen die mogelijk onverklaarbaar zijn. Het Leijenburg, RKZ- en PEN-ziekenhuis komen ieder met een lijst met verdachte sterfgevallen tijdens de diensten van Lucia de Berk (foto). Het totale onderzoek betreft aanvankelijk dertig sterfgevallen en incidenten. Al vrij snel komen de meeste daarvan te vervallen. Voor alle sterfgevallen is ten tijde van het overlijden een verklaring van natuurlijke dood getekend. Van incidenten is geen melding gedaan. Vanaf 5 september beginnen de verhoren en het onderzoek. De Berk wordt direct de toegang tot het ziekenhuis geweigerd. In de snel daaropvolgende ontslagzaak van het ziekenhuis tegen De Berk getuigen veertien verpleegkundigen en artsen, dat Lucia een goede en prettige collega is. In het functioneringsgesprek van augustus 2001 wordt gesproken van een goed teamlid, kundig en betrokken in haar werk. De rechter oordeelt dat het ziekenhuis 100.000 gulden aan De Berk dient te betalen in het geval dat ze onschuldig blijkt te zijn. Op advies van haar advocaat beroept Lucia zich tijdens alle politieverhoren op haar zwijgrecht.

Het ziekenhuis maakt de voorlopige berekening, dat Lucia een kans van 1 op 7 miljard heeft zó vaak betrokken te zijn bij een sterfgeval en/of incident. Met dit uitgangspunt dat Lucia niet toevallig aanwezig is bij zo veel onverklaarbare sterfgevallen, wordt door de politie het onderzoek gestart. De familie van De Berk verklaart later zich door de politie overvallen te hebben gevoeld. Met name haar moeder en zus geven aan dat de politie gebruik heeft gemaakt van de ruzieachtige sfeer in de familie om negatieve verklaringen over De Berk te

verkrijgen. Begin jaren 70, wanneer het gezin De Berk nog samen in Canada woont, brandt het huis van de familie af. De Canadese politie maakt rapport op en stelt dat de oorzaak kortsluiting is. Lucia de Berk is ten tijde van de brand niet thuis. Door Justitie wordt De Berk in 2001 opeens als potentieel verdachte van brandstichting beschouwd. Nederlandse rechercheurs reizen af naar Canada om De Berks verleden te onderzoeken. Door een Amerikaanse deskundige op het gebied van serial killers wordt de brand gezien als passend bij het profiel van De Berk als seriemoordenares. De politie arresteert De Berk op 13 december 2001, terwijl ze aan het sterfbed van haar grootvader zit. Er is een hechte band tussen de grootouders en Lucia. Zij verpleegt haar grootvader al langere tijd. Wanneer de politie bij het afluisteren van Lucia's telefoon iets over het geven van een medicijn hoort, besluit men om haar onmiddellijk te arresteren. De Berks verzuchting: "Waarom mag ik dit niet afmaken?" wordt door de rechercheurs uitgelegd als een verklaring dat zij haar grootvader ook heeft willen vermoorden. De familie heeft de arrestatie met veel agenten als traumatisch ervaren. Op 24 maart 2002 wordt De Berk door de rechtbank in Den Haag veroordeeld tot levenslange gevangenisstraf voor de moord op vier patiënten en pogingen tot moord op drie patiënten. Bij de uitspraak wordt een waarschijnlijkheidsberekening gebruikt, waaruit blijkt dat de kans dat een verpleegkundige bij zoveel van de overlijdensgevallen dan wel reanimatie-incidenten betrokken is 1 op 342 miljoen is. De Berk wordt echter alleen veroordeeld voor gevallen waarbij ander bewijs aanwezig is of waarin geen medische oorzaak het incident kan verklaren. In hoger beroep op 18 juni wordt De Berk schuldig verklaard aan zeven moorden en drie pogingen tot moord in drie Haagse ziekenhuizen; het Juliana Kinderziekenhuis en het Rode Kruis Ziekenhuis en het Leyenburg Ziekenhuis waar zij eerder werkte. In twee gevallen acht het Hof bewezen dat zij de patiënten heeft vergiftigd. Met betrekking tot de andere gevallen oordeelt het Hof dat ze alleen kunnen worden verklaard door een door Lucia de Berk veroorzaakt misdrijf. Zij krijgt in hoger beroep niet alleen levenslang opgelegd maar ook TBS met dwangverpleging, hetgeen een ongebruikelijke combinatie is. Het Gerechtshof acht de straf echter noodzakelijk gezien de mogelijkheid van een toekomstige gratieverlening. Volgens Metta de Noo en haar broers Ton Derksen en Bram Derksen is de veroordeling van De Berk een justitiële dwaling. Zij gaan in december 2005 met hun onderzoeksanalyse naar de media. Een groeiende groep wetenschappers ondersteunen hun onderzoek en betuigen dat de door Justitie gehanteerde onderzoeksmethodes niet wetenschappelijk verantwoord zijn. Ton Derksen dient in augustus 2006 een verzoek in bij de commissie Buruma voor toelating tot de Commissie Evaluatie Afgesloten Strafzaken (CEAS). Dit leidt tot hernieuwd Justitieel onderzoek. De achtereenvolgende onderzoekscommissies van professor Buruma, CEAS-Grimbergen, advocaat-generaal Knigge en de Hoge Raad concluderen dat er tijdens de rechtsgang

sprake is van ernstige tekortkomingen. Hoofdbewijs, de digoxinevergiftiging blijkt inmiddels niet langer houdbaar te zijn. Het desbetreffende kindje is volgens het onderzoek van Knigge en de Hoge Raad op een natuurlijke wijze overleden. Verder spreekt uit het onderzoek van de Hoge Raad ernstige twijfel over de bewijsvoering in de andere ten laste gelegde zaken. Deze zijn door het Haagse Hof via een zogeheten schakelbewijs aan de digoxine-vergiftigingszaak gekoppeld. Lucia de Berk wordt na ruim zes jaar gevangenschap in april 2008 op last van de minister van Justitie vrijgelaten. Hij acht vooruitlopend op de uitspraak van de Hoge Raad niet langer redenen aanwezig tot voortzetting van de hechtenis. Op 7 oktober 2008 heeft de Hoge Raad de zaak heropend. De zaak-Lucia de Berk wordt verwezen naar het gerechtshof in Arnhem. Op 17 maart 2010 wordt door het OM vrijspraak geëist voor alle haar ten laste gelegde levensdelicten en de pogingen daartoe. Op 14 april 2010 wordt De Berk definitief vrijgesproken van moord en poging tot moord. "In alle gevallen kan men spreken van natuurlijk overlijden," aldus de uitspraak. Op 12 november 2010 wordt bekend dat Lucia de Berk en het OM het eens waren geworden over een geheime schadevergoeding, vanwege de 6,5 jaar onterechte detentie. Op 16 april heeft haar ex-werkgever het Haga-ziekenhuis ook al een vergoeding van 45.000 euro betaald. Minister van Justitie Hirsch Ballin schrijft haar een excuusbrief, waarin hij de gang van zaken ijzingwekkend noemt. In mei 2012 maakt Paula van der Oest bekend een film te maken over Lucia de Berk. De opnames moeten begin 2013 van start gaan.

Madani Bouhouche (1952-2005)

Madani Bouhouche, bijnaam: Dany, is een Franstalige Brusselaar, zoon van

een Algerijnse vader en een Belgische moeder. Hij begint zijn loopbaan bij de Rijkswacht in 1974, daar wordt hij toegelaten tot de school voor onderofficieren. In 1977 gaat hij aan de slag bij de drugsafdeling van de bewakings, en opsporingsbrigade van Brussel, de BOB. Dit is een speciale recherche-eenheid van de Rijkswacht. Hij werkt daar samen met Robert Beijer, die hij al tijdens zijn opleiding heeft leren kennen. Die twee mannen zullen in de jaren 1980 en 1981 een hele reeks criminele activiteiten ontplooien. Als wordt ontdekt dat ze ook officieren afluisteren, worden ze uit de opsporingsbrigade verwijderd en elk apart overgeplaatst naar lokale Rijkswachtbrigades in de Brusselse agglomeratie. Bouhouche is een groot wapenexpert. Hij en Beijer verlaten in 1983 de Rijkswacht en richten het privé-detectivebureau Agence de Recherches et d'Informations op. Tussen de twee komt het al gauw tot

onenigheden, onder meer omdat Bouhouche meer en meer in extreem-rechtse kringen vertoeft. In 1984 vertrekt Bouhouche uit het detectivebureau en opent een wapenwinkel in Jette. Dat belet niet dat hij verder samen met Beijer diefstallen en gewelddaden pleegt. Bouhouche wordt voor het eerst aangehouden in januari 1986 op verdenking van de moord op Juan Mendez, handelsingenieur bij FN. Dat is net als Bouhouche een wapenverzamelaar, met wie hij lange tijd bevriend is geweest. In november 1988 wordt hij weer vrijgelaten. Na de moord op een Antwerps diamanthandelaar in 1989 vlucht Bouhouche naar Spanje. Daar wordt hij aangehouden en uitgeleverd. Samen met Beijer wordt Bouhouche in februari 1995 veroordeeld voor o.a. de moord in 1989 op de diamanthandelaar en een bewakingsagent in 1982. Bouhouche krijgt twintig jaar dwangarbeid en Beijer veertien jaar gevangenisstraf. Het assisenproces duurt meer dan vijf maanden en is één van de langste in de Belgische geschiedenis. De moord op Mendez is tot op heden onopgehelderd. In september 2000 wordt Bouhouche voorwaardelijk vrijgelaten, want door zijn uitzonderlijk lange voorarrest heeft hij dan al meer dan de helft van zijn straf uitgezeten. Hij leeft sindsdien in een afgelegen woning nabij Fougax-et-Barrineuf, in het departement Ariège, aan de voet van de Franse Pyreneeën, waar hij het beheer voert over enkele vakantiehuisjes in de streek. Bouhouche is een frêle man die veelal een grote zonnebril draagt. Hij is gescheiden en vader van enkele kinderen. Eind november 2005 overlijdt hij tijdens het houthakken. De Franse gendarmerie die zijn dood onderzoekt, weet aanvankelijk niets van zijn criminele verleden en geeft toestemming tot crematie. De dood van Bouhouche raakt in België pas bekend door journalist Guy Bouten (foto) die in december 2005 de gescheiden echtgenote van Bouhouche, Anne Quittner, interviewt. Op dat moment is het nieuws van de dood van Bouhouche niet bekend bij de pers en de cel van Jumet. Bij onderzoek door Belgische speurders in zijn laatste woonplaats, worden een riotgun gevonden, aantekeningen over het proces-Mendez en computerbestanden. Ook komt aan het licht dat Bouhouche nog steeds contact had met zijn vroegere vrienden in extreemrechtse kringen. Een jaar later komen er details naar buiten over dood van Bouhouche. ”Hij stierf toen hij bezig was een boom om te zagen met een kettingzaag. Toen een groot stuk hout plotseling met grote kracht van de boom afsprong, werd Bouhouche letterlijk onthoofd”, zegt Eddy Vos van de Cel Waals Brabant, de speurderscel die nog altijd de misdaden van de Bende van Nijvel onderzoekt. In 2010 beweert Robert Beijer in zijn autobiografie

onder meer dat Bouhouche een veiligheidsagent doodde tijdens een overval op de luchthaven van Zaventem.

Magdi en MounirBarsoum

Magdi Boursoum wordt in 1949 geboren in Caïro, Egypte. Magdi en zijn wat oudere broer Mounir komen eind jaren zeventig, met nog wat familie, uit Caïro naar Amsterdam. Magdi gaat werken als croupier in een gokhuis van Maurits de Vries. Hij is een handige jongen, een echte zakenman. Mounir knapt de klusjes op die zijn broer hem opdraagt. De broers nemen samen in 1980 grillroom Delilah in de Warmoesstraat over. Gelijktijdig met het uitbaten van de grillroom begint Magdi ook een handeltje in Pakistaanse hasjiesj op te zetten. Hij werkt daarbij incidenteel samen met de Bruinsma-organisatie. De charismatische Magdi is succesvol in de onderwereld. Hij begint steeds grotere partijen marihuana binnen te halen en start ook een zaak in de gokbranche. De Barsoums verdienen veel geld, dat investeren ze in enkele legale bedrijven, zoals wasserette Lange Niezel. Deze wordt het nieuwe hoofdkwartier van waaruit de broers hun illegale zaken gaan runnen. Ze werken in die tijd incidenteel samen met de organisatie van Klaas Bruinsma. Aan het begin van de jaren 90 vinden de Barsoums aansluiting bij de Joego's, die onder leiding staan van Jotsa Josiç. Ze investeren in hun contacten bij de politie en kennen vaak alle details van de onderzoeken die naar hen lopen. De Barsoums duiken ook op in het onderzoek van de commissie Van Traa. Er wordt vermeld dat een stel Egyptische broers in het criminele milieu van de Wallen functioneren als 'spinnen in het web'. In de loop van de jaren 90 kopen de Barsoums veel onroerend goed in Amsterdam en Julianadorp. Samen sponsoren ze vechtsportgala's en de broers worden mede-eigenaars van de Red Light Bar op de Oudezijds Achterburgwal in Amsterdam. Ze zouden veel hasjtransporten Nederland binnen hebben gehaald, die worden geleverd door Ibrahim Akasha. Magdi raakt in de loop van die jaren steeds dieper verwikkeld in het conflict tussen de Joego's van Josiç, en Sam Klepper met zijn vriend John Mieremet. Het conflict draait vooral om een partij hasjiesj, met een straatwaarde van 10 tot 20 miljoen gulden. Die is van de Joego's geript door Klepper en Mieremet. Magdi krijgt de rol van bemiddelaar toebedeeld en voert in zijn Red Light Bar besprekingen met steeds weer verschillende afgevaardigden van de Nederlanders. Het schiet maar niet op, want de kern van de impasse blijft bestaan. De Joego's eisen miljoenen die Klepper en Mieremet niet willen betalen. Magdi komt in 1999 ook nog tegenover een tweede partij te staan. De Keniaanse drugshandelaar Ibrahim

Akasha komt verhaal bij hem en de Joego's halen vanwege de omvangrijke partij hasjiesj die hij heeft geleverd maar die niet is betaald. Dat betreft de hasjiesj die door Klepper en Mieremet is buitgemaakt. Het is duidelijk dat Akasha niet langer op zijn miljoenen wil wachten en in het voorjaar van 2000 komt de Keniaan naar Amsterdam. 's Morgens op 3 mei heeft Akasha een afspraak met Magdi in de Red Light Bar. Onderweg wordt de Keniaan in de Bloedstraat doodgeschoten, terwijl hij op de fiets op weg naar Magdi is.
In januari 2001 begint een rechercheteam, onder leiding van Koos Plooy, een onderzoek naar de Barsoums. Er worden duizenden telefoongesprekken afgeluisterd tussen januari en december 2001. Een tolk van de politie, die deze gesprekken moet vertalen, verkoopt echter informatie aan Magdi en het onderzoek loopt vast. Het rechercheteam wordt in december van datzelfde jaar ontbonden. Magdi heeft dan van de CIE al meerdere keren te horen gekregen dat zijn leven gevaar loopt. John Mieremet zou hem medeverantwoordelijk houden voor de moord op zijn vriend Klepper. Mieremet zou een bedrag van 10 miljoen gulden op het hoofd van Magdi hebben gezet. Magdi voert in 2002 gesprekken met o.a. Stanley Hillis en Dino Soerel om de problemen op te lossen. Dat mag niet baten, want op zaterdag 2 maart wordt Magdi, ook in de Bloedstraat, van achteren door het hoofd geschoten. (foto) Hij overlijdt in het ziekenhuis. Het team dat de moord op Magdi onderzoekt wordt al na een paar weken ontbonden wegens gebrek aan aanknopingspunten. Volgens sommige bronnen is de moord op Magdi uitgevoerd in opdracht van Mieremet. Na de moord op Magdi wordt Mounir de baas van de zaken. Hij raakte in conflict met de politietolk over diamanten die aan de tolk zijn gegeven als borg. De tolk wil deze niet teruggeven na de dood van zijn broer. Mounir doet aangifte tegen hem bij de politie. Onafgebroken blijft hij in het criminele milieu zoeken naar de daders van de moord op zijn broer. Op 8 juli 2004 wordt ook Mounir geliquideerd, in bijzijn van zijn 12-jarige dochter. Hij wordt neergeschoten wanneer hij in zijn auto voor het verkeerslicht staat, op de kruising van de Jan van Galenstraat met de Willem de Zwijgerlaan. Opdrachtgever is volgens velen in de onderwereld John Mieremet, die bang is voor vergelding. Direct na de dood van Mounir doet de politie een inval in de Red Light Bar.

Maikel Sno

Maikel Sno, geboren in 1973, schiet op 21 september 2009 op een speelplaats tussen de flats Kleiburg en Kruitberg in de Amsterdamse Bijlmer de 19-jarige

rapartiest Ishmael Gumbs (foto) met kogels uit een pistool dood. Op het moment van zijn dood komt Gumbs net uit de supermarkt. Hij is in het gezelschap van zijn vriendin en hun zoontje van twee maanden. In de drukke supermarkt is de baby gaan huilen en bij de kassa staat een lange rij. Dit is reden voor Gumbs om zijn boodschappen af te rekenen bij de sigarettenbalie. Wanneer de medewerkster achter de balie dit weigert, ontstaat volgens ooggetuigen een woordenwisseling en een scheldpartij over en weer. De medewerkster, de vriendin van Sno, voelt zich beledigd en belt haar vriend om hulp. Die komt naar het winkelcentrum, volgt het spoor van Gumbs en schiet hem bij de speeltuin bij de flat Kruitberg in aanwezigheid van zijn vriendin

neer. Ishmael Gumbs is nog niet zo lang in Nederland, hij komt in 2008 van Sint-Maarten naar Amsterdam, gaat naar school op het Nova College en is dus twee maanden daarvoor vader geworden. Zijn vriendin is zwanger van een tweede kind. Sno vlucht en is maandenlang onvindbaar. Hij meldt zich uiteindelijk in februari 2010 met zijn advocaat bij een Amsterdams politiebureau en legt een verklaring af waarbij hij zich beroept op noodweer. De 34-jarige Jerrol S., bijnaam Jako, die volgens het OM een wapen en vluchtauto zou hebben geregeld voor de vermoedelijke dader, ontkent alle betrokkenheid. Ooggetuigen vertellen dat Maikel Sno (foto) op Gumbs heeft geschoten terwijl deze al op de grond ligt. Volgens de advocaat van Sno zijn er ook getuigen die het verhaal ondersteunen dat Gumbs zijn cliënt bedreigde. Op donderdag 2 december 2010 veroordeelt de rechtbank Sno tot twaalf jaar onvoorwaardelijke celstraf voor de moord op Ishmael Gumbs. Zijn medeverdachte Jerrol S. krijgt drie jaar onvoorwaardelijke celstraf. Volgens de officier van justitie is er sprake van moord. Hij kwalificeert het misdrijf tijdens de rechtszaak zelfs als liquidatie. De rechtbank oordeelt echter dat niet vaststaat dat Sno van tevoren de

bedoeling had Gumbs om te brengen. Zij acht hem dan ook niet schuldig aan moord, maar aan doodslag. In hoger beroep krijgt Maikel Sno acht jaar.

Marc Dutroux

Marc Dutroux wordt op 6 november 1956 geboren in Elsene, Brussel, maar groeit op in Belgisch Congo. Wanneer zijn ouders scheiden gaat hij bij zijn moeder wonen, in het Waalse Obaix. Hij maakt een rebelse en moeilijke jeugd door, maar behaalt uiteindelijk zijn diploma als elektricien. Desondanks is hij vaak werkloos. Dutroux (foto) trouwt voor het eerst wanneer hij 22 jaar is en samen krijgen ze twee kinderen. In 1985 scheidt hij en wordt door zijn ex-vrouw beschuldigd van mishandelingen. Dat jaar wordt Dutroux ook voor het eerst gearresteerd, verdacht van diefstal en verkrachting. In 1988 trouwt hij voor de tweede keer, met Michèle Martin, met wie hij dan al een kind heeft. Samen krijgen ze nog enkele kinderen. Sinds het midden van de jaren tachtig zal Michèle helpen bij het ontvoeren van meisjes, naar eigen zeggen omdat ze bang is voor Dutroux. In 1989 worden beiden veroordeeld voor verkrachting van minderjarigen. Dutroux krijgt hiervoor een gevangenisstraf van 13 jaar, en zijn echtgenote Michèle Martin een straf van 5 jaar. In 1992 worden ze door de toenmalige minister van Justitie Melchior Wathelet, door toepassing van de Wet Lejeune, vervroegd vrijgelaten. Op 13 augustus 1996 wordt Dutroux gearresteerd nadat de zes dagen tevoren ontvoerde Laetitia Delhez in zijn huis wordt ontdekt, samen met Sabine Dardenne, die er al bijna drie maanden zit. Zij zijn beiden nog in leven. Het blijkt echter snel dat Dutroux ook verantwoordelijk is voor de ontvoering van Julie Lejeune, Melissa Russo, An Marchal en Eefje Lambrecks, en voor de verdwijning van zijn handlanger Bernard Weinstein. Zij worden allen dood teruggevonden. Dutroux weet op 23 april 1998 kortstondig te ontsnappen uit het gerechtsgebouw van Neufchâteau. Na een uur of vier wordt hij in de bossen van de Ardennen, bij het plaatsje Herbeumont, door boswachter Stéphane Michaux opgemerkt en vervolgens gearresteerd. Hierop nemen minister van Binnenlandse Zaken Johan Vande Lanotte, minister van Justitie Stefaan De Clerck en generaal Willy Deridder, commandant van de Rijkswacht, uit eigen beweging ontslag. In 2000 krijgt Dutroux vijf jaar celstraf voor het bedreigen van een agent tijdens deze ontsnapping. In 2002 kondigt Michelle Martin (foto, volgende pagina) aan van Dutroux te willen scheiden. Eind 2003 is de scheiding een feit. Op 17 juni 2004 wordt Dutroux schuldig bevonden aan ontvoering en verkrachting van zes meisjes, en moord op vier meisjes. Volgens de jury is hij

het hoofd van een criminele bende en is hij ook verantwoordelijk voor de verkrachting van drie meisjes uit Slowakije. Dutroux bekent de ontvoering en verkrachting, maar schuift de verantwoording voor de dood van de meisjes op zijn handlangers. Hij beweert slechts een klein radertje in een veel groter netwerk te zijn en in opdracht te handelen. Op 22 juni 2004 wordt hij veroordeeld tot levenslange celstraf en tien jaar internering. In 2008 wordt hij overgebracht van de gevangenis van Ittre naar de gevangenis in Nijvel. In maart 2010 moeten bewakers ingrijpen om te vermijden dat Dutroux in elkaar wordt geslagen door andere gevangenen. Eind januari 2011 wordt hij opnieuw overgebracht naar Ittre wegens interne organisatie. Dutroux bezit zeven huizen, waarvan er vier zijn gebruikt voor zijn kidnappings: het huis aan de Avenue Philippeville 128 in Marcinelle wordt het meest genoemd. Hier hebben alle meisjes vastgezeten, in de kelder en in de slaapkamer. Verder heeft hij nog een huis in Jumet en in de tuin van dit huis zijn An en Eefje begraven door Dutroux. Weinstein heeft een tijd in dit huis gewoond. Het huis in Marchienne-au-Pont is gebruikt om Julie en Mélissa een korte tijd vast te houden na hun kidnapping. In de tuin van een huis in Sars-la-Buissière zijn Julie, Mélissa en Bernard Weinstein begraven nadat Dutroux hen heeft vermoord.

Marcel Habran

Marcel Habran, bijnaam Le Grand Marcel, wordt in 1934 in Luik geboren en draait decennialang mee in het criminele circuit. In het begin van de jaren zeventig geldt hij al als een specialist in het overvallen van geldtransporten en posterijen. In 1974 wordt hij voor het eerst veroordeeld. Het Brabantse assisenhof geeft hem achttien jaar cel voor de moord op een geldkoerier in 1972. De openbaar aanklager omschrijft Habran als de president-directeur-generaal van het groot-banditisme. Na zijn voorwaardelijke vrijlating, begin jaren tachtig, vestigt Habran zich in een kasteel in Matton, in de Franse Ardennen. Dit komt op naam te staan van zijn vrouw en van een offshore-maatschappij in Gibraltar. In 1991 veroordeelt de Brusselse correctionele rechtbank hem tot zes jaar cel wegens autodiefstallen en heling van wapens, munitie en explosieven. Habran doet zelf zelden mee aan de overvallen. De uitvoering laat hij over aan jonge criminelen afkomstig uit Oost-Europa of Italië. Vanwege de begeleiding van de geldtransporten door de Rijkswacht verlegt de bende haar werkterrein naar Luxemburg. De federale politie pakt

donderdag 31 oktober 2002 Marcel Habran en zijn Brusselse metgezel Jean Renson op, samen met nog zes andere verdachten. De voor zijn leeftijd opvallend fitte Habran ruikt klaarblijkelijk onraad. Wanneer de politie bij het krieken van de dag aanbelt is hij geenszins verrast. Hij heeft een indrukwekkende reistas klaargezet omdat hij er vrijwel zeker van is dat hij 's avonds niet naar huis zal terugkeren en dat is inderdaad ook het geval. Zo'n 350 politieagenten nemen deel aan deze actie, die niet alleen resulteert in de arrestatie van Marcel Habran maar ook van een vijftiental andere verdachten en vier of vijf van zijn luitenants. Ze worden allen ter beschikking gesteld van het parket van Luik. Eind juli 2008 pakt de politie vier verdachten op die een moordplan beramen tegen Marcel Habran. Voor 25.000 euro zijn ze bereid Habran, de oudgediende onder de zware overvallers, om te brengen. Habran zelf tilt niet zwaar aan het moordplan. Op 3 september 2008 staat Habran in Luik terecht voor acht moorden en 25 overvallen, onder meer op geldtransporten. Het dossier omvat om twintig onderzoeken, goed voor

zeventig misdrijven, vijftig verdachten en meer dan tien doden. Het dossier bevat onder meer de overval op een geldtransport op de E40 in Borgworm in 1998. Daarbij vallen twee doden. Zijn slachtoffers zijn voornamelijk bendeleden of ex-bendeleden, maar ook geldkoeriers. Samen met Habran staan nog elf andere personen terecht voor het Assisenhof in Luik. Marcel Habran (foto) riskeert een levenslange opsluiting. Op 3 maart 2009 veroordeelt het assisenhof Habran tot een celstraf van 15 jaar. Hij wordt schuldig bevonden aan het leiden van een criminele organisatie en voor een dodelijke overval op 12 januari in 1998, op een geldtransport in Borgworm. Nog geen half jaar later, op 2 juni 2010 komt Habran weer vrij onder voorwaarden.
Vandaag de dag rijdt Habran rond in een gammele Renault Twingo, niet meer in een Ferrari zoals tien jaar geleden. Zijn kasteel in het Franse Maton heeft hij geruild voor een piepklein flatje in Etterbeek. Maar als Le Grand Marcel binnenkomt in het chique café Kwak in Sint-Lambrechts-Woluwe, kijkt iedereen nog altijd naar hem. De vrouwen in de eerste plaats. Habran ziet er afgetraind uit. "Elke dag sport, lopen en in de gym. Anders word ik gek." Hij lijkt op de acteur Jean-Paul Belmondo, weggelopen uit een oude Franse gangsterfilm met alleen maar sympathieke boeven. Typische uitspraak van Habran: "Zeg maar Marcel tegen mij, we gaan hier niet onnozel doen, hè. Je moet geen schrik van mij hebben."

Marcel Teunissen

Martinus Hendrikus Teunissen, roepnaam Marcel, wordt op 20 maart 1969 in Rotterdam geboren. Teunissen is rond 1990 actief in het Nijmeegse krakerscircuit. In deze periode leert hij de Nederlandse politiekactivist, journalist en publicist Louis Sévèke (foto) kennen, die hem ervan verdenkt een infiltrant van een inlichtingendienst te zijn. Volgens Teunissen werkt Sévèke hem daarom uit de Nijmeegse krakersbeweging. De familie van Sévèke stelt echter dat Teunissen het bedoelde kraakpand heeft verlaten omdat hij het niet eens is met de uitkomst van een discussie over het aannemen van geld van woningbezitters, dit in ruil voor het verlaten van een pand. Teunissen zou dat geld wel hebben willen aannemen.

Op 15 november 2005 wordt Sévèke op 41-jarige leeftijd in het centrum van Nijmegen door Marcel Teunissen met twee pistoolschoten vermoord. Op 22 november 2005 wordt hij begraven op de Nijmeegse Begraafplaats Daalseweg. In eerste instantie stokt het moordonderzoek. Acht maanden na de moord, in juli 2006, wordt bekend dat de politie op zoek is naar iemand die zich in e-mails uitgeeft voor Edmund Dantes. Het onderzoek levert weinig concrete aanwijzingen op. Op 2 januari 2007 vraagt de politie in het programma Opsporing Verzocht hulp van de mensen bij de oplossing van deze moord. Daarnaast maakt zij voor het eerst in de Nederlandse misdaad-geschiedenis een driedimensionale reconstructie en worden alle personen met een mobiele telefoon in de omgeving gepeild. Op 27 maart 2007 wordt Marcel Teunissen (foto), in verband met de moord op Louis Sévèke, in een internetcafé in Barcelona gearresteerd.

Hij blijkt in Catalonië te leven in een caravan en in een kraakpand, waar hij zichzelf onderhoudt met schildersklussen.
Een dag later wordt hij door de Spaanse Justitie volgens een versnelde procedure uitgeleverd. Een dag later sijpelen berichten naar buiten dat Teunissen uit wraak zou hebben gehandeld. Uit dagboeken van Teunissen blijkt dat hij ook verantwoordelijk is voor een serie bomaanslagen in Arnhem, waaronder op het chemisch bedrijf BASF. (In de jaren '90 werden de aanslagen opgeëist door het Earth Liberation Front.) Daarnaast wordt Marcel Teunissen verdacht van bankovervallen in de provincies Utrecht en Zuid-

Holland. Op 7 maart 2008 veroordeelt de rechtbank in Arnhem Teunissen tot

Holland. Op 7 maart 2008 veroordeelt de rechtbank in Arnhem Teunissen tot een levenslange gevangenisstraf. Dit is conform de eis van het Openbaar Ministerie. De zware straf is volgens de rechter noodzakelijk omdat er terdege rekening mee moet worden gehouden dat Teunissen op enig moment, om hem moverende redenen, opnieuw een zeer ernstig misdrijf zal kunnen plegen. Onderzoekers van het Pieter Baan Centrum kunnen geen relatie leggen tussen een mogelijke stoornis en de gepleegde feiten, en verklaren Teunissen volledig toerekeningsvatbaar. Behalve voor de moord op Sévèke wordt Teunissen ook veroordeeld voor zeven bankovervallen, vier bomaanslagen, waaronder de drie die toegeschreven worden aan het Earth Liberation Front. Hij is zelf niet bij de uitspraak aanwezig. Op 21 maart 2008 wordt bekend dat Teunissen niet in hoger beroep gaat.

Marco Eijk (1956-2004)

Marco Eijk wordt op 28 oktober 1956 in Delft geboren. Hij is de organisator en financier van grote hasjtransporten per schip. Daarbij schuwt Eijk het gebruik van geweld niet. In politiekringen wordt hij gekenschetst als psychotische geweldpleger. Samen met Piet Schneider en Jan Oostdijk houdt hij zich daarnaast bezig met de handel in ecstasy. Eijk smokkelt de pillen vooral naar Tunesië, Spanje, Groot-Brittannië en Indonesië. Hij wordt verdacht van een dubbele moord op 11 maart 1989 op de gebroeders Van Reken. Hij doet zaken

met Sam Klepper, Etiënne Urka en Frank van Geel, die op 25 maart 2000 wordt geliquideerd in Geldrop. In 1994 wordt Eijk gearresteerd en in 1995 wordt hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7,5 jaar. Dit omdat hij samen met Klaas Bruinsma het brein is achter een drugssyndicaat dat begin jaren negentig op grote schaal internationale hasjtransporten per schip organiseert. Marco Eijk (foto) financiert de transporten en deinst niet terug voor geweld. Justitie brengt zijn naam ook in verband met de gewelddadige overval in Heijningen (NB) waarbij semi-automatische wapens en een handgranaat worden gebruikt. Begin 2000 wordt hij opnieuw gearresteerd. Maar vlak voor de rechtszaak wordt zijn voorarrest opgeheven en ontsnapt Eijk naar het buitenland. Hij wordt bij verstek tot acht jaar cel veroordeeld. In 2001 komt daar in hoger beroep nog een jaar bij.

Eijk is betrokken bij een groot ecstasy-laboratorium dat begin 2004 in Maasmechelen wordt opgerold. Hij woont dan in België, net over de grens bij Valkenswaard, in Neerpelt. Hier heeft hij de voormalige villa van de in oktober 2000 geliquideerde Sam Klepper gekocht. In 2004 woont Eijk daar samen

met vriendin Dyonne en hun tweejarige dochtertje Cheyenne. Op 5 april 2004 wordt Eijk vermoord in het Belgische Achel. Hij ligt begraven op hetzelfde kerkhof als Mieremet. In de zomer van 2007 wordt bekend dat in een getuigenverklaring tegen Willem Holleeder zou staan dat Holleeder in een café openlijk de verantwoordelijkheid zou hebben genomen voor de moord op Marco Eijk. Holleeder zou pro-actief hebben gereageerd toen hij vernam dat John Mieremet Marco Eijk had benaderd om hém (Holleeder dus) te vermoorden.

Marianne Vaatstra. De moord op

Marianne Vaatstra wordt op 10 augustus 1982 geboren in Zwaagwesteinde. Op 30 april 1999 is ze 's nachts onderweg van Kollum naar haar ouderlijk huis in Zwaagwesteinde. Daar komt ze niet aan en in de ochtend van 1 mei wordt Marianne dood gevonden in een weiland in het Friese Veenklooster. Ze is

verkracht, gewurgd en haar keel is doorgesneden. Dat laatste aspect overtuigt vele mensen in de omgeving dat de dader gezocht moest worden in het nabijgelegen asielzoekers-centrum in Kollum. Die gedachte wordt versterkt wanneer blijkt dat er in de nacht van de moord een asielzoeker uit het AZC is verdwenen. Het gaat om een zekere Ali, de vriend van de man die Marianne (foto) twee weken voor haar dood in een discotheek heeft bedreigd met een keel doorsnijdend gebaar. De portier van die discotheek verklaart dat Ali bij die bedreiging was en omschrijft hem als een kleine gezette man. Er volgt een DNA-onderzoek naar twee verdachte asielzoekers uit Irak en Afghanistan, maar het DNA matcht niet en de mannen worden buiten staat van beschuldi-ging gesteld. Hierna gaat de zoektocht verder naar een vermoedelijk moordenaar uit de omgeving. Het daderprofiel is dat van een man tussen de twintig en de vijftig jaar, die ervaring heeft met dit soort moorden, met andere woorden: een seriemoordenaar. Volgens de medici en vooral volgens de kenners van dit soort misdrijven, is deze moord niet 'westers'. Echter: het moet niet worden uitgesloten dat de dader het misschien heeft doen lijken op een niet-westerse moord. De politie boekt geen resultaat en op 1 juli 2003 sluit het Openbaar Ministerie het onderzoek. Sindsdien werkt de politie niet meer aan de zaak. Ruim 10 jaar na de moord op Marianne verklaart de ex-gedetineerde Gerrit Veldman, dat hij in Noorwegen naast de verdachte van de moord op Vaatstra in een cel zat. Op 8 januari 2010 verbreekt de 29-jarige Rosalien van Zessen

haar stilzwijgen en komt met de verklaring dat ze in 1999 in een huis aan de Kleine Kerkstraat in Leeuwarden woonde. Zij kent Marianne Vaatstra redelijk goed via haar zusje, die net als Marianne op de mavo zat in Damwoude. Rosalin, nu moeder van twee kinderen en samenwonend in Amersfoort, verklaart dat zij de ochtend na de moord op Marianne Vaatstra tegenover een huisgenoot staat, waarvan ze weet dat hij Ali heet, die met bloedvlekken op

handen en kleding thuiskomt. De huisgenoot legt daarbij een bebloed mes op de tafel en zegt, zonder dat iemand omdat moment nog iets weet van de moord op Marianne Vaatstra, dat hij haar strot dieper had moeten doorsnijden. Begin 2012 meldt justitie dat de recherche bezig is het DNA-profiel te vergelijken met materiaal in de landelijke DNA-databank. Eind juni 2012 wordt bekend of daar een match uit voortvloeit. Wanneer dit geen resultaat oplevert, dan zal het OM aansturen op een grootschalig bevolkings-onderzoek in Friesland. De moordenaar: Jasper Steringa, wordt op zondagavond 19 november, laat in de avond door een arrestatieteam aangehouden in de buurt van zijn boerderij in het Friese dorpje Oudwoude. Hij woont 2,5 kilometer van het weiland waar op 12 mei 1999 het ontzielde lichaam van Marianne Vaatstra wordt gevonden. Op 28 maart 2013 begint het proces tegen Steringa, waarin de dader roekeloos en impulsief wordt genoemd. Hij zou geen psychische stoornis hebben. Het OM eist twintig jaar cel. Op 19 april wordt Jasper Steringa veroordeeld tot 18 jaar cel.

Marissa van der Burg. De moord op

Hasèn Aksema (foto, volgende pagina) en de kapster Marisse van der Burg leren

elkaar in 1998 kennen. De Libiër is zonder verblijfs-vergunning hier moederziel alleen en heeft geen dak meer boven zijn hoofd. Dat vindt Marisse zielig. Zij vraagt aan haar ouders of hij een tijdje bij hen thuis kan slapen. Marisse (foto) is een engeltje, een vredestichster die iedereen altijd wil helpen. Zo is ze samen met haar broers en zus opgevoed. Met de christelijke opdracht: wees behulpzaam en ga uit van het goede in elk mens. Haar ouders kunnen haar verzoek niet weigeren. Aarzelend stellen ze hun huis en later hun hart voor Hasèn open. Ze moeten ook wel, want de Libiër en Marisse

trouwen snel in het geheim. Het is geen liefde van zijn kant, het gaat Hasèn vooral om een snelle verblijfsver-gunning. Hij blijkt dan ook niet de prins op het witte paard. Het wordt een huwelijk vol geweld en dat houdt Marisse lang

voor haar ouders verborgen. De geboorte van hun dochtertje brengt geen verandering in hun relatie. Ze scheiden, maar ook dat brengt geen redding. Op 9 augustus 2004 wordt Marisse (foto) dood gevonden in haar huis in Goor, vermoord met een koord, en met 27 meter tape om haar hoofd gewikkeld. Dochtertje Isra is weg. Als de moord en ontvoering wordt ontdekt, landt het vliegtuig van Hasèn al in Tripoli. De gruweldaad is hier voor Justitie een simpele zaak, maar dat betekent niet dat het recht zegeviert. Op 14 december 2006 wordt de onvindbare 31-jarige Libiër Hasèn Aksema bij verstek veroordeeld tot levenslange gevangenisstraf. Dat is conform de eis van het Openbaar Ministerie. Er is geen uitleveringsverdrag met Libië. Het ministerie van Justitie doet met het vonnis ook niets richting Libië, omdat daar nog de doodstraf geldt. Het enige waar Den Haag zich voor wil inspannen is het terughalen van de kleine Isra. Maar ook op dat punt is de politiek-culturele kloof groot. Het islamitische land ziet de kidnap van Isra niet als een

misdrijf, maar als het recht van vader Hasèn. De enige kans op een hereniging is stille diplomatie, zegt Buitenlandse Zaken, dat wil zeggen praten en hopen op een humaan gebaar. In september 2007 lijkt er plotseling een doorbraak te zijn. Isra is terecht. Een medewerker van de ambassade zorgt voor een foto: een lachende Isra (foto) met in haar handen een Nijntje-boek. De ouders van Marissa en hun drie kinderen zijn optimistisch. Het ziet er naar uit dat ze snel op bezoek mogen en wie weet wat er dan nog mogelijk is. Maar meer mededogen dan het toestaan van een foto kent Libië niet. Een dieptepunt volgt in augustus 2008. De Engelse stichting ISS regelt met moeite een ontmoeting. In een afgesloten kamp mogen de grootouders Isra onder toezicht zien. De koffers zijn gepakt, maar het vliegtuig gaat zonder hen naar Libië, dat geeft opnieuw geen visum.

Martin Erkamps

Martin Erkamps, bijnaam Remmetje, wordt op 27 april 1963 in Amsterdam geboren. Hij is een halfbroer van Cor van Hout en is de jongste van het stel dat

bij de ontvoering van Freddy Heineken is betrokken. Erkamps krijgt van zijn vrienden de bijnaam Remmetje omdat hij de zaken nogal eens ophoudt. Cor Van Hout wil zijn broertje beschermen en houdt zijn deelname bij de

ontvoering minimaal. Ondanks deze beperkte deelname wordt Erkamps in 1984 tot acht jaar veroordeeld. Jan Boellaard en Martin Erkamps (foto) worden al snel na de kidnapping gearresteerd, ze hebben een deel van het losgeld nog bij zich. Erkamps wordt begin 1996 in Andalusië gearresteerd wanneer hij wordt aangetroffen in een konvooi van drie terreinwagens, waarin zich driehonderd kilogram hasjiesj bevindt. Hij wordt tot 39 maanden cel veroordeeld. Na de dood van halfbroer Cor van Hout, die in januari 2003 wordt geliquideerd, maakt Erkamps aanspraak op een deel van diens nalatenschap. Willem Holleeder stemt hier niet mee in en tijdens een overleg in een café krijgt een kameraad van Erkamps enkele flinke klappen van twee van Holleeders trawanten. Erkamps verblijft sinds maart 2007 in Panama, waar hij in het onroerend goed is gestapt. Via een website promoot hij een bouwproject in de provincie Los Santos met de naam M&M Garden Views, en met een totale waarde van 500 miljoen dollar. In totaal zou hij zeventien percelen van het bouwproject in de Verenigde Staten hebben verkocht. In 2008 raakt hij in opspraak wegens vermeende oplichtingpraktijken. Volgens Panamese media is hij inmiddels aangeklaagd door een groep Amerikaanse gedupeerden. Die beweren dat de 44-jarige Erkamps hen grond heeft verkocht in Las Tablas, in de Panamese provincie Los Santos, zonder dat hij de eigendomspapieren heeft. De investeerders hebben een aanbetaling van 350.000 dollar gedaan op een totaalbedrag van 950.000 dollar.

Martin Hoogland (1956-2004)

Martinus Hoogland, roepnaam Martin, wordt op 8 september 1956 in Amsterdam geboren met de achternaam Klijn. Martin is een intelligente maar ook brutale jongen. Hij leert zijn biologische vader pas op latere leeftijd kennen en omdat hij geen enkele affiniteit met hem heeft, besluit hij de achternaam van zijn stiefvader aan te nemen.

Martin Hoogland gaat bij de politie werken en wordt, als één van de jongste agenten in Amsterdam, geplaatst op het politiebureau Mosplein in Amsterdam. Hier moet hij rijpen, maar door de zeer slechte begeleiding komt hij terecht op het beruchte bureau Warmoesstraat, in die tijd een bureau waar de eerste corruptieschandalen naar voren komen. De leiding van zijn groep en

het bureau zien de jonge agent met de verkeerde mensen omgaan, maar men grijpt niet in. Hierdoor komt Hoogland in de knel en ziet hij al gauw de scheidslijn tussen kwaad en goed niet meer. Hij wordt geleidelijk in de criminele scene van Amsterdam opgenomen en begint cocaïne te gebruiken. In 1984 wordt Hoogland ontslagen en direct daarop raakt hij betrokken bij

een schietpartij in een obscure dancing in Amsterdam. Hoogland schiet twee mensen neer. Voor die schietpartij wordt hij veroordeeld tot 15 maanden gevangenisstraf. Tijdens die celstraf leert hij de Joegoslavische taal en na zijn vrijlating raakt hij bevriend met de Joego Duja Becirovic en wordt diens lijfwacht. Na de liquidatie van Becirovic op 27 oktober 1990 gaat Hoogland voor diens opvolger Jotcha Josic werken. Volgens geruchten zou hij aan het eind van de jaren 80 ook toenadering hebben gezocht tot de de groep van Johan Verhoek. De naam van Hoogland (foto) wordt aan het begin van de jaren 90 gekoppeld aan een groot aantal liquidaties. Op 27 juni 1991 krijgt hij geheel onverwachts een felle woordenwisseling met Klaas Bruinsma bij het Amsterdamse Hilton Hotel. Volgens insiders bedreigt Bruinsma Hoogland met de dood van vrouw en kinderen. Hoogland trekt zijn revolver en schiet de bendeleider dood. In 1993 wordt hij veroordeeld tot 20 jaar cel voor de moorden op Klaas Bruinsma en Tony Hijzelendoorn. Op 18 maart 2004 wordt Hoogland in Hoorn geliquideerd. Hij wordt tijdens een uurtje verlof uit de gevangenis op klaarlichte dag brutaal van zijn fiets geschoten. In 2006 zat Boneka Belserang enkele maanden vast op verdenking van de moord.

Maruf Mrzic

Maruf Mrzic, bijnaam: Paja, wordt in 1956 in Bosnië geboren. Hij begint in de vroege jaren tachtig in Amsterdam als balletje-balletje-speler. In die tijd hangt hij vaak rond met ex-politieman Martin Hoogland. Hij rekruteert lijfwachten voor de criminele topbazen. In de jaren negentig sluit Mrzic zich aan bij het duo Sam Klepper en John Mieremet. Op dinsdag 10 oktober 2000 heeft Mrzic, op de dag van de liquidatie van Sam Klepper, een ontmoeting met Mieremet en Holleeder. Daarin komen ze gedrieën tot de conclusie dat Cor van Hout wel achter de moord moet zitten. Bij de begrafenis van Klepper is Paja een van de dragers van de kist. Van Hout wordt in de nacht van 20 op 21 december 2000 in Amstelveen van grote afstand beschoten met een scherpschuttersgeweer. De kogels missen doel. Voor die aanslag heeft Paja de locatie verkend, waardoor Nico Visser, die ingehuurd is als schutter, weet waar hij moet gaan

staan. Drie dagen na de aanslag op Van Hout wordt Paja, samen met Nico Visser en John Mieremet, gearresteerd. In maart 2003 komt het drietal weer vrij wegens gebrek aan bewijs, hoewel Paja nog negen maanden moet brommen, omdat zijn twee Bosnische lijfwachten gewapend zijn wanneer zij worden gearresteerd. In de nacht van 29 op 30 januari 2006 wordt Mrzic

gearresteerd wegens het afpersen van Willem Endstra. Die vertelt later tegen de Criminele Inlichtingeneenheid dat hij door Mrzic wordt bedreigd op het kantoor van advocaat Bram Moszkowicz. Dit gebeurt in aanwezigheid van Willem Holleeder, die zich dan specialiseert in het afpersen van rijke vastgoedhandelaren. Op 21 december 2007 wordt Maruf Mrzic (foto) door de rechtbank veroordeeld tot twintig maanden cel wegens afpersing. Daarnaast wordt Paja op basis van de verklaringen van de broers Pieter van Lent en Edgar van Lent in zijn cel aangehouden voor het beramen in 2000 van de moordaanslag op Cor van Hout. Maar in juni 2008 wordt deze zaak door de rechtbank niet ontvankelijk verklaard. Vier maanden daarvoor worden Mrzic en Milos Petrovic in hun cel gearresteerd vanwege hun mogelijke betrokkenheid bij de moord op Srdjan Miranovic in Montenegro op 12 januari 2006. Nadat Mrzic zijn straf voor het afpersen van Endstra heeft uitgezeten, is er niet genoeg bewijs tegen hem in de liquidatiezaak om hem in voorarrest te houden. Zodoende is hij sinds zomer 2009 weer op vrije voeten. Ook wordt hij vrijgesproken in de afpersingzaak van Endstra en ook van betrokkenheid bij die van Miranovic.

Mathilde Willink. Raadsels rond de dood van
Mathilde Willink wordt op 7 juli 1938 in het Zeeuwse Terneuzen geboren als oudste van de vijf dochters van zeeman Pierre Jean Baptiste de Doelder en Elisabeth Covė. Op 25 oktober 1977 vinden twee gealarmeerde agenten Mathilde op haar hemelbed. De extraverte societyfiguur, ex van schilder Karel Willink, is dood. Ze is met een pistoolschot door het linkeroor om het leven gekomen. In het vertrek treft de politie een hevig snikkende Gerard Vittali, bijnaam Dicky, aan. Dit is een vanuit Laren opererende cokedealer voor de Gooise jetset, die zich via Mathildes vriendschap toegang tot een betere klantenkring heeft verschaft. Mathilde ligt naakt op bed, bedekt door een bontjas. In haar rechterhand een damespistool van het Spaanse merk Astra Unceta, met parelmoeren handgreep. Zonder dat de politie het ziet, haalt Vitalli acht zakjes met wit poeder onder het bed vandaan en schuift deze in de

zak van Telegraaf-journalist Henk van der Meyden, die nieuwsgierig in haar huis is opgedoken. Dit geeft Van der Meyden een jaar later toe, al bestrijdt hij dat het cocaïne is. De politie komt tot de conclusie dat Mathilde Willink (foto) zelfmoord heeft gepleegd, maar bijna niemand in Mathildes vriendenkring gelooft dat. Ook binnen de politie zijn er die dit niet geloven. CID-rechercheur

Jaap de Groot geeft zijn mening aan Peter R. de Vries: "Ik vermoed dat de betrokkenheid van Henk van der Meyden ermee te maken heeft. Men is bang dat er een beerput zal opengaan over coke en de jetset. Misschien zouden er meer bekende namen vallen."
Ook ex-commissaris Gerard Torenaar, dat jaar zelf het middelpunt van een drugsaffaire met de Chinese triades, gelooft bij leven en welzijn niets van de zelfmoordthese. Daarvoor zijn er te veel tegenstrijdigheden. Zo blijkt bij nader onderzoek nog een tweede kogel van hetzelfde pistool in de vloer van de woning te zitten. Het pistool in kwestie blijkt gebruikt bij eerdere aanslagen en gaat als besmet wapen rond in de Amsterdamse misdaadscene. Bovendien: Mathilde is rechtshandig, terwijl de kogel in haar linkerslaap zit. Een fysieke onmogelijkheid.

Patholoog-anatoom Jan Zeldenrust ontdekt twee gebroken ribben en krassporen en schrammen in de hals, tekenen van een worsteling.
Gerard Vittali, de man die bij haar lijk zit wanneer de politie het vertrek binnenkomt, is de lijfwacht van Harry de Wit, die fortuin maakt door van een Turkse dealer 1600 kilogram hasjiesj te rippen. Beide mannen ontmoet Mathilde op een verjaarsfeest van Paul Wilking. Er gaan veel verhalen over de dood van Willink. Zo is er de theorie dat Mathilde regelmatig fungeerde als muilezel voor het overbrengen van coke uit Italië naar Nederland. Dit in opdracht van Gerard Vittali (foto). Maar ze wordt wat al te loslippig en dientengevolge 'gezelfmoord' met haar eigen pistooltje. Vittali betrekt hierna een villa in Laren en organiseert voor tout Hilversum wilde feesten, waarbij opnieuw de champagne krachtig bruist en menige neusvleugel wordt getrakteerd op een snuifje. De dader van de 'zelfmoord' op Mathilde zou volgens deze theorie de Amsterdamse onderwereldjongen Robbie Taiman zijn geweest. Zoals zovelen in dat milieu was Robbie van tijd tot tijd tipgever van het OM, met name inzake corruptie

bij de Amsterdamse politie en de Caransa-affaire. In 1978 wordt hij tot zes jaar gevangenisstraf en tbr veroordeeld wegens een gewapende roofoverval. Robbie Taiman onderhield een liefdesrelatie met een aan het Koninklijk Huis geparenteerde barones. Op 14 april 1982 wordt hij dood aangetroffen in zijn cel in de Bijlmerbajes. 'Gezelfmoord' met een scheermes. Verschillende figuren uit de scene beweren direct na zijn overlijden dat zij kort daarvoor zijn benaderd door de BVD met het verzoek Robbie Taiman om te leggen tegen een bedrag van 100.000 gulden. Het waarom van Taimans dood is nooit duidelijk geworden. Net zoals dat van Mathilde Willink.

Maurits de Vries (1935-1986)
Niet echt een crimineel, deze Maurits, maar wel belangrijk om even te noemen in deze Crimipedia. Maurits de Vries, bijnaam Zwarte Joop, wordt in 1935 geboren in Utrecht. Tijdens de Tweede Wereldoorlog duikt het gezin De Vries onder, maar ook in Utrecht zijn de razzia's talrijk. De Vries ontwikkelt engtevrees nadat hij een groot gedeelte van de tijd in kleine kasten opgesloten heeft gezeten. Het gezin verhuist naar Amsterdam en als jongen probeert de Vries alles om aan geld te komen, hij is fietsenbewaker bij het filmtheater Tuschinski, werkt bij zijn broer op de markt en wordt snorder op de Wallen. Nadat De Vries is getrouwd met Margot, zijn eerste vrouw, koopt hij Casablanca op de Zeedijk, waar hij zelf piano speelt. Maurits de Vries (foto) is gek op jazzmuziek. Als portier/uitsmijter heeft hij John Bluming aan de deur staan. Een geweldenaar die in Korea heeft gevochten en die een geweldige karateka en judoër is. Zwarte Joop neemt in 1970 een sexmuseum annex snackbar op de Oudezijds Voorburgwal over. Hier begint De Vries een

bordeel, dat later Club 26 zal gaan heten. Club 26 loopt goed, het wordt de plaats waar de penoze en allerlei societyfiguren samenkomen. Door slim te kopen, aangrenzende concurrenten te intimideren en ambtenaren en agenten om te omkopen en te chanteren, weet De Vries zijn zaken uit te breiden naar vier aaneengesloten panden aan de gracht. Maar De Vries krijgt ruzie met andere ondernemers op de Wallen en midden jaren zestig voelt hij zich gedwongen om anderhalf jaar op Sicilië te gaan wonen. Daar krijgt hij contact met de maffiafamilie Cellini. Na terugkomst in Amsterdam opent De Vries de nachtclub Casa Rosso. De taxichauffeurs die toeristen aanbrengen, krijgen behoorlijk tipgeld. In de Key Club worden iedere dag verschillende live shows opgevoerd en de klant kan er pornofilms bekijken. De Vries is een nette zakenman, in die zin

dat hij ervoor zorgt dat zijn klanten veilig over straat kunnen. In de omgeving van Casa Rosso laat hij door zijn medewerkers de straat schoonhouden, niet alleen van straatvuil, maar ook van junks, bedelaars en zakkenrollers. Hij laat langs de gracht verschillende bloembakken zetten, een fontein in het water en hij laat zelfs onderwaterverlichting aanbrengen.
In 1974 gaat De Vries samenwerken met maffiabaas Dino Cellini, uit de groep rond Meyer Lansky, die aan hem geld geeft om een illegaal casino te openen, de Cabala.
In 1983 krijgt De Vries last van Justitie en de Belastingdienst. Op aanraden van zijn advocaat, Max Moszkowicz, gaat hij een tijdje in Zwitserland wonen. Maar door de afstand tussen hem en zijn imperium begint hij de greep op de zaak te verliezen. Eind 1983 wordt er door een boze ex-werknemer brandgesticht en lopen de Cabala, Club 26 en Casa Rosso ernstige schade op. Dertien mensen vinden in deze spectaculaire brand de dood, doordat ze het pand niet uit kunnen komen.
Na deze ramp is De Vries een gebroken man, hij trekt zich terug in zijn villa aan de Vinkeveense plassen, waar hij in juli 1986 overlijdt aan een hersenbloeding. Jaren na zijn dood, ergens begin jaren negentig, wordt zijn erfenis naar verluidt voor het overgrote deel verkocht aan Cor van Hout en Willem Holleeder.

Melissa Halstead. De moord op fotomodel

Vanaf het begin jaren 80 reist de Londenaar John Sweeney (foto) als timmerman door heel Europa. Naast zijn vakmanschap als timmerman kan hij aardig tekenen, schilderen en schrijft hij gedichten. Voor veel vrouwen is hij een aantrekkelijke man met zijn artistieke flair en charme. Hij wint vrij makkelijk hun vertrouwen en het is dan ook niet vreemd dat hij als een charmante gipsy veel vriendinnen heeft. Zo arriveert hij in het voorjaar van 1990 ook in Nederland. Op 3 mei van dat jaar wordt door een visser een plunjezak gevonden in het water van de Westersingel in Rotterdam. Wanneer hij die opent, komt de man tot de ontdekking dat de zak de romp van een jonge vrouw bevat, haar hoofd en handen ontbreken, zo ook haar identiteit. Jaren later, op 19 februari 2001, ontdekken spelende kinderen in het water van een zijarm van de rivier de Theems in Engeland eveneens de romp van een vrouw. Ook hier ontbreken het hoofd en de ledematen. De politie heeft geen enkel idee wie de dader is.

Pas achttien jaar later na de vondst in Rotterdam kan aan de hand van DNA worden vastgesteld dat het lichaamsdeel, dat in de Westersingel gevonden is, toebehoort aan het Amerikaanse fotomodel Melissa Halstead Een maand voor de vondst van haar lichaamsdeel is ze verdwenen uit haar woning aan de Kromme Waal in Amsterdam. Op dezelfde manier komt men achter de identiteit van de vrouw, opgevist uit het water in de zijarm van de Theems. Het is dat van de dan 31-jarige Engelse prostituee Paula Fields. Na gedegen onderzoek komt de recherche tot de ontdekking dat beide vrouwen een relatie

hebben gehad met de 54-jarige Engelsman John Sweeney. Het is een bekende van de politie, want Sweeney zit al een levenslange gevangenisstraf uit voor poging tot moord op een andere ex-vriendin. De verpleegster. Delia Barmer kan ternauwernood ontkomen wanneer Sweeney haar in 2004 met een bijl te lijf gaat. Volgens de vrouw schreeuwt hij tijdens de aanval dat ze dood moet, net zoals Melissa Halstead (foto) in Amsterdam dood is gegaan. John Sweeney weet destijds te ontsnappen en is jarenlang spoorloos. Maar nadat het lichaam van Paula Fields is aangespoeld, komt de politie hem opnieuw op het spoor. In de flat van Sweeney worden honderden tekeningen van moorden op vrouwen gevonden, waarbij de Brit zichzelf heeft afgebeeld als duivel. Op één tekening is een graftombe te zien met de tekst: 'RIP Melissa Halstead', verborgen onder een laagje typex.

In een gedicht schrijft Sweeney:

"Arme, oude Melissa.
Hakte haar in stukken.
Voedsel voor de vissen.
Amsterdam is de hel."

Voor de Britse aanklager is het overduidelijk: Sweeney heeft zijn slachtoffers in stukken gehakt. Begin 2011 is het proces tegen de dan 54-jarige John Sweeney in gerechtsgebouw The Old Bailey. Hij wordt door de aanklager getypeerd als een zeer agressieve man met een extreme vrouwenhaat. Het betoog van de aanklager wordt meerdere keren onderbroken door de verdachte, die schreeuwt dat het allemaal leugens zijn. Op andere momenten zit hij tot verbijstering van de toehoorders spottend in de handen te klappen. Op 5 april 2011 wordt hij door de Engelse rechter tot tweemaal levenslang veroordeeld, zonder de mogelijkheid ooit nog op vrije voeten te komen.

Metselmoorden. De Haagse

De 24-jarige Jeroen Dekkers uit Zaandijk en de 25-jarige Rob Mahabier uit Zaandam gaan op 12 augustus 2004 naar Den Haag en lijken van de ene dag op de andere van de aardbodem verdwenen. In de residentie hebben ze een zakelijke afspraak. Die dag zijn ze voor het laatst in Voorburg gezien bij een pinautomaat. Hun auto wordt later teruggevonden in de Haagse Vlierboomstraat. Verder ontbreekt van de mannen elk spoor. Uit rapporten van de CIE blijkt dat Rob Mahabier mogelijk deel uitmaakt van een criminele organisatie die zich bezighoudt met cocaïnehandel. Dankzij goed

recherchewerk en speurhonden vindt de politie de lijken enkele maanden later in een huis aan de Wolmaransstraat in Den Haag. De corpussen zijn in tapijten gerold en liggen ingemetseld in een ruimte achter het toilet van een huis waarin een Hindoestaanse winkel was gevestigd, maar die al maanden leeg staat. Brandweer en politie halen de lichamen er voorzichtig uit. Volgens de hoofdverdachte Soenil Debi wordt de familie al maanden bedreigd door een criminele groep uit de Zaanstreek en Dekkers (foto) en Mahabier horen bij die groep. Zijn vader en broer zijn eerder dit jaar door de groep ontvoerd en worden afgeperst – ze zouden een bedrag van 160.000 euro moeten betalen. Na hun vrijlating doet de familie aangifte bij de politie. Op 11 augustus worden in het huis van de broer in Den Haag vernielingen aangericht. De volgende dag willen de verdachte en zijn vader de woning leeghalen. Wanneer ze daarmee bezig zijn, vallen Mahabier en Dekkers binnen om het bedrag van 160.000 euro op te eisen. Ze bedreigen zijn vader en wanneer de verdachte tussenbeide komt, wordt hij in zijn arm gestoken. In een fel gevecht pakt hij het mes af en steekt daarmee met een tiental messteken beide aanvallers dood. De verdachte moet zelf in het ziekenhuis geopereerd worden. Uit angst voor de Zaanstreek-groep heeft de familie geen aangifte gedaan, en wordt besloten de lijken in de oude winkel in te metselen. Op dinsdag 4 september 2007 wordt Soenil Debi door de Haagse rechtbank veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf. Een hoge straf, aangezien de officier van Justitie ‘slechts’ twintig jaar eiste. De rechtbank is van mening dat het absoluut noodzakelijk is dat Soenil definitief uit de samenleving wordt verwijderd. Dit omdat de kans op herhaling groot wordt geacht.

De vader Bidjaipersad Debi wordt veroordeeld tot twintig jaar cel voor het medeplegen van de moorden. Beide veroordeelden gaan tegen de uitspraak van de rechtbank in hoger beroep. Twee andere mannen, Taras K. en Angierpersad G. krijgen respectievelijk 231 en 179 dagen cel. Zij zijn zijdelings

bij de zaak betrokken. De 37-jarige Aniel Debi wordt enkele maanden later door de rechtbank niet schuldig bevonden. Wel zien de rechtbank aanwijzingen dat Aniel betrokken is geweest bij het inmetselen van de twee slachtoffers. Maar aangezien de 37-jarige man hiervoor niet is aangeklaagd, kan de rechtbank hem er ook niet voor veroordelen.

Op 15 april 2009 wordt Soenil Debi, in hoger beroep veroordeeld tot achttien jaar gevangenisstraf. Het Hof concludeert op basis van doodslag omdat er geen sprake is van moord. Op doodslag staat minder straf. De vader en een broer van Debi worden door het Hof vrijgesproken. De broer was ook door de rechtbank al vrijgesproken, de vader had door dat rechtscollege twintig jaar opgelegd gekregen. p 13 juli 2010 verwerpt de Hoge Raad het beroep in cassatie van Soenil Debi. Advocaat Gerard Spong wil chirurg Robert Huygen uit het Bronovo ziekenhuis laten getuigen omdat die de schuine richting van de wond heeft geconstateerd, waarop de verdediging de stelling poneert dat hier sprake is van afweerletsel. Het Hof wil hier niets van weten. Ook de deskundige R. Eikelenboom van Independent Forensic Services verklaart bij het Hof dat, ofschoon hij geen deskundige is op dit gebied, bij Soenil Debi, gelet op zijn verwonding, gesproken kan worden over afweerletsel. De Hoge Raad vindt echter dat het Hof de afwijzing van Huygen als getuige voldoende heeft gemotiveerd. In cassatie klaagt advocaat Gerard Spong onder meer over de afwijzing van een getuigenverhoor, met name het horen van chirurg Huygen. Ook is de raadsman het er niet mee eens dat het Hof een beroep op noodweer verwerpt. Deni heeft betoogd dat hij in doodsnood verkeerde en daarom de twee slachtoffers om het leven heeft gebracht.

Michel Bellen

Michel Bellen komt uit België en wordt op 13 januari 1946 in Antwerpen geboren. Hij wordt ook wel de Wurger van Linkeroever genoemd, het is de gruwelijke bijnaam van Michel, een man uit de Linkeroever in Antwerpen, die al op zijn negentiende op een monsterlijke wijze een vrouw aanvalt. In de maand augustus van 1964, hij is dan nog geen negentien sleurt hij op een verlaten weg op de Linkeroever een moeder van drie kinderen de bossen in. Zij is op dat moment van de supermarkt op weg naar huis. De vrouw wordt verkracht, maar kan gelukkig net op tijd ontsnappen. Daarna volgt zijn eerste dodelijke slachtoffer, de 21-jarige verpleegster Christiane Herrmans uit Gent. Ze wordt sinds 19 december 1964 vermist. Het lichaam wordt gevonden door arbeiders in een met zinken platen overdekte greppel. In de nabijheid wordt ook een koffer met kleding en de handtas van Christiane gevonden. Enkele dagen voordien is in dezelfde omgeving de 27-jarige Lucie Verhoeven eveneens met een nylonkous om het leven gebracht. Een aantal verdachte personen wordt voor ondervraging aangehouden doch later op vrije voeten gesteld.

Amper een maand later slaat Michel opnieuw toe. Hij verkracht een gehuwde vrouw van zevenendertig jaar, opnieuw een verpleegster. Hij wurgt de vrouw en verbergt haar onder enkele takken en rietstengels, in de uitgestrekte vlakte die Linkeroever in die tijd nog is. Hij wordt uiteindelijk in 1966 door het hof

van assisen veroordeeld tot de doodstraf, maar die straf wordt later omgezet tot levenslang. In 1982 maakt het hof een fout, het monster Michel Bellen wordtvoorwaardelijk vrijgelaten. Na vier maanden in vrijheid vermoordt Michel bellen in een studente in haar flatkamer in Leuven. In maart 1984 wordt hij na veroordeling wederom geïnterneerd. Van 1989 tot 1994 correspondeert hij met kunstenaar Danny Devos, wat resulteert in een aantal kunstprojecten en performances.
Later zal Bellen zeggen niet te weten waarom hij de moorden pleegde. De slachtoffers, allemaal verpleegsters, zocht hij willekeurig uit. Onderzoeker Guy van Gestel sprak met hem. "Michel Bellen wist niets van hun achtergrond, net zomin als hij wist dat twee van hen dochters waren van een rijkswachter en een politieagent. Dat hij de autoriteiten wilde tarten, zoals psychiaters veronderstelden in de media, klopt niet." Bellen overlijdt op 74-jarige leeftijd aan hartfalen in de nacht van 9 op 10 juni 2020 in een psychiatrische instelling van Bierbeek.

Michel Fourniret
Michel Fourniret, bijnaam: Het monster van de Ardennen (foto), wordt op 4 april 1942 in Sedan geboren. Fourniret wordt in 1966 veroordeeld voor voyeurisme en geweldsmisdrijven. In 1973 krijgt hij voor dezelfde vergrijpen gevangenis-straf en in 1987 moet hij naar de gevangenis vanwege de verkrachting van een minderjarig meisje. Hij wordt na enige maanden alweer vrijgelaten. Fourniret vermoordt in totaal minstens tien meisjes en vrouwen en is daarmee de ergste seriemoordenaar die België ooit gekend heeft. De meeste slachtoffers begraaft hij in de Ardennen.sabelle Laville is 17 wanneer ze op 11 december 1987 door Fourniret wordt ontvoerd. Ze is te voet op weg van haar school in Auxerre naar huis wanneer hij haar op 11 november 1987 in zijn bestelwagen lokt. Ze wordt door hem verkracht en gedood. Op 11 juli 2006 wordt ze in Bussy-en-Othe in Frankrijk gevonden.
Fourniret en zijn vrouw Monique Olivier (foto, volgende pagina) spreken de 20-jarige studente Fabienne Leroy aan op een parkeerterrein, op 3 augustus 1988. Ze lokken Fabienne in de wagen met een smoes. Vervolgens neemt het koppel het meisje mee naar het militaire domein van Mourmelon-le-Grand.

Daar aangekomen wordt ze verkracht en met één kogel in de borst doodgeschoten. Wandelaars vinden Fabiennes geknevelde en halfnaakte lichaam de volgende dag. De 22-jarige Jeanne-Marie Desramault volgt een

hogere opleiding secretariaat in Charleville-Mézières. Ze wordt op 18 maart 1989 's morgens door een kloosterzuster aan het station afgezet. Daar stapt ze in de wagen van Fourniret en zijn echtgenote. Ze kent het echtpaar, ze zijn kort daarvoor bevriend geraakt in de trein. Vijftien jaar later wordt de vrouw opgegraven bij het kasteel van Sautou Donchéry in Frankrijk. Na deze moord verlegt Fourniret zijn werkterrein naar België. De 12-jarige Elisabeth Brichet verdwijnt spoor-

loos op 20 december 1989. Ze is een vrolijk, speels meisje en heeft die middag bij een vriendinnetje doorgebracht op 400 meter van het ouderlijk huis. Om vijf voor zeven 's avonds vertrekt Elisabeth naar huis, maar onderweg wordt ze door het duo in hun auto gelokt. Ook zij wordt net als haar voorgangster in de tuin van het kasteel opgegraven. Haar moeder Marie-Noelle Bouzet sluit zich aan bij de ouders van de slachtoffers van Marc Dutroux. De populaire Witte Mars in België is haar idee. (foto Fabian Leroy)
De 13-jarige Natacha Danais verdwijnt op 21 november 1990 om 17 uur. Wanneer ze met haar moeder en zusjes boodschappen doet, merkt haar moeder dat ze haar portefeuille thuis vergeten is. "Ga hem gauw eens halen,"

zegt ze tegen Natacha. Die gehoorzaamt, maar komt nooit meer terug. Haar zusje Christine meent dat ze haar zus achter in een witte auto ziet stappen. Drie dagen later vindt een wandelaar haar lichaam op het strand van Brem-sur-Mer achter een zandduin. Ze heeft haar kleren nog aan, op haar jas, slipje, kousen en schoenen na. (foto Jeanne-Marie Desramault) Céline Saison heeft net een geslaagd eindexamen filosofie achter de rug wanneer ze door Fourniret wordt opgepikt. Het is 16 mei 2000 en het meisje is pas 18 jaar geworden. Vier maanden later wordt ze dood aangetroffen in Sugny.
De 13-jarige Mananya Thumpong vertrekt op zaterdagmiddag 5 mei 2001 naar de mediatheek van Sedan. Fourniret heeft Mananya een paar dagen voor haar verdwijning ook al gezien in de buurt van de mediatheek. Hij heeft haar toen thuisgebracht met zijn bestelwagen. Wanneer ze naar buiten komt loopt

Fourniret een eindje met haar mee en haalt haar over om in zijn wagen te

stappen. Nadat hij haar heeft verkracht, belooft hij Mananya naar huis te zullen brengen. Maar hij wurgt haar en dumpt haar lichaam in een bos in de Belgische Ardennen. Behalve deze zaken zijn er sterke aanwijzingen dat Fourniret betrokken is bij de verdwijning van de Britse au pair Joanna Parish en de 9-jarige Estelle Mouzin. (foto Elisabeth Brichet) De omvang van Fournirets misdaden worden pas duidelijk nadat zijn vrouw Monique Olivier in juni 2004 de politie inlicht. Zij is bang geworden omdat Michelle Martin, de vrouw van moordenaar Marc Dutroux, kort daarvoor tot dertig jaar gevangenisstraf is veroordeeld. Fourniret zit op dat moment reeds een jaar vast vanwege de mislukte ontvoering van een meisje. Geconfronteerd met de door zijn vrouw verschafte informatie bekent Fourniret. Hij geeft aan

dat hij zijn slachtoffers willekeurig oppikte en niet volgens een vooraf bedacht plan werkte. Fourniret wordt op 9 januari 2006 door België aan Frankrijk uitgeleverd. (foto Natasja Natacha Danais, Celine Saison en Mananya Thumpong) Op 11 juli 2006 vindt de politie vlak bij de stad Auxerre de resten van waarschijnlijk het laatste vermiste slachtoffer van (foto) Fourniret, Isabelle

Laville, die door hem in 1987 wordt vermoord wanneer ze 17 jaar oud is. Op 27 maart 2008 begint voor het Hof van Assisen in de Noord-Franse stad Charleville-Mézières de rechtszaak tegen hem en zijn vrouw. Op 28 mei komen de negen leden van de jury en de drie rechters tot hun oordeel en krijgen hij en zijn vrouw levenslang opgelegd. De advocaat van Fourniret geeft aan dat hij niet in hoger beroep zal gaan. Op 4 oktober 2008 wordt bekend gemaakt dat het echtpaar Fourniret gaat scheiden. Op 2 juli 2010 is de scheiding uitgesproken door de rechtbank van Charleville-Mézières.

Michel Stokx (1942-2001)

Michel Stokx wordt op 17 januari 1942 in Lochristie geboren, een klein plaatsje in de buurt van het Belgische Gent. Zijn ouders zijn erg blij met Michel, hij is hun eerste kind en in de loop der jaren krijgt hij er nog twee broers en een zus bij. Als Michel 7 jaar is gaat hij naar de lagere school en

speelt en ravot net zoals elk ander kind. De school ligt op zeven kilometer van zijn huis en dagelijks fietst hij twee keer heen en weer. Moeder staat alleen voor de opvoeding van haar kinderen en Michel krijgt een strenge bijna meedogenloze opvoeding. Zijn vader heeft weinig tijd voor hem, die werkt hard en zit 's avonds meestal laveloos op de bank. Spelen is er niet meer bij

wanneer de kinderen ouder worden, ze brengen vaak uren door omdat moeder dan langs de kroegen gaat om drank te verkopen. Michel Stokx (foto) sluit zich van iedereen af en het contact tussen hem en zijn broer en zusjes verloopt maar stroef. Uren kan hij in de buurt rondfietsen en dan al dromende voor zich uit staren. Vaak krijgt hij slaag en geleidelijk aan begint hij zich af te sluiten voor de pijn. Rond zijn twaalfde jaar beginnen de problemen pas goed. Op een dag wanneer hij weer ondeugend is, pakt zijn moeder de kachelpook en begint hem daarmee af te rossen terwijl ze gilt: "Al moet ik het eruit slaan dit zal jij nooit meer doen." Michel neemt de benen en wordt de volgende morgen gewond door de eigenaar van een autosloperij gevonden. Die brengt hem naar Jeugdzorg, daar kan hij tot rust komen en Michel wordt daarna in een gastgezin geplaatst. Daar houdt hij het ook niet uit en na wat omzwervingen komt de jonge Michel Stokx terecht in de grote havenstad Antwerpen. Na een paar dagen rondgezworven te hebben krijgt de politie hem in het vizier. Die vindt het gek, zo'n klein mannetje alleen in de grote stad. Stokx wordt meegenomen naar het bureau en ondervraagd. Hij maakt de politie duidelijk dat hij onder geen beding weer terug naar huis wil. Hierop licht de politie de kinderrechter in. Nadat deze Stokx heeft gezien, besluiten ze hem in een tehuis onder te brengen. Hij is twaalf jaar oud en staat aan het begin van een lange reeks van kindertehuizen en opvoedingsgestichten. Na verschillende tehuizen met een streng regime gaat het volgens de her-opvoeders beter met de jonge Michel. Hij luistert goed en maakt braaf zijn huiswerk. De kinderrechter besluit dat hij nu wel klaar is om wat meer vrijheid aan te kunnen. Hij gaat naar de open inrichting van de paters in Gent. Ook komt het contact met zijn ouders weer een beetje op gang. De eerste tijd gaat het goed. Michel heeft het erg naar zijn zin bij de paters. Maar geleidelijk verandert hij bij de religieuzen van een vrolijk kind in een schuw vogeltje. Pas later blijkt wat er zich bij de paters te Gent heeft afgespeeld! Tijdens zijn verblijf wordt Stokx door verschillende paters seksueel misbruikt. De jongen is nooit over seksualiteit voorgelicht, weet niet dat het abnormaal is wat de paters allemaal met hem uitspoken, maar hij weet wel dat hij het niet fijn vindt. Als hij hierover tijdens de biecht spreekt, wordt

door de biechtvader uitvoerig naar details gevraagd. De feiten worden echter afgedaan met de opdracht: een kruisje te slaan of een rozenkrans te bidden. Op zijn vijftiende komt Stokx voor het eerst in aanraking met de politie. Hij valt meisjes lastig die altijd jonger zijn dan hijzelf is. Hij speelt de baas over hen, wil ze vernederen, zoals hijzelf in zijn leven tot dan toe vernederd is door volwassenen. De kinderrechter plaatst hem tot zijn 18de in een opvoedingsgesticht. Zijn eerste veroordeling voor ontucht is op 23 december 1963, hij is dan 21 jaar en valt niet meer onder de kinderrechter. De uitspraak is acht

maanden gevangenisstraf. (foto Marco Weiser) Hierna volgen nog vele veroordelingen, voor seksueel misbruik van kinderen die veel jonger zijn dan hij is. Zelf ziet hij niet in dat dat verkeerd is; de paters hadden immers hetzelfde gedaan met hem. Als hij in 1976 voor de achtste maal wordt veroordeeld is de Belgische Justitie het zat: ze wijzen Stokx als ongewenst vluchteling uit, omdat hij van nationaliteit Nederlander is. Na zijn uitwijzing vestigt hij zich zo ver mogelijk van België en gaat in Franeker wonen. Hier kan hij een nieuwe start maken. In 1976 trouwt met de Nederlandse Patty. Ze krijgen één kind. Hij werkt als vrachtwagenchauffeur bij een bedrijf in Drenthe. In 1981 wordt hij gearresteerd voor acht ontuchtzaken. De rechtbank in Zwolle veroordeelt hem tot zes jaar gevangenisstraf en tbr (ter Beschikkingsstelling van de Regering, een voorloper van tbs). Echtgenote Patty verlaat hem bijna onmiddellijk met hun dan 3-jarige

dochtertje. Hij weigert van begin af aan de hem in de Groningse Van (foto Salim Thattil) Mesdagkliniek voorgestelde psycho-therapie, toch mag hij in mei 1986 op onbegeleid verlof. Stokx keert niet terug, maar binnen de kliniek maakt men zich geen zorgen, hij wordt alleen op de telex gezet. Dat verhindert hem niet weer gewoon aan het werk te gaan. In het Asser uitgaansleven ontmoet hij een gereformeerde mevrouw met wie hij een relatie start. Eind augustus 1986 wordt hij, min of meer bij toeval, aangehouden en weer teruggebracht naar de Van Mesdagkliniek. Begin mei 1987 komt hij weer vrij. Op 22 juli 1989, op de terugweg van een rit naar Italië, is hij met zijn vrachtwagen in het Duitse Mainz. Bij het zwembad weet hij de 13-jarige Marco Weisser uit Wiesbaden te verleiden tot een ritje in de vrachtwagen. Een dag later wordt Marco dood aangetroffen op een parkeerplaats bij Paderborn. Een jaar later, in augustus 1990, ontvoert hij

opnieuw een Duits jongetje van negen jaar, Salim Thattil. Deze dumpt hij in het struikgewas op de parkeerplaats Rivierduin langs de A6 bij Lelystad. Weer een jaar later, op zaterdag 27 juli 1991, pikt hij de 11-jarige Jessica Laven uit Hoorn op bij het zwembad. Haar lichaam wordt vier dagen later in Groningen aan de kant van de weg gevonden. Na uitvoerige aandacht in de media komt er in september een tip binnen dat Stockx de gezochte man zou kunnen zijn. Op 6 september wordt er huiszoeking gedaan, maar Michel weet de politie lang op het verkeerde been te zetten: hij lijkt een alibi te hebben. Na twee maanden vezelonderzoek komt het Gerechtelijk Laboratorium tot de conclusie dat een rood-witte vezel die in de personenauto van Michel Stockx is gevonden, past bij het t-shirt dat Jessica had gedragen. De doorbraak komt pas als Salim Thattil in het onderzoek wordt betrokken. Uit de aantekeningen van Stockx blijkt dat hij in Neustadt is geweest op de dag dat Salim daar verdween. Hij ontkent, maar als de rechercheurs aan de hand van de tachograaf aantonen

dat hij in Mainz is op de dag dat Marco Weisser daar spoorloos verdwijnt, geeft hij eindelijk toe. Voor de moorden op Jessica, Marco en Salim wordt Stokx in november 1992 veroordeeld tot 20 jaar cel en TBS. (foto Jessica Laven) Hij wordt opgesloten in de Penitentiaire Inrichting Scheveningen. Er gaan hardnekkige geruchten dat Stokx ook verantwoordelijk is voor de dood van het 10-jarige Belgische meisje Nathalie Geijsbregts. Sjaak H., een lid van de Bende van Venlo, beweert dat Stokx dit tegenover hem bekend zou hebben. Stokx is ook nog verhoord als verdachte van de moord op Cheryl Morriën uit IJmuiden, maar ook hierin ontkent hij iedere betrokkenheid. Enkele maanden voor zijn dood ontstaat er beroering in Nederland, wanneer blijkt dat hij in de gevangenis een WAO-uitkering ontvangt. Hiervan kan hij niet lang genieten want op 18 september 2001 stoot hij tijdens zijn arbeidstherapie in de Scheveningse gevangenis een fles terpentine om. Van schrik slaat hij een tl-buis stuk. Hierdoor ontstaat kortsluiting zodat hij volgens getuigen in een mum van tijd in lichterlaaie staat. Zijn lichaam verbrandt voor meer dan 60% en hij wordt overgebracht naar het brandwondencentrum in Beverwijk. Stokx overlijdt daar op 25 september 2001. Volgens Justitie is het een noodlottig ongeluk, maar onder gedetineerden gaat al vanaf het begin het verhaal dat er opzet in het spel is: kindermoordenaars zijn niet populair in de bajes.

Milly Boele. De moord op

Op woensdag 10 maart 2010 blijkt in Dordrecht, bij thuiskomst van moeder Boele, dat haar 12-jarige dochter Milly is verdwenen. Ze waarschuwt de politie

en er wordt een Amber-alert afgegeven. Het onderzoek van de politie richt zich in eerste instantie op de bewoners in de buurt, omdat Milly Boele over de telefoon tegen haar moeder heeft verteld dat ze moet ophangen omdat er een buurman voor de deur staat. Ze vraagt haar moeder daarop haar later terug te bellen. Dat is woensdagavond om 17.30 uur.

(foto Milly Boele) Tijdens het buurtonderzoek van de politie valt op dat hun collega Sander Vreeswijk, geboren in 1983 en politieagent van het korps Rotterdam-Rijnmond, op niet alle vragen antwoord kan geven. Sander Vreeswijk is surveillant en werkt al vijf jaar bij de politie.

Dinsdag 16 maart meldt Sander zich bij de politie, op aandringen van zijn vriendin die ook bij de politie werkt, en bekent Milly te hebben gedood en in zijn tuin te hebben begraven. Het Openbaar Ministerie in Dordrecht maakt op 19 maart bekend dat Vreeswijk verdacht wordt van doodslag. Ook wordt een onderzoek gelast naar zijn psychische gesteldheid. Er is kritiek op het feit dat er niet meteen speurhonden zijn ingezet na de vermissing van Milly. De politiewoordvoerder meldt dat het ongebruikelijk is meteen van een misdrijf uit te gaan en dat er in eerste instantie, geheel volgens procedure, wordt uitgegaan van een vrijwillige vermissing c.q. weglopen. Op 21 mei maakt het OM in Dordrecht bekend dat Sander Vreeswijk wordt vervolgd voor moord, seksueel misbruik, vrijheidsberoving en het verbergen van het dode lichaam. In de tenlastelegging staat dat de 26-jarige agent Sander Vreeswijk (foto) Milly naar zijn woning heeft gelokt. Vervolgens heeft hij de voordeur op slot gedaan, haar mobieltje afgepakt en onklaar gemaakt. Daarna bindt hij haar polsen vast met tie-rips en dwingt haar stil te zijn, op haar knieën te zitten en hem niet aan te kijken. Vreeswijk blijft al die tijd in haar buurt. De aanklager licht de tenlastelegging toe in een persoonlijk gesprek met de directe familie van Milly en hun advocaat Frank van Ardenne. De ouders van Milly reageren diep geschokt wanneer ze horen wat er is gebeurd met hun dochter, verder wil de aanklager niet ingaan op het gebeurde.

Volgens de ex-vriendin van Vreeswijk is hij sexverslaafd en wordt hij, als hij in seksuele extase raakt, onbeschrijflijk hardhandig en ook gewelddadig. Ze

moest hem dan stoppen, anders kneep hij haar keel dicht en zou hij haar wurgen. Op 26 november 2010 wordt Sander Vreeswijk, die wordt bijgestaan door de broers Willem en Hans Anker en Tjalling van der Groot, door de rechtbank in Dordrecht veroordeeld tot 18 jaar cel en TBS. Zowel Vreeswijk als het Openbaar ministerie gaan tegen deze uitspraak in beroep. Begin augustus 2011, tijdens behandeling van de zaak voor het Gerechtshof in Den Haag, wordt bekend dat het hoger beroep van Vreeswijk is uitgesteld omdat Vreeswijk wacht op behandeling door psychiaters van het Pieter Baan Centrum (PBC). Het onderzoek in het PBC moet inzicht geven in de stoornis van Vreeswijk en de kans op herhaling. Ook de gevolgen van het cannabis-gebruik van de voormalig politieman wordt onderzocht. In mei 2012 wordt bekend dat Sander Vreeswijk wordt bedreigd in de gevangenis. Op 15 juni 2012 krijgt Vreeswijk ook in hoger beroep 18 jaar gevangenisstraf met daarna tbs. Hierna stapt Sander Vreeswijk naar de Hoge Raad, die heeft de motivering van het hof bekeken, maar verwerpt het beroep.

Milos Petrovic
Milos Petrovic, bijnaam Bato, wordt in 1958 geboren en is een lid van de Joego-maffia. Op 30 juli 1998 wordt Petrovic neergeschoten in zijn auto voor het Okura Hotel in Amsterdam. Door de ruit van het rechter voorportier van de auto wordt het vuur op hem geopend en daarna rent de dader weg. Petrovic houdt een aantal behoorlijke littekens aan deze aanslag over, op zijn bovenarm en schouder. Die arm en schouder functioneren vanaf de mislukte moordaanslag niet meer voor honderd procent. Kort nadat hij is neergeschoten, geeft Petrovic opdracht de broer van de dader invalide te maken, dit omdat zijn groep de dader zelf niet kan vinden. De broer wordt bij wijze van waarschuwing in het Servische dorp Priboj in zijn knie geschoten. Op 12 januari 2006 wordt Srdjan Miranovic (foto) in Montenegro geliquideerd en Bato wordt daarvan verdacht. Het OM koestert veel meer verdenkingen tegen hem, zo blijkt tijdens Petrovic een pro-formazitting bij de rechtbank in Haarlem. In 2009 wordt Petrovic gearresteerd. Tijdens de terechtzitting later dat jaar wordt Petrovic ook veroordeeld voor de represaillemaatregelen in 1998. Hij krijgt vijftien jaar gevangenisstraf aan zijn broek voor het geven van opdracht tot de liquidatie van Srdjan Miranovic. Petrovic zou ook betrokken zijn bij de liquidatie van Amsterdammer Erwin Tra in december 1993, die vermoord zou zijn in opdracht van Sam Klepper. Maar voor deze betrokkenheid wordt Petrovic door de rechtbank vrijgesproken. Ook is er de aanklacht dat Petrovic,

in december 1999, eigenhandig de Amsterdamse ecstasy-handelaar Ronald van Essen door het hoofd heeft geschoten. Van Essen overleeft deze aanslag, maar is blijvend invalide. Al tijdens de zitting vraagt de officier van Justitie om vrijspraak wegens gebrek aan bewijs.

Mink Kok

Robert Mink Kok, bijnaam: De Denker, wordt op 24 juni 1961 in Amsterdam-Oost geboren. Kok studeert rechten aan de Vrije Universiteit in Amsterdam, maar dat doet hij slechts kortstondig. Hij is een avonturier in hart en nieren. Begin jaren tachtig tekent hij voor het Franse Vreemdelingenlegioen. Maar het strakke regime bevalt hem niet en samen met een vriend deserteert hij. Vermoedelijk uit die tijd dateert zijn kennis van wapens. Mink Kok (foto) geldt als een filosoof: hij bestudeert de Thora en spreekt onder meer vloeiend Hebreeuws. In de tweede helft van de jaren tachtig komt Kok in contact met de bankovervaller Stanley Hillis. Van hem krijgt hij steeds meer adressen om zijn handel te verkopen. Uit deze zakenrelatie ontstaat een vriendschap en Kok wordt geleidelijk aan opgenomen in het syndicaat van Klaas Bruinsma. Na de liquidatie van de maffiabaas in 1991 wordt Kok één van de nieuwe leiders. Samen met Roy Adkins, Stanley Hillis, Jan Femer en Dino Soerel vormt hij de leiding van de zogenoemde Erven Bruinsma of de Delta-organisatie. Deze groep is zeer gewelddadig en beschikt over geheime politiedossiers. Dino Soerel stapt uit het syndicaat wanneer het zich bezig gaat houden met grootschalige hasjiesj-, ecstasy- en wapentransporten. De andere drie verdienen hiermee tientallen miljoenen guldens. Begin jaren negentig is David Urbainville, bbeter bekend als De Libanees, één van de kennissen van Mink Kok. De Libanees is de levertancier van vuurwapens aan de groepering rondom Mink Kok en is bevriend met Stanley Hilles waarvoor Dave klussen doet. De Libanees is op zijn beurt weer bevriend met de Italiaan Mazzotti, die deel uitmaakt van een Italiaanse terreurbeweging die eind jaren tachtig o.a. verantwoordelijk is voor de diefstal van een zeer grote partij wapens en explosieven uit een Navo-depot in België. Een groot gedeelte van deze wapens zijn naar David Urbainville gegaan, die deze levert aan de groep van Mink Kok In november 1992 wordt in het Friese Oudebildtzijl een grote lading wapens en drugs in beslag genomen. Kok wordt samen met Jan Femer wel in de directe omgeving gesignaleerd, maar de twee worden niet aangehouden.

Een perfecte informatiebron vinden Femer en Kok in België, want in 1993 worden zij door een wederzijdse kennis voorgesteld aan de aan cocaïneverslaafde Gentse jurist Koen Veeckman. Deze kan beschikken over stapels gevoelige politiedocumenten, waaronder dossiers over Nederlandse onderzoeken en internationaal gezochte figuren, die in Nederland een rol spelen in de zware misdaad. Veeckman. neemt grote stapels geheime documenten mee naar huis en verkoopt honderden kopieën aan Femer en

Kok. Die kunnen uit de informatie onder meer opmaken dat hun handelspartners Jaap van der Heiden en Danny Leclère (foto) naar de politie zijn overgelopen, net als de Belgische drugshandelaar Martin Swennen. Van der Heiden en Leclère worden beiden gedood in 1993, Swennen wordt in maart 1996 doodgeschoten in een café, waar hij een afspraak heeft met een rechercheur. De lading wapens in het Friese Oudebildtzijl, doet Justitie besluiten tot verscherpte observatie van het drietal. Dat leidt in 1994 tot nog een wapenvondst. In de nazomer van dat jaar wordt bij een inval in een woning in de Amsterdamse Watergraafsmeer een grote partij drugs en wapens gevonden. Plastic zakken met in totaal bijna honderd kilo cocaïne liggen in de woning naast tweehonderd staven semtex, dertig machinegeweren met dertigduizend patronen en wat handgranaten. Kok, van wie een duimafdruk op één van de zakken coke is gevonden, wordt later gearresteerd in zijn coffeeshop Betty Boop in de Amsterdamse binnenstad. Dit is een vaste verzamelplaats van de Delta-organisatie. Kok wordt veroordeeld tot zes jaar gevangenisstraf, maar hij is dan inmiddels spoorloos verdwenen. Kok krijgt grote problemen met de IRA wanneer de wapens die hij moet leveren door Justitie in beslag zijn genomen. Ook Stanley Hillis ligt met deze Ieren overhoop. Ze roepen de hulp in van De Libanees, die op zijn beurt de Italiaan Mazzotti inschakelt. Deze stelt de Ieren tevreden met wapens uit zijn voorraad. De vrienden Kok en Femer gaan samen verder en in 1996 wordt Kok gevangengezet voor de handel in wapens en drugs, maar wordt datzelfde jaar weer vrijgelaten vanwege de IRT-affaire. Begin 1998 wordt Kok aangehouden op verdenking van omkoping van Koen Veeckman (het in 1993 aan cocaïneverslaafde Belgische lek). De Amsterdamse officier van Justitie Fred Teeven bezoekt Mink Kok in zijn cel om de mogelijkheden van een deal te bespreken, daarop komt Kok in oktober vrij. Nadat begin 2006 het dagblad De Telegraaf deze deal naar buiten brengt, worden de journalisten Joost de Haas en Bart Mos door Justitie in gijzeling genomen om ze op die manier te dwingen hun bronnen prijs te geven. Koen

Veeckman is overigens niet de enige politiebron van Mink Kok en de zijnen. Samen met Femer koopt Kok jarenlang politie- en Justitieambtenaren om. Dit in ruil voor informatie over onderzoeken tegen hem en andere prominente figuren uit het criminele milieu. Volgens twee informanten geeft Kok jaarlijks 900.000 euro aan steekpenningen uit.
In 1999 wordt in een appartement aan de Nachtwachtlaan een nog groter wapendepot aangetroffen, met daarbij 200.000 ecstasypillen met het Tom & Jerry-logo. In de woning worden vingerafdrukken van Kok gevonden en dus wordt hij ingerekend. Uiteindelijk wordt Kok in deze zaak veroordeeld tot 3,5 jaar gevangenisstraf. Pogingen van Teeven om opnieuw in ruil voor strafvermindering een deal met Kok te sluiten, worden door het Openbaar Ministerie geweigerd.
Vlak voor Kok in 2005 op vrije voeten zal komen, wordt hij op 16 februari in de gevangenis te Heerhugowaard aangehouden voor de moord in 1993 op drugshandelaar Jaap van der Heiden. De Rotterdamse rechtbank spreekt hem daarvan op 20 juli 2007 vrij en gelast zijn onmiddellijke invrijheidstelling. Het openbaar ministerie tekent tegen het vonnis beroep aan.
Op 20 mei 2008 trekt het openbaar ministerie het hoger beroep in, zij is niet in staat nieuw bewijsmateriaal aan te leveren.
Op 3 augustus 2011 wordt bekend dat Mink Kok met een aantal anderen is opgepakt in Libanon in verband met het bezit van 53 kilo cocaïne.

Mohammed Bouyeri
Mohammed Bouyeri (foto) wordt op 8 maart 1978 in Amsterdam geboren als zoon van eerste-generatie immigranten, die slecht Nederlands spreken en weinig contact hebben met autochtonen. Thuis wordt Tarifit (Riffijns)

gesproken. Bouyeri beheerst het Arabisch maar heel beperkt. Hij heeft zowel de Nederlandse als de Marokkaanse nationaliteit en rondt in 1995 een havo-opleiding af waarna hij de Hogeschool Inholland te Diemen bezoekt. Hij wisselt enkele malen van studie, maar verlaat de school na vijf jaar zonder diploma. Een tijdlang is Bouyeri als vrijwilliger werkzaam bij Eigenwijks, een organisatie van samenwerkende wijkbewoners in het Amsterdamse stadsdeel Slotervaart. Bouyeri's moeder overlijdt in 2001. Hij schrijft in februari 2002 een verslag van een mede door hem georganiseerd 'politiek jongerendebat'. Later schrijft hij een stuk over normen en waarden en de Koran. Ook schrijft hij samen met vrienden een compleet plan voor een

buurtcentrum waar onder andere scholieren huiswerkbegeleiding kunnen krijgen. Het plan wordt door het Ministerie van VROM afgewezen. Doordat hij de regels van de islam steeds strenger interpreteert, kan hij voor de stichting Eigenwijks steeds minder taken uitvoeren. Zo weigert hij alcohol te schenken en aanwezig te zijn bij activiteiten waar zowel mannen als vrouwen aan deelnemen. Deze radicalisering voltrekt zich in het najaar van 2003 wanneer zijn vader hertrouwt en de oorlog in Irak bezig is. Bouyeri laat zijn baard groeien en begint een djellaba te dragen. Hij bezoekt de Tawheedmoskee en komt in contact met andere radicale moslims, onder wie Samir Azzouz en leden van de Hofstadgroep. In het huis van Bouyeri worden volgens het Openbaar Ministerie diverse huiskamerbijeenkomsten georganiseerd van deze Hofstadgroep. In het huis wordt door de AIVD-afluisterapparatuur geplaatst.

Op dinsdagmorgen 2 november 2004, rond 9 uur 's ochtends, vermoordt Mohammed Bouyeri de schrijver en filmmaker Theo van Gogh. Deze fietst door de Linnaeusstraat in Amsterdam-Oost, op weg van huis naar zijn kantoor, wanneer hij door Bouyeri, ook op de fiets, onder schot wordt genomen. Terwijl Van Gogh (foto) zichzelf in veiligheid probeert te brengen wordt hij door acht kogels geraakt. De dader steekt vervolgens een mes in Van Goghs lichaam waaraan een open brief aan Ayaan Hirsi Ali en de VVD is bevestigd. Daarna steekt hij een nog groter mes tot aan de ruggengraat in de borst. Na de moord slaat Bouyeri op de vlucht, maar wordt al snel door de politie ingehaald. Tijdens zijn vlucht schiet hij op een motoragent. Bouyeri wordt tijdens een vuurgevecht met de politie in zijn been geschoten en vervolgens aangehouden. Bouyeri draagt een afscheidsgedicht met de titel 'In bloed gedoopt' bij zich waaruit blijkt dat hij als martelaar had willen sterven. Het gedicht begint met de volgende regels: "Dit is dan mijn laatste woord...Door kogels doorboord...In bloed gedoopt...Zoals ik had gehoopt." Tijdens de rechtszaak legt de Officier van Justitie Mohammed Bouyeri op 5 november 2004 zes misdrijven ten laste: moord, poging tot moord op een politieagent, poging tot doodslag op voorbijgangers/omstanders en/of politieagenten, overtreding van de wapenwet, verdenking van deelname aan een criminele organisatie met een terroristisch oogmerk en samenspanning tot moord met een terroristisch oogmerk op Van Gogh, Kamerlid Ayaan Hirsi Ali en/of anderen. Bouyeri wordt acht weken opgenomen in het Pieter Baan Centrum, waar hij weigert te praten met psychiaters en andere deskundigen. Het Centrum concludeert dat Bouyeri volledig toerekeningsvatbaar is. Op 26

juli 2005 wordt Bouyeri door de Rechtbank in Amsterdam schuldig bevonden aan de moord met een terroristisch oogmerk en veroordeelt hem tot levenslange gevangenisstraf.
In 2011 vliegt Mohammed Bouyeri op de luchtplaats van de EBI de huurmoordenaar Jesse Remmers te lijf. Volgens sommige getuigen probeerde Bouyeri hem te doden. Jesse Remmers maakt in november 2012 bekend dat hij vervolging van Bouyeri wil afdwingen.

Mohammed Rasnabe

Mohammed Rasnabe, bijnaam Moppie, wordt op 10 mei 1972 geboren in Beni Said in Marokko. Moppie zou in 1993 samen met Jesse Remmers sportschoolhouder Tonnie van Maurik hebben doodgeschoten. Er is echter onvoldoende bewijs en de twee worden weer vrijgelaten. Moppie werkt in die tijd voor Henk Orlando Rommy. De naam van Moppie wordt ook genoemd bij de moorden op Rob Kouffeld, Henie Shamel, Salim Hadziselimovic, Djordje Ilic, Sam Klepper en Jan Femer. In 1994 wordt Moppie (foto) aangehouden als verdachte van de moord op Shamel. Hij komt al snel weer op vrije voeten wegens gebrek aan bewijs. Op 26 oktober 2000 wordt de Engelsman Russel Jones beschoten op het IJsbaanpad in Amsterdam. Jones ontsnapt en

verklaart dat hij één van de aanvallers heeft herkend als een kennis uit Ibiza, met name: Mohammed 'Moppie' Rasnabe Er is verder echter geen bewijs en Moppie wordt niet aangehouden. Moppie houdt zich voornamelijk bezig met de handel in ecstasy. Hij wordt hiervoor rond 2000 bij verstek veroordeeld. In 2006 verklaart kroongetuige Peter La Serpe dat Jesse Remmers hem heeft verteld dat hij Van Maurik heeft vermoord en dat Moppie en Freek Stevens hem daarbij hebben geholpen. Volgens La Serpe en een andere getuige is er de dag voor zijn dood al een aanslag gepland op Van Maurik bij het NS-station in Breukelen. Die poging mislukt. Op 22 juni 2006 wordt Moppie in Spanje gearresteerd. La Serpe zou de Nederlandse autoriteiten hebben getipt dat Moppie die dag van Madrid naar Malaga zou reizen. In februari 2008 wordt Moppie opnieuw gearresteerd. In mei 2011 legt getuige Harrie Wolzak enkele verklaringen af over de moorden op Ilic, Hadziselimovic, Shamel, diens vriendin Anne de Witte en Van Maurik. De verklaringen van Harrie Wolzak worden in oktober 2011 bekend tijdens het liquidatieproces Passage. Volgens Wolzak heeft Moppie hem zelf verteld over de vijf moorden. Volgens Wolzak werkt hij voor Rommy en zou die tijdens een autorit van Amsterdam naar Abcoude hebben gezegd dat Moppie altijd aan een barbecue moest denken als hij die route volgde.

Vervolgens zouden Rommy en Moppie hebben verteld dat Moppie en Jesse Remmers de Joegoslaven hadden doodgeschoten en daarna in brand gestoken, dit omdat ze Moppie's toenmalige vriendin zouden hebben beledigd of bedreigd met verkrachting. Moppie zou ook met Wolzak hebben gesproken over de liquidatie van Shamel en diens vriendin. Hij zou hebben verteld dat die moorden in opdracht van Rommy zijn gepleegd. Over de moord op Van Maurik verklaart Wolzak dat Rommy hem in de auto heeft verteld dat Moppie een liquidatie heeft uitgevoerd op een man van een hoer. Moppie zou dit bevestigd hebben en zou ook verteld hebben dat hij daarvoor kort heeft vastgezeten. Tijdens een verhoor Van Wesenbeeck in de rechtbank op 11 oktober 2011 reageert Moppie woedend op de verklaringen van Harry Wolzak "Volgens mij hebben we iedere fantast hier wel binnen gehad! Laat hij met data komen; dan kan ik bewijzen dat hij de zoveelste leugenaar is. Het Openbaar Ministerie blijft maar mensen betalen voor verklaringen tegen ons." Op dinsdag 29 januari 2013 wordt in het Passage-proces voor de Amsterdamse rechtbank de dan 40-jarige Mohammed Rasnabe schuldig bevonden aan meerdere liquidaties in de onderwereld. De rechtbank veroordeelt hem tot levenslange gevangenisstraf. Hij gaat in beroep.

Moord op Mondher Bennour

Mondher Bennour heeft op 12 september 2011 een zakelijke afspraak in België. 's Avonds rond 22.00 uur gaat hij nog langs zijn sportschool op de Markerkant in Almere. Mondher is een drukke ondernemer: de voormalige

top-bodybuilder heeft een sportschool, geeft een tijdschrift over bodybuilding uit en handelt in voedingssupplementen. Even na half één vertrekt hij naar zijn appartement in een complex recht tegenover restaurant Boathouse op de Noorderplassenweg. Nadat hij zijn auto heeft geparkeerd en uitstapt wordt de buurt opgeschrikt door enkele schoten. Het lichaam van Mondher Bennour (foto) wordt in de vroege ochtend van 13 september 2011 door een buurman gevonden. Benour blijkt de zijn doodgeschoten. De politie begint met een buurtonderzoek en al gauw komt de politie met de mededeling dat de mogelijke daders twee licht getinte mannen van ongeveer 35 jaar oud zijn. Zij zouden die avond bij het appartement van Bennour zijn gezien. Op dinsdagochtend 6 maart 2012 worden twee mannen van 25 en 38 jaar in Apeldoorn aangehouden, verdacht van betrokkenheid bij de moord. Op 23 maart worden die twee verdachten door de rechtbank weer op vrije voeten gesteld. Op 26 maart gaat het Openbaar Ministerie in hoger beroep tegen de beslissing van de raadkamer

van de Lelystadse rechtbank om de verdachten vrij te laten. Een dag later wijst het gerechtshof dit beroep af. Op woensdag-ochtend 28 maart wordt een inwoner uit Amsterdam aangehouden op verdenking van betrokkenheid bij dood van Mondher Bennour. Maar enkele dagen later wordt ook deze man weer vrijgelaten wegens gebrek aan bewijs. Maar hij blijft nog wel verdachte. Op maandag 9 juli 2012 houdt de politie twee nieuwe verdachten aan, het gaat om een Almeerder en een man uit Epe. Agenten hebben daarbij het huis van de Almeerse verdachte doorzocht. Zondag 1 juli pakt de politie twee mannen op, die in maart ook al waren opgepakt, en die toen door de rechtbank in Lelystad op vrije voeten waren gesteld. Onderzoek heeft nieuwe feiten opgeleverd, daarom is het tweetal opnieuw aangehouden. Ook wordt daarbij een vrouw uit Apeldoorn aangehouden. Op 19 juli wordt door de rechtbank in Lelystad beslist dat de twee mannen en de vrouw uit Apeldoorn negentig dagen langer blijven vastzitten. Tijdens de regiezitting op donderdag 11 oktober 2012 blijkt dat het Openbaar Ministerie vijf mannen en een vrouw verdenkt van de moord op Mondher Bennour. Zij zouden hem september vorig jaar met voorbedachten rade hebben doodgeschoten. De verdachten zouden in een bos geoefend hebben met een schietwapen. Ook zouden ze het slachtoffer hebben geobserveerd. De rechtbank besluit drie van deze verdachten langer vast te houden. Naast dit drietal worden ook een Almeerder en een man uit Epe verdacht van betrokkenheid bij de moord. De Almeerder

moet de week daarop weer voor de rechter verschijnen. De man uit Epe wordt eerder op vrije voeten gesteld, maar is nog wel verdachte. Ten tijde van de regiezitting wordt in de Noorderplassen in Almere een vuurwapen met demper gevonden. Er wordt onderzoek gedaan of het gaat om het moord-wapen. Het onderzoek naar de moord op Bennour is volgens het Openbaar Ministerie nog niet afgerond. Er wordt nog onderzocht wat de precieze rolverdeling van de verdachten is in deze zaak. Op 19 maart 2013 bekent de 39-jarige Kaïs Mathlouthi (foto) uit Apeldoorn tijdens een pro-forma zitting aan de rechter-commissaris dat hij Mondher Bennour heeft doodgeschoten. Twee andere verdachten ontkennen bij de moord betrokken te zijn. Eén van hen is een ex-rechercheur uit Almere die in 2011 zelf ook een sportschool had. De Almeerder en zijn gezin zouden bedreigd zijn door Bennour, die in september 2011 werd doodgeschoten. De zaak wordt vanaf maandag 17 juni 2013 inhoudelijk behandeld bij de rechtbank in Utrecht. Kaïs Mathlouthi wordt in hoger beroep tot twaalf jaar cel veroordeeld.

Moord op Victoria Retsjkina
Op woensdag 4 november 2015 vindt er een afschuwelijk drama plaats op de Frans Tromplaan in Hoevelaken. In een bovenkamer van het huis zitten de vijf jongste kinderen van de 39-jarige Russische Victoria Retsjkina (foto links) en haar ex-partner, de eveneens 39-jarige Fathi Ativa, (foto rechts) televisie te kijken. Ze horen niet wat er zich ergens in het huis afspeelt, maar als ze hun moeder nergens kunnen vinden gaan drie kinderen op onderzoek uit en vinden hun moeder dood in de schuur. Overstuur rennen ze naar de buren, bellen aan en één van de oudste zegt tegen de buurman die de voordeur opent: 'Mama ligt in schuur en we denken dat mama dood is. De buurman gaat (foto: Victoria en Fathi) met ze mee en treft daar de vrouw dood aan. Hij neemt de drie en de twee kinderen die nog steeds in de kamer bij de televisie zitten mee naar huis en het echtpaar ontfermt zich over het vijftal.
De buurman belt één één twee.
Bij het forensisch onderzoek blijkt dat Victoria met messteken om het leven is gebracht en het motief voor de moord zou jaloezie zijn. Victoria had een nieuwe vriend! Fathi Atiya zou na het doden van zijn ex naar Libië zijn gevlucht. Er wordt een internationaal opsporingsbevel tegen hem uitgevaardigd, maar hij wordt niet opgepakt en men heeft geen idee waar de moordenaar verblijft.

Tijdens de rechtszaak willen de kinderen van Victoria ieder een schadevergoeding van 20.000 euro. Een dochter leest tijdens de rechtszaak een verklaring voor en zegt: 'Ik ben er nog steeds bang voor dat mijn vader ons zal vinden en er is woede en angst voor mijn vader.'
Volgens de advocaat van Fathi, mr. Jori Schadd, zit zijn cliënt nog steeds in Libië. Maar waar hij precies is, weet ook zijn advocaat niet. We hebben geen contact met hem kunnen krijgen.'
Ativa heeft maart vorig jaar zelf contact gezocht met het onderzoeksteam van de politie. Wat toen besproken is, weet ook advocaat Schadd niet. 'Ik neem aan dat dat wel aan bod zal komen tijdens de rechtszaak.'
De advocaat denkt dat zijn cliënt bij verstek veroordeeld zal worden. 'Wij zijn er wel omdat we vinden dat hij verdedigd moet worden. Maar veel kunnen we niet doen natuurlijk.'
De rechtbank veroordeelde hem in juni 2017 bij verstek tot 12 jaar cel. Naast dit feit is Atiya ook onherroepelijk veroordeeld voor het ontvoeren van twee van zijn kinderen naar Libië. Hiervoor moet hij nog 2 jaar gevangenisstraf uitzitten.

Moorsele. Het beest van

Op 8 februari 2011 gaat de 42-jarige Caroline Vyncke (foto) uit het Belgische Moorsele met haar hondje gaat wandelen in het bomenrijke gebied rond het dorp. Het is een niet zo grote vrouw met lang zwart haar dat ze meestal in een

staartje draagt. Caroline is gek op haar hond, maakt met hem vaak dezelfde wandeling en ze heeft tijdens haar wandeling haar gsm bij zich, maar laat haar identiteitsbewijs thuis. De vrouw komt niet weerom van haar wandeling. Wel haar hond, die keert de volgende dag alleen naar huis terug. Op het moment van haar verdwijning draagt ze een zwart leren vest tot halfweg de dijen, een zwarte broek, zwarte trui met kleine rolkraag en zwarte halfhoge laarsjes. Ook draagt ze een polshorloge. Op 12 februari wordt Geert Van Weehaeghe, de vriend van Caroline, gearresteerd op verdenking van moord. Hij gedraagt zich bizar tijdens de verhoren en geeft tegenstrijdige antwoorden. Zo bekent hij al snel de moord, maar trekt hij zijn verklaring later terug. De man verblijft een tijdlang achter de tralies, maar blijft ontkennen dat hij er iets mee te maken heeft. De kamer van inbeschuldigingstelling in Gent beslist dinsdag 1 maart over zijn vrijlating. De raadkamer in Kortrijk verlengt zijn aanhouding, maar de verdediging gaat in beroep. Volgens zijn advocaten heeft de 32-jarige Geert

enkel bekentenissen afgelegd onder dwang. Hij wordt vrijgelaten maar blijft verdachte. Na zijn voorlopige vrijlating woont Geert (foto) enkele weken bij zijn zwager en zus in Menen. Er is geen lijk en de zoekacties naar Caroline worden voorgezet. Speurders zoeken de Heulebeek af die door het centrum van Moorsele loopt en zo verder naar Gullegem en Heule. In Heule is er een rooster zodat het lichaam niet verder kan afdrijven. Wandelaars ontdekken zaterdag 16 april een dijbeen in de Heulebeek. De politie wordt gealarmeerd en duikers worden ingezet. Die vissen later op 300 meter afstand van haar huis een vuilniszak uit het water, met daarin enkele afgezaagde lichaamsdelen, waaronder het hoofd van Caroline. De speurders zetten hun zoekactie onverminderd voort en vinden resten in een waterzuiveringsstation in Gullegem bij Wevelgem, deze bevindt zich zo'n 6,4 kilometer stroomafwaarts van de plaats waar eerder de andere lichaamsdelen worden aangetroffen. De politie hoopt DNA te vinden op de lichaamsdelen die kan leiden tot de dader.

Geert, maakt zich ondertussen nog meer verdacht, wanneer hij al voor haar verdwijning in het dorp verkondigt dat zijn vriendin overleden is.
Op 30 april 2011 wordt Caroline in Wevelgem begraven. Speurders vallen op woensdagmorgen 7 september, rond 9.00 uur, binnen in de woning van Thomas Couvreur. langs de Rozenstraat, dezelfde straat waar Geert woont. De technische recherche kamt de woning uit op zoek naar bewijzen. De rechercheurs vinden bloed op een knipmes, stoel en wastafel. Het lab bevestigt

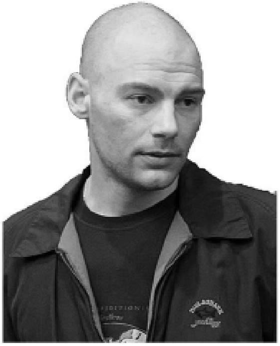

dat het bloed afkomstig is van Caroline en ook vinden ze het horloge en de gsm van de vermoorde vrouw. Ondanks deze harde bewijzen wordt de buurman voorlopig niet aangehouden. Begin januari 2012 wordt Thomas Couvreur (foto) gearresteerd. Dit is een 26-jarige man die verdacht wordt van mededaderschap bij de moord op Caroline Vyncke. De man ontkent elke betrokkenheid bij de moord. Op 13 januari 2012 wordt zijn aanhouding verlengd. In februari 2013 besluit de Kortijkse raadskamer dat Geert Van Weehaeghe vastgezet wordt. Dit blijkt geheel ten onrechte te zijn want tijdens het assisenproces in Brugge op 13 mei 2015 over de moord op Carolyne Vyncke in Moorsele is de tweede beschuldigde, de buurman Thomas Couvreur, door de volksjury schuldig bevonden aan moord. De partner van het slachtoffer Geert Van Weehaeghe werd vrijgesproken en krijgt voor alle ellende die hij heeft meegemaakt en de vier jaren die hij onschuldig in de cel heeft door moeten brengen, slechts een smartegeld van € 36.527 euro, dat is slechts € 23 euro per dag.

Mounir Barsoum
Mounir Barsoum, (foto, volgende pagina) bijnaam: Adel, wordt in 1948 geboren in Caïro, Egypte. Samen met zijn één jaar jongere broer Magdi Barsoum verhuist hij eind jaren zeventig, met nog wat familie, naar Amsterdam. Magdi gaat werken als croupier in een gokhuis van Maurits de Vries. Hij is een handige jongen, een echte zakenman. Mounir knapt de klusjes op die zijn broer hem opdraagt. Samen nemen de broers in 1980 grillroom Delilah in de Warmoesstraat over. In datzelfde jaar wordt Mounir verdacht van de verkrachting van een vrouw op de bovenverdieping van de grillroom. Wegens gebrek aan bewijs wordt de zaak geseponeerd. Gelijktijdig met het uitbaten van de grillroom begint Magdi ook een handeltje in Pakistaanse hasjiesj op te zetten. Hij werkt daarbij incidenteel samen met de Bruinsma organisatie. De charismatische Magdi is succesvol in de onderwereld. Hij begint steeds grotere partijen marihuana binnen te halen en start ook een zaak in de gokbranche. De Barsoums verdienen veel geld, dat investeren ze in enkele

legale bedrijven, zoals wasserette Lange Niezel. Deze wordt het nieuwe hoofdkwartier van waaruit de broers hun illegale zaken gaan runnen. Ze werken in die tijd incidenteel samen met de organisatie van Klaas Bruinsma. Aan het begin van de jaren 90 vinden de Barsoums aansluiting bij de Joego's, die onder leiding staan van Jotcha Josiç. Ze investeren in hun contacten bij de politie en kennen vaak alle details van de onderzoeken die naar hen lopen. De Barsoums duiken ook op in het onderzoek van de commissie Van Traa. Er wordt vermeld dat een stel Egyptische broers in het criminele milieu van de Wallen functioneren als 'spinnen in het web'. In de loop van de jaren 90 kopen

de Barsoums veel onroerend goed in Amsterdam en Julianadorp. Samen sponsoren ze vechtsportgala's en de broers worden mede-eigenaars van de Red Light Bar op de Oudezijds Achterburgwal in Amsterdam. Ze zouden veel hasjtransporten Nederland binnen hebben gehaald, die worden geleverd door Ibrahim Akasha. Magdi raakt in de loop van die jaren steeds dieper verwikkeld in het conflict tussen de Joego's van Josiç aan de ene kant en Sam Klepper met zijn vriend John Mieremet aan de andere kant. Het conflict draait vooral om een partij hasjiesj, met een straatwaarde van 10 tot 20 miljoen gulden. Die is van de Joego's geript door Klepper en Mieremet. Magdi Barsoum krijgt de rol van bemiddelaar toebedeeld en voert in zijn Red Light Bar besprekingen met steeds weer verschillende afgevaardigden van de Nederlanders. Het schiet maar niet op, want de kern van de impasse blijft bestaan. De Joego's eisen miljoenen die Klepper en Mieremet niet willen betalen. Magdi komt in 1999 ook nog tegenover een tweede partij te staan. De Keniaanse drugshandelaar Ibrahim Akasha komt verhaal bij hem en de Joego's halen vanwege een omvangrijke partij hasjiesj die hij heeft geleverd maar die niet is betaald. Dat betreft de hasjiesj die door Klepper en Mieremet is buitgemaakt. Het is duidelijk dat Akasha niet langer op zijn miljoenen wil wachten en in het voorjaar van 2000 komt de Keniaan naar Amsterdam. 's Morgens op 3 mei 2000 heeft Akasha een afspraak met Magdi in de Red Light Bar. Onderweg wordt de Keniaan in de Bloedstraat doodgeschoten, terwijl hij op de fiets op weg naar Magdi is. In januari 2001 begint een rechercheteam, onder leiding van Koos Plooy, een onderzoek naar de Barsoums. Er worden duizenden telefoongesprekken afgeluisterd tussen januari en december 2001. Een tolk van de politie, die deze gesprekken moet vertalen, verkoopt echter informatie aan Magdi en het onderzoek loopt vast. Het rechercheteam wordt in december van datzelfde jaar ontbonden. Magdi heeft dan van de CIE al meerdere keren te horen gekregen dat zijn leven gevaar loopt. John Mieremet zou hem

medeverantwoordelijk houden voor de moord op zijn vriend Klepper. Mieremet zou een bedrag van 10 miljoen gulden op het hoofd van Magdi hebben gezet. Magdi voert in 2002 gesprekken met o.a. Stanley Hillis en Dino Soerel om de problemen op te lossen. Dat mag niet baten, want op zaterdag 2

maart wordt Magdi, in de Bloedstraat, van achteren door het hoofd geschoten. Hij overlijdt in het ziekenhuis. Het team dat de moord op Magdi onderzoekt wordt al na een paar weken ontbonden wegens gebrek aan aanknopings-punten. Volgens sommige bronnen is de moord op Magdi uitgevoerd in opdracht van Mieremet (foto). Na de moord op Magdi wordt Mounir de baas van de zaken. Hij raakte in conflict met de politietolk over diamanten die aan de tolk zijn gegeven als borg. De tolk wil deze niet teruggeven na de dood van zijn broer. Mounir doet aangifte tegen hem bij de politie. Onafgebroken blijft hij in het criminele milieu zoeken naar de daders van de moord op zijn broer. Op 8 juli 2004 wordt ook Mounir geliquideerd, in bijzijn van zijn 12-jarige dochter. Hij wordt neergeschoten wanneer hij in zijn auto voor het verkeerslicht staat, op de kruising van de Jan van Galenstraat met de Willem de Zwijgerlaan. Opdrachtgever is volgens velen in de onderwereld John Mieremet, die bang is voor vergelding. Direct na de dood van Mounir doet de politie een inval in de Red Light Bar.

Mustapha El Fechtali

Mustapha El Fechtali, bijnaam Mous, wordt geboren op 14 augustus 1975 in Nador, Marokko, die op jonge leeftijd met zijn ouders naar de stad Amersfoort in Nederland emigreert. Zijn ouders komen uit het dorp Dar El Kebdani. Mous is het hoofd van Club No Limit gevestigd in Zoetermeer. De club brengt een groot aantal Marokkaanse criminelen in Nederland bijeen. De burgemeester van de stad, Charlie Aptroot, sluit de club definitief in december 2014 na talloze incidenten tegen het establishment, zoals een bedreigende boodschap naar de eigenaar, berichten in graffiti en kogelgaten. Mous verlaat Nederland om zich te vestigen in Marbella, daar werkt hij voor Samir Bouyakhrichan die in 2014 wordt vermoord in Benahavis. Na de moord op Samir, neemt Mous in 2016 de organisatie over. Hierna wordt de oorlog met Ridouan Taghi heviger doordat Taghi ontdekt dat Mous zijn neef Anouar Taghi, observeert in een detectivebusje in Montfoort. Mous maakt een foto van Anouar en die informatie lekt naar de criminele ge-

meenschap en Ridouan wordt snel op de hoogte gebracht. Die besluit onmiddellijk Mous en Hamza Ziani aan zijn dodenlijst toe te voegen. Op 2 november 2017 in Marrakech, tijdens een vuurgevecht, is Mous het belangrijkste doelwit van Ridouan Taghi. Die heeft opdracht om Mous en zijn broer te liquideren, omdat Mous een lading cocaïne met een waarde van zo'n 27 miljoen euro achterover zou hebben gedrukt. Mous besluit Spanje te verlaten om zich te vestigen in Casablanca, een stad waar hij zich veilig voelt en waar hij meerdere luxe auto's bezit, waaronder een Lamborghini, een Rolls-Royce Cullinan, en hij bezit Café La Crème in Marrakesh en de

Cappuccino van Marrakesh en Tanger. Twee gehelmde huurmoordenaars komen in november 2017 op hun scooter (bewakingscamera) in actie bij Café La Crème in Marrakesh en schieten met Kalasjnikovs. Mous zit op dit moment met zijn zus aan tafel. Hamza Chaib, een 26-jarige geneeskundestudent, wordt per ongeluk in zijn hoofd geschoten. Een meisje dat aan dezelfde tafel zit als de student wordt ook getroffen. Ze raakt gewond door een verdwaalde kogel en wordt snel naar het ziekenhuis gebracht. Mous die ongeerd blijft vlucht met zijn broer naar Casablanca, maar wordt daar op 4 november 2017 samen met zijn neef Mohammed en Najim Yasser gearresteerd door door de Marokkaanse politiediens het BCIJ. De aanvallers, die buiten de stad hun scooter in brand steken, worden een paar dagen later ook door het BCIJ gearresteerd. Op 26 juli 2019 wordt Mous veroordeeld tot vijftien jaar gevangenisstraf wegens internationale drugshandel. Zijn neef Mohammed wordt veroordeeld tot acht jaar. De Nederlandse ondernemer Najim Yassir, wordt in 2019 vrijgelaten wegens gebrek aan bewijs nadat hij twee jaar in het gevangeniscomplex Loudaya heeft gezeten. Op 27 oktober 2018 wordt de rechterhand van Mous, Hamza Ziani, in een restaurant in Torremolinos in Spanje vermoord door de bende van Ridouan Taghi. Hamza Ziani maakte deel uit van een groep collaborateurs uit Rotter-dam en Utrecht die een einde willen maken aan het territorium van Ridouan Taghi. Mous maakt ook deel uit van de bende. Op 5 mei 2019 wordt Dennis Groenveld. de logistiek medewerker van Mous in Spanje, koelbloedig vermoord in Paramaribo (Suriname) door de bende van Ridouan Taghi. In juli 2019 veroordeelt

de Marokkaanse justitie de scooter rijdende huur-moordenaars Edwin Gabriel Robles Martinez en Shardyone Girigorio Semerel, tot de dood. Op 22 juni 2020 wordt een martelkamer van Mous ontdekt, dat is gebouwd in de buurt van Roozendaal door zijn rechterhand Najib Himmich. Kort daarna wordt Najib Himmich vermist, die is vermoedelijk vermoord. De Marokkaanse douane heeft in 2020 beslag gelegd op eigendommen van Mous, zo ook het café 'La Crème'.

Murat Kapllan
Murat Kapllan, bijnaam De Ontsnappingskoning, wordt op 25 mei 1962 in Italië geboren en is een Belgisch crimineel van Albanese afkomst. Zijn bijnaam heeft hij te danken aan het feit dat hij al vijfmaal uit een gevangenis is ontsnapt. Kapllan komt samen met zijn ouders, die VN-vluchtelingen zijn, naar België. Reeds op zeer jonge leeftijd komt hij in aanraking met het gerecht. In 1980 belandt hij voor het eerst in de gevangenis, na een vechtpartij waarbij een dode en een zwaargewonde vallen. In de jaren 80 is hij chauffeur van de bende-Haemers, die bestaat uit Philippe Lacroix, Basri Bajrami, Marc Van Dam en Patrick Haemers. Deze bende is onder andere verantwoordelijk voor de ontvoering van Paul Vanden Boeynants. Op 5 mei 1993 ontsnapt Kapllan uit de gevangenis van Sint-Gillis. Hij gijzelt, samen met vrienden Lacroix en Bajrami, de gevangenisdirecteur Harry Van Oers, die ze meenemen in hun vluchtwagen, een BMW. Wanneer ze de gevangenispoort uitrijden, hebben ze een personeelslid op de voorruit van de wagen gelegd. De toegesnelde politie, Rijkswacht en media staan perplex en hulpeloos toe te kijken. Enkele dagen later wordt Kapllan heel toevallig in Brussel tijdens een verkeerscontrole gepakt. In 2003 wordt Kapllan vervroegd vrijgelaten nadat hij 15 jaar van zijn officiële straf van in totaal 19 jaar in de cel heeft uitgezeten.

In 2004 wordt Murat Kapllan (foto) betrapt op een cd-diefstal in Drogenbos, maar hij komt een dag later alweer vrij. In april 2005 wordt Kapllan door de politie op heterdaad betrapt bij een inbraak in Londerzeel en hierbij krijgt hij een kogel door de kaak en hals. Hij overleeft het schot en belandt weer achter de tralies. De topgangster dient een klacht in tegen de politieman die hem neerschoot, maar die klacht wordt niet ontvankelijk verklaard.
Op 16 juli 2006 keer Kapllan niet terug uit penitentiair verlof. Eén dag later komt de politie hem op het spoor en achtervolgt hem op de autosnelweg E411 in de buurt van Waver, waar de crimineel zich verschanst in een doe-het-zelfzaak op een bedrijvenpark. Wanneer de zaak 's avonds met grote inzet wordt

bestormd, blijkt Kapllan te zijn verdwenen. Hoogstwaarschijnlijk was hij reeds lang tevoren gevlucht via de bosjes achter de winkel. Op 28 juli 2006 omstreeks 19 uur wordt Kapllan in Dilbeek opgepakt. Tevergeefs probeert hij met een gestolen motorfiets van het merk Honda te ontvluchten. Eerder die dag is zijn vriendin, Virginie Barré, al opgepakt en zijn er ook verschillende huiszoekingen verricht. Op 18 april 2007 wordt hij veroordeeld door de rechtbank van Nijvel tot een gevangenisstraf van één jaar voor de feiten die hij pleegde tijdens zijn vlucht in 2006. Kapllan krijgt inzake de feiten gepleegd te Londerzeel in 2005 nog eens 33 maanden effectief.
In 2007 geeft hij in een open brief aan zijn leven te willen beteren.
Op 2 juli 2008 wordt hij vrijgelaten uit de gevangenis van Nijvel. Gedurende zeven en een half jaar moet hij zich verantwoorden aan de instanties.

Naima Jillal
Naima Jillal werd geboren in het Marokkaanse Nador op woensdag 4 januari 1967, ze heeft als bijnaam 'Tante' en is een Nederlandse cocaïnehandelaar. Ze emigreerde naar ons land en vestigde zich in Utrecht. In het begin van 2011 kocht ze een luxe villa in Marbella waar ze haar hoofdkantoor vestigde en vanuit Malaga bouwde ze verschillende lijnen op naar de haven van Rotterdam. Toen Samir Bouyakhrichan, die zijn bijnaam Scarface dankte aan een litteken in zijn gezicht dat hij ooit opliep tijdens een Amsterdamse uitgaansruzie, op donderdag 28 augustus 2014 van dichtbij door het hoofd werd geschoten in een café even buiten Marbella, nam Mustapha El Fechtali de leiding over de organisatie en stelde Naima Jillal aan als logistiek medewerker. Dankzij het feit dat ze Spaans spreekt, behandelt Naima Jillal de cocaïnebestellingen aan Zuid-Amerikaanse kartels. Van Naima Jillal (foto) is bekend dat ze grote sommen geld betaalt aan douaniers in de Rotterdamse haven om ladingen te vervoeren. Naima is één van de weinige vrouwen die in Europa op een groot gebied in de drugswereld opereert. Ze importeert regelmatig tonnen cocaïne vanuit Costa Rica naar ons land. Ze slaagt erin de controle over de Rotterdamse haven over te nemen door honderden drugshandelaren in heel Europa te bedienen en te distribueren. Naima Jillal werd vooral gebruikt om banden te leggen met de grootste criminelen van Europa. Op zondag 20 oktober 2019, als ze een reis wil maken van Marbella naar Amsterdam, wordt ze uit haar appartement in Amsterdam ontvoerd in een zwarte BMW door drie tot vier personen. Een later in Dubai gevonden telefoon bevatte foto's van een gemartelde vrouw, vermoedelijk Jillal, wat duidt op een gruwelijk lot, maar haar lichaam is nooit

gevonden. De Nederlandse autoriteiten slagen erin na haar dood in 2020 om de EncroChat-server te ontsleutelen, waardoor ze de PGP-berichten van Naima Jillal kunnen lezen die vóór haar ontvoering zijn verzonden. Sinds de ontsleutelde berichten is haar naam één van de meest gezochte criminelen volgens het Europol-agentschap.

Nedim Imaç (1966-2007)

Nedim Imaç (foto) wordt in 1966 in Amsterdam uit Turkse ouders geboren. Omdat zijn ouders het te druk hebben, wordt Imaç opgevoed door Koos en Bep van Meurs. Dit betekent om zes uur eten, hutspot en boerenkool. Op zijn zestiende opent Imaç in Amsterdam een naaiatelier. Hij is een succesvolle textielondernemer en op zijn 21ste heeft hij al zestig werknemers in dienst.

Twee van zijn werknemers nemen hem in 1990 mee naar voetbalclub ACS. De club speelt in de onderbond en traint bij het schijnsel van koplampen in het Amsterdamse Bos. Imaç wordt voorzitter, verbreekt de banden met de Fatihmoskee en noemde de club Türkiyemspor, naar Berlijns voorbeeld. Hij is dan een prominent lid van de Turkse gemeenschap in Nederland, maar zonder dat men het vermoedt tevens één van de belangrijke kopstukken van de Turkse heroïnemaffia in Nederland. De club wordt gesponsord met heroïnegelden. Ook wordt Imaç verdacht van belastingfraude. Op het dieptepunt eist de fiscus een bedrag van 1,3 miljoen euro van Türkiyemspor. Op 17 februari 2007, wanneer hij veertig jaar oud is, wordt Imaç geliquideerd, vanuit een rijdend busje in de Jan Rebelstraat in Amsterdam-Osdorp. Hij is, na het bezoek aan een restaurant, juist op weg naar het verjaardagsfeest van zijn zoon en overlijdt ter plaatse aan zijn verwondingen. Drie vrouwen zijn getuige van de moord. Enkele uren na de aanslag treft de politie in de buurt van de Hoogheemraadweg in Amsterdam-Osdorp een witte Mercedesbus aan, overgoten met benzine. De politie ontdekt dat deze bus enkele jaren geleden is gestolen in Amsterdam-Oost. Uit de staat van het voertuig maakt de politie op dat de bus vermoedelijk een aantal jaren heeft stilgestaan. Begin april 2007 wordt verdachte Ali Akgün, ooit aanvoerder van Türkiyemspor, gearresteerd. Het landelijk parket van Justitie, dat het onderzoek naar de moord op Imaç over heeft genomen van het Amsterdamse parket, wil niet zeggen of de vermeende 'zakelijke' ruzie tussen A. en Imaç in het onderzoek een rol speelt. Wel is inmiddels bekend dat Peter La Serpe, de kroongetuige van Justitie, Ali Akgün heeft aangewezen als de opdrachtgever voor de moord.

In 2008 wordt Ed M. een tijdje verdacht van de moord, maar hij wordt vrijgelaten.

Nerlinio Greene (1979-2011)
Nerlinio Green, bijnamen: Nekke, Boris of Tyson, dit laatste omdat hij wel wat op de bokser Mike Tyson lijkt, wordt op 4 augustus 1979 als tweede kind van Surinaamse ouders in Amsterdam-West geboren. Het is een attente, sociale en sportieve man met wie je kunt lachen. Sinds 2000 raakt hij verzeild in criminele kringen en betrokken bij de drugshandel. Greene woont met zijn vriendin en drie kinderen deels in Amsterdam, maar meestal in Marbella. Wanneer hij naar Zuid-Spanje gaat, dan rijdt hij naar Brussel, vandaar neemt hij het vliegtuig naar Malaga en van daaruit rijdt hij dan met de trein of taxi

naar Marbella. Erg omslachtig, het geld is niet echt een probleem voor hem en er zijn genoeg vluchten die uit Amsterdam vertrekken. In Marbella en Puerto Banus leeft hij te midden van de jetset met snelle auto's. 's Avonds zoekt hij vertier in de Ocean Club en Disco La Sala. Ook is hij regelmatig bij freefight-gala's te gast. Medio juli 2011 gaat Greene (foto), na het afhandelen van wat zaken en een korte vakantie met zijn gezin in Disneyland Parijs, vanuit Amsterdam opnieuw richting Spanje. Dit is de laatste keer dat zijn gezin hem ziet, hij lijkt van de ene dag op de andere van de aardbodem verdwenen. Greene is betrokken bij cocaïnehandel, in de zaak van Amsterdammer Mario M. en een aantal Amsterdamse medeverdachten van Surinaamse komaf. Die zaak speelt voor de rechtbank in Rotterdam. Het cocaïne-onderzoek tegen Mario M. en zijn medeverdachten begint op het moment dat in december 2010 anonieme informatie bij de Criminele Inlichtingen Eenheid binnenkomt. In mei 2011 komt er informatie uit het buitenland over een lading cocaïne van 124 kilo cocaïne die in Antwerpen gaat binnenlopen.
De recherche constateert dat de groep van M. de cocaïne binnen probeert te halen, hetgeen mislukt omdat de douane de drugs in Rotterdam al heeft onderschept. De politie onderzoekt de mogelijkheid dat betrokkenen bij de cocaïnehandel denken dat Greene informatie heeft doorgespeeld aan de politie over de cocaïnelijn en hem daarom hebben laten ombrengen.
Na het Nederlandse Opsporing Verzocht is hij in juli 2012 ook onderwerp van de Spaanse versie van het programma.
In de omgeving van het Spaanse Marbella wordt op 30 december 2012 het stoffelijk overschot van Nerlinio Greene gevonden. Hij blijkt te zijn doodgeschoten, in stukken gehakt en begraven in een landelijk gebied van het

dorpje Istán, dicht bij de agglomeratie van de stad Marbella aan de Costa del Sol. Door overvloedige regenval is de aarde rond zijn lijk weggespoeld en komen zijn overblijfselen bloot te liggen, waardoor het werd ontdekt.
In de zaak Greene wordt op 22 januari 2013 een 47-jarige Nederlandse verdachte aangehouden op een vlucht van Nederland naar Spanje. Op woensdag 17 april 2013 wordt in Marbella een tweede man gearresteerd in verband met de moord op Nerlinio Greene Dat meldt de krant La Opinión de Málaga.

Nico van Golde (1949-1998)
Nico van Golde wordt in 1949 geboren in Maastricht. Hij is familie van kamper Rinus den Boer en ze wonen geruime tijd op hetzelfde woonwagenkamp. Van Golde is net als Den Boer begonnen in de metaal-bewerking bij een klein lasbedrijfje. Daar werken nog twee mensen die actief zijn in de Maastrichtse drugshandel. Van Golde is getrouwd, heeft meerdere kinderen en hij heeft een strafblad. In 1989 krijgt hij negen maanden voorwaardelijk voor de smokkel van softdrugs. In februari 1996 krijgt hij dertig maanden cel, waarvan tien voorwaar-delijk, voor de export van 20.000 ecstasy-pillen naar België. Hij is samen met een in België wonende Geldropse vrouw in de val gelopen bij een koop in Maastricht. Van Golde (foto) presen-teert zich als legaal zakenman. Hij draagt mooie sieraden en rijdt in dure auto's. In 1995 wordt bij een huiszoeking de papieren gevonden van een Porsche en een Cadillac. Den Boer en Van Golde zijn goede vrienden en beiden worden vermoord. Vier weken voor die moord wordt Van Golde opgeroepen als belangrijke getuige in de hoger beroepszaak tegen een grote ecstasy-bende. De leider van deze bende staat terecht en in het proces gaat het om een opgerold ecstasy-lab in Budel. De advocaat van hem wil aantonen dat de aangetroffen spullen niet van zijn cliënt zijn, maar dat het 'oude troep' van Van Golde is. Dat ze met de drugshandel een fortuin verdienen, houden Den Boer en Van Golde niet verborgen voor de buitenwereld. Ook Den Boer rijdt rond in dure en opzichtige auto's, waaronder een blauwe Mercedes. De liquidatie van Den Boer en Van Golde voltrekt zich op 16 juli 1998 wanneer

ze bij het landgoed van hun ouders aankomen. De broers Polle en Frank Taminiau worden als hinderlijke getuigen ook doodgeschoten. De blauwe Mercedes, die de politie in Eindhoven aantreft, is door de moordenaars gebruikt om zich na de viervoudige executie in Hilvarenbeek uit de voeten te maken. Van Golde en Den Boer worden samen begraven en hebben ook een gezamenlijke rouwadvertentie. Tijdens en na de herdenkingsdienst worden nog Hells Angels ingehuurd die de media op afstand houden. Bart Heesbeen, een crimineel uit Den Bosch die later zelfmoord pleegt, schrijft in een afscheids-brief dat de Bossche crimineel Puk Verspeek achter de moorden in (foto Hans en Puk, vorige pagina) Hilvaren-beek zou zitten. In 2008 wordt een 30-jarige verdachte vrijgesproken van betrokken-heid bij de viervoudige moord in Hilvarenbeek.

Nordin Benallal

Nordin Benallal, bijnaam De Paling, wordt in 1979 in Sint-Gillis geboren. Het is een Belgische misdadiger van Marokkaanse afkomst, die een vijftigtal overvallen pleegt. Hij staat bekend om het feit dat hij vier keer uit de gevangenis weet te ontsnappen. Benallal is het zesde kind uit een gezin van elf. Tot zijn zeventiende leidt hij een normaal leven, hij wil trapeze-acrobaat worden. In 1992 figureert hij in een reclamefilmpje van de Duitse spoorwegen en speelt een rolletje in de film La tête à l' envers van Violaine de Villers. In 1997 wordt

hij van school gestuurd omdat hij een leraar mechanica zou hebben bedreigd. Het gaat echter om een andere Marokkaanse jongen, want Benallal studeert geen mechanica. Hij vindt dat hem groot onrecht is aangedaan en hangt meer op straat dan dat hij studeert. Dan begint Benallal (foto) te stelen en wordt op 30 oktober 1998 door de correctionele rechtbank te Brussel tot vijf jaar cel effectief veroordeeld wegens diefstal met geweld. In 2000 pleegt hij samen met een bende een hele reeks gewapende overvallen. Op 2 mei 2000 wordt een juwelier in Ittre zo hevig verwond door een kogel in zijn oog, waardoor hij er levenslang gezichtsverlies aan overhoudt. In de nacht van 11 op 12 juni 2000 gijzelt Benallal met enkele vrienden dertig gasten in een restaurant in Kasteel Brakel. Wanneer iemand de sleutels van een auto van hem af probeert te pakken schiet Benallal de man door de kuit. De man bezwijkt in januari 2003 na vele operaties aan deze verminking. Op 26 september 2000 wordt Benallal opnieuw opgepakt. Hij ontkent zelf gevuurd te hebben, maar weigert zijn handlangers te verklikken. Hij ontsnapt een eerste maal op 2 oktober en nog eens in december van 2000. Door te doen alsof hij een voetletsel heeft strompelt hij vijf dagen lang op

krukken rond. Tijdens zijn overbrenging naar de raadkamer maakt hij zijn handboeien los, smijt zijn krukken weg en ontsnapt uit de boevenwagen. Hij steelt een vrachtwagen en vlucht eerst naar Spanje en vervolgens naar Tanger in Marokko. Op 9 januari 2001 keert hij terug naar België en wordt prompt opnieuw ingerekend. Dankzij zijn 15-jarige jongere broer, Younes Benallal, die hem in de gevangenis opzoekt, weet Benallal in een vermomming te ontsnappen. Benallals ouders zijn razend op hun zoons vanwege deze ontsnapping.

Zes weken later wordt Nordin Benallal gearresteerd en in een isoleercel geplaatst. Op 13 februari 2004 wordt hij in beroep veroordeeld tot twaalf jaar cel wegens 53 inbraken, overvallen en diefstallen. Amper enkele maanden later, op 8 augustus 2004, ontsnapt hij via een touw dat van buitenaf over de gevangenismuur in Nijvel is gegooid. Het touw is eigenlijk voor een andere gevangene bestemd, maar Benallal grijpt zijn kans, klimt erover en neemt de vluchtauto die vlakbij is geparkeerd. Benallal wordt op 13 augustus 2004 weer opgepakt na een chaotische achtervolging, waarbij hij op twee agenten in Sint-Jans-Molenbeek schiet en ze verwondt. Men veroordeelt hem op 5 januari 2007 tot nog eens twaalf jaar cel. Benallal gaat hierop in hongerstaking, maar onderbreekt deze na een week. Op 28 oktober 2007 ontsnapt hij voor de vierde keer en op spectaculaire wijze: per helikopter. Hij vlucht naar Nederland waar hij in Den Haag een overval pleegt en in 2008 ter plekke wordt gearresteerd. Hij krijgt hiervoor 54 maanden celstraf extra. Zijn mededader de helicopterpiloot Yasin Mejnoun (foto) krijgt voor deze overval 42 maanden celstraf. Op 19 oktober 2010 wordt Benallal uitgeleverd aan België. In 2012 zoekt zijn zus Samira Benalal de media. Haar broertje zit dan al ruim vier jaar in compleet isolement en zou depressief zijn. Hij kan pas in 2026 vrijkomen.

Nijvel. De bende van

Dit is de naam die de media geeft aan een bende gewapende criminelen die minstens 28 moorden op hun geweten heeft en die in 1983 en 1985 verscheidene grootwarenhuizen overvallen. De gewelddadige en militaire aanpak van de bende lijkt erg op die van de bende van Patrick Haemers. Bovendien komt de politie tijdens het onderzoek vaak in aanraking met het Brusselse misdaadmilieu van de jaren '80 en dus ook met beruchte gangsters zoals Philippe De Staercke en Patrick Haemers. Bij de overvallen van de bende wordt er naar de daders verwezen door middel van bijnamen zoals: De Oude, De Killer en De Reus. Vooral die laatste bijnaam wordt geassocieerd met

Patrick Haemers, (foto) vanwege zijn grote lichaamslengte. Sommige getuigen beweren, jaren na de criminele feiten, dat ze Haemers herkennen als dader.

Met deze informatie wordt weinig of niets gedaan en Haemers wordt nooit officieel beschouwd als een lid van de Bende van Nijvel. Op 3 september 2008 start voor het Luikse Hof van Assisen het proces tegen de bende rond Marcel Habran. Naast de hoofdrolspeler en de vroegere peetvader van de Luikse onderwereld, staan er nog elf andere personen terecht voor een twintigtal criminele feiten, waaronder acht moorden en verschillende gewapende overvallen. Het proces gaat gepaard met veiligheidsmaatregelen en zal zeker vier maanden duren. Habran heeft dan al meer dan twintig jaar in de gevangenis doorgebracht. In deze zaak is hij de meest bekende beschuldig-de, maar de zwaarste beschuldigingen rusten op zijn bendeleden. Marcel Habran (foto, onder) staat terecht voor het belangrijkste wapenfeit van de bende, namelijk de overval op een geldtransport van Brinks, in Borgworm, op 12 januari 1998. Op de E40 richting Luik

wordt het transport klemgereden en beschoten. De chauffeur en één begeleider komen om, de derde geldtransporteur overleeft het en de overvallers vluchten, zonder buit. Volgens getuigen ontstaan er na die mislukte overval grote conflicten binnen de bende. Enkele zware jongens uit het Luikse misdaadmilieu praten tegen Justitie, één daarvan wordt daarop vermoord. Tussen februari 2001 en september 2004 vindt met acht ijskoude liquidaties een grote schoonmaak plaats in het criminele milieu. Slechts één van de twaalf beschuldigden bekent dat hij bij de liquidaties betrokken is. Op dit proces is er geen enkel materieel bewijs tegen de personen die worden beschuldigd, de bewijzen komen alleen van getuigen die uit de school klappen. Zij worden weliswaar beschermd door Justitie, maar vrezen wel voor hun leven. Om die reden zijn er tijdens het hele proces scherpe veiligheidsmaat-regelen in het Luikse gerechtsgebouw. De navolgende liquidaties worden ten laste gelegd. Op 1 februari 2001 wordt Philippe Maréchal neergeschoten op de parking van het Luikse ziekenhuis Sart-Tilman. Op 8 november 2001 wordt Francesco Vella door nep-agenten doodgeschoten achter het stuur van zijn wagen. Op 16 mei 2002 wordt Onofrio Cacciatore

door de politie dood aangetroffen in zijn pick-up, met vijf schotwonden in het hoofd. De motor van zijn (foto Philippe de Staerke) auto draait nog. Op 20 oktober 2002 wordt Robert Bovenisty neergeschoten voor zijn woning in Fléron. Op 20 februari 2003 wordt de bokser Georges Hardy doodgeschoten in een café in Fléron. Op 18 september 2003 wordt Mario Tomasi ‘s morgens doodgeschoten bij een bevriende garagehouder. Op 9 augustus 2004 wordt de huurmoordenaar Serge Pierrin doodgeschoten terwijl hij met zijn vriendin een ritje maakt op zijn motor. Op 15 september 2004 wordt Léopold Maréchal doodgeschoten terwijl hij zijn Porsche in zijn garage wil zetten. Op 4 september 2008 wordt het proces tegen de bende van Nijvel uitgesteld. Intussen heeft de kamer van inbeschuldigingstelling de aanhouding bevestigd van Marcel Habran en twee andere verdachten. Het drietal heeft om hun vrijlating gevraagd. Op 5 september begint de Federaal procureur Michel Yernaux de juiste akte van inbeschuldigingstelling in het proces voor te lezen. Yernaux verduidelijkt voor de start van de lezing dat Jean R., omwille van zijn gezondheidstoestand, niet tijdens dit proces berecht zal worden. Voor Vincent Buret zal dat bij verstek gebeuren omdat hij voortvluchtig is. Op 8 september 2008 leest Vernaux de rest van de 153 bladzijden van de akte van beschuldiging voor. In eerste instantie worden de verdachten veroordeeld, maar in mei 2009 vechten de bendeleden Giuseppe Rosato en Anouar Bennane, die tot levenslange gevangenisstraf worden veroordeeld, hun straf aan bij het Hof van Cassatie omdat er geen motivering komt van de jury. Op 30 september 2009 trekt de rechtbank de uitspraak terug omdat de jury het niet heeft gemotiveerd. Exact een jaar later zitten de juryleden samen in een hotel in Nijvel om te beraadslagen over de 72 schuldvragen. Naast Habran staan Thierry Dalem, Giuseppe Rosato en Anouar Bennane terecht. Alle vier pleiten ze onschuldig te zijn voor de feiten die hen ten laste worden gelegd. Anouar Bennane wordt door het Hof vrijgesproken. Thierry Dalem krijgt 25 jaar gevangenisstraf. Marcel Habran krijgt vijftien jaar gevangenisstraf en Giuseppe Rosato krijgt een nieuw assisenproces. In totaal zijn door de bende van Nijvel 28 doden, 40 gewonden te betreuren en is er omgerekend ongeveer € 340.000 à € 400.000 zijn buitgemaakt. In november 2015 zou de laatste overval verjaren, maar door een wetsontwerp van minister Koen Geens is deze termijn echter met 10 jaar verlengd.

Octopus syndicaat

In maart 1994 worden twee advocaten gearresteerd op verdenking van

betrokkenheid bij een misdaadnetwerk dat dat de naam Octopus syndicaat meekrijgt en dat op grote schaal drugs smokkelt van Pakistan naar Nederland en Canada. Na de arrestatie van de twee advocaten verschijnen bijna dagelijks berichten in de media over het misdaadnetwerk dat al snel de naam Octopus kreeg. Octopus zou talloze op het oog legale ondernemingen, waaronder banken en beursfondsen, in zijn greep hebben en zou niet schromen om medewerkers van Justitie te bedreigen, af te luisteren, om te kopen of bij hen in te breken. Eén van de zaken die aan Octopus wordt toegeschreven, zijn de acties tegen officier van Justitie Jo Valente (foto). Hij wordt meerdere malen bedreigd, mishandeld en er wordt bij hem thuis ingebroken. Zo is er onder meer het Sinterklaas-offensief. Er worden een fax met bedreigingen en een brief met gestolen floppy's vanuit zijn huis verstuurd die ondertekend zijn door Sint en Piet. In rijmvorm wordt Valente duidelijk gemaakt dat men hem op de korrel heeft en

dat hij maar beter met zijn werk kan stoppen. Op 14 januari 1995 verklaart Valente dat Octopus helemaal niet bestaat. De term Octopus is volgens hem een verzinsel van De Telegraaf. De parlementaire enquêtecommissie Van Traa constateert dat er in Nederland geen Octopus is die de georganiseerde criminaliteit in het gehele land omspant. Een dergelijk syndicaat bestaat niet, ook niet in de sfeer van de drugsgroothan-del. In juli 1995 spreekt de Amsterdamse officier van Justitie mr. Fred Teeven (foto) echter met klem tegen dat Octopus een verzinsel is. Volgens Teeven is er in Nederland een misdaadkartel actief, dat naar de mening van het Openbaar Ministerie de vorm van een reusachtige inktvis heeft aangenomen. De tentakels van deze octopus strekken zich uit tot in de allerhoogste kringen. Fred Teeven refereert aan een misdaadanalyse uit 1991, opgesteld door de Amsterdamse recherche. De aanleiding voor de analyse is een tip in november 1989 van een Canadese informant. Nederland, Canada, Duitsland, Zwitserland, Italië en de VS werken op dat moment samen aan een onderzoek naar een grensoverschrijdende organisatie die zich bezighoudt met witwassen van drugsgeld. De naam van die organisatie is Octopus. In 1996 vermoedt het OM dat de hoeveelheid hasjiesj die door de bende van Johan Verhoek is

vervoerd waarschijnlijk de vier ton benaderd. De verkoopwaarde bedraagt bij een voorzichtige schatting al meer dan een miljard gulden. Verhoek zou de verondersteld leider van Octopus zijn. De verschillende organisaties die worden genoemd als tentakels van Octopus hebben meerdere vennootschappen zoals rederijen en handelsondernemin-gen in handen. Ook zou het syndicaat De Femis Bank als bank hebben: op minstens twintig rekeningen bij die bank worden 68,8 miljoen gulden en 6 miljoen dollar gestort. Aan het begin van 1991 wordt onder druk van een naderend faillissement 38 miljoen opgeëist. Na bedreigingen aan het personeel en een directeur zou er 17,5 miljoen zijn uitgekeerd. Justitie doet overigens bijna zaken met de organisatie

van Johan Verhoek. In verband met een onderzoek naar het opzetten van een legale keten van coffeeshops is er overleg op het ministerie van Justitie. Bij dit overleg is een vermeende stroman van Verhoek aanwezig. Octopus zou onder andere een autoverhuurbedrijf in Antwerpen en een organisatie van 06-lijnen hebben geëxploiteerd, maar beide zaken zijn niet erg succesvol. De personen die in verband zijn gebracht met Octopus zijn behalve Johan Verhoek (zie tekening) onder andere Bertus Kwarten, Norbert Stok, Henk Orlando Rommy, Anton Horst en Charles Zwolsman. Tijdens het proces vragen de advocaten van de verdachten om een niet-ontvankelijkheid-verklaring van het Openbaar Ministerie omdat het OM een briefwisseling met één van de kroongetuigen heeft achtergehouden. Volgens de advocaten is dit strijdig met de toezegging van het OM om volledige openheid te betrachten rond de overeenkomsten met de kroongetuigen. In de briefwisseling is kroongetuige Ad Karman de halve toezegging gedaan dat het OM hem in de toekomst niet financieel zal plukken. De rechtbank acht het OM op 20 januari 1997 echter wel ontvankelijk. De president van de rechtbank laat wel zijn ongenoegen blijken. De rechtbank had moeten weten wat er was afgesproken om een goede beoordeling te kunnen maken tussen de beloning van de kroongetuige en diens tegenprestatie. Kroongetuige in de rechtszaak tegen Verhoek en consorten is de hasjleverancier Fouad Abbas, die jarenlang aan hem heeft geleverd. De aanklacht luidt: het deelnemen aan een criminele organisatie en het verhandelen, vervoeren en verkopen van 200.000 kilogram hasjiesj tussen 1988 en 1996. Op 6 februari 1997 wordt Verhoek tot zes jaar cel veroordeeld. Op 18 maart 2000 komt Verhoek vrij, maar kort daarna wordt hij een jaar lang gegijzeld door Justitie omdat hij weigert een terugvordering van 275

miljoen gulden (!) te betalen aan de Belastingdienst. In 2004 maakt Justitie daarvoor een strafzaak aanhangig en op 29 april van dat jaar wordt Verhoek tot twee jaar cel veroordeeld door de rechtbank, wegens het niet betalen van de vordering.

Oma Mok-Cheung. De moord op

In juli 1993 heet restaurant New Ocean aan de Jorisstraat in Breda nog Peacock. De Chinese familie Mok runt het restaurant: man, vrouw en enkele illegale koks. Ook de moeder van de man, oma Mok, helpt een handje mee.

Het is de nacht van 3 op 4 juli 1993 en de familie heeft die avond juist een tweede restaurant geopend, in België. De blijdschap daarover slaat om in verdriet als op zondagochtend de koks restaurant Peacock binnenlopen. In de keuken ligt de 56-jarige oma Mok-Cheung (foto), ze is gruwelijk vermoord! De moord houdt zowel de politie als de bewoners van Breda lang bezig en ook door de gewelddadige manier waarop de vrouw om het leven is gekomen. De zaak komt in Opsporing Verzocht, justitie looft 25.000 gulden uit voor de gouden tip en de familie doet daar nog eens 10.000 gulden bovenop. Het levert allemaal niets op. Het blijft maanden stil, totdat in het voorjaar van 1994 de Criminele Inlichtingen Dienst in Den Haag met een tip komt. Een groep Bredase criminelen, die is opgepakt vanwege een overval in Den Haag, zou ook restaurant Peacock hebben overvallen en daarbij oma Mok hebben vermoord. In juli en oktober van dat jaar staan drie vrouwen en drie mannen voor de rechter in Breda. Drie mannen van 18 en 19 jaar oud krijgen twaalf tot veertien jaar cel voor doodslag op oma Mok. De drie vrouwen, ook van die leeftijd, moeten tot twee jaar de cel in voor medeplichtigheid. De rechtbank oordeelt dat zij oma Mok vanuit haar huis naar het restaurant hebben gelokt. De mannen hebben haar beroofd van haar sieraden en de opbrengst van de gokkast. Daarna hebben ze de vrouw met een wok doodgeslagen. De zaak sleept zich voort in hoger beroep en wordt steeds ingewikkelder. De vrouwen bekennen dat ze bij de dood van oma Mok betrokken zijn, maar geven de mannen de schuld. Die ontkennen alles. De zes kenden elkaar sowieso voor de moord al. Hun onderlinge banden zijn gecompliceerd: ze kwamen vaak samen op de kamers aan de Teteringsedijk waar de vrouwen woonden. De mannen zouden hen daar vaak mishandeld hebben. De verklaringen van de vrouwen wisselen steeds vaker. In hoger beroep worden de straffen van de mannen met twee jaar verlaagd. Het gerechtshof motiveert niet waarom. Het is september 2008. De Peacock heet nu New Ocean. De familie Mok heropende het

restaurant na de moord wel, maar is er al jaren geleden vertrokken. De veroordeelden zijn weer vrij. Een groep wetenschappers en studenten duikt op deze zaak en de leiding van het project ligt bij rechtspsycholoog Peter van Koppen en hoogleraar criminologie Hans Nelen. De wetenschappers worstelen zich door tweeduizend pagina's dossier heen en hun conclusie luidt dat de rechtbank en het gerechtshof minstens één van de hoofdverdachten, Abdeslam T., nooit had mogen veroordelen. Volgens hen is er gerede twijfel aan zijn schuld. De onderzoekers oordelen hard over het politieonderzoek. "Justitie heeft nagelaten onderzoek in andere richtingen, bijvoorbeeld de Chinese gemeenschap, te verrichten." Ook heeft justitie zich volgens hen blindgestaard op de verdachten en te grote druk op die verdachten, en dan specifiek op de vrouwen, uitgeoefend. Het zijn vooral de verklaringen van de vrouwen waarover de onderzoekers struikelen. Die wisselen om de haverklap en kloppen vaak niet: ze zeggen dat er geschoten is in het restaurant, maar daar zijn geen bewijzen van te vinden. "Het zijn onzinverklaringen en er komt bij dat twee van de drie mannen een gedeeltelijk alibi voor die nacht hebben." Op 5 juni 2012 krijgt de Hoge Raad een herzieningsverzoek van de procureur-generaal om de veroordeling van alle zes te herzien. Het is voor het eerst in de Nederlandse geschiedenis dat niet een advocaat of een veroordeelde zelf om een herziening vraagt. Op 18 december 2012 beslist de Hoge Raad dat de zaak heropend moet worden. Abdeslam, één van de mannen die jarenlang vastzat voor de moord, is opgelucht dat er eindelijk naar hem wordt geluisterd. Op 14 oktober 2015 oordeelde het gerechtshof dat het eerdere vonnis standhield, en daarmee ook de veroordelingen van de zes. De veroordeelden hadden voor de herzieningszaak hun straffen al uitgezeten. Opvallend was dat de Hoge Raad met hun arrest tégen het advies van de advocaat-generaal was ingegaan. Laatstgenoemde was een stuk kritischer over de zaak en de afdoening door het hof. Van de bushokjesgetuigen vereiste het hof bijvoorbeeld een directe en concrete herinnering. De advocaat-generaal stelde dat dit een onjuist criterium was, en dat enkel aannemelijk moest worden gemaakt dat wat ze zeiden waar was. Ook vond hij dat het hof een zwaardere motiveringsplicht had ten aanzien van de verklaringen van de veroordeelden, aangezien deze later waren ingetrokken. Ook was de advocaat-generaal kritischer over het gebrek aan forensisch bewijs. Zelfs al hadden de veroordeelden handschoenen aan uit bezorgdheid om vingerafdrukken achter te laten, dan kon dat alsnog niet de complete afwezigheid van ook maar enig spoor (zoals bloed, haren, speeksel) van de veroordeelden verklaren. Begin 2023 heeft de Hoge Raad het verzoek van het echtpaar Knoops om nieuw forensisch onderzoek te houden ingewilligd.

Orminda Soerel

Orminda Eleonora (Minnie) Soerel, wordt geboren op17 januari 1965 in

Amsterdam en ze groeit op in Purmerend. Orminda is het zusje van de oud-portier, freefighter Dino Soerel en mede door hem komt ze in de criminaliteit terecht. Orminda is half-Surinaams, mooi met een gave olijfkleurige huid, donker, glanzend zwart haar en ze is een plaatje om te zien. Ze oogt ook als ze ouder wordt een stuk jonger dan ze is. Orminda gaat werken in de horeca en is jarenlang actief als bedrijfsleider van de Amsterdamse coffeeshop The Bulldog op het Leidseplein. Mede door haar broer krijgt ze al snel allerlei relaties in het criminele milieu. Ook zetten haar broer Dino en Willem Holleeder haar in om mannen in de val te lokken en anderen 'te bedanken voor bewezen diensten'. Met andere woorden: Orminda (foto) moest de mannen chantabel maken en anderen tevreden houden. Als ze midden dertig is krijgt Orminda een relatie met de blonde 'good looking guy' Rinus Holman (foto) een Haarlemse crimineel. Ze zit naast

haar nieuwe liefde in de auto als die op 4 maart 2000 in Purmerend wordtdoorzeefd in zijn Mercedes. Orminda krijgt (foto) daarbij een kogel in haar been. Rinus en Orminda hadden het plan te gaan trouwen en er worden veel mensen van de moordaanslag verdacht, zoals Polletje, een van de moorde-naars van Club Esther. De zaak blijft als onopgelost op de plank liggen. Het leven gaat verder en Orminda Soerel wordt in januari 2006 tegelijkertijd met Willem Holleeder opgepakt. Later wordt ze voorlopig vrijgelaten. In februari 2006 komt er bij de Criminele Inlichtingen Eenheid (CIE) informatie binnen dat Orminda haar charmes gebruikt om, onder anderen, advocaat Bram Moszkowicz te compromitteren. Rechercheurs hebben amoureuze sms-berichtjes tussen Bram Moszkowics en Orminda Soerel in het Kolbak-dossier bijgevoegd. Teksten als 'Orminda ik wil je' zijn nog de minst schokkende sms'jes uit het hele dossier. Moszkowicz eist dat die documenten zouden worden verwijderd uit het Kolbak onderzoek, maar ontkent niet dat de sms'jes daadwerkelijk zijn verstuurd. Het Openbaar Ministerie onderzoekt vervolgens

of advocaat Bram Moszkowicz onder druk is gezet door Dino Soerel. (foto Rinus Holman) Ook fungeert Orminda op papier als bestuurder van BV's die worden gebruikt om het afpersingsgeld weg te sluizen. Volgens het openbaar ministerie is zij gevraagd om bij afpersingen door haar broer en Willem Holleeder mee te doen. Ze verklaart zelf een relatie te hebben gehad met de vermoorde vastgoedhandelaar Willem Endstra. Hierna gaat Orminda werken in de horeca en is ze jarenlang actief als bedrijfsleider van de Amsterdamse coffeeshop The Bulldog op het Leidseplein. Op 24 september 2007, voordat zij opgeroepen zal worden als getuige in het proces tegen Willem Holleeder en ter behandeling van haar eigen strafzaak, krijgt Orminda een hersenbloeding en wordt zij opgenomen in het Waterlandziekenhuis te Purmerend waar ze een spoedoperatie ondergaat.

Osman Calli, de moordmachine

Osman Calli is geboren in een Turks stadje waar zowel België en Nederland worden gezien als het fameuze beloofde land. Iedereen die in zijn geboorte-stadje opgroeit, droomt van een toekomst in een van die twee landen en zij die voor Belgie kiezen verhuizen voorna-melijk naar Gent en Schaarbeek. Dat doet Osman (foto) ook. Hij vertrekt als jonge twintiger naar Belgie om te werken en, belangrijker nog, een partner te zoeken. Tijdens zijn zoektocht naar iemand om zijn lief en leed mee te delen, leert hij in 1995 de zeventienjarige Wendy Blendeman kennen. Het gaat snel, Wendy trekt bij hem in en wordt direct ook nog zwanger. Een jaar na hun ontmoeting reizen ze naar Osman's familie in Turkije. Wat eerst een gezellig familietripje lijkt, verandert voor Wendy al snel in een horrorverhaal. Ze komt erachter dat Osman in Turkije al getrouwd is. Ook komt ze te weten dat ze eigenlijk onderdeel is van het snode plannetje om broer Zeki naar België te loodsen. Ze wordt verplicht om met hem een schijnhuwelijk aan te gaan. Dit terwijl ze eigenlijk zwanger is van Osman's kind waardoor Zeki later als officiële vader wordt gezien van het zoontje. Osman weigert dit dan weer te aanvaarden en de hele relatie tussen hem en Wendy loopt op de klippen, want het is een relatie waar geweld niet weg te denken was. Er zijn in totaal 128 klachten ingediend tegen Osman. (foto) Met die klachten wordt helemaal niets gedaan. Hij krijgt enkele gevangenisstraffen op zijn palmares, maar die zijn steeds met uitstel omdat hij miskend is in zijn vaderschap. Wendy en Osman gaan scheiden en de Turk krijgt een nieuwe relatie Teslime Kirman. Het is donderdagochtend 11 november 2004 en de dan 35-jarige Osman maakt zijn vrouw Teslime wakker

in hun appartement aan de Antwerpsesteenweg in Sint-Amandsberg. Hun dochtertje van drie jaar is niet thuis dus je zou denken dat het een rustige ochtend wordt. Dat wordt het niet want Osman is ervan overtuigd dat zijn 23-jarige vrouw Theslime hem bedriegt met een andere man. Om haar tot bekentenissen te dwingen, voert hij Teslime naar de kelder. Hij bindt haar vast met de boodschap: 'Er is een andere man in uw leven, ik weet dat hij Erbay heet en hij is hier geweest.' Osman heeft eerder een vriend gevraagd om hem te bellen als er een man in zijn huis kwam als hij er niet was. Nadat hij af en toe een telefoontje krijgt, maakt hij direct de berekening dat zijn vrouw vreemdgaat en dat ze dat niet alleen kan gedaan. Dus schuift hij ook een groot deel van de schuld in de schoenen van zijn zus, Hacer. Met een smoes om haar kind op te halen, lokt Osman zijn zus naar zijn huis. Ook zij wordt naar de kelder gelokt en vastge-bonden. Osman twijfelt even of hij hier wel mee moet doorgaan en belt de imam om advies. Aan de imam Mushin Paksoy vraagt hij letterlijk of hij zijn overspelige vrouw zou mogen vermoor-den, maar die adviseert hem om zich aan de Belgische wetgeving te houden. bekent ze haar overspel. Osman geeft onmiddellijk repliek in de vorm van een paar geweer-schoten. Beide meisjes overlijden ter plaatse. De kruistocht van Osman zit er nog niet op, maar voor hij nog eens op pad vertrekt, kijkt hij in de telefoon van zijn zus. Daar krijgt hij te lezen dat ze in verwachting is van een Belgische jongen terwijl ze eigenlijk in Turkije al getrouwd is. Voor Osman dan werkelijk vertrekt, steekt hij het hele huis in brand om het te ontdoen van al zijn zonden. Achteraf blijkt dat Hacer en Teslime Kirman ritueel zijn gereinigd. waardoor de vrouwen zich ervan bewust waren dat ze gingen sterven. We verplaatsen ons naar Wendy, de vorige vrouw van Osman. Zij is opgegroeid in een gezin van zes kinderen in het volkscafé van haar ouders aan de Popperodedries 9300 in Aalst. ' (foto Wendy en Henri dansend) Voordat ze Osman ontmoet werkt ze voor een traiteur in Nieu-werkerken. Veel mensen die haar kennen

weten wel dat Wendy veel misère heeft meegemaakt met die Turk Osman. Ze is een zachtaardige vrouw, maar heeft geleerd dat ze haar hele leven zal moeten vechten om zelf niet ten onder te gaan. Nadat Wendy afscheid van Osman heeft genomen heeft ze een relatie met Henri de Coman, een vuilnis-man uit Aalst met wie zij al zeven jaar samen is en een dochtertje met de naam Shauni van twee heeft.' Donderdagavond, de elfde maart 2004 komen ze thuis na een avond met vrienden. Het was een gezellige avond waarbij de mannen

zich gezellig onderhielden in het Aalsterse café Peke Moens, waar ze darts hebben gespeeld in de dartsclub de Dylanboys. De kinderen hebben zich vermaakt met zingen en dansen op muziek van K3. Thuis, dat wil zeggen bij hun dochtertje, het zoontje uit Henry's vorige huwelijk en zijn moeder. Het is elf uur en Wendy en Henry keuvelen samen nog een beetje in bed terwijl ze geleidelijk aan in slaap vallen. Tegen twaalven schrikken ze wakker door hevig gebonk op hun rolluiken. Henry stapt uit bed en gaat kijken wat er allemaal gebeurt beneden. Er staat een man voor hun raam en Henri herkent hem onmiddellijk: het is Wendy's ex-vriend, de 35-jarige Turk Osman Calli en hij ziet dat er een revolver op hem is gericht. Als verlamd kijkt hij toe hoe Osman het raam stuk slaat en het huis in komt. De Turk heeft duidelijk één doel: Wendy en in zijn zoektocht naar zijn ex-vriendin stuit hij eerst op haar schoonmoeder en gelijk schiet hij haar neer. Hij vervolgt zijn tocht naar boven en daar heeft iedereen, zo ook Wendy zich verzameld in één kamer. Osman gaat onmiddellijk op zijn doel af, Wendy wordt op haar knieën

gedwongen en Osman opent het vuur. Daarna is Henry aan de beurt, hij wordt geraakt door een kogel in zijn linker borstkas. Hij sterft niet onmiddellijk, maar doet wel alsof om Osman te misleiden. Calli verlaat de woning, maar in de woonkamer kruist hij nog zijn bloedeigen zoontje en zegt: 'Jij mag wel blijven leven.' Tegen die tijd komt er bij de politie in Aalst de melding binnen dat er een aangestoken brand is gesignaleerd in Gent, in een woning die op naam staat van Osman Calli. In de woning treft de politie de lijken van twee jonge vrouwen aan die om het leven zijn gebracht door twee kogels. Al snel worden de vrouwen geïdentificeerd als de nieuwe echtgenote van Osman, Teslime, en zijn jongere zus Hacer. De meisjes zijn vreselijk mishandeld. Ze hebben zware verwondingen aan de benen en snijwonden in het gezicht. Het is duidelijk dat ze eerst zijn gefolterd en dan om het leven gebracht. Het huis is pas achteraf in brand gestoken. De politie legt al snel de link tussen de brand in Gent en de moorden in Aalst. Het wordt hen ook al snel duidelijk dat Osman nog niet klaar is met zijn tocht. Die heeft ondertussen het huis van Wendy verlaten en is op zoek naar een manier om te vluchten. Een paar kilometer verder ziet hij een vrouw uit haar auto stappen. Zonder te twijfelen verpinken staat hij meteen naast de vrouw en duwt hij een revolver tegen haar slaap. 'Ik heb al gemoord deze avond, breng

mij naar Gent.' legt hij haar op. De vrouw is doodsbang, maar luistert toch braaf naar wat hij haar vraagt. Tijdens de rit horen ze op de radio het bericht dat er vier doden en één zwaargewonde aangetroffen zijn in woningen in Aalst en Gent. Als Osman dit hoort, is hij eigenlijk teleurgesteld dat de man het heeft overleefd. Hij herlaadt zijn wapen en zegt: 'Die minnaar zal niet meer leven als ik klaar met hem ben.' Dit zorgt ervoor dat de vrouw, begrijpelijk, nog banger wordt. Desondanks raapt ze al haar moed bij elkaar voor een ontsnappingspoging. Ze vraagt aan Osman of ze haar sigaretten mag nemen die op de achterbank liggen. Hij stemt in. De vrouw stapt uit en rent weg. Tijdens haar vlucht probeert ze auto's tegen te houden om te vragen of ze haar naar de politie brengen. Dat lukt en ze verwittigt de politie dat Osman nog iets van plan is die nacht. De eerste halte van Osman terug in Gent is het huis van Erbay, de minnaar van zijn Teslime. Hij belt aan en Erbay's zusje doet open. Hij duwt het meisje aan de kant en stormt naar boven waar hij zijn volgend slachtoffer in bed aantreft. Osman is opnieuw meedogenloos en zegt:'Jij bent bij mij thuis geweest, dit zijn uw laatste woorden, bid tot God.' Osman lost twee schoten en vertrekt zonder verpinken weer. Erbay is zwaargewond. Het schot dringt via zijn nek zijn lichaam in waardoor zijn bovenste wervel wordt geraakt. Hij is voor de rest van zijn leven volledig verlamd. Hierna geeft Osman Calli zich aan bij de politie. Osman Calli wordt door de rechter (tekening, vorige pagina) veroordeeld tot levenslange gevange-nisstraf. In de gevangenis vraagt Osman onmiddellijk een verplaatsing naar Turkije. In 2008 wordt hij na vier jaar overgebracht naar zijn thuisland. Daar zit hij nog eens drie jaar in de gevangenis tot hij gedeeltelijk vrij mag komen. Sinds 2020 is Osman Calli, moordenaar van vier, eigenlijk een vrij man. De correctionele rechtbank van Gent veroordeelt Imam Muhsin Paksoy, die naar Turkije is gevlucht, bij verstek tot zes maanden voorwaardelijke celstraf voor schuldig verzuim, omdat hij niet ingreep toen hij te horen kreeg dat Calli de vrouwen ging vermoorden.

Patrick Haemers

Patric Haemers, bijnaam Le Grand Blond, wordt op 2 november 1952 in Schaerbeek geboren als zoon van Liliane en Achille Haemers. Zijn vader is een West-Vlaamse textielbaron die in de loop der jaren aardig wat geld heeft verdiend. In de jaren zeventig raakt Patrick vertrouwd met het Brusselse nachtleven. Eric Haemers, de broer van Patrick, is de eigenaar van een kroeg, De Gypy's. Naast Patrick zijn er ook heel wat andere malafide figuren vaste klant in de kroeg. Patrick raakt in en rond de Gypy's en in de rest van Sint-Lambrechts-Woluwe bevriend met jonge boeven zoals Thierry Smars en Philippe Lacroix, een autodief. In die periode staan de broers Patric en Eric Haemers, Axel Zeyen en Jurgenl Zeyen en Jacques Fostroy bekend als De Gouden Jekkers. Ze worden omschreven (foto Axel en

Jurgen Zeyen) als rijkeluiszonen die te veel vrije tijd hebben. In 1972 richt vader Achille nachtclub The First op. In 1973 wordt Patrick Haemers de uit-

bater van dit etablissement. De nachtclub verdwijnt na een hevige brand. Door de verzekering wordt niet uitgekeerd omdat de brand aangestoken zou zijn geweest. Ondertussen geniet Patrick Haemers zelf ook van het uitgaansleven. Hij bezoekt vaak de nachtclub Sleepy Lagoon, waar gangster Philippe De Staercke financiele belangen in heeft. Via dit nachtleven, en in bijzonder de nachtclub Sleepy Lagoon, komt Haemers in contact met het Brusselse misdaadmilieu. Hij leert er onder meer Ramadan Dodack kennen en Denise Tyack, een prostituee uit het Israëlische pooiermilieu. In 1979 opent Achille Haemers vlak naast de voormalige The First de privé-club Elysée 19. Deze is een

thuishaven voor verscheidene politici, rijkswachters en criminelen. Later verandert de club haar naam in The Happy Few. In 1983 wordt Patrick Haemers opnieuw de uitbater van een nachtclub van zijn vader, maar ditmaal in samenwerking met zijn vriendin Denise Tyack. Ondertussen blijft Haemers ook genieten van de vele vrije tijd die hij heeft. (foto Patrick en Denise) Hij krijgt maandelijks zo'n 1000 euro van zijn vader en broer Eric geeft hem maandelijks ook een bepaald bedrag. Toch kan hij met dit geld amper zijn dure levensstijl van drugs, uitgaan, mooie wagens en zware motoren financieren. Met bekenden uit het criminele milieu richt hij de Bende Haemers op, die verder bestaat uit Philippe Lacroix, Marc Van Dam, Denise Tyack, Basri Bajrami (foto volgende pagina) en Kapllan Murat. Wegens zijn gewelddadige overvallen op verscheidene geldtransporten wordt hij beschouwd als een Belgische topgangster. In 1989 wordt hij zelfs internationaal bekend, nadat blijkt dat hij oud-premier Paul Vanden Boeynants heeft ontvoerd. Fysiek valt Haemers op vanwege zijn grote lichaamslengte, opvallend blauwe ogen, en blonde haren. Hieraan dankt hij dan ook zijn bijnaam. Haemers is in 1978 al eens veroordeeld voor groepsverkrachting. In

1987 komt hij vrij na een veroordeling wegens een overval in Deerlijk. In 1988 krijgt hij een geldboete van 500.000 Belgische frank wegens een zaak met valse facturen. Maar in 1993 staat het proces van zijn leven op het programma en dit gaat op 19 april 1993 van start. De internationale pers is aanwezig en Haemers geniet van de aandacht . Hij is enorm teleurgesteld wanneer blijkt dat het proces wordt uitgesteld. Er zijn niet genoeg juryleden aanwezig en Haemers is het wachten duidelijk beu. Zowel fysiek als mentaal lijdt de dan 40-jarige gangster onder het gevangenisleven. Op 19 april maakt hij de rechter dan ook duidelijk dat het proces niet te lang moet worden uitgesteld. Via een emotionele brief vraagt hij zijn vader hem te helpen te ontsnappen. Zijn vader krijgt de opdracht om een wapen te kopen. Via een omgekochte bewaker zal Haemers dan het wapen via Basri Bajrami (foto) ontvangen. Tenslotte zijn er ook nog vrienden die het geld voor de omgekochte bewakers betalen. Haemers wordt echter naar een andere gevangenis overgeplaatst en het plan gaat niet door. Dit is een klap voor Haemers, die ziet hoe op 5 mei 1993 Philippe Lacroix, Kapllan Murat en Basri Bajrami wél op spectaculaire wijze uit de gevangenis ontsnappen. In de gevangenis heeft Haemers duidelijk last van afkickverschijnselen en hij vraagt om drugsvervangende medicijnen, maar die krijgt hij niet. Op 14 mei 1993 pleegt Haemers in zijn gevangeniscel zelfmoord. Met het snoer van een radio maakt hij een strop en hangt zich op op aan de radiator, 130 cm hoog. Hij laat een afscheidsbrief achter.

Paul Epskamp

Paulus Adrianus Maria Epskamp wordt op 20 juni 1957 in Schagen geboren. Hij is een sportieve jongen, gek op voetbal en speelt als ausputzer bij SRC-4. Paul Epskamp ziet er altijd fantastisch uit, hij is een mooie man, als acteur kan hij gemakkelijk in The Godfather spelen. Altijd gebruind, strak in het pak, met de zonnebril omhooggeschoven in zijn gekrulde haar. In 2004 wordt hij gearresteerd aan boord van het schip Blue Fish, dat 4000 kilo hasjiesj als lading meevoert. De eigenaar van het schip, Roel Feenstra, een reder die in 1992 nog tot Ondernemer van het Jaar van Den Helder wordt uitgeroepen, neemt tijdens de rechtszitting alle schuld op zich. Epskamp ontkent alle betrokkenheid bij de hasj-smokkel. “Ik ben bij toeval op dat schip beland, ik ken meneer Feenstra helemaal niet.” Paul Epskamp wordt voor het laatst gezien op 13 januari 2005 tijdens de terechtzitting van zijn broer Nico

Epskamp. Een kennis brengt hem vervolgens naar Hotel De Witte Bergen in Eemnes. Daar wordt hij opgewacht door enkele mannen die hem verdenken van het stelen van een paar ton hasjiesj, met een waarde van circa vijf miljoen euro. Nietsvermoedend gaat hij mee naar een afspraak in Roosen-daal waar ze de zaak uit willen praten met twee Nederlanders en twee Marokkaanse broers.

De twee Nederlanders kunnen gaan en Paul Epskamp (foto) moet alleen achter-blijven. De Marokkaanse broers eisen van hem dat hij zegt waar de uit Nibbixwoud gestolen partij hasjiesj is gebleven. Epskamp wordt op gruwelijke wijze gemarteld, ze schoppen en slaan hem en boren meerdere gaatjes in zijn beide knieën om hem aan het praten te krijgen. Op 21 januari 2005 wordt zijn gebroken en dode lichaam gevonden op een bouwterrein langs de N201 te Loenersloot. De wreedheden komen aan het licht tijdens de eerste van drie rechtszaken die in april 2007 worden gevoerd tegen de verdachten van de moord. Op 15 mei 2007 acht de rechtbank bewezen dat twee verdachten verantwoordelijk zijn voor de dood van Epskamp. De twee verdachten worden veroordeeld tot gevangenisstraffen van 4,5 jaar en 3,5 jaar. Twee weken eerder had het OM 8 jaar en 5 jaar geëist. Een derde verdachte is voor de belangrijk-ste feiten vrijgesproken. Naderhand is duidelijk geworden dat Epskamp niets met de gestolen partij hasjiesj te maken had. Op dinsdag 2 november 2010 wordt bij de grenscontrole op Schiphol een voortvluchtige aangehouden die wordt ver-dacht van betrokkenheid bij de ontvoering en dood van Epskamp uit Schagen. De 47-jarige verdachte is 3 dagen later voorgeleid aan de rechter-commissaris van de rechtbank in Alkmaar. Hij is voor veertien dagen in voorlopige hechtenis gesteld en wordt vervolgens in afwachting van de rechtszaak vrijgelaten. In oktober 2012 wordt de 49-jarige verdachte L'Hassan el K. vrijgesproken van betrokkenheid bij de marteling en uiteindelijk de dood van Paul Epskamp.

Paul Herrie

Paul Herrie wordt in 1957 geboren. Na zijn studententijd raakt hij werkzaam bij de Binnenlandse Veiligheidsdienst (BVD), de voorganger van de Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst. Van 1980 tot 2001 werkt Herrie bij de AIVD. Voor een geheim agent is hij met zijn 1.96 cm geen onopvallende verschijning. Toch volgt hij ongemerkt in de jaren 80 en 90 vermeende Sovjetspionnen, IRA-leden en RaRa-sympathisanten. Hij is o.a. betrokken bij het oprollen van een IRA-cel in Nederland en tijdens dit onderzoek komt de criminele groepering rond Mink Kok in het vizier. Paul Herrie (foto) neemt deel

aan het onderzoek naar de organisatie van Kok, die contacten heeft in kringen rond RaRa. In 2001 ontploft een bom onder de auto van Herrie. Hij beweert dat de bom is geplaatst door collega's van de AIVD, maar het politieonderzoek wijst in de richting van hemzelf. Hierna neemt hij ontslag. Volgens de rijksrecherche neemt Herrie tal van geheime dossiers mee naar huis, waaronder stukken betreffende Kok. Deze stukken komen bij Kok. terecht en volgens oud-collega's heeft Herrie ze verkocht. In de media wordt beweerfotod dat Herrie en Mink Kok communiceren via liefdesbrieven die ze naar elkaar zenden in de tijd dat Kok in de gevangenis zit. Herrie wordt ervan verdacht dat hij op 9 maart 2004 een bom tot ontploffing brengt voor de deur van een makelaarskantoor in Den Haag. De naam van Herrie duikt na zijn vertrek bij de geheime dienst op bij tal van zaken, van faillissementen tot internationale wapenhandel en witwaspraktijken. Tegenover de rijksrecherche verklaart Pail Herrie (foto) dat de AIVD een belangrijke informant niet goed heeft afgeschermd. Hij bedoelt hier de informant met codenaam Sentaro mee, die eind jaren negentig in de directe omgeving van Mink Kok opereert.

Sentaro zou de crimineel Jules Jie zijn, die in oktober 2003 wordt vermoord. Herrie verklaart verder dat onzorgvuldig wordt omgegaan met staatsgeheimen. Medewerkers van de dienst kunnen ongezien op grote schaal documenten kopiëren. Van enige controle is volgens Herrie geen sprake. Op 4 mei 2006 wordt Herrie gearresteerd, verdacht van het schenden van staatsgeheimen. Op 9 januari 2007 wordt bekend dat Fred Teeven en twee journalisten van De Telegraaf mogelijk moeten getuigen in het proces tegen Herrie. Op 3 september 2007 wordt er 2 jaar cel geëist tegen Herrie voor het achteroverdrukken van documenten en het doorverkopen daarvan. Op 22 oktober 2007 wordt Herrie door de rechtbank in Den Haag tot 2 jaar cel veroordeeld voor het in bezit houden van staatsgeheime documenten na zijn ontslag. Dat Herrie de documenten zou hebben doorverkocht aan Kok kan volgens de rechtbank niet worden bewezen. Volgens het OM hebben de oud-AIVD-agent Paul Herrie en de Chinese zakenman Anddy Chen ruim 1,5 miljoen euro aan crimineel geld geïnvesteerd in een luxueuze villa in Aalsmeer, die de Amsterdamse crimineel Mike O. in 2005 wilde gaan bewonen. In april 2012 besliste de Hoge Raad dat Herrie nog 550 dagen moet zitten.

Paul Spiekerman van Weezelenburg

Paul Spiekerman van Weezelenburg, bijnaam: Spike, wordt in 1967 geboren. In maart 2003 is Spike verwikkeld in een slepend conflict met zijn ex-vriendin Daniëlla Vromen over de verdeling van weder-zijdse goederen. Eén deel

daarvan betreft de goederen die zich bevinden in en om de woning van Spike aan de Reinierstraat in Kerkrade. Wanneer Spike (foto) op de ochtend van de 24ste oktober ontdekt dat uit de tuin en uit zijn woning spullen zijn verwijderd, brengt hij eerst de kinderen van zijn broer, die hij kort daarvoor heeft opgehaald en nog in zijn auto zitten, naar zijn vriendin en keert daarna meteen naar zijn woning terug. Daar ontdekt hij dat er een ander slot op de voordeur is aangebracht. Door een door hem ingeslagen ruit van de keukendeur verschaft hij zich toegang tot de woning. Spike is des duivels omdat hij buitengesloten is van zijn woning. Door de ontdekking dat veel goederen uit de tuin en de woning zijn weggehaald, raakt hij helemaal over de rooie. Het is voor hem duidelijk dat zijn ex en/of haar famile dit hem heeft aangedaan en hij besluit verhaal te halen. Spike, een ex-marinier, onderzoekt of er geen wapens uit de kluizen in zijn woning zijn verdwenen, kleedt zich vervolgens om in zijn combat-tenue en haalt wapens uit zijn kluis. Vervolgens rijdt hij naar de woning van de familie Vromen. In de woning van de Vromens schiet Spike zijn ex, de 29-jarige Daniëlla, haar broer, de 34-jarige Patrick Vromen, en hun moeder, de 56-jarige José Vromen, meermalen in hun bovenlichamen. Om het zekere voor het onzekere te nemen schiet hij ze allemaal één keer door het

hoofd. Het zijn pure liquidaties, in het wilde weg schieten doet hij niet. Vervolgens rijdt hij naar de sportschool op de Tunnelweg, stapt uit, loopt naar de balie en schiet van zeer nabij zijn ex-schoonvader Lei Vromen door het hoofd. Op 22 juli 2004 wordt Spike door de Rechtbank van Roermond veroordeeld Paul Spiekerman van Weezelenburg tot twintig jaar gevangenisstraf. Dit vonnis wordt in hoger beroep bevestigd, zij het met een ander bewijsvoering. Anders dan de advocaat-generaal eist, legt het Hof verdachte geen levenslange gevangenisstraf op, maar een tijdelijke vrijheidsstraf, zij het

voor de maximale duur van twintig jaar, en TBS met dwangverpleging. Op 24 mei 2006 treedt Spike in het huwelijk met zijn jeugdliefde Petra. Op 20 oktober 2010 beslist de Raad voor Straf-rechtstoepassing en Jeugdbescherming dat Paul gebruik mag maken van de Fokkensregeling waardoor hij na 1/3 van de celstraf op 21 december 2010 het tbs-traject in mag. Op 30 december 2014 wordt de tbs met 2 jaar verlengd, eerder ook al in 2012. De tbs wordt verder verlengd op 28 december 2016 en december 2018. Op 11 december 2023 bespreekt de rechtbank de beëindiging van het tbs-traject. Paul woont dan al drie jaar zelfstandig in een dorpje in Groningen. Zowel het Openbaar Ministerie (OM) als deskundigen achten beëindiging van het traject verantwoord.

Pepijn van der Velden. De liquidatie van

Op 14 februari 2013 (Valentijnsdag) wordt de 32-jarige Pepijn van der Velden, bijnaam: Jerry, uit Valkenswaard doodgeschoten in de berm bij de Aalbes en de kruising met de President Wilsonweg, in de wijk Ommoord in Rotterdam. Hij laat drie jonge kinderen na. Die donderdagavond meldt een voorbijganger om 23.45 uur dat een auto vreemd geparkeerd midden op de weg staat. Agenten vinden in die auto, een groene Daihatsu Grand Move, het levenloze lichaam van Pepijn van der Velden. De wandelaar die Pepijn in de auto

aantreft, heeft de schutter niet gezien. Mogelijk heeft er een auto klaar-gestaan waarin de dader is gevlucht, maar misschien is de schutter ook wel de wijk Ommoord ingegaan en heeft hij zich daar ergens schuilgehouden. Dat moet dan iets na 23.30 uur op donderdagavond 14 februari zijn geweest. De politie zoekt in de dagen na de moord naar informatie over de criminele bezigheden van Pepijn van der Velden (foto), want die zouden weleens de aanleiding kunnen zijn voor zijn dood. In het bijzonder wil de politie in contact komen met mensen die meer weten over zijn praktijken in dat criminele milieu maar ook wil de politie graag meer informatie over de schulden die hij had. Het is bekend dat hij bij een aantal van zijn vriendinnen behoorlijke schulden had, maar hij zou dus ook schulden bij mensen in het criminele wereldje kunnen hebben. Voor zover bekend had Pepijn van der Velden (foto) geen bekenden wonen in de wijk waar hij werd doodgeschoten, dus moet er een andere reden zijn waarom hij daar rondreed die avond. Pepijn heeft niet de snelste route gereden vanaf de A16 naar de wijk Ommoord. Sterker nog, hij is behoorlijk omgereden. Vanaf de A16 is hij de A15 opgereden, vervolgens door de Benelux-tunnel en daarna via

de A20 naar Rotterdam-Ommoord. Het zou veel sneller zijn geweest als hij via de A16 naar Ommoord was gereden. Ruim twee maanden na de moord, op dinsdagochtend 16 april 2013, pakt een arrestatieteam van de politie in Schiedam twee mannen op die worden verdacht van betrokkenheid bij de moord op de 32-jarige Pepijn van der Velden. De verdachten zijn de 61-jarige Henk Ebben en zijn 21-jarige zoon Marco Ebben. De Schiedammers worden vlak bij hun woning aangehouden. Twee huizen in Schiedam worden nog diezelfde dag doorzocht door de politie. Op maandag 6 mei 2013 zoeken duikers van de Koninklijke Marine op verzoek van de politie in de sloten bij het Ommoordse Veld in Rotterdam. Op deze wijze hoopte de politie het moordwapen te vinden dat gebruikt is bij de moord op Pepijn van der Velden.

Perry Wacker

Op 18 juni 2000 ontdekt de douane in Dover een container waarin zich de lichamen van 58 gestikte Chinezen bevinden. De Nederlandse chauffeur wordt gearresteerd. In totaal zitten er zestig Chinezen in de container achter een

wandje van kratten gevuld met tomaten. De twee overlevenden verklaren dat zij per persoon ongeveer 60.000 dollar hebben betaald aan een organisatie om van China naar Engeland gesmokkeld te worden. De organisatie die de mensensmokkel in China begint, staat bekend als Snakeheads. Zij maakt in Europa gebruik van andere bendes die de smokkel overnemen. De bende die dat in deze zaak doet, wordt al enige tijd door Justitie in de gaten gehouden, maar in het week-end van 18 juni 2000 wordt de observatie gestaakt. Vermoed wordt dat de truck met de Chinezen bewust is doorgelaten om de bende op heterdaad te kunnen betrappen. Er worden negen leden gearresteerd die verantwoordelijk zijn voor de smokkel van de zestig Chinezen naar Engeland. Perry Wacker is de chauffeur van de vrachtwagen waarmee de Chinezen worden vervoerd. Op 26 januari 2001 begint in Maid-stone Crown Court in London het proces tegen hem. Hij verklaart onschuldig te zijn en dat hij niet wist wat de lading was van de container. De rechtbank acht echter bewezen dat hij wel degelijk op de hoogte was van zijn lading en dat hij heeft meegeholpen aan de voorbereiding van de smokkel. Waarschijnlijk was het Perry Wacker die het ventilatierooster afsloot, waar-door de luchttoevoer werd afgesneden. Op 5 april 2001 wordt Perry Wacker (foto) tot 14 jaar cel veroor-deeld. Wackers medeverdachte, tolk Ying Guo, kreeg zes jaar gevangenisstraf wegens samen-zwering illegale immigranten Groot-Brittannië binnen te smokkelen. De jury, bestaande uit negen vrouwen en drie mannen,

veroordeelde hen unaniem na bijna dertien uur beraadslagen na een proces van zes weken. Rechter Alan Moses, zei dat Wacker de slachtoffers als 'vracht' had behandeld. Vlak voor de kerstdagen in 2004 komt Perry Wacker terug naar Nederland. Op 9 februari 2005 wordt zijn straf omgezet naar de Nederlandse maatstaf. Hij wordt in Rotterdam tot 10 jaar en 6 maanden cel veroordeeld. Gürsel Özcan, de hoofdverdachte van de bende die het transport naar Engeland uitvoert, wordt op 21 januari 2001 gearresteerd op 36-jarige leeftijd. Hij was eerder al eens veroordeeld in Frankrijk voor mensensmokkel. Hij wordt door de rechtbank van Rotterdam samen met Haci Demir veroordeeld tot 9 jaar gevangenisstraf. Gürsel Özcan wordt op 20 juni 2002 in hoger beroep veroordeeld tot 10,5 jaar celstraf.

Peter La Serpe

Giuseppe la Serpe, roepnaam: Peter, bijnamen: Vieze Peter en De Fries, wordt op 11 oktober 1964 in Rotterdam geboren. Hij is een Nederlander van Italiaanse afkomst. Al op 23-jarige leeftijd wordt La Serpe veroordeeld tot zes

jaar cel wegens een serie bankovervallen. Kort na zijn vrijlating gaat hij opnieuw aan de slag en in 1994 krijgt hij een celstraf van zeven jaar voor afpersing en een nieuwe reeks brute overvallen. La Serpe (foto) woont dan in het Friese Hardegarijp en handelt in hasjiesj en cocaïne. In 1997 leert hij Jesse Remmers kennen in de gevangenis van Utrecht. Het verhaal gaat dat hun cellen naast elkaar liggen maar anderen zeggen dat hun cellen bóven elkaar lagen. In ieder geval besluiten ze later te gaan samenwerken. Na vrijlating uit de gevangenis gaat La Serpe korte tijd als exploitant van een bowlingsbaan werken en daarna treedt hij in dienst van een leasemaatschappij. Aan het eind van de jaren 90 gaan La Serpe en Remmers samen in de drugshandel. Ze doen onder meer zaken met een in Nederlander die in Marokko woont. Deze hasjhandelaar verklaart later dat La Serpe twee junks heeft ingehuurd om voor 25.000 euro drugscontact Ariën Kaale, ook wel bekend als Arjen, te vermoorden. Deze zou het geld dat hij heeft geïnvesteerd in de drugshandel van La Serpe en Remmers hebben teruggeëist. De junks zouden Kaale in zijn woning in Wijk aan Zee hebben aangevallen met een schroeven-draaier en hem ernstig hebben verwond. Kaale overleeft de aanslag en verklaart tegen de recherche dat hij vermoedt dat La Serpe en Remmers achter de aanslag zitten. La Serpe beweert later dat hij op dat moment uit het milieu wil stappen. Hij start een

opleiding voor leraar maatschappij-leer, maar stopt daarmee wanneer hij van zijn advocaat hoort dat het 22 jaar duurt voor hij een verklaring van goed gedrag zal krijgen. In november 2004 zou La Serpe bij de ontsnap-ping van Remmers uit de gevangenis hebben geholpen, althans dat is zijn lezing. Wie in ieder geval wél bij die ontsnapping aanwezig was is Gilbert Rommy, de zoon van Henk. In februari 2007 wordt Vieze Peter gearresteerd. Hij is al vanaf 11 september 2006 informant van de CIE in Amsterdam. In ruil voor een lagere strafeis en ongeveer 1 miljoen euro, die hij over tien jaar verspreid zal ontvangen, vertelt hij over meerdere liquidaties. Hij heeft deze deal gesloten omdat hij zelf op een dodenlijst is gezet. La Serpe wordt door het OM aangeklaagd voor betrokkenheid bij de liquidaties van Kees Houtman en Thomas van der Bijl en voor een poging tot moord op George van Dijk. Op 14 april 2008 is er een pro-forma zitting waarop bekend wordt dat La Serpe van nog meer liquidaties wordt verdacht. Het OM ver-meldt die verdenkingen niet omdat er te weinig bewijs voor is. Volgens de verdediging van o.a. Ali Akgün en Sjaak Burger is de deal tussen het OM en La Serpe onwettig door de verdenking van betrokkenheid bij meerdere liquida-ties. Volgens La Serpe was de deal dat hij samen met Jesse Remmers Thomas van der Bijl zou vermoorden. Ze trekken zich echter terug nadat La Serpe, met wapen in de hand, per ongeluk oog in oog komt met Van der Bijl. Op 12 maart 2009 laat La Serpe weten dat hij, ten tijde van zijn onderhandeling met Justitie over een deal, heeft geprobeerd zich door de criminelen af te laten kopen met een partij cocaïne ter waarde van 1 miljoen euro. Hij wil dit geld gebruiken om uit het criminele milieu te stappen en geen deal te sluiten met Justitie. Begin mei 2009 is La Serpe zo teleurgesteld over zijn bescherming, dat hij niet meer wil getuigen. Volgens La Serpe worden afspraken over zijn veiligheid en toekomst

voortdurend geschonden, maar volgens Justitie zijn de conflicten vooral over de hoge financiële eisen die hij stelt. Het OM meldt La Serpe dat hij zijn verplichtingen moet nakomen anders zal het OM de overeenkomst met hem opzeggen en komt de toegezegde gehalveerde strafeis te vervallen. De rechtbank legt het liquidatie-proces stil na de weige-ring van La Serpe om nog iets te verklaren. Justitie krijgt een week tijd om een oplossing te vinden voor de problemen met hem. Op 9 november 2009 wordt officier van Justitie Betty Wind (foto) verhoord over aanwijzingen dat rechercheurs, zo ook Betty Wind informatie aan La Serpe hebben gegeven, waardoor die niet alleen verklaart wat hij zelf weet, maar ook over wat zij hem hebben verteld. La Serpe heeft

zijn verhaal in het verloop van de verhoren namelijk op sommige punten aangepast aan de inhoud van het strafdossier. Hoewel de officier van Justitie eerst toegeeft dat zij waarschijnlijk op twee punten belangrijke informatie heeft gegeven aan La Serpe, trekt ze die verklaring op 9 november 2009 weer in. Op 1 februari 2010 voeren de advocaten in het liquidatieproces twee getuigen op die beweren dat La Serpe hun heeft verteld dat hij in 2001 of 2002 een moord heeft gepleegd. Hij zou een grote man in een loods hebben doodgeschoten. Dit zou mogelijk Gerrie Betlehem kunnen zijn. Op 15 maart 2010 verklaart La Serpe dat hij is voorgelogen door het OM en eist hij dat al zijn verklaringen van tafel gehaald worden. Hij vindt dat hij en zijn familie niet de bescherming krijgen die door Justitie is toegezegd. Daarbij heeft Justitie volgens La Serpe honderden gesprekken tussen hem en zijn advocaten afgeluisterd en de daardoor verkregen infor-matie tegen hem gebruikt.

Volgens La Serpe heeft Justitie hem een grote som geld beloofd in ruil voor zijn verklaringen. Het OM ontkent dit. De rechtbank in Amsterdam wil vervolgens van het OM weten of er ontoelaatbare toezeggingen zijn gedaan. Volgens La Serpe zouden Fred Ros en Sjaak Burger de Heineken-ontvoerder Cor van Hout hebben vermoord. Hij verklaart dat Ros de motor bestuurde en dat Burger als schutter achterop zat. Ook vertelt La Serpe dat Jesse Remmers er heel trots op was dat hij de opdracht voor de moord op Van Hout kreeg. Jesse Remmers (foto) is volgens La Serpe ook betrokken bij de moorden op Arnold Pels, Gerrie Betlehem en Nedim Imac. De opdracht voor de moord op Pels zou van Danny Kuiters zijn gekomen en na een conflict over 130 kilo softdrugs of cocaïne. Volgens La Serpe heeft Remmers hem een foto laten zien van het lichaam van Betlehem. Op 4 november 2010 wordt bekend dat de ernstige crisis tussen La Serpe en Justitie bezworen is en dat hij toch verder gaat als kroongetuige in het liquidatieproces. Advocaten van de verdachten in het proces suggereren dat hij is afgekocht. Op 9 februari 2011 doen Ali Akgün, Sjaak Burger en Dino Soerel aangifte tegen La Serpe Zij beschuldigen hem van de moord op Gerrie Bethlehem en vragen Justitie hem te vervolgen voor die moord. De drie aangevers willen dat de vervolging van La Serpe wegens de moord op Bethlehem meegenomen wordt in het liquidatieproces. Op die manier willen zij de betrouwbaarheid van La Serpe toetsen. Op 30 september 2011 brengt getuige La Serpe, in de strafzaak tegen Dino Soerel, voor het eerst Willem Holleeder rechtstreeks in verband met de liquidatie van Thomas van der Bijl. Op 10 oktober 2011 zou officier van Justitie Sander De Haas een proces-

verbaal hebben opgesteld waarin staat dat het OM al vijf jaar weet dat Holleeder de opdrachtgever is van enkele liquidaties. La Serpe heeft dat verklaard. De verklaringen van La Serpe worden geheimgehouden op verzoek van La Serpe die vreest voor de veiligheid van zijn familie als bekend wordt dat hij ook over Holleeder verklaringen heeft afgelegd. Volgens La Serpe zou Holleeder ook achter de moord op Kees Houtman zitten. Op 10 oktober 2011 verklaart La Serpe dat rechercheurs hem in zijn eerste verhoren belangrijke informatie hebben gegeven. Zo hebben ze hem verteld dat een auto met de neus een andere kant op stond geparkeerd dan La Serpe zich herinnerde. In maart 2012 heeft de NOS een primeur: Peter La Serpe zou 1,4 miljoen euro hebben gekregen van het OM in ruil voor zijn verklaringen in het liquidatieproces. Begin juni 2012 wordt La Serpe, kroongetuige in het liquidatieproces Passage, op vrije voeten gesteld. Dit lekt uit. Wie lekt, is volgens het Openbaar Ministerie niet vast te stellen. In januari 2013 veroordeelt de rechtbank Peter La Serpe tot een gevangenis-straf van acht jaar voor zijn rol in de liquidatie van Kees Houtman. Deze gehalveerde strafeis is onderdeel van de deal die met het OM is gesloten en omdat jij deze termijn al heeft uitgezeten is hij vrij man.

Peter Rudolf de Vries. Moord op

Peter Rudolf de Vries wordt op 14 november1956 in Aalsmeer geboren en groeide op in Amstelveen. Zijn vader, Wouter de Vries, was directeur van de kruitfabriek Muiden Chemie. Het gezin met zes kinderen was gereformeerd, maar Peter moest maar weinig van de kerk hebben en zou als niet-religieus mens door het leven gaan. Peter volgt de Havo in Amsterdam-Buitenveldert. Hij vervult van 1976 tot 1977 zijn militaire dienstplicht bij de Koninklijke Land-macht en is in dezelfde periode bestuurslid van de Algemene Vereniging Nederlandse Militairen (AVNM). In maart 1978 gaat Peter als leerling-verslag-gever bij het dagblad De Telegraaf werken, voor de algemene verslaggeving op de redactie in Den Haag. Na een jaar wordt hij overgeplaatst naar de redactie in Amsterdam en specialiseert zich in misdaadverslaggeving. Peter (foto) wordt in 1982 ontvoerd en een nacht vastgehouden in een dichtgetimmerde boerderij in Emmen. De twee ontvoerders willen met zijn gijzeling twee miljoen gulden van De Telegraaf lospeuteren. De volgende dag al wordt Peter teruggebracht naar de plek waar hij eerder in de val is gelokt om vrijgelaten te worden. Het laatste stuk van de rit moet Peter zelf rijden aangezien de ontvoerder die de

wagen bestuurt per ongeluk zelf de koffie met slaapmiddelen opdrinkt en dat is bedoeld voor Peter. Peter neemt het stuur van hem over en levert zijn slaapdron-ken ontvoerder af bij de politie. In 1987 neemt Peter ontslag bij De Telegraaf en wordt hoofdredacteur van het weekblad Aktueel. Hij maakt er een misdaadtijdschrift van en looft in de zaak van het verdwenen meisje Nymphe Poolman een beloning van honderdduizend gulden uit. Ook werkt hij mee aan het televisieprogramma Crime Time van Jaap Jongbloed. Peter is in de jaren een bekende Nederlander geworden, mede door het door hemzelf

bedachte televisieprogramma Peter R. de Vries, misdaadverslag-gever, dat in 2012, na zeventien jaar, stopt. Daarna geniet hij in Nederland vooral de reputatie van standvastig aanjager van cold cases en is hij een veel geziene gast in praatpro-gramma's waarin hij over tal van zaken zijn licht laat schijnen. Hij zet zich in voor de 'twee' van Putten, die onterecht zijn veroor-deeld voor de verkrachting en moord op een 23-jarige stewardess. Het is aan zijn vasthoudendheid te danken dat er een herziening van het vonnis volgt, waarbij de twee alsnog worden vrijgesproken. Verder onthult Peter dat Mabel Wisse Smit (foto), de in die tijd aanstaande bruid van de Nederlandse prins Friso van Oranje-Nassau van Amsberg, met de crimineel Klaas Bruinsma, nauwere contacten heeft onderhouden dan ze had toegegeven. Nu het paar hem onvolledig blijkt

te hebben ingelicht, wil premier Balkenende geen toestemmingswet indienen. Als prins Friso desondanks vasthoudt aan zijn wens met Mabel te trouwen verliest hij het recht op de troon. De Vries ontvangt in 2008 een Emmy Award voor een tv-reportage waarin Joran van der Sloot in een auto met verborgen camera's uitspraken doet over zijn vermeende betrokkenheid bij de verdwijning van de Amerikaanse Natalee Holloway. Later getuigt Peter tegen Willem Holleeder in een nieuwe strafzaak en geleidelijk aan wordt Peter een aanjager in de strijd tegen de zware drugscriminaliteit. Hij krijgt daardoor nogal wat vijanden in het criminele milieu en zijn naam circuleert al langer op dodenlijsten van verschillende beruchte criminelen, zo ook op die van Willem Holleeder, die mede dankzij de inzet van Peter in 2019 levenslang gevangenisstraf krijgt als opdrachtgever van zes liquidaties. Maar ook op de dodenlijst van Ridouan Taghi, een beruchte drugscrimineel die terechtstaat in

een van de grootste en zwaarst beveiligde drugsprocessen ooit. In deze zaak heeft Peter zich ook vastgebeten en hij staat Nabil Bakkali bij in het grote Marengo-liquidatieproces. Achteraf gezien is het bijna voorspelbaar dat Peter op dinsdag 6 juli 2021, 's avonds rond half acht wordt neergeschoten in de Lange Leidsedwarsstraat in Amsterdam. Dit gebeurt kort na het verlaten van de studio van RTL Boulevard. Zwaar-gewond wordt Peter naar een ziekenhuis over-gebracht. Negen dagen later over-lijdt Peter Rudolph De Vries aan de opgelopen verwondingen. Binnen een uur na de moordaanslag worden op de A4, bij Leidschendam, twee verdach-ten aangehouden, waaronder volgens de politie de schutter. Dat blijkt de 21-jarige Antilliaan Delano Geerman (foto, vorige pagina) te zijn die die de achternaam van zijn stiefvader draagt en voor het doodschieten van Peter 150.000 euro was toegezegd. In 2013 doet Delano mee aan 'So You Think You Can Dance' en hij komt tot de kwartfinale van de

talentenjacht op RTL5. Delano houdt van dansen en rappen en is verschrikkelijk gevoelig voor status en aandacht. Hij heeft veel contact met foute jongeren uit Nieuwegein, Vianen en Tiel. Ze vormen een kweekvijver voor de grote Mocro-gangsters. Deze jongens krijgen één keer een verzoek om een tas met geld of drugs in een schuur te zetten of weg te brengen en worden dan langzaam in de criminaliteit gezogen. Delano heeft onder de artiestennaam "Demper" één liedje op Spotify en staat met dat nummer ook op de website van een omroep-portaal voor raptalent. Zijn mededader is de 35-jarige Pool Kamil Pawel Egiert (foto), die eigenaar is van een eenmanszaak in montagetechniek en samen met zijn zwangere vrouw en twee kinderen in de Goudenregenstraat in Maurik woont. Beiden worden tot levenslange gevangenisstraf veroordeelt.

Petrus Schoofs

Peter Schoofs, bijnaam Peerke, wordt in 1963 geboren in Eersel. Voordat hij in de grootschalige ecstasyhandel beland, houdt hij zich bezig met de kunst- en antiekroof. In 1996 wordt er huiszoeking gedaan in de woning van Schoofs. Bij hem thuis wordt voor 1,2 miljoen gulden aan gestolen antiek en kunst gevonden. De spullen zijn enkele weken daarvoor gestolen in Parijs en Fontainebleau. De huiszoeking wordt gedaan op verzoek van de Franse Justitie en er zijn daarbij twee Franse rechercheurs aanwezig. Schoofs komt hierna terecht in de ecstasyhandel. In de jaren 90 komt hij achttienmaal in aanraking met Justitie, meestal voor overtreding van de Opiumwet. Hij doet zaken met Peter van Dijk, Mink Kok, Jan Femer, Evert Hingst en de Israeliërs Oded Tuito en Eliakiem E. Hij handelt ook met Noud Waterschoot die later, na een vermeen-

de ruzie met Schoofs over een een partij pillen, wordt geliquideerd. Op 20 november 2001 leidt een onderzoek naar een Israëlische crimineel tot de vondst van 1,6 miljoen ecstasy-pillen in de Duitse stad Lubeck. Deze pillen blijken van dezelfde makelij als de ecstasy die in 2002 in Zierikzee wordt gevonden. De Israëliër zegt dat hij voor de aanvoer van pillen in contact is gekomen met de grootste dealer van Nederland. Hij bedoelt daar Schoofs mee.

Aan het eind van april/begin mei 2002 wordt in Zierikzee een partij van ongeveer 1,5 miljoen ecstasy pillen aangetroffen. De pillen bevinden zich op het Poolse zeiljacht Evelin. Korte tijd later worden nog 100.000 pillen in Spijkenisse gevonden. Deze vangst is het resultaat van een grootscheeps onderzoek naar Schoofs . Twee maanden na de vondst van de pillen in Zierikzee aan boord van de Evelin wordt Schoofs (foto) gearresteerd. Op 3 juni 2003 begint voor de rechtbank in Den Bosch het proces tegen Schoofs. Er wordt veertien jaar celstraf tegen hem geëist. Dan blijkt dat Schoofs ook zaken heeft gedaan met Ricardo Fanchini – ook wel bekend als De Poolse Al Capone – die in jaren '90 furore maakt in Antwerpen met zijn wodkabedrijf Kremlyovskaya Vodka. Ricardo is de organisator van het transport met de Evelin en wordt in Engeland gearresteerd en in april 2009 in de Verenigde Staten tot 10 jaar cel veroordeeld. Op 19 juni 2003 wordt hij tot 13 jaar veroordeeld. Drie Poolse handlangers krijgen straffen van 10, 6 en 1,5 jaar celstraf. Een man uit Best, een goede bekende van Schoofs, wordt tot 7 jaar veroordeeld. In november 2006 moet Schoofs terechtstaan in Frankrijk op verdenking van betrokkenheid bij antiekroof in Franse kastelen en kerken. Zijn handlangers in die zaak zijn twee andere Nederlanders, Franciscus Tanis en Antonius van Hulst. Omdat Schoofs eerder dat jaar in hoger beroep is gegaan tegen zijn veroordeling in 2003, wordt de kans klein geacht dat hij voor de rechtbank in Frankrijk zal verschijnen. In 2006 wordt hij door het gerechtshof in Den Bosch veroordeeld tot een celstraf van elf jaar en acht maanden. In 2010 komt Schoofs weer vrij en op 28 november van dat jaar wordt zijn woning aan de Boutenslaan in Eindhoven onder vuur genomen. Er raakt daarbij niemand gewond. Volgens getuigen worden er meerdere salvo's afgevuurd met, vermoedelijk, een automatisch wapen. De woning van Schoofs is voorzien van kogelwerend glas, rolluiken en camera's.
Schoofs zou bij Justitie in beeld zijn geweest als belangrijke verdachte voor de liquidatie van twee drugsdealers in Hilvarenbeek, waarbij ook de toevallig aanwezige broers Taminiau worden gedood. Bronnen melden dat er na de arrestatie van Janus van Wesenbeeck sprake is van een machtsvacuüm in

Brabant, dat er daardoor gestreden wordt om de macht en dat er sprake is van de opkomst van nieuwe groepen. Op 2 maart 2011 wordt bekend dat Justitie in hoger beroep 1,5 miljoen euro eist van Schoofs. De rechtbank veroordeelde hem eerder tot het terugbetalen van de winst van drugshandel, maar daartegen gaat Schoofs in beroep. Tijdens de behandeling van het hoger beroep bij het gerechtshof in Den Bosch wordt op 11 augustus 2011 duidelijk dat de advocaat van Schoofs in Israël getuigen wil laten horen. De inhoudelijke behandeling van de zaak wordt daardoor uitgesteld tot december. In juni 2011 staat Schoofs als getuige voor de rechtbank in Amsterdam. Hij heeft zichzelf als getuige bij Nico Meijering, de advocaat van Dino Soerel, gemeld. Schoofs verklaart dat kroongetuige Peter La Serpe hem in het voorjaar van 2002 zelf zou hebben verteld dat hij Gerrie Bethlehem heeft doodgeschoten en dat hij het lichaam daarna, samen met Jesse Remmers en een derde man, in het water heeft gedumpt. Schoofs vindt het onterecht dat La Serpe niet vervolgd wordt voor de moord op Bethlehem terwijl er door drie getuigen is verklaard dat La Serpe de moord heeft gepleegd, en hij heeft zich om die reden bij Meijering gemeld. In de rechtbank bevestigt Jesse Remmers deels het verhaal van Schoofs en ook spreekt hij het deels tegen. Na enig doorvragen spreekt ook Schoofs zichzelf geregeld tegen en daardoor verloopt het verhoor wat warrig. In november 2012 wordt bekend dat Peter Schoofs. na hoger beroep 'slechts' twee ton aan criminele winst hoeft terug te betalen. Volgens het hof in Den Bosch is er geen bewijs voor de winst die hij gemaakt zou hebben uit een export van pillen. Alleen de illegale aankoop van onroerend goed in Baarle-Nassau is bewezen, vindt het hof.

Philippe De Staercke

Philippe De Staercke, bijnaam: Johnny, wordt op 26 augustus 1957 geboren. Hij groeit op in een zigeunergezin dat naar verscheidene rommelmarkten trekt waar ze probeert om wat prullen te verkopen. Al gauw maakt De Staercke deel uit van het Brusselse misdaadmilieu. In de jaren zeventig neemt hij dienst in het Franse vreemdelingenlegioen. Kennissen noemen hem Johnny en hij raakte snel bekend als de broer van de bekende misdadiger Léon, die wordt in de jaren zeventig berucht omwille van enkele zware diefstallen en krijgt de bijnaam Le Petit Léon. Philippe komt pas in de jaren 80 op de voorgrond. Philippe De Staercke heeft financiële belangen in enkele nachtclubs, zoals Sleepy Lagoon. Deze privé-clubs zijn een thuishaven voor verscheidene misdadigers, corrupte zakenmannen en politici. Naast een aandeel in nachtclubs handelt De Staercke ook in drugs. In Brussel zijn er straten waarvan de drugsdistributie volledig in handen is van De Staercke. Bijvoorbeeld de Charleroisesteenweg die uitkomt op de Louizalaan, de plaats waar onder meer gangster Patrick Haemers een nachtclub uitbaat in dienst van z'n vader Achille Haemers. Patrick Haemers gaat zichzelf ook regelmatig

'bevoorraden' op de Charleroisesteenweg, tot grote ergernis van zijn broer Eric Haemers. In 1981 komt het bijna tot een dodelijke confrontatie tussen

Philippe De Staercke (foto) en Eric Haemers. De laatste kan niet meer aanzien hoe zijn broer Patrick ten onder gaat aan de drugs van De Staercke. Eric rijdt naar de snackbar waar Patrick z'n drugs koopt en schiet er de ramen stuk. De Staercke reageert furieus en biedt mensen geld aan om Eric te vermoorden. Zo ver komt het niet. De twee mannen komen na de tussenkomst van een bemiddelaar samen en besluiten de strijdbijl te begraven. Begin jaren 80 pleegt De Staercke ook enkele overvallen en zware diefstallen. Op 8 december 1982 wordt hij in Antwerpen schuldig bevonden aan diefstal. Hij gaat de gevangenis in en op 16 december 1983 weet hij te ontsnappen. Er is die dag een staking van de bewakers en dus wordt het bewaken van de cellen in de gevangenis overgenomen door tien mannen van de Rijkswacht. Dit lijkt voor één van de gedetineerden een uitgelezen moment om een gat in de muur te maken. Rond kwart voor acht 's avonds ontsnappen maar liefst 39 gedetineerden uit de gevangenis van Doornik. Eén van hen is dus Philippe De Staercke. De ontsnapping wordt al gauw de ontsnapping van de eeuw genoemd. Er wordt een grote zoekactie georganiseerd, maar De Staercke wordt niet teruggevonden. Hij is ondertussen al tot in Brussel geraakt en met behulp van zijn vriend Léopold Van Esbroeck, vindt hij uiteindelijk een schuilplaats. Pas zo'n zes maanden later wordt De Staercke opnieuw gearresteerd. Hij wordt opnieuw opgesloten en zit de rest van z'n straf uit. Op 13 maart 1985 krijgt hij echter penitentiair verlof. De Staercke verlaat de gevangenis en komt niet meer terug. Ditmaal probeert hij langer dan zes maanden uit de handen van de politie te blijven en dus richt hij een nieuwe bende op, die bekend wordt onder de naam de Bende van Baasrode.
Op 6 maart 1986 wordt De Staercke door het parket van Dendermonde gearresteerd. Hij wordt verdacht lid van de Bende van Baasrode en de Bende van Nijvel te zijn. Andere leden zijn reeds opgepakt, maar de arrestatie van Johnny De Staercke is het echte einde van de bende. Op 15 juni 1987 start het proces rond De Staercke en hij wordt veroordeeld tot 20 jaar. Op 12 juli 2001 wordt Philippe De Staercke vervroegd vrijgelaten en later krijgt hij een schadevergoeding toegewezen.

Piet Clement

Piet Clement, bijnaam De Chef, wordt geboren in Amsterdam. Clement is het brein achter de eerste geruchtmakende kidnapping in Nederland, die op onroerendgoedmagnaat Maurits Caransa. Hij heeft daarvoor contact met Italianen die hier ervaring mee hebben. Op 28 oktober 1977 wordt Caransa overmeesterd op het Prof. dr. Tulpplein te Amsterdam wanneer hij om één

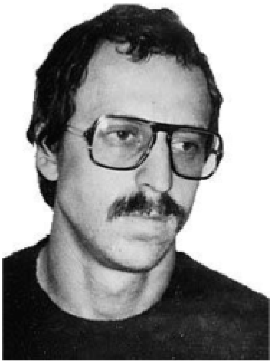

uur 's nachts een club verlaat waar zijn wekelijkse bridge-avond wordt gehouden. De ochtend erop wordt bij de redactie van Het Parool de ontvoering geclaimd door de Rote Armee Fraktion. Een plausibel verhaal, aangezien de ontvoering gelijktijdig plaatsvindt met de Duitse uitlevering van de terrorist Knut Folkerts (foto) aan Nederland. De ontvoerders eisen 10 miljoen gulden losgeld dat in briefjes van 1000 gulden in de Amsterdamse binnenstad bij Café Krom wordt overhandigd. Caransa onderhandelt zelf met zijn kidnappers over de hoogte van het losgeld en in de nacht van 2 november 1977 wordt hij weer vrijgelaten. Het Dagblad De Telegraaf publiceert in 1981 een artikel van verslaggevers Cees Koring en Peter R. de Vries waarin wordt beweerd dat een groep Nederlandse criminelen onder leiding van drugshan-delaar Piet Clement achter de ontvoering zit. Caransa zou gevangen zijn gezet in een boerderij aan de Zesstedenweg in het Noord-Hollandse Middelie. Ondanks het intensieve werk van de Amsterdamse recherche onder leiding van Gerard Toorenaar, wordt de zaak nooit opgehelderd. Clement pleegt in 1985 zelfmoord. Tenminste, dat is de officiële lezing. Sommigen denken dat hij is vermoord.

Pieter Menten

Pieter Nicolaas Menten wordt op 26 mei 1899 in Rotterdam geboren als zoon van Jan Hubert Menten, spekslager en koopman, en Elizabeth Johanna van Duivenbode. Pieter volgt de lagere school in Amsterdam en ten slotte de handelsschool in Hilversum. Hij trouwt op 21-jarige leeftijd met Elisabeth Allegonda Maria van As. Kort na de Eerste Wereldoorlog komt hij als handelsvertegenwoordiger in oud papier voor de firma van zijn vader in het onafhankelijk geworden Polen terecht. In 1941, nadat Duitsland grote delen van Polen heeft veroverd, wordt hij lid van de SS. Aanvankelijk helpt hij de bezetter als tolk, maar al snel neemt hij deel aan het uitkiezen van Joodse families voor executie, kunstroof en andere activiteiten van de nazi's in Polen. Pieter Menten (foto volgende pagina) is lid van de Einsatzgruppe zur besonderen Verwendung en er wordt gezegd dat hij in 1941 heeft deelgenomen aan massamoorden op de joodse bevolking van de dorpjes Podhorodce en Urycz in

Oost-Galicië. In 1949 moet Menten terechtstaan op beschuldiging van collaboratie, het roven van kunst, en omdat hij zich in vreemde krijgsdienst heeft begeven. Zijn advocaat Leonar-dus Gerardus Kortenhorst, tegelijkertijd voorzitter van de Tweede Kamer, weet Menten (foto als SS'er en als zakenman) van

de meeste beschuldigingen vrij te pleiten. Menten krijgt slechts acht maanden gevangenisstraf, dat gelijk staat aan de duur van zijn voorarrest. Op 8 april 1949 scheidt Menten van zijn vrouw, maar trouwt opnieuw met haar op 6 februari 1951. Ze is ernstig ziek en na haar dood in 1953, trouwt hij, op 17 december 1955, met Meta Pauw. Uit deze huwelijken worden geen kinderen geboren. Het echtpaar leeft ruim 25 jaar in weelde in Blaricum, waar hij relaties opbouwt met bekende Nederlanders, waaronder politici. Men beweert dat hij de op vijf na rijkste Nederlander is, zonder dat duidelijk wordt waar zijn geld vandaan komt. In mei 1976 komt de zaak Menten aan het rollen door een paginagroot artikel in De Telegraaf, waarin aandacht wordt besteed aan kunstwerken die Menten wil laten veilen. De Joodse journalist Hans

Knoop, ((foto) hoofdre-dacteur van het weekblad Accent, wordt vanuit Israël getipt dat veel van de kunstwerken roofkunst uit Galicië zijn. Knoop verdiept zich in Menten en houdt niet op de zaak in het nieuws te brengen. Later besteedt ook TROS Aktua met regelmaat aandacht aan deze zaak. De door hem bij elkaar geroofde kunst zou Menten in 1943 in een drietal spoorwagons naar Nederland hebben laten transporteren. Tijdens het proces wordt na huiszoekingen en een grondig onderzoek van de kunstverzameling van Menten geen enkel geroofd kunstvoorwerp gevonden. Van alle kunstvoorwerpen kan worden aangetoond dat zij na de oorlog op veilingen zijn gekocht. Op de maandagochtend van 15 november 1976 staat een arrestatieteam voor de deur van Pieter Mentens villa in Blaricum. Er wordt aangebeld, waarna de huishoudster de deur opent. “Hij is er niet,” zo vertelt zij de mannen voor de deur. “Hij is waar-schijnlijk naar Friesland”. De vrouw weet niet beter, maar Menten is met zijn vrouw Meta een dag eerder naar Zwitserland gevlucht, waar hij op 6 december alsnog wordt gearresteerd. Op 22 december 1976 wordt Menten (foto) door Zwitserland uitgeleverd en hij belandt in het Amsterdamse Huis van

Bewaring. Pieter neemt een nieuwe advocaat, mr. B. Simon uit Utrecht. Een bijna naamgenoot van hem, mr L. Simons uit Utrecht, krijgt drie dagen nadat Menten in Nederland is terug-gekeerd, een telefoontje van een zekere van Loek van der Gaag. Deze verkeert kennelijk in de veronderstelling dat hij te doen heeft met Mentens verdediger. Van der Gaag kondigt tijdens dat gesprek aan dat hij met een aantal Haagse vrienden een poging zal doen om Menten te bevrijden uit het Huis van Bewaring. Van der Gaag geeft de verbijsterde mr. Simons zijn geheime telefoonnummer en zegt dat hij nog nader contact met de advocaat zal opnemen. Na het gesprek waarschuwt Simons direct de Utrechtse recherche. Van der Gaag neemt overigens nooit meer contact met Simons op. Dat kan ook moeilijk want in de nacht van 2 januari 1977 verdrinkt hij in de Vliet bij Leiden. Gaat het om een bizar ongeluk, zelfmoord of is van der Gaag 'gezelfmoord' vanwege zijn ondoordacht telefoontje, vragen enkele

journalisten zich af. Had het soms iets te maken met Slobodan Radojev Mitri, alias Karate Bob (foto), die in de jaren zeventig en tachtig klussen opknapte voor een geheime groep onder leiding van Hans Teengs Gerritsen, een goede vriend van Prins Bernhard? Eén van die klussen had naar eigen zeggen van Karate Bob te maken met de zaak-Menten. Menten beweert tijdens zijn proces eind jaren zeventig dat hij in het bezit is van een bevel uit het bevrijde zuiden van Nederland om een aantal communistische verzetsmensen in de regio Haarlem te vermoorden. Deze groep zou een aantal Joden, communisten en linkse idealisten aan de Duitsers hebben verraden. Menten beweert dat dit vanuit Londen werd aangestuurd door de Nederlandse regering in ballingschap. Ook de moord op de Duitser Fritz Schallenberg op 14 september 1949 en de zaak Menten worden door enkelen met elkaar in verband gebracht. Menten wordt aangeklaagd en een jaar later, op 14 december 1977, tot vijftien jaar gevangenisstraf veroordeeld. In hoger beroep en na cassatie bij de Hoge Raad wordt hij aanvankelijk vrijgesproken, maar uiteindelijk, na een jarenlange juridische strijd voor de rechtbanken van Amsterdam, Rotterdam en Den Haag, op 9 juli 1980 door de rechtbank te Rotterdam veroordeeld tot tien jaar gevangenisstraf met aftrek van voorarrest en 100.000 gulden boete wegens medeplichtigheid aan de massamoord in Podhorodce. Na het uitzitten van tweederde van zijn straf, komt hij in 1985 vrij. Pieter Menten overlijdt op 14 november 1987 in bejaardenhuis De Beukenhof te Loosdrecht. Hij is dan 88 jaar en dement.

Plotselinge ontvoering van Maurits (Maup) Caransa

Maurits (Maup) Caransa, geboren Mozes, wordt op 5 januari 1916 in Amsterdam geboren. Maup is een geboren ondernemer en onroerendgoedhandelaar. De familie Caransa is van Portugese afkomst , zijn vader is kolenhandelaar op Rapenburg. Als tiener moet Maup (foto) aan het werk en hij verkoopt olie, kolen en bloemen op straat. In die tijd is, door zijn voortdurende loopneus, zijn bijnaam Lijn 11. Ook werkt hij enige tijd als fietsenjongen voor het persbureau van Mozes Salomon Vaz Dias. Als jong volwassene, hij is dan 23 jaar werkt hij in de wasserette van De Joodsche Invalide, een tehuis voor gehandicapten, en ook is hij in dienst bij een autosloperij. In 1940 trouwt hij met Frederika Maria (Rika) Heijsteeg, een katholieke vrouw. In de Tweede Wereldoorlog is hij dertien weken geïnterneerd in kamp Westerbork, maar zijn huwelijk met een katholieke redt hem wel van deportatie.

Gedurende de rest van de oorlog blijft hij wonen op de hoek van de Zwanenburgwal en het Waterlooplein in de Joodse wijk van Amsterdam. Zowel zijn ouders als zijn drie broers worden door de moffen vermoord. Caransa en zijn zus Femmina, roepnaam Femma, blijven als enigen van het gezin in leven. Op 28 oktober 1977 wordt Caransa door onbekenden ontvoerd. Hij wordt overmeesterd toen als om één uur 's nachts de Continental Club verlaat, waar hij zijn wekelijkse bridgeavond heeft. De ochtend erop wordt de ontvoering bij de redactie van Het Parool door de Rote Armee Fraktion geclaimd. De ontvoering vindt gelijktijdig plaats met de Duitse uitlevering van de terrorist Knut Folkerts aan Nederland. Wie erachter zit, is echter nooit precies vastgesteld. Op 2 november wordt Caransa na betaling van 10 miljoen gulden vrijgelaten. Hij zou zelf met zijn kidnappers hebben onderhandeld over de hoogte van het losgeld. De ontvoering van Caransa is de eerste ontvoering van een bekende persoon in Nederland en vormt de inspiratie voor de daders van de ontvoering van Freddy Heineken in 1983. Na de ontvoeringszaak verdwijnt Caransa grotendeels uit het zicht van de media. "Al die publiciteit heeft me tien miljoen gekost", zegt hij daar zelf over. In maart 1978 is Maup nog wel in het televisieprogramma TV Privé te zien, waarin hij samen met presentator Henk van der Meyden (foto) en de geblinddoekte helderziende

Peter Hurkos de autorit ten tijde van zijn ontvoering probeert na te gaan, op zoek naar de plek waar hij is vastgehouden. Dit is echter zonder resultaat. echter tevergeefs. In de jaren na de ontvoering duiken op verschillende plaatsen in Europa delen van het losgeld op, maar de daders worden nooit gevonden. De Telegraaf publiceert in 1981 een artikel van verslaggevers Cees Koring en Peter Rudolph de Vries waarin wordt beweerd dat Maup is ontvoerd door Italianen in opdracht van de in Spanje woonachtige Amsterdamse

drugshandelaar Piet Clement en dat Caransa is vastgehouden in een boerderij in Middelie. Verdere betrokkenen zijn de Amsterdammer Ron Ostrowski van Joods Joegoslavische afkomst, zijn vriendin Lenie Lefebre, Krabshuizen en Robbie Koning. De zaak wordt onderzocht door Gerard Toorenaar (foto), hoofd van de narcoticabrigade, die in de jaren zeventig bekend staat als bestrijder van de opkomende heroïnehandel. Hij leidt diverse geruchtmakende zaken, waaronder het onderzoek naar de ontvoering van zakenman Maup Caransa. In 1968 krijgt hij internationale bekendheid door zijn leidende rol in de oplossing van een zaak rond een wereldwijde vanuit Londen opererende organisatie van goudsmokkelaars. Verder zitten in het team de rechercheurs Herman Ouwerkerk en Frits Grethe, hoofdinspecteurs Frits Greive en Ton Hoegee, de laatste is in die jaren de tweede man bij de centrale recherche.

Piet Schneider. De bende van

Deze organisatie van Piet Schneider en Jan Oostdijk wordt op 9 april 1991

opgerold. Op zestig plaatsen in Nederland worden invallen gedaan bij leden van de bende die in enkele jaren tijd vele tonnen softdrugs Nederland binnensmokkelt. Er worden tientallen mensen aangehouden. Sinds 1988 doet een speciaal rechercheteam, onder de codenaam Sin, onderzoek naar de organisatie. Deze is vooral actief in Den Haag en Rotterdam. Volgens het OM verdienen de verdachten miljoenen aan de smokkel van hasjiesj uit het Midden- en Verre Oosten en Marokko. De drugs worden verscheept in grote vrachtschepen om vervolgens voor de Nederlandse kust in kleinere vaartuigen

te worden overgeladen. De criminele winsten worden wit gewassen in Luxemburg, Zwitserland en Nederland. Er wordt geïnvesteerd in onroerend goed, auto's en projecten. In dat kader duikt tijdens het onderzoek de naam op van een bungalowpark in het zuiden van Nederland. Bij het witwassen wordt gebruik gemaakt van BV's, clubs en personen als tussenschakel. De zeer hechte organisatie heeft een kern van zes leden. Daarnaast is er een tweede schild, van enkele tientallen personen onder wie financieel deskundigen, belastingadviseurs en beheerders van opslagloodsen. Ook Marco Eijk maakt deel uit van deze organisatie. In 2008 geeft Fred Ros opdracht aan George van Dijk (foto, vorige pagina) om Piet Schneider te liquideren. Dat gaat over 600.000 euro. George weigert en geeft daarna een belastende verklaring tegenover Justitie over Greg Remmers en Fred Ros. Hierna belandt George van Dijk ook op een dodenlijst

Piet Wortel. De bende van
Op 2 juli 2012 begint in Rotterdam het proces tegen de bende onder leiding van de 43-jarige in Nederland wonende Surinamer Piet Wortel, die volgens Justitie kolossale partijen cocaïne smokkelde. De vijf verdachten worden op 3 april 2012 in Barcelona opgepakt voor het begin van de Champions League-wedstrijd van FC Barcelona tegen AC Milan. Piet Wortel sponsort zijn eigen

hoofdklasseclub in Suriname, SV Notch, en bezoekt regelmatig wedstrijden van de voetbalclub FC Barcelona. Piet Wortel wordt jaren geleden bijna ontvoerd door August Adjoeba (foto), een feit dat niet ongestraft blijft, want Adjoeba wordt geliqui-deerd in Buitenveldert door waarschijnlijk de Tattookillers. Piet Wortel is schatrijk en bezit wereldwijd veel onroerend goed, hij bezit zelfs een skybox in het stadion van Barca. Het onderzoek, codenaam Operatie Tidore, is een van de grootste strafzaken van het Nederlands landelijk parket en de nationale recherche van de afgelopen twee jaar. De verdachten, allemaal van Surinaamse afkomst, beroepen zich op hun zwijg-recht. Op zeker acht plaatsen in Paramaribo is de Surinaamse politie bezig met huiszoekingen en hierbij zijn leden van de Nationale Recherche en het Nederlandse Openbaar Ministerie aanwezig. Deze gezamenlijke actie in Paramaribo is opvallend, omdat na de verkiezing van Desi Bouterse in 2010 als president van Suriname de contacten tussen politie en justitie in Suriname en Nederland bevroren leken te zijn. Begin juli 2023 ontkent de dan 54-jarige drugshandelaar Piet Wortel dat de miljoenen aan goud in zijn Surinaamse villa van hem zijn. Er wordt overigens nooit een kilo van gevonden, omdat hij

volgens justitie vlak voor een politie-inval werd getipt. Zelf wuift Wortel de beschuldigingen weg en wijst naar een opmerkelijke 'zondebok'. Volgens Wortel, die wordt beschouwd als een grote speler in de wereldwijde cokehandel, moest hij het goud voor vicepresident Ronnie Brunswijk van Suriname verkopen. De verkoop van het goud lukte niet, waarna Wortel weer nieuwe zogeheten goudstaven zou hebben ontvangen. De officier van justitie noemt

het hele verhaal tijdens een recente zitting bij de rechtbank in Rotterdam 'hoogst ongeloofwaardig'. Justitie beschouwt de Nederlands-Surinaamse Piet Wortel (foto) als een sleutelspeler in de internationale cocaïnehandel, waarvoor hij in 2014 ook al eens werd veroordeeld, maar volgens hemzelf en zijn advocaat Ruud van Boom wordt zijn status opgeblazen en berusten de beschuldigingen over zijn rol bij de twee moorden op slachtoffers uit Amsterdam-Zuidoost op 'roddel en achterklap'. De Rotterdamse rechtbank liet hem in de zaak over drugshandel en liquidaties weliswaar vrij, maar ziet nu sterke aanwijzingen dat Wortel jarenlang, van 1 januari 2018 tot zijn arrestatie op 10 oktober 2022, miljoenen aan kennelijke misdaadwinsten heeft witgewassen. Hij heeft volgens een woordvoerder van het Openbaar

Ministerie 'zelfs tijdens zijn penitentiair programma uitgaven gedaan die geen legale herkomst hebben'. De onderzoeken naar Wortels witwassen én zijn veronderstelde drugshandel en betrokkenheid bij de twee liquidaties zijn nog in volle gang, laat justitie weten. De slachtoffers van deze moorden, de 23-jarige Genciël Fenner werd op 2 september 2019 vermoord op Curaçao nadat hij een maand eerder in Almere ternauwernood een aanslag op zijn leven had overleefd. De oud-profvoetballer Kelvin Maynard, (foto) zouden verantwoordelijk zijn voor de diefstal van de 400 kilo cocaïne. Maynard werd op 18 september 2019 aan de Langbroekdreef in Amster-dam-Zuidoost op straat doodgeschoten. Hij werd vanaf een scooter, waarop zich twee personen bevonden, onder vuur genomen toen hij in zijn auto reed. Hij belandde met het voertuig tegen de voorgevel van een brandweerkazerne. Ondanks reanimatiepogingen overleed de 32-jarige Maynard ter plekke aan zijn verwondingen.

De liquidaties in september 2019 zouden uit wraak zijn gepleegd en volgens justitie is Wortel de opdrachtgever. Piet Wortel heeft dit altijd stellig ontkend. De beschuldigingen zijn volgens hem gebaseerd op "roddels", zo zei hij vorige week woensdag tijdens een zitting. De witwasver-denking is ingebracht om te voorkomen dat hij naar het buitenland vlucht. Op 20 feb 2024 krijgt Wilson J. Alfaisi, die is gelinkt aan drugshandelaars Piet Wortel en Quincy Promes, eveneen een topvoetballer, van de recht-bank 7,5 jaar cel voor grootschalige cocaïnehandel en witwassen. Hij moet 1.150.000 euro aan misdaadwinsten aan de Nederlandse Staat afstaan.

Pinny Song

In het najaar van 2010 wordt Pinny Song in voorlopige hechtenis genomen op verdenking van uitlokking van de moord op Tonnie van Maurik. (foto) Dit is de Amsterdamse sportschoolhouder die op 19 april 1993 bij het Altea-hotel wordt geliquideerd, zittend in zijn Ford Escort. In de jaren '90 wordt Song ook al

opgepakt, als verdachte die betrokken is bij deze moord. Pinny Song komt als verdachte in beeld door de getuigenis van een oud-collega van haar, de prosti-tuee Karin Song, overigens geen familie. Deze verklaart dat Pinny Song bij haar heeft geïnformeerd of ze iemand kent die haar minnaar Van Maurik om kan leggen. De andere reden tot de voorlopige hechtenis is het telecommu-nicatie-onderzoek van justitie, daaruit blijkt dat de twee mobiele telefoons, gebruikt door Jesse Remmers en Moppie Rasnabe rondom de liquidatie van Van Maurik in de buurt van de plaats delict waren en frequent contact met elkaar hadden. Daarnaast blijkt uit printgegevens dat Song contact heeft gehad met de telefoon van Jesse Remmers en of Moppie Rasnabe, rondom het moment dat zij op 19 april 1993 met Van Maurik had afgesproken elkaar die avond te ontmoeten bij het Altea-hotel. Door onbekende oorzaak doet Justitie geen verder onderzoek naar, of analyseert zij de zogenoemde printlijsten van telecommunicatie niet. Wegens het gebrek aan ondersteunend bewijs wordt Song weer in vrijheid gesteld en in 1997 krijgt ze van justitie de kennisgeving van niet verdere vervolging. Karin Song is inmiddels overleden. Pas in 2008 wordt het onderzoek naar de moord op Tonnie van Maurik (foto) heropend op basis van de verklaringen van Peter La Serpe De kroongetuige noemt de naam van Pinny Song echter niet, hij had van Jesse Remmers gehoord dat Henk Rommy degene was die opdracht tot liquidatie van Van Maurik had gegeven. Song komt opnieuw als verdachte in beeld, ditmaal in het nieuwe onderzoek Opa. In het dossier van Song bevinden zich verklaringen omtrent de mogelijke motieven die Song zou kunnen hebben

voor de doodswens van Van Maurik. Over de slechte wijze waarop Song door Van Maurik is behandeld, en ook wordt gesuggereerd dat er financiële motieven zijn. De meer dan drie jaar durende voorlopige hechtenis van Pinny Song, is gebaseerd op één grond: die van de geschokte rechtsorde. Mr. Stijn Franken gaat tijdens het verweer van zijn cliënte in op verschillende jurisprudentie. Onder andere verwijst Franken in dit verband expliciet op de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Letellier. Mevrouw Letellier zat drie jaar in voorarrest op verdenking van uitlokking van moord op haar tweede echtgenoot. Het Hof oordeelde in die zaak dat de voorlopige hechtenis van bijna drie jaar een schending van Art. 5 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens opleverde. De parallellen met de zaak van Pinny Song (foto) zijn volgens Franken duidelijk. Ook Song wordt beschuldigd van uitlokking tot moord, en zij zit dan inmiddels ook drie jaar in voorarrest. Op dinsdag 29 januari 2013 wordt in het passage-proces voor de Amsterdamse rechtbank de dan 57-jarige Chai Pin Song 12 jaar gevangenisstraf opgelegd, wegens de opdracht voor de moord op haar gewezen minnaar Tonnie van Maurik.

Playstation-moorden

Op vrijdag 23 november 2001 begeven de 29-jarige Edwin Zandstra (foto), de even oude Rutger Muilwijk en de 34-jarige Ugur Uysal uit Schiedam zich naar de Giessenstraat op de Staart in Dordrecht. Dit doen ze om verhaal te halen vanwege de levering van ondeugdelijke computerchips, en vooral om de hoofdbewo-ner te beroven van cash geld en goederen. Het gezin Van Griensven staat bekend als zeer sociale en hardwerkende mensen. Wilma van Griensven is bejaardenverzorgster en in haar vrije tijd verkoopt ze met Guus van Griensven kleding en sieraden. Daarbij gaat het om de handel in vervalste merkartikelen, een activi-teit die in ons land onder meer in handen is van Turkse misdaadsyndicaten. Daarnaast houdt Guus zich af en toe bezig met het om-bouwen van Playstation-spelcomputers, zodat hierop ook met computerspel-len van andere makelij kan worden gespeeld. De

daders vermoeden dat er flink wat roofbuit is. Na binnenkomst in de woning wordt eerst de man gekneveld en in de keuken achtergelaten. Vervolgens doorzoeken ze het huis, waarbij ze op de bovenverdieping de overige aanwezigen de 39-jarige Wilma van Griensven, haar 16-jarige dochter Linda van Griensven en haar evenoude vriendje Ismail Yilmaz vastbinden en de mond afplakken met tape. In koelen bloede worden deze drie vervolgens geliquideerd. Guus hoort de schoten en weet zich los te wurmen. Hij ontsnapt samen met zijn jongste 11-jarige stiefkind Sylvia, terwijl het toch allemaal om hem te doen was. Ze worden ondergebracht op een geheim adres en staan onder voortdurende politiebewaking. De politie arresteert de drie mannen op verden-king van roofmoord en het blijkt dat de buit bestaat uit geld, wat sieraden en een spelcom-puter. Ugur U. en Edwin Zandstra (foto) worden op 7 juni 2002 door Rechtbank in Dordrecht tot levenslang veroordeeld. Rutger M. krijgt twintig jaar gevangenisstraf opgelegd. De straf valt zwaar uit omdat de drie slachtoffers alleen worden vermoord om herkenning van de overvallers te voorkomen. In hoger beroep worden ze door het gerechtshof van Den Haag op 28 mei 2003 opnieuw levenslang uitgesproken. Het ingestelde cassatie verzoek wordt op 7 december 2004 door de Hoge Raad afgewezen.

Puttense moordzaak
De 23-jarige stewardess Christel Ambrosius wordt op 9 januari 1994 dood aangetroffen in het huis van haar oma in de bossen bij het Gelderse Putten. Als belangrijkste sporen worden één grote spermadruppel op Christels been en twee niet lichaamseigen haren gevonden. Gedurende het onderzoek wordt

een groot aantal Puttenaren gehoord. Zo ook de mannen Herman du Bois en Wilco Viets (foto), Willem Bettink en Gerrit Schuchard, die in de weekenden in een oude Mercedes rondjes door de bossen rijden. Omdat een aantal wandelaars getuigt dat ze op de middag van de moord een Mercedes te hebben zien rondrijden, worden de mannen direct verdacht. De vier mannen worden aan een serie verhoren blootgesteld. Hierbij voedt de politie hen met daderkennis en krijgen de mannen details te zien van de verklaringen die de andere verdachten af hebben gelegd. Twee van de vier mannen beschuldigen Viets en Du Bois van de moord op Ambrosius. Aan de hand van de afgelegde verklaringen maakt de politie de volgende reconstructie. Op de zondagmiddag waarop Ambrosius wordt vermoord, gaan de vier mannen gewoontegetrouw met de

Mercedes toeren in het bos. Wanneer ze Christel zien fietsen, stappen Viets en Du Bois uit en lopen met haar mee naar het huis van Christels oma. De andere twee mannen rijden een eindje door, stappen ook uit, lopen terug naar het huisje waar hun vrienden met Christel naar binnen zijn gegaan en zien vanuit de voortuin door het raam hoe Christel door de vrienden wordt vermoord. De mannen grijpen niet in, maar wachten hun vrienden op en ze maken zich gezamenlijk uit de voeten. Wanneer blijkt dat er geen enkel spoor van Herman du Bois en Wilco Viets, in en rondom het huisje van Christels oma wordt aangetroffen, komt de politie met de zogeheten sleep-theorie. Reden: het belangrijkste bewijs, een druppel sperma op het lichaam van het slachtoffer, blijkt niet afkomstig te zijn van één van de verdachten. Dit wordt verklaard door te zeggen dat deze afkomstig is van eerder, vrijwillig seksueel contact met een derde, die nooit is geïdentificeerd. Uiteindelijk worden Viets en Du Bois in oktober 1995 veroordeeld tot tien jaar gevangenisstraf. De twee vrienden van de veroordeelden, die verklaren te hebben gezien dat Christel Ambrosius werd verkracht en vermoord, krijgen geen straf opgelegd. Misdaadverslaggever Peter R. de Vries twijfelt aan de uitspraak en schakelt oud-hoofdcommissaris Jan Blaauw in. Die schrijft in 1999 een brief met acht punten van kritiek aan de minister van Justitie. Deze brief leidt tot Kamervragen, maar niet tot herziening van het vonnis. Een jaar later verschijnt een boek van Blaauw over de zaak, waarin de politie tunnelvisie wordt verweten. De twee mannen komen in 2000 vrij, na het uitzitten van twee derde van hun straf. Ze houden vol

onschuldig te zijn. Na een door advocaat Geert-Jan Knoops ingediend revisieverzoek besluit de Hoge Raad op 26 juni 2001 dat het proces moet worden heropend. Op 24 april 2002 worden de twee veroordeelden uiteindelijk formeel vrijgesproken. Viets en Du Bois krijgen samen een schadevergoeding van ruim 1,8 miljoen euro. Op basis van analyse van aanvullen-de onderzoeksmogelijkheden en de daaruit voortkomende aanbevelingen, besluit het Openbaar Ministerie in juni 2006 het opsporingsonderzoek te hervatten. Op 20 mei 2008 wordt bekendgemaakt dat een nieuwe verdachte is aangehouden op basis van een DNA-match. Het gaat om de 33-jarige Ronald Pieper (foto) uit Delft die oorspronkelijk uit Putten komt en ten tijde van het misdrijf op enkele honderden meters van Ambrosius woonde. Ronald Pieper is waarschijnlijk de jongen uit een internaat in de regio, die na de moord door de politie wordt verhoord en vervolgens weer wordt vrijgelaten, nadat hij weigert mee te werken aan een DNA-onderzoek. In 2005 wordt Ronald Pieper veroordeeld tot een werkstraf

voor een geweldsmisdrijf waarbij hij zijn partner mishandelt. In oktober 2007 moet hij op last van de rechter DNA afstaan. Het afgenomen materiaal wordt in april 2008 door het NFI gematcht met DNA-materiaal uit het onderzoek van de Puttense moordzaak. De aanhouding van Ronald Pieper is een opluchting voor de Twee van Putten. “Nu kunnen we een lange neus trekken naar al die mensen in Putten die nog steeds naar ons als daders wezen,” zegt een opgeluchte Herman du Bois tegen het AD. Ronald Pieper wordt op 23 mei 2008 voorgeleid aan de rechter-commissaris in Zutphen. Deze verlengt het voorarrest met veertien dagen. Na eerdere verklaringen beroept de verdachte zich op zijn zwijgrecht. Op 26 augustus 2008 eist het Openbaar Ministerie vijftien jaar cel tegen Ronald Pieper In het vonnis, op 9 oktober 2009, volgt de rechtbank deze eis. In hoger beroep eist de aanklager achttien jaar cel. Het gerechtshof in Arnhem doet uitspraak op 10 november 2011 en volgt deze eis.

Ran Biemans. De moord op

In de vroege ochtend van 2 juni 1998 wordt de 58-jarige Nederlander Ran Biemans vermoord aangetroffen in zijn appartement in het Belgische Meerle. Biemans ligt met doorgesneden keel aan het voeteneind van zijn bed. Uit

onderzoek op de plaats delict blijkt dat Ran Biemans (foto) mogelijk is gemarteld voor hij van het leven wordt beroofd. Er zitten vreemde schroeiplekken op zijn hals. Het moet er hard aan toe zijn gegaan in de slaapkamer. In de deur zit een gat, daarin worden bebloede haren van Ran gevonden, dit wijst erop dat hij daar met zijn hoofd tegenaan is geslagen. Door de Belgische politie wordt vanaf het begin Els Leemans verdacht, ze is de vrouw van Biemans. Zij zegt echter dat ze niets van de moord heeft gemerkt terwijl ze gewoon naast hem in bed lag te slapen. Ze verklaart tegen de politie dat de moordenaars haar mogelijk hebben verdoofd. Ze wordt ‘s morgens wakker met een vieze smaak in haar mond en haar handen en voeten zijn aan elkaar getaped. Op het bed worden schoensporen en andere aanwijzingen gevonden die duiden op een worsteling. De voordeur van het appartement is niet geforceerd en hoogstwaarschijnlijk heeft iemand de moordenaar of moordenaars binnengelaten. Als de politie arriveert, hangt er een penetrante ammoniaklucht in het appartement. De brandweer wordt daarop eerst ingeschakeld, die met een grote ventilator de stank verdrijft. Hierdoor zijn mogelijk belangrijke sporen verloren gegaan. Het Belgische recherche-onderzoek lijkt vanaf het allereerste moment gericht op Els Leemans, die volhoudt niets van de moord te hebben gemerkt, maar ze gedraagt zich allerminst als rouwende weduwe. De 18-jaar jongere vrouw betrekt namelijk kort na de dood van haar man met haar veel jongere minnaar

Wilco een grote villa in hetzelfde Belgische dorp. Deze villa, die op het punt van opleveren staat, heeft Biemans laten bouwen. Els Leemans blijkt vervolgens ook nog eens binnen drie maanden zwanger te zijn van haar nieuwe liefde. Het motief voor de moord is volgens de Belgische recherche geld. Biemans is namelijk rijk. Hij is directeur van het bedrijf Biemans Sport, een groothandel in sportprijzen in het Brabantse Rijen. Volgens Belgische fiscalis-ten laat de vermoorde Ran Biemans 5,5 miljoen euro na. Els Leemans (foto) wordt in 2006 in België veroordeeld tot 25 jaar cel voor de moord op haar man en daarmee automatisch onterfd. In 2007 besluit de rechter dat zij haar straf verder in Nederland mag uitzitten en in Nederland geldt die automatische onterving niet. De zaak betreffende de onterving wordt aangespannen door twee neven en een nicht van Biemans, die zijn rechtmatige erfgenamen zijn. Eerder had de rechtbank in Turnhout de claim van Leemans op de erfenis van Biemans als onwaardig van de hand gewezen. Maar omdat de neven en nicht een civiele zaak zijn begonnen, doet de rechtbank in Breda in 2011 opnieuw uitspraak: Els Leemans krijgt geen cent omdat ze de hand heeft gehad in het overlijden van haar echtgenoot. Volgens de rechter was ze op het moment dat Biemans in de slaapkamer op gewelddadige wijze om het leven werd gebracht, in dezelfde ruimte aanwezig. Begin 2018 overlijdt Els Leemans aan een slepende ziekte.

Raymond Poeteray

Dit verhaal begint met een treffen van twee spionnen op zaterdag 13 augustus 2011 voor de deur van Sea Life in Scheveningen. De ene man is Andreas Anschlag, codenaam ‘Pit’, die samen met zijn vrouw Heidrun een spionnenduo vormt. Het zijn Russen met een Oostenrijks paspoort. Jaren geleden kwamen ze via Zuid-Amerika in Duitsland terecht, waar ze volgens de Duitse aanklacht als ‘runner’ werken voor de Russische geheime dienst. De ander is Raymond Poeteray, alias ‘BR’, ambtenaar op het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken. In de jaszak van Raymond Poeteray brandt een usb-stick met vertrouwelijke informatie over de vredesmissies in Kosovo en Afghanistan, met geheime verslagen van de Noord-Atlantische Raad. Anschlag heeft een exemplaar van De Telegraaf onder zijn arm, een teken dat alles veilig is. Na een half uurtje kuieren over de Boulevard nemen de twee afscheid. Anschlag heeft de usb-stick, Raymond Poeteray zijn maandelijkse ‘spionnenloon’. In totaal is het ‘verradersloon’ dat hij gedurende deze transacties verdient ruim 90.000 euro, aldus het OM. De Haagse ambtenaar stort het

geld die maandag contant op zijn rekening. Anschlag heeft de staatsgeheimen zondag al in het Duitse Bonn gedropt in een speciaal geprepareerde 'dode brievenbus'. De 'Centrale' in Moskou, oftewel de Russische geheime dienst SVR, is content. Zo moet het tussen 2008 en 2011 een keer of dertig zijn gegaan, zegt officier van justitie Rob van Oort tijdens de rechtszitting. Honderden strikt vertrouwelijke documenten van de EU en de NAVO worden

op verschillende plaatsen, bij Madurodam, het Mercure Hotel in Den Haag, het Manhattan Hotel in Rotterdam, of ergens aan de Duitse grens, in Russische handen gespeeld. Stukken over het mogelijke NAVO-lidmaatschap van Georgië. Over biometrische paspoorten, over de strijd tegen kolonel Kadhafi. Door al die informatie kennen de Russen de werkwijze en de operationele zwaktes van de NAVO. Met die wijsheid kunnen ze tegenstrategieën uitzetten en de eigen positie in Libië versterken, aldus het Openbaar Ministerie. De 61-jarige Raymond Poeteray (foto) zit sinds maart 2012 in voorarrest. Voor de rechtbank Den Haag eist het OM vijftien jaar cel tegen hem wegens het lekken van staatsgeheimen, ambtelijke corruptie, witwassen en verboden wapenbezit. "Voor u zit de grootste spion in de Nederlandse geschiedenis," zegt officier Rob Van Oort. "Hij is een zeer belangrijke agent van de SVR." De twee advocaten van Raymond Poeteray honen de beschuldigingen weg. "Het dossier hangt van toevalligheden aan elkaar, er is geen enkel bewijs. Het OM heeft geen zaak." De inlogcodes van Raymond Poeteray zou kunnen gestolen zijn, hij zou aan de contanten zijn gekomen door de verkoop van juwelen, hij zou Andreas Anschlag alleen maar hebben geadviseerd bij het kopen van een Zeeuws vakantiehuisje. Dat soort verhalen. De advocaten voeren het verweer grotendeels achter gesloten deuren, om de inhoud van de 'staatsgeheimen' te kunnen bespreken – en bagatelliseren. Ze kraken de getuige-deskundige van het OM af: "Hij citeert enkel krantenknipsels en passages uit spionageromans. Alleen James Bond en Our Man in Havana ontbreken." Moskou heeft in 2011 de bijna-ontdekking in de gaten en wil het echtpaar Anschlag uit Duitsland weghalen. Maar het echtpaar heeft geen haast en wist zijn sporen slecht uit. De Anschlags worden aangehouden terwijl zij op zolder radiografische berichten naar Moskou seint – ze kan nog net de stekker uit het apparaat trekken. Haar deels teruggevonden 'operatierapporten' geven een nauwgezet beeld van hun bron. Raymond Poeteray is geen techneut. Moskou laat via de Anschlags weten dat Raymond Poeteray moet stoppen met het printen en vervolgens scannen van documenten, want die zijn amper te lezen. Ook snapt

hij niets van cryptologie. Toch is Moskou tevreden. “Uw informatie over de NAVO is perfect,” laat de geheime dienst weten. “Breng bij hem de dankbaarheid van de Centrale over.” Het ‘spionnenloon’ gaat van 1.700 naar 2.500 euro per maand, er is een kerstgratificatie en als bij Raymond Poeteray loonbeslag dreigt wegens een belastingschuld, worden duizenden euro’s extra betaald door de Russiche inlichtingendienst SVR (Sloezjba Vnesjnej Razvedki). Moskou wil zijn bron niet kwijt. Volgens de Duitse en Nederlandse autoriteiten is BR onmiskenbaar Raymond Poeteray Beiden hebben twee zonen, kampen met schulden en werken op een ‘opslagruimte’ (het ministerie) waarvan het ‘filiaal’ (het consulaat) in Barcelona gaat sluiten. Telkens als Raymond Poeteray bestanden van de computer haalt, stort hij enkele dagen later contant geld. Bestanden die deels ook in Duitsland worden teruggevonden. Anschlag heeft het nummer van Raymond Poeteray in zijn telefoon. Als Raymond Poeteray in maart 2012 op Schiphol wordt gearresteerd, heeft hij vier usb-sticks in een brillenkoker met vertrouwelijke informatie bij zich. Het Duitse echtpaar zit dan al enkele maanden vast. Wat zijn plannen waren, en of hij contact heeft met een nieuwe runner, weet alleen Raymond Poeteray zelf. Die heeft het hele proces gebruikgemaakt van zijn zwijgrecht; niemand in de rechtszaal heeft zijn stem gehoord. De uitspraak door de rechtbank hoort hij uiterlijk onbewogen aan. Raymond Poeteray zwijgt in alle talen. Ieder kind is een geschenk, zoals het gezegde luidt. Maar in een zaak die op twee continenten tot verontwaardiging heeft geleid, is een Nederlandse diplomaat die in Hong Kong is gestationeerd, ervan beschuldigd zijn achtjarige geadopteerde dochter terug te geven als een ongewenste kerststropdas. Het verhaal, dat op 9 december voor het eerst verscheen in de South China Morning Post, begon zeven jaar geleden, toen de Nederlandse viceconsul Raymond Poeteray en zijn vrouw Meta de toen vier oude Jade adopteerden in Zuid-Korea. Op dinsdag 23 april 2013 wordt Raymond Poeteray door de Rechtbank van ‘s Gravenhage tot twaalf jaar celstraf veroordeeld omdat hij als ambtenaar staatsgeheimen heeft verkocht.
Op 6 mei wordt bekend dat zowel Raymond Poeteray als het Openbaar Ministerie in hoger beroep gaan.

Redouan Boutaka (1980-2012)
De uit Marokko afkomstige Redouan ‘Takka’ Boutaka woont in Amsterdam-Oost. Met zijn vrienden pleegt Redouan Boutaka meerdere bankoverval-len. De uit Marokkanen bestaande groep overvallers houdt zich op bij het Krugerplein in de Indische Buurt. Een onderzoek van de bovenregionale recherche, na een bankoverval in Breda in 2004, brengt acht Amsterdammers in beeld. De acht zijn de spilfiguren binnen een bende van vijftig tot honderd man, die in heel Nederland misdrijven pleegt. Bij veel overvallen gebruikt de bende een bepaald type voorhamer, die ze vaak achterlaten. Deze voorhamers

zijn gekocht bij de Praxis aan de Molukken-straat in Amsterdam. Rechercheurs uit een andere provincie doen onderzoek naar een bankoverval en besluiten met de camerabeel-den van de Praxis naar Amsterdam te gaan. Daar worden de verdachten op de videobee-lden herkend door een buurtregis-seur.

Maar de arrestatie van Redouan Boutaka (foto) is een heterdaadje. Hij rijdt met Mohamed Idder een gestolen auto dwars door de glazen pui van de ABN AMRO bank in Sliedrecht om er vervolgens met een aantal geldcasset-tes vandoor te gaan. Een derde man wacht tijdens de overval in zijn auto om de geldcassettes met 109.000 euro naar Amsterdam te brengen. Redouan Boutaka en Idder worden in een andere auto staande gehouden door de politie. Hierna weten ze te ontkomen waarna een spectaculaire achtervolging ontstaat. Pas in Rotterdam worden ze gearresteerd. Beide overvallers verklaren dat ze 'aan het blowen waren' en waren gevlucht omdat ze van de politie schrokken. Maar met een overval, daar hebben ze niets mee te maken. Mohamed Idder wordt gedetineerd in PI Nieuwegein. Nadat hij uit alle beperkingen is gekomen, krijgt hij zijn eerste bezoek. Tegen zijn bezoekers vertelt Mohamed alle details over de overval. Wat hij niet weet is dat zijn gesprekken tijdens het bezoek wordt afgeluisterd omdat justitie de bende van talloze andere overvallen verdenkt. Redouan Boutaka wordt voor de overval veroordeeld tot 4,5 jaar gevangenis-straf.

Op 24 september 2008 wordt Hassan Ait Khouda (foto) doodgeschoten op de hoek van de Amsteldijk en de Vrijheidslaan. Familieleden en vrienden van hem denken dat de moordenaars de verkeerde hebben doodgeschoten. "Hassan is op het verkeerde moment op de verkeerde plaats," zeggen ze. De broer van het slachtoffer is vroeger een beroepscrimineel en bankovervaller die contact heeft met Gwenette Martha. De laatste serieuze veroordeling van de broer was meer dan zes jaar daarvoor, voor een mislukte bankoverval op het GWK-kantoor bij het Amstelstation in Amsterdam. Mohamed Ait Khouda is ook een bekende van Mohamed Idder en Redouan Boutaka. Enkele jaren later wordt Redouan Boutaka genoemd als een van de moordenaars van Hassan. Maar is Redouan niet gedetineerd voor de bankoverval? Administratief wel want hij moest effectief drie jaar zitten.

Maar hij is gearresteerd in 2006 en kan in september 2008 dus op verlof zijn geweest. Opvallend is dat de families Boutaka en Ait Khouda uit hetzelfde dorp komen in de buurt van Ouarzazate in Marokko. De familie Boutaka heeft de familie Ait Khouda zelfs bezocht en gecondoleerd na de moord op Hassan. De beschuldiging dat Redouan Boutaka de moordenaar van Hassan zou zijn, wordt daardoor erg twijfelachtig. Op 4 oktober 2009 wordt de 25-jarige Abdel El Faddil doodgeschoten in de Dirk Sonoystraat in Amsterdam-West. Abdel wordt door vrienden en bekenden 'Albino' genoemd. De politie denkt dat de reden van Abdels moord een gestolen partij cocaïne is geweest. De coke is op 6 of 8 mei 2008 weggenomen uit een leegstaand appartement aan de Nicolaas Ruychaverstraat in Amster-dam-West. Behalve Abdel zou ook Redouan betrokken zijn geweest bij die diefstal. Maar dan rest opnieuw de vraag, zat Redouan Boutaka op dat moment niet gewoon in de cel? De recherche weet de identiteit te achter-halen van een betrokkene. Abdel is inmiddels geliquideerd en de politie vermoedt dat zijn mededader van de diefstal ook wel eens vermoord zou kunnen worden. Maar Redouan Boutaka wordt na zijn dood opnieuw genoemd als verdachte van een geruchtmakend misdrijf. Een dubbele moord ditmaal. Op 3 december 2011 hebben Pieter Vos en Jaap Zillig (foto) een afspraak bij het Van der Valk hotel in Houten. Omstreeks 19.00 rijdt daar een zwarte Volkswagen Passat de parkeerplaats op. In de auto zitten twee mannen die onderuitgezakt blijven wachten op Vos en Zillig. Als beide slachtoffers zijn aangekomen en naar de ingang van het hotel lopen worden ze doodgeschoten. Na de liquidatie rijden de daders naar de Eendrachtlaan in de Utrechtse wijk Kanaleneiland. Daar wordt de vluchtauto achtergelaten en in brand gestoken. Op zondag 22 april 2012 wordt in de Shisha Lounge aan de Van Woustraat in Amsterdam Oud-Zuid de 31-jarige Redouan Boutaka doodgeschoten. Boutaka zit in de kelder met zijn vaste vriendengroep. De moordenaar is direct naar beneden gelopen en heeft meerdere malen gericht geschoten op Redouan Boutaka.

Remond Proveniers

Remond of Raymond Proveniers (foto volgende pagina) wordt op 20 mei 1967 geboren. Hij maakt in de jaren negentig deel uit van de Juliëtbende die zich vooral toelegt op de handel in xtc. De bende staat als zeer gewelddadig bekend. De leden ervan maken zich volgens het Openbaar Ministerie schuldig aan handel in drugs, ontvoering, afpersing, ripdeals en zware mishandeling.

Remond Proveniers wordt in de Juliët-zaak in hoger beroep vrijgesproken, omdat de verklaringen van de kroongetuige niet meer als bewijs mag worden gebruikt. Jaren later wordt Remond Proveniers verdacht van de moord op de

Brit Brian Fisher. Deze man wordt in juli 2005 door een krantenbezorger doodgevonden bij het Bredase Amphiaziekenhuis bij de Molengracht. Hij blijkt de nacht ervoor te zijn doodgeschoten tijdens een overval op een wietkwekerij in Terheijden. Fisher is daar als bewaker aangesteld na een eerdere poging tot een ripdeal. Proveniers bekent bij de kwekerij te zijn geweest, maar is naar eigen zeggen niet betrokken bij de schietpartij. Ook in deze zaak komt Proveniers met de schrik vrij. Hij wordt door de rechtbank in de Brian Fisher-zaak vrijgesproken vanwege gebrek aan bewijs. Op 7 november 2007 wordt de vastgoedhandelaar Victor 't Hooft (foto) door een gemaskerde man doodgeschoten in zijn huis aan de Haagse Bezuiden-houtseweg. Zijn vrouw is getuige van de moordaanslag. Remond Proveniers wordt als verdachte van deze moord gearresteerd. Hij wordt in eerste aanleg ook hiervoor vrijgesproken. De Voorburger ontkent in alle toonaarden dat hij iets met de moord op Victor 't Hooft heeft te maken. Zijn advocaat Jan-Hein Kuijpers eist van de staat zelfs een schadevergoeding van

ruim een halve ton, omdat zijn cliënt negen maanden onterecht in voorarrest zou hebben gezeten voor de moord op 't Hooft (foto). Tot uitkering is het niet gekomen want Proveniers moet in april 2009 opnieuw voor de rechter verschijnen. Tot verrassing van velen wordt hij opnieuw wegens gebrek aan bewijs vrijgesproken van de moord op 't Hooft. Het OM gaat vervolgens in hoger beroep. Het Openbaar Ministerie benadrukt tijdens de zitting op 1 april 2011 dat op de plaats delict zestien verschillende DNA-sporen zijn gevonden die overeenkwamen met het DNA van Proveniers Onder meer op het ter plaatse achtergelaten vuurwapen. Ook op een geluiddemper, op kogels en patroonhulzen worden sporen aangetroffen. Dat was nog niet bekend tijdens de behandeling voor de rechtbank in Den Haag. Over de motieven voor de moord op 't Hooft tast Justitie in het duister. Eerst wordt nog gedacht aan een link met het gokcircuit, maar dat spoor loopt dood. Advocaat Jan-Hein Kuijpers gaat bij de Hoge Raad in cassatie tegen het

oordeel. Hij verwijt het Hof ernstig motiveringsgebrek. Volgens Kuijpers hebben deskundigen duidelijk aangegeven dat sporen ook indirect op een voorwerp kunnen komen. "Het Hof zegt alleen: wij geloven dat niet. Dit vind ik nogal dun. Het DNA van Proveniers wordt ook gevonden na een brute overval in Bloemendaal, terwijl hij op dat moment vast zat voor de moord op 't Hooft. Daar heb ik het Hof niet over gehoord. Ook het feit dat ik van twee getuigen heb aangetoond dat ze onbetrouwbaar zijn, is niet meegenomen." In de tussentijd lijkt Remond Proveniers (foto) van de aardbodem te zijn verdwenen, hij was bij de rechtszaak niet aanwezig. Bronnen zeggen dat hij naar Zuid-Spanje is vertrokken. Proveniers wordt vervolgens op de Nationale Opsporingslijst geplaatst. In april 2011 wordt Proveniers bij verstel veroordeeld tot 15 jaar cel voor de moord op 't Hooft. In mei 2011 loopt de voortvluchtige Remond Proveniers tegen de lamp. Hij wordt gearresteerd op de A12. De politie raakt hem met één kogel in het onderlijf.

Ricardo D. laat niet met zich spotten

De 31-jarige Ricardo D. is goed in het maken van synthetische drugs en gewild als 'kok'. De 34-jarige Jeffrey Raterman is baas van een drugslab en Ricardo werkte voor hem. Zowel Ricardo als Jeffrey worden verdacht van betrokkenheid bij een gijzeling in Ospel op 11 juni 2020. Ricardo, Jeffrey en een derde persoon zouden een niet nader te noemen slachtoffer onder dreiging van een vuurwapen uit zijn woning hebben meegenomen. Daarna werd die persoon in een auto gezet waar hij werd geslagen, gestoken en vastgehouden zodat hij de locatie van een drugslab zou prijsgeven. Het proces hiervan start in juni 2023. De relatie tussen de twee werd al snel minder goed, verklaart Ricardo. Hij vertelt dat hij Jeffrey laten weten dat hij uit het wereldje wilde stappen. Hij zat daar al tien jaar in en wilde in de toekomst een 'gewone' baan. Volgens Ricardo doet Jeffrey Raterman (foto) er daarop alles aan om hem niet kwijt te raken. Dat doet Jeffrey blijkbaar niet met zakken geld en mooie woorden. Ricardo krijgt simpelweg te horen 'dat hij gewoon het hok in moest, anders zou hij in de kofferbak belanden'. Ricardo had, volgens Jeffrey, driehonderd kilo grondstof ter waarde van bijna veertigduizend euro kwijtgemaakt en dat moest op een of andere manier worden gecompenseerd. Dat kon door voor hem te werken. De dreigementen werden in het voorjaar en vroege zomer van 2023 zo erg dat Ricardo ging vrezen voor zijn leven. Maar Ricardo had inmiddels ander werk en bleef weigeren om terug het drugslaboratorium in te gaan, ondanks dat Jeffrey hem elke week

opzocht. Ricardo is het gezeik moe en besluit op 24 juni 2023 een pistool te regelen vanwege alle dreigementen. Ook omdat Jeffrey op 25 juni naar het kamp zal komen om 'het uit te praten'. Het is zondag 25 juni 2023, even voor 16.00 uur als Jeffrey Raterman in zijn auto onderweg is naar een afspraak op het bovengenoemde woonwagenkamp. Hij trapt het gaspedaal ferm in. Zijn bijrijder is de 38-jarige Kevin S. uit het zuiden van Nederland. De sfeer in de auto is op dat moment nog redelijk ontspannen tussen het tweetal. Over en weer babbelen de mannen met elkaar. Wanneer Raterman met zijn voertuig het kamp opdraait, lijkt alle rust in één klap te zijn verdwenen. Als Jeffrey het kampje aan De Vinnen oprijdt meent Ricardo die hem daar op wacht te zien dat Jeffrey een beweging naar zijn oksel maakt'. Hij denkt dat Jeffrey een wapen trekt en schiet meteen in de richting de auto, zo verklaart hij. Jeffrey wordt vooral aan de linkerkant in schouder, nek en hoofd geraakt. Bijrijder Kevin S. trekt Jeffrey nog uit de auto, terwijl Ricardo om de auto heen loopt. Terwijl Jeffrey stuipend van pijn op de grond ligt, schiet Ricardo nog drie keer van dichtbij en in totaal wordt Jeffrey dertien keer getroffen. De rechtbank vindt dat Ricardo de verkeerde keuze heeft gemaakt. Hij had naar de politie kunnen gaan of kunnen onderduiken. Maar hij maakte zelf de afspraak met Jeffrey en hij bewapende zich. Toen Jeffrey aan kwam rijden, is Ricardo meteen gaan schieten. Ricardo vond dat hij handelde uit noodweer of psychische overmacht vanwege alle bedreigingen, maar dat verweer veegde de rechtbank van tafel. De straf valt een stuk lager uit dan de geëiste 20 jaar. Dat komt doordat de poging tot moord op de bijrijder niet bewezen is, maar werd gekwalificeerd als poging tot doodslag. Ricardo wilde Jeffrey doodschieten en had het niet voorzien op Kevin. De familie van Jeffrey liet duidelijk blijken het niet eens te zijn met celstraf van 14 jaar. Op het moment dat de rechter de straf uitsprak, verlieten ze de zaal. Eén van hen liet nog duidelijk weten: "Dan doen we het zelf wel. Ricardo D. moet 14 jaar de cel in voor het doodschieten van zijn rivaal Jeffrey R. De twee hadden al een tijd ruzie en troffen elkaar vorig jaar op het kampje in Maarheeze waar Ricardo woonde. Toen Jeffrey daar aankwam, schoot Ricardo meteen zijn pistool leeg op diens auto. Jeffrey overleed ter plekke, zijn bijrijder Kevin S. kreeg een kogel in zijn been. Voor de gijzeling in Ospel moeten Ricardo D. en een medeverdachte zich nog verantwoorden voor de rechter. Jeffrey Raterman is vanwege zijn overlijden inmiddels geschrapt als verdachte in die strafzaak.

Ricardo de la Bretoniere

Ricardo de la Bretoniere, bijnaam Rico, (tekening volgende pagina) is een Heerlense huurmoordenaar, die in 1954 wordt geboren als telg uit een Frans oud adelijk geslacht. In het dagelijks leven is hij modefotograaf van beroep. In een huis aan de Permstraat in Heerlen vindt op woensdag 16 september 1992 een schietpartij plaats waarbij de Colombiaan Juan Leon Morales om het leven

komt. Dit gebeurt tijdens een overval door twee mannen op een huis waarin zich zeven mannen bevinden, waaronder twee Colombianen. Met die groep is

een deal gesloten over de levering van 6,5 kg cocaïne. De twee overvallers boeien de mannen en dwingen hen op de grond te gaan liggen. Een van de Colom-bianen, de 36-jarige Morales, verzet zich hevig. Er ontstaat een vechtpartij waarbij enkele schoten op hem worden afgevuurd. De uitvoer-ders van de ripdeal gaan er vervolgens vandoor met de cocaïne. De achterblijvende mannen kunnen zich bevrijden en vluchten naar een woning aan de Vorstenstraat in Heerlen. Ze nemen de zwaargewonde Morales mee. Eén van de Colombianen gaat er geboeid vandoor en is nog altijd voortvluchtig. De intussen gealar-meerde politie laat de gewonde Morales overbrengen naar het ziekenhuis, waar hij later overlijdt aan zijn verwondingen en arresteert de overige personen. Op grond van de verklaringen van de overvallen dealers komt de politie op het spoor van de uitvoerders van de

ripdeal, het zijn de 36-jarige Ton van der S. en de 28-jarige J. C., beiden uit Heerlen. S. kan enkele dagen later worden aan-gehouden. C. loopt in Stockholm tegen de lamp. Via S. leidt het spoor naar de opdrachtgever van de ripdeal, de dan 38-jarige Ricardo de la Bretoniere, die 9 november wordt gearresteerd. Ook leidt het spoor naar nog zeven andere personen. Twee van de criminelen blijken verantwoordelijk te zijn voor de invoer van cocaïne uit Colombia. Bovendien komt aan het licht dat hoofdver-dachte De la Bretoniere, samen met Van der S., op 25 oktober 1987 de 33-jarige drugshande-laar Jan Collard door het raam van zijn woning in Elsloo dood heeft geschoten. Jan zat thuis op de bank. Op 17 november 1987 wordt de 37-jarige drugsdealer Harry van Mulken (foto) in Geleen geliquideerd. Hier-op wordt op 1 september 1989 de Heerlense drugs-dealer Louis Schneider door Ton van der S. doorzeefd in zijn auto, dat gebeurt in opdracht

van De la Bretoniere. Schneider's passagier, ook een bekende crimineel, raakt zwaargewond. De videotheekhouder Schneider is het jaar daarvoor al meerdere malen het doelwit van aanslagen geweest in verband met zijn aandeel in de wapen- en drugshandel. Volgens Ton van der S. heeft De la Bretoniere steeds voor de wapens gezorgd en hem tot drie keer toe vermomd. Hij accepteerde de opdrachten van De la Bretoniere en voerde die uit. Ricardo de la Bretoniere wordt in 1993 veroordeeld (tekening) voor drie huurmoorden, één doodslag, twee pogingen tot moord en twee mislukte bomaanslagen en krijgt uiteindelijk levenslange gevangenisstraf. Op 26 oktober 2000 komt het bericht dat De la Bretoniere binnenkort op vrije voeten komt omdat het Hof in 's Hertogenbosch van oordeel is dat iemand die aan zichzelf wil werken, een tweede kans verdient.

Ridouan Taghi

Ridouan Taghi wordt in het Arabisch: Radwan Al-Taghi genoemd. Hij is op 20 december 1977 geboren in het Marokkaanse Bni Selmane, in de provincie Chefchaouen, in het noordwesten van Marokko en groeide op met zijn familie in is de hoofdstad van de gelijknamige provincie Tétouan. Samen

met zijn ouders, oudere broer en twee zussen kwam hij in 1980 naar Vianen in Nederland. Daar werden later in het gezin nog zes meisjes en een jongen geboren. Begin jaren '90 sloot Ridouan Taghi (foto) zich aan bij jeugdbende Bad Boys, die actief waren bij de Amsterdamsestraatweg in Utrecht en winkelcentrum City Plaza inNieuwegein. In 1992 werd Taghi voor het eerst veroordeeld voor onder andere inbraken en wapenbezit. Op zijn 17e stopte Taghi met zijn VWO-opleiding in Nieuwegein en daarna hield hij zich in eerste instantie bezig met de smokkel van hasj. Twee jaar later gaat hij over tot het smokkelen van cocaïne. Vanaf 2000 komt Ridouan Taghi (foto) lange tijd niet meer in aanraking met de politie. Hij runt een tijdlang een grillroom aan de Amsterdamsestraatweg in Utrecht. In 2009 schrijft hij zich uit bij de Basisregistratie Personen. Ondanks de eerdere veroordelingen blijft Taghi vrij lang buiten beeld bij de politie. Bij de Spaanse politie komt hij wel in beeld voor de liquidatie van Mohammed Abdellaoui in 2013. En ook staat hij dan bekend als grote handelaar in cocaïne. Tevens komen er vanaf 2013 meldingen binnen bij het Team Criminele Inlichtingen en de Financial Intelligence Unit van de politie over Taghi. Het kantelpunt is ech-

ter als in juni 2015 Ebrahim Buzhu aangifte doet tegen Taghi en diens vermeende rechterhand Saïd Razzouki (foto onder). Buzhu zou op de dodenlijst van Taghi staan nadat hij in 2009 had geholpen bij een ontvoering van een coffeeshop-eigenaar, die bevriend was met Taghi. In juli 2015 worden in het kader van onderzoek 26Koper twee grote wapenvondsten gedaan en wordt een grote groep mannen aangehou-den. Veel van deze mannen komen uit dezelfde jeugdbende als Taghi. Uit PGP-berichten blijkt volgens het OM dat deze mannen en de gevonden wapens behoren tot de groep

rondom Taghi. Begin april 2016 wordt de crimineel en vriend van Thaghi: Naoufal Fassih, met de bijnaam Buik gearresteerd in Dublin. Tagi vormt met Richard Eduardo Riquelme, die in het criminele milieu bekend staat als 'Rico de Chileen' (foto), een driemanschap, waarin Fassih vooral hitman is. Voor Taghi is dit aanleiding om aan Riquelme voor te stellen om officier van justitie Koos Plooij te liquideren. Plooij is verantwoordelijk voor de vervolging van Fassih. alsook voor een onderzoek naar de criminele organisatie van Taghi. Richard Riquelme wijst dat idee af: "Dat zijn echte gedachtes, maar nee". In september 2015 wordt spyshopmedewerker Ronald Bakker vermoord. Volgens het OM omdat Bakker informatie over de groep Taghi heeft doorgespeeld naar de recherche. Op 9 mei 2016 wordt Abderrahim Belhadj vermoord. Volgens het OM heeft Taghi opdracht gegeven hem te liquideren omdat Belhadj twee blokken cocaïne zou hebben gestolen. In 2016 geeft Taghi volgens het OM opdracht om crimineel Samir Erraghib te liquideren. Dit vindt plaats op 22 juni 2016 in Ijsselstein, want Erraghib heeft volgens Taghi over hem gepraat. Volgens het OM zijn Taghi en Razzouki op zoek naar Buzhu, vanwege zijn belastende verklaringen. Als Buzhu lastig vindbaar blijkt, richtten ze hun pijlen op Ranko Scekic, een vriend van Buzhu. Op 22 juni 2016 wordt Scekic vermoord, een paar dagen voordat Scekic zou verklaren in de strafzaak van onderzoek 26Koper. In juni 2016 publiceert oud-crimineel en misdaadblogger Martin Kok op zijn website Vlinderscrime over twee handlangers van Taghi. In juli 2016 wordt gepoogd Kok te liquideren door een bom onder de auto waarin hij reed te plaatsen, maar deze wordt op tijd gevonden. Op 12 september van datzelfde jaar schrijft Kok op zijn website over Taghi,

Richard Riquelme en Naoufal Fassih. Op 8 december in de middag in Amsterdam-Zuid wordt wederom een moordpoging gedaan op Kok, maar het wapen van de schutter hapert, zonder dat Kok het door heeft. Diezelfde avond wordt Kok alsnog geliquideerd in Laren. Volgens het OM zijn deze liquidatiepogingen in opdracht van Taghi. Op 12 januari 2017 wordt gepoogd Khalid H. te liquideren, in plaats daarvan werd flatgenoot Hakim Changachi vermoord. Twee dagen na de liquidatie wordt opnieuw gepoogd Khalid H. te liquideren, maar deze weet opnieuw te ontsnappen. Bij de eerste liquidatie, waar Changachi omkwam, is de latere kroongetuige Nabil Bakkali betrokken. Nabil Bakkali is bevriend met de familie van Changachi en komt daardoor in de problemen tussen de familie en de groep van Taghi. Nabil Bakkali besluit daarom naar justitie te stappen en kroongetuige te worden. De moordmachine komt op gang. Op 31 januari 2017 wordt Justin Jap Tjong geliquideerd. Op 17 april 2017 wordt Farid Souhali geliquideerd. Op 7 juli 2017 wordt Jaïr Wessels geliquideerd. Volgens het OM heeft Taghi hiervoor opdracht gegeven aan motorclub Caloh Wagoh. Sinds begin 2016 is Taghi in conflict met Mustapha El Fachtali -alias Moes. In november 2017 wordt gepoogd Fachtali te liquideren in Marrakesh. Door een blunder wordt echter de zoon van een Marokkaanse rechter vermoord. Voor deze moord worden in Marokko twee schutters en een broer

van Taghi veroordeeld. Daarnaast is ook neef en vertrouweling van Taghi Jaouad Fassih in oktober 2021 opgepakt voor betrokkenheid. Volgens zowel de Nederlandse als Marokkaanse opsporingsdiensten heeft Taghi opdracht gegeven voor deze liquidatie. Taghi wordt al sinds lange tijd gezocht en staat sinds maart 2018 op de Nationale Opsporingslijst. In november 2018 verhoogt het OM de beloningen voor een gouden tip die leidt tot opsporing van Said Razzouki (foto) of Taghi naar 100.000 euro, het hoogste bedrag tot dan toe. Op 16 december 2019 wordft Taghi aangehouden in Dubai. Hij heeft zich verscholen in een villa en alle gordijnen zijn dicht; kennissen en handlangers komen dagelijkse benodigdheden brengen. Door onderzoek van internetdata van dit adres en het koppelen van de informatie van de mensen die boodschappen bezorgen, kan met zekerheid de identiteit van Taghi worden vastgesteld en wordt er een inval georganiseerd door de politie van Dubai. Deze zal rustig zijn verlopen. Taghi erkent zijn identiteit en geeft aan dat hij via andermans paspoort Dubai in is gekomen. Later schrijft Taghi in een verklaring

aan het televisieprogramma EenVandaag dat hij na zijn arrestatie dagenlang zwaar werd mishandeld door agenten uit Dubai en Marokko. "Ik werd vastgehouden in een kamer met vrieskou en bewerkt met elektroshocks." Drie dagen later wordt hij volgens de lezing van het OM op verzoek van de autoriteiten in Dubai als ongewenste vreemdeling met een chartervlucht naar Nederland overgebracht. Hij wordt ingesloten in de Extra Beveiligde

Inrichting (EBI) in Vught, die ook als huis van bewaring dienstdoet. Zijn advocaat Inez Weski betwist de correctheid van de gevolgde procedure en stelt dat Taghi feitelijk is ontvoerd. In reactie hierop meldt de minister van Justitie en Veiligheid, Grapperhaus, dat alles volgens de regels is verlopen. Volgens hem is het een besluit van de lokale autoriteiten in Dubai om Taghi het land uit te zetten. Er is geen enkele aanwijzing voor ontvoering. Taghi doet in april 2023 desalniettemin aangifte tegen het Openbaar Ministerie wegens het uitlokken of voorbe-reiden van de gestelde 'ontvoering' uit Dubai, dan wel zelfs poging tot moord. Het OM zal deze strafbare feiten volgens hem hebben gepleegd met medewerking van het Korps Commandotroepen, de AIVD, MIVD en allerlei militaire diensten. Het OM ontkent dit.

Riool- en kofferbakmoorden

De in Suriname geboren René Karamatali wordt door zijn familie gemist. Ze hebben al sinds 14 oktober 2008 niets meer van hem gehoord en begrijpen niet waar René uit hangt. Hij is namelijk niet iemand die je zomaar over het hoofd ziet. René is een opvallende man, een bodybuilder met een atletisch en krachtig postuur. Hij heeft kort zwart krullend haar, draagt bakkebaarden en een ringbaardje. Meestal draagt hij een oorbel in zijn linkeroor en daarbij heeft hij opvallende littekens en moedervlekken. Sinds twee jaar runt René een particulier recherchebureau ‘René Security’, dat tevens een beveiligingsbedrijf is. Ook op het bedrijf heeft hij zich al die tijd niet meer laten zien. Op de dag van zijn verdwijning rijdt René in een zwarte Opel Antara. Op donderdagmiddag 13 november 2008 gaan medewerkers van een rioleringsbedrijf aan het werk op de Poortmolenstraat in Almere-buiten. Er is geklaagd over een verstopping en dat daar ter plaatse een zware rioollucht hangt. Vlakbij staat een gemaal, waaruit vaak een rioollucht komt, maar dit keer is de stank sterker en lijkt het uit de straat te komen. Wanneer de medewerkers de zuigmond in het riool steken, stopt deze op een gegeven moment. Ze stuiten

op een lijk en de recherche moet de complete straat openbreken en de riolering omleiden om bij de lugubere inhoud van de dikke rioolbuis te kunnen komen. Daar ligt de vermoorde René Karamatali (foto). De recherche laat het lijk langdurig in het rioolwater liggen om in alle rust sporenonderzoek te kunnen doen. Ze schermen het plaats delict af onder een witte tent en

achter schermen met zwart plastic. De Opel Antara, een terreinwagen, wordt twee dagen later gevonden op een parkeerplaats bij winkelcentrum Wisseloord in Amsterdam Zuid-Oost. Het raampje van de wagen is ingeslagen. Omwonenden waarschuwen de politie. Al snel blijkt dat René met zijn bedrijf lang niet zo succesvol was als hij liet overkomen. Hij beweerde dat zijn bedrijf een erkend leerbedrijf was bij vakorganisatie Ecabo, zodat hij beveiligers mocht opleiden. Bij zijn inschrijving bij de Kamer van Koophandel laat hij veel meer werkzame personen noteren dan hij heeft en zo probeert hij een beeld te schetsen van een succesvol bedrijf. In werkelijkheid verkeert Karamatali in financiële problemen en dat al gedurende de laatste twee jaren. Schuldeisers komen geregeld aan zijn deur en kort voor zijn verdwijning doet hij nog enkele kredietaanvragen vanuit zijn kantoor en woning aan de Picassoweg. Volgens bronnen is Karamatali goed bevriend met de 49-jarige Brian Armand Stein, een vechtsporter die sinds 9 oktober 2008 wordt vermist, vijf dagen voordat Karamatali verdwijnt. Stein is die dinsdag om halftwaalf 's avonds voor het laatst gezien door een vriend in Amsterdam. Hij is in het bezit van een huurauto, een grijze Peugeot 206 met Nederlands kenteken: 85-XF-JS. Stein heeft een tatoeage van een adelaar op zijn borst en op beide armen een tatoeage van een pauw met bloemen. De familie van Stein is erg ongerust want Kenneth Stein, een broer van Brian, werd in 2006 vermist en vijf maanden later dood gevonden. Het lichaam van Brian wordt zes weken later, op 1 december 2008 gevonden in de kofferbak van een gestolen Peugeot 206 die al weken geparkeerd staat in een woonwijk in Nieuw-Vennep. Hij blijkt te zijn doodgeschoten. De recherche ontdekt dat de plek waar de auto staat niet de plaats delict is. De politiekorpsen Kennemerland en Flevoland, die beide liquidaties in het begin afzonderlijk onderzoeken, besluiten op 21 januari 2009 te gaan samenwerken en zetten gezamenlijk veertig rechercheurs op de zaak, onder de naam 'Team Grootschalige Opsporing 24'. De politie komt er al snel achter dat Stein op 14 oktober 2008 langs ging bij de tropische groente- en fruithandel Micromarkt aan de Harriet Freezerstraat in Amsterdam-Zuidoost. Karamatali had een afspraak bij de tropische winkel in de Flevo Bazaar aan de Bolderweg in

Almere-Buiten. Beide fruitwinkels hebben dezelfde eigenaar: Dewradj Jaddoe, die beter bekend is als Anand. Zowel Stein als Karamatali zijn na het bezoek aan Anand verdwenen. Door goed rechercheren van de politie worden de moorden op beide mannen in verband gebracht met een mysterieuze schietpartij die heeft plaatsgevonden in de nacht van 16 op 17 oktober 2008 in een woning op het Isaak Gosseshof in Amsterdam-Slotervaart. De politie brengt de twee moorden aanvankelijk niet met elkaar in verband, maar dat verandert door een ongelukkige schietpartij in een woning aan de Isaak Gosseshof in Amsterdam-Slotervaart. In de nacht van 16 op 17 oktober raken daarbij twee mensen gewond. In de woning van de 50-jarige Ingrid D. zit haar ex-man, de 47-jarige Surinaamse tokohouder Dewradj 'Anand' Jaddoe, samen met de 35-jarige Dwight W. en zijn 43-jarige vriendin Marion van de L., de latere drie hoofdverdachten. In de slaapkamer liggen twee jonge kinderen nietsvermoedend te slapen, terwijl enkele kamers verderop Dwight W. op de bank zijn doorgeladen pistool uit elkaar aan het halen is. Dan gaat het mis. Dwight schiet zichzelf per ongeluk door zijn bovenbeen en raakt daarbij ook Marion in haar zij. De vrouw, tevens een werknemer van Anand Jaddoe, verblijft langdurig zwaargewond in het ziekenhuis, waar een kogel uit haar lichaam operatief verwijderd wordt. Als de politie ter plaatse komt om sporenonderzoek te doen, treffen ze spullen aan als een horloge en een heuptasje, die eigendom blijken te zijn van Brian Stein en René Karamatali. Op het horloge en het heuptasje zitten bloedsporen en in het tasje zit ook een kogelpatroon. Onder de salontafel in de woonkamer ligt een plastic zak met daarin onderandere een paspoort, een rijbewijs en autosleutels van Karamatali. De eerste aanhouding in het onderzoek naar de dubbele liquidatie wordt op 8 december 2008 verricht. Het gaat om de Surinamer Dwight, die eerder in zijn been werd geschoten bij de schietpartij aan de Isaak Gosseshof. Een arres-tatieteam pakt hem op wanneer hij op weg is naar Schiphol. Het onderzoeks-team weet niet helemaal zeker of de man het land wil ontvluchten, maar om een mogelijke ellenlange uitleveringsprocedure te voorkomen, wordt hij eerder dan gepland opgepakt. Op 9 februari 2009 wordt Dewradj 'Anand' J. in Suriname aangehouden en uitgeleverd aan Nederland. Van hem is onduidelijk of hij bij de schietpartij in het Gosseshof is geweest. Een dag later, op 10 februari, wordt Marion van der L. in Amsterdam aangehouden die bij de schietpartij gewond is geraakt. Op 16 april 2010 eist het Openbaar Ministerie dertig jaar cel tegen Dwight W. en Dewradj J., de twee hoofdverdachten in de Almeerse riool- en kofferbakmoord. Op donderdag 6 mei 2010 wordt door de meervoudige strafkamer van de rechtbank Zwolle-Lelystad vonnis gewezen tegen de zeven verdachten in de zogeheten TGO-24 zaak. De 36-jarige hoofdverdachte Dwight W. wordt veroordeeld tot de maximale gevangenisstraf van dertig jaar. Hem wordt onder meer verweten dat hij de beide slachtoffers in oktober 2008 met een vuurwapen heeft doodgeschoten, waarvan één van beide, René

Karamatali, met voorbedachten rade. De 49-jarige toko-eigenaar, Devradj Jaddoe, die wordt gezien als het brein achter de beide aanslagen, wordt door de rechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien jaar voor het medeplegen van de moord op Karamatali en het wegvoeren van diens stoffelijk overschot. De rechtbank acht niet bewezen dat hij betrokken is bij de doodslag op het slachtoffer Brian Stein. De rechtbank houdt hem medeverantwoor delijk voor het wegvoeren van diens stoffelijk overschot en voor een eerdere poging tot uitlokking van een tweetal mannen om Stein om het leven te brengen. De 44-jarige vrouwelijke hoofdverdachte M.v.d.L. wordt vrijgesproken van betrokkenheid bij de doodslag op Stein. Zij wordt wel veroordeeld voor het medeplegen van de moord op Karamatali en het wegvoeren van diens stoffelijk overschot en wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertien jaren. Drie medeverdachten, medewerkers van de toko's, worden veroordeeld voor het wegmaken van sporen en/of het wegvoeren van een stoffelijk overschot. Aan hen worden gevangenisstraffen variërend van twaalf maanden tot twee jaar opgelegd. Eén toko-medewerker wordt vrijgesproken. Op 20 mei 2010 besluit het openbaar minis-terie in hoger beroep te gaan in de riool- en kofferbakmoord. Het OM vindt dat het is bewezen dat de drie hoofddaders ook de moord op Brian Stein (foto) op hun geweten hebben. Op 26 april 2013 doet het gerechtshof in Arnem uitspraak in het hoger beroep van de riool- en kofferbakmoorden. Beide hoofdverdachten worden veroordeeld tot een gevangenisstraf van 29 jaar en zes maanden. Voor Dwight W. is dat bijna gelijk aan de straf van 30 jaar die door de rechtbank is opgelegd. De straf valt iets lager uit in verband met de lange duur van de rechtsgang. Voor Devradj Jaddoe valt de straf hoger uit dan die door de rechtbank is opgelegd, omdat het hof hem ook veroordeelt voor de moord op Stein. De vrouw uit Amsterdam die door de rechtbank tot veertien jaar gevangenisstraf is veroordeeld voor moord op Karamatali en het verbergen van diens lijk, is door het hof voor dezelfde feiten veroordeeld tot een gevangenisstraf van negen jaar en zes maanden. Wat was nu de reden voor de moorden? De hoofdverdachten, tokohouder Devradj.J, en vriend Dwight W., hadden het plan bedacht om Karamatali en Stein uit de weg te ruimen. Beide mannen zaten Anand namelijk dwars vanwege openstaande schulden. Die zouden zijn ontstaan vanwege de huur van de Surinaamse toko's en de kosten van beveiliging. Ook zouden er met name door Brian Stein drugsschulden zijn gemaakt.

Rob Zegerius

Rob Zegerius (foto) wordt in 1959 geboren. Hij is een bekende naam in het criminele milieu en zit jarenlang vast voor gewelds- en vermogensdelicten. De crimineel raakt landelijk bekend wanneer hij als voortvluchtige zich door een

cipier een vuurwapen laat bezorgen, en dat voor het oog van een verborgen camera. Niet lang daarna pleegt hij onder de Schellingwouderbrug in Amsterdam een ripdeal waarbij een Afrikaan om een kilo cocaïne wordt doodgeschoten. Begin januari 2012 wordt Rob Zegerius samen zijn 48-jarige partner Monique Schloss (foto) in Amstelveen aangehouden als ver-dachte van oplichting en het witwassen van crimi-neel geld. Schloss is eigena-resse van Glassic. De kunstzinnige vrouw ontwerpt beelden, waarbij ze inspiratie haalt uit zaken die in de samenleving leven. Ze laat die beelden maken door de Italiaanse glasmeester Oscar Zanetti. Ze is als gevoelige vrouw niet opgewassen tegen de vier muren die haar omringen en op 25 januari 2012 pleegt Schloss zelfmoord in de gevangenis De Koepel in Breda. Ze wordt dood in haar cel gevonden. Op 20 maart 2012 wordt Rob Zegerius aangehouden in de gevangenis. Volgens Justitie heeft hij een huurmoordenaar, Richard T. uit Utrecht, opdracht gegeven om op 13 juni 2010 met een handgranaat een aanslag te plegen op een pand van Sorko en Swane Advocaten en Notarissen aan de Churchilllaan in Amsterdam. De

explosie veroorzaakt grote schade, maar als door een wonder vallen er geen doden of gewonden. Ruim een maand later, op 21 juli 2010, probeert T. in Gouda iemand in de deuropening van zijn woning dood te schieten. Het pistool met geluiddemper weigert echter. Na een schermutseling met de bewoner neemt hij de benen. T. wordt door Justitie verdacht van betrokkenheid bij beide aanslagen waar Zegerius opdracht voor zou hebben gegeven. Daarnaast is de 41-jarige advocaat Edwin Troost uit Voorschoten aangehouden. Hij houdt tijdens de aanslag kantoor in de villa waar de handgranaat naar binnen wordt geworpen. Zijn huidige kantoor in Leiden is onder leiding van een rechter-commissaris door de Nationale Recherche doorzocht in aanwezigheid van de Deken van de Orde van Advocaten. De advocaat wordt verdacht betrokken te zijn geweest bij het beramen van de aanslag in Gouda. Bij het doorzoeken van de woningen van Rob Zegerius (foto) en het advocatenkantoor wordt beslag gelegd op

documenten, mobiele telefoons en andere moderne gegevensdragers, zoals usb-sticks en cd-roms. Het onderzoek door de Nationale Recherche richt zich op zakelijke geschillen tussen de verdachten en het slachtoffer, die mogelijk het motief zijn voor de aanslagen. Als de verdachten worden voorgeleid aan de rechter-commissaris in Amsterdam, gebruikt het Openbaar Ministerie voor het eerst na Peter La Serpe weer een huurmoordenaar als kroongetuige. In februari 2012 wordt bekend dat Richard T. een deal sluit met het OM: hij gaat in ruil voor bescherming en een lagere strafeis getuigen tegen zijn opdrachtgevers. De zaak loopt vanaf februari 2013. Op 3 mei 2013 veroordeelt de rechtbank Rob Zegerius tot twintig jaar celstraf, omdat hij volgens de rechter 'een spoor van ellende' heeft achter gelaten.

Robbie Arkenbout

Robbie Arkenbout. bijnaam: De Sigaar, staat bekend als een van de kopstukken in de onderwereld van Amsterdam. Hij raakt aan het begin van de jaren 90 bekend als de Bingokoning. Zijn toenmalige vriendin Betty wordt door een groep criminelen ontvoerd. Zwaar mishandeld wordt ze na betaling van 100.000 gulden weer vrijgelaten. In 1996 komt de bende van Rob Arkenbout in beeld bij het onderzoek naar de verdwijning van een container met 15.000 kilo wiet van een terrein van de douane. Het onderzoek naar de bende krijgt de naam TaCo, omdat de betrokken drugsbende tassen (Ta) en containers (Co) gebruikt voor de invoer van drugs. Arkenbout wordt gearresteerd en als hoofdverdachte veroordeeld tot acht jaar cel. Justitie zou in het TaCo-onderzoek een deal hebben gesloten met een werknemer van een containerter-minal die betrokken is bij de smokkel. In ruil voor een volledige bekentenis tegen de drugsbende van Robbie Arkenbout (foto) mag de man na korte tijd zijn cel verlaten. In 2001 raakt Arkenbout in conflict met de Kroonenberggroep over de 1100 m2 grote Bayside Beach Club. Op 24 april 2001 eist de Kroonenberggroep een huurschuld van 25.000 euro op van Arken-bout. Hij laat advocaat Evert Hingst onderhandelen om een oplossing te vinden. Het helpt niet, want op 15 mei 2001 gaat de deurwaarder tot ontruiming van het pand over. Robbie Arkenbout is woedend, hij ziet zijn geïnvesteerde miljoenen in het niets verdwijnen en eist van de Kroonenberggroep een schadeloosstelling. Die weigert dit en verkoopt het pand pijlsnel aan de keiharde pandenbaas 'Bulldozer' Bertus Lüske. Het grote perceel heeft een executiewaarde van 3 miljoen euro en

wordt voor de helft eigendom van Lüske. Kroonenberg bedingt daarbij wel dat Lüske het geschil met Arkenbout oplost. Lüske laat weten niet veel geld te zullen gaan betalen. De zaak escaleert. Door zijn zakenpartner, de ex-bokser

Rudy Koopmans, als nieuwe eigenaar naar voren te schuiven, probeert Lüske handig te zijn. Robbie Arkenbout blijft echter compensatie eisen. De politie krijgt de tip dat er aanslagen op Lüske en Koopmans worden beraamd en waarschuwt hen. De Kroonenberg-groep draait de verkoop aan Lüske terug en daarna weten ze Arkenbout tot tevredenheid te compenseren. Op 16 augustus 2003 wordt de omstreden handelaar in onroerend goed Bertus Lüske (foto) op brute wijze geliquideerd voor zijn restaurant Frankendael, aan de Amster-damse Middenweg. Op 15 november wordt Arkenbout opgepakt voor wapenbezit. Hij is ook een van de verdachten van de moord op Lüske.

Robert Jan Doorn

Robert Jan Doorn wordt in 1946 geboren in een arm gezin in Arnhem. Hij volgt de meao, waarbij hij ondertussen zijn inmiddels gescheiden moeder helpt in een klein goudwinkeltje. Wanneer hij 28 jaar is richt hij zijn eerste bedrijf op, dat zich toelegt op advisering met betrekking tot belastingen en

boekhoudkundige zaken. Hij wordt steeds ambitieuzer en in 1972 komt Doorn in contact met de makelaar Maup Caransa en de Amerikaanse internationale goudhandelaar Harry Schultz. De laatste zal later een grote invloed op Doorn hebben met zijn ideeën over het libertarisme. Robert Jan Doorn (foto) raakt onder de indruk van de Phoenix Foundation, die in 1972 wordt opgezet door de Amerikaanse onroerend-goed handelaar Michael Oliver. Deze heeft als doelstelling het vestigen van een libertarische economisch en politiek paradijs op aarde, gekenmerkt door de afwezigheid van elke vorm van overheid. De Foundation wordt in 1977 overgeplaatst naar Nederland en wordt hier omgezet in een Nederlandse stichting. Robert Jan Doorn wordt secretaris en is tot 1980 redacteur van het blad Vrijbrief. In die jaren verdient hij zijn eerste miljoenen. Later duikt zijn naam op in verband met fraudezaken van ongekende omvang, zoals een monopoly-spel rond Baslandes (een van de grootste onroerendgoedportefeuilles van Nederland), zwartgeldrekeningen van de

Amerikaanse maffia in Zwitserland, de zogenoemde Kettler-affaire, de verbeten jacht op een verborgen nazischat nabij Praag en enorme aandelenzwendels in Canada en Engeland. In 1988 ontsnapt hij aan de Zwitserse politie door uit een raam van zijn huis in Genève te vluchten. In het voorjaar van 1989 wordt hij door de Nederlandse politie gearresteerd in 's-Graveland. In februari 1990 besluit de rechtbank dat hij uitgeleverd mag worden en op 30 augustus 1991 wordt Doorn uitgeleverd aan Zwitserland in verband met de aandelenzwendel. Nauwelijks een maand later wordt hij op borgtocht vrijgelaten. In januari 1989 schrijft het Amerikaanse zakentijdschrift Forbes over de zaak. Doorn wordt in het artikel vooral als witwasser genoemd. Forbes baseert zijn artikel op een speciaal overleg van Amerikaanse opsporingsautoriteiten, waaruit zou blijken dat Robert Jan

Doorn (foto) veel werkt voor drugs-en wapenhandelaren. Zijn gebruikelijke vergoeding bestaat uit 10% van het geld dat hij witwast. In 1991 slaagt Doorn erin om 38% van de aandelen van het Amsterdamse beursfonds VHS in handen te krijgen. VHS wordt vervolgens financieel leeggeplukt. Justitie onderzoekt geruime tijd of zich in de VHS-affaire strafbare zaken hebben voorgedaan, maar de zaak blijkt ingewikkeld. Doorn ruilt zijn aandelen in augustus 1991 in voor een belang in de Baslandes-portefeuille. Op 10 december 1991 plaatst de Nederlandse Bank VHS onder curatele. Op een gegeven moment beginnen banken te vermoeden dat Baslandes wordt uitgemolken door Doorn Voor de banken kunnen ingrijpen zijn al ettelijke miljoenen weggesluisd. In 1993 gaat de Baslandes Holding failliet. Er gaan geruchten dat Doorn betrokken is bij het witwassen van drugsgeld voor de bende van Johan Verhoek Dan ook duikt zijn naam op bij het IRT-onderzoek naar de Octopus-bende, die geld in vastgoed en beurs-fondsen zou hebben geïnvesteerd. Een informant van het rechercheteam brengt hem onder meer in verband met de nooit opgehelderde vergiftiging van een vastgoedhandelaar. Ook raakt Doorn in de jaren negentig betrokken bij de bouw van een zeppelin in Lelystad. Aan dat project werken ook Stork en Joep van den Nieuwenhuyzen mee. De financiering komt echter voortdurend onder druk te staan door de reputatie van Doorn bij de banken. In 2001 gaat Rigid Airship Design failliet. Drie jaar later wordt bekend dat de Zwitserse politie Doorn zoekt in verband met grootschalige handel in aandelen van niet bestaande bedrijven. Op 17 juli 2004 verschijnt een artikel in De Telegraaf over Doorn In het artikel wordt geschreven dat hij betrokken is bij een grootschalige zwendel, bij de verkoop van een landgoed in 's-Graveland. In mei 2004 geeft

het gerechtshof in Amsterdam opdracht aan de hoofdofficier van Justitie om Doorn te vervolgen. De Sluwe Vos van 's-Graveland, zoals Doorn in diverse publicaties wordt genoemd, omdat hij als een kasteelheer op een groot landgoed woont, weet strafvervolging steeds te ontlopen. Justitie maakt weliswaar jarenlang jacht op hem, maar gaat pas in het najaar van 2006 daadwerkelijk tot strafvervolging over, na een miljoenenzwendel met vervalste huurcontracten.

Robert Mikelsons

Robiks Mikelsons, ook Robert genoemd, wordt op 14 september 1983 geboren in de Letse hoofdstad Riga. Hij heeft een passie voor kinderen en kinderrechten. Hij is actief bij het Centrum voor Kinderrechten van Janis Gulbis en schrijft over dit onderwerp ook artikelen. Mikelsons emigreert naar Duitsland en in 2003 wordt hij daar veroordeeld voor het verspreiden van

kinderporno. Hij werkt dan op een kinderdagverblijf in Heidelberg en krijgt een voorwaardelijke celstraf van één jaar met een proeftijd van drie jaar. In 2004 trouwt Robiks (foto) met de 31-jarige Richard van Olffen uit Weert en ze gaan in Nederland wonen. Van Olffen is buschauffeur van beroep en werkzaam bij Connexxion. Samen met Van Olffen wordt Mikelsons in 2002 verdacht van aanranding van een 11-jarige jongen. Ook is van Olffen enige tijd lid van de in 2012 verboden Vereniging Martijn, en hij wordt verdacht van het in bezit hebben van kinderporno. Robert Mikelsons (foto) krijgt een verklaring van goed gedrag en is sindsdien werkzaam als oppas bij de eenmanszaak Nanny Kinderopvang Diensten, ook wel: Nanny Childcare Services, en op kinderdagverblijven. Hij werkt van februari 2007 tot en met juni 2009 op verschillende dependances van Het Hofnarretje en van oktober 2009 tot en met januari 2010 bij Jenno's Knuffelparadijs. In 2006 werkt hij tijdelijk in een weeshuis in Kenia. Hij wil ook een eigen crèche opzetten en een aanvraag voor adoptie door hem en Van Olffen worden in oktober 2010 afgewezen. Op 12 december 2010 wordt door de Amsterdamse burgemeester Eberhard van der Laan bekend gemaakt dat op kinderdagverblijven Het Hofnarretje en Jenno's Knuffelparadijs vermoedelijk 30 tot 50 kinderen het slachtoffer zijn geworden van seksueel misbruik. Robert Mikelsons, die werkzaam is op beide kinderdagverblijven, wordt aangehouden, verdacht van seksueel misbruik en het maken en verspreiden van kinderporno. Ook zijn echtgenoot Van Olffen wordt als verdachte aangemerkt, net als Edwin Rotgans, een collega van Mikelsons bij het

Hofnarretje. Het wordt bekend dat Mikelsons in augustus 2009 negen dagen op kinderdagverblijf De Toverlantaarn gewerkt heeft en ook daar tenminste één kind seksueel misbruikt heeft. Hij wordt daar in zijn proeftijd ontslagen. Ook de directeur van het Het Hofnarretje, Albert Drent (foto), komt in

opspraak omdat er te weinig toezicht was op zijn kinderdagverblijven en er slaapfeestjes met kinderen bij hem thuis gehouden waren. Mikelsons was in 1995 al eens ontslagen bij een kinderdagverblijf en er is toen aangifte tegen hem gedaan wegens misbruik van twee kinderen. Een melding van een ouder uit 2008 over Mikelsons leidde niet tot een aangifte. Op 11 januari 2011 laat het Openbaar Ministerie weten dat Mikelsons 83 gevallen van misbruik met kinderen heeft bekend. Het proces tegen de hoofdverdachten begint op 17 maart 2011 in De Bunker in Amsterdam-Osdorp. Op die datum vindt de regiezitting plaats, daarna duurt het een hele tijd voordat de zaak inhoudelijk wordt behandeld. De ouders van kinderen die betrokken zijn bij deze zaak kunnen de rechtszaak vanaf een geheime locatie in de rechtbank volgen via een videoverbinding, omdat het te confronterend is om in de zaal zelf aanwezig te zijn.Op 5 april 2012 wordt het proces voortgezet en door het Openbaar Ministerie wordt twintig jaar celstraf en tbs met dwangverpleging geëist tegen Mikelsons Op maandag 21 mei 2012 wordt Robert Mikelsons door de rechtbank in Amsterdam veroordeeld tot een celstraf van achttien jaar en tbs met dwangverpleging vanwege systematisch seksueel misbruik van minderjarigen. Zijn partner Richard van Olffen moet zes jaar zitten. Naast de celstraffen moeten Mikelsons en Van Olffen de slachtoffers ook een schadevergoeding betalen van respectievelijk 467.000 en 365.000 euro. Robert Mikelsons is vrijdag 26 april 2013 in hoger beroep veroordeeld tot negentien jaar cel en tbs met dwangverpleging, een jaartje extra dus. Het Openbaar Ministerie had wederom twintig jaar en tbs geëist. Zijn advocaten Wim Anker en Tjalling van der Goot hadden, net als in 2012, vrijspraak bepleit. Volgens de beide raadsheren was de huiszoeking bij Robert Mikelsons onrechtmatig. Het hof verwierp dit verweer. De straf van Richard van Olffen is in hoger beroep anderhalf jaar minder geworden. Hij moet 4,5 jaar brommen.
Op 2 mei 2013 besluit Robert Mikelsons om in ‘voorlopige’ cassatie te gaan tegen de straf.

Rob en Erik Driesen. De moord op

Rob Driesen en Erik Driesen worden op 17 januari 1957 geboren. De tweeling is actief in de onroerendgoedhandel en beide mannen zijn gefascineerd door geld verdienen. Midden jaren negentig exploiteren ze een discotheek op Aruba, de Havana Beach Club. Ze proberen die aan Albert Lunenborg, met de bijnaam Lange Pim te slijten. Overeengekomen is dat deze de discotheek het eerste jaar zou pachten, maar hij merkt al snel dat hij als een soort 'katvanger' gebruikt wordt. Hij leert de joviale Brabanders met hun vlotte babbel kennen als big spenders die het ene gat vullen met het andere. Net als ieder weldenkend mens ziet hij dat dit gedrag grote problemen oproept. Hun mooiste en meest tot de verbeelding sprekende project: het 30 miljoen kostende Mega Sport in Breda. Een kapitaal sport-, fitness- en horecabedrijf aan de Hambroeklaan. Het is hun overspannen droom, die binnen twee jaar al verandert in een nachtmerrie, maar dat weten alleen zijzelf. Kickbokser Ron Nyqvist en de Joegoslaaf Goran Starcevic zijn geldschieters die miljoenen investeren in de zaak van de tweeling. Ron Nyqvist organiseert daar ook freefightgala's. Rob en Eric Driesen (foto) zijn daar niet onverdeeld blij mee: rond de freefighters hangt een sfeer van criminaliteit en dat doet de reputatie van het ogenschijnlijk zo keurige Mega Sport geen goed. Bovendien heeft Ron Nyqvist zelf een verleden: hij is lid geweest van de beruchte Julietbende, die in de tweede helft van de jaren negentig Brabant teistert. Daar wil het keurige Mega Sport niet aan gelieerd worden. Maar hoe keurig is Mega Sport zelf? In Breda gaat al geruime tijd de mare dat het hele complex is opgezet als één grote witwasmachine van crimineel geld. Het is niet zomaar te bewijzen, maar het staat wel vast dat er twee investeerders bij betrokken zijn. Die maken er geen geheim van dat ze miljoenen in het complex hebben gestopt, die niet in de boeken terug te vinden zijn. De geldverslindende levensstijl van de broers zorgt ervoor dat het sportpaleis afkoerst op een onverbiddelijk faillissement. Met man en macht probeert de tweeling de ergste gaten te dichten en ze maken daarbij veel vijanden. Er is echter niets dat het onverbiddelijke kan afwenden. In hun wanhoop zien ze nog maar één oplossing: hun grootste schuldeiser uit de weg te ruimen. Een dilemma. Want deze Ron Nyqvist is niet alleen een investeerder, maar ook hun beste vriend. Nuqvist is onderhuurder in Mega Sport, is eigenaar van het sportmanagementbureau Golden Glory, een verzamelpunt van freefighters.

Op 23 april plaatst de tweeling een bom in de auto van Ron Nyqvist. De aanslag mislukt. Nyqvist raakt alleen gewond aan zijn voet en hij gaat als een bezetene op zoek naar de opdrachtgevers. Hij verdenkt de tweeling niet, want

hij kan zich niet voorstellen dat zijn goede vrienden Rob en Eric dit op hun geweten zouden hebben. Zekerheid daarover krijgt hij als zijn vriend Arie P. op 16 mei de tweeling onderhanden neemt. Het is een zakelijke bespreking, maar ze komen bont en blauw terug en de broers zijn met brandende sigarettenpeuken bewerkt. Op zondag 20 mei 2001 gaat Ron Nyqvist (foto) naar de woning van Rob Driesen aan het Nieuw Asterd in Breda om de zaak uit te praten. Dat loopt uit de hand, hij schiet Rob en Eric dood en gaat daarna naar de politie om zichzelf aan te geven. Ron Nyqvist wordt veroordeeld tot 20 jaar gevangenisstraf. In 2010 wordt bekend dat Ron Nyqvist. zijn vechtsportgala's is blijven organiseren vanuit de gevangenis.

Robert-Jan van der Zwaan

Robert-Jan van der Zwaan, bijnaam: Barry Kalf, wordt in Zwanenburg geboren. Hij trouwt in 2004 met Sabine de Rooij en hun huwelijksreis gaat naar het Venezolaanse eiland Isla Margarita. Barry Kalf is een oplichter. Hij bouwt internetsites voor gefingeerde bedrijven die allerlei goederen verkopen. Op verschillende sites zoekt hij naar advertenties waarin thuiswerkers worden gezocht. Barry Kalf vertelt die thuiswerkers dat ze voor zo'n gefingeerd buitenlands bedrijf kunnen gaan werken. Om hun nieuwe werkgever ter wille te zijn, wordt door Barry Kalf gevraagd naar het bankrekeningnummer waarop het salaris gestort kan worden. Daarbij wordt gevraagd om een 'verificatiebetaling' en hij vraagt dan de code van internetbankieren door te geven. Nietsvermoedend wordt zo door hem de bankrekening van de thuiswerker overgenomen. Het bedrag van de verkochte goederen wordt overgemaakt op het rekeningnummer van de katvanger, degene die zijn rekening nietsvermoedend ter beschikking heeft gesteld. Zodra de bedragen zijn ontvangen, zorgt het bedrijf (lees: Barry Kalf) dat de bedragen naar buitenlandse rekeningen worden overgeboekt. De katvanger komt er pas achter als hij door de bank wordt benaderd of als men brieven van de bank ontvangt waarin gevraagd wordt het geld van gedupeerden terug te storten. Ook hier blijft de rekeninghouder met de kater achter, want iedereen is zelf verantwoordelijk voor de transacties die op zijn of haar rekening plaats vinden. Barry Kalf incasseert dus wel de betalingen maar levert nooit de betaalde producten. Hij wordt dan ook verschillende keren in Nederland veroordeeld voor oplichting. Barry Kalf krijgt o.a. elektronisch huisarrest, draagt daarvoor een enkelband met een zendertje. Hij verwijdert

die en ook al wordt de bewakende instantie hierdoor gealarmeerd, weet Barry Kalf te ontsnappen naar Isla Margarita. Hij heeft zijn vrouw, zonder dat zij dat weet, betrokken bij zijn criminele activiteiten, ze wordt een van zijn eerste katvangers. Als Kalf van haar scheidt, laat hij haar met een schuld van 130.000 euro achter. Zijn ex-vrouw belandt in de schuldsanering. Isla Margarita is een exotisch en tropisch eiland zou men denken. Dat was het ook, maar nu wordt het bevolkt door tientallen belastingontduikers of landgenoten met wie Justitie nog een appeltje heeft te schillen. Die maken handig gebruik van corrupte ambtenaren, die tegen betaling behulpzaam zijn bij het afschermen van n.a.w.-gegevens. Vijf Nederlanders, die verwikkeld raken in criminele zaken, zijn de afgelopen jaren vermoord op Isla Margarita. Ze hebben de pech door een van de vele drugsbendes te worden beroofd en doodgeschoten. Het Venezolaanse eiland blijkt een ideaal toevluchtsoord voor Barry Kalf (foto). Aangezien ons land geen uitleveringsverdrag heeft met Venezuela, kunnen fraudeurs vanuit dat land via het wereldwijde web vrijelijk hun gang gaan. Kalf zou honderden mensen en bedrijven hebben opgelicht. Op Isla Margarita heeft hij twee gewapende bodyguards die hem beschermen. Kalf bouwt ook hier tientallen internetsites voor de verkoop van computers, tuinmeubelen, caravans, tenten zonneschermen, fietsen en allerlei kleding en elektronische apparaten. Al snel trouwt hij opnieuw met een Venezolaanse met wie hij twee kinderen heeft. Ze wonen in een mooi huis met een zwembad op een van de prachtige stranden van het eiland. In maart 2012 wordt Barry Kalf wordt door John van de Heuvel gelokaliseerd, waarop Nederland een rechtshulpverzoek aan Venezuela doet met de mededeling dat Barry Kalf inmiddels niet alleen van oplichting wordt verdacht, maar ook van witwassen. Dit laatste biedt juridisch gezien meer mogelijkheden. Wellicht kan Barry Kalf dan zelfs in Venezuela worden berecht, hoopt Justitie. In mei 2012 wordt Barry Kalf uitgeleverd door Venezuela op verdenking van grootschalige oplichting op internet. gearresteerd voor een ander vergrijp: het bezitten van valse reisdocumenten. Op 6 november 2014 doet de rechter uitspraak en veroordeelt hem tot een gevangenisstraf van drieeneen half jaar en tienduizenden euro's schadevergoeding voor zijn slachtoffers. De rechter zei dat Robert-Jan een hardnekkige recidivist is, die zonder empathie en gewetenloos opereerde. Tevens toonde hij geen enkel respect voor de kansen die hij in 2010 kreeg nadat hij een jaar eerder voor vergelijkbare gevallen was veroordeeld, notabene met zijn enkelband nog om.

Ron de Jong
Ronald Jasper de Jong, bijnamen Rooie Ron en De Rooie, wordt in 1962 geboren in Amsterdam. De Jong maakt criminele carrière als buitenlandman: de man die de drugstransporten van de zogenaamde Deltagroep regelt. Hij

krijgt in de buitenwereld nooit de status die z'n maten Stanley Hillis en Mink Kok ten deel vallen, maar in het milieu wordt De Rooie gevreesd, niet in de laatste plaats vanwege zijn gewelddadigheid. In de jaren negentig groeit de organisatie van de Hillis, Kok en De Rooie, de drugsmiljoenen binnen. Met dank aan de overheid, die de transporten ongemoeid laat in de ijdele hoop zo de criminele organisatie in kaart te kunnen brengen. Een blamage voor de rechtsstaat die bekend wordt als de IRT-affaire. Wanneer in december 2007 een peloton van dertig man politie en FIOD de villa van De Rooie (foto) bestormt, kan hij gewoon via de achterdeur wegkomen om vervolgens met een speedboot op de Vinkeveense plassen te verdwijnen. Hierna vertrekt Ron De Jong met zijn Thaise vrouw naar hun prachtige huis in Thailand. Sinds 2009 is de villa van De Jong aan de Baambrugse Zuwe gekraakt. De Jong laat de krakers dagvaarden voor ontruiming, maar de rechter steekt daar een stokje voor. Het pand staat op naam van het inmiddels failliete rechtspersoon Erro Textiles AG., in Zwitserland. De Jong kan dus niet aantonen dat hij de rechtmatige eigenaar is. Op 16 maart 2011 wordt Rooie Ron gearresteerd op verdenking van bedreiging en het witwassen van drugsgeld en hij wordt tijdelijk opgesloten in het huis van bewaring in de Amsterdamse Havenstraat.

Ronald van Essen
Ronald van Essen wordt in 1953 geboren. Op 15-jarige leeftijd werkt Van

Essen al bij een kruideniersbedrijf. Daarna begint hij voor zichzelf met de handel in o.a. antiek, auto's en hasjiesj. In 1985 wordt hij veroordeeld voor de smokkel van hasjiesj. Begin jaren 90 heeft Ronald van Essen ook de pillen-handel ontdekt. De handel in hasjiesj gaat erg goed en samen met onder anderen Ton van Dalen (foto) wordt hij leider van een grote, internationale ecstasy-bende. Het geld komt met karrenvrachten binnen, en een deel daarvan wordt door Van Essen weggezet bij een bevriende zakenman, Willem Endstra, die het geld investeert in vastgoed. Aan

het begin van 1991 is Van Essen betrokken bij de zogenoemde Matrex-affaire. Een grote lading ecstasy en hasjiesj wordt door de Britse autoriteiten onderschept. Begin 1992 valt het doek voor de bende, en worden Van Essen en Van Dalen gear-resteerd. Beiden worden tot lange gevangenisstraffen veroordeeld. Eind jaren negentig krijgt Van Essen er in de gevangenis een nieuw maatje bij. Dit is Cor van Hout, die tot een paar j aar cel is veroordeeld wegens hasjhandel. Tegenover Van Hout maakt Ronald Van Essen geen geheim van dat hij nog een aanzienlijk bedrag heeft uitstaan bij Endstra. Volgens Willem Endstra gaat het om 5 miljoen gulden. Van Essen en Van

Hout hebben echter heel andere bedragen in hun hoofd: de investering moet intussen wel 20 miljoen waard zijn, of 100 miljoen en mis-schien zelfs wel 300 miljoen. Van Hout biedt Ronald van Essen daarop aan de vordering te willen incasseren bij Endstra. Het bestaan van die vordering raakt al snel in bredere kring bekend. Het maakt ook andere criminelen hebberig, onder wie Sam Klepper (foto) en John Mieremet. Als Van Essen uit de weg wordt geruimd, dan zou zijn vordering op Endstra simpelweg door het duo Spic en Span, zoals Klepper en Mieremet worden genoemd, kunnen worden overgenomen, zo gaat het verhaal. Ronald van Essen is op 26 december 1999 met proefverlof. Hij wordt op die dag voor zijn woning aan de Minervalaan in Amsterdam door het hoofd geschoten. Hij overleeft de aanslag, maar belandt wel in een rolstoel.

Rotterdamse cafémoorden

De 34-jarige Alberto Jose Frances, bijnaam Appie, is jarig en viert dat op 19

november 2005 in zijn café Inn & Out (foto) op de Schiedamsesingel. Hij is een graag geziene man in de buurt. Appie orga-niseert regelmatig voetbaltoernooien met bekende artiesten op het Europaplein voor zijn zaak. Ook is hij eigenaar van de bekende Afrokapsalon Hermiza op de Nieuwe Binnenweg. Frances steekt zijn welvaart niet onder stoelen of banken. Hij loopt vaak met een grote stapel geld op zak en rijdt in dure auto's. 's Nachts, na tweeën, de meeste gasten zijn al vertrokken, wordt het feest plotseling verstoord wanneer vier tot de tanden bewapende mannen zijn café binnenkomen. Het zijn de onder drugs en alcohol verkerende Kaapverdianen Fernando Pires, José Barbosa, Elmer Pinto en Carlos Borges, die het gemunt hebben op kroegbaas Frances. Die zou Fernan-

do Pires niet genoeg hebben geholpen na een vorige schietpartij in en bij het café. Fernando Piros is daarvoor veroordeeld tot 3,5 jaar cel. Ook nemen de overvallers het Frances kwalijk dat deze zou hebben geprofiteerd van de moord op ene Herminio, in Kaapverdië. Maar het kan ook gaan om het geld van een drugsdeal. De overval loopt volkomen uit de hand. De mannen eisen 500.000 euro van Frances. Wanneer hij niet op die eis ingaat, wordt hij samen met acht bezoekers naar de toiletruimte gedirigeerd. Voordat de gijzelaars worden vastgebonden en beroofd, worden twee van hen met de kolf van een geweer in het gezicht gestompt. Een toevallig passerende asielzoeker wordt onder bedreiging van een vuurwapen het café ingetrokken, met het wapen op het hoofd geslagen en gekneveld. Eén van de gijzelaars wordt meegenomen naar de keuken van het café, waar hij zich tot op zijn onderbroek moet uitkleden. De overvallers lossen een schot. Bij terugkomst in het toilet maken de mannen de andere gijzelaars wijs dat het eerste slachtoffer is gevallen. Hierna roept één van de overvallers: "Nou, jullie zien het, de eerste is al gegaan. Zolang het geld niet komt, neem ik jullie een voor een." Kort daarop voegen ze

de daad bij het woord door de overgebleven gijzelaars te beschieten en hen te besprenkelen met een brandbare vloeistof. De mannen stichtten hierna brand. Twee gijzelaars, Appie Frances en Naomi Verheul (foto), komen om het leven. Ook wordt de gijzelaar Jan van Zon, die zich nog altijd in de keuken bevindt, door het hoofd geschoten, onder de toevoeging: "Die Hollander waren we vergeten." Barjuffrouw Ikram raakt zwaar-gewond en moet de rest van haar leven in een rolstoel slijten en ook Kick Smol, zoon van de Rotterdamse horecagigant Henk Smol, raakt gewond. De overige gijzelaars overleven het drama door zich voor dood te houden. Eén van de mannen weet via de achtertuin te vluchten. De overvallers rennen hem achterna richting de William Boothlaan, waar de gevluchte man in een taxi weg kan komen. Vanuit de taxi wordt de politie geïnformeerd. De gang van zaken tart elk voorstellingsvermogen, waarbij woorden als bizar, barbaars en weerzinwekkend tekortschieten. Op 26 juli 2007 worden drie van de vier overvallers (Fernando Pires., Elmer Pinto en Carlos Borges) door de rechtbank van Rotterdam veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf voor de drievoudige moord in het Rotterdamse café Inn & Out. Ook in hoger beroep worden dezelfde straffen opgelegd. De vierde verdachte José Barbosa weet naar vaderland Kaapverdië te vluchten en wordt daar berecht. Op 29 augustus 2008 wordt hij door de rechtbank in Sao Vicente veroordeeld tot 25 jaar gevangenisstraf. Barbosa stelt cassatie in tegen deze straf en wordt in januari 2009 even uit de gevangenis vrijgelaten, nadat

een nieuwe wet op de eilandengroep van kracht wordt. Maar ook in cassatie wordt hij tot 25 jaar veroordeeld.

Rowena Rikkers. Het meisje van Nulde

Rowena Rikkers wordt op 30 augustus 1996 geboren als dochter van Martin Huisman en Wanda Rikkers. Het gezin verhuist na haar geboorte naar een nieuwbouwflat in de wijk Stadspolders, in Dordrecht. Al na een half jaar verhuist het gezin naar een benedenwoning. Op 30 januari 1998 wordt haar zusje Rochelle Rikkers geboren. Op 8 oktober 1998 trouwen Martin en Wan-da, maar een jaar later scheidt het paar officieel. Moeder Wanda komt er na de

geboorte van Rochelle achter dat zij zelf een buitenechtelijk kind moet zijn. Rochelle heeft een verkleurde plek onder op haar rug, die normaal gesproken alleen bij mensen uit Zuid-Europa voorkomt. Wanda moet dus wel vreemd bloed in zich hebben. Wanda's moeder erkent dat de Spanjaard Alfonso Aguilar-Rodriguez de biologische vader van Wanda is. Sinds die ontdekking gaat Wanda steeds meer op zoek naar haar roots. Ze leert Spaans en gaat ook steeds vaker naar het Zuid-Europese land op vakantie. Het Spaanse centrum in de Dordtse Wielwijk wordt ook vaker bezocht. Kort na haar derde verjaar-dag gaat Rowena (foto) voor het eerst naar de crèche. Ze zit in een van de peutergroepen in wijk-centrum 't Hobbeltje. Echt opvallend is Rowena niet. Een gewoon meisje dat vrolijk meespeelt in de groep. Haar moeder en Rowena beginnen er eind 1999 samen aan een cursus Spaans dansen. Op 14 juli 2000 houdt

Wanda de danslessen voor gezien. Op een bruiloft van de zus van haar dansleraar gedraagt ze zich heel onbehoorlijk, ze gooit met flessen drank en krijgt te horen dat ze niet meer welkom is in het centrum. In september 2000 begint Rowena aan haar eerste echte school-jaar, in groep 1b van de Mauveschool aan het Mauveplein. Volgens buurtbewoners heeft Wanda heel bewust gekozen voor de protestants-christelijke school, waar zij met haar inmiddels ontdekte Spaanse katholieke roots meer vertrouwen in heeft dan in het openbare onderwijs. Op de Mauveschool zitten een aantal extreem moeilijke kinderen. Rowena hoort daar beslist niet bij. Wel is Rowena eens wat stil of verlegen, als ze tussen de middag een boterham gaat eten bij een van haar klasgenoten. Ze kan dan heel teruggetrokken aan tafel zitten, zonder

een woord te zeggen. Wanda krijgt op 28 februari 2001 voor haar 25e verjaardag een computer met internetaansluiting van haar ex-man Martin Huisman (foto vorige pagina). Op de digitale snelweg leert ze Rotterdammer Mike Jansen kennen. Na een paar afspraakjes is Wanda verkocht: ze wil zo snel mogelijk intrekken bij haar nieuwe liefde. De 32-jarige Mike Jansen werkte ruim een jaar bij de Rotterdamse politie en volgde als aspirant-agent een opleiding bij bureau Marconistraat. Hij wordt begin jaren 90 echter ontslagen wegens heling. Op 13 april 2001 vertrekt de jonge moeder met haar twee kinderen definitief naar Rotterdam. Rowena wordt bij haar Dordtse school nog wel ziekgemeld, later zegt Wanda dat haar dochter naar een Rotterdamse school zal gaan. In haar nieuwe woonplaats heeft Rowena nooit onderwijs gevolgd. Ongeveer vier maanden woont Rowena op de dertiende verdieping van een flat aan de Huslystraat. In juli 2001 doet de Rotterdamse politie een inval in de woning van Mike Jansen (foto) en Wanda Rikkers. Er wordt een hennepplantage gevonden. Dit leidt niet tot vervolging, volgens Mike Jansen is de plantage aangelegd als hij in Spanje is, zonder dat hij het wist. Martin Huisman, de vader van Rowena, ziet zijn dochters na de verhuizing naar Rotterdam nog maar één keer. Mike Jansen kan het volgens Huisman niet goed vinden met de kinderen en hij ook niet met Mike, die hem een paar keer bedreigt. Een school in Rotterdam weigert Rowena als leerlinge omdat ze niet als Rotterdamse staat ingeschreven bij de gemeente. Buurtbewoners zien op 2 augustus Rowena voor het laatst. Op 27 augustus 2001 wordt bij strand Nulde de romp van een meisje gevonden en omdat ze niet is te identificeren wordt het al snel Het meisje van Nulde genoemd. Op 30 augustus 2001 vindt een visser op de kade aan de Nieuwe Waterweg een kinderhoofdje. Op 2 september 2001 ontdekt de recherche dat het hoofdje blijkt te horen bij het op Strand Nulde gevonden rompje. Volgens de patholoog-anatoom moet het gevonden hoofdje en romp van een 5- tot 7-jarig meisje zijn. Op 4 oktober 2001 besluit de politie het hoofdje te laten reconstrueren. Op 13 oktober 2001 wordt in het Veluwemeer een handje van het meisje gevonden. Op 22 oktober 2001 maakt de politie de reconstructie openbaar. Op 3 december 2001 heeft het rechercheteam van Nulde, in samenwerking met de recherche van de politieregio Rotterdam-Rijnmond, de identiteit van het Meisje van Nulde achterhaald. Het blijkt de 4-jarige Rowena Rikkers uit Dordrecht te zijn. Aanvankelijk wordt door de politie gemeld dat het meisje uit Rotterdam komt. Later blijkt uit een briefje dat buurtbewoners rond de Mauveschool in Dordrecht ontvangen dat Rowena uit Dordrecht afkomstig is. Die school heeft eerder al bevestigd dat Rowena

een van haar leerlingen is. In het briefje worden buurtbewoners voor ondersteuning en informatie verwezen naar buurthuis ‘t Hobbeltje aan het Marisplein. De politie verdenkt de moeder en haar vriend, maar die zijn onvindbaar, ze zijn sinds eind augustus spoorloos. Het stel is vlak voor de gruwelijke vondsten vertrokken met een witte Mercedes Vito-bus met kentekennummer 03-VD-HG. Het tweejarig zusje Rochelle is waarschijnlijk nog in leven en in het gezelschap van haar moeder en diens vriend. De politie denkt dat het stel in het buitenland is. Uit de binnengekomen tips blijkt dat de bus nog een aantal keer in binnen- en buitenland is gezien. Volgens de politie is de aanhouding een kwestie van tijd. De politie heeft aanwijzingen dat Mike Jan-sen en Wanda Rikkers naar Spanje zijn gevlucht. Daarbij is niet alleen een huurbus meegenomen, maar ook een flinke hoeveelheid huishoudelijke appa-ratuur die de man heeft gehuurd bij het verhuurbedrijf Skala in Rotterdam. De stoffelijke

resten van Rowena worden na het achterhalen van de identiteit vrijge-geven en op 12 december 2001 wordt Rowena begraven op de begraafplaats aan de Nassauweg in Dordrecht. Representan-ten van de media zijn daarbij niet welkom. Op 18 december 2001 worden Wanda en Mike aangehouden in het Spaanse Murcia. De 3-jarige Rochelle (foto als ze ouder is), is bij haar moeder en maakt het goed. Wanda Rikkers heeft de politie door geld te pinnen in Murcia op haar spoor gezet. Het OM verzoekt de Spaanse Justitie om uitlevering van het paar. Vader Martin Huisman reis naar Spanje om zijn dochter Rochelle op te halen, maar het is dan nog niet zeker wanneer zijn dochter, die ongedeerd is, naar Nederland komt. Hoewel vader Huisman niet over de voogdij over Rochelle beschikt omdat hij daar bij zijn scheiding geen aanspraak op heeft gemaakt, besluit de Raad voor de Kinderbescherming dat Huisman zijn dochter voorlopig in huis mag nemen. Maar door de rechtbank in Dordrecht wordt bepaald dat Rochelle Rikkers voorlopig niet bij haar vader Martin Huisman mag blijven. Die duikt vervolgens samen met zijn dochter onder. Na een paar dagen meldt Huisman zich, met zijn dochter en het meisje wordt bij een tante geplaatst. Eind maart 2002 heeft Justitie het onderzoek naar de dood van Rowena vrijwel afgerond. Dat betekent dat zowel de 25-jarige moeder van het slachtoffertje als haar 32-jarige vriend officieel in staat van beschuldiging worden gesteld. Hen wordt moord dan wel doodslag ten laste gelegd. Het Openbaar Ministerie in Zutphen zal Rikkers en. Jansen vervolgen voor moord op Rowena. Het OM denkt te kunnen bewijzen dat het tweetal met voorbedachten rade Rowena heeft

gedood, zo blijkt uit de concept-tenlastelegging. Het meisje is de laatste maanden van haar leven stelselmatig mishandeld. Ze heeft voor haar dood ongeveer twee maanden opgesloten gezeten in een hondenkooi. Mike Jansen heeft Rowena herhaaldelijk in de buik gestompt, waarna het kind uiteindelijk op 5 augustus is overleden. Daarna heeft hij Rowena aan stukken gezaagd en in de vriezer bewaard. Later heeft hij, om identificatie te bemoeilijken, de verschillende lichaamsdelen her en der in het land verspreid. Onder ander bij het Veluwemeer en bij Hoek van Holland. Tijdens de pro-forma zitting op 22 april tegen Rikkers en Mike Jansen lijkt de laatste zich weinig aan te trekken van de massale media-aandacht die de zaak trekt. "Tjonge, jonge wat een poppenkast," verzucht de verdachte als hij voor de zoveelste keer de rechtszaal uit wordt gehaald tijdens een schorsing in de moordzaak. De moeder van het vermoorde meisje is niet aanwezig. Zij is op dat moment in Arnhem, waar bij het Hof een hoger beroep dient om de voorlopige hechtenis op te heffen. Wanda Rikkers blijkt geen zin te hebben ook nog eens de zaak in Zutphen bij te wonen. Zij verblijft dan in het Pieter Baan Centrum, waar zij zwanger is van een door Jansen verwekt kind en wordt onderzocht. Ook Mike Jansen wordt, net als Rikkers, voor onderzoek opgenomen in het Pieter Baan Centrum. Hier moet blijken of hij wel of niet volledig toerekeningsvatbaar is ten tijde van de moord op de 4-jarige kleuter. In juni 2002 bevalt Wanda in de gevangenis van nog een dochter. Het kind wordt bij haar weggehaald. Mike Jansen is de meest gehate gevangene in het huis van bewaring in Zutphen. Volgens zijn medege-vangenen maakt de Rotterdammer zich vanwege zijn gewelddadige en autori-taire gedrag volstrekt onmogelijk. Martin Huisman gelooft heilig dat zijn ex-vrouw Wanda Rikkers niet schuldig is aan de moord op hun dochtertje Rowena. De rechtbank in Dordrecht beslist dat Rochelle Rikkers naar een nieuw pleeggezin gaat. Op 17 januari 2003 veroordeelt de Nederlandse Justitie Wanda Rikkers tot acht jaar gevangenisstraf en Mike Jansen tot twaalf jaar cel en tbs met dwangverpleging. Hij is veroordeeld wegens het feitelijk doden van het meisje. Rowena is gestorven aan stelselmatige, zware mishandeling. Op 23 oktober 2003 doet het gerechtshof Arnhem uitspraak in het hoger beroep van de verdachte Wanda Rikkers. Na een eis van de advocaat-generaal in hoger beroep van tien jaar en TBS met dwangverpleging heeft het Hof haar nu veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar. Wanda Rikkers kreeg zes jaar cel, maar kwam in 2006 vervroegd vrij, ze heeft een andere identiteit aangenomen en een nieuw leven opgebouwd.

Roy Adkins (1947-1990)
Roy Francis Adkins, bijnaam: Mister Brown, wordt op 4 oktober 1947 geboren in Londen. Adkins begint zijn criminele carrière als dief, daarna wordt hij bankovervaller. Maar zoals met veel criminelen begin jaren zeventig, verlegt hij op den duur zijn interesse naar het smokkelen van drugs, voornamelijk cannabis. Adkins is een imposante en sterke jongen, bekend om zijn opvliegende karakter. Hij wordt door velen gevreesd. Als hoofd van een drugskartel groeit hij uit tot een van de leidinggevende figuren in de Londense onderwereld. Afwisselend woont Adkins in Engeland, Spanje en Nederland. Adkins zeilt regelmatig wedstrijden met zijn Mistress in Breskens en daarbij trekt hij sinds 1978 vaak met Klaas Bruinsma op. In 1984 wordt Adkins hoofd van de divisie drugs voor Bruinsma. Wanneer Bruinsma in de cel zit brengt Adkins die divisie, dankzij zijn contacten in vele landen, op internationaal niveau. Hij pendelt tussen Londen en Amsterdam op en neer. Als de Britse douane hem op het spoor is, vestigt Roy Adkins (foto) zich in 1988 definitief in Amsterdam. In april 1989 leent een zeker Ricardo 1,5 miljoen gulden aan Adkins voor een drugstransport. In mei leent diezelfde Ricardo 2,5 miljoen aan een BV van Bruinsma en zijn advocaat John Engelsma. Na een inbeslagname door de politie van 45.000 kilo hasjiesj, bekoelt de relatie tussen Bruinsma en Adkins. Bij het gerechtelijk onderzoek in 1990 in Engeland, de zogenoemde Chelmsford trial, zegt Charles Wilson, (u weet wel, een deelnemer aan de Grote Treinroof, waarbij op 8 augustus 1963 bijna 2,5 miljoen Engelse ponden wordt buitgemaakt), dat Adkins betrokken is bij narcoticasmokkel. Als Wilson vlak daarna in het Spaanse Marbella wordt vermoord, verdenkt de Engelse justitie Adkins ervan opdracht te hebben gegeven tot liquidatie. Maar hij wordt niet gearresteerd. Op 28 september 1990 ontmoet Adkins in Amsterdam, in De Nachtwachtbar van het American Hotel, twee onbekende leden van een Colombiaans drugskartel. Volgens verklaringen van ene Sam O'Neil is Adkins betrokken geraakt bij het smokkelen van gestolen smaragden naar Nederland. Uit de laatste zending is een pakket smaragden gestolen. Boos omdat de edelstenen al zijn betaald, confronteert Adkins de Colombianen met deze diefstal. Sam O'Neil ook in de bar aanwezig, in gezelschap van drie andere Colombianen. Adkins maakt een gebaar naar Sam O'Neil om weg te gaan. Wanneer die via de draaideur het hotel verlaat, hoort hij geweerschoten, komende uit de bar. De volgende morgen leest Sam O'Neil in de krant dat Roy Adkins dood is. De moord op Roy Adkins is nooit opgelost.

Ruben en Julian. De moord op

Het is maandag 6 mei 2013 als de 38-jarige Jeroen Denis uit Vleuten zijn zoontjes Ruben en Julian Denis 's morgens komt ophalen bij hun moeder Iris van der Schuit. Sinds hun relatie is verbroken, hebben de twee volgens sommige buurtgenoten een moeizame verstandhouding. Wel hebben ze een omgangsregeling getroffen voor de kinderen. Jeroen komt ze die dag bij Iris ophalen voor een korte vakantie. Die avond ziet een bekende van de familie de

kinderen nog wel in Vleuten, maar daarna stapt het tweetal bij hun vader in de auto, een Hyundai Getz. Maandagavond, rond half elf, belt Jeroen (foto) nog met zijn vriendin, vermoedelijk loopt hij dan al door het recreatiegebied het Doornse Gat. Daar zoekt Jeroen een sterke boomtak uit en hangt zich op. De volgende morgen wordt hij hangend en levenloos aangetroffen. Laat in de middag van dinsdag komt er een grootscheepse zoekactie op gang naar de twee jongens, de 7-jarige Julian en de 9-jarige Ruben (foto hier onder). Tot 2.15 uur in de nacht kammen politieagenten, speurhonden en militairen van het Korps Mariniers tevergeefs het recreatiegebied uit. De volgende dag breidt de zoektocht zich uit naar Beek in Limburg. Daar heeft de vader maandagavond om 22.15 uur getankt. De jongens zaten toen nog in de Hyundai. Vanaf acht uur 's avonds wordt ook in het Bunderbos in Elsloo gezocht. Donderdag gaat men

met dertig landmachtmilitairen en acht combat trackers verder zoeken in het Bunderbos, maar de actie levert niets op. De politie roept mensen op camera-beelden aan te leveren. Dan beginnen verontruste burgers zaterdag ook deel te nemen aan de zoekactie. Honderden mensen zoeken in Doorn, Leersum en Rhenen. Camerabeelden tonen de auto van de vader dinsdag 7 mei rond 1.40 uur op de Rijnbrug in Rhenen. De aanvankelijke hoop begint weg te vloeien, misschien zijn de jongens verdronken of in het water gedumpt. De media be-gint zich te roeren: na research blijkt dat de twee jongens onder toezicht zou-den komen van Bureau Jeugdzorg, dit is gebaseerd op een rapport uit april van de Raad voor de Kinderbescherming. De Raad voor Kinderbescherming is zeer kritisch over de hulp die de twee jongens is geboden. Volgens de media zou een aanpassing in de bezoekregeling de oorzaak zijn van de ontsporing van de vader. Op zondag

12 mei begint een onderzoek rondom een visvijver in een recreatiegebied in Geulle en ook de volgende dag gaat de zoektocht door. Ondertussen wordt de Cel Vermiste Personen van de Belgische federale poli-tie, die is opgericht na de Dutroux-zaak, om advies gevraagd. Op dinsdag komt de politie met de mededeling dat Jeroen Denis op zijn computer een afscheidsbrief heeft geschreven, maar er staat niets in over Julian en Ruben. Die avond wordt de vermissing behandeld in het tv-programma Opsporing Verzocht. Het levert honderden tips op en de moeder Iris van der Schuit wijst zoekplekken aan in Zeist. Mariniers zoeken onderwijl opnieuw tussen Rhenen en Doorn. De donderdag erop roept de gemeente Utrechtse Heuvelrug burgers op weg te blijven uit de bossen tussen Doorn en Rhenen, om de gespecialiseerde mariniers niet voor de voeten te lopen. Op Vrijdag 17 mei meldt de politie dat ze niet uitsluit dat de vader een handlanger heeft gehad, die de kinderen nu verborgen houdt, ook die dag levert niets op. Op zondag 19 mei 2013 ontdekt een toevallige

passant iets in een sloot in een landelijk gebied in Cothen. Hij meldt dit bij de politie dat hij ‘iets’ in het water zag bij Cothen. Wanneer de politie arriveert ontdekken ze twee lichaampjes in een zogenoemde duiker, een afwaterings-buis onder het wegdek. Waarom heeft de vader zo’n onbegrijpelijke, harteloze en verwoestende beslissing genomen? Vader Jeroen doet na de havo het CIOS en een opleiding fysiotherapie. In de zomer van 2003 wordt Ruben geboren en twee jaar later Julian. Zijn jongens waren alles voor Jeroen, hij had altijd de volle tijd voor zijn zoontjes en deed leuke dingen met ze: bordspelletjes, naar de speeltuin, stoeien, kletsen en hij wilde ze allerlei dingen leren. Als hij eind 2008 een punt achter zijn relatie met Iris begint een verwoede en emotionele strijd om de financiën en de zoontjes. Als de kans steeds groter wordt dat het bureau Jeugdzorg, justitie of de Raad voor de Kinderbescherming in zijn nadeel beslist, besluit Jeroen zichzelf en zijn zoontjes van het leven te beroven. Nadat moeder Iris (foto) het nieuws hoort plaatst ze een hartverscheurend bericht op Facebook: Oké Jeroen, je hebt gewonnen.

Rudi van Efferen (1957-1995)
Rudi van Efferen wordt op 3 april 1957 in Amsterdam geboren. Hij houdt zich bezig met drugshandel en is de lijfwacht van Mink Kok. Van Efferen is huurder van een schuur in Oude Bildtzijl waar goederen worden opgeslagen. Op 7 november 1992 valt de IRT de schuur binnen, omdat zij vermoeden, of

een tip gekregen hebben, dat er drugs liggen opgeslagen die in Amsterdam zijn binnengekomen. Er wordt ruim vierduizend kilo wiet, een paar duizend ecstasy-pillen, 25 scherfhandgranaten, bijna honderd kilo semtex, twee blokken TNT, een staaf dynamiet en vijftig staven van een onbekende springstof gevonden.

De nacht erop zit Rudi van Efferen (tekening), samen met Mink Kok en Jan Femer, in een auto in Oude Bildtzijl waar ze door een nietsvermoedende wijkagent worden aangehouden. Deze maakt een rapport op dat uiteindelijk bij het IRT belandt. Van Efferen is een van de negentien mannen die op 19 juni 1994 in kennelijke staat aankomen in de Verenigde Staten. De mannen willen een dag later het eerste duel van het Nederlandse elftal op het WK tegen Saudi-Arabië bijwonen. Jan Femer verklaart later onder ede dat hij samen met zijn zoon, schoonzoon en zestien vrienden alleen voor het voetballen naar Amerika is gekomen. Hun reputatie is ze vooruitgesneld en de immigratieambtenaar vertrouwt het niet. De negentien zouden de wedstrijd, een moeizame 2-1 voor Nederland, niet zien.

Na overleg met de Nederlandse autoriteiten worden ze op het eerste vliegtuig naar huis gezet. Op 4 augustus 1995 verlaat Van Efferen zijn woning in Amsterdam aan de Papaverweg, luchtig gekleed in korte broek en lopend op slippers. Dit is het laatste wat zijn vrouw van hem ziet. Van Efferen behoort in die tijd tot de organisatie van de topcriminelen Stanley Hillis, Jan Femer en Mink Kok. Hij is een tijdje de chauffeur van de Belgische chemicus Danny Leclère, alias Dr. Ecstasy.

In november 2001 laat zijn vrouw hem officieel doodverklaren. Een voormalige Hells Angel verklaart later dat Van Efferen door twee mannen door het hoofd is geschoten in het recreatiegebied Spaarnwoude. Zijn lichaam is daarna in een bad zoutzuur gedompeld en de restanten zijn daarna in Spaarnwoude begraven. Volgens andere bronnen is Van Efferen door justitie in een beschermingsprogramma gestopt op het moment dat zijn rol als informant dreigt uit te lekken. Mink Kok zou van een mede-gedetineerde hebben gehoord dat Van Efferen na zijn verdwijning nog een kaart heeft gestuurd vanuit Zuid-Amerika. Verbazing alom wanneer de spoorloze crimineel, twee jaar nadat hij is verdwenen, z'n huis in Amsterdam-Noord verkoopt. Op 27 mei 1997 verschijnt bij de notaris ene Johannes van der Velde, volgens de leveringsakte econoom van beroep. Hij is de gevolmachtigde van Ruud van Efferen en zijn vrouw Marion. Ze verkopen via Van der Velde het huis op de Papaverweg 7C voor 550.000 gulden aan de Stichting Buddhavihara.

Rudolf Kàsebier
Rudolf Kàsebier, bijnaam: De Beul van Twente, is een typische TBS'er. Hij wordt in 1986 veroordeeld tot zes maanden cel en TBS met dwangverpleging voor een poging tot verkrachting. Vanaf 1998 mag hij met proefverlof en in 2003 wordt zijn TBS beëindigd. Tijdens een proefverlof, in de laatste jaren van zijn langdurige behandeling in de TBS-kliniek, pleegt hij een seksueel getinte moord, doet pogingen tot moord en verminkt twintig dieren op zeer wrede wijze. In de zomer van 2003 ziet Kàsebier (foto) een zwerver op een bank in het Enschedees Volkspark liggen. Het is de dakloze ex-leraar Frank Storm. Kàsebier loopt twee rondjes door het park om er zeker van te zijn dat er geen getuigen zullen zijn voor dat wat hij van plan is. Hij observeert de zwerver geruime tijd en wacht tot hij in slaap is. Hierna loopt hij naar Storm toe en steekt hem met een mes op verschillende plaatsen, onder andere in hals en borst van het lichaam. Wanneer Storm het mes uit zijn borst wil trekken raken de mannen in een worsteling totdat Kàsebier het mes weer terug heeft. Terwijl Storm nog leeft snijdt hij diens geslachtsdelen af en de zwerver komt in een gruwelijke doodsstrijd. Hij sterft na een kwartier door bloedverlies en weefselschade. Kàsebier zegt later, tijdens de rechtszitting, dat het slachtoffer nog spartelde toen hij hem verliet. Ook drie willekeurige personen steekt hij in 2002 bewust op levensbedreigende plekken met de bedoeling ze door bloedverlies te verzwakken zodat hij zijn gang met hen kan gaan. De rechtszaak dient bij de rechtbank van Almelo. Over Kàsebier is door een psychiater en een psycholoog van het Pieter Baan Centrum gerapporteerd, zij worden ter terechtzitting van het Hof als deskundigen gehoord. Bij Kàsebier is sprake van een ernstige psychopathie; hij wordt 'polyform pervers' genoemd. De rechtbank in Almelo veroordeelt Kàsebier op 25 november 2005 tot een levenslange gevangenisstraf. Het gerechtshof acht in hoger beroep dezelfde feiten bewezen als de rechtbank destijds en beschouwt op 13 juni 2006 een levenslange gevangenisstraf als de enige manier om mens en dier tegen de seksueel gestoorde Kàsebier te beschermen. De Hoge Raad maakt op 14 augustus 2008 bekend geen aanknopingspunten te zien om een rechter opnieuw naar de zaak te laten kijken.

Saban Baran
Saban Baran wordt in 1970 in Turkije geboren. Baran houdt zich jarenlang, samen met een groep criminelen, bezig met het tot prostitutie dwingen van meisjes. De meisjes moeten het verdiende geld aan hem afstaan. Als de vrouwen weigeren, willen vluchten of te weinig geld opbrengen, worden ze zwaar

mishandeld of verhandeld aan andere pooiers. Op 11 juli 2008 wordt SabanBaran (foto) door de rechtbank in Almelo veroordeeld tot zeven jaar en zes maanden cel, na een eis van twaalf jaar. De rechtbank acht bewezen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan vrouwenhandel, mishandeling en het leidinggeven aan een criminele organisatie. Baran en het OM tekenen beiden tegen dit vonnis hoger beroep aan. In september 2009 slaat de extreem gewelddadige Baran op de vlucht, nadat hij van het gerechtshof in Arnhem een week verlof heeft gekregen om zijn pasgeboren kind op te zoeken. Politie en justitie beginnen een internationale klopjacht. Baran is spoorloos, maar twee Telegraaf-journalisten ontdekken dat hij na zijn vlucht samen met enkele kompanen in Antalya de discotheek Escape exploiteert, aan het strand bij Konyalti. Op 21 februari 2010 wordt Baran gearresteerd in zijn luxe woontoren in het stadsdeel Konyalti Beach in Antalya waar hij met zijn echtgenote woont. Hij waant zich daar veilig omdat er tussen Nederland en Turkije geen uitleveringsverdrag bestaat. De Turkse Justitie laat Baran arresteren op verdenking van afpersing en het witwassen van bijna 20 miljoen euro aan crimineel geld. Op 30 juni 2010 wordt bekend dat Baran, na het voldoen van een borgsom, zijn Turkse proces in vrijheid mag afwachten. In december 2010 dient het hoger beroep in de zaak van Baran. Op 20 december 2010 wordt hij bij verstek veroordeeld tot zeven jaar en negen maanden gevangenisstraf. Daarnaast moet hij een boete van 100.000 euro betalen, bij gebreke van betaling te vervangen door 1 jaar hechtenis. Begin 2013 wordt de definitieve eis van Justitie bekend: 2,5 miljoen euro.

Anno februari 2013 is hij nog steeds voortvluchtig.

Schiedammer parkmoord

De 10-jarige Schiedamse Nienke Kleiss (foto) wordt op 22 juni 2000 in het Beatrixpark in Schiedam om het leven wordt gebracht. Haar 11-jarige vriendje Maikel, met wie zij in het park aan het spelen is, wordt neergestoken. De politie stelt dat men het sterke vermoeden van een zedenmisdrijf heeft.
Het 11-jarige jongetje komt omstreeks kwart over zes uit het park rennen en klampt een voorbijganger aan. Hij bloedt door een steekwond in zijn nek en zegt dat hij en een meisje in het park zijn belaagd door een man met bloed op zijn kleding. De voorbijganger belt de politie die even later ter plekke arriveert en het levenloze lichaampje van het meisje aantreft. De zwaar mishandelde jongen geeft in de ambulance, op weg naar het Rotterdamse Dijkzigtziekenhuis, een beschrijving van hun aanvaller. De jongen verkeert niet in levens-

gevaar, maar is volgens een woordvoerder van de politie zwaar getraumatiseerd; hij is emotioneel zeer de weg kwijt. De volgende dag wordt bekendgemaakt dat er vijfentwintig rechercheurs op de zaak worden gezet. Na een

maand krijgt de Schiedamse politie een tip dat Cees Borsboom de dader weleens zou kunnen zijn. Op 5 september 2000 wordt de Vlaardingse magazijnbedien-de als verdachte aangehouden. Een politieman ontdekt dat een man, die zijn zoontje ooit op straat heeft lastiggevallen, dezelfde persoon is die tijdens de moord en mishandeling in het park is. Via zijn gsm waarschuwt hij de politie. Op 9 september 2000 bekent Cees Borsboom tegen de recherche dat hij de dader is, maar hij trekt zijn verklaring een dag later weer in. Daarna blijft hij hardnekkig ontkennen dat hij de dader is. Op 15 mei 2001 eist de Officier van Justitie achttien jaar celstraf, plus tbs met dwangverpleging, wegens het seksueel misbruik van en doodslag op Nienke. Ook de poging tot doodslag op het vriendje van Nienke is volgens het OM aan Cees Borsboom toe te schrijven, ook al houdt deze vol onschuldig te zijn. Op 29 mei 2001 wordt Cees Borsboom door de rechtbank Rotterdam conform de eis van het OM veroordeeld tot een celstraf van achttien jaar en tbs met dwangverpleging. Hij krijgt deze straf ook wegens andere feiten die aan hem ten laste zijn gelegd, namelijk een

eerder geval van ontucht met een minderjarige jongen en een poging een kind tegen betaling seksuele handelingen bij hem te laten verrichten. De rechtbank betitelt het delict waarvan bewezen wordt geacht dat het door hem is gepleegd als ‘onzegbaar smerig en afschuwelijk’ en stelt dat hierop slechts een lange gevangenisstraf kan volgen. De rechters komen uiteindelijk tot de conclusie dat geen enkel bewijsmiddel in de zaak op zichzelf overtuigend genoeg is, maar wél dat ze in combinatie met elkaar onweerlegbaar zijn. De zaak krijgt uiteindelijk veel aandacht door de opeenstapeling van blunders bij politie, Justitie, deskundigen en politiek. Op 2 oktober 2004 wordt door politie gesteld dat een man uit Hoek van Holland genaamd Wik Haalmeij-er (foto) de werkelijke dader van de moord op Nienke is. Het nieuwe onderzoeksteam van de politie is er inmid-dels stellig van overtuigd dat hij de moord moet hebben gepleegd. Hij beschikt over daderkennis. Opmerkelijk is ook dat hij in tegenstelling tot Cees Borsboom voldoet

aan het signalement van de dader, dat onmiddellijk na de kindermoord in juni 2000 is verspreid: een man met een pokdalig gelaat.
Wik Haalmeijer is in datzelfde jaar veroordeeld wegens een zedenmisdrijf en dus al jaren een bekende van politie en Justitie. In zijn woonplaats probeert hij datzelfde jaar een jonge vrouw te verkrachten. Wik Haalmeijer krijgt daarvoor een lichte celstraf, gevolgd door een training om zedendelinquenten weer op het rechte pad te krijgen. In juli 2004 wordt hij weer aangehouden, omdat hij in Vlaardingen op straat een vrouw heeft aangevallen en tevens in Hoek van Holland heeft geprobeerd een meisje te verkrachten. Hij werkt haar nabij de spoorrails tegen de grond en wanneer ze zich verweert, staakt hij zijn poging. Omdat hij dit slachtoffer blijft stalken, schakelt zij alsnog de politie in en wordt Wik Haalmeijer aangehouden. Geheel onverwachts bekent hij na deze aanhouding de moord op Nienke, om die bekentenis de volgende dag weer in te trekken. In zijn woonplaats staat Wik Haalmeijer bekend als een man die voortdurend vrouwen lastigvalt en vaak onder invloed is van drank, ecstasy-pillen of cocaïne. Op 27 april 2007 veroordeelt de rechtbank in Rotterdam Wik Haalmeijer tot een maximale gevangenisstraf van twintig jaar en tbs met dwangverpleging voor een achttal feiten. Wik Haalmeijer wordt veroordeeld voor het verkrachten en doden van het meisje Nienke en het aanranden en poging doodslag van haar vriendje Maikel in het Beatrixpark in Schiedam. Op 22 november 2005 wordt Wik Haalmeijer in hoger beroep veroordeeld tot een lagere straf: achttien jaar cel en tbs met dwangverpleging. Cees Borsboom, die vier jaar onschuldig vastzat, begint volgens zijn advocaat elders in Nederland aan een nieuw leven. Wederom kan hij zijn handen niet thuishouden: in december 2012 wordt hij veroordeeld tot twee jaar cel, waarvan één voorwaardelijk, voor onder meer ontucht en het bezit van kinderporno.

Simon Klepper
Simon Klepper, bijnamen: Sam, of Sammie van de Westerstraat, wordt geboren op 29 april 1960 in Amsterdam West. Hij groeit op in de Kinkerbuurt, waar hij op zijn brommer rondscheurt. Wanneer hij 17 jaar oud is handelt hij al in hasjblokjes. Hierna begint hij te handelen in andere drugs en gaat hij speelautomaten exploiteren. Hij vormt met Michiel Odinot, de latere leider van de Geldnetbende met de bijnaam Rambo, zijn neef George van Kleef, Kees Houtman en John Mieremet de Kinkerbuurtbende. De politie geeft hun de erenaam De Denkers, vanwege hun bijzonder listige en gedurfde overvallen op banken en geldtransporten. In het midden van de jaren tachtig sluit Klepper zich samen met John Mieremet aan bij Klaas Bruinsma. Hij wordt de leider van de divisie speelautomaten in diens organisatie. Op 31 januari 1986 wordt Klepper, samen met Gijs van Dam sr., gearresteerd met 500 kg hasjiesj in een busje. Klepper wordt tot 15 maanden cel veroordeeld. Hierna werkt hij veel

samen met John Mieremet. Ze staan bekend als het duo Spic & Span (foto). Volgens Justitie zijn het bikkelharde killers en absolute topfiguren in het criminele milieu. Begin jaren negentig krijgen Klepper en Mieremet een conflict met de Joego's, die onder leiding staan van Duja Becirovic. Het conflict gaat om een gestolen partij drugs. Op 27 oktober 1990 wordt Becirovic doodgeschoten. Na deze moord wordt ook nog een partij hasjiesj van Magdi Barsoum geript door Klepper en Mieremet. Deze partij is afkomstig van Ibrahim Akasha en is bedoeld voor de Joego's onder leiding van Jotcha Josic. Op 29 augustus 1991 wordt Klepper samen met Mieremet gearresteerd wegens een wapenvondst. Overigens, veel later, in 2007, wordt bekend dat deze wapens afkomstig zijn uit een geheim wapendepot van de omstreden Gladio-organisatie. Klepper en Mieremet hebben veertig kisten met pistolen, mitrailleurs, handgranaten en explosieven in handen gekregen. Sam Klepper wordt tot anderhalf jaar cel veroordeeld. In juli 1992 komt Klepper weer vrij.

Jotcha is inmiddels naar Joegoslavië vertrokken. In de loop van de jaren negentig ontwikkelen Klepper en Mieremet zich tot een gevreesd duo, vrijwel ongrijpbaar voor politie en Justitie. De twee zijn altijd precies op de hoogte van lopende onderzoeken bij Justitie. Klepper claimt later zelfs in het huis van officier van Justitie Jo Valente te hebben ingebroken. Het duo wordt genoemd in verband met vijftien liquidaties in binnen- en buitenland, waaronder die van Marcel Mehagnoul en Michael Vane. Ook wordt Klepper genoemd bij de moord op Jaap van der Heiden. De twee hebben een conflict over een partij hasjiesj van 400 kilo. Van der Heiden heeft die partij van de twee geript. Aan het eind van de jaren 90 wordt Klepper een prospect bij de Hells Angels en in 1999 neemt hij samen met Mieremet de sexclub Yab Yum over. Op dinsdag 10 oktober 2000 wordt Klepper, rond half vijf 's middags, op het Gelderlandplein in Amsterdam geliquideerd. Hij wordt van dichtbij door het hoofd geschoten. Nadat Klepper op het asfalt neerstort, ontstaat er een vuurgevecht met de twee Bosnische bodyguards van Klepper, die openen met Uzi's het vuur. In de wijde omgeving worden kogelhulzen gevonden. Slechts één voorbijganger wordt geraakt, een 80-jarige man die net van de bakker komt wordt tweemaal in zijn been geschoten. Simon Kleppers begrafenis op 17 oktober 2000 baart veel opzien. Bij leven was Klepper een aspirant-lid van de Amsterdamse Hells Angels en hij wordt postuum tot Hells Angel bevordert. Door honderden Harley Davidsons wordt Klepper begeleid naar zijn laatste rustplaats op begraafplaats Sint Barbara. Bij het Hoofdbureau van Politie wordt vuurwerk afgestoken, en de koster van de Westerkerk luidt de klokken. Begin 2000

hadden Klepper en Mieremet op Sint Barbara samen een plek uitgezocht waar ze naast elkaar zouden kunnen worden begraven. Nadat Mieremet vijf jaar later wordt vermoord in Thailand, wordt hij echter begraven in het Vlaamse Neerpelt.

Senol Tuna (1964-2011)

Senol Ayhan Tuna, bijnaam Arjan, wordt op 2 oktober 1964 geboren in het Turkse Istanbul. Hij heeft een karakteristieke, harde, vierkante kop, met priemende ogen en zijn grijzende haar is altijd gemillimeterd. Hij is feitelijke eigenaar van wasserette De Schoonheid in de Amsterdamse Lange Leidsedwarsstraat (officieel staat de wasserette op naam van zijn echtgenote). Het bedrijf wordt gebruikt als dekmantel voor witwaspraktijken. Senol Tuna

heeft banden met Willem Holleeder en Evert Hingst. Zijn hobby is kooivechten. In november 1998 doodt Tuna de Israëliër Elihu Menasche, deze is medeverdachte in een cocaïnezaak. Tuna schiet Menasche voor de wasserette neer en wordt tot vier jaar celstraf veroordeeld voor doodslag. De straf is zo laag omdat de rechter noodweer aannemelijk vindt. Op 3 juli 2003 wordt Senol Tuna (foto) in zijn woning aangehouden, na een anonieme tip dat hij over een geheime bergplaats in zijn auto beschikt waarin wapens verborgen zijn. In zijn auto vindt de politie een Glock 26 en een Smith & Wesson 32-1. Ook worden kogelvrije vesten aangetroffen en een aanzienlijk geldbedrag. Tuna wordt hiervoor tot een aantal maanden cel veroordeeld. De anonieme tip blijkt later afkomstig van Willem Endstra. Twee jaar later wordt Tuna samen met Evert Hingst en de Surinamer Andy Gilds gearresteerd. Hingst en Tuna zijn hoofdverdachten in een witwasonderzoek. Hingst zou d.m.v. een lening geld in de wasserette hebben gestoken. Volgens Justitie heeft Tuna het geld eerst aan Hingst gegeven en wordt het dus wit gewassen door het als lening weer terug aan Tuna te geven. Na de dood van Hingst wordt dit onderzoek stopgezet. Volgens Endstra maakt Tuna deel uit van de bende van Willem Holleeder. In de nacht van 29 op 30 januari 2006 wordt Tuna opnieuw gearresteerd, nu in verband met de afpersing van Johnny Wijsmuller. Op 7 mei 2007 wordt de voorlopige hechtenis van Tuna opgeschort in afwachting van de hervatting van een afpersingsproces. Dit onderzoek komt stil te liggen door gezondheidsproblemen van Holleeder. De rechtbank beslist later dat Tuna weer zal worden vastgezet zodra de rechtbank aan de inhoudelijke behandeling van zijn zaak begint. Hij komt echter niet opdagen. Zijn advocaat verklaart dat

Tuna alsnog komt als hij garanties krijgt dat hij de rechtszaak in vrijheid mag volgen. Officier van Justitie Koos Plooy vindt die eis een vorm van chantage. Tuna heeft volkomen lak aan de beslissing van de rechtbank en dat is buitengewoon pijnlijk, aldus Plooy. De rechtbank gaat niet in op de eis van Tuna en behandelt de zaak zonder hem. Op 9 oktober 2007 wordt Tuna weer opgepakt en de officier van Justitie eist op 12 november 2007 vier jaar celstraf voor de afpersing van Johnny Wijsmuller. Op 15 november wordt het voorarrest van Tuna opgeheven. Volgens de rechter is er geen aanleiding om hem langer vast te houden. Op maandagochtend 3 oktober 2011 treft de politie bij het Brabantse Spoordonk een eerder dat jaar in Oosterhout gestolen Audi A4 Avant aan. Deze staat in brand. Wanneer de brandweer de auto heeft geblust, blijkt dat er in de kofferbak een stoffelijk overschot ligt. Op 14 oktober wordt bekend dat DNA-onderzoek uitwijst dat het om het lichaam van Senol Tuna gaat. Misdaadverslaggever John van den Heuvel meent dat Turkse criminelen uit Eindhoven verantwoordelijk voor de dood voor Tuna.In mei 2012 wordt bekend dat Tuna's wasserette te koop staat.

Siegfried Saez

Siegfried Saez (foto) wordt in 1948 geboren op Curaçao. Hij is een telg uit een gezin waarvan de zonen als een eigentijdse Daltons samen optrekken. Begin

jaren zestig verhuizen tien kinderen met hun moeder, de dan 38-jarige May Dolores Saez, van Curaçao naar Schiedam. In de eerste helft van de jaren zeventig komen haar acht zonen in aanraking met de politie voor kleine en grote delicten. Vier van hen lijken in de wieg te zijn gelegd om beroepscrimineel te worden: Melfrim Saez, Felix Saez, Percy Saez en Siegfried Saez.

In december 1972 plegen de gebroeders hun eerste grote gewapende bankoverval, waarbij ze 80.000 gulden buitmaken. De mannen worden na vijf dagen opgepakt, maar blijken ware ontsnappingskunstenaars. Melfrim – bijnaam: Papi – ontsnapt door zich tussen de spijlen van zijn cel in het Schiedams politiebureau te wurmen. De dan 24-jarige Siegfried, die tot vier jaar cel en TBS wordt veroordeeld, is de grootste Houdini van de broers. In de zomer van 1973 zaagt hij de tralies van zijn celraam in Groningen door en probeert langs de klassieke manier van aan elkaar geknoopte lakens te ontsnappen. De poging mislukt. Maar vier maanden later lukt het hem wel om de tralies van een gevangenis in Veenhuizen door te zagen. Niet lang kan hij van zijn vrijheid genieten, hij wordt opgepakt, maar weet later opnieuw te ontsnappen. Dit keer

met succes. Pas vijf jaar na de bankoverval wordt Melfrim gearresteerd in een ziekenhuis in Schiedam waar hij behandeld wordt aan zijn been.
In de zomer van 1979 is er een traumatische gebeurtenis die het leven van Melfrim voor altijd zal veranderen. Terwijl zijn vrouw bij hem op bezoek is in de gevangenis, verdrinkt zijn dochtertje Chasmar van 5 jaar oud als ze buiten aan het spelen is.
Begin jaren tachtig zou de keiharde Siegfried, na ruzie met één van zijn vriendinnen, haar door een paar vrienden hebben laten verkrachten. Melfrim zou het arme meisje vervolgens in bescherming hebben genomen, hij begint een relatie met haar. Dit ernstige incident splijt de familie in tweeën. Siegfried vindt dit verraad van zijn broer en daarmee is hun broederschap voorbij.

Melfrims leven is door de dood van zijn dochtertje veranderd en hij keert de criminaliteit de rug toe en bemoeit zich meer en meer met zijn kinderen. De ruzie met zijn broer is gedurende de jaren verder geëscaleerd. Op een dag stuit Melfrim Saez (foto) op een partij wapens die zijn boer Siegfried ergens heeft verstopt. Wapens die bij zware misdrijven zijn gebruikt en die, wanneer die in handen van de politie vallen, zijn broer Siegfried kunnen linken aan die misdrijven. Melfrim verstopt die wapens op een andere plek die alleen hem bekend is. Dit doet hij als een soort levensverzekering, want hij heeft het vermoeden dat Siegfried hem uit de weg wil ruimen. Op een zonnige zomerdag gaat hij aan een tafel zitten en begint te schrijven. Hij noteert in een soort testament allerlei criminele feiten die plaats hebben gevonden.
Het eerste misdrijf waar Melfrim over schrijft is de moord op Soraida Maxwell. De 36-jarige vrouw raakt in 1994 vermist. Haar lichaam wordt nooit gevonden. Melfrim schrijft hierover: “Soraida Maxwell, de vrouw van Kenny Rampenburg, is vermoord door Siegfried. Dus mijn broer. Siegfried en Kenny hebben in het verleden samen een of twee moorden gepleegd. Tijdens zijn gevangenschap is Siegfried een relatie begonnen met Soraida. Om de vriendschap van Rampenburg niet op het spel te zetten is Soraida door een pistoolschot door het hoofd om het leven gebracht. Ze heeft niet geleden, want ze zag het niet aankomen.” Later schrijft hij dat Siegfried het lichaam begraven heeft in België. Voor de verdwijning van Soraida wordt Siegfried wegens gebrek aan bewijs vrijgesproken. Ook de politie heeft altijd gedacht dat Siegfried voor deze verdwijning verantwoordelijk was, maar hard bewijs ontbrak.

In 2009 wordt Kenny Rampenburg, de man van Soraida, ook verdacht van de moord. Hij zou samen met Siegfried de moord hebben uitgevoerd. We kunnen het hem nu niet meer vragen, want enkele jaren later komt Rampenburg om het leven bij een auto-ongeluk op Curaçao.

Melfrim schrijft ook over de liquidatie van Helio Stewart door Siegfried. De ex-basketballer, maar vooral bekend als de persoonlijke lijfwacht van drugsbaron Kobus Lorsé (foto), wordt op 6 december 1993 doodgeschoten voor zijn huis in Schiedam, kort nadat hij een serie belastende verklaringen heeft afgelegd tegen zijn baas. Maar Stewart heeft ook een belastende verklaring afgelegd tegen Siegfried over zijn hulp bij de ontsnapping van een Colombiaanse drugsbaas uit gevangenis De Schie in Rotterdam. Stewart heeft in detail tegen de politie verteld hoe Siegfried bij de Colombiaan op bezoek gaat, tweeënhalve ton aan guldens en smaragden van hem ontvangt en daarna het ontsnappingsplan uitvoert. Daarvoor zou Siegfried een bewaarder hebben omgekocht om een pistool aan de Colombiaan te geven. “Helio Stewart is vermoord door Siegfried. Meerdere mensen hadden baat bij de dood van Helio, want hij speelde dubbelspel en werkte samen met de politie,” schrijft Melfrim.

Siegfrieds naam wordt daarna met verschillende nieuwe, zware misdrijven in verband gebracht. Zo duikt zijn naam op in het onderzoek naar de vermissing van Jan van Wanrooy en de moord op Renee Heeren. De 47-jarige Van Wanrooy verdwijnt in november 1985. Siegfried geldt lange tijd als hoofdverdachte. Drie maanden later, in februari 1986, wordt de 40-jarige Rotterdammer Rene Heeren doorzeefd met acht kogels op het ijs van het Tienhovense kanaal gevonden. Hij had die avond een afspraak met Siegfried, diens broer Felix en een aantal criminele handlangers vanwege een schuld die hij niet kan betalen. Volgens de politie hangt de verdwijning en de moord met elkaar samen. Heeren zou op het punt hebben gestaan om de politie te vertellen over Siegfrieds rol bij de verdwijning van Van Wanrooy.

De naam Siegfried Saez duikt ook op in een onderzoek naar een moord op een onbekende vrouw in het Brabantse Teteringen. Op eerste kerstdag in 1990 vindt een wandelaar langs een bospad een lijk opgerold in een tapijt. Ze blijkt gemarteld te zijn. Of Siegfried hier iets mee te maken heeft blijft onduidelijk.

In de nacht van 8 op 9 mei 1993 wordt de Griekse drugshandelaar Henie Shamel en zijn vriendin Anne de Witte doodgeschoten. Shamel heeft ruzie over een partij drugs met Henk Rommy. Onder het motto ‘liquideren is goedkoper dan betalen’, zou Rommy zijn vaste huurmoordenaars Moppie Rasnabe en Jesse Remmers erop af hebben gestuurd om met de Griekse

lastpak af te rekenen. Samen met de uiteindelijke schutters, Kenny Rampenburg en Siegfried Saez, rijdt het gezelschap van Rotterdam naar Antwerpen om de klus te klaren. Kenny Rampenburg en Saez slagen erin Shamel dood te schieten, met zijn vriendin als collateral damage.
Op donderdag 29 september 2005 wordt Melfrim Saez geliquideerd op Curaçao. Melfrim wordt neergeschoten bij zijn huurauto, in de wijk Koraal Tabak en er zijn duidelijk tekenen dat hij is gemarteld voordat hij wordt doodgeschoten. Als dader van de moord op Melfrim wordt Ukkie de Pool genoemd. De Pool is eigenaar van het verhuurbedrijf Jo-Anny, waar Melfrim die dag zijn auto heeft gehuurd. De Pool wordt vervolgens 13 februari 2007 neergeschoten bij wegrestaurant La Place, langs de A4. Siegfried wordt door de rechter gezien als opdrachtgever voor de moord. Hij krijgt hiervoor in 2009 zeventien jaar cel opgelegd.
Op 29 janauri 2013 krijgt Siegfried Saez er nog eens levenslang bovenop voor de moord op Henie Shamel en Anne de Witte.

Sietske Hoekstra, de moeder die haar drie baby's vermoorde

Sietske Hoekstra (foto) is geboren in 1985. Zij woont in de Van Eedenstraat in Nij Beets, een dorp in het midden van Friesland, in de gemeente Opsterland. Tussen 2003 en 2009 raakt Hoekstra regelmatig in verwachting en de jonge vrouw is doodsbenauwd dat haar zwangerschappen aan het licht komen. Mensen zouden het raar vinden dat ze een kind verwacht. Ze wil ook voor haar ouders de perfecte dochter zijn, en dat is ze in haar ogen niet.
Wanneer ze voor het eerst merkt dat ze zwanger is trekt ze wijde kleren aan om haar zwangerschap te camoufleren. Ze verandert haar leefwijze niet en blijft tijdens de weekenden dat ze uitgaat stevig alcohol drinken. Plotseling overgaan op frisdrank zal zeker opvallen, denkt ze. Ze wil dat haar leven doorgaat zoals het ook voor de zwangerschap was. Dan op een dag voelt ze de weeën komen. De jonge vrouw gaat naar haar slaapkamer, slaat de dekens open en gaat op haar knieën op bed zitten, met haar hoofd gedrukt in het hoofdkussen. Ze kan goed tegen de pijn, daarbij moet ze geen lawaai maken want haar zusje slaapt in de kamer naast haar.
Zo baart ze haar baby en vangt die tussen haar benen op. Wanneer het kindje is geboren, knipt ze de navelstreng door en propt een stuk stof in het mondje

van de baby totdat het hartje ophoudt met kloppen. Van zolder haalt ze een koffer en daarin legt ze de baby, gewikkeld in een handdoek. Nadat ze zich heeft gewassen, brengt ze de koffer weer naar boven en zet die in een hoek van de zolder.
Dezelfde procedure herhaalt zich in de jaren daarna nog twee keer, totdat de koffer met drie kinderlijkjes is gevuld. Bij de vierde keer dat ze in verwachting is, merkt haar werkgever, tandarts Gerrit Ike uit Beesterswaag, waar Hoekstra werkt als tandartsassistente, dat zijn hulp na verloop van tijd steeds dikker wordt. Dan meldt ze zich enkele dagen ziek en komt slank terug. Zijn assistente vertelt dat ze een miskraam heeft gehad.
Omdat ze al twee keer eerder in uiterst vreemde omstandigheden zwanger is geweest, vertrouwt de tandarts het zaakje niet langer. Hij vindt het raar dat Hoekstra in de vier jaar dat ze bij hem werkt liefst drie keer zwanger is. Wanneer ze in 2006 bij hem als stagiaire komt, ziet hij dat ze zwanger is. Als hij haar daarover aanspreekt, ontkent ze dit. Hij laat het rusten omdat ze er met hem niet over kan praten. In 2008 komt Hoekstra vast bij hem in dienst, en op het eind van dat jaar wordt ze weer zwanger. In de zomer van 2009 is dat dan ook duidelijk te zien. Als hij haar daarmee confronteert, zegt ze dat ze draagmoeder is en dat ze de baby zal afstaan voor adoptie. De tandarts gelooft haar: het paste bij haar karakter. Hij gaat niet op kraambezoek want dat vindt hij een te pijnlijke situatie.
Toch klopt er iets niet. Patiënten die haar feliciteren met haar zwangerschap, worden door haar afgeblaft. Ze doet net alsof die het bij het verkeerde eind hebben. De wantrouwende tandarts waarschuwt in maart 2010 de politie. Pas begin juli, vier maanden na de tip, vindt een agent van de zedenrecherche dat de knappe tandartsassistente ondervraagd moet worden. Ook aan hem vertelt Sietske Hoekstra dat ze de kinderen heeft afgestaan voor adoptie. Ze zal dat na haar vakantie wel bewijzen met de nodige papieren. Wanneer ze dat niet doet, wordt ze opgepakt.
Dan bekent de vrouw dat de lijkjes in koffers op de zolder van haar ouderlijke huis liggen. Voor de ouders van de jonge vrouw komt het nieuws als een donderslag bij heldere hemel. Ze beweren dat ze nooit hebben gemerkt dat hun dochter vier keer zwanger is geweest. De vader heeft jarenlang een bakkerswinkel in het dorp, maar werkt nu in een bakkerij in een naburige gemeente. De moeder is thuisverpleegster. Justitie brengt de ouders en de 21-jarige thuiswonende zus van Sietske Hoekstra onder op een geheim adres omdat hun woning doorzocht wordt. Het gezinsleden geven dan aan dat ze niet meer willen terugkeren naar de woning. Wel willen ze in het dorp blijven. In november 2010 wordt het huis waar de baby's zijn gedood, verkocht door woningcorporatie Elkien, de eigenaar van de woning.
Op 3 mei 2011 wordt Sietske Hoekstra door de rechtbank in Leeuwarden veroordeeld tot een celstraf van twaalf jaar wegens het doden van haar vier

kinderen. Er wordt bewezen geacht dat de baby's, drie meisjes en een jongetje, direct na hun geboorte door verstikking om het leven zijn gebracht. De lijkjes bewaart ze in koffers op zolder van haar ouderlijk huis.
De veroordeelde gaat in hoger beroep. Op 17 november 2011 eist het Openbaar Ministerie (OM) in Leeuwarden in hoger beroep opnieuw twaaf jaar cel. In oktober 2012 verrast de rechtbank door haar tot drie jaar cel te veroordelen.

Sjaak Kist
Sjaak Kist – de man die volgens velen de bijnaam De Pet heeft – wordt in 1956 in Amsterdam geboren. Sjaak groeit samen met zijn broer Jan op in de Admiralenbuurt in Amsterdam-West. Zijn vader werkt bij de tram en het energiebedrijf en doet daarbij nog klusjes bij een bakkerij. Zo kan hij zijn beide zoons na de lagere school vervolgonderwijs laten volgen.

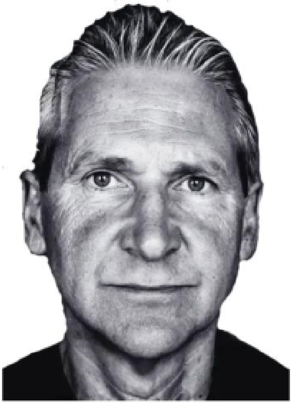

Tegenover Kist (foto) woont Etiënne Urka. die op dezelfde school als Kist zit. Sjakie leeft zich uit in sport, hij voetbalt bij AVC Rombout. Na de lagere school gaat hij naar de LTS en daaropvolgend de MTS. Maar dat wordt niks. Hij hoort van Martin Hoogland, met wie hij bevriend is, dat die spannend en goed betaald werk bij de politie heeft. Kist raakt enthousiast door zijn verhalen en meldt zich aan bij de politie.
De eerste jaren bij het korps zijn geweldig voor Kist en wanneer hij eind jaren zeventig voor een carrière bij de recherche kiest, krijgt hij samen met een clubje aspiranten uit Amsterdam de verdere opleiding in Zutphen. Op de politieschool leert hij Hans van Eimeren kennen. Terug in Amsterdam blijft de band met het clubje van de politieschool bestaan, ook al worden de mannen over heel Amsterdam verspreid. Ze zoeken elkaar regelmatig op voor een biertje – ook nadat Hans van Eimeren uit het korps wordt gezet omdat die zich eind jaren tachtig in de hasjhandel begeeft. De rechter verklaart de zaak echter niet ontvankelijk, omdat van Eimeren is uitgelokt door undercoveragenten. Ondanks dat krijgt van Eimeren zijn ontslag. Sjaak blijft met hem omgaan, ze treffen elkaar op de voetbalvereniging. De band met van Eimeren is reden voor een negatieve aantekening op de conduitestaat van Sjaak Kist
Als Jan Femer, die een kopstuk in de hoofdstedelijke onderwereld is geworden, een corrupte politieman zoekt en daar 25.000 gulden voor wil betalen, benadert hij Hans van Eimeren, die na zijn ontslag een kroeg is begonnen en regelmatig Femer aan de tap krijgt. Kist meldt het voorval bij

zijn meerderen, die zodoende weten die dat hij banden onderhoudt met de ontslagen van Eimeren
Kist is lastig, vanaf zijn komst bij het Amsterdamse korps maakt hij zich sterk voor de rechten van werknemers. Door in ondernemingsraadcommissies keer op keer zijn poot stijf te houden, roept hij antipathie op bij de leiding. Sjaak is er o.a. de oorzaak van dat de opening van een nieuw wijkbureau niet doorgaat. Zijn kritische houding schaadt zijn carrière, hij krijgt vrijwel geen promoties, de ene overplaatsing na de andere volgt. Van de zedenpolitie naar het vuurwapenteam, van bureau Warmoesstraat naar de Centrale Recherche op de Elandsgracht, afdeling verdovende middelen.

Op maandag 16 januari 2006 komt commissaris John Olierook (foto) naar Kist toe en vraagt hem even mee te gaan naar zijn kantoor. Daar is het een drukte van belang, de kamer is gevuld met medewerkers van het Bureau Interne Onderzoeken, topmensen van de KLPD, verschillende teamleiders en medewerkers van de Rijksrecherche. Hier krijgt Kist te horen dat hij wordt aangehouden op verdenking van corruptie. De aanklacht: het tegen een honorering in geld lekken van informatie naar de Nederlandse onderwereld. Hij moet zijn zakken legen, alles wordt van zijn bureau gehaald en uitgestald op tafel.
Wanneer hij twee zakcomputers onder de spullen ontdekt, knikt Olierook vergenoegd: “Kijk es, hij heeft er twee.” Kist wordt afgevoerd en door twee rijksrechercheurs naar het politiebureau in Gouda gebracht. Buiten de eigen regio, zoals dat hoort bij suspecte collega’s, en daar wordt hij in een cel opgesloten. Justitie en de politieleiding zijn in alle staten; eindelijk hebben ze ‘De Pet’ te pakken: de medewerker van Justitie die al jarenlang cruciale informatie verkoopt aan topcriminelen, die grote onderzoeken heeft kapotgemaakt en ervoor heeft gezorgd dat getuigen hun mond houden omdat er een lek bij de politie is. Iedere rechercheur herinnert zich het voorbeeld van het briefje op de koelkast: “Helaas pindakaas! Wilt u alstublieft de hond voeren want die is lief” wanneer ze midden jaren negentig bij Charles Zwolsman binnenvallen, die dan zelf de benen heeft genomen.
Met grote letters melden de kranten: ‘De Pet is gepakt!’ Deze conclusie is voor rekening van de media, want Justitie beweert naar buiten toe niet dat Sjaak Kist de dan al legendarische ‘Pet’ is, het geheimzinnige lek die zijn naam dankt aan de bekentenissen van Willem Endstra. De vastgoedhandelaar spreekt vlak voor zijn dood met de CIE en zegt dat criminelen als Willem Holleeder, Mink

Kok, Jan Femer, Stanley Hillis en Dino Soerel volop gebruik maken van een corrupt politiecontact.
De rechercheurs parafraseren de zakenman als volgt: Holleeder noemt zijn corrupte politiecontact De Pet, hij weet aan te geven dat dit contact tonnen heeft ontvangen voor de verstrekte informatie. Holleeder heeft gezegd dat het contact heel omzichtig plaatsvindt, waarbij men gebruik maakt van brommers of lichte motorfietsen om zo volgen te voorkomen. Dit is hetzelfde contact dat Mink Kok zo'n tien jaar geleden al bij politie c.q. Justitie had.
Op 4 februari 2008 spreekt de Amsterdamse rechtbank de oud-rechercheur volledig vrij van het lekken van gevoelige politie-informatie. Ook zijn broer Jan en hun vriend Hans van Eimeren, die een rol zouden hebben gespeeld bij het doorsluizen van de geheime gegevens naar de Hollandse criminelen en naar de Hells Angels, kunnen opgelucht ademhalen. Zij worden eveneens vrijgesproken. De rechters schrijven in hun vonnis dat niet kan worden vastgesteld dat Kist de politiedocumenten die bij hem thuis, op zijn werk en in zijn tas zijn aangetroffen zich onrechtmatig heeft toegeëigend.
Maar de manier waarop het drietal vaak bijeenkwam is wel heimelijk volgens de rechtbank. Volgens Kist kwamen ze bijeen in een café en dat kan men toch moeilijk heimelijk noemen. Hij heeft het gevoel dat rechters soms niet weten hoe het er buiten hun wereld aan toe gaat. Met deze vrijspraak lijdt Justitie een gevoelige nederlaag en het OM gaat in hoger beroep. Op woensdag 22 december 2009 wordt Kist opnieuw vrijgesproken.

Srdjan Miranovic
Srdjan Miranovic, bijnaam: Serge, is één van de Joego's die sterke banden heeft met Jotcha J. Ook behoort hij tot de kennissenkring van Alex Bulatovic,

Gijs van Dam jr en Martin Hoogland. De Montenegrijn leeft samen met Ingrid de Bruijn, die vroeger met Hoogland getrouwd is geweest, en samen hebben ze een zoontje.
Miranovic (foto) wordt door de Amsterdamse Justitie als topman van de Joegoslavische maffia gezien. Op 12 januari 2006 wordt Miranovic doorzeefd met kogels. Of de moord in verband staat met andere liquidaties in het criminele milieu is onbekend. Vermoed wordt dat de moorden hun oorsprong vinden in een soort bendeoorlog die al decennia duurt. De aanleiding is ooit een gestolen partij drugs geweest, maar inmiddels gaat de oorlog om de heerschappij in de georganiseerde misdaad in Nederland.

Op het moment van de moord belt Miranovic met zijn zoontje, vanuit zijn Volkswagen Golf, die hij voor zijn flat in een grauwe buitenwijk van Podgorica heeft geparkeerd. De jongen verblijft op dat moment bij zijn moeder in Amsterdam. Tijdens dit telefoongesprek wordt Miranovic van achteren benaderd door twee mannen, die beiden het vuur op hem openen. Gezeten achter het stuur heeft Miranovic geen schijn van kans. "Oh shit!" zijn de laatste woorden die hij telefonisch vanuit Podgorica tegen de 11-jarige Jordi zegt. Volgens Ingrid wordt het gesprek na dat woord abrupt verbroken. Ze heeft nog enkele keren teruggebeld maar ze krijgt haar man niet meer te pakken. Pas de volgende ochtend hoort ze dat hij is vermoord.
De kogels hebben zoveel schade aangericht, dat de familie besluit de lijkkist tijdens de begrafenisplechtigheid, tegen de plaatselijke gewoonte in, gesloten te laten. Het stoffelijk overschot van Miranovic is niet toonbaar meer. De uitvaart heeft de allure van een echte maffia-begrafenis. Het blijkt een soort reünie van kwaad kijkende kopstukken uit de Joego-scene. In de anderhalve kilometer lange rouwstoet vermengen dure geblindeerde Porsches, Mercedessen en BMW-terreinwagens zich moeiteloos met de Lada's en Zastava's van de arme tak van de familie Miranovic. Over één ding zijn de aanwezigen het eens: de dood van Miranovic blijft niet onbeantwoord. Op het drukbezochte afscheid van Miranovic in Podgorica wordt dan ook druk gespeculeerd over wie er achter de aanslag zit.
In november 2010 veroordeelt de rechtbank de Amsterdamse Montenegrijn Milos Petrovic, bijnaam Bato, tot vijftien jaar gevangenisstraf voor het geven van de opdracht voor de liquidatie van Srdjan Miranovic. Volgens het Openbaar Ministerie dacht Milos Petrovic dat Miranovic hem bij de recherche had verraden en dat hij daarom vervroegd uit detentie was ontslagen.

Stanley Karel Esser

Stanley Karel Esser, bijnamen: Kai of Koekkie, wordt op 29 december 1943 op Curaçao geboren. Op jonge leeftijd komt hij naar Nederland waar hij als lasser gaat werken. Al snel houdt hij zich bezig met sigarettensmokkel en overvallen.

Op 23 september 1966 is Esser (foto) betrokken bij een gewapende overval op een postkantoor in Duivendrecht. Er wordt een bedrag van ongeveer 10.000 gulden buitgemaakt. Een uur later wordt de vluchtauto, die in Amstelveen gestolen is, teruggevonden op het Afrikanerplein in Amsterdam. Na de overval vertrekt Esser met zijn mededader Juan naar Zwitserland, waar ze een partij wapens kopen. Bij de douane krijgen ze moeilijkheden omdat ze geen wapenvergunning kunnen

tonen en de wapens worden ingenomen. Wanneer ze naar Hamburg rijden botsen ze met hun auto tegen een vangrail en de politie vindt in hun auto een pistool met munitie.
Een week later wordt bekend dat Esser is gearresteerd in Duitsland. Hij legt een volledige bekentenis af bij de politie over de overval in Duivendrecht. Op 30 juni 1967 wordt door de Amsterdamse rechtbank vijf jaar celstraf met aftrek van het voorarrest geëist tegen Esser Op 6 juli 1976 wordt hij veroordeeld tot vier jaar met aftrek.
Halverwege de jaren 70 begint Esser hasjiesj uit Libanon en Afghanistan naar Nederland te smokkelen. Er ontstaat in die jaren een levendige handel vanuit Afghanistan in cocaïne, heroïne en hasjiesj. De drugslijn loopt via Egypte en Pakistan naar Nederland. De toenmalige Afghaanse islamitische stamhoofden

gebruiken de opbrengsten van deze handel om wapens aan te schaffen die ze tegen de Taliban gebruiken. Om die handel zo soepel mogelijk te laten verlopen, vestigt één van hen zich zelfs in Amsterdam, dat is de in 1937 geboren Abdul Haji Wali. Er ontstaat een bloeiende samenwerking. Wali opereert van meet af aan in een moeilijke positie, want er bestaat dan al jaren een actieve drugslijn tussen Nederland en Pakistan, die voornamelijk wordt beheerd door Mushtaq Malik (foto), beter bekend als de Black Prince. De op de Wallen uiterst populaire Black Prince ziet zich echter vrij snel na de komst van W. genoodzaakt zich terug te trekken op zijn thuisbasis in Karachi. Stanley Esser werkt o.a. samen met Klaas Bruinsma. Op 20 december 1985 wordt Esser gearresteerd als hoofdverdachte van – volgens de politie – 'een van de grootste drugsbendes van Nederland, zo niet de grootste'. De bende houdt zich bezig met de handel in hasjiesj, cocaïne en heroïne. Aan het begin van 1986 wordt de organisatie van Eimeren opgerold. Zijn broer wordt op 7 januari 1986 in Purmerend aangehouden. Hij zou het vervoer van drugs tussen Pakistan en Europa hebben geregeld. Op dezelfde dag wordt in Castricum een bemanningslid van een duur jacht van Eimeren gearresteerd. Op 9 januari wordt in Ridderkerk een 46-jarige transporteur aangehouden die in opdracht van Eimeren containers vol hasjiesj uit Pakistan en cocaïne uit Colombia naar Engeland en de VS vervoerde. Bij invallen in Limmen, Volendam en Amsterdam worden vuurwapens en munitie, drugs en tonnen aan contant geld gevonden.
In november 1986 wordt Esser veroordeeld tot zeven jaar cel. Hij zit daarvan anderhalf jaar uit.

In 1991 wordt hij opnieuw veroordeeld, nu tot zes jaar cel. Hij wordt echter pas in december 1994 gearresteerd. Esser zou ook contacten onderhouden met Johan Verhoek, Sam Klepper en John Mieremet. Hij had in de jaren 80 een geschatte omzet van 400 tot 500 miljoen gulden. In november 1996 komt Esser weer vrij.

Stanley Hillis (1946-2011)

Stanley Marshall Hillis – bijnaam: De Ouwe – wordt op 10 september 1946 in Den Haag geboren. Als hij 18 is klopt de avontuurlijke Hillis aan bij het Franse Vreemdelingenlegioen en daar wordt de van nature verlegen jongen, een harde, koele en berekenende man.
Na zijn huurlingentijd begint zijn criminele carrière als bankovervaller. In de jaren 70 en 80 pleegt Stanley Hillis tientallen gewapende overvallen, waarvan een aantal samen met de beruchte Joegoslavische criminelen Zeljko Raznjatov en Kola Kostovski. In 1979 overvallen Hillis en kompanen een bank waarbij één van zijn bendeleden een agent neerschiet. In december van dat jaar schiet Hillis zelf in de Bijlmer ook een agent neer. Hillis wordt gearresteerd en veroordeeld.

Op 8 augustus 1981 ontsnapt hij uit de gevangenis. Op 20 januari 1982 pleegt Hillis, samen met Slobodan Kostovski en Paul Molhoek, een bankoverval in Baarn. Op 1 april 1982 worden Hillis en Kostovski. gearresteerd in Amsterdam en een dag later wordt Molhoek gearresteerd. Stanley Hillis (foto) wordt tot 6 jaar cel veroordeeld. Op 23 januari 1985 ontsnapt hij wéér uit de gevangenis. Hij wordt kort daarna geïnterviewd in de tv-show van Sonja Barend, waarvan hier enkele beelden. Een paar maanden later wordt hij opnieuw gearresteerd.
In mei 1987 komt Hillis in het nieuws omdat hij een verzoek heeft ingediend om één van zijn tweelingdochtertjes in de gevangenis op te mogen voeden. Zijn vriendin, die ook al een kind van zeven jaar heeft, zou de opvoeding van de zeven weken oude tweeling niet in haar eentje aan kunnen. Medegevangenen van Hillis starten zelfs een handtekeningenactie om zijn verzoek te ondersteunen. Op 15 mei 1987 wordt het verzoek afgewezen. Wel wordt besloten dat Hillis eenmaal in de zes weken voor 48 uur naar huis mag om mee te werken aan de opvoeding van zijn kinderen.
Op 27 juli 1987 wordt bekend dat Hillis tijdens zo'n strafonderbreking van 48 uur is gearresteerd in Oostzaan. Hij is gepakt bij een poging de kluis in het gemeentehuis van Oostzaan te kraken. Eerder heeft hij al ingebroken in de

naastgelegen vestiging van de Nederlandse Middenstands Bank. Hillis wordt door het IRT gerekend tot een van de leiders van Deltagroep, samen met Mink Kok en Jan Femer.
Aan het begin van de jaren negentig zit Hillis, samen met onder meer Mink Kok, volop in de hasjhandel. De politie treft in 2005 foto's aan van het tweetal,

die zijn gemaakt in Libanon, waar ze een hennepkwekerij bezoeken. In juni 1992 wordt Hillis door de CID getipt dat de Joego's hem willen liquideren. John Mieremet (foto) en Sam Klepper bemiddelen in het conflict tussen hem en de Joegoslavische criminelen.
In 2004 wordt Hillis bij een verkeerscontrole gearresteerd met een wapen op zak. Hij wordt tot drie maanden cel veroordeeld. Op 16 februari 2006 wordt hij aangehouden op verdenking van betrokkenheid bij de moord in 1993 op drugsbaron Jaap van der Heijden. Hij komt na zeer korte tijd weer vrij. Hillis wordt op het moment van zijn arrestatie gezien als een zakenpartner van Willem Holleeder. Op 4 december 2007 wordt een woning van Hillis in Amsterdam doorzocht door rechercheurs. Het is onduidelijk voor welk onderzoek de huiszoeking is gedaan. Er worden onder meer documenten uit het huis meegenomen.
Op 21 februari 2011 wordt Hillis geliquideerd in de Fizeaustraat in Amsterdam. Hij wordt van dichtbij neergeschoten en overlijdt ter plekke. De politie heeft de moord op Hillis gefilmd vanuit een helikopter. Op de beelden is te zien dat het busje van de moordenaars al in de Fizeaustraat staat te wachten en dat er vlak na de aankomst van Hillis een man uit het busje stapt en het vuur op hem opent. Daarna rijdt het busje verder de doodlopende Fizeuastraat in en keert. Wanneer ze nogmaals langs Hillis rijden stapt er nog eens iemand uit het busje die nogmaals op Hillis schiet. Daarna gaan de daders er vandoor en ontkomen, ondanks de aanwezigheid van een politiehelikopter en enkele auto's met rechercheurs.
Hillis zou ten tijde van de liquidatie een afspraak hebben met Donald Groen Volgens zakenblad Quote was hij de rijkste drugshandelaar van Nederland met een geschat vermogen van 50 miljoen euro.

Steven Rijsdijk. De moord op
Op zaterdag 23 februari 2013 is de 28-jarige Steven Rijsdijk, die in een flat aan de Sint Annalandstraat in de Rotterdamse wijk Pendrecht woont, op bezoek bij een vriend die in de Sophoclesstraat woont in de Rotterdamse wijk Lombardijen. Al sinds vrijdagavond 22 februari zijn de twee samen en aan het

begin van zaterdagavond eet Steven bij zijn vriend. Op zaterdagavond gaan zij naar een poolcentrum aan het Cor Kieboomplein, schuin tegenover het Feyenoord Stadion. Daar spelen ze tot een uur of elf en daarna gaan ze weer terug naar het huis van de vriend. Maar zo'n twee uur later gaan ze toch weer op stap.
Ze nemen een taxi naar Club Playa in de 2e Rosestraat, waar veel Hindoestanen komen. Een uur later vetrekken ze weer en nemen ze een taxi naar de Hollywood Music Hall in de Delftsestraat. Tegen kwart voor zeven in de ochtend van zondag 24 februari lopen de twee vrienden vanaf de Hollywood naar het Centraal Station en stappen even later in de trein naar – waarschijnlijk – het station Rotterdam Lombardijen, om van daaruit lopend weer naar het huis van de vriend in de Sophoclesstraat te gaan.
Pas rond drie uur 's middags wordt Rijsdijk wakker, waarna hij een paar uur wat blijft hangen en aan het begin van de avond vertrekt hij. De zoon van zijn vriend zet hem rond half acht af bij station Rotterdam Lombardijen op bus 70 richting Zuidplein.

Op maandagavond 25 februari 2013, rond kwart voor zeven 's avonds, wordt in zijn flat het levenloze lichaam gevonden van Anthony Steven Rijsdijk (foto). Hij is met veel geweld om het leven gebracht. Rijsdijk is geen onbekende van de politie, in het verleden heeft hij voor verschillende vergrijpen vastgezeten, maar over wat hij de laatste tijd doet, met wie hij omgaat, hoe hij aan zijn geld komt en over of hij conflicten heeft, is weinig bekend. Zijn vrienden noemen hem Tonnie of Tommie en hij is van Surinaams-Hindoestaanse afkomst. Hij laat onder meer een Facebook-pagina vol pistolen na.
Rijsdijk had de neiging op te scheppen over van alles en nog wat, maar hij was vooral op zichzelf. Op het moment dat hij sterft, heeft hij geen relatie en hij heeft bij twee verschillende vrouwen een dochtertje. Rijsdijk is werkloos maar heeft een tijdje een soort koeriersbedrijfje gehad, dat in 2012 op de fles is gegaan. In de periode vlak voor zijn dood bezoekt hij regelmatig de videotheek Starlight die in de tropische supermarkt Highway aan de Dordtselaan in Rotterdam gevestigd is. Bij de ontdekking van zijn lichaam zijn er geen braaksporen waardoor het lijkt dat Rijsdijk zijn moordenaar of moordenaars kent en zelf heeft binnen gelaten.
Op 27 maart 2013 worden vier mannen van 25, 27, 37 en 40 jaar opgepakt als verdachten van de moord. De 37-jarige verdachte woont met het slachtoffer in een huis aan de Sint-Annalandstraat in Rotterdam. Hij is de dag na de moord

ook opgepakt, maar wordt enkele dagen later vrijgelaten. Tijdens het onderzoek komt nieuwe informatie aan het licht, waardoor hij weer in beeld komt.
Op 8 april 2013 wordt een vijfde verdachte aangehouden. Het is een 24-jarige vrouw uit Den Haag en de vriendin van de 25-jarige man uit Rotterdam. De vrouw wordt eveneens ingesloten en haar rol wordt nader onderzocht.

Suri-kartel. Het
In 1975 wordt de Nederlandse kolonie Suriname onafhankelijk. In de eerste jaren van het land gaat het economisch zeer slecht. Op 25 februari 1980 plegen zestien sergeants een staatsgreep. Desi Bouterse wordt de bevelhebber en daarmee de machtigste man van het land.
In 1983 verschijnen de eerste aanwijzingen dat Bouterse en zijn medewerkers betrokken zijn bij drugshandel. In dat jaar wordt er 50 miljoen dollar geleend aan dubieuze Colombiaanse zakenmensen. De legerleiding ontmoet Pablo Escobar, de leider van het Medellín-kartel.

Na een aantal jaren verbiedt president Ramsewak Shankar de Colombianen om Suriname binnen te komen. Hij wordt op kerstavond 1990 door Desi Bouterse (foto) opgebeld en die vertelt hem dat hij beter kan aftreden. Shankar gehoorzaamt. Vermoedelijk wordt deze zogenaamde Telefooncoup afgedwongen door het kartel van Medellín. Bouterse staat onmiddellijk toe dat de Colombianen Suriname weer in mogen. Aan het eind van de jaren 80 groeit het Surikartel uit tot een organisatie met een gestructureerd en duurzaam samenwerkingsverband. Leden van het kartel werken samen met andere organisaties. De organisatie houdt zich voornamelijk bezig met het invoeren van cocaïne uit Colombia en Brazilië en het uitvoeren daarvan naar de VS en West-Europa. De Surinaamse legerleiding levert daarnaast wapens aan de guerrillaorganisatie FARC en krijgt daarvoor cocaïne terug.
In april 1999 maakt Brazilië bekend dat Bouterse verdacht wordt van grootschalige handel in cocaïne.
Op 16 juli 1999 wordt hij bij verstek veroordeeld tot zestien jaar cel en vier en een half miljoen gulden boete. De verdediging gaat in hoger beroep. Op 9 december 1999 begint de beroepszaak.
Bouterse wordt op vrijdag 30 juni 2000 in hoger beroep veroordeeld tot elf jaar cel. Hij wordt vrijgesproken van vijf cocaïnetransporten en van het

leidinggeven aan een criminele organisatie. Op 23 oktober 2001 wordt een beroep dat de advocaat van Bouterse had aangetekend door de Hoge Raad in Den Haag verworpen. De veroordeling uit 2000 wordt daarmee onherroepelijk. Anno 2013 is Bouterse nog steeds president, ondanks verschillende veroordelingen.
De Surinamer Etiënne Boerenveen is de rechterhand van Desi Bouterse. Op 24 maart 1986 wordt hij gearresteerd in Miami in de Verenigde Staten. Etiënne Boerenveen (foto) is bezig een netwerk op te zetten voor de handel en productie van cocaïne. Hij wordt veroordeeld tot twaalf jaar celstraf. In april 1991 wordt hij echter weer vrijgelaten. Bij zijn terugkeer in Suriname wordt hij chef van de defensiestaf op het departement van Defensie. Op 25 november 1997 besluit het openbaar ministerie van Den Haag om af te zien van de vervolging van Boerenveen wegens gebrek aan bewijs.

Ronnie Brunswijk is een voormalige lijfwacht van Bouterse. Hij ontpopt zich van bankovervaller tot vrijheidsstrijder. Brunswijk is vanaf 1986 de commandant van het junglecommando in Suriname, dat een strijd voert tegen Bouterse. Brunswijk sluit begin jaren negentig vrede met Bouterse en ook met de regering. Hij wordt daarna een machtig man in het oosten van Suriname. Zo heeft hij een benzinestation en handelt hij in hout en goud. In 1997 wordt er door Nederland een internationaal opsporingsbevel tegen hem uitgevaardigd wegens drugssmokkel. Hij werkt onder meer samen met Kobus Lorsé. Op 16 februari 1999 wordt er negen jaar cel tegen hem geëist.
Iwan Frank Graanoogst is de secretaris-generaal van het Surinaamse kabinet. Hij is de tweede man van Bouterse en is betrokken bij de cocaïnehandel. Hij smokkelt ook samen met Kobus Lorsé een partij van 357,5 kilo cocaïne met het Deense schip Elisabeth Boye ons land binnen. Op 17 mei 1991 wordt de partij in Rotterdam onderschept.
Graanoogst is goed bevriend met Bouterse. In 1985 wordt hij president van de Centrale Bank in Suriname. In 1993 legt hij die functie neer na berichten over steekpenningen. In 1997 wordt hij weer in zijn oude functie benoemd. Volgens een proces verbaal van 30 oktober 1998 zou hij 1 miljoen gulden smeergeld van Nederlandse bedrijven hebben ontvangen. Henk Goedschalk die op 16 december 1946 wordt geboren is het financiële brein van het kartel en houdt zich bezig met het beheren en het witwassen van het geld uit de cocaïnehandel.

Tang. Moord op de Chinese familie

Op 11 september in 1987 logeert Chung in de woning aan de Rotterdamse Statensingel (foto) bij de familie Tang. De heer Tang is eigenaar van het restaurant Wah Tong in Rotterdam-West. Chung die als kok in het afhaalrestaurant van de vermoorde Tang heeft gewerkt, verkeert door gokschulden in financiële problemen. Volgens een eerste verklaring laat Chung, wanneer iedereen slaapt, zijn vriend T. in het huis binnen. Volgens een andere lezing, die Chung op 23 maart 1988 bij de rechter-commissaris aflegt, laat hij die nacht tegen betaling twee andere Chinezen in de woning binnen om Tang te beroven. Chung wordt daarbij in de logeerkamer opgesloten en

wanneer hij wordt vrijgelaten ziet hij dat de 34-jarige Papa Tang, zijn 32-jarige vrouw, een 5-jarig dochtertje en een baby van zes weken met messteken zijn doodgestoken. Het Chinese gezin Tang, is op 25 september 1987 op de begraafplaats Crooswijk ter aarde besteld. (foto volgende pagina). De begrafenis was in verband met de Chinese riten tot die datum uitgesteld, wegens de stand van de zon en de sterren. Ook de begrafenis verliep geheel volgens de Chinese gewoonten met geld- , papier- en wierookverbranding. Tientallen familieleden en belangstellenden trokken langs de vier kisten, waaronder die van de nog geen twee maanden oude baby Tang Wim Yan, die eveneens werd doodgestoken. De moordenaar heeft zijn slachtoffers met respectievelijk 52 en 41 steken om het leven gebracht en hij heeft de kinderen de keel doorgesneden. Op 7 april 1988 spreekt de rechtbank in Rotterdam de 29-jarige T. Y. K. uit Harderwijk vrij van de moord op het Chinese gezin Tang. In de zaak van de tweede verdachte, de even oude Loi Wah Chung uit Almere, heeft de rechtbank nog geen uitspraak gedaan. De zaak is aangehouden omdat de rechtbank nog een getuige op de zitting wil horen. Tegen beide verdachten eist de officier van Justitie mr. G. P. van der Beek levenslange gevangenisstraf. De rechtbank is er niet van overtuigd dat T. in de nacht van 10 op 11 september vorig jaar inderdaad in Rotterdam is geweest om daar, zoals hem ten laste is gelegd, het Chinese gezin Tang in zijn woning aan de Statensingel te vermoorden.

Uit verschillende getuigenverklaringen blijkt volgens advocaat Willem Van der Griend dat Tang actief was in de drugswereld, problemen had in Hong Kong en dat hij vreesde voor zijn leven. Volgens de overtuiging van de advocaat is er sprake van een afrekening en dat verklaart ook het feit dat zijn cliënt niets wil zeggen. Volgens de raadsman moet zijn cliënt worden vrijgesproken. T. heeft van meet af aan ontkend betrokken te zijn geweest bij de geruchtmakende viervoudige moord. Wat betreft de zaak tegen Chung, die heeft bekend bij de moord betrokken te zijn geweest, maar daarvan zes verschillende versies gegeven: de Rechtbank meent dat het onderzoek nog niet volledig is. Die wil op 3 mei 1988 een getuige horen die in de nacht van de moord twee mannen

uit de woning aan de Statensingel naar buiten heeft zien komen. Volgens de verklaringen van 'de man met de hond' verschillen beide mannen vijftien centimeter in lengte. Bij meting in de rechtszaal blijken de verdachten vrijwel even lang te zijn. Bovendien heeft deze getuige een signalement gegeven dat niet overeenkomt met het uiterlijk van Chung en T. Om die reden besluit de rechtbank op 13 januari 1989 de zaak terug te verwijzen naar de rechter-commissaris voor een nader onderzoek. Bij de voortgezette behandeling op 6 april blijkt een reconstructie met de bewuste getuige geen nieuw licht in de zaak te hebben gebracht. Door de Rechtbank in Rotterdam wordt Loi Wah Chung tot levenslang veroordeeld voor de viervoudige moord op het Chinees gezin in Rotterdam. Er bestaat gerede twijfel of Chung inderdaad de dader is hoewel hij wel met het misdrijf te maken heeft. Deze twijfel wordt gedeeld door de behandelend advocaat-generaal die de vertegenwoordiger is van het openbaar ministerie bij een gerechtshof, zo blijkt uit een notitie inzake een gratieverzoek van Chung uit 1996, aanwezig in het dossier van de advocaat van Loi Wah Chung. Zijn gratieverzoek uit 2002 is in 2004 afgewezen. Ook al luidt het oordeel van de medisch adviseur na afloop van dit onderzoek dat verdere tenuitvoerlegging van de sanctie medisch onverantwoord moet worden geacht, blijft Loi Wah Chung zitten waar hij zit, in een gewone gevangenis met een gewoon regime. Dat betekent in zijn geval het regiem voor een ongewenste vreemdeling, zodat hij slechts cursussen Engels en Nederlands mag volgen, talen die hij goed beheerst, en in beginsel uitgesloten is van alle andere opleidingen. In mei 2021 krijgt de 62-jarige Loi Wah Chung gratie van minister Dekker. Hij krijgt gratie op voorwaarde dat hij Nederland direct zal verlaten. Daarom is Chung op 8 mei 2021 naar Hongkong vertrokken, waar hij werd geboren.

Tanja Gurskaja. De moord op

Op donderdagavond 25 oktober 2012 keert de 39-jarige Tanja Gurskaja met haar hond terug bij haar woning op een landgoed in Venlo. Tanja draagt een dikke jas. Het is donker en koud die avond. Dan regelt het kogels. De man die

de schoten lost, denkt dat hij Wilmo, de man van Tanja, neermaait, maar hij de kogelregen velt zijn lieve vrouw. De van oorsprong Russische Tanya Gurskaya (foto) was verliefd geworden en getrouwd met de Nederlander Wilmo Rebel. Deze laatste maakte fortuin in de wiethandel. Hoe goed de relatie tussen Tanja en Wilmo ook was, er kwamen steeds meer problemen met zijn vroegere hennepvrienden van Wilmo.

Tanja Gurskaja kreeg vlak voor haar dood in de gaten dat er moeilijkheden waren. Toen de vrouw een paar dagen voor haar dood de hond uitliet, betrapte ze een automobilist die hevig schrok toen hij haar zag, in het doodlopende stuk van de Lovendaalseweg waar zij en haar gezin in hun kasteel woonden. Tanja herkende deze man als Dennis, een van de compagnons van een oude vriend van Wilmo die nu in Brazilië vertoefde. Toen ze het Wilmo vertelde, verzekerde hij haar dat ze zich geen zorgen hoefde te maken. Hij stond op het

punt om voor zaken naar Brazilië te vliegen. Wie zou haar nu iets willen doen? Maar op die donderdagavond, terwijl Wilmo op dat moment al in Brazilië was, werd de fatale fout gemaakt. De man die haar neerschoot, vluchtte en de politie startte direct een groot onderzoek op. Er werd onder andere een politiehelikopter ingezet. Vanaf het begin was al duidelijk dat de 52-jarige John B. uit Helden als een van de verdachten gold: hij had een conflict met zijn vroegere vriend en compagnon Wilmo Rebel. Dennis is een man met connecties in Oost-Europa, via die contacten zou hij de schutter hebben geregeld. Of hij erbij was in de nacht van de moord, is niet bekend, wel dat hij sindsdien spoorloos is. Op 7 mei 2013, ruim een half jaar na de moord, wordt John B. (foto) in de kraag gevat op Schiphol. Hij was van plan per vliegtuig het land te verlaten. De politie maakt bekend dat John B. eerder verdacht was van hennepteelt onder zijn villa.

Tattookillers. De

De 'Tattookillers' is de benaming in de media voor een groep mannen met een grote Chinese tatoeage op de rug. De Chinese tekens betekenen: 'Wees

Daadkrachtig' en de groep houdt zich bezig met het plegen van huurmoorden. Ze oefenen hun vaardigheden tot liquideren op een schietbaan in Brazilië en bij een schietvereniging tegenover het hoofdbureau van politie op de Elandsgracht in Amsterdam. Dat gebeurt bij Club Kaliber en schietsportvereniging Superschot aan de Lijnbaansgracht 162/1.

Op de ochtend van donderdag 5 februari 2009 vindt een wandelaar twee dode mannen op een parkeerterrein in Leiderdorp langs de snelweg A4. Het zijn de 30-jarige Boneka Belserang. (foto) en de 33-jarige Yassin Chakor (foto midden) De mannen lijken tijdens een vlucht uit hun auto te zijn doodgeschoten door één of meer daders. Hun lichamen liggen ongeveer twintig meter uit elkaar. De recherche is ervan overtuigd dat Yassin

Chakor het doel was van de moordaanslag en dat hij Belserang heeft meegenomen voor zijn afspraak. Uit onderzoek blijkt dat Chakor op 5 februari 2009 een afspraak had gemaakt met Onno Kuut. Op 25 maart 2009 wordt vervolgens het lichaam van Kuut gevonden in de duinen bij Hoek van Holland. Kuut is ernstig mishandeld en vermoord. Onno Kuut (foto onder) heeft ook een tatoeage op zijn rug van de Chinese karakters. Daarnaast heeft Kuut een tattoo van Vrouwe Justitia met op de ene kant van de weegschaal een vuurwapen en op de andere het hoofd van diezelfde Vrouwe Justitia. Het gewicht op de weegschaal is

doorgeslagen naar de kant van het vuurwapen. Op 11 augustus 2009 wordt voor betrokkenheid bij de mislukte moordaanslag op Marlon Dalfour drie verdachten gearresteerd. Dalfour wordt voor zijn woning in Amsterdam-West vanuit een auto met een mitrailleur onder vuur genomen en door tien kogels geraakt, waaronder twee in het hoofd. Het is een medisch wonder dat hij de aanslag overleefd. Waarom hij doelwit was, is onduidelijk doordat de verdachten daarover consequent zwijgen. Alle verdachten hebben ook wéér dezelfde tatoeages met Chinese karakters op hun rug. Het zijn de broers Cor Pijnen, en Brian Pijnen en hun vriend Jeroen Samalo. Zij worden volgens Justitie in verband gebracht met de mislukte liquidatie in Amsterdam.

Er is veel bewijs tegen dit drietal Tattookillers (foto), die ook in verband worden gebracht met de moord op August Ajoeba in 2008.
Op 20 november 2009 wordt bekend dat de officier van Justitie Sabine Tammes ernstig is bedreigd tijdens het onderzoek naar de groep. Een groep mannen heeft bij haar woning beelden gemaakt van haar kinderen. De aanklaagster wordt zwaar beveiligd door gewapende mannen en voor haar woning wordt een mobiele politiepost neergezet.

Op 27 oktober 2010 wordt bekend dat de recherche een vierde man heeft opgepakt in de zaak rond de Tattoo-killers. Of het gaat om de voortvluchtige Evert Sijahailatua wordt niet bekendgemaakt. Het zou gaan om Lane Koninglee uit Schiedam. De verdachte is aangehouden op verdenking van betrokkenheid bij de aanslag op drugshandelaar Marlon Dalfour. Lane Koninglee legt belastende verklaringen af over Cor en Brian Pijnen, Jeroen Samalo en Evert Sijahailatua. Lane Koninglee is in contact gekomen met de Tattookillers toen hij in dezelfde gevangenis zat als Cor Pijnen. Lane Koninglee heeft echter geen tatoeage op zijn rug.
Het Openbaar Ministerie eist op vrijdag 8 juni 2012 tegen Cor Pijnen en Jeroen Samalo vijftien jaar gevangenisstraf. Brian Pijnen en de voortvluchtige Evert Sijahailatua horen dertien jaar cel tegen zich eisen. In juli 2012 maakt de rechter daar drie keer twaalf jaar en één keer (de voortvluchtige Evert Sijahailatua.) 12,5 jaar van. In november 2012 wordt Evert Sijahailatua gearresteerd in Brussel. Een maand later wordt hij uitgeleverd aan Nederland.

Thea Moear
Tetje Fatimah Martje Moear, roepnaam: Thea, wordt in 1951 in Amsterdam geboren, als dochter van Gijsje Balk, bijnaam Blonde Greet, en de Indonesische Madoerees Boksel Moear. Later zou Gijsje nog tweemaal trouwen, met Jawi Djaoewi en Yusup Alcatiri. Blonde Greet is een vriendin van Hendrika Horstman, de vrouw van Simon Adriaanse, bekend onder de bijnaam Frits van de Wereld, een bekende verschijning in het hoofdstedelijke penozecircuit. Blonde Greet neemt grote risico's door een koffer heroïne openlijk van Singapore naar Nederland mee te nemen. In 1970 opent Blonde Greet haar tweede cafetaria De Zeemeeuw, op de Zeedijk, ze heeft daar al snackbar De Mol. In november 1969, wanneer Thea Moear 18 jaar oud is, trouwt ze met de Surinaamse hasjhandelaar Hugo Ferrol, die ook een Nederlands paspoort

bezit. Door het milieu waarin ze verkeert is Thea Moear al van kinds af aan vertrouwd met de manieren om op een makkelijke wijze geld te verdienen. Wanneer ze 19 jaar is wordt ze bij een missverkiezing de Amsterdamse Miss Hot Pants. In 1976 opent Moear in de Jacob Van Lennepstraat coffeeshop De Buggie, één van de eerste shops van Amsterdam. De allereerste was de Mellow

Yellow en verder had je De Melkweg en Paradiso. Vanaf midden jaren zeventig gaat Thea Moear (foto) samenwerken met Klaas Bruinsma en na haar scheiding van Hugo Ferrol in 1977 hevelt Moear het grootste deel van hun hasjhandel over naar het syndicaat van Bruinsma, dit tot grote ergernis van Ferrol. Terwijl Bruinsma zich binnen de firma vooral met de aankoop, het transport en de distributie van de handelswaar bemoeit, beheert Moear de financiën. Zij houdt de inkomsten en uitgaven bij en is ook verantwoordelijk voor uitbetaling aan mensen die worden ingehuurd om personen die zich niet aan de regels houden uit de weg te ruimen. Met de moeder van Moear gaat het minder goed, want in januari 1978 krijgt Blonde Greet drie jaar cel. Na haar vrijlating gaat ze werken als koffiejuffrouw in het gokhuis Mata Hari, van Frits van de Wereld. Moear trekt zich in 1985 uit het syndicaat terug, haar contact met de organisatie verwatert. Omdat zij zelf geen organisatie meer tot haar beschikking heeft, en het syndicaat vlak voor de dood van Bruinsma in feite bestuurd wordt door zijn medewerkers, is zij niet meer in staat om met geweld de haar toekomende gelden af te dwingen. In 2000 verschijnt haar boek De Godmother in samenwerking met journalist Bart Middelburg. Moear verhuist naar Latijns-Amerika. In de zomer van 2000 wordt zij in Panama gearresteerd. De rechtbank in Panama-Stad veroordeelt Moear en haar Italiaanse partner Antonio Vicenzo B. tot tien jaar gevangenisstraf wegens het smokkelen van partijen drugs. In april 2005 wordt Moear vrijgelaten uit de gevangenis in Panama. In 2008 komt haar tweede boek: 'De Godmother in Panama' uit.

Thomas van der Bijl (1956-2006)

Anthonie van der Bijl, roepnaam Thomas, bijnaam De Klusjesman, wordt op 7 april 1956 geboren in Amsterdam. Na de lagere school en middelbare school gaat Thomas Van der Bijl werken als timmerman. Tijdens zijn werk leert hij Cor van Hout kennen voor wie hij klusjes opknapt en waarmee hij bevriend raakt. Na de ontvoering van Freddy Heineken en Ab Doderer, die plaatsvindt van 9 tot 30 november 1983, leent de dan 27-jarige Van der Bijl zijn auto aan Van Hout en Willem Holleeder. Die vluchten daarmee naar Frankrijk. Van der Bijl zou later, in een bos in Parijs, een deel van het losgeld opgraven. Zo'n 6

miljoen gulden, dat daar is verborgen door de twee criminelen. Van der Bijl levert het geld af bij Rob Grifhorst, bijnaam De bouwvakker, die het belegt in onder meer vier flatgebouwen in Zaandam. Van der Bijl wordt de beheerder van de flatgebouwen. Na de vrijlating van de ontvoerders van Heineken in 1992, wordt Thomas van der Bijl (foto) één van de kernleden van de misdaadorganisatie die Holleeder en Van Hout opzetten. Hij werkt in die tijd o.a. als chauffeur voor het tweetal. Op 6 november 1997 doet de politie in het hele land invallen in het kader van het Citypeak onderzoek. Doel is het oprollen van de bende van Cor van Hout. In een garage van het huis van Van der Bijl, op de Domineeslaan 151 te Zwanenburg, worden dertien pistolen, acht revolvers, drie pistool-mitrailleurs, 1700 patronen, geluiddempers en traangaspatronen aangetroffen. Het jaar 2003 is een rampjaar voor Van der Bijl, op 24 januari wordt zijn vriend Cor Van Hout (foto onder) vermoord en hij is één van de kistdragers. Niet alleen ver-liest Van der Bijl een vriend maar ook een belang-rijke steunpilaar in het criminele milieu. Hij doet om zijn leed wat te verzach-ten in dat jaar wat investeringen en koopt o.a. het café De Hallen, dat hij samen met zijn vrouw runt. Het is een gezellige verzamelplaats van buurtbe-woners, penoze en vastgoedhandelaren. Het café is de plaats waar veel zaken worden gedaan die het daglicht niet kunnen verdragen. Hierdoor ontstaat er een onduidelijke betalingsstructuur, want er wordt niet veel op papier gezet.

Willem Holleeder is een regelmatige bezoeker van het café, zo ook Kees Houtman. Kees noemt zich vastgoedmakelaar maar zit volgens Justitie in de drugshandel, net als Van der Bijl. De laatste zou lid zijn van een organisatie die vanuit Marokko hasjiesj naar Nederland smokkelt en het vandaar verder transporteert naar Scandinavië en Engeland. Deze bende zou zeer gewelddadig zijn. Zo is na de onderschepping van de 30.000 kilo hasjiesj eerst nog onduidelijk dat de partij in beslag is genomen. De bewaarders van de partij worden door de organisatie ontvoerd, bedreigd en ernstig mishandeld. Ook zou de groepering bij drie liquidaties betrokken zijn geweest. Naast café De

Hallen is Van der Bijl ook eigenaar van de strandtent Venice Beach in Zandvoort. Volgens zijn boekhouder is de strandtent betaald met zwartgeld van Cor van Hout. Op 9 juni van dat jaar zit Van der Bijl met vrienden te eten bij zijn strandtent, wanneer Hugo Broers, samen met een andere onbekende

man, het strand opkomt. Hugo Broers (foto) lijkt met Van der Bijl te willen praten, maar slaat hem onverwacht met een stoel op zijn hoofd. “Schiet hem neer, schiet hem neer,” hoort Van der Bijl iemand roepen als hij bijkomt. Op 6 november 2004 stapt Van der Bijl zijn café binnen, wanneer hij door Willem Holleeder wordt opgewacht. Hij wordt verrast door een klap op zijn achter-hoofd en Van der Bijl stort op de grond. Holleeder blijkt erg kwaad te zijn en hij laat Van der Bijl door een handlanger afstoffen, zoals hij dat noemt. Op hardhandige wijze krijgt Van der Bijl te verstaan dat hij zijn mond moet hou-den. Hij heeft het gewaagd om in het openbaar te zeggen dat Holleeder ver-antwoordelijk is voor de liquidatie van Cor van Hout. Van der Bijl verklaart later tegen de recherche dat Willem Holleeder hem zou laten vermoorden als hij met de politie zou praten. In de loop van het jaar 2005 legt Van der Bijl verklaringen af bij de Nationale Recherche. Hij verklaart onder meer dat Holleeder achter de moord op Van Hout zit en dat hijzelf in opdracht van Holleeder (foto) is mishandeld en afgeperst.

Voor zijn vriend Houtman regelt Van der Bijl in oktober een gepantserde auto. Op de dag dat Houtman wordt vermoord, ontmoeten Houtman en Van der Bijl elkaar en eten ergens samen. Eind maart 2006 wordt Van der Bijl gearres-teerd in een grote hasjzaak, waarbij in het Brabantse Bavel 32.000 kilo hasjiesj is onderschept. In het huis van Van der Bijl wordt 2000 kilo hasjiesj aangetroffen. Hij komt al snel weer vrij. Hierna wil het OM hem horen als getuige in de afpersingszaak van Houtman, die op 2 november 2005 is ver-moord. Ook denkt het OM dat Van der Bijl een belangrijke getuige kan zijn in de strafzaak tegen Holleeder. In het criminele circuit circuleren geruchten dat Van der Bijl, uit angst voor represailles, heeft geweigerd een verklaring tegenover Justitie af te leggen. Op donderdagmorgen 20 april 2006 wordt de dan 50-jarige Van der Bijl, rond kwart voor negen, in zijn café De Hallen doodgeschoten terwijl hij bezig is de vloer te stofzuigen. Na de liquidatie rennen mannen van circa twintig jaar weg.

Het is op precies dezelfde plek waar in 2004 de 55-jarige Mounir Barsoum wordt doodgeschoten. Al gauw is er de verdenking dat Willem Holleeder iets met de moord te maken heeft. Op 8 juli 2006 wordt bekend dat er een aanhouding is verricht in verband met de moord op Van der Bijl en op 5 augustus komt naar buiten dat er opnieuw twee personen zijn aangehouden. Eén van de

twee is Fred Ros (foto), die in de media wordt genoemd als hoofdverdachte van de liquidatie. Volgens een verklaring van een gedetineerde zou Fred Ros hem hebben gevraagd de aanslag op Van der Bijl uit te voeren. De twee andere verdachten zouden een bekentenis hebben afgelegd over hun aandeel in de moordzaak. Volgens het Openbaar Ministerie heeft de één het vuurwapen geleverd en de vluchtauto klaargezet en droeg de ander zorg voor een bivakmuts en telefoons. Beiden zouden de buurt rondom het huis en het café van Van der Bijl hebben verkend. Op 9 januari 2007 verklaart Willem Holleeder (foto) in het tv-programma van John van den Heuvel dat Van der Bijl hem al jarenlang zwart heeft lopen maken en dat zou komen doordat Cor van Hout eerst een relatie had met de zus van Van der Bijl en later met de zus van Holleeder. Op 21 februari 2007 wordt bekend dat één van de zes verdachten van de moord op Van der Bijl bekend heeft. Het is de 26-jarige Dwight Saro uit Zoetermeer. Op 16 november 2009 krijgt Saro in hoger beroep een gevangenisstraf van dertien jaar. Mededader Remy Habes krijgt veertien jaar celstraf opgelegd. In 2009 maakt het OM een flater met het inspreken van de voicemail van Van der Bijls weduwe Caroline Rijke. In juni 2012 wordt bekend dat Fred Ros, die dan al zes jaar in voorarrest zit, voorlopig achter tralies blijft. In januari 2013 krijgen de verdachten in het liquidatieproces zware straffen opgelegd voor o.a. de moord op Van der Bijl. Dertig jaar voor Fred Ros en levenslang voor Jesse Remmers, Moppie Rasnabe en Siegfried Saez.

Tinus Fens (1945-1984)

Tinus Fens, bijnaam: Mooie Tinus, wordt in april 1945 in Den Haag geboren. De vader van Tinus was schillenboer en die zat een beetje in de kleine misdaad. Zijn moeder was een klein vrouwtje. Nadat de vader van Tinus was overleden zijn Tinus en zijn twee broers Frans en Albert op het slechte pad terechtgekomen. Kees de Ridder, de stiefvader die ze na het huwelijk van hun moeder kregen, was een lompen en metaalhandelaar. Eind jaren zeventig is Tinus de ongekroonde koning van de Haagse onderwereld. Hij bezit illegale gokhuizen en bordelen en handelt in onroerend goed. Dat alles is Fens echter niet genoeg en hij begeeft zich in de handel van verdoven-de

middelen. Op 9 februari 1978 neemt de recherche in een garagebox in Papendrecht, drieënnegentig glimlachende Boeddhabeeldjes uit Thailand in

beslag. In de beeldjes zit een partij heroïne verborgen ter waarde van 12 miljoen gulden. Niet alleen de Nederlandse Justitie is geïnteresseerd, maar het transport wordt ook in de gaten gehouden door de CIA. Eigenaar en financier van de verzameling Boeddha's (foto) met inhoud is Fens. De Hagenaar wordt hiervoor een paar maanden later veroordeeld tot acht jaar gevangenisstraf en geplaatst in de penitentiaire inrichting Esserheem te Veenhuizen. In december 1979 wordt Slobodan Mitric, bijnaam Karate Bob, door de geheime recherchegroep Operatiën en Inlichtingen als politie-infiltrant ingezet in de grote heroïnezaak van Fens. Karate Bob verhuist daarvoor van de gevangenis in Scheveningen naar Esserheem om Fens in de gaten te houden, hij wordt daarbij gerund door kolonel Kurt Görlitz en overste buiten dienst

William Küchler.Op 6 maart 1980 pleegt de organisatie van Tinus Fens (foto) in Wassenaar een overval op een geldwagen van Van Gend en Loos, hierbij wordt zo'n 950.000 gulden buitgemaakt. Tijdens het rechercheonder-zoek blijkt dat de chauffeur, Philip van Loon, bij de overval is betrokken. Philip wordt gearresteerd en eveneens te Veenhuizen gevangengezet. Slobodan Mitric hoort van de chauffeur dat de geldwagen niet alleen het buit gemaakte geldbedrag vervoerde maar ook onofficieel 3 miljoen dollar en 240 kilo goud van de De Nederlandse Bank. Dit geld is bestemd als financiering voor de CIA, die een onderzoek naar Fens is gestart omtrent een project aan de Spaanse kust. In het voorjaar van 1984, vlak na zijn vrijlating, overleeft Fens een aanslag op zijn leven in een Haags restaurant. Op 17 december 1984, bij de tweede poging, is de hitman succesvol. Fens wordt geliquideerd in de hal van het gebouw in zijn kantoor aan de Anna Paulownastraat in Den Haag, waar Almathon is gevestigd. Hij wordt door een Noord-Afrikaanse man doodge-schoten, in opdracht van een Haagse souteneur. Er hebben niet zoveel geruchtmakende afrekeningen in de onderwereld van Den Haag plaatsgevon-den. Slecht één, die op Fens en dan laten we de moord op kickbokser Peter Smit in 2005, bij de ruzie over een horloge, buiten beschouwing .

.

Ton van Dalen

Ton van Dalen wordt net na de Tweede wereldoorlog geboren in Rotterdam. In de jaren 70 is hij directeur van Triton Cleaning Service BV. Hij is één van de grootste koppelbazen in het Rotterdamse havengebied. In de herfst van 1983 wordt hij op 37-jarige leeftijd veroordeeld tot 2 jaar cel voor fraude. In de gevangenis leert hij Ronald van Essen kennen. Na zijn vrijlating wordt Ton leider van een organisatie die zich heeft gespecialiseerd in de productie en distributie van ecstasy. Die organisatie heeft een schijnbaar legale bovenbouw ontworpen voor het witwassen van het drugsgeld. Zo zijn er meerdere BV's opgericht die zich met allerlei zaken bezighouden, van sexlijnen en een lingeriegroothandel tot Oost-Duitse treinwagons en onroerend goed in Griekenland. Ton houdt zich ook bezig met het sponsoren in de kickbokswe-reld. Op vrijdag 14 februari 1992 wordt hij gearresteerd en veroordeeld. Op 22 juni 1992 melden zich twee agenten bij de gevangenis, die Van Dalen meenemen voor verhoor en hij verdwijnt vervolgens spoorloos. Van Dalen zegt dat de twee agenten hem hebben laten ontsnappen om zo achter de locatie van de laboratoria te komen. Op 17 augustus 1993 wordt hij in Antwerpen gearresteerd en twee weken later aan Nederland uitgeleverd. Niet veel later wordt hij veroordeeld tot tien jaar celstraf. Tijdens het proces tegen Van Dalen en Van Essen uiten hun advocaten het vermoeden dat er gebruik is gemaakt van onjuiste opspo-ringsmethoden. Een oud IRT-commissaris wordt tijdens

het hoger beroep op 8 februari 1994 opgeroepen als getuige. Tot driemaal toe geeft hij toe dat er omstreden opsporingsmet-hoden zijn gebruikt. Op 11 februari 1994 ontkent hij dit en zegt: "Ik moet me hebben vergist en gemiddeld gesproken mag ik over mijn geheugen niet mopperen." De verdediging beticht de commissaris daarop van meineed. Maar het Hof nemt genoegen met de uitleg van de commissaris, dat hij doorkreeg dat hij zich had vergist na een gesprek met een oud-collega van het IRT. Ronald van Essen (foto) is op 26 december 1999 met proefverlof. Hij wordt op die dag voor zijn woning aan de Minervalaan in Amsterdam door het hoofd geschoten. Hij overleeft de aanslag, maar belandt wel in een rolstoel. Hierna doet Ton van Dalen bij de politie een boekje open over de vetes in de onderwereld. Een dag later wordt hij door Sam Klepper ter verantwoording geroepen. Klepper heeft dan al een kopie van het proces verbaal met de verklaring van Van Dalen in zijn bezit. Rond 2007, hij is dan 61 jaar, beschouwt Ton van Dalen zich als gepensioneerd. Hij heeft aan Justitie verklaard dat Willem Holleeder, samen met Sam Klepper, probeert de miljoenen van Willem Endstra naar zich toe te trekken.

Tonnie van Eunen (1956-2006)

Tonnie van Eunen begint zijn carrière als Amsterdamse brandweerman bij de kazerne Dirk in de Honthorststraat. Later wordt hij gemeenteambtenaar. Hij

is al vanaf zijn jeugd bevriend met Sam Klepper en John Mieremet. Aan het eind van de jaren 90 is Van Eunen de spil in een internationale witwasoperatie. Van Eunen koopt voor miljoenen een reeks panden in het Wallengebied. Het onroerend goed komt via-via op naam te staan van een schimmige NV op Aruba. Van Eunen koopt het onroerend goed met hypothecaire leningen van een even schimmig maatschappijtje op Cyprus. Twee bestuursleden van de Taxicentrale in Amsterdam brengen miljoenen naar Cyprus op verzoek van de fiscalist van Mieremet. Dat geld wordt vervolgens weer teruggesluisd in de vorm van leningen aan de Amsterdamse BV Steunbeer, onder de directie van Van Eunen (foto). De ambtenaar koopt er vervolgens zeven Amsterdamse hoerenpanden mee op. Hij wordt, vanwege die witwaszaak aan het begin van 2001, door het gemeentebestuur op non-actief gezet en later ontslagen als ambtenaar. Tonnie van

in 2005 voor miljoenen euro's aan vastgoed in Amsterdam, onder meer panden aan de Leidsegracht en Nieuwe Spiegelstraat. Met andere ondernemers als Charles Geerts en Bert Cirkel koopt Van Eunen ook panden in Haarlem. In de loop van augustus 2005 richt hij onder andere de Stichting Vermogensbeheer Van Eunen, en Versch Water Vastgoed BV op. Verder is hij druk met het verbouwen van één van zijn bordelen op de Oudezijds Voorburgwal. Hij houdt daarbij dagelijks een oogje in het zeil. Op 23 oktober 2006 wordt de dan 50-jarige Van Eunen dood gevonden in een garage in de Jordaan, in de buurt van zijn huis. De doodsoorzaak is discutabel. Volgens sommigen zou hij zichzelf hebben opgehangen, anderen, waaronder Justitie, vermoeden dat de zelfmoord in scène is gezet. Tegen die achtergrond is het volgens bronnen in het criminele milieu niet erg waarschijnlijk dat Van Eunen om persoonlijke redenen zelfmoord heeft gepleegd. De denker op zijn graf (foto) geeft daarover ook geen uitsluitsel.

Tristan van der Vlis (1986-2011)
Tristan van der Vlis is een inwoner van Alphen aan den Rijn met een fascinatie voor vuurwapens. Hij is lid van de schietvereniging Dagschutters Vereniging Nieuwkoop, en heeft een vergunning voor vijf vuurwapens, waarvan hij er ook drie daadwerkelijk in zijn bezit heeft. Dat zijn een Smith & Wesson M&P15-22, een revolver van het merk Taurus 66 in het kaliber .357 Magnum en een pistool van het merk Colt in het kaliber .45 ACP. Dat hem een wapenvergunning is verstrekt is onbegrijpelijk gelet op het feit dat Van der Vlis eerder al psychische problemen heeft en suïcidale neigingen vertoont. Hiervoor verblijft hij tien dagen in een gesloten inrichting en in het ziekenhuis. Ook is hij op 16-jarige leeftijd, in februari en maart 2003, tweemaal betrokken bij een schietincident met een luchtdrukwapen. Deze zaken worden om de een of andere reden geseponeerd. Een jaar na die incidenten, in 2004, wordt hij lid van schietvereniging DVN. Hij vraagt in augustus 2005, op 18-jarige leeftijd, een wapenverlof aan waardoor na onderzoek de eerdere schietincidenten uit 2003 aan het licht komen. De contributie die hij aan DVN heeft betaald wordt op zijn rekening teruggestort. Een jaar later, in september 2006, wordt Van der Vlis wegens een vermeend zelfmoordrisico vijftien dagen in de crisisopvang opgenomen. In september 2007, een jaar na zijn eerste opname en twee jaar nadat hij uit de schietvereniging is gezet, wordt hij opnieuw als lid geaccepteerd bij schietvereniging DVN. Bij deze hernieuwde aanmelding zijn de incidenten uit 2003 en de verwijdering uit dezelfde vereniging onopgemerkt gebleven. In augustus 2008 doet Van der Vlis (foto, Tristan 12 en 24 jaar) een suïcidepoging waarna hij in het ziekenhuis wordt opgenomen. Bijna direct daarna vraagt hij een wapenverlof aan. Dat wapenverlof krijgt hij voor de eerste keer, ondanks de zelfmoordpoging, het protest van zijn ouders en de ziekenhuisopname twee maanden eerder. Vanaf 11 november 2008 koopt de psychisch labiele man eerst drie relatief lichte vuistvuurwapens: een Sig Sauer, een Taurus 66 en een Norinco. Hij verkoopt deze en verruilt die voor de Colt .45 ACP en de Smith & Wesson M&P15-22, maar hij schaft ook weer een Taurus 66 aan. Hij krijgt in die jaren tweemaal een controlebezoek van de politie en beide keren wordt zijn wapenverlof verlengd. Het laatste huisbezoek van de Politie Hollands Midden vindt plaats in december 2010, ruim een maand na de laatste verlenging van zijn wapenverlof. Bij een van zijn aankopen, op 5 januari 2011, schaft Van der Vlis het aller snelste wapen aan: de Smith & Wesson M&P15-22. Dit is een

relatief licht kaliber, maar het is een snel wapen met een groot magazijn dat ontworpen is voor het schieten op snel bewegende doelen. Het is bijvoorbeeld geschikt voor de jacht op klein wild. Van der Vlis doet deze aankoop enkele weken na het laatste politiebezoek.ond het middaguur op 9 april 2011 vuurt Tristan van der Vlis in het winkelcentrum De Ridderhof in Alphen aan de Rijn met een Smith & Wesson M&P15-22 gedurende enkele minuten zeker honderd schoten af. Zes winkelende personen vinden hierbij de dood en hij verwondt er ook nog eens zestien. Na deze daad pleegt hij zelfmoord door zichzelf door het hoofd te schieten. Dit laatste doet hij met een revolver.
De slachtoffers die hierbij de dood vinden zijn drie vrouwen van 91, 68 en 45 jaar oud en drie mannen van 80, 49 en 42 jaar oud. Twee van de doden zitten op een scootmobiel en één loopt met een rollator. In de namiddag worden meteen drie andere Alphense winkelcentra ontruimd. De dader heeft in zijn auto een briefje achtergelaten waarop staat dat in deze winkelcentra explosieven liggen. Dit blijkt later onwaar. In mei 2012 ontstaat er commotie over een foto op een goed bedoelde site voor de slachtoffers van het bloedbad. Tristan toont op deze foto zijn middelvingers. In november 2012 wordt bekend dat de vader van Tristan moet getuigen in een schadeprocedure rond het drama die twee gewonde slachtoffers hebben aangespannen. Ook de voorzitter van de schietvereniging en een medeverdachte, die mogelijk wist wat Van der Vlis van plan was, mogen van het Hof gehoord worden.

Venlo. De bende van

Frank Peeters, bijnaam Frenkie, wordt in januari 1973 geboren als zoon van een Nederlandse vrouw en een Duitse man. Hij groeit op in een buurt in Venlo-Zuid. Hij heeft een oudere zus en een jonger broertje. Zijn ouders scheiden als hij 12. Franks moeder Ine heeft geen vat op hem en krijgt kort na de scheiding een nieuwe vriend: Hassan T., een man die ook in de hasjhandel zit en die door Frenkie steevast wordt aangeduid als Die Turk.

Vanaf 1989 pleegt Frenkie inbraken, en is het toonbeeld van de jonge patjepeeër: bontgekleurde overhemden, gouden kettingen, flinke pakken geld op zak. Frenkie Peeters (foto's) heeft een vriendin, de drie jaar jongere Astrid van Burhenne, en veel vrienden. Hij voetbalt bij de Venlosche Boys, waar hij de naam heeft onbesuisd te zijn. Wegens onhandelbaar gedrag wordt hij voor het seizoen '91/'92 geschorst en daarna komt hij niet meer bij de Boys terug. Alexander P., bijnaam Sanny, is een heel gewone jongen. Hij zit op het atheneum van het plaatselijke Thomascollege. Wiskunde

vindt hij leuk, omdat het logisch is, maar honkballen doet hij liever. Hij is een van de meest getalenteerde werpers van de Mustangs. Spijkerbroek, sneakers, baseballpet, dat is Sanny. Zijn moeder, een bejaardenverzorgster, en zijn stiefvader, een chirurg, laten hem vrij. Al van kinds af aan komt bij zijn buurman over de vloer, een vrachtrijder van wie verder niemand weet dat het Sanny's biologische vader is. Sanny mag in de vakantie graag met zijn geheime pa mee op de truck naar Oostenrijk of Italië. Maar nog liever zit hij bij hem achter op de motor. Zelf heeft hij een zwart/gele Puch. Er gebeuren echter twee dingen die zijn zekerheden doorkruisen: zijn vader sterft en Sanny ontmoet Frenkie Peeters. Eerder dat jaar heeft Sanny Frenkie leren kennen op de Madson-club, een dansschool aan het spoor naar Duitsland. Sanny kijkt erg tegen zijn nieuwe vriend op, gaat ook sjieke pantalons dragen en een gouden ketting met grove schakels. In de nacht van 17 op 18 juni 1993 vindt er een liquidatie plaats aan de oevers van de Maas. De Turkse Venlonaar Ibo Karaca wordt vermoord. De politie gaat uit van een afrekening in het drugsmilieu. Men is in Venlo nog niet van de schrik bekomen wanneer in februari 1994 het bejaarde Venlose echtpaar Van Rijn thuis wordt beroofd en op afschuwelijke wijze met messteken om het leven wordt gebracht. De politie start een grootschalig onderzoek, maar in eerste instantie levert dit geen resultaat op. Op 20 januari 1994 vindt de 53-jarige wiethandelaar Jeu Wissink uit Reuver de dood in zijn eigen woning. Hij is om het leven gebracht met een pistool en zijn hoofd is bewerkt met een honkbalknuppel. Ook hier wijst alles op een roofmoord. Zijn Rolex is verdwenen. Uiteindelijk leidt het onderzoek tot de aanhouding van de 22-jarige Venlonaar Frenkie Peeters en diens vriend en handlanger de 19-jarige Venlonaar Sanny P. Ze worden verdacht van betrokkenheid bij alle moorden. Frenkie, ruige uitstraling met lang haar in een staart, lijkt een tegenpool van Sanny. Toch zijn ze onafscheidelijk. Tijdens de eerste verhoren komen druppelsgewijs meer namen boven drijven. Uiteindelijk omvat de Bende van Venlo, zoals die later wordt genoemd, een groep van vijftien personen in de leeftijd van 14 tot 57 jaar. Hieronder de belangrijkste leden: Jacobus H., 23 jaar: bijnaam Sjakie, verdacht van betrokkenheid bij de moord op het echtpaar Van Rijn, de moord op Ibo Karaca en enkele onbekenden. De 24-jarige Martinus N. roepnaam Marcel, verdacht van de betrokkenheid bij de moord op het echtpaar van Rijn en Jeu Wissink. De 45-jarige Nicolaas B. bijnaam Ome Kuuk, oom van Frenkie en verdacht van uitlokking van de moord op het echtpaar Van Rijn en Jeu Wissink. Daarbij geeft hij informatie over mogelijke roofdoelen. De 19-jarige Astrid van Burhenne, vriendin van Peeters en verdacht van betrokkenheid bij de moord op Jeu Wissink, Ibo Karaca en enkele onbekenden. De 35-jarige Hacibey Koksal, eigenaar van een groot aantal koffieshops en belangrijk figuur in de Venlose drugshandel, verdacht van betrokkenheid bij de moord op Ibo Karaca en opdrachtgever van liquidaties. Daarnaast bestaat de bende verder

nog uit twee Venlonaren, waaronder de 57-jarige uiterst zwakbegaafde Huub K., en een aantal Venlose Turken tussen de 23 en 41 jaar en Dennis Peeters, Frenkie's 16-jarige broertje. Frenkie (foto) en Sanny houden zich vanaf 1993 in eerste instantie bezig met inbraken, brandstichting, afpersing, geweldpleging en drugsdeals. Volgens de verhalen op de zitting die de twee vertelden, blijkt dat ze definitief zijn ontspoord op het moment dat de oude Ford Fiësta van

handlanger Huub K. aan vervanging toe is. Huub die met zijn auto hoeren naar klanten brengt, weet van een dame die hij regelmatig bij Wissink afzet en dat deze bakken met geld in huis heeft. Huub tipt Ome Kuuk en die maakt de jongens warm voor de volgens hem eenvoudig overval. Het loopt anders. De fors uitgevallen Wissink werkt tegen en er ontstaat een worsteling waarbij meerdere schoten vallen. Uiteindelijk wordt Wissink gedood door een nekschot. De twee geven de dodelijke overval zonder moeite toe, maar stellen dat het niet gepland was. Naast de roofmoorden worden Peeters en Sanny ook verdacht van de betrokkenheid bij de moord op drie onbekende Turken in de zomer van 1993. Astrid van Burhenne, is in deze zogenaamde NN-zaak een belangrijke getuige. Technisch bewijs is er niet, wel zijn er gedetailleerde verklaringen van Astrid van Burhenne en Sjakie. De moorden zijn een vervolg op de liquidatie van hasjdealer Ibo Karaca. Deze heeft 5 kilo hasjiesj verduisterd. Als gevolg van een ruzie over de betaling van deze huurmoord ontstaat er ruzie tussen het Nederlandse kamp en het Turkse kamp van de Bende van Venlo. Een Turk die Frenkie aanvalt, wordt in zijn been geschoten, vervoerd in de kofferbak en op een andere plek doodgeschoten. Het lijk wordt een jaar later gevonden door twee jagers. Op het skelet ligt een riem en een vuile trui van Frenkie Peeters. Twee andere Turken ondergaan hetzelfde lot, maar hier worden de lichamen nooit van gevonden. Frenkie lost volgens de verklaringen in alle gevallen het dodelijk schot. Na een proces van enkele weken komt de rechtbank in 1995 met het vonnis. Hoofdverdachte Frenkie Peeters krijgt een levenslange gevangenisstraf. In Nederland betekent dat in feite twintig jaar gevangenisstraf en dit houdt in dat eeters. in 2015 weer vrij zal komen. Tijdens het aanhoren van zijn straf laat Frenkie een lach zien op zijn gezicht. “Dus geen TBS?” vraagt hij aan de rechter. “Geen TBS met dwangverpleging,” beaamt deze. “Dat ziet er nog beter uit dan ik had gedacht,” zegt Frenkie. Aan TBS met dwangverpleging zit namelijk geen tijdslimiet en dat zou in praktijk echt levenslang kunnen betekenen.

Sanny wordt veroordeeld (tekening) tot 18 jaar met TBS. Hij woont inmiddels alweer zelfstandig in Nijmegen en heeft een vaste baan. De Turkse hoofdverdachte Hacibey K. krijgt vijftien jaar en de zwakbegaafde Sjakie

wordt veroordeeld tot veertien jaar met TBS. Astrid van Burhenne krijgt twee jaar gevangenisstraf. Liefst acht verdachten worden vrijgesproken en de andere opgelegde straffen zijn aanmerkelijk lager dan de officier van Justitie had geëist. Van de recordstraf van 198 jaar die Justitie in totaal vorderde, is slechts 84 jaar over gebleven. Opvallend is wel dat Peeters, Sanny en Hacibey Koksal worden veroordeeld voor de moord op drie onbekende illegale Turken. Er is echter maar één lijk gevonden en de identiteit van de andere twee Turken is nooit achterhaald.

Voetbalgek, die voor zijn plezier lijkt te moorden

Mag ik je Martin van der Pol, bijnaam Polletje, voorstellen. Dit is een fervente Ajax-supporter, die ervan houdt om net als bij voetbal een tegenstander te tacklen. Gebeurt dat regementair op het veld, dan is er niets aan de hand en

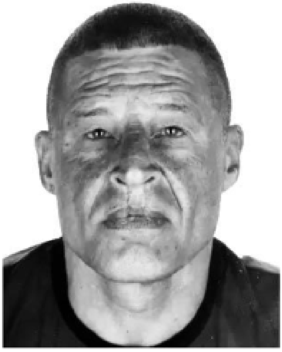

gebeurt het iets te grof dan wordt er een rode kaart getrokken. Maar bij de tackles van Polletje vloeit er rood bloed. Als een bekend F-Sider stapt hij op zaterdagnacht 19 februari 2000 Huize Esther binnen, een bordeel in de Generaal Bothastraat in Haarlem, waar de frêle bardame, blonde Josje de gastvrouw is. Er is daar dan al een bont gezelschap aanwezig met als leider de 39-jarige Rob Takken, eigenaar van coffeeshop High Times en als jarenlang bewoneraar en vriend van de Hells Angels. Rob staat op de nominatie om tot deze motorclub toe te treden. De binnenkomende Polletje (foto) heeft niets met die mannen, hij komt ook niet voor de dames, hoertjes die voortnamelijk Afrika, de oostblok landen of Latijns-Amerika komen. Polletje is daar voor zijn zijn indonesische gabber, die in Merauke een stad in Irian Jaya, aan de zuidkust van Nieuw-Guinea is geboren. Joi L, die zich Joey laat noemen, maar ook de bijnaam Popeye heeft, is de portier bij Huize Esther en dankt zijn bijnaam aan zijn gespierde bovenarmen.

Er zijn verschillende mannen aanwezig, waaronder Rob Takken die erg vervelend is en iets te vasthoudend gastvrouw Josje voor blijft stellen seks met hem te hebben. Daar zijn haar mooie en lieftallige hoertjes voor en niet de gastvrouw zelf en daarbij heeft Josje een relatie met Popeye. Dan trekt aspirant lid van de Hells Angels Rob Takken plotseling een vuurwapen, speelt daarmee en bedreigt Josje. Dit tot ongenoegen van Popey, die eveneens bewapend is, die trekt zijn pistool schiet op Takken en raakt hem in zijn oog. Polletje pakt daarop Takken zijn wapen af en geeft daarmee de gewonde Takken het genadeschot. Daarna ruimt hij met een kogelregen de 'rotzooi' op en brengt de 33-jarige Facco George Nieuwenhuis (foto), een vriend van Facco de 37-jarige Hans van Keulen en de kamper de 39-jarige Cobus van de Vorstenbosch naar de eeuwige jachtvelden. In een paar minuten is Huize Esther veranderd in een mortuarium. Het Openbaar Ministerie krijgt een klus op te lossen, ewant met de aanhouding van de twee verdachten is de rust nog niet weergekeerd. Begin april 2000 wordt een koffertje met dossierstukken gestolen uit de donkerblauwe Renault Espace van de advocaat van Polletje. Een week later ontstaat in Club Esther forse schade nadat twee granaten naar binnen zijn gegooid. Eigenaar Jan Hulscher krijgt bij wijze van waarschuwing een paar brandbommen in de tuin van zijn villa in Zandvoort. Het onderzoek naar de viervoudige moord in Club Esther levert niet veel meer op, want de wapens waarmee de moorden werden gepleegd, zijn nooit gevonden. Ook de videoband waarop de gebeurtenissen in Club Esther te zien zouden zijn, is spoorloos verdwenen. Polletje en Popeye worden dagelijks verhoord, maar ontkennen alles, maar door verklaringen van de getuigen en andere betrokkenen, onder wie René S., heeft de politie inmiddels echter een aardig beeld van de toedracht. Polletje wil wel toegeven dat hij bij de schietpartij aanwezig is geweest, maar zegt dat hij zelf niet heeft geschoten. Popeye wenst niets te verklaren: hij is naar eigen zeggen onschuldig. Half juni geeft het OM onverwacht een persverklaring uit: de twee verdachten 'hebben bekend te hebben geschoten'. Justitie gaat niet langer uit van een afrekening in het criminele circuit. Het recht moet zijn loop hebben en het OM beschuldigt Popeye en Polletje primair van moord. Om te kijken in hoeverre beide manen toerekeningsvatbaar zijn, worden de twee vrienden onderzocht in het Pieter Baan Centrum in Utrecht, de psychiatrische observatiekliniek van het ministerie van Justitie. In eerste instantie krijgt Popeye tien jaar en tbs, Polletje levenslang. In hoger beroep acht het Gerechtshof viervoudige moord niet bewezen en veroordeelt de 'vrienden' wegens meermalen gepleegde doodslag.

Voor het neerschieten van Takken worden ze ontslagen van rechtsvervolging wegens noodweer. Popeye krijgt een zwaardere straf: vijftien jaar en tbs. Voor Polletje is het hoger beroep lonend geweest, zijn straf wordt teruggebracht tot vijftien jaar. Popeye en Polletje zijn bekenden van Erol Kabak. Ze maken alle drie deel uit van de Monksbende, ook wel de Maffia van West genoemd. Net als de pachter van Huize Esther: René S., die ooit met twee Marokkanen in een auto over de A10-Noord in Amsterdam reed waaruit ineens een van die Marokkanen viel: dood. Maar dat is op zichzelf een verhaal. Het is een hoog aantal doden voor één bende. Want ook Polletje wordt vermoord. Dat had al eind 2012 kunnen gebeuren, als Polletje naast Remco Hillegers staat terwijl die in Badhoevedorp wordt doodgeschoten. Maar het gebeurt in 2021, in de Alexander Dumaslaan in Amsterdam-Zuidoost. In 2012 komt Polletje weer vrij en hij pakt gelijk de oude draad weer op en komt meerdere keren in aanraking met justitie. Al snel wordt hij gepakt met bezit van vuurwapens en wordt vervolgd voor meerdere geweldszaken. De laatste keer dat hij in aanraking komt met het Openbaar Ministerie is in 2017. Er wordt tegen hem 15 maanden cel geëist voor verboden wapenbezit. De laatste jaren tussen deze strafzaak en zijn dood houdt Polletje zich aanmerkelijk rustig op crimineel gebied en besteed meer tijd aan zijn gerzin en zijn dochtertje. Op donderdag 4 maart 2021 haalt hij tegen kwart voor twee 's middags zijn zevenjarig dochtertje van school en loopt naar zijn huis in de Dumaslaan. Daar wordt om ongeveer tien over twee de 56-jarige Polletje door zijn hoofd geschoten, terwijl zijn dochtertje naast hem staat. De politie is nog achter de moordenaar aangegaan die vermoedelijk richting de Dolingadreef is gevlucht, maar dat was tevergeefs.

Volkan Düzgün, een kort maar heftig leven

Ali Düzgün, het broertje van Volkan is zeventien jaar als hij in 1999 studeert aan het Leijgraaf College in Veghel. Op een middag in december wordt hij daar door zijn vader Abdülkerim in een Mercedes afgezet. Ali heeft een pistool meegenomen en gaat op zoek naar een 19-jarige jongen genaamd Hassan. Hassan heeft zijn en Volkans zus Yeniz een paar maanden eerder meegenomen naar Turkije. Volgens Hassan hebben ze een relatie, maar de familie Düzgün beweert dat hun dochter is geschaakt. Yeniz wordt door hen opgehaald uit Turkije, maar Hassan blijft haar lastig vallen. De hele familie wordt volgens de Düzgüns door Hassan bedreigd. Ali loopt die middag in december met een pistool de school binnen. Hij vindt Hassan in de hal, begint te schieten en achtervolgt hem tot in het computerlokaal. Er breekt paniek uit, leerlingen rennen huilend de school uit, sommigen staan als bevroren in shock in de gang. Een 19-jarig meisje raakt lichtgewond door een schampschot, Een lerares is in haar arm geraakt en wordt verzorgd door leerlingen van de studierichting verpleegkunde. Hassan is getroffenen door kogels in zijn rug en buik, maar overleeft. Volgens directeur Martinot is het een 'mirakel dat er geen

doden zijn gevallen'. Een andere ooggetuige zegt: 'Je denkt altijd dat zoiets alleen in andere landen plaatsvindt. Maar nu komt het ineens heel dichtbij.' Het proces tegen Ali is in de rechtbank van Den Bosch. Volgens de aanklager hebben vader en zoon eendrachtig samengewerkt om de eer van de familie te herstellen. Vader Abdülkerim wordt veroordeeld tot negen jaar. Ali krijgt vanwege de invloed van zijn vader en de maatschappelijke druk, geen acht

maar vijf jaar gevangenisstraf. Officier van justitie Rick Mol ziet de veroordeling als een signaal dat 'eerwraak in onze samenleving niet wordt getolereerd'. Ali komt na een paar jaar vrij. Hij mist geen kickbokswedstrijd van zijn broer en is erbij als die twee keer wereldkampioen wordt. Ali Düzgün heeft op die februariavond in 2012 , bij het gala: 'Vuisten van Vuur' in Den Bosch, een mooie plek bij de ring. Hij zwaait vol trots naar Volkan, bijnaam Beton, uit het Brabantse Veghel. Die behaalt op deze avond één van zijn gemakkelijkste zeges als vechtsporter. Zijn tegenstander Robert (Bob) Malcolm Sapp (foto), uit Colorado Springs, bijnaam The Beast is de publiekstrekker van het gala. Volkans vrienden zitten aan een 'Viptafel' en moeten veel partijen wachten tot het hoofdgevecht eindelijk gaat beginnen. Bob Sapp, groot en kaal, maakt een opkomst zoals van hem mag worden verwacht. Hij doet met veel show zijn badjas uit en loopt vol zelfvertrouwen de ring in. Volkan stapt vlak erna kalm door de touwen. Hij draagt een eenvoudig zwart T-shirt, zwaait kort naar het publiek en bereidt zich geconcentreerd voor op de wedstrijd. Even later kondigt de schaars geklede ronde miss de eerste ronde aan. Bob Sapp lijkt de verwachtingen eerst nog waar te maken. Hij is veel groter en zwaarder dan zijn tegenstander en dwingt Volkan richting de touwen. De tweevoudig wereldkampioen valt, Bob Sapp wil het afmaken, maar Volkan neemt de aanval over en hij slaat en schopt het Beest, dat versuft aftikt. Volkans fans juichen, objectieve toeschouwers joelen Bob Sapp uit, want het gevecht waarnaar ze hadden uitgekeken duurde nog geen vijftien seconden.' Acht maanden later gaat Volkan als toeschouwer naar het vechtsportgala The Battle of Zijtaart in een voormalig klooster in het Brabantse plaatsje Zijtaart. Het is een klein gala, maar Volkan wil er per se heen omdat er een familielid zal vechten. Hij belt zijn vriend Siamak Sadegein, geboren in Iran en die halverwege de jaren negentig om politieke redenen met zijn ouders naar Veghel is gevlucht. Volkan haalt hem op in zijn Mercedes en zijn broer Ali zit naast hem. Siamak googelt vaak informatie over de tegenstanders van Volkan op de bedrijfslaptop, geeft dat door aan zijn vriend en soms trainen ze samen.

Volgens Siamak is Volkan als kickbokser een absolute topper. Siamak traint op een middag in een sportschooltje in Veghel als hij tegen bekenden zegt dat Volkan binnenkort misschien ook een vechtschool zal openen. 'Kleine Youssef' de eigenaar, vermoedt dat Siamak klanten probeert te werven en neemt voor de zekerheid een Glock mee naar The Battle of Zijtaart. Hij stopt het wapen in zijn broekband en komt zonder problemen de sporthal binnen. Volkan gaat met Siamak, Ali en wat anderen aan een Viptafel zitten. Als Siamak naar de wc gaat wordt hij bedreigd door Kleine Youssef. Siamak loopt terug naar de tafel en vertelt Volkan wat er is gebeurd. Volkan gaat verhaal halen bij kleine

Youssef en broer Ali loopt achter Volkan aan. Kickbokspromotor Youssef Sabbahi, ook bekent als Grote Youssef, bemoeit zich er nu ook mee. Het lijkt te worden uitgesproken, maar Kleine Youssef gaat even later toch weer naar Siamak en dreigt zijn hele familie af te maken. Hij zegt dit ook aan Volkan, die weer terugkeert naar Kleine en Grote Youssef. Dan geeft Grote Youssef Volkan onverwacht een klap, die valt en zijn broer Ali wil ingrijpen, maar wordt aangevallen door vrienden van Grote Youssef, die zelf ook een goede kickbokser is en die blijft maar rammen op Volkans achterhoofd. Siamak pakt zijn pistool en schiet vier schoten in Grote Youssefs rug. Daarna mikte hij gericht op Grote Youssefs broer Nabil, die in zijn zij wordt geraakt. De zaal loopt leeg en Volkan staat op. Grote Youssef en zijn broer Nabil liggen in een plas bloed. Siamak vlucht, gooit zijn Glock in een sloot en vertelt zijn zus alles wat er heeft plaatsgevonden. Ze bellen om iets over negenen aan bij het politiebureau van Veghel om te vertellen wat Siamak heeft gedaan. Nabil overleeft de aanslag, maar Grote Youssef sterft, hij wordt zevenendertig jaar. Volkan wordt opgepakt voor geweldpleging, maar komt na een maand vrij wegens gebrek aan bewijs. De rechtszaak tegen Siamak begint in de zomer van 2013. 'Ik dacht dat Volkan werd doodgeslagen', zegt hij in zijn verklaring. 'Daarom schoot ik, het was dus zelfbescherming.' Volgens de rechters vielen Volkans verwondingen mee en hij was 'tweevoudig wereldkampioen kickboksen'. Volkan had daarom de technieken zich te verdedigen, het was volgens de rechtbankvoorzitter een vervelende, maar geen levensbedreigende situatie. Siamak kreeg zestien jaar en in hoger beroep werd dat twintig jaar. Siamak zat in de gevangenis toen een man uit de Veghelse wijk De Scheifelaar op 13 juli 2013 rond 06.30 uur 122 belde. De man was vijf minuten eerder naar buiten gelopen en zag dat de autoruit van een zwarte Mercedes was beschoten. Hij keek naar binnen. Zijn buurman Volkan had een bebloede nek en leek dood. Agenten zagen zes hulzen op de grond liggen en kogelgaten in de ruit. Volkan zat voorovergebo-

gen achter het stuur. Volkan was een omstreden figuur, hij woonde opvallend riant en er werd beweerd dat hij in wiet handelde. Volgens zijn vader is dit een leugen. Zijn zoon hield zich alleen bezig met sporten. De moord op Grote Youssef in Zijtaart had al helemaal niets met Volkans dood te maken. De dader was Pat R., een jonge, kleine man die zich in afgeluisterde gesprekken een 'fucking murderer' noemde. Het bedrag dat hij voor de huurmoord had gekregen was vijftigduizend Pat R. gaf geen motief voor wat hij had gedaan. Volkan Düzgün werd begraven in Gülveren, een dorpje bij de Syrische grens waar hij in 1984 was geboren. Uit Nederland kwamen tientallen mensen over en er waren vertegenwoordigers van de Turkse regering en afgevaardigden van de kickboks federatie. Volkans vader zei in een interview met een lokale krant: 'Dit is ons vaderland, onze grootouders liggen in de boezem van dit land. We konden het lichaam van onze zoon, die trots is op ons land, niet in het buitenland achterlaten.' Er werd een ceremonie in de dorpsmoskee gehouden en de tweevoudig wereldkampioen verdween een half uur later in de boezem van zijn land.

Walter Douglas

Walter Douglas, bijnamen: Scarface, Wattie, Ruthless en Tartan Pimpernel, wordt in 1961 geboren in het Schotse Glasgow. Hij is melkboer en dief totdat hij zich gaat bezighouden met de handel in drugs. Hij heeft een leidinggevende rol binnen de organisatie van Etiënne Urka. De roemruchte treinrover Charles Wilson (foto) wordt op 24 april 1990 geliquideerd in Spanje, nabij Marbella. Walter Douglas is één van de eersten die hierover wordt ondervraagd. Volgens bronnen in het milieu zou Roy Adkins de opdracht voor de moord hebben gegeven. In 1994 wordt Douglas gearresteerd in zijn woning in Abcoude op verdenking van de smokkel van hasjiesj, cocaïne en ecstasy. Hij zou betrokken zijn bij de smokkel met het schip de Brittannia Gazelle. Op 29 maart 1994 wordt hij tot 4 jaar cel veroordeeld. Douglas wordt vervolgens op 1 december 1995 vrijgelaten omdat de politie een ontoelaatbare methode van opsporing heeft gebruikt. Maar Douglas is tegen die tijd al op vrije voeten, hij is naar Zuid-Spanje gevlucht waar hij onder de naam Terence Tomkins verblijft. In maart 1998 wordt hij wederom gearresteerd in Spanje, dit gebeurt nadat Nederland een internationaal opsporingsbevel tegen hem heeft uitgevaardigd. Een jaar later trekt Nederland dit echter weer in zodat hij voor de tweede maal op vrije voeten komt. De naam van Douglas wordt soms genoemd als opdrachtgever voor de moord op Jaap van der Heiden in 1993. In 2003 werkt de Schot samen met de Russische mafia. Aan het begin van 2005 vlucht hij naar Zuid-

Afrika, na een mislukte drugsdeal met Russische criminelen in Letland. Hij heeft in die tijd twee Letse lijfwachten ingehuurd omdat ook Colombiaanse kartels achter hem aan zitten. In juli 2005 keert hij weer terug naar Spanje, waar hij in september 2006 wordt gearresteerd wanneer hij met een vals paspoort Ibiza probeert binnen te komen. Hij komt op borgtocht vrij in afwach-ting van een rechtszaak voor witwassen. Op 19 januari 2011 wordt bekend dat Walter Douglas (foto) zakendoet met Janus van Wesenbeeck, drugshandelaar uit Eindhoven, die op dat moment terechtstaat in het Belgische Hasselt. Douglas zou eerder bevriend zijn geweest met Van Wesenbeeck, maar die vriendschap is bekoeld. Sterker nog: volgens de Belgische Justitie zou van Wesen-beeck minimaal twee pogingen hebben gedaan om Walter Douglas te liquideren. Zo zou hij een bomaanslag hebben gepland om Douglas in Marbella uit de weg te ruimen. Daarvoor is een team Joegoslaven ingehuurd om die klus te klaren met een op afstand bestuurde bom. De Belgische recherche komt achter het plan en stuurt de uitvoerders een sms met de bood-schap dat hun plan bekend is bij de recherche. Eerder zou Van W. zijn veronderstelde hitman Lesley T. al naar Zuid-Afrika hebben gestuurd om Douglas daar te liquideren.

Wensley Nibte (1959-2005)
Wensley Nibte, bijnaam: Nippi, wordt in 1959 in Paramaribo geboren. Nibte is geen onbekende van het Korps Politie Suriname (KPS) en de Nederlandse evenknie. Bronnen bij de politie melden dat hij vooral eind jaren negentig en begin jaren 2000 in de gaten wordt gehouden. Veel heeft het korps echter niet om hem te kunnen aanpakken. Nibte is eigenaar van veel onroerend goed in Suriname, heeft o.a. een autoverhuurbedrijf, een pompstation en een restau-rant met bar annex discotheek. Nibte (foto) heeft veel geld nodig, hij sluit leningen af, één van 400.000 en één van 45.000 Amerikaanse dollar. Daarbij geeft hij zijn onroerend goed in Suriname als onderpand. De stiefvader van Nibte wordt na het afsluiten van een van die leningen in Suriname ontvoerd en gegijzeld. In Nederland wordt een enorm bedrag aan losgeld geëist. Niet dui-delijk is of het geld ooit is betaald, maar van de vader van Nibte wordt daarna nooit meer iets vernomen. Het

KPS stuit in deze zaak op een blinde muur, omdat de familie van het slachtoffer naar verluidt niet echt meewerkt aan het onderzoek. Behalve de politie werkt ook de Centrale Inlichtingen- en Veiligheidsdienst intensief aan deze ontvoeringszaak. Van de stiefvader ontbreekt tot op heden ieder spoor. Volgens de politie leidt Nibte een dubbelleven en houdt hij er meerdere vrouwen op na. Opmerkelijk is dat Nibte niet werkt en geen uitkering ontvangt, maar wel over veel geld lijkt te beschikken. De Nederlandse kranten maken melding van 'een Surinaamse topcrimineel' en iemand 'die in de Surinaamse hoofdstad bekend stond als drugsdealer met het uiterlijk en de manieren van de ideale schoonzoon'. Op zaterdag 17 december 2005 gaat Nibte met een vriend overdag langs bij iemand langs in Den Haag. Later bezoekt hij twee cafés in Amsterdam-Zuidoost en daarna bezoekt hij één van zijn vrouwen. De volgende ochtend wordt de 46-jarige Wensley Nibte (foto) dood aangetroffen in zijn nog draaiende auto voor zijn woning aan de Pikoletstraat te Amsterdam. Hij is doodgeschoten. De Amsterdamse politie in het duister met betrekking tot dader en motieven van zijn liquidatie. Zij is benieuwd naar de relatie tussen Nibte en een vriend met de bijnaam Kleintje. Met hem koopt hij eerder op de Albert Cuyp voor een groot bedrag aan sieraden. Mogelijk hebben zij ruzie gekregen. Volgens bronnen in Paramaribo is Nibte in financiële problemen geraakt. Een lening van miljoenen euro's kan hij niet terugbetalen. Dat is de oorzaak dat een groot deel van zijn bezit op de veiling wordt gebracht. Het is onduidelijk of er verband is tussen de lening en zijn dood. In zijn woning in Amsterdam Zuid-Oost worden na de moord een grote som geld en diverse kostbare goederen aangetroffen. Wensley Nibte wordt begraven op de Rooms Katholieke Begraafplaats in Paramaribo.

Wesenbeeck. De bende van Janus van

Op 14 juni 2009 wordt de bende van Adrianus van Wesenbeeck opgerold. Er worden 23 arrestaties verricht in Nederland, België en Dubai. Het onderzoek naar de organisatie loopt op dat moment al drie jaar en wordt door de Belgische en Nederlandse opsporingsdiensten uitgevoerd. Een deel van de bende is bij elkaar gekomen voor een feestje op een vakantiepark in Lommel, waar ze vier chalets in bezit hebben. Twee Belgische infiltranten zijn in de bende doorgedrongen en worden gevraagd om een drugstransport op zich te nemen. De organisatie houdt alle onderdelen van het handelsproces, zoals contacten met afnemers, transporteurs en producenten, in eigen hand. De bende verhandelt verschillende soorten drugs, zoals cocaïne, amfetamine en wiet. Volgens hoofdofficier van Justitie Bart Nieuwenhuizen van het landelijk parket is er sprake van een mafia-achtige structuur waarin Janus Van Wesenbeeck de leidersrol vervult. De bendeleden maken gebruik van een codetaal en bij invallen wordt onder meer apparatuur gevonden om het afluisteren van mobiele telefoons te voorkomen. In de maanden voor het oprollen van de

organisatie worden in Duitsland, Engeland en België meerdere partijen drugs onderschept waaronder 600 kilo amfetamine, 7150 kilo hasjiesj en 3000 kilo cocaïne. Bij het oprollen van de bende worden dertig huiszoekingen gedaan in Eindhoven, Nuenen, Veldhoven, Etten-Leur, Amsterdam, Tilburg, Maarheeze, Lommel, Overpelt, Antwerpen en Schilde. De organisatie haalt de drugs uit Europa, Zuid-Amerika en Afrika. De belangrijkste afzetmarkten zijn Groot-Brittannië en Australië. Bij het oprollen van de bende wordt het politieteam ondersteund door de Amerikaanse, Britse, Spaanse, Hongaarse en Duitse autoriteiten. De bende heeft woningen in Lommel en Zuid-Afrika. Op donderdag 23 juni 2011 veroordeelt het Hof van beroep in Antwerpen de dan 49-jarige Nederlander Janus van Wesenbeeck (foto) uit het Belgische Lommel bij verstek tot tien jaar celstraf. Hij is in maart ook al tot die straf veroordeeld, maar ging in hoger beroep. De inbeslaggenomen 4 miljoen euro wordt door het Hof verbeurdverklaard. Een bendelid is in hoger beroep tot drie jaar veroordeeld, waarvan de helft voorwaardelijk. In maart was hij nog tot twee jaar veroordeeld, waarvan de helft voorwaardelijk. Op 22 december 2011 moeten Van Wesenbeeck en zijn 47-jarige rechterhand Robert van Vroenhoven, bijnaam Omar Sharif, zich voor de Hasseltse strafrechter verantwoorden voor verboden wapenbezit. Ze blijken elk een pistool op zak te hebben tijdens de grootscheepse inval in hun chalets op camping Parelstrand in Lommel half juni 2009. Bij Janus wordt een Manurhin-revolver met munitie aangetroffen, terwijl Van Vroenhoven in het bezit is van een uitschuifbare Matrak en een Walther-pistool van het kaliber 7.65 millimeter met acht patronen. Verder beschikt Van V. over een schoudertas met nog 26 patronen. De Hasseltse rechtbank stelt de behandeling van deze zaak uit tot 3 mei 2012 , in afwachting van een uitspraak van het Hof van Cassatie. De drugsbaron zelf wordt door het Hof van beroep in Antwerpen tot tien jaar cel en 137.500 euro boete veroordeeld en gaat in cassatie. In oktober 2012 komt daar nog een zes jaar cel bij wegens ecstasyhandel naar Australië.

Westra. De moord op het echtpaar

De 70-jarige Lammert Westra en zijn 68-jarige vrouw Marga Westra hebben op maandag 4 maart 2013 ‘s middags een afspraak met een man die naar de boot wil kijken die ze te koop hebben aangeboden. Het echtpaar Westra keert niet terug in hun woning aan de Rijskampstraat in het kleine Groningse dorp Aduard. De familie, ze hebben drie zonen, slaat ‘s avonds dan ook groot alarm bij de politie. Ze vinden de auto terug in Hoogkerk, waar de boot oorspronke-

lijk lag afgemeerd. De auto is niet afgesloten en de persoonlijke spullen van het echtpaar liggen nog in de auto. De boot wordt een paar kilometer verder met bloedsporen teruggevonden. De volgende dag wordt het echtpaar Westra (foto) dood in het Hoendiep gevonden, ze blijken op een gruwelijke wijze te zijn omgebracht. Even 24 uur terug in de tijd. Lammert is timmerman en geniet van zijn pensioen. Hij leert een van zijn zoons de fijne kneepjes van het klussen. Het echtpaar zit elke zomer op de boot, en komt in de zomers alleen nog op het vasteland om de post op te halen. Eenmaal per jaar pakken de Westra's hun kofferbak vol met oude spulletjes om die op de rommelmarkt te verkopen. En elke dag lopen ze door de buurt met hun twee honden: een Jack Russel en een koningspoedel. Drie plantsoenmedewerkers van de gemeente Groningen, die anoniem willen blijven, zien op die fatale vierde maart rond half vier een man naast hun schaftkeet. Hun keet staat op een parkeerhaven bij het plaatsnaambord Groningen aan het Hoendiep. Mogelijk heeft de man net daarvoor het motorjacht Mailo van het echtpaar Westra afgemeerd, kort

nadat de man en vrouw waren omgebracht. De man, die eruitziet als zwerver, is een uur eerder die maandagmiddag ook al door anderen gesignaleerd. Ditmaal op de U.T. Delfiaweg in Hoogkerk, waar de boot van het echtpaar Westra (foto) al jarenlang ligt afgemeerd in het Hoendiep. Achter een raam van de boot is een 'te koop'-bord te zien met daarop een 06-nummer. Ook hier is een ploeg plantsoenwerkers bezig, die getuigen dat ze de onrustig heen en weer lopende zwerver hadden gezien. De man was op de wal in het gras gaan zitten, pakte zijn mobieltje, toetste een nummer in en liep na een kort gesprek naar de boot van de Westra's. Een vrouw die tegenover de ligplaats woont, getuigt dat ze even later een vreemde man aan boord zag. Terwijl Marga Westra op de steiger staat, sprak haar echtgenoot op het dek met de man. De vrouw heeft niet gezien dat de boot is weggevaren. De werklui is dat eveneens ontgaan. De politie heeft woensdag-ochtend de 40-jarige zwerver Harmen Rolink, roepnaam 'Sjef' of 'Sjeffie' uit Groningen aangehouden. Een man die meermalen met de politie in aanraking is geweest. Hij verbleef eerder in Bellingwolde, Leek en Hoogezand. Nog diezelfde avond is hij gehoord door de recherche. De man, die ontkent, werd op aanwijzing van getuigen ingerekend in de binnenstad van Groningen. Over het motief voor de dubbele moord is nog niets bekend. Een maand na de dubbele moord meldt het Dagblad van het Noorden dat het echtpaar waarschijnlijk is doodgeslagen. De impulsieve en aan lagerwal geraakte dakloze Rolink had volgens het OM zijn zinnen gezet op het 10 meter grote motorjacht van Lammert en Marga

Westra. Tijdens een korte proefvaart in verband met een geplande verkooppoging sloeg hij hen met een zwaar kantig voorwerp dood. Daarna gooide hij de gehavende lichamen overboord. Lammert was toen waarschijnlijk nog in

leven, maar had geen schijn van kans in het koude water. De schoondochter van het echtpaar sprak gisteren namens de kinderen in een emotionele slachtofferverklaring over de nachtmerrie na de moord. 'Hoe pak je de draad van het leven weer op als die draad doorgeknipt is? Als je het geloof hebt zelf een beetje dood te zijn? Ons leven is totaal verwoest. Dit waren mensen met een hart van goud. We hebben mooie tijden mogen beleven op die boot. Nu is het een gruwelboot geworden.' Het echtpaar verkocht de boot om een reis te kunnen maken. Het OM eist bewust geen levenslange celstraf tegen de ontkennende verdachte. 'Vanuit oogpunt van vergelding zou levenslang begrijpelijk zijn', aldus officier van justitie. Het Openbaar Ministerie eist dan ook voor de dubbele moord een gevangenisstraf van 30 jaar tegen de 41-jarige Sjef Rolink uit Rotterdam

Willem Endstra (1953-2004)

Alexander Arnold Peter Minne Endstra, bijnaam Stille Willem, wordt op 12

januari 1953 in Amsterdam geboren. Hij is de op één na oudste van de vier kinderen van Arnold Endstra en de Duitse Margot Kleine. Zijn grootvader Minne Endstra is aanvankelijk handelaar in glas- en verfartikelen. Later begint deze met de verhuur van speciale wagons en hij wordt uiteindelijk makelaar in spoorwegmaterieel, die voornamelijk zakendoet met het Oostblok. Willem Endstra zelf begint op zijn 16de in het familiebedrijf en bouwt dit uit tot een vastgoedbedrijf. In de avonduren volgt hij een studie rechten aan de Vrije Universiteit. Endstra is iemand die maar weinig loslaat, zijn bijnaam is dan ook: Stille Willem. Carla de Groot is zijn jeugdliefde, met wie hij jarenlang samenwoont in Zandvoort. Bij haar krijgt Endstra drie kinderen, twee zonen en een dochter: Ralf, Alexander en Maxime. Op 13 mei 1987 richt Endstra het vastgoedbedrijf Convoy

Vastgoed BV op, dat op 3 juni 1987 wordt ingeschreven in het handelsregister met een maatschappelijk kapitaal van 200.000 gulden en een geplaatst en gestort kapitaal van 40.000 gulden. Marianne, die van 1969 tot 1991 secre-taresse is bij het familiebedrijf, heeft zeven jaren lang een verhouding met

Endstra (foto), ze baart zijn zoon en naamgenoot Wimpie. Tonnie van Eunen brengt Endstra aan het begin van de jaren 90 in contact met Ton van Dalen Voor hem investeert Endstra geld in vastgoed, in cacaoloodsen en in de aan-schaf van spoorwegwagons uit Oost-Duitsland. Op 14 februari 1992 wordt Endstra aangehouden als de politie een ecstasybende oprolt, de zoge-naamde Matrex-affaire. Na zes verhoren wordt Endstra weer vrijgelaten. Hij heeft in die zaak een schikking getroffen van 2,5 miljoen gulden. Er wordt ook een boete van 700.000 gulden genoemd. Begin jaren negentig begint Endstra een haat/liefde-verhouding met het voormalig model Anita Schuts, die relatiezal zo'n tien jaar duren en samen krijgen ze een dochter, Eva genaamd. Ook is Endstra aanwezig op het feest ter ere van de vrijlating van Willem Holleeder en Cor van Hout. In februari 1995 wordt er een inval gedaan bij Endstra op verdenking van financiering van hasjhandel door Hells Angels, maar dat onderzoek loopt voor hem met een sisser af. Rond die tijd komt hij in contact met Willem Holleeder en ze raken goed bevriend. Holleeder introduceert Endstra bij Sam Klepper en John Mieremet. Voor Klepper belegt Endstra zo'n 7 miljoen gulden en voor Mieremet rond de 50 miljoen. Endstra is samen met de partners van Mieremet en Holleeder, Ria Eelzak en Maike Dijkhuis, aan-deelhouder in een aantal BV's, zoals California Properties en Finoren. Samen met Holleeder zou hij participant zijn geweest in Electric BV, dat onder beheer stond van de Imca groep van Erik de Vlieger. Dertig procent van de aandelen van Electric zouden in handen zijn geweest van Nieuwgraaf 114 Holding BV. In 1999 kopen Endstra, Erik de Vlieger en vastgoedhandelaar Klaas Hummel gezamenlijk het World Fashion Center in Amsterdam. In 2000 wordt Endstra ook aandeelhouder van de Dutch Contracting Group en Figee; twee Amster-damse havenbedrijven van De Vlieger, hoewel deze later de banden met End-stra steeds ontkent. Endstra zou De Vlieger ook in contact hebben gebracht met Holleeder, nadat De Vlieger ruzie krijgt met Israëlische vastgoedhande-laren. In 2001 is Endstra, samen met de Rotterdamse havenbaron Hans van der Lande, betrokken bij de aankoop van het voormalige Brits militair vlieg-veld Laarbruch in Duitsland. Dit ligt vlak over de Nederlandse grens, tussen Nijmegen en Venlo. In een later stadium worden daar de Ubbergenaar Herman Buurman en Erik De

Vlieger (foto onder) bij betrokken. Natasja Bolkestein is ook een liefde van womanizer Endstra. Samen bezoeken zij Thailand, Frankrijk, Spanje en Londen. Soms fêteert Endstra haar op een reisje per privéjet, waarvan minstens één keer met zijn bevriende relatie Holleeder. Dat is naar Italië, waar de heren van plan zijn een villa te bekijken en eventueel te kopen van de familie Versace.

Natasja onderhoudt ook een vriendschappelijke relatie met de Joegoslavische topcrimineel Streten Josiç, die vastzit in de EBI in Vught, waar ze hem regelmatig opzoekt. Eind 2001 moet Endstra uit het project Laarbach stappen, nadat de Duitse overheden erachter komen dat de Nederlandse Justitie Endstra achter de broek zit. Later blijkt dat Endstra daarna toch nog 6 miljoen euro in het vliegveld heeft gestoken, het vliegveld is dan inmiddels Niederrhein gedoopt. Eric de Vlieger zou hierop de samenwerking met Endstra hebben verbroken. In diezelfde tijd spreekt Endstra met twee Hells Angels af, in het restaurant van vliegveld Niederrhein om daar de liquidatie van Holleeder te beramen. Ook Angels-president Willem Van Boxtel is daarbij betrokken. Endstra wordt mogelijk later vermoord doordat deze informatie uitlekt en Van Boxtel wordt daardoor afgezet als Angels-leider. Hij moet de club in 'bad standing' verlaten. In 2002 noemt John Mieremet Willem Endtra open en bloot 'bankier van de onderwereld' in De Telegraaf. Holleeder zou Endstra's gewapende arm zijn. Endstra ontkent dit, maar heeft de schijn tegen wanneer in het maandblad Quote een foto verschijnt waarop hij met Holleeder te zien is, gezeten op een bankje bij zijn kantoor. Endstra vreest dat hij van die foto wordt herkend en eist bij de rechter om een verbod op het verschijnen van dit nummer. Deze eis wordt afgewezen. In dat jaar wordt het vermogen van Endstra geschat op 350 miljoen euro. Begin april 2003 legt Endstra bij de notaris een verklaring af, waarin hij zegt te worden afgeperst. Op 2 december 2003 laat Endstra een verklaring achter bij advocaat Andre Beckers in het Limburgse Stein, waarin hij zijn angst uit om geliquideerd te worden door Holleeder. Op 14 mei 2004 maakt de rechtbank van Amsterdam bekend dat Endstra niet zal worden vervolgd wegens witwaspraktijken. Hiervoor zijn in zijn boekhouding geen aanwijzingen gevonden. Wel loopt er tegen hem nog een zaak wegens valsheid in geschrifte. Twee dagen later is Endstra te zien in het tv-programma Business Class van Harry Mens (foto). In het interview verklaart Endstra dat hij nu al veertien jaar door Justitie wordt gevolgd en dat er nooit iets is gevonden. Volgens Endstra moet Justitie nu wel concluderen dat er niets mis met hem is. Holleeder kent hij helemaal niet en dat ze samen

op een bankje hebben gezeten is toevallig. Verder maakt hij gewag van illegale praktijken van de politie. Gewapende politiemensen zouden zonder toestemming huiszoekingen in zijn woning hebben verricht. De volgende dag wordt hij om kwart over twaalf, vlak bij zijn kantoor aan de Apollolaan in Amsterdam Oud-Zuid neergeschoten, op het moment dat hij uit zijn BMW wil stappen. David Denneboom, zoon van een collega-vastgoedhandelaar, raakt daarbij gewond. Beiden worden met spoed naar een ziekenhuis overgebracht, waar Endstra korte tijd later overlijdt. Hij is dan 51 jaar oud en laat vijf kinderen achter bij verschillende vrouwen. In december 2006 wordt Özgur C., een 27-jarige Turk, samen met zijn 22-jarige neef Ali N. uit Alkmaar en de 32-jarige Cleon D. uit Almere, gearresteerd als verdachten van de moord op Endstra. Zij moeten begin 2008 op last van de rechter worden vrijgelaten, omdat het onderzoek te langzaam vordert. In oktober 2011 wordt de 47-jarige Russische huurmoordenaar Namik Abbasov in Polen gearresteerd. Hij wordt ervan verdacht Endstra te hebben doodgeschoten. Op dinsdag13 maart 2012 overlijdt Namik Abbasov in een ziekenhuis aan de gevolgen van een hersenbloeding. In oktober 2012 wordt Donald Groen genoemd als opdrachtgever van de moord op Endstra.

Willem Holleeder

Willem Holleeder, bijnaam: De Neus, wordt op 29 mei 1958 geboren in de Eerste Egelantiersdwarsstraat, in de Amsterdamse Jordaan. Hij is de enige zoon van de in die tijd befaamde wielrenner Holleeder sr., die vooral bekend is

dankzij zijn races met onder andere Jan Hijzelendoorn en Jopie Stakenburg in het Olympisch stadion. Hiernaast houdt vader duiven als liefhebberij. Naast de kleine Wim heeft sr. twee dochters, Astrid en Sonja. Senior treedt na zijn sportieve loopbaan in dienst van bierbrouwer Heineken, waar hij op de marketingafdeling werkt. Willem Holleeder sr. wordt na jaren trouwe dienst, zonder duidelijke opgaaf van redenen, ontslagen. Gedesillusioneerd zoekt hij troost in de drank waaraan hij verslaafd raakt. Het alcoholisme van senior laat diepe sporen achter bij kleine Wim en de jongen is zeer verontwaardigd over wat zijn vader is aangedaan. Willem Holleeder (foto) is niet dom, hij kan redelijk goed meekomen op de mavo waar hij Cor Van Hout leert kennen. De twee worden bloedgabbers, ze vinden het in die tijd een sport om het schoolplein onveilig te maken. Van Hout is welbespraakt en zijn secondant Holleeder is een stille, forse jongen, die goed zijn vuisten

weet te gebruiken. De marechaussee Paul van Hove en een collega geven in 1977 een stopteken aan de bestuurder van een verdachte groene Opel Record. Zij worden direct met automatische wapens beschoten. Bij het vuurgevecht dat ontstaat, wordt door de drie inzittenden van de Opel 146 keer op Paul en zijn collega geschoten. Munitie uit diezelfde wapens wordt later aangetroffen bij een reeks zeer gewelddadige overvallen. Volgens de politie is Willem Holleeder één van de inzittenden van de Opel.
Rond 1980 begint Willem Holleeder met een drietal een bedrijfje op de onroerendgoedmarkt. Ze hebben miljoenen te besteden, geld dat volgens de politie afkomstig is uit een serie roofovervallen tussen 1977 en 1982 in en rond Amsterdam, waarbij in totaal 6,5 miljoen gulden wordt buitgemaakt.
Datzelfde viertal plant de ontvoering van Alfred Heineken en zijn chauffeur in november 1983. (Zie De Heinekenontvoering) In februari 1987 wordt Holleeder veroordeeld tot elf jaar celstraf. Rond de jaarwisseling van 1991 en 1992 komt hij weer vrij. Willem Holleeder gaat zich met Cor van Hout (foto)bezighouden met hasjhandel en prostitutie. In 1993 ontvangt de CIE in Amsterdam een tip dat Willem Holleeder en Van Hout een overval aan het voorbereiden zijn op de bloemenveiling in Aalsmeer. Voorbereidingshandelingen zijn dan nog niet strafbaar en de politie besluit het duo te laten weten dat ze op de hoogte zijn van de plannen. Samen met Cor van Hout komt Willem Holleeder regelmatig bij Ajax en FC Haarlem. Holleeder beledigt de vrouw van de voorzitter van Haarlem eens tot op het bot. Wanneer ze daar iets van zegt, wordt ze door een vriend van Holleeder geslagen. Er wordt daarover geen aangifte gedaan. Op 27 maart 1996 wordt Cor van Hout neergeschoten. De aanleiding is een mislukt drugstransport, waarvoor Cor een boete van 1 miljoen gulden krijgt van Sam Klepper en John Mieremet. Van Hout weigert de boete te betalen. Na de aanslag betaalt Holleeder deze. Dit leidt tot een definitieve breuk tussen Holleeder en Van Hout. Holleeder sluit zich hierna aan bij Klepper en Mieremet. In oktober 1997 wordt Willem Holleeder gearresteerd op verdenking van betrokkenheid bij de organisatie van Cor van Hout. Al snel wordt hij weer vrijgelaten. In oktober 1999 wordt Holleeder gearresteerd in verband met een grote wapenvondst in Amsterdam. Aan het eind van de jaren 90 gaat Willem Holleeder zakelijk in zee met vastgoedmakelaar Willem Endstra. Hij heeft Endstra rond 1992/1993 leren kennen. De twee raken goed bevriend, trainen jarenlang en bijna dagelijks in een sportschool.

Ook bezoeken ze regelmatig samen bordelen. Rond 2002 begint Willem Holleeder zijn vriend Endstra af te persen. In 2003 voert Endstra daarover gesprekken met de CIE. Endstra verklaart dat ook andere vastgoedhandelaren worden afgeperst door de groep rond Holleeder. Daarbij vertelt Endstra dat Holleeder hem, samen met enkele Joegoslaven, heeft bedreigd op het kantoor

van advocaat Bram Moszkowicz. In september 2004 komt naar buiten dat Endstra Holleeder wil laten vermoorden. Hij spreekt hier o.a. over met Willem van Boxtel, de president van de Hells Angels. Van Boxtel wordt hiervoor in bad standing uit de Hells Angels gezet. In juni 2005 beweert Endstra dat hij voor miljoenen euro's door Willem Holleeder is afgeperst en dat deze dreigt hem te vermoorden. Mieremet heeft een conflict met Jotcha Josic sinds het begin van de jaren 90 en wil dat afkopen. Mieremet heeft, volgens eigen zeggen, een groot bedrag aan Holleeder gegeven en die moet dit bedrag aan Jotcha Josic overhandigen. Willem Holleeder geeft slechts een deel van het geld aan Josic(foto). Volgens Mieremet zit Holleeder op 26 februari 2002 achter de aanslag op zijn leven. Op 2 juli 2003 wordt Willem Holleeder gearresteerd in Amsterdam in verband met vermeend verboden wapenbezit. Hij komt de dag erna alweer vrij. Drie dagen later wordt hij om dezelfde reden nogmaals gearresteerd en opnieuw wordt hij dezelfde dag weer vrijgelaten. Volgens insiders zijn dit pesterijen omdat Holleeder zich als de Godfather van Amsterdam gedraagt; politie en Justitie tolereren dergelijk gedrag niet langer.
De chef van de Amsterdamse recherche verklaart in januari 2004 dat Willem Holleeder samen met de Hells Angels een oorlog aan het uitvechten zijn met de Joego's van Jotcha Josic. Op 17 mei 2004 wordt Endstra vermoord en later in dat jaar kopen Kees Houtman en een bevriende vastgoedhande-laar een pand in Amsterdam dat eerder van End-stra is geweest. Holleeder maakt aanspraak op de erfenis van Endstra en volgens Houtman wordt hij door hem bedreigd. Aan het eind van juli 2005 wordt er een huiszoeking gedaan in de woning van Holleeder in Wassenaar. Het is een huiszoeking in verband met het onderzoek naar de moord op Endstra. In de nacht van 29 op 30 januari 2006 wordt Willem Holleeder op verdenking van afpersing en mishandeling van onroerendgoedhandelaren aangehouden. Aan het begin van februari 2006 wordt bekend dat politie en Justitie beschikken over meerdere kroongetuigen tegen Holleeder. Aan het eind van maart 2006 krijgt Justitie toestemming van de rechtbank om de drie getuigen in te zetten. Op 20 april 2006 wordt in het Amsterdamse café De Hallen eigenaar Thomas van der Bijl (foto) geliquideerd.

De naam van Willem Holleeder wordt gelijk genoemd als mogelijke opdrachtgever voor deze liquidatie. Van der Bijl is één van de drie anonieme getuigen die verklaringen hebben afgelegd over Willem Holleeder. Van der Bijl en Holleeder kennen elkaar al jaren. (Na de ontvoering van Heineken vluchten

Cor van Hout en Holleeder naar Frankrijk in de auto van Van der Bijl en deze zorgt er later voor dat een deel van het losgeld wordt veiliggesteld. Na de breuk tussen Van Hout en Holleeder bekoelt ook de relatie tussen Van der Bijl en Holleeder.) Een paar dagen na de moord op Van der Bijl (foto) wordt één van de anonieme getuigen verhoord in de streng beveiligde rechtbank in Amsterdam-Osdorp. De advocaten van Holleeder en zijn medeverdachten zijn daarbij aanwezig. De getuige vertelt hoe Kees Houtman is afgeperst door Holleeder en zijn medeverdachten. In opdracht van Holleeder wordt Houtman in zijn eigen woning bezocht en die wordt samen met zijn vrouw en dochter ernstig bedreigd. Het verhoor met een derde anonieme kroongetuige wordt eind april plotseling afgeblazen zonder opgaaf van reden. Op 28 april 2006 wordt Holleeder vanuit het gewone huis van bewaring in Vught overgeplaatst naar de Landelijke Afzondering Afdeling van de gevangenis. Justitie trekt op 1 mei 2006 een rechtszaak tegen Holleeder in vanwege een beveiligingspro-bleem.

Willem Holleeder moet voor de kantonrechter verschijnen omdat hij op 13 januari 2006 met zijn auto door rood licht is gereden en daarbij een scooterrijder heeft geschept. In juli 2006 wordt Willem Holleeder overgeplaatst naar de EBI in Vught. Eind augustus 2006 geeft de rechter Justitie groen licht om een vierde anonieme getuige in te zetten. De getuige is een Servische oud-politieman die over de rol van Holleeder, bij de liquidatie van Srdjan Miranovic (foto) in 2006, verklaringen af wil leggen. Een andere getuige die wordt gedaagd is een goede bekende van Endstra. Tijdens de proforma-zitting op 4 januari 2007 verklaart Willem Holleeder dat hij vindt dat het rechercheteam aan tunnelvisie lijdt. Zijn advocaat mr. Bram Moszkowicz beschuldigt de rechercheurs zelfs van uitlokking tot moord op Holleeder. Zij hebben in gesprekken met Endstra gesuggereerd dat Endstra Holleeder uit de weg kan laten ruimen. Officier van Justitie Saskia De Vries kondigt aan dat Holleeder mogelijk apart vervolgd zal worden voor zijn vermeende aandeel in afpersing van Erik de

Vlieger. Op 9 januari 2007 kondigt Willem Holleeder in een tv-programma van John van den Heuvel aan dat hij tijdens het proces in april verklaringen zal afleggen. Hij geeft aan blij te zijn als hij eenmaal voor de rechter zijn woordje zal kunnen doen. Dit tv-interview leidt tot wat opschudding in de politiek. Op 2 april 2007 begint het proces tegen Willem Holleeder. Een aantal dagen daarna wordt hij onwel in de rechtszaal en moet hij met spoed worden geopereerd. Het proces wordt uitgesteld en op 10 september 2007 hervat. Op 11 september 2007 verklaart Holleeder voor de rechtbank dat Klepper en Mieremet achter de aanslag op Van Hout zitten. Op 17 september 2007 verklaart officier van Justitie Michiel van IJzendoorn dat Willem Holleeder in beeld is als opdrachtgever voor de moord op Endstra. In een getuigenverklaring staat verder dat Holleeder in een café openlijk de verantwoordelijkheid heeft genomen van de moord op Marco Eijk. Op 21 december 2007 wordt Willem Holleeder veroordeeld tot negen jaar celstraf voor de afpersingen van Endstra, Kees Houtman en Rolf Friedländer(foto). Op 6 februari 2008 wordt Willem Holleeder in zijn cel aangehouden op verdenking van betrokkenheid bij de moord op Srdjan Miranovic. Hij zou opdrachtgever van de moord zijn geweest. Op 8 april 2009 verklaart Holleeder tijdens de behandeling van zijn rechtszaak in hoger beroep dat hij niet meer lang te leven zal hebben. Het OM eist op 20 april 2009 in hoger beroep 10 jaar cel tegen Willem Holleeder voor het afpersen van Endstra, Kees Houtman en Rolf Friedländer. De advocaten-generaal houdt rekening met de ernstige hartklachten van Willem Holleeder en acht niet bewezen dat hij een criminele organisatie leidt. Holleeder wordt op 3 juli 2009 in hoger beroep eveneens tot negen jaar cel veroordeeld. Volgens de voorzitter van het gerechtshof komt uit het dossier van Willem Holleeder het beeld naar voren van een opvliegend en agressief man die er niet voor terugdeinst met geweld te dreigen en dat te gebruiken. De advocaat van Holleeder kondigt na de veroordeling aan dat Holleeder in cassatie zal gaan. Op 19 november 2009 wordt bekend dat het OM een nieuwe getuige heeft in het grote liquidatieonderzoek. De getuige verklaart dat Holleeder, Dino Soerel en Ali Akgün in de Baja Beach Club in Rotterdam de moorden op Thomas van der Bijl en Kees Houtman hebben beraamd. Op 17 december 2009 wordt bekend dat het Openbaar Ministerie 17,9 miljoen euro aan crimineel verdiend geld wil terugvorderen van Holleeder. Op 30 september 2011 brengt getuige Peter La Serpe

Holleeder rechtstreeks in verband met de liquidatie van Thomas van der Bijl. Op 10 oktober 2011 stelt officier van Jus-titie Sander De Haas in het proces-verbaal dat het OM al vijf jaar weet dat Willem Holleeder de opdrachtgever is geweest van enkele liquidaties. Peter La Serpe zou dit in 2006 al verklaard hebben. De verklaringen van La Serpe worden geheimgehouden op verzoek van La Serpe die voor de veiligheid van zijn familie vreest als bekend zou worden dat hij ook over Holleeder verkla-ringen heeft afgelegd. Volgens La Serpe zou Willem Holleeder achter de moor-den op Kees Houtman en Thomas van der Bijl zitten. Op 27 januari 2012 wordt Willem Holleeder uit de gevangenis in Rotterdam ontslagen. Hij blijft verdachte in het reeds jaren slepende liquidatieproces. Nadat gesprekken met Panorama op niets uit zijn

gelopen begint hij in september 2012 met een veelbesproken column in Nieuwe Revu. De 2000 euro die hij per week verdient, gaat recht-streeks naar justitie. In oktober 2012 verschijnt De Neus in College Tour. In november 2012 loopt hij bij een vechtpartij met Dick Vrij een gebroken kaak op. Insiders weten dat er al een tijdje sprake van is, maar op 25 februari 2013 wordt het officieel. Willem Holleeder, die zelf geen motorrijdt, is gekozen als vicepresident van de Amsterdamse afdeling van de motorclub No Surrender. Bizar genoeg zou Dick Vrij ook een rol krijgen: die van 'sergeant at arms', een soort voor politieagent. No Surrender heeft inmiddels afdelingen in Zundert, Amsterdam, Alkmaar, Rotterdam, Helmond en Den Haag en telt al zo'n honderdvijftig leden. Daarmee is de nieuwe motorclub meteen een concurrent voor de Hells Angels en Satudarah. Klaas Otto begon de nieuwe club uit onvrede over het beleid van Satudarah. Peter Rudolf de Vries (foto boven) doet vrijdag 26 april 2013 aangifte tegen Willem Holleeder wegens een doodsbedreiging. Volgens De Vries bezoekt Holleeder hem donderdaga-vond onaangekondigd op zijn woonadres en daarbij gaat de crimineel 'volledig door het lint'. De reden daarvan is dat Holleeder zijn naam/personage niet in een Amerikaanse film wil hebben, terwijl wel eerder door hem toestemming werd gegeven. Volgens De Vries is het scenario klaar en dat blijft zo. Een dag na de bedreiging meldt Holleeder zich bij de politie, wordt hij verhoord en biedt hij excuses aan. Het Openbaar Ministerie ziet geen grond om hem vast te houden, maar laat wel weten dat hij verdachte blijft in de bedreigingszaak. Op 27 mei 2013 wordt Willem Holleeder aangehouden tijdens een landelijk gecoördineerde actie tegen de georganiseerde misdaad. Andere arrestanten die ochtend zijn Danny Kuiters en Dick Vrij. Op 31 mei 2013 publiceert De Telegraaf een artikel waarin staat

dat het OM Danny Kuiters, Willem Hollee-der en Dick Vrij verantwoordelijk houdt voor de afpersing van de gevallen Hels Angels Theo Huisman en Harry Stoeltie

Willem van Boxtel

Willem van Boxtel, bijnaam: Big Willem, wordt op 18 augustus 1955 in Amsterdam geboren. Vanaf de jaren zestig is hij leider van de Amsterdamse brommerclub Kreidlerploeg Oost, die in 1959 de naam Hells Angels aanneemt. Hij richt deze op met twee jeugdvrienden uit Amsterdam Oost ofwel Betondorp. De twee vrienden verlaten de Angels wanneer blijkt dat deze steeds gewelddadiger worden. In 1973 wordt Van Boxtel samen met elf andere leden gearresteerd wegens geweldpleging. In 2001 raakt Boxtel zijn wapenvergunning kwijt na een politie-inval. De Raad van State oordeelt dat dit onrechtmatig is en hij krijgt zijn wapenvergunning terug. In september 2004 wordt Boxtel gearresteerd op verdenking van het beramen van een aanslag op Willem Holleeder. De aanslag zou hebben moeten plaatsvinden in Angel Place, het clubhuis van de Hells Angels. Holleeder is een huisvriend van de Hells Angels en het plan wordt dus afgeblazen. Aan Boxtel wordt door andere Hells Angels gevraagd of dit beramen van de aanslag waar is en hij ontkent aanvankelijk. Als later duidelijk wordt dat hij wel degelijk met Willem Endstra heeft gesproken, wordt hij als leider afgezet. Op 20 september 2004 maken de Hells Angels, via hun advocaat Vincent Kraal, bekend dat Willem van Boxtel (foto) in bad standing is ontslagen als voorzitter, en tevens geroyeerd als lid van de Hells Angels. Daniel Uneputty, bijnaam Unu, volgt een dag later van Boxtel op als president van de Amsterdamse afdeling van de Hells Angels Holland. Van Boxtel wordt in september 2004 gearresteerd op verdenking van het voorbereiden van een aanslag op Willem Holleeder. Later blijkt dat de kroongetuige dit heeft verzonnen. Van Boxtel wordt weer op vrije voeten gesteld, maar hij is daardoor zijn café kwijtgeraakt. Op 17 oktober 2005 wordt Van Boxtel gearresteerd tijdens een grootschalige politieactie tegen zes afdelingen van Hells Angels Holland. Volgens zijn advocaat Marcel van Gessel wordt hij verdacht van moord dan wel doodslag, en van betrokkenheid bij de mishandeling van de televisie-presentatoren Frits Barend en Henk van Dorp. Dit vindt plaats op 19 december 2000, vlak voor de uitzending van hun programma Barend & Van Dorp. Van Boxtel stelt dat hij tijdens de verschillende verhoren door de politie is geïntimideerd. Hij eist daarom in kort geding dat de verho-

ren op video zullen worden vastgelegd. Deze eis wordt op 19 oktober door de Amsterdamse rechtbank afgewezen. In augustus 2009 eist Van Boxtel ruim één miljoen euro schadevergoeding van de staat. Op 28 augustus 2009 wijst de rechtbank in Amsterdam die eis af. Van Boxtel kondigt aan in beroep te gaan tegen die uitspraak.

Willem van Eijk

Willem van Eijk, beter bekend als het Beest van Harkstede, wordt op 13 augustus 1942 in het Zuid-Hollandse dorp Kortenaar geboren in een groot gezin uit de arbeidersklasse. Willem gaat naar de lagere school in Ter Aar en hij is daar het buitenbeentje wat hem al snel de bijnaam Gekke Willempie oplevert. De jongen weigert te leren, hij is liever bezig met zijn verzamelwoede van vreemde objecten, zoals dode insecten en verdroogde kikkers. In het dorp staat hij bekend om zijn wreedheid jegens dieren. Als hij acht jaar is, typeren zijn broers hem als het kwaad in persoon. Op school heeft hij weinig contact, hij is een 'loner' en zijn schoolcarrière verloopt niet succesvol. Van Eijk belandt daarna in de kleine criminaliteit, hij leeft van kleine diefstallen. Tijdens zijn puberteit krijgt Willem last van vreemde dromen. Zo droomt hij van het verkrachten en vermoorden van vrouwen. Op 20 juni 1971 pikt hij de 15-jarige Cora Mantel uit Uithoorn op. Omdat zij de laatste bus naar huis gemist heeft, na een afspraakje met haar vriend in Amsterdam, vindt hij haar liftend langs de kant van de weg. Hij wurgt Cora met haar eigen sjaal. Later zou hij verklaren dat hij spijt heeft van deze daad omdat ze maar zo kort geleefd heeft. Maar hij zegt ook: "Ik had eindelijk de kans, en ik heb hem gepakt." Op 25 augustus 1974 wordt de 44-jarige verpleegster Aaltje van der Plaat vlak bij de woonplaats van Van Eijk gevonden. Ze ligt in een maïsveld en de vrouw is omgebracht met messteken. De moordenaar heeft ook haar buik opengesneden en haar linkertepel afgesneden. Aan het einde van de weg woont Van Eijk in zijn kleine witte woonboot De Vrijheid. Verschillende mensen zien Van Eijk op zijn brommer rijden op de avond van de moord, ook rond de plek waar Aaltje wordt vermoord. Zo komt de politie hem op het spoor. Van Eijk bekent de moord op Aaltje en al snel daarna ook de moord op Cora. In 1975 wordt Van Eijk wegens doodslag op de 15-jarige Cora Mantel en de 44-jarige Aaltje van der Plaat veroordeeld tot 18 jaar cel en TBR (een voorloper van het tegenwoordige TBS). Uit psychiatrische rapporten komt Van Eijk naar voren als een man met ernstige jeugdtrauma's als gevolg van afwijzingen en pesterijen van vooral meisjes en vrouwen. In de

Van Mesdag Kliniek in Groningen verzet hij zich tegen elke vorm van behandeling, uit angst psychisch te desintegreren. Hij is een van de moeilijkste patiënten in de kliniek ooit. Psychiaters vermoeden dat Van Eijk's afwijkende gedrag voortkomt uit een hersenbeschadiging, opgelopen tijdens zijn geboorte. De man weigert echter elk onderzoek. Tijdens zijn verblijf in de kliniek krijgt Van Eijk een relatie met zijn correspondentievriendin Adri. Ze trouwen in 1980, wanneer hij nog is gedetineerd. In 1990 wordt Van Eijk vrijgelaten. Zijn relatie met Adri zorgt er wel voor dat hij op het rechte pad blijft, menen zijn behandelaars. Dit ondanks het feit dat drie kinderen van Adri hier geen vertrouwen in hebben en alle contacten met hun moeder verbreken. De psychiaters waarschuwen wel dat, als hij weer door een vrouw wordt afgewezen, de kans op herhaling zeer groot is. Adri en Willem verhuizen naar het Groningse dorp Harkstede, waar ze samen met een van de kinderen van Adri een boerderij betrekken. Het gaat snel bergafwaarts met de relatie, waardoor het ook steeds slechter gaat met Van Eijk. Aan zijn nieuwe woonplaats en de gebeurtenissen die volgen, dankt Willem Van Eijk zijn bijnaam Het Beest van Harkstede. In november 1993 wordt het lichaam van de 23-jarige, Roemeense prostituee Michelle Fatolin gevonden, in een sloot bij het dorpje Enumatil. In

het begin van 1995 wordt het lichaam van de 31-jarige straatprostituee Annelies Reinders gevonden, in het Eemskanaal in Appingedam. Op 17 juli 2001 wordt het naakte lichaam van de 34-jarige Sasja Binja Schenker (foto) gevonden, in het Slochterdiep bij Harkstede. Haar kleding wordt enkele maanden later in de buurt van het huurhuis van Van Eijk aan de Hoofdweg in Harkstede gevonden. Het is verpakt in een plastic tas en ligt in een sloot. In de periode tussen 1993 en 2001 doemen er andere lijken op. Zo wordt in 1995 in het Winschoterdiep bij Groningen de romp van de 24-jarige prostituee Antoinette Bont aangetroffen. Haar ledematen worden later gevonden in een sporttas. In 1997 vindt men in Groningen het lichaam van Shirley Hereijgers, die blijkt te zijn gewurgd. Rond diezelfde tijd verdwijnt ook de vriendin en collega van Shirley Hereijgers, Jolanda Meijer (foto, volgende pagina), en van haar ontbreekt sindsdien elk spoor. Omdat de kleding van Sasja Schenker vlak bij het huis van Willem van Eijk is gevonden, valt de verdenking op de ex-TBS'er. Van Eijk wordt in de vroege ochtend van 12 november 2001 van zijn bed gelicht. Hij bekent al snel drie vrouwen te hebben gedood: Michelle Fatol, Annelies Reinders en Sasja Schenker. De politie verdenkt hem ook van de moorden op Shirley Hereijgers,

Antoinnette Bont en Jolanda Meijer, maar Van Eijk ontkent elke betrokkenheid. Met een graafmachine worden zijn huis en tuin op de Hoofdweg 167 te Harkstede volledig overhoopgehaald om eventuele lijken te ontdekken, maar

er wordt niets gevonden. Jolanda Meijer wordt nog steeds vermist. In de provincie Groningen zijn in de acht jaar voor zijn arrestatie zeker acht prostituees vermoord. Slechts twee van de moorden, die op Michelle Fatol en Annelies Reinders, worden opgelost. Als Van Eijk officieel wordt verdacht van de moord op Shirley, werkt hij een rits advocaten af en daardoor weet hij de rechtsgang flink te vertragen. Pas op 25 oktober 2002 kan het Openbaar Ministerie een levenslange gevangenisstraf eisen. Op 7 november 2002 veroordeelt de rechtbank te Groningen hem tot levenslang. Van Eijk tekent hoger beroep aan bij het Hof te Leeuwarden. Op 14 november 2003 wordt in het hoger beroep weer levenslang geëist tegen Van Eijk. Twee weken later wordt Van Eijk conform de eis van het OM door het gerechtshof veroordeeld. De advocaten van Van Eijk gaan in cassatie bij de Hoge Raad. Dit omdat hun cliënt de videobanden van zijn politieverhoren niet mag zien. In maart 2005 verwerpt de Hoge Raad het beroep in cassatie van Willem van Eijk.

Willy van Mechelen

Willy van Mechelen, bijnaam: Kiezel (foto), wordt in 1944 als zoon van een Rijkswachter geboren. Wanneer hij 27 jaar oud is komt hij in dienst bij de Belgische Rijkswacht en vanaf 1961 is hij chef van de sectie zware criminaliteit

bij de Bijzondere Opsporingsbrigade (BOB) in Antwerpen. Van Mechelen heeft het postuur van een krachtpatser. De Nederlandse Justitie vraagt België in 1992 drugs door te laten naar Nederland i.v.m. met een grootscheeps onderzoek (de IRT-affaire). De Belgische politie laat gedurende vijf jaar minimaal tussen de tien en twintig drugscontainers door, die via de haven van Antwerpen worden aangevoerd en doorgeleverd aan Nederland. Dit verklaren het hoofd van de Bijzondere Opsporingsbrigade van de Belgische Rijkswacht in Antwerpen en zijn plaatsvervangers, De Bakker en Van Mechelen. In februari 1996 wordt in Rotterdam CID-officier Richard Lengton gearresteerd nadat hij is betrapt bij de verkoop van vertrouwelijke dossiers aan criminelen voor 10.000 gulden. Een andere hooggeplaatste functionaris is de Belgische magistraat Walter De

Smet, een voormalig onderzoek-magistraat die ervan wordt beschuldigd dat hij het onderzoek naar van Mechelen saboteert. Drugshandelaar Martin Swennen verklaart dat hij voor geld wordt beschermd door Van Mechelen en Richard Lengton. Een internationaal arrestatiebevel, dat tegen hem is uitgevaardigd in oktober 1995, gaat op de een of andere manier verloren bij de Nederlandse CRI. Richard Lengton beweert dat hij 35.000 gulden van Van Mechelen heeft ontvangen om er zeker van te zijn dat het opsporingsbevel verdwijnt. De CRI verklaart later dat het bevel door administratieve fouten verloren is gegaan. Kolonel Herman Luijten wordt daardoor als verdachte in het onderzoek betrokken. Op 14 maart 1996 wordt de Belgische drugshandelaar en politie-informant Swennen in café De Blauwe Druif aan de Haarlemmerstraat in Amsterdam met een reeks pistoolschoten geliquideerd. Swennen heeft een dag later een afspraak met de Belgische onderzoeksrechter, Jacque Mahieu (foto), hoofd van het Van Mechelen onderzoek. Mahieu denkt dat een lek in de Rotterdamse CID de liquidatie heeft veroorzaakt. De hitman is Ton van Eunen en de schietpartij volgt na een woordenwisseling waarin deze Swennen ervan beschuldigt politie-informant te zijn. Bij het moordonderzoek blijkt dat Martin Swennen een tijdlang informant is geweest voor Willy van Mechelen. Deze zorgt ook voor het doorlaten van drugs van het Haarlemse koningskoppel Langendoen & Van Vondel en is de verbindingsman voor de drugsimporten van de Haarlemse politie. Bovendien is hij een goede bekende van de Sapman, de ondernemer die met miljoenensteun van Langendoen & Van Vondel een sapfabriek in Ecuador opzet, zonder dat er aantoonbaar opsporingsbelang bestaat. Op 7 februari 1997, tijdens de rechtszaak tegen Johan Verhoek, beweert Bertus Kwarten, dat ook de Belgische Rijkswachters Willy van Mechelen en zijn broer Hugo van Mechelen betrokken zijn bij de drugstransporten van de Octopusbende. In 2001 wordt van Mechelen gearresteerd. Eind mei 2001 eist het Antwerpse parket zes jaar gevangenisstraf tegen hem. Hij wordt beschuldigd van drugssmokkel naar Nederland, onder andere van twee containers met in totaal 23,5 ton cannabis, die op bevel van Van Mechelen naar Nederland worden getransporteerd. Van Mechelen wordt als spil van de zwendel aangewezen door vijf personen waarvan sommigen elkaar niet eens kennen. Van Mechelen lapt volgens het parket alle regels rond politietechnieken aan zijn laars en besmeurt het gerecht. In totaal vraagt het parket voor de 28 beklaagden zo'n 67 jaar cel en 50 miljoen boete. In 2002 veroordeelt het Antwerpse Hof van beroep van Mechelen tot vijf jaar cel voor hasjsmokkel met containers in 1995 en 1996. Van Mechelen onttrekt zich aan

zijn straf en verdwijnt naar Angola, waar hij als beveiliger gaat werken bij een diamantmijn. Op 15 maart 2011 wordt de voortvluchtige van Mechelen gearresteerd. Hij houdt zich verborgen op een appartement nabij Dordrecht en wacht daar de verjaring van zijn straf in 2012 af. Van Mechelen moet in België nog een gevangenisstraf van vijf jaar uitzitten. Zijn arrestatie is het resultaat van samenwerking tussen het Team Executieve Strafvonnissen uit Zwolle en het zogeheten Fugitive Active Search Team van de federale politie in België. De Amsterdamse rechtbank beslist of en wanneer Van Mechelen aan België wordt uitgeleverd.

York Mulder

In de betrekkelijke stilte en duisternis van de hoofdstad staan twee mannen tegenover het gerechtsgebouw op de Parnassusweg. Een niet zo'n grote man legt een lanceerbuis op zijn schouder, drukt af en doet daarop door de terugslag twee stappen achteruit. Het is tegen half drie in de nacht van 20 op 21 september 2011 en de buurt rond de rechtbank wordt opgeschrikt door een zware explosie. Een anti-tankraket boort zich met geweld in toren E en slaat daarbij het glas uit tientallen ramen. In toren E zit onder meer de hoofdofficier van justitie en daar zijn een aantal zittingszalen van de rechtbank gevestigd.

De twee mannen vluchten. Het duo bestaat uit York Mulder (foto), de schutter, en zijn kompaan Omar T., die de vluchtscooter bestuurt. Door het schieten ontstaat een levensgevaarlijke situatie, want in het gebouw zijn op dat moment twee beveili-gers van de rechtbank aanwezig die op ver-schillende tijden beveiligingsrondes door het gebouw maken. De materiële schade aan het gebouw is aanzienlijk, ruim 40.000 euro. In de nacht van 9 op 10 november 2011 komen via 112 meerdere meldingen binnen van Etous Belserang dat twee mannen in een auto een aanslag op hem willen plegen. Op het moment van de meldingen rijden slachtoffer, de vice-president van de Amsterdamse motorclub Satudarah, en verdachten op de A9. Bij Zwanenburg crasht de auto met de verdachten. Wanneer de politie arriveert wordt de 26-jarige Jean Weber gewond aangetroffen in de omgeving. In de nabijheid van de gecrashte auto worden een doorgeladen vuurwapen, munitie en andere spullen gevonden die gebruikt zouden kunnen worden bij een voorgenomen liquidatie. Uit onderzoek wordt duidelijk dat de tweede inzittende van de auto de 25-jarige York Mulder moet zijn. Mulder wordt vervolgens op 6 januari 2012 gearresteerd. In oktober en november 2011 hebben de verdachten Etous Belserang meerdere malen geobserveerd. Op de

bewuste 9 november gaan Weber en Mulder overdag en s'avonds opnieuw naar de woning van Belserang. Dit is gezien door enkele getuigen en ook de partner van Belserang (foto midden) heeft dit gezien. Zij heeft Belserang gewaarschuwd waarop hij richting zijn woning rijdt. Daar ziet hij de auto met de twee verdachten in de omgeving. Vervolgens ontstaat een achtervolging over de A9 waarbij snelheden van boven de 200 km per uur worden gehaald. De officier van justitie vindt bewezen dat Mulder en Weber in de gecrashte auto gezeten hebben en dat zij voorbereidingen hadden getroffen om Etous Belserang (foto) te liquideren. Beiden verdachten leggen geen verklaring af en maken tijdens de zitting gebruik gemaakt van hun zwijgrecht. Het Openbaar Ministerie (OM)

eist 9 jaar celstraf geëist tegen York Mulder en Jean Weber uit Amsterdam. Volgens het Openbaar Ministerie hebben de twee verdachten de moord in opdracht willen plegen. Zij worden dus als de uitvoerders gezien. Ruim twee maanden later, op zondag 4 december 2011 omstreeks vier uur 's nachts, krijgen York Mulder en Omar T. tijdens het uitgaan in het centrum van Amsterdam op straat ruzie met een hen onbekende jongen van 17 jaar. Het slachtoffer, op stap met een paar anderen, wordt zonder werkelijke aanleiding door de verdachten en een derde persoon flink geschopt en geslagen. Wanneer het slachtoffer weerloos op de grond ligt en de vechtpartij voorbij lijkt te zijn, trekt York Mulder plotseling een vuurwapen en schiet het slachtoffer in zijn bovenlichaam. Omdat de kroegen op dat moment net sluiten, zijn veel mensen ongewild getuige van dit brute uitgaansgeweld. Op 6 januari 2012 worden de twee gearresteerd. Het eerste bewijs dat York Mulder bij de aanslag op het gerechtsgebouw betrokken is bestaat uit zijn vingerafdruk die wordt gevonden op een vuilniszak, waarin de lanceerbuis tijdens de bewuste nacht naar het gerechtsgebouw is vervoerd. De recherche plaats daarop in het geheim in de Amsterdamse woning van York Mulder opname-apparatuur, in de hoop dat York Mulder zich in belastende termen uit zal laten over de aanslag. De politie zorgt er vervolgens voor dat de band loopt op het moment dat de lanceerbuis waarmee de aanslag op de rechtbank is gepleegd, door duikers uit de Zuideramstel wordt gevist. York Mulder spreekt inderdaad over de vondst, evenals zijn vriend Omar T. Op Omar zet justitie in februari 2012 twee Marokkaans-Belgische undercoveragenten in. Die spreken Omar op straat aan, nemen hem mee in hun auto en doen voorkomen of de gedetineerde York hen heeft gestuurd. Die twee undercovers ontlokken Omar een bekentenis, maar Omar beweert later dat de undercovers liegen. Volgens deze heeft Omar onder andere gezegd dat de aanslag in opdracht van anderen

is gepleegd. Maar onduidelijk blijft wie de opdrachtgevers zijn. Op vrijdag 26 april 2013 komen de rechters in het Rechtbankgebouw Parnassusweg te Amsterdam tot uitspraak tegen de mannen die op woensdag 21 september 2011 een aanslag pleegden op de rechtbank Amsterdam en de aanslag op de 17-jarige jongen. “Een flutverhaal,” aldus York Mulder tegen de rechter. En: “Een flutaanklacht.” Hoewel de verdachten zwijgen over hun motief voor de aanslag op het gerechtsgebouw, kan het niet anders dan dit was om justitie te intimideren. Deze daad heeft daarnaast veel reacties opgeroepen in de samenleving. York Mulder krijgt door de rechter een gevangenisstraf van vijftien jaar opgelegd voor het afvuren van een antitankgranaat op het gebouw van de rechtbank te Amsterdam en het schieten op de jongen. De andere verdachte krijgt vijf jaar gevangenisstraf voor het medeplegen van de aanslag op de rechtbank en zijn aandeel in het geweld tegen de jongen. De straffen zijn conform de eis van de officier van justitie. Daarnaast moeten de verdachten samen in totaal ruim 9000 euro schadevergoeding betalen aan het 17-jarige slachtoffer van de schietpartij op 4 december 2011. York Mulder en Jean Weber worden vrijgesproken voor de vermeende aanslag op Etous Belserang.

Zaanse paskamermoord
Op 30 november 1984 wordt de 21-jarige Sandra van Raalten, ‘s morgens rond 11 uur, dood gevonden in een paskamer van kledingboetiek Manouk in Zaandam. Zij is die ochtend als enige verkoopster werkzaam in de kledingboetiek.

Van Raalten is gekneveld met reepjes stof van de paskamer. Haar mond is gesnoerd met een zakdoek en haar keel is doorgesneden. In 1986 wordt de dan 33-jarige fietsenmaker Rob van Zaane door de politie in Zaandam gearresteerd op verdenking van de moord op van Raalten. (foto) Van Zaane en het slachtoffer kennen elkaar. Nadat het onderzoek naar de toedracht van de moord aan-vankelijk is vastgelopen, komt de politie in Zaandam tot de conclusie dat Van Zaane geen sluitend alibi heeft. Tevens zijn er enkele belastende verklaringen tegen hem afgelegd. De politie zoekt het motief van de moord in een uit de hand gelopen sadomasochistisch spel. De rechtbank Haarlem veroordeelt Van Zaane op 19 maart 1987 tot twaalf jaar gevangenisstraf en TBS. Het Gerechtshof in Amsterdam spreekt hem op 11 februari 1988 in hoger beroep vrij. Van Zaane wordt in de hoger beroepszaak bijgestaan door de Utrechtse advocaat mr Piet Doedens. Doedens toont aan dat de geurproef waarop het technisch bewijs is gebaseerd niet deugt. Het vonnis van de rechtbank wordt in 1988 op

grond hiervan vernietigd. Tijdens het onderzoek naar de moord op Sandra van Raalten zijn twee andere verdachten in beeld: Kemal Erol en Sukrija Taipovski. Beiden zijn ten tijde van de moord in de buurt van de boetiek gezien en één van hen heeft krassen op zijn gezicht. Ook wast één van de twee zijn handen in een emmer van een vrouw, die haar ramen aan het lappen is. Rechercheur Sjoerd Bos heeft in 1986 in een brief naar de rechtbank geschreven dat volgens hem niet Van Zaane, maar Erol en Taipovski de moord hebben gepleegd. Bos wordt op een zijspoor gezet en in 1986 ontslagen bij de Zaanse recherche. In augustus 2000 vraagt de moeder van het slachtoffer in een brief aan de minister van Justitie Ben Korthals of al gebruik is gemaakt van de toen nieuwe DNA-technieken. Wanneer men dat doet komt, begin 2002, naar voren dat Rob van Zaane de moord niet gepleegd heeft. De heroïneverslaafde Kemal Erol is de dader. Op het in 1984 in beslag genomen mes van Kemal blijkt bloed van Sandra te zitten. Het Gerechtelijk Laboratorium blijkt het mes niet geheel op bloed te hebben onderzocht. Kemal is in 1993 overleden aan de gevolgen van zijn verslaving. De andere verdachte, Taipovski, is in 1992 in Macedonië omgekomen bij een auto-ongeluk.

Zeljko Raznatovic

Zeljko Raznatovic, bijnaam: Arkan (foto), wordt op 17 april 1952 geboren in Belgra-do, als zoon van een Montegrijnse en Servische nationalist. Raznatovic is op school een uitstekende en intelligente leerling. In 1969 wordt de dan 17-jarige Raznatovic voor het eerst opgepakt en krijgt hij drie jaar jeugdgevangenis. Zijn vader brengt hem in contact met de Sloveense politicus Stane Dolanc. Die zorgt er mede voor dat Arkan in dienst komt van de Servische geheime dienst. De jongen heeft een criminele inslag en op 10 juli 1972 geeft de Italiaanse politie een arrestatiebevel uit voor Raznatovic wegens poging tot diefstal. In februari 1974 worden drie mannen gearresteerd in een restaurant in Milaan. Arkan weet te ontsnappen maar zijn helpers Bozidar Vulicevic, bijnaam Koko, en Aleksander Maric worden gearresteerd. Arkan vlucht naar Zweden en in april 1974 overvalt hij met zijn vrienden enkele banken, waaronder de Enselid Bank in Stockholm. De criminelen maken 80.000 Zweedse kronen buit. In 1974 bevrijdt een gewapende Arkan een vriend, ene Carlo Fabiani, in Stockholm tijdens een rechtszaak. Ze gaan verder met hun roofovervallen. In 1974 arresteert de politie in België Arkan voor een gewapende overval. De rechtbank veroordeelt hem op 18 december 1975 tot 10 jaar gevangenisstraf. Ook nu weet hij weer te ontsnappen, op 4 juli 1979. Arkan vlucht naar Neder-land. Enkele maanden later, op 24 oktober 1979,

overvalt hij een juwelier in Amsterdam samen met twee landgenoten, Carlo Fabini en Slobodan Kostovski (foto). De politie weet hen te arresteren. Enkele

dagen daarvoor hebben de mannen ook een juwelier in Den Haag overvallen en is er een internationaal opsporingsbevel naar hen uitgegaan. Door de rechtbank in Amsterdam wordt Arkan op 17 november 1980 veroordeeld tot zeven jaar gevangenisstraf. Zes maanden later ontsnapt hij alweer! Nu uit de Bijlmerbajes, dankzij gewapende helpers van buiten de gevangenis, met de eveneens gedetineerde Sergio Settimo. Op 5 juni 1981 raakt Arkan gewond bij een overval op een juwelier in Frankfurt en wordt hij gearresteerd. Hij ontsnapt vervolgens uit het ziekenhuis. Arkan wordt opnieuw gearresteerd in 1982 in het Zwitserse Bern, maar ontsnapt uit het politie-bureau. Zo trekt hij met een spoor van misdaden door Europa en steeds opnieuw weet Arkan te ontsnappen. Hij gaat terug naar Servië waar hij begint met illegale bedrijven. Hij wordt de leider van Delije Sever Ultras, wat wil zeggen: de hardcore supporters van de voetbalclub Rode Ster Belgrado. Dan breekt in 1992 de Balkanoorlog uit. Raznatovic richt de Arkan Tigers op, een Servische paramilitaire eenheid die tijdens de oorlog vecht en is samengesteld uit Rode Ster Belgrado-hooligans, Servische gangsters en prachtige vrouwelij-ke vrijwilligers. Als Zeljko in 1995 terugkomt uit de oorlog, is hij de meest ge-vreesde crimineel van de Servische maffia. Op 19 februari 1995 huwt hij met de Turbo-Folk zangeres Svetlana Velickovic, bijnaam Ceca, de populairste zangeres in Servië. Op 15 januari 2000 wordt Arkan doodgeschoten in de lob-by van Hotel Intercontinental in Belgrado. Hij wordt onder meer driemaal getroffen in het hoofd en overlijdt vrijwel direct. Samen met hem worden zijn lijfwachten Manda en Dragan Gavric vermoord. De vertegenwoordiger van de Verenigde Naties in Bosnië, Jacques Klein, omschrijft Arkan na zijn dood als een 'psychopaat en een lafaard'.